ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΟΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝΤΕΣ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟ ΦΥΛΑΚΕΣ…

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (<u>Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα</u>), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

<u>Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.</u>

<u>Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.</u>

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΟΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝΤΕΣ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟ ΦΥΛΑΚΕΣ

Με τη λέξη φυλακή εννοούμε το ίδρυμα, που προορίζεται για την κράτηση των καταδικασμένων απ τα ποινικά δικαστήρια σε ποινές στέρηση της ελευθερίας. Αυτή ειναι η επίσημη άποψη οσον αφορά τον ρόλο που καλείται να διαδραματίσει αυτός ο χώρος.Αν στον απλό λαό η λέξη φυλακή προκαλεί κάποιο δέος, σε αυτούς που ειχαν την κακή τύχη να ζήσουν πολλά χρόνια σαν πολιτικοί κρατούμενοι μετά την απελευθέρωση, τον εμφύλιο πόλεμο μέχρι τον Ιούλιο του 1974, η λέξη φυλακή προκαλεί φρίκη.

Και προκαλεί φρίκη γιατί η φυλακή, εκτός απ τα κτίρια, το υπαλληλικό προσωπικό και τρόπος που λειτουργεί, ειναι και ο ρόλος που καλούνται να παίξουν τόσο το υπαλληλικό προσωπικό οσο και τα κτίρια, Διευθυντικό και εκτελεστικό σε σχέση με στους στόχους που θέλει να πετύχει η πολιτεία. Ετσι ανάλογα με τους στόχουν που θέλει να πετύχει, αντίστοιχοι ειναι και οι κανονισμοί και η συμπεριφορά των υπαλλήλων, μα και η δομή-ποιότητα των κτιρίων.

Βασικοί στόχοι της μεταπολεμικής πολιτείας, οσον αφορά τους πολιτικούς κρατούμενους-ιδεολογικούς της αντιπάλους-εκούσια και συνειδητά ηταν δύο α) η με όλα τα μέσα βιολογική εξόντωση των ιδεολογικών της αντιπάλων. και β) οσους δεν θα κατορθώσει να τους εξοντώσει βιολογικά να τους εξαναγκάσει στον ηθικό μηδενισμό.

Την περίοδο αυτή η φυλακή ηταν μια σαρκωθήκη, μια ανθρώπινη πνιγηρή αποθήκη, μια ανθρωαποθήκη, όπου η αγωνιά με την ελπίδα πρώτα να ζήσει και σε συνάρτηση με τη ζωή, να διατηρήσει και την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια. Ανθρωποι που αργοπεθαίνουν εξοικειωμένοι πλέον με την μόνιμη παρουσία του θανάτου απ τα εκτελεστικά αποσπάσματα.Φαινόμενο καθημερινό και ο μακρόχρονος απ την πείνα θάνατο. Κλειστοί κατάκλειστοι οι ιδολογικοί αντίπαλοι του καθεστώτος. Κλειστοί, περίκλειστοι, μακριά απ τη θέα του ουρανού και του ήλιου παρατημένοι. Θαμένοι στους μεσαιωνικούς τάφους ή σε πάνινες ανεμοδαρμένες, απ τις θύελλες του Αιγαίου πολιτείες παρατημένοι. Πως πιά να διακριθεί η μια μέρα απ την άλλη, ίδια κλειστή, που χωρισμά τους χάθηκε πια η νύχτα, που συνεχής η ημέρα νύχτα ειναι γινομένη και μεριρμά μας η επιμέτρηση του μαρτυρολογίου και η αναμωνή του...

Στη διαχρονική περίοδο της μακραίωνης ιστορίας του, το καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, διαχρονικά σταθερά παραμένουν πάντοτε και τα δομικά στοχεία της ύπαρξης και διατήρησής του. Το μεμονομένο άτομα ο «υπήκοος» ή και η ομάδα αντιμέτωτοπος με την εκδικητικότητα της ιδιοκτησίας, επειδή τόλμησε να αμφισβητήσει με λόγο ή με πράξη, την «καθεστηκυϊα τάξη». Αμφισβήτηση που, σύμφωνα με τη λογική της εξουσίας, οποιαδήποτε μορφή και αν εχει αυτή, συνιστά κολάσιμο «καθεστωτικό έγκλημα». Και οχι μόνο κατά των πρωτεργατών και το άμεσο οικογενειάκο, συγγένικο και φιλικό περιβάλον, και αυτών που συμμαχούν, αλλά και κατά των «συνοδοιπόρων». Ολοι αυτοί θα καταδικαστούν σαν «εχθροί» του καθεστώτος της ιδιοκτησίας και της εξουσίας απ την οποία απορρέει η εξουσία.

Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, η ιδιοκτησία έφερε μαζί της

στη θέση, της συλλογικότητας, της άμιλας, της συνεργασίας και της αλληλεγγύης το άτομο, τον ανταγωνισμό και το κέρδος. Απ το συλλογικό η κοινωνία πέρασε στο ατομικό και απ το ατομικό στην εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον ανθρωπο. Ηταν φυσικό το συλλογικό καθώς ηταν καθεστώς, να αντιδράση στο ατομικό και ειδικά στην ατομική ιδιοποίηση του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.
Η ιδοκτησία για να υπερνηκήσει την αντίδραση και να κατανικήσει τις δομές, τους θεσμούς, τα ήθη και τα έθιμα πάνω στις οποίες στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, έπρεπε να βρεί, να δομήσει και να εδραιώσει τις δικές της δομές, θεσμούς, ηθή και έθιμα που θα έκαναν κατανοητά τα πλεονεκτήματα του νέου καθεστώτος. Με πρώτο και βασικό στόχο, να γίνει σεβαστή η κλοπή του φυσικού και κοινωνικά παραγώμενου πλούτου και αποδεκτή η εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Για να γίνει σεβαστή η κλοπή, και αποδεκτή η εκμετάλλευση απ το άτομο, έπρεπε η ιδιοκτησία να περιβληθεί με ένα δέος. Ενα δέος, ικανό να ανακόψει την όποια διάθεση για αφαίρεση έστω και ενός ψίγματος, χωρίς να υποστεί ανεπανόρθωτες συνέπειες αυτός που τόλμησε να προβεί σε μια τέτοια εγκληματική πράξη.
Και αυτό γιατί απ την αυγή ακόμα της κοινωνικής ζωής και ειδικά στο πρώϊμο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης η κοινωνία αυτή συνειδητοποίσε ότι ο παραγωγός της ίδιας της ζωής, του πολλαπλασιασμού της και την διατήρησή της είναι ο ίδιος ο Ανθρωπός. Για αυτό και τον φρόντιζε απ την κούνια, τον έτρεφε-μεροίδα, τον προφύλαγε απ τις αρρώστειες και τον πολλαπλασίαζε μέσω του γάμου. Για κάνενα λόγο δεν έπρεπε να χαθεί η ζωή ενός Ανθρώπου-παραγωγού της κοινωνική ομάδας.

Επρεπε να βρεθεί εκείνη η θεωρητική κάλυψη, που και η σκέψη ακόμα να θεωρείται απευκταία. Το σκότωμα του κλέφτη ηταν εύκολο θα έλλειπε όμως ενας παραγωγός, και τα χέρια αυτού που θα σκότωνς είναι αυτά που παρα΄γουν τον **πλούτο, συνεπώς δεν τον σκοτώννει αλλα τον εκμεταλλεύεται για να πάρει την υπεραξία του**. Και υπεραξία σημένει ότι ο ανθρωπός δουεύοντα, παραγει περισσότερο πλούτο από αυτόν που καταναλώνει για να διατηρηθεί στη ζωή και να αναπαραχαρθεί η μυϊκή και πνευματική δύναμη που κατανάλωε για να παραχθεί το προϊόν που κατανάλωσε για να παραχθεί το προϊόν και αφήνει και ένα υπόλοιπο. Και είναι αυτό το υπόλοιπο είναι αυτό στην Επιστημονική ορολογία αποκαλούμε ΥΠΕΡΑΞΙΑ. Αυτην ακριβώς την υπεραξία που παίρνει άκοπα, ανίδρυτα ο ιδιοκτήτης των μέσων παραγγής απ τον κάθε εργαζόμενο γι' αυτό και δεν τον σκοτώνει. Εκτός και είναι από αυτούς που αμφισβητούν ή θέλουν να αντρέψουν το υπάρχων σύστημα. Τότε με συνοπτικές διαδικασίες με ούτε κάν αποδείξεις αλλα ούτε και ενδείξεις οδηγήται στο απόσπασμα να μην ΜΟΛΥΝΕΙ και ολους
ΗΠρώτη θεωρητική επένδυση-ανακάλυψη ηταν η ανακάλυψη του Θεού και η θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας. Να συνταυτίσει την ιδιοκτησία με το θεό. Να της προσδόσει θεϊκες ιδιότητες. Ετσι με την θεϊκή κάλυψη καθιερώθηκε σαν ιερή. Και σαν ιερή οχι μόνο οριστική και απαραβίστη, αλλά και αιώνια, οπως αιώνιος ειναι και ο θεός. Την θεϊκή κάλυψη της ιδιοκτησίας την έκανε η Ανατολή-Μέση Ασία. Η Ιερουσαλημ. Με το πέρασμα ομως του χρόνου η θεϊκή κάλυψη μόνο δεν αρκούσε.

Ξεπεράστηκε απ τα ίδια τα πράγματα απ τη στιγμή που οι ανιδιοκτήτες και οι εκμεταλλευόμενοι έθεσαν το ερώτημα: Γιατί ο θεό που ειναι μεγάλος, παντοδύναμος, πολυεύσπλαχνος και δίκαιος οπως λένε, γιατί δίνει και προστατεύει μόνο τους ανθρώπους που μας κλέβουν;
Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους, που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.
Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδιασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του και κυρίως να συναισθάνεται ο ανθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Ομως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιό σίγουρο, ασφαλή και διαρχονικό. Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο. Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που οχι μόνο προστατεύει, αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.
Για να λειτουργήσει ο Νόμος εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστατεύαν εσωτερικά, κρατητήρια για κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και λέω κυρίως αυτούς γιατί ο κλέφτης ή οι κλέφτες ειναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του οτι ειναι πολλοί ειναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο εχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το1917.
Την νομική κάλυψη τον έδωσε το Ρωμαϊκό και ειδικά ποινικό Ρωμαϊκό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του οτι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, οχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλα και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Ειναι οι κανόνες που διδάσκουν οτι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Ειναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη δική μας περίπτωση την επέβαλε με την άμεση εκτέλεση και τον μακρόσυρτο απ την πείνα θάνατο.
Η προαιώνια συνθήκη με τη φύση παραβιάστηκε. Οι κρατούμενοι ιδεολογικοί αντίπαλοι δεν τρέφονταν κατά φύση. Ενα μεγάλο μέρος απ αυτούς που δεν εκτελέστηκαν και αυτοί που ειχαν βαριές ποινές (οι τελευταίοι αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1963, για να ξανά συλληφθούν την 12η Απριλίου 1967 και να απολεθούν τον Ιούλιο 1974) ειχαν πάθει ανεπανόρθωτες βλάβες στην όραση, τον

εγκέφαλο, στο νευρικό και το σύστημα αναπαραγωγής. Βασικό αίτιο τα καταπιεστικά μέτρα και η καταναγκαστική εργασία, σε συνδιασμό με την έλλειψη ζωϊκής πρωτεϊνης στη διατροφή και το πόσιμο νερό. Αν οι ηλικίες των κρατουμένων δεν ηταν της τάξης 25-40 ετών στην πλειοψηφία, θα ειχαν πεθάνει το 30-40 %. Εκατόν τριάντα οκτώ (138) πέθαναν μόνο στη Γυούρα, μεταξύ των οποίων 4 ή 5 Βεροιώτες: Τζήλας Δημήτριος από τη Βέροια, ο Κιτικίδης Κυριάκος από Κουμανίστη, Ο Δαμνιανός... από τη Βέροια τον Βασίλη Πασιά από το Μακροχώρι πέθανε στο Νοσοκομείο της Σύρας και χώρια αυτούς που μεταφέρονταν και πέθαιναν στα Νοσοκομεία. Εφευγαν με τα φορία απ τη Γυούρα και δεν γύριζαν. Οταν ρωτούσανε οι αντιπρόσωποι τι έγινε με τον τάδε, η απάντηση ηταν «έγινε καλά και μετείθχηκε σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Τα δύο τρίτα των κρατουμένων ηταν μόνιμα εκτεθειμένο στις αρρώσειες που προκαλεί το εφάλμυρο και μολυσμένο νερό και τους ανθυιγεινους όρους διαβίωσης. Το πόσιμο νερό στη Γυούρα και τα νησιά αποτελούσε πολιτέλεια για τους κρατουμένους.

Μόνο η σχιστοστομία που προκαλεί τύφλωση που προσβάλει τους εξασθενισμένους και υποσιτισμένους οργανισμούς, άφησε ανάπηρους πολλές εκατοντάδες ανθρώπους. Το ίδιο και οι ηπατίτιδες Απότοκος αυτών των συνεπειών και στερήσεων, έκτοτε ζώ με μεγαλύτερη του 67% αναπηρία, που μου έδωσε ο ασφαλιστικός μου φορέας, μόλις τεκμερίωσα δικαίωμα συνταξιοδότησης.

Το καθεστώς κράτησης υποχρεώνει τον πολιτικό κρατούμενο σε απομόνωση απ το άμεσο κοινωνικό του περιβάλλον και μέσα στη φυλακή σε απόλυτη απομόμωση απ τον κοινωνικό του περίγυρο με τους τοίχους και πέρα απ τους τοίχους της φυλακής. Αυτή η πρακτική γίνεται κατονοητή οταν τις 18-20 ώρες του 24ώρου τις περνά καθημερινά κλεισμένος στο κελί του, η επιφάνεια του οποίου ειναι μόλις 4 τμ και την εποχή που τα στρατοδικεία δούλευαν σε 24η βάση, μέναμε και δύο και τρείς ακόμα και τέσσερεις σε αυτόν τον χώρο. Στις σκηνές ο χώρος που αναλογούσε για τον καθένα, ηταν ακόμα πιό μικρός. Επιτρέπεται μόνο μιά ώρα το πρωϊ, μια το μεσημέρι και δυό απόγευμα «περίπατος». Ο κρατούμενος στο λίγο αυτό χρόνο πρέπει να αναπτύσσει τη δημιουργικοτητά του, ετσι ώστε να ικανοποιήσει όλες τις ανθρώπινες ανάγκες σωματικές, υγιεινής και καθαριότητας: κελιού, σώματος και ρούχων. Οι δεσμοφύλακες-βασανιστές και οι σκοποί πάνω στά κάστρα ηταν τα μόνα πρόσωπα που βλέπαμε για πολλά χρόνια.

Ενας απ τους σημαντικότερους μηχανισμούς ελέγχου ειναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται το επισκεπτήριο. Ενα σύστημα που σκοπό εχει να εμποδίσει-καταστρέψη την επικοινωνία με τους οικείους του. Εκτός απ το διαχωριστικό ενάμισι και πλέον μέτρου απόσταση απ τον επισκέπτη και τις διπλές σήτες, πάντα ενας δεσμοφύλακας ηταν δίπλα στον κρατούμενο και ενας στον επισκέπτη. Το ίδιο γίνεται και με την αλληληγραφία που λογοκρίνεται και διανέμεται μια φορά τη βδομάδα.

Στη φυλακή οπως η κοινωνία εχει τη φυλακή για να τιμωρήσει τους απροσάρμοστούς στις εντολές του καθεστώτος ετσι και η φυλακή έχει τη φυλακή της την: απομόνωση. Η απομόνωση στις μεγάλες φυλακές ειναι πάντα υπόγεια. Οι συνθήκες της απομόνωσης ειναι ετσι δομημένε και οι όροι ετσι δρομολογημένοι που να τσακίζουν ακόμα και τα ατσάλινα νεύρα.

Ο κρατούμενος υπόκειται σε μια σειρά τυποποιημένων συμπεριφορών που υπονομεύουν την ανθρώπινη υπόσταση. Οχι μόνο η ζωή του, αλλά και η κάθε του κίνηση υποβάλλεται σε απόλυτο έλεγχο. Η διαδικασία ελέγχου αρχίζει απ τα πιό απλά ζητήματα: οπως με τις τρείς ή τέσσερες καταμετρήσεις την ημέρα. Την συχνή ενόχληση τις νυκτερινές ώρες. Τη διανομή του σισιτίου σε συγκεκριμένη κάθε φορά ώρα. Με τον ίδιο τρόπο ελέγχεται και η προσωπική υγιεινή του κρατουμένου. Ο τρόπος και οι ώρες του ύπνου.

Τα γράμματα που παίρναμε η στέλναμε ειχαν μια τεράστια σφραγίδα που έλεγε. «γράφετε σύντομα, καθαρα και απόλυτα οικογενειακά και δέκα μόνο σειρές» Η χούντα καθιέρωσε τα δελτάρια, που ηταν υπόλοιπα του αλβανικού πολέμου. Και ηταν αυτά ακριβώς τα «απολύτως οικογενειακά» που δεν καταλαβαίνε η λογοκρισία απολύτος και τα έσβηνε πάντα. Και παίρναμε ή έπαιρναν ενα γράμμα, που το μισό ηταν σβησμένο κι ετσι κανένας δεν καταλάβαινε «απολύτως»...

Η απομόνωση και ο ενταφιασμός στα ψυχρά σκοτεινά κελιά των φοβερών μεσαιωνικών κάστρων του Επταπυργίου, της Κέρκυρας και η σήψη του στο τσιμέντινο κελί, χωρίς θέρμανση τον αγκαλιάζε, τον έσφυγκε, τον πνίγει. Στραφταλίζει ο ιδρώτας στο κιτρινισμένο απ την κλεισούρα μέτωπο. Κάθε πόρος του ΕΝΑΙ του δονείται, συνταράζεται το κορμί. Πλησιάζει να χτυπήσει το καμπανάκι. Ο παγωμένος Βορριάς περουνιάζει τα κόκκαλα και η ανάσα του Νότου νερουλιάζει το αίμα. Ο αθάνατος, θάνατος στήνει το δοξάρι, ϊδιο κοτσίφι στη ξόβεργα. Η ζήση πεταρίζει, απλώνει τα φτερά της. Περιμένει μέσα στην ατελείωτη σιωπή. Το σύννεφο του θανάτου τον σφιχταγκαλιάζει. Αισθανεσαι οτι πλησιάζει η ώρα, που θα μπούν οι μηχανές της «παραγωγής» σε κίνηση. Πρέπει να βγεί το πλάνο του εικοσιτετραώρου. Πόσοι και ποιοί παραμένει άγνωστο ακόμα. Πάντος τα εργαλεία του εξαναγκασμού τα ειχαν πάρει στα χέρια τους οι βασανιστές και το εργο άρχισε με την κατείχηση για το πότε και πως...

Ηθελαν να μας εξωστρακίσουν το όνειρο και την ελπίδα για ζωή. Νοσταλγώ την εποχή που οι ψυχές μας ηταν χλωρές, που ηταν εύκαμπτες, σαν το χλωρό κλαδί. Το χλωρό κλαδί ειναι υπόσχεση ζωής, προαιωνίζει άνθιση. Ειναι απότοκος βιωμένου χρόνου και εμπειρίας. Οπως η ευαισθησία δεν εχει σύνορα, δεν εχει εθνικότητα, το ίδιο συμβαίνει και με τη φαντασία. Ε! λοιπόν αυτό το όνειρο και τη φαντασία ήθελαν να μας σκοτώσουν, γιατί γνώριζαν, πως αν κατόρφθωναν να σκοτώσουν το όνειρο και τη φαντασία θα σκότωναν και την ελπίδα για ζωή. Και τότε όλα θα ηταν εύκολα...

Ο εμφύλιος πόλεμος βρισκόταν στο τέρμα του. Οι λίγες ελπίδες που είχαμε χάθηκαν. Δυσάρεστα μηνύματα μας έρχονταν από παντού. Οταν ο κράχτης φώναζε για γράμματα, ο νούς μας πήγαινε μόνο στο κακό. Τα καλά μαντάτα ηταν ελάχιστα. Ετσι απ τη μιά στιγμή στην άλλη, έβλεπες κόποιο συγκρατούμενο να φοράει πένθος. Και ηταν πολλοί, πάρα πολλοί αυτοί που φορούσαν πένθος. Το Υπουργείο ειχε δώσει εντολή να δώθει μια ακόμα μαχή με τους κρατουμένους γενικά και τους μελλοθάνατους ειδικά, αφού με αυτούς το αντάλλαγμα-δήλωση- ειχε μεγαλύτερη ανταλλάκτική αξία. Τη ζωή. Αρχισε ο πόλεμος των νεύρων. Η κυβέρνηση ήξερε, πως αφού τελείωσε ο πόλεμος, δεν ειναι δυνατόν να συνεχίσθουν οι εκτελέσεις. Επρεπε συνεπώς να αλλάξει τις μορφές των εκτελέσεων. Γι αυτό εξέδωσε ειδικό διάταγμα για τη μακρόνησο και γενικότερα. Η καλύτερη και αποδοτικά δοκιμασμένη μέθοδος ηταν η αγωνιστική «αυτοκτονία...

Στις ασφάλειες ηταν εύκολη η εκπαραθύρωση. Στα κρατητήρια και τη Μακρόνησο το ίδιο. Στις φυλακές όμως; Το λόγο τώρα τον εχει ο ψυχολογικός πόλεμος. Το κλίμα. Η ατμόσφαιρα. Το άγχος της επικείμενης εκτέλεσης. Στόχος η ψυχή, το συναίσθημα και το κουράγιο. Πόσο θα αντέξουν την αγωνία του θανάτου. Μεχρι πότε θα αντέξουν τα νεύρα τους. Θα σπάσουν ανθρωποί ειναι, δεν ειναι από ατσάλι. Η αναμονή, η απομόνωση και η αβεβαιότητα για το αύριο, ειναι τα πιο ψυχοφθόρα εργαλεία. Ηξεραν πως η παραμονή και μόνο στην αβεβαιότητα, κανείς δεν θα μπορούσε να ειναι σίγουρος για την τύχη του. Κανείς δεν ήξερε τι θα του ξημερώσει.
Ο άνθρωπος, πάντοτε και παντού, αισθάνεται δέος και τρόμο, οταν νοιώθει ανέτοιμος, αδύναμος και άοπλος να αντιμετωπίσει τα ενδεχόμενα που τον περιμένουν. Μια απροσδιόριστη απειλή πλανιόταν πάνω απ τις φυλακές. Η αγωνία ηταν ο κοινός παρανομαστής. Χωρίς υπερβολή, η παραμονή και μόνο σε αυτήν την παρατεταμένη αναμονή για αόριστο διάστημα, και χωρίς τον παραμικρό σωματικό βιασμό αρκούσε για να ξεθεμελιώσει οχι μόνο την ψυχική, αλλα και την διανοητική ισορροπία του ανθρώπου. Και αυτό ήθελαν...
Η αλήθεια ειναι πως το σκοτάδι, όπως και το άγνωστο πάντα ερεθίζουν τις αισθήσεις. Μεγενθύνουν την αβεβαιότητα και το φόβο. Συντηρούν και αυξάνουν τις ανησυχίες και την αγωνία. Αυτά βέβαια τα ξέρουν καλά ολου του κόσμου οι τύραννοι και αναμορφωτές. Γι αυτό αποτελούν τα βασικά εργαλεία και συμμάχους στο καταχθόνιο έργο. Μέσα σ αυτό το κλίμα προσπαθούσαμε με κάθε τρόπο να σπάσουμε την απομόνωση και την μονοτονία. Παιδικές, σχολικές και αντάρτικες ιστορίες, σχόλια και προοπτική για τις ελληνικές και παγκόσμιες εξελίξεις. Στρατιωτικές και πολιτικές, ανέκδοτα πικάντικα και μή, όλα εμπαιναν στην κουβέντα. Ευτυχώς δεν μας έλειπε η αισιοδοξία, μα ούτε και η χιουμοριστική διάθαση για σχόλια γύρο απ πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις.
Οσον αναφορά τις μεθόδους που χρησιμοποιούσαν ήταν πολλές. Δεν διέφεραν απ αυτές της ασφάλειας, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε εκτός απ το ότι στη φυλακή ο χρόνος της προσπάθειας ηταν απεριόριστος. Η αγωνία του θύματος, να προφυλακτεί απ τα κτυπήματα. Για να την αποσπάσουν όμως οταν δεν ήταν «εθελοντική» δεν άφηναν ανεκμετάλλευτη την παραμικρή ευκαιρία. Αν Πχ κάποια μέρα ήσουν άκεφος και έκανες το λάθος να το δείχνεις, αυτό ο φύλακας το σημείωνε και με τη λήξη της βάρδιας το μετέφερε στη διεύθυνση. Σε λίγο σε καλούσαν στη διεύθυνση μια δυό τρεις φορές και σου θύμιζαν τις χαρές της ζωής και τα πλεονεκτήματα που «προσφέρει» η πολιτεία με αντάλλαγμα τη δήλωση, ενω στο μεταξύ προκειμένου να προκαλέσουν σύγχυση ή και υπόνοιες, ανάμεσα στους συγκρατούμενους ο μηχανιαμός υστερα από κάθε κάλεσμα, άφηνε διάφορα κάθε φορά υπονοούμενα...Πολλές φορές κρατούσαν κάποιο γράμμα που η λογοκρισία έκρινε οτι το οικογενειακό περιβάλλον προτρέπει...σε θέλει κοντά του...σε έχουν ανάγκη...ή οτι η γυναίκα σου... κλπ. Το ρεφρέν ηταν πάντα το ίδιο. Αν υπήρχε κάποια διαφορά απ την ασφάλεια, στη συμπεριφορά και τη μέθοδο, αυτή ειχε σχέση με το μέγεθος της ποινής.
Στους κάτω απ τα είκοση χρόνια έλεγαν οτι μπορούν να πάνε κοντά στα αγαπημένα πρόσωπα, στους ισοβίτες θα εισηγηθούν τη μείωση της ποινής σε ελάχιστα χρόνια και στους θανατοπινίτες που οι αφορμές να τους καλέσουν στο Γραφείο «εθνικής επαναπροσαρμογής » ηταν πολύ περισσότερες: π.χ οτι

απορρίφθηκε η αίτηση αναστολής της ποινής, οτι αυτές τις μέρες θα περάση η αίτηση στο Συμβούλιο χαρήτων, οτι βρίσκεται στο Γραφείο του Υπουργού, με αποκορύφωμα οτι ο Υπουργός, υπόγραψε την εκτέλεσή σου κλπ. Αν ομως κάνεις δήλωση θα την ανακαλέσει και αν «βοηθήσεις και εσύ λίγο...» πολύ «γρήγορα θα βρεθείς» κοντά στους δικού σου...
Σπάνια τα πλεονεκτήματα δεν έχουν επακόλουθο κάποιο μειονέκτημα και ειδικά στην περίπτωση της δήλωσης μετανοίας, που σχετίζονταν με την ελευθερία και την ίδια τη ζωή. Ετσι λοιπόν, μια και σε έβαλαν στο χέρι, ανεξάρτητα αν διέπραξες το αδίκημα για το οποίο σε κατηγορούν ή σε συνέλλαβαν σε μπλόκο. Τους αρκούσε οτι πήρες μέρος στην Αντίσταση. Επρεπε να βρούν τρόπο να σε αποκόψουν απ το λαϊκό κίνημα. Και για να σε αποκόψουν τον μόνο τρόπο και μέσο που είχαν ηταν ο εξευτελισμός οχι μόνο της προσφοράς σου, αλλα και του ίδιου εαυτού σου. Οχι μόνο για την Ασφάλεια, το στρατοδικείο, αλλα και τη διεύθυνση της φυλακής και το προσωπικό η απόσπαση μια δήλωσης θεωρούνταν κατόρθωμα και σαν τέτοιο επιβραβεύονταν με διάφορες ανταμοιβές.
Η δήλωση «μετανοίας» για τον άνθρωπο που εχει επίγνωση του εαυτού του και της αποστολής του σαν Ανθρωπος : Σημαίνει αυτοϋπονόμευση, αυτοαναίρεση και παραίτηση απ το δικαίωμα να ειναι ο εαυτός του. Να λέγεσαι Ανθρωπος. Σημαίνει οτι συνειδητά αποκήρυτεις οχι μόνο τα πιστεύω σου, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό σου. Οτι έπαψες να εισαι σήμερα αυτός που ησουν χθές κλπ.
Αυτή η πολύφερνη Νύφη, που την έλεγαν «δήλωση μετανοίας» με τα πιό πάνω γνωστά «πλεονεκτήματα» σήμαινε για το καθεστώς την αποκοπή σου απ το λαϊκό κίνημα και αυτό ηταν το ζητούμενο για το καθεστώς. Και για να εχει μεγαλύτερη άξια, μια και έκαναν τον «κόπο να σε συλλάβουν» εκτός απ τη γραπτή δήλωση, που έμπαινε στον ατομικό σου φάκελο και σε θα βάρυνε έφ όρου ζωής αν επιζούσες. Επρεπε για να γίνεις πιστευτώς, να εκτεθείς και κοινωνικά. Να στείλεις γράμμα στον παππά του χωριού ή της ενορίας για να διαβαστεί απ τον άμβωνα να συγχωρεθούν οι «αματρίες», ετσι ωστε να πειστεί και η κοινωνία, οτι πραγματικά μετανώησες. Να γράψεις μερικά γράμματα σε γνωστούς και φίλους στις φυλακές ή σε συγκατηγορούμενους και πολύ εμπιστευτηκά σου έλεγαν, οτι αν θέλεις να «επισπευθεί η απόλυσή σου» όσον καιρό θα εισαι ακόμα μέσα...εχε το νού σου...Εμείς θα κρατήσουμε μέχρι τότε «κρυφή» τη δήλωση.
Οσον αφορά το περιεχόμενο της δήλωσης ηταν τυποποιημένο. Ηταν έντυπο έτοιμο για υπογραφή. Περιείχε την «αποκήρυξη με τα βλεληγμίας του Κ Κ και όλες του τις παραφυάδες ΕΑΜ,ΕΛΑΣ,ΕΠΟΝ κλπ» και οτι στο εξής «δεν θα έχω καμιά σχέση μαζί τους, αφού όπως αποδείχθηκε ηταν αντεθνικές και Σλαβοκίνητες οργανώσεις» κλπ και κυρίως οτι στο εξής δεν θα εχω καμιά σχέση μαζί τους...
Αυτά ηταν λιγά απ τα πλεονεκτήματα του καθεστώτος για τον πολιτικό αντίπαλο που θα εκανε δήλωση. Υπήρχαν ομως και πλεονεκτήματα και για τους πρωτοστατούντες στην απόσπαση και τους όποιους μεσάζοντες :αμοιβές, προαγωγές και θα ληθφεί «υπόψην οταν έρθει η ώρα» δεν μένει παρά να δούμε τί ακριβώς σήμαινε η δήλωση και για αυτόν που την κάνει. Εκείνο που πρέπει να τονιστεί ειναι οτι η τεράστια πλειοψηφία των δηλώσεων, αποσπάσθηκαν με τα πολυήμερα ,απάνθρωπα και ανελέητα βασανιστήρια στις ασφάλειες, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε. Η αγωνία του θύματος, που γεμάτο αίματα προσπαθεί να προφυλαχθεί απ τα χτυπήματα και τα πληγιασμένα απ τη φάλαγγα

πόδια, δεν έφτανε για να αγγίξουν τα κτηνώδη ένστικτα. Το μόνο που ξέρουν ειναι να ουρλιάζουν, βρίζοντας και απειλώντας τον Βούλγαρο, τον συμμορίτη, τον προδότη, το μίασμα και το θα κάνεις δήλωση Ρέ !, ή θα πεθάνεις!
Ελάχιστες από φόβο και καμιά, μα καμιά γιατί απαρνήθηκε τα πιστεύω του . Οτι μετάνοιωσε για την συμμετοχή του στην Αντίσταση, πολύ περισσότερο για τη συμμετοχή του στο Κομμουνιστικό κόμμα. Απόδειξη οτι το σύνολο σχεδόν των δηλώσεων ηταν αποτέλεσμα βασανιστηρίων, φαίνεται και απ το γεγονός, οτι στα στρατοδικεία όπου πλέον θα αποφασιζόταν η τύχη του δηλωσία της ασφάλειας, ο κατηγορούμενος, πριν αρχίσει η «δίκη» σηκωνόταν και δήλωνε οτι: η δήλωση αυτή αποσπάστηκε σε κατάσταση αφασίας απ τα βασανιστήρια ή οτι ειναι πλαστή. Αυτή τη «δήλωση δεν την υπέργαψα εγώ», όπως δεν «υπέγραψα ο ιδιος και το κατηγορητήριο». Και σαν πλαστή ή προϊον βασανιστηρίων την ανακαλώ με επίγνωση των συνεπειών, που θα εχει η ανάκληση στην ποινή. Και οχι μόνο την ανακαλούσαν, όταν έφταναν στη φυλακή, η πρώτη δουλειά που έκαναν ηταν να κάνουν μια αντιδήλωση με την οποία δεν την παραδέχονταν και γραπτώς.
Και τις ανακαλούσαν γιατί, μπορεί κάποιος να διαφωνεί με το ΚΚΕ και το αριστερό λαϊκό κίνημα σε διάφορα ζητήματα. Θα ηταν ομως κατάφορη διαστρεύλωση της ιστορικής αλήθειας, να κατηγορηθούν οι κομμουνιστές και οι αξιοθαύμαστοι διανοητές που συμπορεύτηκαν μαζί μας τον δύσκολο, τραχή και ανηφορικό δρόμο για αντεθνική δράσει και για εγκατάλειψη των θεμελιακών τους αρχών του πατριωτισμού, του διεθνισμού, της ανθρωπιάς και την αγάπη προς το άνθρωπο. Αρχές που ειναι η πεμπτουσία της κοσμοθεωρίας τους, ενεξάρτητα απ τις κακοποιήσεις, παραποιήσεις και διαστρευλώσεις, που υπέστει κατά καιρούς απ τους αποκοιμιστές συνειδήσεων. Τους κούφιους και φλίαρους αργυρώνητους κοντυλοφόρους. Αυτούς που δεν εχουν ούτε ιερό ούτε όσιο και το μόνο που τους ενδιαφέρει ειναι να εκμεταλλεύονται τα αγνά πατριωτικά και θρησκευτικά αισθήματα λαού. Για να εξυπηρετήσουν κρυφά και φανερά, τα τυχοδιοκτικά σχέδια διαφόρων εθνοκτώνων και τις κάθε φορά σκοπιμότητες της άρχουσας τάξης και των ξένων επικυρίαρχων. Αυτών που αποφασίζουν για τα πάντα στη χώρα μας και οταν ακόμα απειλούνται ιερά και όσια.
Και επειδή αυτοί σαν εκποιητές οσίων και ιερών και έμποροι αισθημάτων, και συνειδήσεων ακόμα δεν δυστάζουν, να διαστρευλώσουν, εκτός απ όλα τα άλλα και δυό απ τις βασικές αρχές τους: α) Μια ζωή οι άνθρωποι παλεύουν για να εξασφαλίσουν το πρώτο δικαίωμα : το δικαίωμα της ύπαρξης και της ελευθερίας και το δικαίωμα αυτό να τους το αναγνωρίζουν και οι άλλοι όπου Γής άνθρωποι. Αυτό ακριβώς το δικαίωμα ειναι η επαναστατική ηθική και β) Τη μοίρα του ανθρώπου. Οι κομμουνιστές με επιστημονικά επιχειρήματα προσπαθούν να πείσουν το λαό, οτι με τη λέξη ηθική εννοούμε τις σχέσεις των Ανθρώπων με την παραγωγή και τη διανομή αναμεσά τους, καθώς και τις σχέσεις των Ανθρώπων του κινήματος ανάμεσά τους και οτι ο Ανθρωπος ειναι ο δημιουργός της ζωής και της μοίρας του! Την προσπάθεια αυτή, την μετατρέπουν σε επιχείρηση κατασυκοφάντησης των αγωνιστών και χαρακτηρίζοντας τους κομμουνιστές «άθεους» και «αντίχρηστους». Επιτρέπουν στον εαυτό τους, να τους στιγματίζουν κατά βούληση και ατιμώρητα όποιον θέλουν κομμουνιστή, ενω γνωρίζουν οτι οι κομμουνιστές, ποτέ δεν ηταν και ούτε θα ειναι ποτέ σε αντίθεση με τα θρησκευτικά

συναισθήματα και τις πεποιθήσεις του λαού και πάντα με ευλάβια τα σεβάστηκε και τα σέβεται αυτά τα συναισθήματα.
Βέβαια ο καθένας εχει το δικαίωμα να πιστεύει και να λέει αυτό που θέλει, του αρέσει ή και τον εξυπηρετεί. Αν όμως ηταν έστω και λίγο ειλικρινείς με τον εαυτό τους, το μόνο για το οποίο θα μπορούσαν να κατηγορήσουν τους κομμουνιστές για τα εθνικά, κοινωνικά και τη θρησκεία, ειναι οτι ποτέ δεν άφησαν ήσυχους στο καταστροφικό και καταχθόνιο έργο τους αγύρτες, των τροφίμων των διαφόρων παραθρησκευτικών οργανώσεων και άλλων σκοτεινών κέντρων. Οτι πότε δεν τους άφησε ελεύθερο το έδαφος που με τον δηλητηριώδη ενθικισμό, τον ανόητο μεγαλοϊδεατισμό και την πατριδοκαπηλεία τα βαφτίζουν «ελληνικό πολιτισμό», όπως ο «τρίτος» του Μεταξά, και το «Ελλας Ελληνων Χριστιανών» των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου 1967. Τη διεθνή του κεφαλαίου σε μοντέρνο «διεθνισμό» και την αγοραία θρησκοληψία σε «προοδευτική ορθόδοξη σκέψη», πίστη κλπ. Με αποκορύφωμα το εθνοκόνο σλόγκαν οτι «αν υπάρχει σήμερα Ελλάδα» αυτό οφείλεται στην ορθοδοξία.
Μα εμείς οι Ελληνες, λέμε και ξέρουμε οτι έχουμε μια ιστορία τριών και πλέον χιλιάδων χρόνων, ενω ο Χριστιανισμός δεν συμπλήρωσε ακόμα τα δυό χιλιάδες χρόνια. Ακόμα ξέρουμε απ την ιστορία του Χριστιανισμού οτι ο Χριστιανισμός, δεν έγινε θρησκεία απ την επομένη μέρα της στράυρωσης και ανάστασης του Χριστού. Πως ειναι δυνατόν ο Ελληνισμός να «οφείλει την ύπαρξή του στην Ορθοδοξία»; Ξεχνώντας ή μή ξέροντας οι ανθρωποι, οτι χάρι στον Ελληνισμό υπάρχει ο Χριστινισμός και η Ορθοδοξία. Οτι ο Ελληνισμός έδωσε στον Χριστιανισμό και την Ορθοδοξία α) Την «Οικουμενική» του γλώσσα, τη γλώσσα των Εβδομήκοντα της Κοινής Διαθήκης, που χωρίς αυτήν δεν θα μπορούσε να διαδοθεί ο Χριστινισμός και κυρίως ξεχνώντας ή παραβλέποντας σκόπιμα, οτι πριν το Χριστινισμό και την Ορθοδοξία, ο Ελληνισμός προϋπήρχε μερικές χιλιάδες χρόνια.
Αλήθεια τόσο ειναι το πάθος τους να αποδείξουν τη «χρησιμότητάς» τους, που δεν δυστάζουν να πούν οτι ο «Ελληνισμός οφείλει την ύπαρξή του στη Θρησκεία» με αποτέλεσμα να μην μπορούν να καταλάβουν οτι περιορίζοντας τη γεωγραφία-πεδίο του Ελληνισμού και του Γένους στη θρησκευτική μόνο διάσταση, αφήνει ευρύτατο χώρο του Ελληνισμού ακάλυπτο, οχι μόνο με βάση το απλό κοσμικό στοιχείο, αλλά με βάση τη μακραίωνη ιστορία μας;
Φυσικά ο λαός ξέρει οτι αυτοί που προσπαθούν να τον πείσουν οτι η Αριστερά, που ειναι η συνήδησή του, οτι ειναι «απάτριδες» και «αντίχριστοι», ειναι αυτοί που πάντα στις δύσκολες για την πατρίδα στιγμές, προκειμένου να μη χάσουν τη βολή τους, τα ξεχνούν όλα για να προσκυνήσουν τους κάθε φορά ισχυρούς και κυρίως τους ξένους προστάτες! Ενώ η Αριστερά κάθε φορά που διέτρεχαν τον παραμικρό κίνδυνο η πατρίδα, οι Ανθρώπινες αξίες, τα ήθη, τα έθιμα και οι υγιής παραδόσεις του λαού μας, πρώτη αυτή προστρέχει και προτάζει, και οταν χρειαστεί οι Αριστεροι πάλι θα προτάξουν τα στήθια τους. Την Αριστερά και τους κομμουνιστές, ποτέ ο εχθρός και ο κατακτητής δεν θα τον πυροβολήσει στην πλάτη. Πάντα οι σφαίρες έμπαιναν και θα μπαίνουν απ την πλευρά του στήθους, ενώ αυτοί όπως όλες τις άλλες φορές οχι μόνο θα συνεργασθουν, αλλά θα προσπαθήσουν να «πείσουν» και το λαό να κάτσει «φρόνημα». Να γίνει «νοικοκύρης» οπως έλεγε η Αγια Τριάδα Ομοούσιο και αχώριστη

(Κοτζαμπάσηδες, Προεστοί και ο Κλήρος) στους Ραγιάδες και τους κλέφτες το 1821. Τους κλέφτες, που οι κατζαμπάσηδες απ το 1805 ακόμα με Σουλτανικό φερμάνι και με αφοριστικό απ τον Πατριάρχη Καλλίνικο Ε!, από κοινού προσπαθούσαν να καθαρίσουν τον Μοριά απ τους κλεφτοραγιάδες.
Οι κομμουνιστές-Αριστεροί, όσες φορές διεγράφει κάποιος κίνδυνος για τη χώρα και το λαό, όσο δύσκολες και σκληρές και αν ηταν οι συνθήκες, οσο μακρόχρονος και επίπονος και αν ηταν ο αγώνας, όσους κινδύνους, θυσίες και αίμα και αν χρειάζονταν, οπως αυτές του αλβανικού πολέμου και της κατοχής, μα και την δικτατορία των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967, οι κομμουνιστές, και οι Αριστεροί αντιστάθηκαν, καταδίκασαν και αγωνίστηκαν και μέσα απ τις φυλακές και τα ξερονήσια για την κινητοποίση της παγκόσμιας κοινή γνώμης για την Κύπρος και την πτώση της χούντας. Χωρίς να αγνοούν τα νέα δεδομένα και τις αλλαγές που συντελούνταν-διάθεση συνεργασίας απ τους αυτοαποκαλούμενους «υπερατριώτες» και ευκαιρίες πλουτισμού που δεν άφησαν καμιά, εστω και την παραμικρή ανεκμετάλλευτή-μπόρεσαν οχι μόνο να διατηρήσουν αυτές τις αρχές και τα πιστεύω, αλλά και τις υπερασπίστηκαν με τις γνωστές συνέπειες. Συνεπώς δεν μπορούσαν να απαρνηθούν αυτές τις παρακαταθήκες, που οι ίδιοι με τον αγώνα και το αίμα τους έγραψαν, πολύ περισσότερο δεν μπορούσαν με τη δήλωση «μετανοίας»να αυτοαναιρεθούν σαν άνθρωποι και αγωνιστές.
Και το πιό τραγικό ειναι οτι, ποτέ δεν δέχθηκαν και οταν τους το θυμίζαμε, οτι η δήλωση μετανοίας, ενώ δεν αλλάζει τα πιστεύω του κομμουνιστή, του Αριστερού και του δημοκράτη, βλάπτει την ίδια την Ελλάδα. Και την βλάπτει γιατί με τη δήλωση και ειδικά με τον τρόπο που αυτή παίρνεται, εκτός του οτι διαμορφώνει συνθήκες διχασμού αποτελεί για την Ελλάδα ενα ανεξίτηλο στίγμα. Ετσι λοιπόν, ο τρόπος που παίρνεται και η έννοια-περιεχόμενο που αποδίδεται στη δήλωση, σκοπό εχει να μετερτέψει τον Ελλάνα δηλωσία σε κοινωνικό ανδράποδο και αντρείκελο. Και ενα καθεστώς, που μετατρέπει τα μέλη της κοινωνία σε παρίες για να διατηρηθεί στην εξουσία, σημαίνει οτι δεν ειναι το ποθητό και ούτε αποδεκτό απ την κοινωνία καθεστώς.
Επειδή λόγω των συνθηκών και τον τρόπο που διαμορφώθηκε ο ελεύθερος εθνικός και πολιτικός βίο στη χώρα μας, ποτέ δεν γράψαμε την πραγματική-αληθινή ιστορία, ούτε και γι αυτό το άγνωστο ακόμα στο λαό 21, πολύ περισσότερο την αληθινή ιστορία του μετέπειτα πολιτικό-κοινωνκό γίγνεσθαι. Ετσι φτάσαμε στο σημείο ακόμα και τα πιό βασικά και καθοριστικής σημασίας πράγματα, όπως και την πρόσφατη ιστορία, προσπαθούμε να τα δικαιολογήσουμε με τον γενικό τίτλο :«Κατοχή ηταν, Εμφύλιος ηταν», συνεπώς ηταν επόμενο να ειχαμε και αγωνιστές και δοσιλόγους και μερικά παρατράγουδα τότε και στον εμφύλιο αδικίες ή και να πλήρωσαν με την ζωή τους κάποιοι αθώοι και όπως συνήθως κλείνουμε: «με τα ας προσπεράσουμε αυτά και ας τα ξεχάσουμε». Οδηγηθήκαμε σαν λαός να δοξάζουμε και να προσκηνούμε και άσχετους με την επανάσταση του 21 «αγωνιστές» και πολλούς που την πολέμησαν, όπως θα συμβεί αργότερα και με τον αλβανικό πόλεμο και Εθνική Αντίσταση με τη σημερινή σούπα των «αντιστασιακών» της κατοχής και της χούντας.
Με αυτόν τον γενικό τίτλο κλείσαμε και ξοφλήσαμε με την νέοτερη ιστορία. Ιστορία ερήμην του λαού. Συνεπώς ό,τι έγινε καλώς έγινε τι να ξύνουμε τώρα πληγές; Ολα

αυτά ανήκουν στο παρελθόν, ας γυρίσουμε σελίδα και ας κοιτάξουμε μπροστά. Η ζωή ειναι μπροστά. Ναι η ζωή ειναι μπροστά, αλλά ειναι συνέχεια της προηγούμενης του 21, του αλβάνικού, της κατοχή και της 21ης Απρριλίου και ό,τι αυτή συνεπάγεται. Αυτά δεν ηρθε απ το πουθενά. Και για ένα λαό σαν το δικό μας, που ταλαιπωρήθκε και δοκιμάστηκε τόσο σκληρά από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μιά υπόμνηση για τα δεινά της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης και τις συνέπειες στο λαό και τη χώρα απ τις κατάκαιρούς δικτατορίες. Να φρεσκάρουμε τις μνήμες, εκείνων των γενιών και να ξεναγήσουμε τις νεότερες γενιές που δεν έζησαν η δεν ειχαν τις ανησυχίες εκείνης της εποχής. Ακόμα ειναι πολλοί αυτοί, που και σήμερα ακόμα νοιώθουν, πως δεν δικαιώθηκαν οι πλούσιοι σε συμμετοχή και προβλήματα αγώνες. Αυτοί δεν πρέπει να ξεχνούν, πώς κανένας αγώνας δεν μένει, ουτέ ειναι αδικαίωτος. Ακόμα και ο πιό μικρός και ελάχιστος αγώνας, αφήνει πίσω του πολλές και αξιόλογες ψηφίδες ζωής, οράματα και προοπτική σε βάθος χρόνου.
Ομως η μεταπολεμική πολιτική και ιστορική καταγραφή των γεγονότων, δείχνει οτι εχει υπερβεί κάποια όρια διαστρεύλωσης, παραποίησης και αποσιώπησεις της αλήθειας. Και αυτό γιατί η Ελλάδα δεν ειναι μόνο η χθεσινή. Και η σημερινή θα ειναι και πρέπει να ειναι, ομως πρέπει να ειναι και η αυριανή και κυρίως αυτή. Και οχι μόνο υπερβαίνει κάποια όρια που προκαλλούν ερωτήματα. Υπηρετεί πράγματι τη χώρα αυτή η πολιτική, που ενώ τιμούνται σαν αγωνιστές πρόσωπα συνεργαζόμενα με τους κατακτητές, ενω παραγνωρίζονται ή λησμονούνται οι πραγματικοί αγωνιστές, αφού με τη σιωπή οχι μόνο δεν αποκαθηλώνονται οι «ήρωες» των συνεργατων, αλλα με τον ενα ή τον αλλο τρόπο, δεν αποδίδεται ο δίκαιος έπαινος στους πραγματικούς, όταν επιμερίζονται οι ιστορικές ευθύνες για τον εμφύλιο εξ ίσου και στους δύο πολιτικούς χώρους, παρ όλη την ιστορική επιβεβαίωση οτι την κύρια, την ιστορική ευθύνη την φέρνει η παράταξη που συμπαρατάχθηκε με Αγγλους που τον προαποφάσισαν.
Αναρωτηθήκαμε ποτέ μήπως ενεργώντας με αυτόν τον τρόπο, δημιουργούμε την εντύπωση οτι μας κατέχει το αίσθημα της ενοχής για το παρελθόν μας και σε συνέχεια συμπλέγματα για τη συμμετοχή μας στην Αντίσταση σαν λαός και άτομα; Βάρος και ευθύνη για το ιστορικό έργο του λαού μας; Μήπως χάρην αμφιβολιών, τακτικών σκοπιμοτήτων αυτοϋπονομεύουμε μακροπρόθεσμα τα εθνικά μας πλεονεκτήματα που απορρέουν απ την άρνηση της ιστορικής δικαίωσης των ιδεών και των οραμάτων της Αντίστασης; Μήπως τελικά συμβάλλουμε άθελά μας στο να διαιωνίζονται τα Νόθα στερεότυπα; Τα Νόθα στερεότυπα στην πολιτική πολύ περισσότερο στην ιστορία δεν αντέχουν στο χρόνο.
Κανένας αγώνας δεν μένει αδικαίωτος. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι οι Ανθρωποι, σε βασανιστική πορεία χιλιετηρίδων, με αγωνίες, αγώνες και προβλήματα, ποτέ δεν αποστερήθηκαν την ελπίδα και την αισιοδοξία για ενα καλύτερο μέλλον. Ενα μέλλον αντάξιο του Ανθρώπου. Με αυτήν την έννοια προσβέπουν στο μέλλον, έστω και αν αυτό το μέλλον δεν φαίνεται ακόμα στο ορίζοντα.
Μεταπελευθερωτικά απαιτούνταν τολμηρές, προοδευτικές και ριζικές αλλαγές στις δομές του πολιτικού και κοινωνικού συστήματος. Για τους γνωστούς λόγους δεν έγιναν. Ομως δεν χάνουν την εμπιστοσύνη και την αισιοδοξία στον ευατό τους.

Αγωνίζονται, σχεδιάζουν, επιχειρούν να γίνουν προσπελάσιμα στο μέλλον σαν ιστορική αναγκαιότητα, χωρίς να καταλήγουν σε μύθο.
Και επειδή πολλοί ειναι αυτοί που λένε, δυστυχώς και άνθρωποι που έπαιξαν κάποιο βασικό ρόλο στην Αντίσταση και το αριστερό κίνημα : οτι ευτυχώς που δεν επικρατήσαν αυτά τα πιστεύω μας, γιατί αν επικρατούσαμε θα ειχε γίνει και η χώρα μας Αλβανία, Βουλγαρία κλπ. Και τώρα θα βρισκόμασταν σαν λαός στην ίδια με αυτές θέση. Ειδικά η άποψη αυτή, που ηταν και παραμένει το βασικό σύνθημα του κεφαλαίου γενικά και της κεντροδεξιάς στη χώρα μας, μετά την «πτώση του υπαρκτού» το ενστερνίστηκαν δυστυχώς και αρκετοί αντιστασιακοί-αριστεροί. Δεν χωράει αμφιβολία οτι τόσο παγκόσμια, αλλο τόσο και στην Ελλάδα εχουν γίνει λάθη. Και λάθη μεγάλα που οπωσδήποτε, τα λάθη αυτά θεωρητικά και πρακτικά έπαιξαν ενα καθοριστικό, αν οχι κυρίαρχο. Οι άνθρωποι αυτοί στα συμπεράσματά τους ξεχνούν, οτι οι με όλα τα μέσα βρώμικους πολέμους, ένοπλους και μή απ την ημέρα που εμφανίστηκε η κοσμοθεωρία αυτή και κυρίως μετά την επικράτηση στη Ρωσία. Και το βασκότερο ό,τι δημιούργησαν οι αιώνες σε θεωρητική και πρακτική εφαρμογή το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, δεν θα μπορούσε και ούτε θα ηταν ποτέ δυνατόν να το καλύψουν-υποκαταστήσουν οι μερικές δεκαετίες. Ξεχνούν τις καταστροφές της Ρωσίας και το ανέπαφο της Αμερικής και εν μέρει της Δύσης στους δυό παγκοσμίους πολέμους.
Και το βασικότερο ξεχνάνε και το γεγονός οτι μαζί με την μακραίωνα καθιερωμένη κοσμοθεωρία της ιδιοκτησίας, το καθεστώς της ιδιοκτησίας έλεγχε-ειχε στη διάθεσή του τον μακραίωνα κοινωνικά πογκόσμιο παραγώμενο πλούτο με τον οποίο θα πολεμούσε οπωσδήποτε το νέο σύστημα, που θα μετακινούσε τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία; Το νέο σύστημα που θα άλλαζε τον τρόπο παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγώμενου πλούτου στο μέλλον; Το σύστημα που αμφισβητούσε την αιωνιότητα του υπάρχοντος;
Ξεχνούν ακόμα οτι η Επανάσταση του 1917, ηταν η δεύτερη μεγάλη Κοινωνική Επανάσταση και οτι ξέσπασε σε μια εποχή η αντίδραση λυσσομανούσε και ο φασισμός βρισκότανε στις δόξες του. Και όμως τόλμησαν τα πάντα για να αλλάξουν τα πάντα. Η Επανάσταση του 1917, ειναι η Επανάσταση που σκοπό εχει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία. Και οπως ειναι φυσικό μια τέτοια κοινωνική αλλάγη, δεν μπορεί να γίνει σε μερικές 10ετίες. Θέλει βάθος χρόνου, όπως έγινε και με την πρώτη κοινωνική Επανάσταση που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε από το καθεστώς των κοινωνικοποιημένων μέσων παραγωγής στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας.
Οσον αφορά αν θα γίνονταν και η Ελλάδα, Αλβανία, Βουλγαρία κλπ, ξεχνούν οτι όλος αυτός ο κόσμος που ακολουθούσε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκθίδρυση κάποιου άλλου ξένου προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου εξουσία. Τέτοιες σκέψεις δεν αποσχολούσε τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε και ειχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Βέβαια, δεν αποκλείεται να ειχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά μενονωμένα στελέχη του ΚΚΕ. Ομως και αν ακόμα δεχθούμε οτι υπήρχαν, αν πάρουμε υπόψη οτι στην αυγή της απελευθέρωσης τα μέλη του ΚΚΕ, οπως γράφω και πιό πάνω, έφταναν τις 450,000 περίπου και οτι στην προκατοχική περίοδο τα μέλη του ΚΚΕ, δεν ηταν παρά μονάχα μερικές χιλιάδες. Καθώς και το γεγονόςι οτι μέσα σε αυτόν τον

υπέροχο κόσμο του ΕΑΜ, σε αυτήν τη λαοθάλασσα, ήταν εκατοντάδες χιλιάδες οι νεοφώτιστοι κομμουνιστές, οι εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες και ΕΠΟΝίτες.
Ηταν ο λαός, που πύκνωσε τις τάξεις του αγώνα και του έδωσαν τα φτερά «τα πρωτινά του τα μεγάλα...» για να πετάξει, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα. Και το πιό σημαντικό ήταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι εκπροσωποί του. Επειτα και μέσα στον σκληρό πυρήνα (οπως τους αποκαλούσαν) υπήρχαν στην πλειοψηφία τους, αυτοί που έβλεπαν τον αγώνα της Αντίστασης σαν αγώνα για την ολοκλήρωση της αστικο-δημοκρατικής Επανάστασης, με την εξασφάλιση των αντίστοιχων εγγυήσεων σε ό,τι αφορά την εθνική ανεξαρτησία, τη λύση του πολιτειακού και των κοινωνικό-οικονομικών προβλημάτων του λαού μέσα απ την ολοκλήρωση της αστικό-δημοκρατικής ολοκλήρωσης.
Ξεχνούν οτι το ζητούμενο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης ηταν αυτό. Αν δεν υπολοιήθηκε δεν ειναι τα λάθη της ηγεσίας αυτά που έκριναν την μεταπολεμική πορεία της χώρας. Βέβαια έγιναν λάθη δεν ηταν ομως αυτής της μορφής και του μεγέθους που καθόρισαν την μεταπολεμική πορεία. Το πρόγραμμα του ΕΑΜ, δεν διέφερε σε πολλά σημεία απ αυτό της αστικό-δημοκρατικής ολοκλήρωσης. Η διαφορά και η προσπάθεια ηταν να διασφαλιστούν οι απαραίτητες εγγυήσεις. Στο όνομα ακριβώς αυτής της ολοκλήρωσης της μεταπολεμικής αστικής δημοκρατίας, η Αντίσταση έκανε τόσες υποχωρήσεις και απτές αποδείξεις : Λίβανος, Καζέρτα, Βάρκιζα κλπ. Και ειναι οι κομμουνιστές αυτοί που έκαναν αυτέ τις παραχωρήσεις.
Βέβαια οι Αγγλοι, οι αντιδραστικές δυνάμεις, ακόμα και οι συντιρητικοί αστοί, που εγκαταλείποντας το λαό συντάχθηκαν μαζί τους, και έγιναν από εντολείς που θα ηταν αν συντάσσονταν με το λαό εντολοαποδόχοι, προκειμένου οι μέν να δικαιολογήσουν ο καθένας τη θέση του, και κυρίως να δικαιολογήσουν απο κοινού τα εγκλήματα που χρειάστηκε να διαπράξους για να πάρουν την εξουσία. Ειναι κάτι το κατανοητό και αυτονόητο. Αυτοί ομως ευτυχώς ελάχιστοι, γιατί ευθυγραμμίστηκαν μαζί τους ; Ποιά ακριβώς αδιασειστα στοιχεία ητα αυτά που τους έπεισε οτι όπωσδήποτε τα πράγματα θα εξελίσσονταν και στη χώρα μας έτσι;
Τότε βέβαια δεν μπόρεσαν να δούν οτι την επομένη της ήττας των Γερμανών στο Στάλιγκρατ, κηρύχθηκε ο ψυχρός παγκάσμιος πόλεμος γενικά και στη χώρα μας ειδικά. Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας μερικά καθοριστικής σημασίας παραδείγματα αρκούν. α) αμέσως μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκρατ για τη χώρα μας εκπονείται το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ».β) πληθαίνουν οι Αγγλοι σύνδεσμοι στα βουνά. γ) αρχίζει η «εντατική» οργάνωση των εθνοϊσμών. δ) Δημιουργούνται τα Τάγματα Ασφαλείας, τα οποία και μετά τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας αυξάνουν, αντί να μειωθούν και πληθαίνουν οι αγλλο-γερμανικές συνεργασίες. ε) Υπογράφεται στη Λισαβόνα η συμφωνία ανάμεσα στον Τσιώρτσιλ και τον Χίτλερ για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα ζ) Εκπονείται το σχέδιο «Κιβωτός» και σε συνέχεια το σχέδο «Δεκέμβρης», η πτωματολογία και ο εμφύλιος στ) δεν έμεινε πάρα να συγκεντρωθούν οι απαραίτητες δυνάμεις για την επέμβαση. Οταν συγκεντρώθηκαν, τα σχέδια πήραν το δρόμο της υλοποίησης.
Με βάση αυτά τα δεδομένα θέλω να πιστεύω, οτι αν δεν υπήρχε η απρόκλητη και ωμή ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και κυρίως αν η εθνική αστική τάξη στις πιό κρίσιμες στιγμές για τη χώρα, δεν συμπαρατάσσονταν φοβούμενη την αγωνιστικότητα του λαού με τους Αγγλους, που ηταν και φύσει εχθρό της, την

αντιδραστική-φασιστική Δεξιά, τα πράγματα στη χώρα μας σε καμιά περίπτωση, δεν θα οδηγούνταν εκει που οδηγήθηκαν στην Αλβανία, Βουλγαρία κλπ. Εκτός απ τους ελάχιστους κομμουνιστές που εμφορούνταν ίσως απ τις ολοκληρωτικές αντιλήψεις, υπήρχε η στρατιά των νέων κομμουνιστών και ενα ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, δεδομένα που δεν υπήρχαν στις χώρες αυτές. Με βάση αυτά τα δεδομένα θα ακολουθούσε και η χώρα μας την πορεία που ακολούθησαν οι δυτικές Ευρωπαϊκες χώρες. Θα τολμούσα δε να πώ, πως και ο Κόκκινος στρατός αν περνούσε τα ελληνικά σύνορα δεν υπήρχε η ανθρώπινη εκείνη υποδομή που θα οδηγούσαν τη χώρα σε λαϊκή «δημοκρατία» αυτού του τύπου.
Και το βασικότερο, το κυρίαρχο θα έλεγα που ξεχνούν, αν δεν το κάνουν σκόπιμα, ειναι το γεγονός οτι η επικράτηση στις χώρες αυτές του συστήματος που μετά την πτώση καταδικάστηκε απ αυτούς μετά βδελυγμίας, ηταν άμεσα και άρρηκτα δεμένη με την κατάληψη της χώρας τους απ τον κόκινο στρατό. Και στην Ελλάδα ηταν γνωστό και εκ των πρωτέρων δεδομένο, οτι θα ερχόταν ο αγγλικός στρατός για να «ξεκουραστεί» και οχι ο Κόκινος στρατός, γεγονός που τους υποχρεώνει αν δεν θέλουν να ειναι ανιστόρητοι και εν πολλείς εναρμονισμένοι με τους «νικητές» πριν πιστούν για την ορθότητα της άποψής τους, να το πάρουν σοβαρά υπόψη αυτό το καθοριστικής σημασίας γεγονός, αν θέλουν να ειναι συνεπείς με τον εαυτό τους. Το γεγονός που οχι μόνο έβαλε τη σφραγίδα στην μεταπολεμική ζωή του λαού μας, αλλα καθόρισε το μεταπολεμικό γίγνεσθαι ειναι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, συνεπικορούμενοι και απ τους Αμερικανούς και ας έσχιζαν τα εματιά τους.
Ακόμα στην τωρινή τους άποψη και κρίση ξεχνούν την αγγλική ωμή, απροκάλυπτη, βάρβαρη και απάνθρωπη επέμβαση στα εωτερικά της χώρας μας και οτι υποκινητής, καθοδηγητής και πρωταγωνιστής για ό,τι συνέβει απ την 4η Αυγούστου και μετά (για να αρκεστώ μόνο για αυτήν την χρονική περίοδο), μέχρι τον Μάρτιο του 1947, που μας μεταβίβασε (ποιός είδε) με ποιό αντίτιμο στους Αμερικανού, ηταν οι Αγγλοι ανθύπατοι, που δεν τους είδαν καθόλου ή αν τους ειδαν τους ξέχασαν, συνεπικορούμενοι απ την αντιδραστική-φασιστική Δεξιά, που ενεργούσε σαν γενικός εκπρόσωπος του συνόλου της άρχουσας τάξης, χωρίς στο μεταξύ να της αμφισβητήση κανείς αυτό το δικαίωμα.
Αλήθεια οι συναγωνιστες αυτοί ή και οι συμπολεμιστές ακόμα, παίρνοντας τη θέση αυτή δεν νοιώθους καμιά, μα απολύτος καμιά ενοχή, που ο Αντιστασιακός και ο αριστερός ηταν πλέον ενα είδος ανθρώπου αποκλεισμένου απ το Νόμο, το κράτος και την πολιτεία ακόμα πρόσωπο. Ενα αντικείμενο κυριολεκτικά έρμαιο στα χέρια του κάθε συνεργάτη, χαφιές και καταδότη. Ενας άνθρωπος που δεν ειχε το δικαίωμα να υπερασπιστεύ τον εαυτό του και την ζωή του ακόμα.
Η κατοχή, δεν ηταν κάτι άσχετο με τη ζωή του λαού και της χώρας. Ηταν μιά κορυφαία φάση της ζωής του λαού μας. Μια εποχή που κρίνοναν οι τύχες του λαού και της χώρας. Ηταν η εποχή που ο κάθε Ελληνας, έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναι η το μεγάλο Οχι. Να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες απέντι στον εαυτό του και την Ελλάδα. Ηταν η εποχή που οι Ελληνες, θα κόβαμε τον ομφάλιο λώρο με την εδραιωμένη αντίψη και λόγω μεγέθους αναπόφευχθης εξάρτηση, με την διάχετη αντίληψη οτι ήμαστε ο περιούσιος λαό του Θεού. Ηταν η εποχή που θα παίρναμε τις τύχες της χώρας στα χέρια μας και θα παύψουμε να αποδίδουμε τα γεγονότα και τις όποιες συνέπειες στη θεία Πρόνοια και την πάνσοφον οικονομία,

όπως τα ερμηνεύει η Εκκλησια και την ήθελαν οι ξένοι. Ηταν η εποχή που μπορούσαμε να απαλλαγούμε σαν λαός, απ την εξάρτηση και το ρόλο του ουραγού. Ο ρόλος του ουραγού συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν, τυπικά βρίσκεσαι με την πλευρά των νικητών οπως συνέβει με τη χώρα μας και στους δυό παγκοσμίους πολέμους.
Η κατοχή ηταν ενα καθοριστικής σημασίας ορόσημο. Ενα ορόσημο που για πρώτη φορά μετά το 21, έβαζε τους Ελληνες μπρστά στο καθήκον οχι μόνο να υπερασπισθούν τη χώρα, αλλά και να αγωνιστούν για την απελευθέρωσή της. Δυστυχώς στην διάρκεια της κατοχής δεν μπορέσαμε να έχουμε εκείνη την ομόνοια και την ομοψυχία που απαιτούσε η κατοχή της χώρας. Και το χειρότερο δεν μπορέσαμε να οργανώσουμε μια ενιαία Αντιστασιακή οργάνωση, οπως έγινε στις περισσότερες Ευρωπαϊκες χώρες. Με αποτέλεσμα άλλοι να οργανώσουν Αντίσταση και πολέμησαν τους κατακτητές και με τον αγώνα τους αυτό συνέβαλαν τα μέγιστα για την απελευθέρωση της χώρας, και τη νίκη του συμαχικού αντιφασιστικού αγώνα, ενώ αλλοι (δυστυχώς Ελληνες) την ίδια στιγμή, που οι αγωνιστές έβαζαν ασπίδα τα κορμιά τους, έδρασαν εγκληματικά συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές.
Η διάσπαση αυτή σε αγωνιστές και συνεργάτες, εκτός του οτι ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού, ειχε και ενα τεράστιο κόστος σε πρόσθετες ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές. Αποτέλεσε και το πρόπλασμα για τον εμφύλιο πόλεμο. Βέβαια η διάσπαση αυτή δεν ηταν τυχαία, ούτε έγινε απ τον απλό λαό, που στην συντριπτική του πλειοψηφία συσπειρώθηκε στο ΕΑΜ.
Οπως κάθε γεγονός εχει την προϊστορία και την ιστορία του, έτσι και η διάσπαση του λαού στη κατοχή σε αγωνιστές και συνεργάτες των κατακτητών εχει τη δική της ιστορία. Και η ιστορία λέει οτι όπως οι βασιλικές οικογένειες οταν ταξιδεύουν, δεν μπαίνουν ποτέ στο ίδιο, αυτοκίνητο, τρένο, πλοίο και αεροπλάνο, ετσι και οτι οι άρχουσες τάξεις ποτέ δεν βάζουν όλα τα αυγά στο ίδιο καλάθι. Αυτό έκανε και η δική μας άρχουσα τάξη, τόσο στη διάρκεια του μεσοπολέμου, αλλο τόσο και στη διάρκεια της κατοχής. Δεν έβαλε όλα τα αυγά στο ίδιο καλάθι.
Η πρώτη κατοχική κυβέρνηση του στρατηγού Τσολάκογλου, στην προσπάθεια να προβάλει την δική της ταυτότητα, αλλα και να δικαιολογήσει τη «συνεργασία» με τους κατακτητές αποστασιοποίθηκε επιδεικτικά απ τη μεταξικά δικτατορία. Σε κάθε ευκαιρία διακήρυτε την απόφασή της να «εκκαθαρίσει» το «διευθαρμένο σύστημα» του Μεταξά, κατηγορώντας υψηλόβαθμους αξιοματούχους, το γενικό επιτελείο και το βασιλιά που ειχαν εγκαταλείψει τη χώρα. Την άνοιξη του 1942 οχι μόνο άλλαξε στάση, αλλα και την αντικατέστησε με μια πολιτική γεναιόδωρης υλικής ενίσχυσης και προνομιακών προαγωγων, στους ίδιους που πριν λίγο κατηγορούσε. Ενώ στο ίδιο πνεύμα άρχισαν και οι αποκαταστάσεις των στρατιωτικών. Βασικός στόχος του Τσολάκογλου, ηταν να εντάξει το σύνολο των «αστικών δυνάμεων» σε ενα κοινό μέτωπο κατά του «κομμουνισμού».
Οι κατακτητές ηταν τρείς. Οι δυό ομως ειχαν μια ιδιόμορφη συγκυριαρχία. Απ το γεγονός αυτό ηταν επόμενο να οδηγηθούν κάπαια μέρα σε αντιθέσεις. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στους Γερμανούς και τους Ιταλούς, όσον αφορά την κατοχική πολιτική που μέρα με τη μέρα γίνονταν ολο και πιό φανερή στους κόλπους της δοσίλογης κυβέρνησης μέσα απ τη διαμάχη της γερμανόφιλης και της φιλοϊταλικής κλίκας. Οι αντιθέσεις αυτές δεν ξεπεράστηκαν ούτε το Νοέμβρη του

1942, με την ανάθεση της πρωθυπουργίας στον Λογοθετόπουλο. Οι Ιταλοί, που απ την αρχή στόχευαν στη δημιουργία προτεκτοράτου, απαιτούσαν να αναλάβει τη διοίκηση ενας Ιταλός ύπατος αρμοστής, αλλά οι Γερμανοί τελικά τον Απρίλιο του 1943, ύστερα και από συνενόηση με τον Μέγα...επέβαλαν την «ελληνική λύση» με πρωθυπουργό τον Ράλλη.
Η πρωθυπουργία Λογοθετόπουλου, ουσιαστικά αποτέλεσε το προοίμιο της πολιτικής, που υλοποίησε ο Ράλλης. Πολιτική η οποία αποτελεί στροφή-τομή στην εξέλιξη του δοσιλογισμού. Ο Ράλης διαπιστώνοντας την γεωμετρική ανάπτυξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, σε τέτοιο βαθμό, ωστε ακόμα και μια συμμαχική απόβαση μετά την ηττα του άξονα, δεν θα ηταν σε θέση να αποτρέψει την επικράτηση τους, για να «αναλάβει» την κυβέρνηση έβαλε (διάβαζε Τσιώρτσιλ) σαν όρο τη συγκρότηση ενόπλων σωμάτων και τον εξοπλισμό τους, απ τους Γερμανούς «ετσι ωστε να συμμετάσχει με «δικές του» δυνάμεις τη διεξαγωγή του «ιερού αγώνος κατά της επαπειλούμενης αναρχίας των συμμοριτών». Για τον Ράλλη και τον Τσιώρτσιλ τα «Τάγματα Ασφαλείας» ηταν τα ένοπλα σώματα, που μετά τον πόλεμο και με τη δική τους προαποφασισμένη απ το 1943 επέμβαση, θα διασφάλιζαν τη νίκη στην «εθνικόφρονα» παράταξη. Δεδηλωμένος στόχος του οπως και των προηγουμένων, ηταν η ένταξη ολων των «αστικών δυνάμεων» σε ενα μέτωπο κατά του «κομμουνισμού». Για το σκοπό αυτό διαφοροποιήθηκε και στα επιμέρους σημεία απ την πολιτική Τσολάκογλου και επιδίωξε την ολοκληρωτική ταύτιση με το καθεστώς της 4ης Αυγ/ου και κατά κύριο λόγο με το βασιλιά.
Κοινός παρανομαστής και των τριών κατοχικών «κυβερνήσεων» και αυτής του Καϊρου, ηταν ο αντικομμουνισμός, με ιδεολογικό υπόβαθρο με τον εκτεταμένο της μεταξικής περιόδου και σύμπλευση του συνεργάτη με τον δοσιλογισμό και τον δοσίλογο.
Ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα στηρίχθηκε βασικά στους στρατιωτικούς, και τους οικονομικού κύκλους. Οι στρατιωτικοί απ την αρχή ανέλαβαν υπουργεία και κυβερνητικά πόστα, οπως ο Γ. Μπάκος, σαν μέλη των Σωμάτων Ασφαλείας και σε οικονομικούς χώρους. Σε ολη τη δημόσια διοίκηση εγκαταστάθηκαν ειδικά γραφεία που επικοινωνούσαν απ ευθείας με τις αρχές κατοχής με σημαντικότερη αυτή η του «παρά τω Πρωθυπουργώ υπηρεσία ανταποκρίσεων μετά των γερμανικών αρχών καταχής». Η υπηρεσία αυτή επι Ράλλη ειδικεύτηκε αν δεν ταυτίστηκε κυρίως στην πληροφόρηση με τη γερμανική στρατιωτική διοίκηση, με τις υπηρεσίες ασφαλείας και τα Ες-Ες.
Οι υπηρεσίες αυτές παρά τις δυνατότητες που ειχαν να αντιδράσουν σε πράξεις που ηταν αντίθετες με τα συμφέροντα της χώρας, οχι μόνο δεν αντέδρασαν αλλά τις περισσότερες φορές υπερέβαιναν τα όρια της διοικητικής συνεργασίας, σε βαθμό που κατέθεταν αυτοβούλως σχέδια νόμους ευνοϊκους για τα συμφέροντα των κατακτητών. Με εναν ιδιαίτερο ζήλο ολοι οι διορισμένοι απ τους κατακτητές νομάρχες, δήμαρχοι και κοινοτάρχες ακόμα, έκαναν προτάσεις για παραπέρα ουσιαστική «συνεργασία». Βέβαια δεν έλλειπαν και εκείνοι που δεν πειθαρχούσαν. Αυτοί την επόμενη μέρα έπαυαν να ειναι...
Ο Ράλλης και ολα ανεξεραίτως τα σώματα ασφαλείας, εκτός απ την αριθμητική αύξησή τους, μαζί και τα «τάγματα ασφαλείας» το φθινόπωρο του 1943, (σε συντονισμό με το σχέδιο ΜΑΝΝΑ) τα έθεσε υπο τις διαταγές του ανωτάτου διοικητή των Ες-Ες και της Αστυνομίας Γιούργκεν Στρούπ. Βασικό έργο των

«Ταγμάτων Ασφαλείας» ηταν οχι μόνο ο εντοπισμός των «ΕΑΜ-κομμουνιστών» στα περιβόητα Μπλόκα οπου ειχαν τον κυρίαρχο ρόλο, αλλά και την πρωτοβουλία να προσδιορίζουν τους «υπόπτους» και στη συνέχεια ηταν αυτοί, που με τις πιό «κτηνώδεις» μεθόδους ανακρίσεων αποσπούσαν σημαντικές για τους Γερμανούς πληροφορίες.
Τα Σώματα Ασφαλείας στη διάρκεια της κατοχής παρουσίασαν μια ξεχωριστή ιδιομορφία. Ενα μέρος κυρίως απ τους χωροφύλακες και οι κατώτεροι βαθμολογικά εντάχθηκε στην Αντίσταση, αλλά και την ειδική Ασφάλεια και το διαβόητο Μηχανοκίνητο της Αστυνομίας οι περίφημη «Μπουραντάδες» (που αντάλλαζαν τους νεκρούς με σφαίρες και παράσημα) με αποκορύφωμα τον Αλέξ Λάμπρου, που συνεργάζονταν απ ευθείας με τα Ες-Ες και ηταν αυτοί που ειχαν την πρωτοβολία στα Μπλόκα, τις λεηλασίες, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τους ομαδικούς φόνους και τα 57 ολοκαυτώματα. Πράξεις που θα αποτελούν αιώνιο και ανεξίτηλο στίγμα για τους ελληνες συνεργάτες.
Το ΕΑΜ σύμβολο της ομοψυχίας του λαού, του πνεύματος της λευτερίας, της ανεξαρτησίας και της αξιοπρέπειας. Μια πολιτική που ανταποκρίνονταν στο υπέρτατο εθνικό συμφέρον. Ηταν αυτά που μιλούσαν στα κατάβαθα της λαϊκής ψυχής. Τη λαϊκή ψυχή που δημιούργησε, έθρεψε κα γαλούχισε το πνεύμα της θυσίας. Με αυτό το περιεχόμενο ο λαός αποφάσισε να αγωνιστεί και αγωνιζόμενος να γίνει κύριως του πεπρωμένου του. Πάλεψε και τα κατάφερε. Χιλιάδες μαχητές εμψυχωμένοι απ τον αγώνα για λευτεριά, δίκαιο και δημοκρατία, υποδέχονταν τα βόλια τόσο των κατακτητών, αλλο τόσο και των ελληνικών εκτελεστικών αποσπασμάτων με ζητοκραυγές για την Ελλάδα, το ΕΑΜ και του ΚΚΕ. Το αίμα τους για την Ελλάδα πότισε την ελληνική Γή απ τη μια άκρη στην αλλη. Εδεσε με ακατάλυτους δεσμούς το λαό και το έθνος, ωστε να καταντούν απελπιστικά γέλιοι οσοι πιστεύουν ή ισχυρίζονται οτι μπορούν να ξεριζώσουν τους δεσμούς αυτούς. Οι δεσμοί αυτοί ηταν και παραμένουν τόσο βαθιά ριζωμένοι στη συνείδηση του και τόσο άρρηκτα δεμένοι με τη ζωή του, που και αυτό το εγκληματικό σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», που σκοπό ειχε την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν μπόρεσε να τους ξεριζώσει. Το σχέδιο που οχι μόνο προαποφάσισε, αλλα και προκαθόρισε την μεταπολεμική πορεία της χώρας με σαφήνεια
Οι δεσμοί αυτοί οταν αποκαλυφθεί η έκταση του εγκλήματος που διέπραξε ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα . Θα αποδειχθεί α) Οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» οχι μόνο ηταν αυτό που προαποφάσισε και προκαθόρισε την μεταπολεμική πορεία της χώρας, αλλά και προσδιόρισε με σαφήνεια ποιοί θα συμμετείχαν και πως θα συμμετείχαν για την υλοποίησή του. β) Οτι εκτός απ την ιδεολογική ταύτηση Γερμανών και Αγγλων, για την εξόντωση των ΕΑΜοκομμουνιστών, η συμμετοχή των Γερμανών δεν ξέρω με πιό αντάλλαγμα, αποτελούσε εναν απ τους βασικούς συντελεστές για την διαμόρφωση αυτού του σχεδίου και οτι έκτοτε αρχίζει η ανοικτή πλέον συνεργασία ανάμεσά τους.
Η συνεργασία και η συμμετοχή των Γερμανών και ειδικά μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκράτν, στην εκπόνηση και τη λειτουργία του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ μέχρι την εδώ παραμονή τους ηταν δεδομένη. Ακόμα θα αποδειχθεί οτι οι Αγγλοι με τους Γερμανούς, οχι μόνο συνεργάζονταν, αλλα οτι φεύγοντας προκειμένου να περάσει το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» στην πράξη οι Γερμανοί, άφησαν πίσω τους ειδικά εκπαιδευμένους πράκτορες με σκοπό να προβούν σε πράξεις

σαμποτάζ, που να εκθέτουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στα μάτια του κόσμου. γ) Θα αποδειχθεί η αναμφισβήτητη σχέση των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και όλων των άλλων εθνιοϊσμων με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και η έμμεση αν οχι η άμεση και απευθείας καθοδηγησή τους από αυτό. δ) οτι μετά την εκπόνηση του σχεδίου αυτού, όλα τα δοσίλογα σώματα των εθνοϊσμων δρούσαν μέχρι την αντίστραφη μέτρηση του άξονα επίσημα υπο γερμανικό έλεγχο και μέτα υπο Αγγλικό και οχι ανεξάρτητα και «ελληνικά» όπως θέλησαν να τα παρουσιάσουν. Και το πιό τρομερό θα αποδειχθεί, οτι η αγριότητα των δοσίλογων σωμάτων εναντίον του λαού, ηταν τόσο απάνθρωπη και ανάλγητη που ειχε «εντυπωσιάσει» και αυτούς ακόμα τους κατακτητές.

Τους ειχε «εντυπωσιάσει» η αργιότητα και ο ζήλος που έδειχναν στην εκτέλεσει των διαταγών και κυρίως η υπέρβασή τους. Αν υπήρχε κάποια ανεξαρτησία και απ τις δυό εξαρτήσεις αυτή συνίσταται ακριβώς στη υπέρβαση των διαταγών, τον ξεχωριστό και ανεξήγητο για τα κατώτερα στελέχη των κατακτητών ο υπέρμετρος ζήλος. Εκείνο που τους «εντυπωσίασε» περισσότερο ηταν, η ευκολία με την οποία αφαιρούσαν τη ζωή, οτι εκτελούσαν με δική τους πρωτοβουλία «υπόπτους» και χρησιμοποιούσαν κτηνώδεις μεθόδους στις ανακρίσεις, οτι συμμετείχαν πρόθημα και ολόψυχα στα ολοκαυτώματα και τις καταστροφές των χωριών.

Η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, τερματίστηκε οριστικά με την Μικρασιατική καταστροφή. Η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Την επομένη της συνθήκης της Λωζάνης το μόνο που έμεινε να κάνει η Ελλάδα, ηταν να βρεί τρόπο να αναπτύχθει: πολιτικό-δημοκρατικά, κοινωνικό-οικονομικά και πολιτιστικά. Αυτό μπορούσε να γίνει μόνο με το σπάσιμο απ την πλευρά των αστών του ιστορικού συμβιβασμού με την Αγία Τριάδα και την απαλλαγή τους απ την ασφυκτική ξένη εξάρτηση. Η Μικρασιατική καταστροφή δεν τερμάτησε μονάχα μια περίοδο. Εγινε και αφετηρία μιας νέας ανάτασης. Σε όλη την περίοδο του μεσοπολέμου, η αστική τάξη, η οποία μετά την εστω μερική σιωπηρή καταγγελία της Αγίας τριάδας το 1909, βρήσκονταν για πρώτη φορά σε σημείο ανάπτυξης και ακμής. Προσπάθησε να αποκτήσει καθαρά δικό της αστικό ιδεολογικό περιεχόμενο και να διαμορφώσει ταξική συνοχή και οργάνωση. Η διαπλοκή ομως με την υπόλοιπη Αγία Τριάδα (αντιδραστικές, συντηρητικές δυνάμεις, Κλήρος και μοναρχία που την αποτελούσαν) ηταν ετσι διαρθρωμένες, που δεν τα κατάφερε. Σαν διέξοδο δέχθηκε τη δικτατορία της Αγίας τριάδας το 1936.

Η περίοδος του μεσοπολέμου ηταν γεμάτη από αντιφάσεις. Με τη δικτατορία της 4ης Αυγ/ου, κλείνει και η μεταξυ του πρώτου και του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου περίοδο της ελληνικής ιστορίας

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε στην Ευρώπη το Σεπτέμβρη του 1939. Μέχρι τον Ιούνιο του 1941, ο πόλεμος αυτός όπως ειναι γνωστό, ξεκίνησε και ηταν ενδοκαπιταλιστικός. Απ τον Ιούνιο του 1941, ομως και μετά που η Γερμανία κήρυξε τον πόλεμο και κατά της Σοβιετικής Ενωσης, αλλάξε ο χαρακτήρας του πολέμου και από ενδοκαπιταλιστικός έγινε αντιφασιστικός-πατριωρικός και τελείωσε ταξικό-κοινωνικός. Μέχρι την ήττα των Γερμανών στη μάχη του Στάλιγκράντ, ο άξονας που τον αποτελούσαν: Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία και αρκετές άλλες μικρές χώρες της Ευρώπης, θεωρούνταν αήττητος. Ειχε καταλάβει

ολόκληρη την Ευρώπη εκτός απ την Αγγλία, ενα μεγάλο μέρος της Ρωσίας και τεράσιο κομμάτι της Αφρικής.
Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης ειχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν συνέβαλε και αυτή στην επιβολή της δικτατορίας. Το κομμάτι αυτό πίστευε πως η θέση της χώρας μεταπολεμικά έπρεπε να αποτελεί μέρος της Ευρώπης του Γ! Ράϊχ, γι αυτό οχι μόνο αποδέχθηκε την κατοχή, δεν οργάνωσε αντίσταση αλλά και ηταν διατεθημένη να υποτάξει με την πείνα το λαό, να κάνει επιστράτευση Ελλήνων να πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών, να στείλει εργάτες για την πολεμική της Βιομηχανία. Και όταν το ΕΑΜ άρχισε να οργανώνει Αντίσταση και συλλαλητήρια κατά της πείνας, της επιστράτευσης και της αποστολής εργατών στη Γερμανία και σε συνέχεια προχώρησε και στην οργάνωση του ένοπλου ΕΛΑΣ, δεν δύστασε να οργανώσει διάφορα ένοπλα σώματα να την πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών.
Η καταπολέμηση του κομμουνισμού, ηταν ενα ακόμα σημείο που ταύτιζε τους Γερμανούς, με αυτούς που πίστευαν στη νίκη του άξονα με την παράλληλη εξόντωση του κομμουνιστικού-Αριστερού κινήματος στον κόσμο και την Ελλάδα, ετσι ωστε μετά την επικράτηση του Γ! Ράϊχνα ειναι καθαρό το έδαφος απ τον μίασμα του κομμουνισμού. Μάλιστα απ τα μέσα του 1943, που εκπονήθηκε απ τους Αγγλους το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και ακόμα περισσότερο απ το άνοιξη του 1944 θορυβημένοι απ τη μεγάλη ανάπτυξη και απήχηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο λαό, όλο και περισσότεροι απ τα κόμματα της άρχουσας τάξης και ειδιικά στις ανώτερης τάξης, ειχαν φτάσει στο σημείο να θεωρούν την κατοχής της χώρας σαν «το μη χείρον», χωρίς βέβαια να κάνουν δημόσιες δηλώσεις συμπαράστασης ενάντια στον «κοινό εχθρό». Δεν έκαναν δηλώσεις συμπαράστασης για να μήν διακινδυνεύσουν τη μεταπολεμική τους καριέρα, που ασφαλώς θα εξαρτιόταν απ την καλή θέληση των Συμμάχων. Ανάμεσα σε αυτούς την πρώτη θέση την ειχε η Αγγλία. Συνέβει και στην περίπτωση αυτή ό,τι συνέβει και με την εγκαθίδρυσει της δικτατορίας.
Στο θέμα της καταπολέμησης του κομμουνισμού η άρχουσα τάξη, ανεξάρτητα από ποιόν Θεό λάτρευε το κάθε κομμάτι της, υπήρχε απόλυτη ταύτιση. Η ίδια ταύτισει υπήρχε και ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιώρτσιλ, για την εξόντωση των Αριστερών-κομμουνιστών. Μπορεί να διαφωνούσαν σε πολλά αλλα σημεία και για πολλά αλλα πράγματα, στο θέμα ομως της καταπολέμησης του κομμουνισμού, δεν υπήρχε καμιά απολύτος διαφορά. Ο τρόπος που οργάνωσαν την δικτατορία το 1936 και ο από κοινού πόλεμος κατά του Αριστερού Αντιστασιακού κινήματος στην Ελλάδα, μετά απελευθερωτικά το επιβεβαιώνει.
Με αυτές τις συνθήκες γίνεται κατανοητό γιατί- σε αντίθεση με τα όσα συνέβαιναν στις άλλες γερμανοκρατούμενες χώρες-που μετά την αντίστροφη μέρτηση του άξονα, που και οι αδιάφοροι ακόμα πύκνωναν τις τάξεις της Αντίστασης, κατ εξέραιση στην χώρα μας, κάθε μέρα που περνούσε αυξάνονταν ο αριθμός των ανθρώπων για «συνεργασία» οσο πλησίαζε η μέρα της απελευθέρωσης. Θα έλεγε κανείς οτι οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι πλουτίσαντες «συνεργαζόμενοι», μα και γινικότερα η άρχουσα τάξη με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ, έκαναν πανστρατειά. Τα «Τάγματα Ασφαλείας» ξερερνούν τις 20,000 άντρες, οι ειδικές υπηρεσίες του Λάμπρου πολλαπλασιάζονται, η συνεργασία με τα Ες-Ες γίνεται

καθημερινή. Οι Μπουραντάδες βρίσκονται επι πόδως πολέμου. Οι διάφοροι τοπικοί εθνοϊσμοι, φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια και οι τοπικοί Πουλικοί οπως στη Βέροια δολοφονούν αδιάκριτα. Και το βασικότερο απ τον Απρίλη του 1944, οι κοινές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις Γερμανών και εθνοϊσμών διαδέχονταν η μιά την άλλη. Στις επιχειρήσεις αυτές που σκοπό ειχαν να περιορίσουν την επιρροή του ΕΑΜ στο λαό, να μειώσουν την αριθμητική δύναμη του ΕΛΑΣ και να του εξαντλήσου τα όποια πυρομαχικά ειχε, έγιναν τα περισσότερα απάνθρωπα και ειδεχθή εγκλήματα και τα περισσότερα απ τα 57 ολοκαυτώματα.
Ηταν τόση μεγάλη η Γερμανική στρατιωτική δύναμη και η δύναμη των εθνοϊσμών που πήραν μέρος σε αυτές τις επιχειρήσεις και η ταυτόχρονη εκκαθαριστική επιχείρηση στα Πιέρια, το Πάϊκο και ειδικά στο Βέρμιο που στάθηκε για ενα διάστημα αδύνατο να μετακινηθούν ακόμα και οι σύνδεσμοι. Οι περιοχές αυτές για οσο θα επικρατούσαν οι επιχειρήσεις κηρύχθηκαν Νεκρή ζώνη. Κάθε κινούμενος στόχος χωρίς την άδεια των Γερμανών θεωρούνταν εχθρός γι αυτό και τον πυροβολούσαν. Για την καλύτερη αντιμετώπιση των επιχειρήσεων και για να ειναι μικρότερες δικές μας απώλειες, ηταν απολύτως αναγκαία η διακίνηση αποφάσεων και εντολών, εκτός απ τον χώρο των επιχειρήσεων και ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις που βρίσκονταν στο χώρο των επιχειρήσεων. Το αρχηγείο του Βερμίου, έκρινε πως έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να αποσπάσουμε απ την Κομαντατούρα μερικές, εστω και δυό άδειες ελευθέρας κυκλοφορίας.
Οι Γερμανοί οπως ειναι γνωστό ειχαν διάφορους τροφοδότες-προμηθευτές που τους προμήθευαν τα απαρέτητα για το στρατό εφόδια. Κρέατα, όσπρια, φρούτα, λαχανικά κλπ.
Η οργάνωση του ΕΑΜ πλησίασε εναν απ τους προμήθευες που τους εφοδίαζε με κρέας και του ζήτησε, αφού περιγράψει στους Γερμανούς, πόσο δύσκολη έγινε και θα γίνει ακόμα μεγαλύτερη η τροφοδοσία του στρατού με κρέα, αφου το Βέρμιο κηρύχθηκε Νεκρά ζώνη με το αιιτιολογικό αυτό να ζητήσει απ την Κομαντατούρα μερικές άδειες ελεύθερης μετακίνης μερικών υπαλλήλων του, ωστε να μην παρουσιάσθουν ελλείψεις. Στην παράκληση-απαίτηση αυτή ο Κομαντατούρ χαμογελώντας-ίσως κατάλαβε τι έκριβε μέσα αυτή η παράκληση-ρώτησε τον προμηθευτή αν «αγαπάει τους ανθρώπους αυτούς» και αυτό «γιατί όλοι οι Γερμανοί στρατιώτες δεν ειναι τόσο ψύχραιμοι όσο τους φαντάζεσθε» Αφού λοιπόν το «Βέρμιο εχει κηρυχθεί σε νεκρή ζώνη και η κάθε κίνηση ειναι εχθρός, μόλις ο Γερμανός στρατιώτης δεί κάποιον να κινείται, θα γονατίσει και θα πυροβολήση» Και οταν πάει «κοντά του να τον ψάξει και θα βρεί την άδεια στο χέρι η την τσέπη το πολύ πολύ να πεί βρέ τον φουκαρά». Για αυτό αν τους αγαπάς, εγώ να σου δώσω τις άδειες, εσυ ομως μην τις δίνεις για χρηση. Με την άδεια θα ειναι αμέριμνοι ενώ χωρίς άδεια θα πάρουν προφυλάξεις». Αυτή ηταν η απάντηση που έφερε ο προμηθευτής μαζί με τις άδειες.
Πάντως η απάντηση του Κομαντατούρ που έμεινε στο σπίτι της οικογένειας Ζώκου, εντυπωσίασε την οργάνωση. Εμείς ομως τις άδειες τις θέλαμε για τα μπλόκα στους δρόμους και τα χωριά για τις μέρες αιχμής και οχι για τα βουνά που υπέθεσε ο Κομαντατούρ, οτι θα χρησιμοποιούνταν. Στο να δωθούν οι απαραίτητες άδιες, μεγάλο ρόλο έπαιξε η Ιφηγένεια Ζώκου, το ίδιο και για την απόληση αρκετών συλληφθέντων. Σε παρόμοιες περιπτώσει πολύ βοήθησε και ο

κ Θωμά Θεοφάνους, που οι Γερμανοί λόγω του οτι γνώριζε τα γερμανικά τον χρησιμοποίησαν σαν διερμενέα.
Οι Αγγλοι με συνεπίκουρους τους Γερμανούς, πριν απ τον πόλεμο προκειμένου να τσακίσουν τη ραχοκοκαλιά του Αριστερού κινήματος έκαναν την δικτατορία και στη διάρκεια της κατοχής, οχι απλώς το επιβεβαιώνει τη συνεργασία, αλλά και την προσυπογράφει η ταύτιση σκοπών σε αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο. Αν σε αυτά προστεθεί και η ειδική συμφωνία που έγινε ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιώρτσιλ, για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για την από κοινού δράση. Συμφωνία που υπογράφτηκε στη Λισαβώνα με αντάλλαγμα να μήν παραδόσουν οι Γερμανοί τη Θεσσαλονίκη στον ΕΑΜ, αλλα στους Αγγλους, πείθει και τον πιό δύσπιστο οτι οχι μόνο οτι έδρασαν από κοινού Γερμανοί και Αγγλοι ενάντια στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, αλλά με μιά ιδιόμορφη συμφωνίας οι Γερμανοι, οταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση, μεταβίβασαν αυτά τα ένοπλα τμήματα στους Αγγλους για να συνεχίσουν στο πλευρό των Αγγλων πλέον τον εμφύλιο πόλεμο, που τώρα πλέον θα αναλάμβαναν να τον συνεχίσουν αυτοπροσώπως οι ίδιοι οι Αγγλοι.
Κοινός στόχος η εξόντωση του κομμουνισμού. Βασική αρχή και υποχρέωση που απορρέει απ τη διεθνή του κεφαλαίου για κάθε περίπτωση που οι κομμουνιστές-Αριστεροί και συνοδηπόροι αμφισβητούν ή βάζουν σε κίνδυνο το κοινωνικό ή και το πολιτικό ακόμα καθεστώς : Εξόντωση. Ο εμφύλιος πόλεμος το βασικό εργαλείο. Αυτό ηταν το περιεχόμενο της διεθνούς του κεφαλαίου και του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ», που αφορούσε την Ελλάδα.
Το ΕΑΜ όμως ηταν και πολιτικά και στρατιωτικά ισχυρό. Επρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μειωθεί η πολιτική επιρρόη και κυρίως η δύναμη πυρός. Ετσι ενώ, υπέγραφαν την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, για να αποδυναμώσουν το ΕΑΜ, το Γενικό Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, στο οποίο υπάγονταν ο ΕΛΑΣ, έκπονησε το περιβόητο σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε την ένταση των επιχειρήσεων κατά των «υποχωρούντων» απ την Ελλάδα Γερμανών. Για την «επιτυχία» αυτού του στόχου το Στρατηγείο υποσχέθηκε πλήρη εξοπλισμό, αντίστοιχο για την περίπτωση πολεμικό υλικό: νάρκες, δυναμίτες, ασυρμάτους κλπ. Οι Γερμανοί ομως έπρεπε όπως πρόβλεπε η συμφωνία της Λισαβώνας, να φύγουν ενόχλητοι ωστε να προλάβουν να ανακόψουν την προέλαση του κόκκινου στρατού προς το Βερολίνο, για να το καταλάβουν οι Αγγλοαμερικάνοι. Για να τηρηθούν όμως τα συμφωνηθέντα της Λισαβώνας το Στρατηγείο αθέτησε τα όσα ειχε υποσχεθεί, για να αποδεχθεί οτι και το σχέδιο «Κιβωτός», δεν ηταν παρά ενα παρακλάδι του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ».
Ήταν ενα καλοστημένο σχέδιο εξόντωσης ενος μέρος της ένοπλης Αντιστασιακής δύναμης στις επιχειρήσεις αυτές. Ομως ο ΕΛΑΣ και χωρίς τα αντίστοιχα εφόδια για την επιχείρηση αυτή, και ειδικά η Χη Μεραρχία, που ειχε την κύρια ευθύνη της επιχείρησης, έκανε αυτό που της υπέβαλε το καθήκον. Δεν τους άφησε να φύγουν ανενόχλητοι και αριθμητικά οσοι ξεκίνησαν. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που δεν κατόρθωσαν να πέρασαν τα ελληνικά σύνορα.
Η Ελλάδα όμως απ το 21 και μετά αποτελούσε ενα ιδιόμορφο κομμάτι της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και εξακολουθούσαν σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, να θεωρούν την Ελλάδα σημαντική βάση για την διατήρηση της Αυτοκρατοράς τους και μετά την λήξη του πολέμου την θεωρούσαν δεδομένη.

Για τη Βρετανία, η Μεσόγειος ειναι η βασική της αρτηρία. Με βάση αυτό το σκεπτικό, η ασφάλεια της Μεσογείου, εχει πρωταρχική σημασία για τη βρετανική πολιτική. Σε όλη την διάρκεια της κατοχή ο Τσιώρτσιλ και τα οργανά της αγγλικής πολιτικής, ηταν γαντζωμένα στην ιδέα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και δεν εννούσαν να κάνουν ενα βήμα πίσω, παρ όλες τις διακηρύξεις που υπέγραφαν για αυτοδιάθεση των λαών και την δημοκρατική ανόρθωσή τους. Η Ελλάδα κατέχει θέση κλειδί στην Ανατολική Μεσόγειο γι αυτό και οι Αγγλοι πολιτικοί και τραπεζίτες, συντηρητικοί, εργατικοί και φιλελεύθεροι, την θέλουν ελεγχόμενη απ αυτούς.
Θεωρούσαν την κατοχή της Ελλάδας, απ τις δυνάμεις του άξονα σαν ενα απλό επισόδιο, που θα περνούσε γρήγορα και δεν θα ανακόψει ή να διαταράξει για πολύ καιρό την πολιτική και οικονομική κυριαρχία τους στη χώρα μας. Εμφορούμενοι αό αυτήν αρχή και αντίληψη, ολα τα σχέδια και όλες οι αποφάσεις τους υπηρετούσαν αυτήν ακριβώς την αναλλοίωτη επιδίωξη του αγγλικού ιμπεριαλισμού: οτι η Ελλάδα, ανήκει και θα συνεχίσει να ανήκει στη σφαίρα της οικονομικής διείσδησης και της πολιτικής επιρροής της Μ Βρετανίας. Θεωρούσαν την χώρα μας σαν κάτι που ειχε περιέλθει από παράδοση και χρησικτησία το «δικαίωμα» στους Αγγλους, να διαλέγουν και να επιβάλουν στην Ελλάδα, ακόμα και με την ωμή ή τη συγκεκαλυμένη βία το πολίτευμα και τη μορφή διακυρέρνησης που κάθε φορά τους εξυπηρετούσε. Ηταν τόση η υποταγή της Αγίας τριάδας στους Αγγλους και τόσο εχθρική προς τους οπλαρχηγούς που επέτρεπαν στους Αγγλους, να τους θέτουν υπο κηδεμονία διορίζοντας πάνω απ τους οπλαρχηγούς Καραϊσκάκη κλπ απο ενα Αγγλο αξιωματικό. Πριν ακόμα δικαιωθούν οι απελευθερωτικοί αγώνες των Ελλήνων το 21, οι Αγγλοι, ειχαν συνηθίσει να φέρονται στον τόπο μας σαν πραγματικά αφεντικά. Αυτό το δικαίωμα δεν τους το ειχε αμφισβητήσει κανένα απ τα παλιά αστικοτσιφλικάδικα και τα νεώτερα αστικά κόμματα.
Να ομως που στη διάρκεια της κατοχής ο λαός, με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, δεν αφησε τα πράγματα να εξελιχθούν οπως τα ειχαν προβλέψει οι Τόρυδες και αν η ηγεσία της Αριστεράς, δεν έκανε μερικά μικρά λάθη και οι αστοί τα δικά τους ασυγχώρητα, μεταπολεμικά δεν θα ηταν πλέον επικαρποτές, αλλά ισότιμοι συνεργάτες. Για να μή διαγραφεί αυτός ο κίνδυνος για την Αγγλία, και αφού η αστική τάξη δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ιδεολογικό περιέμενο παρέμεινε υποχείρια της Αγγλίας. Και οχι μόνο αλλά στήριξε τη δικτατορία του Μεταξά, κράτησε αποστάσεις απ τους πόθους του λαό και με την υποδείξει των Αγγλων, προσυπόγραψε το σχέδιο εξόντωσης της Αριστερας με όποια μορφή και σχήμα και αν παρουσιάζονταν. Το μακρόπνοο και καλά οργανωμένο αυτό σχέδιο, οχι μόνο απέκλειε τη δυνατότητα να υπάρξη η ποθούμενη ενότητα και ομοψηχία, που απαιτούσε ο κατοχικός εθνικόαπελευθερωτικος αγώνας, αλλα και να διαπραχθούν για αλλη μια φορά τα πιό απάνθρωπα εγκλήματα σε βάρους του λαού και της χώρας.
Και ενώ συνέβησαν ολα αυτά, κάποιοι εννοούν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά, γιατί ανήκουν στο παρελθόν και οι καιροί, μα και οι άνθρωποι εχουν αλλάξει. Ναι εχουν αλλάξει. Η όποια αναδρομή ομως στην κατοχή και στο τί προηγήθηκε του εμφύλιο πόλεμο και σ αυτόν καθ εαυτόν τον εμφύλιο δεν γίνεται για να καταλογιστούν ευθύνες.Αυτός ηταν ο κόσμος, της κατοχής, αυτή ηταν η

ιστορία, μέσα σε αυτήν οι Ελληνες έδρασαν, με άξονα τις δικές τους πεποιθήσεις ο καθένας, το δικό τους αίσθημα ευθύνης, τη δική του απόφαση. Εδρασαν σαν δημοκράτες, σαν Αριστεροί ή κομμουνιστές και σαν πολίτες.
Το ζητούμενο της αναδρομής, πιστεύω πως ειναι μια ανάγκη αδήρητη για τη χώρα, αλλα και για τη Δημοκρατία. Να γραφτεί σωστά και τεκμηριωνένα η ιστορία, και χρέος μας σε οσους ήταν, ήρθαν- πέρασαν θάρθουν-θα περάσουν, να μπεί η ιστορία και η παράδοση ,στο πνεύμα της κάθε εποχής και κυρίως τις σωστές-πραγματικές διαστάσει, ετσι ώστε να γίνει μέσω της ιστορίας κατανοήτο οτι : η Μοίρα μας σαν λαός και έθνος βρίσκεται στα χέρια μας και οτι το μέλλον, δεν θα επιβιώση από εξωγενείς παράγοντες ή μεταφυσικούς νόμους, αλλα απ τις αποφάσεις που θα πάρουμε ΕΜΕΙΣ οι ίδιοι.
Οι αγωνιστές του 21 γνώριζαν οτι οι Αθηναίοι πρόγονοι οταν οι έφηβους γίνονταν πολίτες και αναβάμβαναν τη διαχείρηση της δημοκρατίας τα κοινά, υπήρχε μια φράση στον όρκο τους που, νομίζω, αποτελεί το απόσταγμα των όρων και των εννοιών που περιγράφουν τον τρόπο λειτουργίας του πολίτη μέσα στη δημοκρατική λειτουργία. Ο Νέος πολίτης ορκιζόταν οτι θα προστατεύσει τις αξίες της πόλης του «και μόνος, και μετά των πολλών». Αναλογιζόμενοι την έννοια και το περιεχόμενο αυτού του όρκου οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου δεν δύστασαν να πούν η : «Επανάσταση θα γίνει και όποιος ζήσει». Και οταν η Πατρίδα στις 28η Οκτωβρίου του 1940, δέχθηκε την φασιστική Ιταλική εισβολή ο λαός μας είπε ο : «φασισμός δεν θα περάσει» και οταν κατακτήθηκε στις πιό δύσκολες-κρίσιμες για τη χώρα και το λαό στιμές και η Γενιά της Αντίστασης απάντησε με το: «Προσερχόμαστε προς Σε Ω Ιερή πατρίδα περιδεείς προσκυνητές. Μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νού και τη συνείδηση, αναπηδά σήμερα, στη σκέψη όλων μας το μεγάλο χρέος ». Και το «Το όνομά σου οδηγός των πράξεών μας, και η ευτυχία σου ανταμοιβή των κόπων μας». Και οταν η Πατρίδα κατακτήθηκε: Οσοι ενταχθηκαν στη Αντίσταση και ειδικά στον ΕΛΑΣ, σαν εγγύηση οτι θα σταθούμε συνεπής πρός τον εαυτό μας και την πατρίδα δώσαμε τον ΕΛΑΣίδικο όρκο:
«Εγώ παιδί του Ελληνικού Λαού, ορκίζομαι ν αγωνιστώ πιστά απ τις τάξεις του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), χύνοντας και την τελευταία ρανίδα του αιματός μου, σαν γνησιος πατριώτης για το διώξιμο του εχθρού απ τον τόπο μας, για τις ελευθερίες του Λαού, κι άκόμα, να ειμαι πιστός και άγρυπνος φρουρός της προστασίας της περιουσίας και το βιός του. Δέχομαι προκαταβολικά την ποινή του θανάτου αν ατιμάσω την ιδιότητα ώς πολεμιστής του Εθνους και του Λαού και υπόσχομαι να δοξάσω και να τιμήσω το όπλο που κρατώ και να μήν το παραδώσω αν δεν ξεσκλαβωθεί η πατρίδα μου και δεν γίνει ο Λαός νοικοκύρης στον τόπο του». Αυτός ειναι ο όρκος που δώσαμε προς την πατρίδα οι ΕΛΑΣίτες.
Την ίδια στιγμή που εμείς, δίναμε αυτόν τον όρκο προς την πατρίδα, 1,319 αξιωματικοί που υπηρετούσαν στα διαβόητα τάγματα ασφαλείας ορκίζονταν οχι μόνο τυπικά, αλλα και ουσιαστικά, πίστη στο Χίτλερ, οτι θα πολεμήσουν αυτούς που πολεμούν τη «Νέα τάξη πραγμάτων», που ο Φίρερ ήθελε να επιβάλει στην Ευρώπη και τη χώρα μας. Και οταν οι συνεργάτες του, του έβαλαν τη βόμβα για τον βγάλουν απ τη μέση του έστειλαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη διάσωση του. Αποτέλεσμα οι μόνιμοι αξιωματικοί που πήραν μέρος στην Εθνική Αντίσταση επικεφαλείς του ΕΛΑΣ, στο σύνολο σχεδόν οχι μόνο απομακρύνηκαν

απ την ενεργώ υπηρεσία, μετά την απελευθέρωση αλλα στάλθηκαν εξόριστοι στα νησιά, μεταξύ αυτόν και ο Αρχηγός του ΕΛΑΣ Στέφανος Σαράφης, ενώ αυτοί ειχαν κληθεί στην ενεργώ υπήρεσία στο στράτευμα και μάλιστα σε θέσεις κλειδιά. Μερικοί δεν αρκέστηκαν στην εξορία οπως για το στρατηγό Σαράφη. Και επειδή δεν θέλησε να αντιληφθεί από μόνος του το μέγεθος και το ασυγχώρητο του «εγκλήματος» που διέπραξε τασσόμενος στο πλευρό του λαού :Τον δολοφόνησαν.

Βέβαια και οι Αγγλοι ειχαν το δικό τους τρόπο, πάντα σε συνεργασία με τους εδώ υπαλλήλους τους, να μήν τιμωρούνται στη χώρα μας και απ τους Ελληνες δικαστές, οσοι Αγγλοι στρατιώτες και μή διέπραξαν τα όποια ποινικά ή αλλα αδικήματα στη χώρα μας. Οι Αμερικανοί ομως, σαν ποίο πρακτικοί προκειμένου να σώσουν αυτοί την Ελλάδα απ τους Ελληνες, μια και δεν μπόρεσαν οι Αγγλοι, εκτός απ όλους τους άλλους κατάπτυστους και αποικιακούς όρους που μας επέβαλαν προκειμένου να μας σώσουν, μας επέβαλαν και τον θεσμό της **ΕΤΕΡΟΔΙΚΙΑΣ**. Η ετεροδικία ειναι ένας όρος, που απαγορεύει στη χώρα που την δέχεται να δικάσει με βάση τους δικούς της νόμους, τους τυχόν παραμούντας στην Ελλάδα Αμερικανούς. Αυτό ισχύει για οποιοδήτοτε αδίκημα και αν διέπραξε κάποιος Αμερικανός κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στην Ελλάδα. Ακόμα και αν πρόκυται για εγκληματική πράξη. Οι όροι της ετεροδικίας ορίζουν και ο εγκληματίας ακόμα Αμερικανός,(οπως λοχίας που δολοφόνησε τον Στρατηγό Στεφ Σαράφη),για την όποια παρανιμία ή και εγκληματική πράξη, αρμόδια να την δικάσουν ειναι μόνο και μόνο τα αμερικανικά δικαστήρια.

Ξέρω πως η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας ειναι γραμμένο με αίμα ηρώων ζωντανών, αναπήρων και προπάντων νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των μανάδων και των ορφανών. Αν δεχθούμε οτι η ιστορία ειναι οι κάθε φορά σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο πράξεις των ανθρώπων, πρέπει να δεχθούμε οτι πραγματική ιστορία ειναι η βιωματική ιστορία. Γι αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ενα ιστορικό γεγονός, πρέπει να σταθεί με σεβασμό και ευλάβεια επάνω στο πρώτυπο. Η ιστορία γράφεται πάντα όπως ειναι, όπως διαμορφώνεται στην εξελιξή της. Δεν διαστρευλώνεται, διότι οταν διαστρευλωθεί δεν αποδίδει εμπειρία και γνώση στο λαό. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές, γιατί με τη διαστρεύλωση μετατρέπεται σε ιστορία του νικητή. Και οταν αυτό γίνεται σκόπημα και ηθελημένα, τότε ειναι ενα πρόστυχο έγκλημα. Για να γραφτεί ιστορία χρειάζονται τουλάχιστόν δυό. Οταν λοιπόν, η ιστορίας μέσω της προσαρμογής εκφράζει στις απόψεις και τα συμφέροντα του νικητή παύει να ειναι ιστορία. Ειναι ενεξέλεχτη έκφραση θέλησης και συμφερόντων του νικητή.

Αλήθεια τί γίνεται με τη δική μας ιστορία, τη στίγμη μάλιστα που κάθε φορά η επίσημη ιδεολογία, τονίζει σε ποικίλους τόνους τη δόξα της; Τί και ποιά ιστορία διδάσκεται στα σχολεία; Μήπως αυτή η ταλαίπωρη που γράφεται κατά καιρούς για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του συστήματος, γι αυτό και ειναι γραμμένη στα μέτρα του; Περήφανη και τρισένδοξη η ιστορία μας εχει καταντήσει το μάθημα της ιστορίας ο φτωχός, ο πάμφτωχος συγγενής της σχολικής ύλης και ειδικά αυτή της τετράρχονης κατοχικής περιόδου. Η ιστορία του δεύτερου 21, του λαού μας εξακολουθεί να ειναι ακόμα στα αζήτητα. Αποτέλεσμα οι νέες γενιές να μην

γνωρίζουν σχεδόν τίποτε για το 21, τον αλβανκό πόλεμο και την Αντίσταση και κυρίως τον εμφύλιο.
Ποιός αλήθεια, ερμηνεύει την «ιστορία» και ποιός δικαιούται να μιλάει στο όνομά της, οταν ξέρουμε οτι το κύριο συστατικό στοιχείο της ειναι οι αγώνες για την ελευθερία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα, την κατοχύρωση της αρχής της Λαίκης κυριαρχίας. Οι αγώνες για ενα καινούριο κόσμο στον οποίο δεν θα ηταν ανεκτό το κέρδος να μπαίνει πάνω απ τον Ανθρωπο. Αντικειμενική ιστορία, ιστορία άξια του εαυτού της που μπορεί να μεταφέρει αυτούσια τις εμπειρίες στο κοινωνικό γίγνεσθαί ειναι αυτή που χρονικά παραπέμπει στον κυρίαρχο Λαό, που ειναι ο αυθεντικός δημιουργός, συνθέτης και ερμηνευτή της.
Ενώ σαν λαός εχουμε μια μακραίωνη και πλούσια σε προσφορά ιστορία, ζούμε με το «δίκαιο και τις αλήθειες» της ιδιοκτησίας, που μας εχουν δοθεί σαν οριστικές και αμετάκλητες. Και ενώ ειναι αυτό το «δίκαιο» και αυτή η «αλήθεια» που αξιολογουν τον άνθρωπο και αποφασίζουν για τη ζωή του, ειναι αυτές ακριβώς οι «αλήθειες» και αυτό το «δίκαιο» που εχει διαμορφώσει η ιδιοκτησία, που δεν επιτρέπουν στον άνθρωπο να τις κρίνει και να αποφασίζει γι αυτές. Ετσι ζούμε ανάμεσα σε άπειρα μυστήρια και με μιά κατά τρείς γενιές παροχημένη κουλτούρα. Αφου η Γιαγιά διαπαιδαγωγεί τα εγγόνια και προγιαγιά τα δισέγγονα ειναι αυτές που δια ζώσεις τη μεταφέρουν στα εγγόνια και τα δισέγκονα. Οι άνθρωποι, γεννιούνται και πεθαίνουν, Ετσι με προαπαιτούμενο αυτό το «δίκαιο» και τις «αλήθειες» αυτού του δικαίου, ήμαστε κατά κάποιον τρόπο οριστικά και για πάντα αποκομμένοι, οχι μόνο απ την ιστορική αλήθεια και το φυσικό δίκαιο του Ανθρώπου, αλλα και απ τις πήγες και τις αρχές της ζωής.
Η ύπαρξη και η λειτουργία αυτού του «δικαίου» και οι «αλήθειες» αυτές, δεν μας επιτρέπουν να δούμε και να ζούμε παρά μέσα σε ενα αιώνιο και ανεξιχνίαστο μυστήριο. Να ζούμε μέσα από αυτούς και για αυτούς διαμόρφωσαν το δικό τους δίκαιο και τις δικές τους αλήθειες. Ενα συγκεκαλυμένο μυστήριο που περιβάλλει αυτό το «δίκαιο» και αυτές τις «αλήθειες», που και με τη δύναμη των όπλων απαγορεύει στο Ανθρωπο απ τη ιστορική στιγμή που μπήκαν στη ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων, να φτάσει σε εκείνο που ειναι γι αυτόν το πιό αναγκαίο και το πιό σπουδαίο : Τον εαυτό του.
Αυτό που ονομάζουμε σήμερα «αλήθεια» και «δίκαιο», αυτό που πετυχαίνουμε με τη σκέψη, βρίσκεται να ειναι, κατά κάποια έννοια ασήμετρο, οχι μονάχα με τον αινιγματικό κόσμο, όπου μας βυθίζουν αμέσως απ τη γέννησή μας, αλλα επίσης και με την εμπειρία που με την πάραδο του χρόνου διαμορφώνεται σε γνώση. Εχουμε επιστήμες, ξέρουμε πολλά πράγματα και η γνώση μας ειναι μια γνώση καταφανής σε έκταση. Η επιστήμη θαυμάζει με περιφάνεια τις απέραντες κατακτήσεις της και εχει κάθε δικαίωμα να ελπίζει, πως κανένας δε θα μπορέσει να σταματήσει τη θριαμβευτική της πορεία. Κανένας δεν αμφιβάλλει και δεν μπορεί να αμφιβάλλει για την τεράστια σπουδαιότητα των επιστημών. Στον χώρο ομως της παραγωγής του Ανθρώπου με κεφαλαίο λειτουργούμε αποκλειστηκά και μόνο με τις «αυτονόητες» διαχωριστικές γραμμές του «καλού, της αλήθειας και του δικαίου» που ειναι τα πιστεύω των σκοταδιστών. Αυτών που με ολα τα μέσα παρεμβάλουν κάθε είδους εμπόδια στη θριαμευτική πορεία του Ανθρώπου και της επιστήμης προς φωτεινό παρόν και το ακόμα πιό φωτεινό μέλλον που άνοιξε ο 20ος αιώνας, Μα επιτέλους είμαστε εξ ορισμού στο τρίτο τέταρτο του 20ου αιώνα

και οχι στα μέσα του 19ου αιώνα να μεγαλώνουμε και να διαπαιδαγωγούμε κάθε γενιά με την αυτοσχέδια αγωγή και την παιδεία της γιαγιάς και της πρόγιαγιάς. Η μήπως δεν ειναι έτσι;
Ακόμα και στο φώς των θετικών μας επιστημών, αν δεν αλλάξουν οι δομές του ιδιοκτησιακού «δικαίου» και οι «αλήθειες», που αυτό το δίκαιο εκφράζει και με τη δύναμη των όπλων επιβάλει, ο κόσμος για τον Ανθρωπο, που έχασε την ελευθερία της θέλησης και την ελευθερία της σκέψης του, θα παραμένει οχι μόνο ενα σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο αλλα αλυσοδεμένος και φυλακισμένος σ αυτό το σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο. Θα παίρνει τις αυταπάτες που του εχει διαμορφώσει το σύστημα για «δίκαιο» και τις πλάνες του για «αλήθειες».
Το «δίκαιο» και οι «αλήθειες» που έχει διαμορφώσει μέσω της δύναμης των όπλων το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, πιέζει βαριά οχι μόνο τη δράση αλλα και τον μηχανισμό της σκέψης. Κάνει τους Ανθρωπους υποτακτικούς. Ανθρώπους χωρίς θέληση και βούληση. Ανθρώπους που δεν αναζητούν, δεν βλέπουν, δεν εκτιμούν στη ζωή παρά την «τάξη», τους «νόμους» και τους «κανόνες», που καθιερώθηκαν απ την τάξη των εκμεταλλευτών σαν αιώνιοι και αναλύωτοι.
Το κείμενο αυτό οπως γράφω και πιό πάνω, δεν αποβλέπει για να ξύσει πληγές, πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που εχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, όσο σκληρά καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν ειναι, ειναι αυτά που φωτίζουν το παρελθόν και βοηθούν τον ιστορικό να καταγράψει, τους λόγους που οδηγήθηκε η χώρα μας στις τόσες δικτατορίες, στην κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο. Τον τρόπο που λειτουργήσαμε σαν λαός στον αλβαικό πόλεμο στην κατοχή και τον εμφύλιο και γιατί οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιο. Τις παρανομίες απ όποιον και αν διαπράχθηκαν, τα φρικτά βασανιστήρια, τις άδικες δίκες και καταδίκες, που έχουν υποστεί αθώοι πολίτες. Το ίδιο πρέπει να καταγραφούν η ασυδοσία του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους, η υπερβολική ανοχή του επίσημου κράτους στην χωρίς όρια δράση του παρακράτους. Του παρακράτους που λειτούργησε βάση προδιαγεργαμμένου σχεδίου και αυθέραιτο «δικαίωμα» του να προβαίνει και να υπερβαίνει ανεξέλεγκτα σε πράξεις, που δεν μπορούν να διακαιολογηθούν ακόμα και σε εναν εμφύλιο πόλεμο.
Ακόμα πρέπει να καταγραφούν, πως λειτούργησε το κράτος, οι δομές και οι θεσμοί όπως : η Δικαιοσύνη, η Εκκλησία, το Σώμα των Αξιωματικών και τα Σώματα Ασφαλείας Χωροφυλακή και Αστυνομία πόλεων, η Ελίτ. Η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, που ενώ μεσολαβούσαν γεγονότα συνταρακτικά. Γεγονότα καθοριστικής σημασίας για το λαό και τη χώρα δεν πήραν-τόλμησαν να τα επικρίνουν-καταδικάσουν γιατί η ίδια η Ελίτ ειναι που τα τριτοεγγυήθηκε. Και οχι μόνο αλλα ηταν αυτή που κρατούσε και επέβαλε τη διγλωσσία: Μια για τους Νόμους και μια αλλη για το δρόμο-λαό και τη λογοτεχνία. Γεγονός που πείθει οτι η Ελίτ συνδέεται άμεσα με την εξουσία και ο ρόλος που της εχει ανατεθεί ειναι να δικαιολογεί τις όποιες ενέργιες της εξουσίας. Αντί να σηκώσει φωνή διαμαρτυρίας και να τα καυτηρίασει και να καταδικάσει τα όποια κακώς κείμενα. Και οταν μιλάει, μιλάει για όλα χωρίς θέση και άποψη για το συγκεκριμένο θέμα. Ακολουθούν την τακτική «συμφωνεί με όλους και με όλα» και τα θέματα παραμένουν ως εχουν.

Κατοχή, Δεκέμβρης, συλλήψεις, βασανιστήρια, εμφύλιος, στρατοδικεία, εξορίες, Μακρόνησος, φυλακές, εκτελέσεις κλπ δεν την άγγιξαν καθόλου.
Ούτε η τραγική θέση του λαού τράβηξε την προσοχή τους. Οπως η Εκκλησία ετσι και αυτή εστω για τον τύπο δεν εξέδωσε ενα ψήφισμα διαμαρτυρίας. Το ίδιο και η Ακαδημία Αθηνών ειχε καταντήσει σαν τη βουλή των Λόρδων. Μια νωθρή κάστα αστών που διαιώνιζαν την γεροντοκρατία και τη συντήρηση-αντίδραση στον τόπο. Και επειδή υπήρχαν και οι φωνές εκτός απ τη συντήρηση ειχαν και θέσει στον εαυτό τους και ενα αλλο στόχο: να αφομειώνουν αυτούς που τολμούν να αρθρώσουν κάποια λέξη. Τον ανακήρυσσαν σε Ακαδημαϊκό και μετά και πάλη σιωπή.
Το ίδιο τα ανώτατα στελέχη του στρατού, μα και ολες οι άλλες κοινωνικές δομές στη διάκρεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση. Το ίδιο δεν πρέπει να μην παραλείψουμε να καταγράψουμε πώς το καθεστώς δέχθηκε-επανένταξε στην κοινωνία τους ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, όσοι επέζησαν βέβαια απ αυτήν τη λαίλαπα και απολύθηκαν ύστερα από 5 έως και 20 χρόνια φυλακή. Αν μετά την αποφυλάκιση η πολιτεία τους έδωσε τη δυνατότητα να νοιώσουν ελεύθεροι και κυρίως άνθρωποι ή τους τραβούσε απ το ενα αστυνομικό τμήμα στο άλλο, όπως συνέβει με μένα, που μετά την δεκαεξάχρονη (16) φυλάκιση για τέσσερα (4) χρόνια πριν τη Χούντα και τέσσερα (4) μετά την απόλυσή μου απ το Παρθένι της Λέρου, μέχρι την πτώση της χούντας, ο ασφαλίτης όλα αυτά τα οκτώ (8) χρόνια ηταν η σκιά μου. Και το πιό τραγικό δεν μου επέτρεψαν να ριζώσω σε κάποια δουλεία και σε αυτό ακόμα το ασβεστοποιϊο που εντικείμενο έργασίας μου ηταν τα πετάω πέτρες στο καμίνι. Μια δουλειά που μου την επέβαλαν με στημένα τα πολυβόλα επι πόλλα χρόνια στη Γυάρο.
Αν κρίνω απ τη δική μου περίπτωση το κατεστημένο, οχι μόνο συνέχιζε να ειναι εχθρικό, αλλά και οταν τα θυματά του πλήρωσαν πρόσβαρα με το πιό πολιτιμο τίμημα τη λευτεριά και πολλοί με τη ζωή, οταν και οσοι επέζησαν και απολύθηκαν η πολιτεία ούτε καν γύρισε να τους κοιτάξει. Το ίδιο ισχύει και για τους πολιτικούς πρόσφυγες, που επέστρεψαν ύστερα από τριάντα χρόνια, την ιθεγένεια, τους ανάπηρους, την εργασία κλπ.
Αν κρίνω απ τη δική μου προσωπική περίπτωση το κατεστημένο, οχι μόνο συνέχιζε να ειναι εχθρικό προς τους Ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, αλλα δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα εξουθενωτικό και βάρβαρο. Εξακολουθούσε να μας εχει προγραμμένους. Και οχι μόνο μας ειχε προγραμμένους, αλλα αυτό προσπαθούσε να μας το θυμίζει κάθε μέρα με την παρουσία του και με την πρώτη ευκαιρία οτι δεν παρετήθηκε απ την προσπάθεια εξόντωσης. Στο δρόμο, στη δουλεία στο καφενείο κλπ. Η κατοχή μερικούς μας βρήκε 13-16 και 17 χρονα παιδιά, ανειδίκευτα επαγγελματικά και πολλοί ακόμη σχολιαρόπαιδα και αποφυλακισθήκαμε όπως εγώ σαραντάριδες. Πολλών ειχαν πεθάνει οι γονείς, τα αδέρφια ειχαν κάνει τα δικά τους νοικοκυριά, ειχαν τις δικές τους υποχρεώσεις. Τα σπίτια διαλύθηκαν, τα νοικοκυριά καταστράκηκαν. Πολλών τα σπίτια και τα χωράφια ειχαν καταληφθεί απ τους «ενθικο-πατριώτες» και αρκετών ειχαν δημευθεί απ το στρατοδικείου οι περιουσίες τους και πολλοί δεν ειχαν που την κεφαλή κλίνει.
Η πολιτεία και η κοινωνική αρωγή, Εκκλησία ερυθρός σταυρός κλπ, έκριναν φαίνεται οτι δεν ειχαν καμιά σχέση με το πρόβλημα και ας ηταν άνθρωποι, και ας

γύριζαν απ τα κάτεργα που τους είχαν καταχωνιάσει για δικούς τους λόγους οι ίδιοι. Το κατεστημένο οχι μόνο σφίριζε αδιάφορα, αλλά έπαιρνε όλα εκεί τα μέτρα να τους κάνους τη δύσκολη ζωή δυσκολότερη. Η ζωή μας ηταν ενα ανεκδιήγητο δράμα. Βέβαια ως ενα βαθμό δικαιολογώ την τέτοια συμπεριφορά και αδιαφορία. Από μάς που παρακολουθούσαμε τα κοινωνικό-πολιτικά πράγματα στη χώρα, ηταν και αναμενώμενη και κατανοητή ακόμα αυτή την συμπεριφορά. Και ηταν κατανοητή η συμπεριφορά και τα όποια μέτρα, γιατί οι άνθρωποι χρειάστηκε και ειχαν αναγκαστεί απ την προπολεμική αντικειμενική πραγματικότητα πρώτα να κάνουν την βασιλό-ματαξική δικτατορία και μταπελευθερωτικά για να επανέλθουν στην εξουσία να κάνουν τα Δεκεμβριανά και σε συνέχεια για να διασφαλίσουν μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία να κάνουν εναν εξοντωτικό εμφύλιο πόλεμο και έβλεπαν οτι οι αλκυονίδες μέρες...

Τρία νούμερα επιβεβαιώνου την δική μας κατανόηση και τη σκληρότητα του κατεστημάνου η οποία συμποσούται σε αυτό που μου ειπε ο Διοικητής Ασφαλείας Θεσσαλονίκης «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης» α) Στις πρώτες εκλογές που έγιναν το 1951 η εκλογική δύναμη του ειχε μείνει απ το ένάμισι εκατομμύριο του ΕΑΜ ηταν 180,640 ψήφους. Το 1958 ειχαν φτάσει στους 939,902 ψήφους και 1964 μόνο στις μεγάλες πόλεις (στην ύπαιθρο δεν ειχε συνδιασμούς) 542,865 ψήφους. Τα κομματικά μέλη της ΕΔΑ, το 1958 ηταν 9,352 και το 1966 ειχαν φτάσει στις 85,000. Και ο τύπος της το 1952 η «Αυγή» ειχε 23,719 φύλλα ημερησίως και το 1967 διατηρήσε με διάφορες αυξομοιώσεις αυτό περίπου τον ίδιο αριθμό κυκλοφορίας.

Βέβαια, στον εμφύλιο πόλεμο δεν μπορούν να λειτουργήσουν όλα σωστά και δίκαια. Θα γίνουν και ορισμένα παρατράγουδα, που θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν, οχι όμως και προσχεδιασμένες και οργανωμένες σκόπιμα πράξεις : συλλήψεις (όμηροι μελλοθάνατοι για την κλούβα και αναφανδών αθώους και άσχετους). Συλλήψεις στηριγμένες στο οργανωμένο παρακράτος, τους ανεύθυνους και καλοπλήρωμένους χαφιέδες, που τον πρώτο τυχόντα προσωπικό του εχθρό μπορούσε, χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια να τον μετατρέπει σε κρατούμενο. Και με κατηγορητήρια στηριγμένα στα απάνθρωπα βασανιστήρια, με αποκορύφωμα την περίφημη φάλαγγα, που καθιστούσε ανίκανο τον βασανιζόμενο να σταθεί σε όρθια πλέον στάση. Την εποχή εκείνη το κυνήγι των Αντιστασιακών ειχε γίνει μια «συνήθης καθημερινή ιστορία» Το παρακράτος ειχε εθιστεί σε ενα είδος μιθριδατισμού στην ιδέα του να προκαλεί φόβο και φρίκη.

Η μεταπολεμική αστάθεια των κυβερνήσεων στη χώρα, σε συνδιασμό με την πολιτική του αντικομμουνισμού, αναβάθμισε το ρόλο του σώματος των αξιωματικών και του ένστολου παρακράτους. Το κλίμα που επικρατούσε τους ειχε δημιουργήσει την εντύπωση, οτι η εθνική ακεραιότητα της χώρας βρίσκονταν στα χέρια τους και ειχαν ταυτίσει την ύπαρξη, την βαθμολογική αναβάθμιση και την δραστηριότητά τους με τη διατήρηση του κλίματος του εμφυλίου. Η διατήρηση αυτού του κλίματος άρχισε να μετατρέπει το σώμα των αξιωματικών σε ενα αυτόνομο παράγοντα του δημόσιου βίου.Για να εφαρμοστεί η πολιτική του αντικομμουνισμού έπρεπε πρώτα να πάρει σάρκα και οστά ο κομμουνιστικός κίνδυνος, ο οποίος έπρεπε να εξοντωθεί εκτός από παράνομα και «νόμιμα» και κυρίως να διατηρηθούν: Εκτακτα μέτρα και έκτακτα στρατοδικεία σε ισχύ και δράση. Και για να διατηρηθούν έπρεπε να βρεθούν εκείνοι οι «κομμουνιστές» που

ενέπλεκαν συνωμοσίες, και ανυλυπώς να προετοίμαζουν δολιοφθορές και κατασκοπία εις βάρος του ελληνικού κράτους. Δίκες σαν αυτή του Μπελογιάννη κλπ.
Τώρα πλέον θύματα αυτής της πολιτικής, δεν ηταν μόνο ο μικρός αριθμός των παρανόμων οργανώσεων και τα λίγα στελέχη του παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ, που κατηγορήθηκαν για «κατασκοπία και συγκρότηση κομμουνιστικής ομάδας», και ο ανυπότακτος λαός, αλλα και αξιωματικοί εν ενεργεία. Για τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων που στόχο ειχαν την πλήρη εκκαθέριση του σώματος απ τους ελαχίστους εναπομείναντες δημοκρατικούς αξιωματικούς και η ικανοποίηση επαγκελματιτών επιδιώξεων, φιλοδοξιών και κυρίως ξεκαθέρισμα λογαριασμών ανάμεσα σε ακραίους αντικομμουνιστές και φιλελεύθερους, αμέσως μετά τον εμφύλιο. Ετσι τα έκτακτα μέτρα στο στόχαστρο εκτός απ τους κομμουνιστές-Αντιστασιακούς χρησιμοποιήθηκαν και για την εξόντωση οσων δεν ηταν ξεκάθαρα αντικομμουνιστές.
Η κορύφωση της πολιτικής αυτής εκδηλώνεται έμπρακτα το 1952 με δύο διαφορετικές υποθέσεις που επιδιώχθηκε να συνδεθούν ετσι ωστε και να δικαιωθεί για αλλη μια φορά αυτή η πολιτική, αλλα και να διατηρηρήσουν τα τα έκτακτα μέτρα τη δυναμική τους. Μόνο η διατήρηση των εκτάκτων μέτρων και των εκτάκτων στρατοδικείων, μπορούσαν να νεκρώσουν την κριτική σκέψη, να μετερτρέψουν την υποψία σε καταδίκη και τον φόβο εργαλείο της κοινωνικής συνοχής. Η πρώτη ηταν η δίκη για «κατασκοπία» 29 κομμουνιστών και η δεύτερη, η δίκη των αεροπόρων το ίδιο για «κατασκοπία». Οι στόχοι ηταν δυό.α) η ανακάλυψη μιας «μικροσυνομοσίας» για να δημιουργηθούν προβλήματα στην κυβέρνηση Πλαστήρα και β) επικαλούμνοι τον κομμουνιστικό κίνδυνο να βγάλουν από τη μέση πολλούς ικανούς αξιωματικούς, απ τους οποίους κινδύνευαν να υπερφαλαγγιστούν οι ΙΔΕΑτες στην επόμενη επιτηρίδα.
Η συνομοσία ετσι οπως ηταν διαμορφωμένα τα πράγματα μεταπελευθερωτικά και ειδικά στο στρατό δεν ηταν δύσκολο να σχεδιαστεί. Ηταν όμως τόσο «στημένη» που δεν έπειθε κανέναν, ακόμα και αυτούς που την έκαναν. Αφορμή ενα απλό ατύχημα σε ενα αεροπλάνο που θεωρήθηκε οτι έγινε απ τους κομμουνιστές, αρα υπήρχε «κομμουνιστική διείσδηση». Εγιναν συλλήψεις αξιωματικών και υπαξιωματικών και πέντε ιδιώτες μεταξύ των οποίων και ο καθηγητής Χρήστος Δαδαλής, ο οποίος δεν άντεξε και πέθανε πως και εκατοντάδες αλλοι από τα βασανιστήρια. Οι συλλήψεις έγιναν με πλήρη μυστικότητα και η απομονωση ηταν οπως πάντα απόλυτη, αφού σκοπό ειχε να μην μαθευτεί. Και αυτό γιατί υπήρχε σοβαρός λόγος η υπόθεση των αεροπόρων να συνδεθεί με την υπόθεση Μπελογιάννη. Στη δίκη αυτή ειχαν ήδη βγεί τελεσίδικα θανατικές καταδίκες και η κυβέρνηση ειχε δηλώση οτι οι καταδικασθέντες σε θάνατο δεν θα εκτελεστούν. Αμεση συνεπώς προέκυπτε η ανάγκη να συνδεθούν αυτέ οι δύο υποθέσεις γιατί μόνο με τη σύνδεση θα αποδεικνύονταν η συμμετοχή του Μπελογιάννη στην υπόθεση των αεροπόρων και θα γίνονταν οι εκτελέσεις παρά την κυβερνητική δήλωση.
Ενώ ο ολιγοήμερα συγκρατούμενος μου Δ. Μπάτσης, ειχε κάνει «δήλωση», προς τιμήν του αρνήθηκε να συνεργαστεί στην υλοποίηση του σχεδίου και γι αυτό οδηγήθηκε στο απόσπασμα παρά την υπόσχεση. Επρεπε ομως να αποδειχθεί πως ό,τι έκανα οι αεροπόροι το έκαναν κάτω απ την καθοδήγηση του ΚΚΕ. Μια

και δεν συνεργάστηκε ο Μπάστης έπρεπε να βρεθούν ενοχοποιητικά στοιχεία, αφού οι ομολογίες ειχαν αποσπαστεί με τη βία και υπήρχε το ενδεχόμενο μην αποδείξουν τη σύνδεση στο Αεροδικείο. Για να στηριχθεί η υπόθεση, οι εμπνευστές της σκευωρίας «μύησαν»τον δόκιμο χειριστή της σχολής Εφέδρων Ν Ακριβογιάννη και τον έστειλαν στην Αλβανία στις 7/4/1952 «επί εθνική αποστολη κατασκοπίας, κατά την οποία ούτος θα εμφανίζετο ως φυγάς κομμουνιστής». Στη συνέχεια τον κατέδωσαν στις αλβανικές αρχές, με τη βεβαιότητα οτι οι Αλβανοί θα τον καταδίκαζαν σε θάνατο ως κατάσκοπο της ελληνικής κυβέρνησης, όπως και τελικά έγινε στις 15/4/1953.

Στις 16/4/52 ο αντικυβερνητικός τύπος φέρνει την υπόσεση στη δημοσιότητα και την επόμενη μέρα η Ελλάδα κατακλύζεται από δημοσιεύματα για την «ανακαλυφθείσα κομμουνιστική δράση» στην αεροπορία. Δεν παρέλειψαν να κάνουν αναφορά και για κατάρευση αεροσκαφών. Τα υπόλοιπα ειναι γνωστά. Η δίκη των αεροπόρων άρχισε στις 22/8/1952 και τελείωσε τις 17/9/52, οι ποινές ηταν εξοντωτικές για τους κατηγορούμενους αφού οι κατηγορούμενοι κατά το βούλευμα εκτέλεσαν εντολές του ΚΚΕ που βρίσκονταν στο εξωτερικό. Ο σμηναρχος Παναγουλάκης και ο υποσμηναγος Θεοδωρίδης καταδικάστηκαν εις θάνατο. Οι δύο απ τους αεροδίκες, ο σμηναγός Μαργαρίτης και ο αντισμήναρχος Αντωνάκος που ηταν οι εμπνευστές και οι αυτουργποί έγιναν αρχηγοί του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας και απ τις αυτές θέσεις στήριξαν τη χούντα μέσα στην Αεροπορία. Μα και οι Υπουργοί Αμύνης Γ. Μαύρος και Π Κανελόπουλος αντί να συμβάλουν στην εξυγείασνη του παρακράτους, προτίμησαν να παίξουν το ρόλο που τους επέβαλε η θέση τους, αφήνοντας ή και βοηθώντας τους μηχανισμούς οχι μόνο να διατηρηθούν αλλα και λειτουργήσουν ετσι ωστε να φτάσουμε στη χούντα που ηταν και ο τελικός προορισμός οταν το λαϊκό κίνημα θα ξαναδιεκδικούσε τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Το παρακράρος πολιτικό και ένστολο, αφού στη διάρκεια του εμφυλίου βοηθούμενο πρώτα απ το Βασιλιά και μετά και απ τον Παπάγο, προώθησε σε θέσεις κλειδιά τους δικούς του ανθρώπους σε συνεργασία κυρίως με τους ξένους και μια μερίδα βασιλικών αξιωματικών που ανήκαν στη μυστική στρατιωτιτκή οργάνωση του ΙΔΕΑ οχι μόνο ειχε εθιστεί στο μιθριδατισμό, την αυθερεσία, την διαλποκή και τη δολιοφθορά, αλλά και συνομοτούσαν εις βάρος του λαού και της χώρας. Ο εμφύλιος, εκτός από το αδερφοκτόνο μίσος που άργησε να καταλαγιάσει, την οικονομική καταστροφή και την ακυβερνησία, οδήγησε και σε ενα αλλο κακό : Στη μεγαλύτερη εξάρτηση της χώρας από τους Αμερικανούς. Και δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα οτι ηταν ακριβώς αυτή η εξάρτηση που αποζητούσαν όλες από κοινού οι αντιδραστικές δυνάμεις. Γιατί μόνο αυτή η μεγαλύτερη εξάρτηση τους εξασφάλιζε τη συνέχεια και την απρόσκοπτη παραμονή στην εξουσία.

Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 15,6 μια παράγραφος λέει «Εάν μή τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτό και εις το πύρ βάλλουσι και καίεται» που σημαίνει: (όποιος δεν μείνει ενωμένος με μένα, πετιέται έξω, οπως το κλήμα, ξεραίνεται, το μάζεύουν και τα ρίχνουν στη φωτιά και καίγεται). Με βάση αυτήν την αρχή οι Ασφάλειες, με υπευπουργούς τους ανά τη χώρα Κόντους, ηταν ο μηχανισμός του τρόμο και της φρίκης. Χαρακτηρίζοντας συλλήβδην «εχθρούς» της Ελλάδας τους Αντιστασιακούς, προσπαθούσαν με τα

πιό φρικτά βασανιστήρια να τους εξοντώσουν. Για την Ασφάλεια αξία ειχε η «κατηγορία» καθεαυτή και οχι η εγκυρότητά της...Και ενώ βασάνιζαν έλεγαν, «πές την αλήθεια για να αποφύγεις τα χειρότερα», έτσι άρχιζαν τη δουλεία οι βασανιστές, απευθυνόμενοι στον συλληφθέντα. Ο «κατηγορούμενος» αγνοούσε παντελώς το περιεχόμενο της κατηγορίας και καλούνταν να απολογηθεί στα τυφλά. Και επειδή δεν υπήρχε περίπτωση να αθωωθεί, μερικοί κάτω από φρικτά βασανιστήρια καταθέτανε, συνήθως κατά φαντασία, πταίσματα που δεν ειχε διαπράξει, για να ελαφρύνουν τη θέση τους. Ο κρατούμενος βρίσκονταν σε πλήρη και διαρκή απομόνωση.

Και στην πιό ατελέστερη νομική νομοθεσία, υπάρχει μια βασική νομική αρχή που λέει οτι ο «ένοχος, ένοχο ού ποιεί». Στην μεταπολεμική Ελλάδα ομως, η βιομηχανία παραγωγής «ενόχων» στηρίζονταν στην αντίστροφη εφαρμογή αυτής ακριβώς της αρχής. Τα ποσοστά του ΕΑΜ μεγάλα. Η επηρροή το ίδιο. Οι ανάγκη παραγωγής ενόχων ακόμα πιο μεγάλη και η αναζήτηση του πραγματικού ενόχου απαιτούσε χρόνο. Ο χρόνος πίεζε γι αυτό και δεν αρκούσε η αντιστροφή της παραπάνω αρχής. Ετσι κρίθηκε αναγκαίο μέσω των εξεικευμένων βασανιστηρίων και ο ΜΗ ένοχος να «ΠΟΙΕΙ ενόχους»

Για να διασφαλίσουν την απρόσκοπτη λειτουργία αυτής της αρχής την στήριξαν με τον αποκλεισμό την κατ αντιπαράθεση εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας τόσο στην Ασφάλεια, αλλο τόσο και στο στρατοδικείο. Και αυτό γιατί αν υπήρχε αντιπαράθεση εκτός του οτι θα αποκαλύπτονταν η κατασκευεί ενόχων, δεν θα υπήρχε μυστικότητα και οταν δεν υπάρχει μυστικότητα, δεν προκαλείται τρόμος. Και οταν δεν προκαλείται τρόμος δεν παραδειγματίζεται αποτελεσματικά ο λαός. Ο τρόμος ηταν προϊόν της άκρας μυστικότητας με την οποία διενεργούνταν η όλη διαδικασία. Και η μυστικότητα δεν πρέπει να ξεχνάμε οτι ειναι η καλύτερη φίλη και συνεργάτης της διαπλοκής, της διαφθοράς και της όποιας παρανομίας. Λέγεται πως όλες οι αυτοκρατορίες ούτε δημιουργήθηκαν, ούτε διατηρήθηκαν σε βάθος χρόνου με τη δύναμη, αλλα με τον φόβο και τη φρίκη που καλλιεργούσαν και τον τρόμο που διατηρούσαν.

Τα κατηγορητήρια ηταν ενας κατάλογος ονομάτων, που με εξασφαλισμένη την ανωνυμία του πράκτορα, καταδότη, συνεργάτη και χαφιές πληροφοριοδότη, ο οποίος συνήθως αράδιαζε ασύστολα ψέματα και κατέθεται άσχετες κατηγορίες, με την απέλπιδα προσπάθεια αφού αμείβονταν με μπόνους και ηταν υπεράνο υποψίας συνέτασε ενα κατάλογο, που έπρεπε οπωσδήποτε να συλληφθούν. Και ηταν αυτά τα ψεύδη που πολλαπλασίαζαν με γεωμετρική πρόοδο τη συγκομηδή. Και να πώς: Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ένας απ το Γκρούπ των βασανιστών, εκφωνούσε τα ονόματα του καταλόγου, που ειχε συντάξει ο καταδότης, με την παράλληλη βεβαίωση του επικεφαλής οτι «αν πέντε έστω ονόματα απ αυτά που άκουσε, δεχθεί να τους κατονομάσει σαν συνεργάτες του, θα τον αφήσουν ελεύθερο». Ο κατάλογος αυτός με την κατάλληλη επιξεργασία...θα πολλαπλασιασθεί και με τον αντίστοιχο εμπλουτισμό των στοιχειών αυτών, θα αποτελέσει το υλικό για την διατύπωση κατηγορητηρίου, ή κάποιος κρατούμενος σε κατάσταση αφασείας κρατώντας το σακατεμένο χέρι του ο ασφαλίτης γρατσούνισε, έστω και δισανάγνωσστη μια υπογραφή σε ενα κατηγορητήριο, που ενοχοποιούσε πρώτα τον εαυτό του για πράξεις, που ίσως ο ίδιος δεν έκανε ούτε γνώριζε σε μιά λίστα με ονόματα που έπρεπε να συλληφθού.

Η μέθοδος αυτη θα εξασφαλίσει την πρώτη ύλη-εργαλείο πλέον για την εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Σε πολλές περιπτώσεις ο βασανισμένος κρατούμενος γρατσουνούσε και μια δεύτερη «υπογραφή» κάτω από μια «δήλωση», μετανοίας.
Μέσω των Επιτροπών Ασφαλείας στην αρχή, Δικαστήρια μετά και τα έκτακτά μέτρα και τα Στρατοδικεία σε συνέχεια, όπου η μόνη κατατάληξη του συλληφθέντα θα ειναι η εξορία, η φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα. Με αυτόν τον τρόπο και τα μέσα προσπαθούσαν να διαλύσουν το ΕΑΜ. Μια «υπογραφή» που πολλές φορές ηταν και εντελώς πλαστή, γι αυτό στο στρατοδικείο πριν απ τη δίκη το πρώτο πράγμα που έκανε ο κατηγορούμενος ηταν να δηλώσει πως ο,τι «είπε και έκανε» τα έκανε σε κατάσταση εκτός εαυτού και ελέγχου, γι αυτό και δεν δέχεμαι το κατηγορητήριο γιατί ειναι προϊόν βασανιστηρίων και μετά λόγω γνώσεως ανακαλώ τη «δήλωση μετανοίας».
Βέβαια η ανάκληση της δήλωσης, ανεξάρτητα απ τον τρόπο που αυτή αποσπάστηκε επιβάρυνε τη θέση του κρατουμένου και στην προσμέτρηση της ποινής πέρνονταν σοβαρά υπόψη. Επιβάρυνε και μάλιστα σοβαρά τη θέση στην προσμέτρηση της ποινής γιατί με την ανάκληση εξέθεται το σύστημα παραγωγής κρατουμένων.
Γράφονται, γιατί με αυτό το γενικόλογο και άσχετο κατηγορητήριο επι μίσω σχεδόν αιώνα οι αγωνιστές της Αντίστασης ηταν τα μιάσματα, οι απόβλητοι της κοινωνίας και της ζωής. Με τον ιδιο «φυσικό» τρόπο που θα έκαναν τη σωματικής τους ανάγκη σκότωναν στο δρόμο, τους έκαιγαν το σπίτι, τους άρπαζαν το όποιο βιός ειχαν. Συνελλάμβαναν όποιον ήθελαν, έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα με την ίδια ευκολία, που θα μετακινούσαν ενα έπιπλο απ τη μιά σε μιά αλλη θέση στο σπίτι τους. Για τον ίδιο λόγο τους βασάνιζαν στις ασφάλειες, τους καταδίκαζαν χωρίς δίκη σε βαριές ποινές και πολλές εκατοντάδες στάλθηκαν με αυτόν τον τρόπο στο Αγιο Πέτρο.
Τότε για το παρακράτος και το επίσημο κράτος ακόμα, το ζητούμενο «έγκλημα»,δεν υπήρχε λόγος να αναζητηθεί, να βρεθεί και διατυπωθεί σαν πράξη-κατηγορητήριο. Το «έγκλημα» γι αυτόν που πήρε μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, συνειρμικά ηταν αυτονόητο. Γι αυτό και το σύνθημα ηταν «Εξοντώστε τους, σκοτώστε τους. Δεν ειναι Ελληνες και οσοι δεν ειναι Ελληνες, δεν εχουν θέση στην Ελλάδα»!!! Και ειχαν «δίκαιο» οι «άνθρωποι» πως να εξομοιώσεις εναν τρισχιλιετή Ελληνα με εναν κομμουνιστή!!!
Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το σκοπό αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, το νεκραναστημένο κράτος της δοσίλογης Δεξιάς και του υπέρογκου και καλοθρεμένου απ τους κατακτητές παρακράτος, με την βοήθεια του αγγλικού στρατού κατατοχής με τους οποίους ξανά ταύτησαν τα συμφέροντα μαζί τους, εξαπόλυσαν ανα τη χώρα λευκή τρομοκρατία για να εξοντώσουν αδιάκριτα όποιον συμμετείχε με οποιονδήποτε τρόπο και σε οποιαδήποτε οργάνωση πολιτική ή ένοπλη
Το επικυρίαρχο το 4ο Αυγ/νό Μεταξικό παρακράτος, εμπλουτισμένο με το κατοχικό, τους κάθε λογείς δοσίλογους συνεργάτες των κατακτητών και οι απόντες, σε συνεργασία με το επήσιμο κράτος, οι ασφάλειες ειχαν μετατραπεί σε Γενικά Στρατηγεία με αντικείμενο την παραγωγή μέσω των βασανιστηρίων «τεκμηρίων» για την εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης.Της

Αντίστασης στην όποία οχι μόνο οι ίδιοι δεν πήραν μέρος για την απελευθέρωση της Ελλάδας, απ τους τρείς κατακτητές αλλά και συνεργάστηκαν «διά ίδιον ώφελος» και για να κατακτηθεί η χώρα, αλλά και για να μην οργανωθεί Αντίσταση για την απελευθέρωσή της. Και λέω «δια ίδιον ώφελος» γιατί δεν μπορεί να ισχυριστεί κάνεις, οτι δεν κατακτήθηκε η χώρα και δε βρέθηκε από νικητής ο λαός μας σκλαβωμένος. Οτι πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και οτι τον σκότωναν σαν να επρόκειτο για σκυλιά στους δρόμους των πόλεων οι κατακτητές βοηθούμενοι και απ τους ίδιους.
Στα Τμήματα Ασφαλείας, κάτω απ τις γνωστές τότε συνθήκες τακτική ανάκριση συνήθως δεν γίνονταν ή αν γίνονταν λειτουργούσε κάτα τέτοιον τρόπο, που να παράγει την πρώτη ύλη για την ταχύριθμη λειτουργία των έκτάτων στρατοδικείων. Οι στόχοι της ασφάλειας ηταν πολλοί και ποικίλοι βασικά ομως α) Να κάνει οσο το δυνατόν περισσότερες συλλήψεις. β) Να «πείσει χωρίς βρισιές, απειλές, φάλαγγες κλπ» αλλά με «ευγενικό» και «πολιτισμένο» τρόπο το συλληφθέντα να αποδεχθεί το «κατηγορητήριο ώς εχει» γ) Να εκμαιευθούν στοιχεία για μια νέα υπόθεση, με την προτροπή και την υπόδειξη οτι «αν βοηθήσει» το έργο της ασφάλειας το δικαστήριο την βοήθεια αυτή οχι μόνο θα τη «λάβει σοβαρά υπόψη του, αλλα και θα εκτιμηθεί σαν μια πράξη πατριωτική», αλλά και με την απειλή πως «αν δεν βοηθήσεις θα το φάς το κεφάλι σου και εισαι Νέος ακόμα παναθεμάσε». Κρίμα! Κρίμα!!
Αν το κατάστημα της Ασφάλειας ηταν κοντά σε στεγασμένο χώρο, για να μην ακούγονται οι φωνές απ τα βασανιστήρια, έβαζαν μπρός μια μοτοσικλέτα ή μια γεννήτρια, ωστε να καλύπτονται οι φωνές.
Ο χρόνος που μεσολαβούσε απ τη σύλληψη μέχρι την καταδίκη ηταν τόσο λίγος, που ηταν αδύνατο στη μικρή αυτή διάρκεια, να εχουν βρεθεί όλα εκείνα τα στοιχεία για να εξακριβωθεί η ενοχή του κατηγορουμένου. Στοιχεία που να συνθέτουν, έστω βάσιμες ενδείξεις αν οχι αποδείξεις για την τεκμηρίωση του κατηγορητηρίου και κυρίως χρόνο για την αναζήτησει-ανέβρεση μαρτύρων υπεράσπισης του κατηγορουμένου. Η αναζήτησει και η ανεύρεση μαρτύρων υπεράσπισης την εποχή εκείνη, ηταν κάτι που ταυτίζονταν με το θα... : «έρθει και σένα η σειρά σου αν τολμήσεις να μας διαψεύσης», γι αυτό και ηταν ενα απ τα πιό δύσκολο έως ακατόρθωτα θέματα. Και ηταν δύσκολο, γιατί ολος ο κόσμος ειχε πεισθεί οτι οι μάρτυρες υπεράσπισης εκτός του οτι δέχονταν πιέσεις, δεν εισακούνταν συνεπώς γιατί να εκτεθούν χωρίς να προσφέρους κάποιο αποτέλεσμα. Ακόμα και αυτοί οι αυτόπτες που μπορούσαν να αποδείξουν την αθωότητα του κατουγορημένου, αναλογιζόμενοι τις συνέπειες δεν έβαζαν σε κίνδυνο τη ζωής τους. Και δεν την διακινδύευαν γιατί δεν ηταν λίγες φορές που δέχονταν απειλές, χαρακτηρισμούς όπως «κρυφοκουμμούνι, Βούλγαρε», γιουχάρονταν, προπηλακίζονταν, δέρνονταν έξω απ τα δικαστήρια πρώτα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα.
Δεν ειναι λίγοι αυτοί που από μάρτυρες υπεράσπισης, ύστερα από λίγο σύρθηκαν σαν κατηγορούμενοι στο Στρατοδικείο. Οσο για τους μάρτυρες κατηγορίας συνήθως ηταν χωροφύλακες, ΜΑΗδες και ανθρωποι απ τα ΤΕΑ ή κάποιος που δεν άντεξε τα βασανιστήρια και πήρε στο λαιμό του, εκτός απ τον εαυτό του και όσους άλλους του ειχαν απαριθμήσει-υποδείξει να τους συμπεριελάβει στην «οργάνωση»

Οπως γράφω και σε αλλο σημείο, στη χώρα μας εχουν συμβεί τα πιό οξύμωρα, παράλογα και τραγελαφικά πράγματα: Για να συλληφθεί κάποιος Αντιστασιακός αρκούσε να πεί κάποιος βασανιζόμενος οτι ηταν στη Αντίσταση ή κάποιος κουλοφόρος να δείξει με το δάκτυλο κάποιον και τον άρπαζε η ασφάλεια... Ενώ λοιπόν, αυτά ίσχυαν για τους Αντιστασιακούς και για τους αποδειγμένα ακόμα δοσίλογους, για να καταγγίλει κάποιος κάποιον για δοσίλογισμό, έπρεπε να αποδείξει οτι την όποια πράξη δοσιλογισμού έπρεπε να την ειχε κάνει ο δοσίλογος «εκούσια» και «συνειδητη».Θα φέρω μια άσχετη αλλα ενδεικτική παρομοίωση για τη θέση που βρίσκονταν αυτός που ειχε υποστεί συνέπειες από κάποιον δοσίλογο. Αφού με βάση τη Νομοθεσία για την τιμωρία του δοσίλογου έπρεπε ο παθόν εκτός απ την καταγγελία να αποδείξει αυτός οτι η όποια δοσίλογη πράξη ειχε γίνει «εκούσια» και «συνειδητή», η θέση του παθόν την εποχή εκείνη έμοιαζε με αυτήν της βιασμένης γυναίκας. Γιατί και στην περίπτωση του βιασμού δεν αρκεί η καταγγελία...
Επι ενάμιση και πλέον αιώνα, οι ξένες δυνάμεις και ειδικά η Αγγλία με την ανοχή, παραδοχή και αποδοχή των ντόπιων συνεργατών τους: Κοτζαμπάσηδες, Κλήρος και η ανερχόμενη αστική τάξη, με τις παρεμβάσεις ή με τη βοήθειά τους, ηταν σχεδόν πάντοτε λίγο ή πολύ υπεύθυνες για τη γέννηση ή και την επίληση των κρίσεων που γνώρισε η Ελλάδα! Η άρχουσα τάξη της χώρας, οι οικονομικές και πολιτικές δυνάμεις λόγω εξάρτησης, δεν ηταν ποτέ σε θέση να αναπτυχθούν ή να λειτουργήσουν κατά τρόπο αυτόνομο. Ο Ελληνικός λαός δεν τα κατάφερε ποτέ να γίνει κύριος και αφάντης της χώρας και του εαυτού του. Για να διατηρηθεί η εξάρτηση δημιουργήσαν και τα αντίστοιχα κόμματα και τους ενδεδειγμένους «αρχηγούς» τους γνωστούς Γέσμαν. Η διαλογή των αρχηγών και το κοινωνικό περιεχόμενο των κομμάτων το καθόριζαν οι ξένοι. Αυτοί ρίθμιζαν τα πάντα. Τα ελληνικά πολιτικά κόμματα, Ιδεολογία, πολιτικά και κοινωνικά προγράμματα ειχαν, μα και σήμερα ακόμα: Τον διογκωμένο κρατικό μηχανισμό, το στρατό, τα σώματα ασφαλείας, το παρακράτος, δεκάδες στρατιωτικά και μή πραξικοπήματα, τα ρουσφέτεια, τις πολιτικές συναλλαγές, τα εκλογικά συστήματα, τη δημαγωγία, τη διαφθορά, τη πολιτική τρομοκρατία, τη νοθεία και τη βία. Και οταν αυτά δεν ηταν αρκετά τότε το λόγο τον ειχε η δικτατορία.
Το ταξικό κράτος, δεν δέχεται αμφισβήτηση πολύ περισσότερο δεν επιτρέπει ανατροπή. Και στο κεφαλαιοκρατικό καθεστώς, όπως και στη Φεουδαρχία, η εξουσία ειναι «Ελέω Θεού δοσμένη», γι αυτό και δεν επιτρέπει ούτε σκέψη για αμφισβήτηση πολύ περισσότερο ανατροπή. Το μόνο που δέχεται και επιτρέπει και αυτό κάτω από πολύ αυστηρό έλεγχο οταν δεν μπορεί να κάνει αλλιώς, ειναι η διεκδίση-βελτίωση των όρων ζωής και των συνθηκών εργασίας.
Τα έκτακτα μέτρα, οι στρατιωτικοί Νόμοι, οι δικτατορίες και οι εμφύλιοι πόλεμοι, δεν γίνονται μόνο για να «Εμπαιδώσουν» μια προσωρινή δύσκολη κατάσταση. Γίνονται κυρίως για να εγγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση του Λαού, οτι το υπάρχων καθεστώς ειναι και θα παραμείνει αιώνιο. Οι θεωρίες και τα συνθήματα για αμφισβήτηση και ανατροπή ειναι «κούφια λόγια κάποιων ρομαντικών ουτοπιστών». Γίνονται για να εμπνεύσουν δέος στη συνείδηση του λαού και να επιβεβαιώσουν το αιώνιο της ύπαρξης του καθεστώτος, μα και την αδιατάρακτη στο χρόνο συνέχειά του. Γίνονται για να επιβάλουν μακρόχρονη σιωπή-φίμωση, οχι μόνο του λόγου, αλλα και την παραίτηση του λαού απ τα

κεκτημένα ήδη δικαιώματα και την διεκδίκηση νέων. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν σε βάθος χρόνου. Τόσο χρόνο, που οταν ο λαό ξαναβρεί τον εαυτό του και αρχίσει να διεκδικεί ξανά δικαιώματα, και έστω αμφισβητήσεις αν οχι ανατροπές, να εχει ήδη οργανώσει την επόμενη δικτατορία. Το κάθε λαϊκό κίνημα απειλείται απ τους παρακρατικούς μηχανισμούς πρώτα αλλα και το επίσημο κράτος μετά, πως αν δεν σταματήσει τις διεκδικήσεις, η μέρα που θα επιβληθεί η νέα δικτατορία δεν ειναι πολύ μακριά...

Ακόμα και σήμερα ο Ελληνικός λαός, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για Ελευθερία, Δημοκρατία και Ανθρώπινα Δικαιώματα, λόγω της βάβραρης και απάνθρωπης μεταχείρισης του απ το ταξικό και εκδικητικό κράτος, σε όλη τη διάρκεια της κρατικής του οντότητας, δεν εχει και δεν εχει ακόμα λόγο. Δεν μπορεί να εκφρασθεί ελεύθερα, να διεκδικήσει και κυρίως να καταθέση άποψη για το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Αυτά τα αγαθά, του τα εχουν στερήσει με τα έκτακτα μέτρα, τους στρατιωτικούς Νόμους και τις συχνόπυκνες δικτατορίες, τις συλλογικές ευθύνες και κυρίως με τον εν δυνάμει εμφύλιο πόλεμο.

Ο Ελληνικός λαός δυστυχώς, και μετά το 21, με την επικράτηση της η Αγίας και Ομοουσίου Τριάδα. Απ αυτό το συνειδητό λαοκτώνο κομπρεμί : Αστοι-Τσιφλικάδες-Κλήρος, με τον «ιστορικό συμβιβασμό» που επισφραγίστηκε με την επιβολή και της μοναρχίας απ του ξένους, δεν του επέτρεψαν να αρθρώσει λόγω. Δεν επέτρεψε και ας κόπτεται για το αντίθετο : την ελεύθερη διακίνηση λόγου και ιδεών. Και όσες φορές το αποπειράθηκε το κτύπημα ηταν τόσο σκληρό και το κόστος που πλήρωσε τόσο παραδειγματικά μεγάλο...και ακριβό που...

Στη διάρκεια του κατοχικού αγώνα, ηταν τόσο μεγάλος και διακαής ο πόθος του λαού για την Εθνική και Οικονομική Ανεξατρησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, για Δημοκρατία και Ελευθερία, που δεν δύστασε να κάνει τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν για να τον ικανοποιήσει αυτόν τον μακρόχρονο πόθο. Πίστεψε, πως μεταπελευθερωτικά ηταν η μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός, να συνταχθούμε σε Ανεξάρτητη Πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελλήνες. Τόση ηταν η πίστη του οτι οι νέες δομέ της Τοπικής Λαϊκής Αυτοδιοιήκησης, της Κοινωνικό-Λαϊκής Δικαιοσύνης,της Αλληλεγγύης και της Συλλογικότητας, που τόσο αρμονικά λειτούργησαν στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, οτι μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση για να ανοίξει ο δρόμος στις καινούργιες λαϊκες δυνάμεις. Να ανοίξη ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ηταν το όνειρο και η προσδοκία του λαού απ το 1821.

Αυτήν την ανάταση και πεπείθηση του λαού να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο την ανέκοψαν, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξια, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για τα τόσα ανομήματά της. Πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιζήσει. Ειδε σαν σωτήρες της, τους Αγγλους και Αμερικανούς, όπως προηγούμενα ειχε δεί και συνεργασθεί σε όλα τα επίπεδα με τους Γερμανούς. Εμπόδιο για την επαναφορά της χώρας στην πολιτική τις 27-10 1940, ηταν η δύναμη που έκριβε μέσα του ο λαός. Μιά δύναμη που ανέκαθεν την περιφρονούσαν. Ο λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του. Εμπνευσμένος απ τα νάματα των προγόνων και τα καινούρια ιδανικά, που ο ίδιος ειχε σφυρηλατήση στη νικηφόρα αναμέτρηση με τους κατακτητές. Ιδανικά εμπνευσμένα απ την έξαρση, την

αισιοδοξία και ρωμαλαίο δυναμισμό που εκπέμπουν οι καινούριες ιδέες και δυνάμεις που ειχαν βγεί στο προσκήνιο της ιστορίας δεν θα το έβαζε κάτω.
Η περήφανη γενιά του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, που μέσα απ την αποσύνθεση, τις συνεργασίες και τις προδοσίες που άφησαν πίσω τους οι «ταγοί και ειδικοί προστάτες», φεύγοντας κατόρθωσε μέσα σε ελάχιστο χρόνο και με απίστευτα επαναστατικούς ρυθμούς, να δημιουργήσει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο και να μαζέψει στις γραμμές του το απογοητευμένο απ την μέχρι τότε πολιτική τους και τώρα εγκατελειμένο Εθνος, σε μια αγωνιστική στρατιά.Την μεγάλη ΕΑΜική στρατιά, που αποτέλεσε τον εθνικό κορμό και τη νέα δομή της επαναστατικής δημιουργίας. Η γενιά που λειτούργησε Δομές και Θεσμούς και μετέβαλε πολλά απ τα δεδομένα της εθνικής πραγματικότητας. Μια πραγματικότητα που αποτέλεσε την κυρίαρχη Εθνική, πολιτική και στρατιωτική πραγματικότητα, αλλά και κοινωνικό-πολιτική παρουσία εκείνα τα χρόνια της αδυσώπητης πάλης με τους τρείς κατακτητές.Τους ντόπιους εθνοπροδότες και πρωτεργάτες στις καταδόσεις, τις καταστροφές και τα εγκλήματα.
Αυτός ο λαός που έπαιξε αποφασιστικό ρόλο για τον τόπο την εποχή εκείνη, που βγήκε νικητής από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω του ερείπια και τάφους.Την περήφανη και ηρωϊκή γενιά της Αντίστασης, που με αυτοπεποίθηση και θάρρος έδωσε με αυτοθυσία, πρόσβαρο το αίμα που χρειάστηκε και βγήκε νικηφόρα στην αναμέτρησή με τους Ούνους κατακτητές, δημιουργώντας όλες εκείνες τις προοϋποθέσεις για να πάρουν σάρκα και οστά το όραμα της Λευτεριά, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής ανεξαρτησίας. Να ανήκει επιτέλους η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, να μην μπορούν πλέον να την χρησιμοποιούν-παραχωρούν σαν αντάλλαγμα για να τους διατηρούν στην εξουσία και να ξεπουλούν όσο-όσο τον συλλογικά παραγώμενο υλικό και πνευματικό πλούτο της ηταν αυτή που θα έμπαινε εμπόδιο στα καταχθόνια σχέδια τους.
Βέβαια το σύνθημα αυτό να ανήκει η ελλάδα στους Ελληνες, το ακούσαμε μετά το 1977 απ το ΠΑΣΟΚ στα λόγια σε όλο του το «μεγαλείο». Πολλές φορές και με «στεντόρεια» τη φωνή και απ τον ίδιο τον κ. Ανδρέα Παπανδρέου, που ηταν ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ. Και το σύνθημα αυτό οπως και τόσα άλλα ηχηρά συνθήματα. Οπως ο Μπαμπά του, ετσι και αυτός ηταν εντεταλμένοι να παίξουν ενα συγκεκριμένο ρόλο που τους ειχαν αναθέσει. Και τον έπαιξαν σαν καλοί ηθοποιοί. Βέβαια, του Μπαμπά του ηταν πιό...απ τον δικό του. Ειχε ομως πεταξεί το πουλί, φυσικά και ο δικό τους δεν ηταν μικρότερης ιστορικής σημασία για τη χώρα και το λαό, αφού στον ίδιο σκοπό και στόχο απέβλεπαν. Το 1977 που ειπώθηκε αυτό σύνθημα, δεν ηταν Οκτώμβριος του 1944, που ο λαός ειχε στο ενεργητικό του το αλβανικό ΕΠΟΣ και την ΕΠΟΠΟΪΑ της Εθνική μας Αντίστασης. Δεν υπήρχε η παντρατιά που οχι μόνο αγωνίζονταν και απαιτούσε να γίνει πράξη το σύνθημα, αλλα ειχε εκτός από τις 65,000 οπλισμένο και έμπειρο στρατό ξηράς, τον θρυλικό ΕΛΑΣ, οργανωμένο στα πρότυπα του προπολεμικού εθνικού στρατού. Ενα μικρό μεν άλλα άρτια εξοπλισμένο Ναυτικό, την Εθνική Πολιτοφυλακή οργανωμένη στην εντέλεια, και αρκετές χιλιάδες ένοπλο εφεδρικό ΕΛΑΣ. Ειχε τη θέληση, τη φλόγα και την ορμή της Νεολαίας, που στο μεγαλύτερο ποσοστό ηταν οργανωμένη στη ΕΠΟΝ και τις γυναίκες, που για πρώτη φορά άρχισαν να βλέπουν Θεού πρόσωπο.Την Ελλάδα ολοκληρη εκτός απ ενα μικρό

καμμάτι της Ηπείρου που έλεγχε στρατιωτικά ο Ζέρβας και την πλατεία Συντάγματος, συνδεδεμένη πολύπλευρα με πολιτικές οργανώσεις και νέες κατά τομείς θεσμικές, κοινωνικές και πολιτιστικές σύγχρονες δομές στη θέση των ξεπερασμένων μεταξικών και κατοχικών δομών και θεσμών: Τοπική Αυτοδιοίκηση, Λαϊκή Δικαιοσύνη, παιδεία, υγεία και κυρίως κοινωνική συνοχή. Με ένα τεράστιο κομμάτι ΕΛΕΥΘΕΥΡΗΣ ΕΛΛΗΔΑΣ απ τις αρχές ακόμα του 1943.

Στις 10 του Μάρτη του 1944 ιδρύεται η 5μελής προσωρινή Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης, (ΠΕΕΑ). Η Επιτροπή που θα διεξάγει κάτω απ τη μύτι των κατακτητών και την ανήκουστη τρομοκρατία πανελλαδικές εκλογές, με το σύστημα της απλής Αναλογικής για την εκλογή 207 εθνοσυμβούλων, που έκτοτε αποτελούσαν την Ελλαδική Ελληνική κυβέρνηση. Στις εκλογές πήραν μέρος πάνω από ενάμισυ εκετομμύριο εκλογείς. Εικασιδύο απ τους 204 εθνοσύμβουλους ηταν βουλευτές του 1936, που θεώρησαν καθήκον τους απέναντι εκλογείς τους, να πάρουν μέρος και στο τωρινό εθνικό σώμα. Απ τη σύνθεση του εθνικού συμβουλίου, δεν έλλειπε καμιά κοινωνική κατηγορία και διαστρωμάρωση. Οι Αγρότες, οι εργάτες, οι υπάλληλοι, οι διανοούμενοι, οι επαγγελματοβιοτέχνες, οι βιομήχανοι, ο στρατός και η Νεολαία. Οι γυναίκες που για πρώτη φορά αποκτούν το δικαίωμα ψήφου, χωρίς κανένα όρο, αντιπροσωπεύονταν στο Εθνικό Συμβούλιο- κοινοβούλιο.με τέσσερες αντιπροσώπους γυναίκες : τη Μαρία Σλώλου, τη Φωτεινή Φιλιππίδη, την Χρύσα Χατχηβασιλείου και τη Καίτη Νισσυρίου. Και στις 14 του Μάη στο ιστορικό πλέον χωριό Βίνιανη, ανασυγκροτείται με Πρόεδρο τον Αλέξανδρο Σβώλο. Μετά τη δοξολογία χοροστατούνων των Μητροπολιτών Κοζάνης Ιωακείμ κα Ηλείας Αντώνιο, γίνεται η ορκομωμοσία των μελών του Εθνικού Συμβουλίου. Σαν κυβέρνηση Νόμιμα εκλεγμένη ανακοινώνει το πρόγραμμά, καταμερίζει καθήκοντα κατά Υπουργείο και σε συνέχεια εκδίδει χαρτονόμισμα.

Και το κυριότερο, οπως γράφω και σε αλλο σημείο, μέσα από αυτόν τον υπεράνθρωπο και τιτάνιο αγώνα με τη Βασιλο-Μεταξικά δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο και τον Εθνικό Απελευθερωτικό αγώνα, βγήκε ενας λαός ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο, ενας λαός που για πρώτη φορά απέχτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα του λογαριασμού που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα ειχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πόλι στα νύχια τους, να μην αφήσει τον τόπο του να ξαναγίνει η «Καϊμένη ψωροκώσταιανα», να μην ξαναγυρίσει στην κοκομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις τις μικρότητες που η υπαρξή ξέων και ντόπιων αφεντικών υποχρεωνει τον λαό να καταφύγει στα σκλαβοπάζαρα για να επιζήσει.

Στον αγώνα αυτόν σφυρηλατήθηκε μια νέα γενιά, μια γενιά, περήφανη, εμπνευσμένη απ τα καινούρια αξίες και ιδανικά που ειχαν φτερώσει τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Μια γενιά με αυτοπεποίθηση και θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τούς κατακτητές ειχε εμφυσήσει. Μια νέα γενιά που μόλις πρόλλαβε να αγγίξει το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Η γενιά, που οταν με τη ξετσίπωτη, βάρβαρη και απάνθρωπη επέμβαση των Αγλων, ολα αυτά κινδύνευαν, οι καινούργιες δυνάμεις που ειχαν βγεί στο

προσκήνιο της ιστορία δεν «το έβαλαν κάτω». Ηταν αποφασισμένες να σφίξουν για αλλη μια φορά τα δόντια και να δώσει οσες θυσίες θα χρειαζόταν ακόμα για να γίνει το όραμα αυτό πραγματικότητα. Αυτήν ακριβώς τη γενιά, αυτόν το λαό που έδωσε τα πάντα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά και την κοινωνικό-οικονομική πρόοδο και ανάπτυξη, οι αντιδρασικές δυνάμεις που ήθελαν να στραγγαλίσουν τον αφυπνισμένο, επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό, ειδε του Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως προηγούμενα ειχε δεί του Γερμανούς. Συνεργάστηκε μαζί τους για την εξόντωση αυτού του αξιοθαύμαστου λαογέννητου κινήματα. Τον λαό που μοναδική φιλοδοξία ειχε μετά την απαγγίστρωση και το θανάσιμο ενακγαλισμό απ τους ξένου, τις συντηρητικές και αντιδραστηκές ντόπιες δυνάμεις να δεί την Ελλάδα Ελέυθερη, απ υποθήκες και δουλείες. Να ανήκει επιτέλους η Ελλάδα στου Ελληνες. Και σε συνέχεια, να ενώση-ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση που εκλέγει με την ψήφο του ο λαός. Και ήθελε να ενώσει-ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση γιατί αλλο πράγμα ειναι η εξουσία και αλλο η κυρέρνηση. Να σταματήσει μια για πάντα αυτό το οξύμωρο σχήμα η εκάστοτε κυβέρνηση να ειναι ο διαχειριστής της εξουσίας και η εξουσία υπηρέτης των ξένων,

Δυστυχώς στη χώρα μας, απ την παλιγγενεσία ακόμα με τη στήριξει των ξένων, η εξουσία ειναι δομημένη α) από τις ακροδεξιές συντηρητικές δυνάμεις της Δεξιάς β) την Εκκλησία γ) την ενεργή συμμετοχή του Παλατιού και δ) στις δύσκολες ώρες και οι ξένοι. Και λεώ και το παλάτι γιατί η Δεξιά ποτέ δεν εχει κόψει τον ομφάλιο λώρο με το Παλάτι. Οι δυνάμεις αυτές συνεργαζόμενες στην κατοχή με τους Γερμανούς διατήρησαν αλώβυτους τους ιδεολογικό-πολιτικούς μηχανισμούς. Το ίδιο έκαναν και μετά την απελευθέρωση. Συνεργάστηκαν με τους νεοαποικιστές για να μην διαταραχθεί η Νομή της εξουσίας.

Μόνο στις μεγάλες πολεμικές και πολιτικές καμπές της διεθνούς ζωής, οπως αυτή της κατοχής δίνεται η ευκαιρία για επανεξέταση οχι μόνο των διεθνών αλλά και την ανά χώρα σχέσεων ανάμεσα στους λαούς και τις εξουσίες. Και η κατοχή αποτελούσε κατά γενική ομολογία μια τέτοια γεγάλη και ιστορική καμπή.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή διάφορες κλίκες συμφεροντολόγων, θεράποντες της μοναρχίας και των δικτατορίκων καθεστώτων, που τους εξασφάλιζε τα αντεθνικά και εκμεταλλευτικά τους συμφέροντα, οι φυγάδες του εθνικού και συμμαχικού αγώνα. Οι άνθρωποι που οταν δεν ηταν κατ ευθείαν προδότες του αγώνα, χρησιμοποίησαν κάθε είδους μηχαροραφία για να παρουσίασουν ενα λαμπρό, παλαϊκό κίνημα που ενσάρκωνε το ΕΑΜ σαν εχθρό οχι μόνο του ελληνικού λαού αλλά και των Αγγλων. Με διαβολές και συκοφαντίες, πτωματολογία και «κομμένα» κεφάλια παράστηναν τον αγώνα της ελληκικής Αντίστασης, που ειχε κινήσει τον θαυμασμό της οικουμένης σαν κίνημα αντιδραστικό και βιαίων λήσεων. Καλλιέργησαν με κάθε μέσο το πνεύμα του εμφυλίοι πολέμου, τον οποίο στο τέλος και επέβαλαν, μπλέκοντας σε αυτόν και Αγγλικά όπλα. Γιατί αυτός, ο εμφύλιος ηταν η μόνη τους ελπίδα α) Να μην αλλάξει θέση και δομή η εξουσία και β) η σκοτεινή νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά και το ένοχο για τη μεταξική δικτατορία να ξαναβγεί στον αφρό και να διατηρήση αναλλείωτη την εξουσία.

Η Δεξιά που έτρεμε το λαό για τα τόσα ανομήματά της οταν με τα σκοτεινά παιγνίδια βγήκε στον αφρό με το σύνθημα : «Ο Γκλυξμπούργκ μόνος σωτήρας

της Ελλάδας και των Βρεττανικών συμφερόντων στην Ελλάδα»! Αφήνιασε ! Χωρίς ντροπή και τσίπα. Κυνική και αδύσταχτη δεν ορρωδούσε μπροστά σε τίποτε.
Βέβαια τα παιγνίδια της δοσίλογης Δεξιάς, που στη συνθεσή τους συνέβαλε ο Σετρίν και πολλοί πριν και μετά από αυτόν, δεν επρόκειτο να παρθούν σοβαρα για να φτάσει η «σύμμαχος» Αγγλία στην ωμή και ξετσίπωτη ένοπλη επέβμαση, αν στο ίδιο το Φόρειν Οφφις δεν ειχε δικούς του λόγους να επέμβει! Οσο για τη νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά που εκληπαρούσε τους Αγγλους να επέμβουν, εκτός απ πολιτικά και ένοπλα ποτέ δεν θυμίθηκαν τον κόστος. Πολύ γλήγορα ξέχασαν πόσο στοίχισε η υποστήριξη και η ενθάρρυνση που δόθηκε στην Ελλάδα σαν όργανο του Βρεττανικού Ιμπεριαλισμού στον πόλεμο του 22; Η υποστήριξη αυτή της Βρεττανίας, ηταν ενας απ τους κυριότερους παράγοντες που οδήγησαν στη ήττα και την καταστροφή στη Μικρασία του 1922. Πολύ γρήγορα ξέχασαν οτι η πολιτική των Τόρρυδων στην περιοχή του Αιγαίου και γενικότερα στη λεκάνης της Μεσογείου ηταν ανέκαθεν στηρίζονταν σε δυό βασικά στοιχεία: α) Να μην επιστέψει στη Ρωσία να επεκταθεί προς την περιοχή αυτήν και β) Για κανένα, μα για κανένα απολύτως λόγω να αδυνατήσει η Τουρκία.
Αναπολώντας κανείς τα γεγονότα της εποχής εκείνης και ο πιό ελάχιστα απληροφόρητος ακόμα άνθρωπος, μπορεί να παρακολουθήσει σαν σε ενα ανατομικό τραπέζι, το ρόλο που έπαιξε ο κάθε παράγοντας στην αποφασιστική για τον τόπο εκείνη εποχή-την εποχή καμπή. Θα δεί ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονταν στη χώρα μας (πόσο μας φέρνουν στα σημερινα..!) για την παγκόσμια κυριαρχία. Θα διαπιστώσει τα βρώμικα -όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίζονταν οι ξένοι για να δέσουν και να σιγουρεύσουν ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ την αποδιοργανωμένη κρατική μηχανη της πλατείας Συντάγματος, για να μήν τους ξεφύγει κάπια βιδίτσα. Η παλιά αδύσταχτη και ξεσκονισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο -κλειδί. Εσωτερικά ειχε πολλά και λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Συνεργάτες έτοιμους να θυσιάσουν την Ελλάδα για να μήν αλλάξει δομές η εξουσία.
Τις τέτοιες κοινωνικό-οικονομικές δομές και αυτά τα λαμπρά και αφοσιωμένα στηρίγματα έπρεπε να τιθασεύσουν σε συμπαράταξη οι Ελληνες στην κατοχή και μετά την απελευθέρωση για να αλλάξουν τη δομή και τη σύνθεση του συστήματος. Να ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση που με την ψήφο του ο λαός θα της ανέθεται.
Χωρίς την εκμετάλευση μια καμπής, το βάθαιμα και το πλάταιμα της Δημοκρατία και ριζικά μέτρα καταπολέμησης των λαμπρών και αφοσιωμένων στηριγμάτων, η αύτιση της εξουσίας με την κυβέρνηση ειναι αδύνατη αν οχι ακατόρθωτη. Και ας μη γιομαστέ μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η ταύτιση και δεν σπάσουν τα ασταλένια στεγανά μέσα στα οποία κουρνιάζει η ετσι δομημένη και σύνθεση εξουσία και αν ακόμα κυβερνούν οι Κεντρώες δυνάμεις, την εξουσία θα την ελέγχει η Δεξιά με την παλιά της σύνθεση. Αυτό το έργο το είδαμε πολλές φορές να παίζεται και η ιστορία απ το 21 και μετά ειναι η επιβεβαίωση.
Η γενιά μας ήταν γέννημα θρέμα παιδιά της Αντίστασης. Η γενιά που ξεκίνησε με σύνθημα : Συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ. Ειχαμε προλάβει να κοινωνήσουμε μια βαθιά πρωτόγνωρη αλληλεγγύη, γεμάτη ανιδιοτέλεια και αυταπάρνηση ανάμεσά μας. Ειχαμε βαθύνει στον πόνο, στις στερήσει και τις

απώλειες. Ενας μήνας κοινής συντροφικής ζωής στο εκπαιδευτικό έμπεδο και την ομάδα, το εμψυχωτικό όραμα της λευτεριάς, και οι δέκα μέρες της κοινής δοκιμασίας, ηταν αρκετές για να διαμορφωθεί η τόσο απαραίτητη για τον κοινό αγώνα ομοψυχία, μα και η ταύτιση, Η γενιά της Αντίστασης κατόρθωσε στη διάρκεια του αγώνα να συμπυκνώσει το περιεχόμενο του σε δυό μόνο σύνθημα α) :«Λευτριά, ζωή και φώς, μόρφωση πολιτισμός» και β) :«προχώρα εμπρός στη Ζωή Νεολαία, πάλευε, γέλα και μάχου μαζί για την Ελλάδα...».Τα συνθήματα αυτά δημιουργούσαν τεράστιες δυνάμεις συνοχής. Ο χρόνος και ο χώρος αυτός, σε μετετρέπει σε ενα ενιαίο ζωντανό οργανισμό, προορισμένο ή να ζήσησει ολόκληρος ή να πεθάνει. Αυτό το μαχητικό πνεύμα και την αισιόδοξη διάθεση ηταν που χαρακτήριζε τους Νέους, όταν τους κερδίζει ενα υψηλόπνοο όραμα οπως το όραμα και το άρωμα της λευτεριάς, της αλληλεγγύης και του δικαίου.
Χωρίς κομπορημοσύνες, αλλά και χωρίς ψευτικές σεμνοτυφίες. Βαθιά μέσα μας γνωρίζαμε και αυτό μας στήριζε, προκειμένου να ανταπεξέλθουμε σε όλες τις απάνθρωπες δοκιμασίες και να αντέξουμε και σε αυτήν τη λάμια πείνα, που εχει νικήσει στην ιστορία φοβερούς και αήττητους στρατούς. Η επίγνωση πως ειχαμε μεταγγίσει όλοι όση φλόγα έκλεινε ο καθένας μέσα του, μας έδινε το κουράγιο για να ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις του αγώνα.
Στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής αποθησαυρίσαμε ό,τι υψηλότερο σε ήθος, Ανθρωπιά και ανδρεία στο ύψος,των αυθεντικότερων άθλων της ιστορίας μας. Ηταν τραγικό αλλά ανθρώπινο. Υστερα απ τους τόσους ηρωϊσμούς, θυσίες και κατακόμβες νεκρών, οσοι είχαμε επιζήσει ειχαμε την πίκρή γεύση της ήττας στο στόμα. Και το κακό έγινε χειρότερο οταν αμέσως μετά την απελευθέρωση ενα μολυβένιο, αδιαφανές πέπλο, λες και ειχε πέσει πάνω στην Ελλάδα και η κυβέρνηση, έκανε το κάθετι να πυκνώση, να το κάνει πιό σκοτεινό αυτό το μολυβένιο πέπλο, ετσι ωστε να καλύπτει τα προηγούμενα, τα τρέχοντα και τα μελλοντικά να διαπράξει ανώνυμα και επώνυμα-εγκλήματα.
Αρχίζοντας απ τον Οκτώμβρη του 1940, εμείς οι Ελληνες, η γενιά μας, δεν ξαστοχήσαμε στους μεγάλους στόχους του καιρού μας. Οι δυσκολίες, τα εμπόδια, οι θυσίες ειναι οι στιγμές που έγιναν εφιαλτικά πλοκάμια που σφράγισαν τη ζωή μας.
Οταν αποφασίσεις να βγείς στο βουνό δεν εχει πίσω, η πετυχαίνεις το σκοπό για τον οποίο πήγες η χάνεσαι μαζί του. Το λαό και ειδικά την αριστερά και τους κομμουνιστές στον αγώνα για τη Λευτεριά και το δίκαιο (οπως γράφω και πιό πάνω), η σφαίρα του κατακτητή ή του Εκμεταλλευτή, δεν τον βρίσκει-σκοτώνει ποτέ απ την πλάτη. Πάντα η σφαίρα που θα τον σκοτώσει θα εχει περάσει στο κορμί του από εμπρός. Απ το στήθος. Ο αντάρτης, εκτός απ τη σφαίρα, σαν άτακτος δεν προστατεύεται από καμιά συνθήκη σε περίπτωση σύλληψης. Ξέρει καλά τι τον περιμένει αν συλληφθεί αιχμάλωτος: Βασανιστήρια-θάνατος.Το ίδιο ισχύει και γι αυτόν που συμμετέχει στην αντίστοιχη πολιτική οργάνωση, που στήριζε και υποστήριζε ηθικά και υλικά τον αντάρτη. Σαν άτακτος δεν υπάγεται στη Διεθνή σύμβαση της Χάγης, που προβλέπει ειδική μεταχείρηση των αιχμαλώτων.
Η γενιά της Αντίστασης, ηταν η γενιά που δεν διέσπασε τη συνέχεια της ζωής, αλλά με τα παλιά υλικά διαμόρφωσε νέες ιδέες και εξέφρασε νέες αντιλήψεις για τη χώρα και τη ζωή. Η γενιά αυτή ηταν η γενιά που μπολιασμένη με τα Νάματα

του 21, μπόρεσε με την αρετή του αγώνα και το Φώς της αλήθειας, να συνδέσει το παλιό ελληνικό πνεύμα που άρδευσε την Ανθρωπότητα με το σύγχρονο. Η λεβεντιά της λαϊκής ψυχής και η νέα Ελλάδα, που αυτή ονειρεύονταν ειναι δυό πράγματα που πάνε μαζί. Συμπορεύονταν και οδηγούσαν οχι μόνο στην Ανθρωπιά, την Αλληλεγγύη και το Δίκαιο, αλλά και την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, την ακώλητη διαπάλη των όποιων ιδεών που αποτελούν το θεμέλιο της Δημοκρατίας και της προόδου.
Η αριστερά απ την εμφάνισή της στο πολιτικό προσκήνιο, αποτελεί τη συνείδηση του λαού. Ειναι ο φωτοδώτης ενος νέου πολιτισμού. Ειναι ο εκφραστής των πόθων και ο υπερασπιστής των δικαιωμάτων των εργαζομένων του χεριού και του πνεύματος. Ειναι ο φορέας ενος νέου πολιτισμού που στο κέντρο των επιδιώξεών του εχει τον Ανθρωπο. Εναν πολιτισμό που διαφορίζει τον Ανθρωπο από το αντικείμενο και τη ζωή απ το κέρδος. Εναν πολιτισμό που θα δημιουργήσει ολες εκείνες τις προϋποθέσεις και τα μέσα, υλικά και πνευματικά που θα δώσουν την δυνατότητα στον Ανθρωπος, να ζήσει ειρηνικά, χαρούμενα και ευτυχισμένα αυτή την μικρή σε μέγεθος και ανεπανάλυπτη ζώη του.
Αν δεν υπήρχε αυτός ο άλλος πολιτισμός, και αυτή η κοσμοαντίληψη της αριστερά για τη ζωή και τον πολιτισμό που εμπνεύει στους δημιουργούς, του χεριού και του πνεύματος σε όλους τους κοινωνικό-οικονομικούς και πολιτικούς τομείς της ζωής, θα ειχαμε μια πλήρη ισοπέδωση και πολιτιστική απραξία. Και θα είχαμε αυτή την πλήρη δημιουργική, πολιτιστική απραξία και ισοπέδωση, γιατί πως θα ηταν δυνατόν να εμπεύσουν τους αδύνατους και τους αδικημένους οι φορείς της ανισότητας, της αδικίας και της δύναμης των ισχυρών. Σαν φορείς-μηχανισμοί του πολιτισμού που στο επίκεντρο της προσοχή του, αντί για τον Ανθρωπο εχει το αντικείμενο και αντί για τη ζωή το κέρδος. Σε ποιά επίπεδα πολιτισμικά οι εκφραστές αυτού του πολιτισμού της εκμετάλλευσης και της κοινωνικό-οικονομικής ανισότητας θα μπορούσαν να δώσουν έργο; Εργο αποδεκτό απ την κοινωνία των Ανθρώπων; Ενας πολιτισμός που στο κέντρο των επιδιώξεων του ειναι το πολύ, το εύκολο και το γρήγορο κέρδος και μέσω του κέρδους την προβολή του ΕΓΩ. Αυτός ο πολιτισμός ειναι ενας πολιτισμός που οπωσδήποτε αποποποιείται το Εμεις. Ειναι ενας Εγωκεντρικός πολιτισμός, άρα περιεχόμενο του όποιου έργου θα παραχθεί απ τους δημιουργούς αυτών των αντιλήψεων, θα εχει σαν περιεχόμενο το ΕΓΩ σε καμιά περίπτωση δεν θα συγκινίση και ούτε θα γίνει αποδεκτό απ το Εμείς. Θα ειναι ενα έργο που θα εκφράζει την ανδροκρατούμενη κοινωνία. Ενα έργο τελειολογικό-θεολογικό Θα ειναι ενα έργο για το έργο γενικά και ενα εργο τέχνης για την τέχνη. Θα ειναι ενα εργο τέχνης του κουβά!
Αν δεν υπήρχε ο πολιστισμός του Εμεις, του ανθρωπισμού, της αλληλεγγύης και της κοινωνικό-οικονομικής ισότητας, που αντιπαλεύει τον πολιτισμό του κέρδους, του Εγώ και της ανισότητας και την πολιτική του περιθωρίου, αλλα και γιατί οχι και της Παρίας, θα ειχαμε μια ανεμπόδιστη ανάπτυξη του κοινωνικού Δαρβινισμού στην Ελλάδα και τον κόσμο. Τι θα μπορούσε αλήθεια να περιμένει κανείς από «δημιουργούς» του Εγω, του πλούτου και του ρατσισμού, πέρα από μιά ασίγατη προσπάθεια να τον αυγατίσουν. Αλήθεια μπορεί κανείς να φανταστεί εστω και για μια στιγμή την κοινωνία των Ανθρώπων χωρίς την αριστερά; Και κυρίως να

φανταστεί σε πιά κατάσταση θα βρίσκονταν σήμερα οι Τρίτες χώρες, η ισότητα των δυο φύλων, η μόλυνση του πλανήτη μα και αυτή η ειρήνη;
Ομως ο πόλεμος ειχε τελειώσει, και η Ελλάδα έπρεπε για τη νεκραναστημένη Δεξιά και τους ξένους όπως και αν λέγονται Αγγλοι, Γερμανοί και πάλι Αγγλοι ή Αμερικανοί, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία, όλοι τον ίδιο ειχαν σκοπό : να δέσουν και να σιγουρέψουν απ τα ΜΕΣΑ, την αναδιοργανωμένη κρατική τους μηχανή, να μήν τους ξεφύγει κάποια έστω και μικρή βιδίτσα.
Για να μήν τους ξεφύγει λοιπόν καμιά, έστω και η παραμικρή βιδίτσα και για να γυρίσει η ρόδα της ιστορίας πίσω στις 27-10-40, έπρεπε αυτό το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα που βρίσκονταν σε κάθε αποφασιστικό και επίκαιρο αρμό της κρατικής μηχανής, που ελέχγε και παρακολουθουσε με άργυπνο μάτι τις τετράχρονες με θυσίες και αίμα κατακτήσεις, έπρεπε να εγκαταλείψει το κοινωνικό σκέλος του προγράμματός του. Να αρκεσθεί στο απελευθερωτικό μόνο σκέλος ή να εξοντωθεί μέρχι ενός. Και η Ελλάδα των κιοτίδων, των δοσιλόγων, των ριψασπίδων, των μαυραγοριτών, υπο την επίβλεψη των ξένων και με το λαό στη γωνιά, δε θα ειχε καμιά σχέση με την Ελλάδα της Αντίστασης. Αν εγκατάλλειπε το κοινωνικό σκέλος, οπως έγινε και το 21, τότε η μεταπολεμική πολιτεία της Δεξιάς, θα τους απένεμε περγαμηνές, παράσημα και κοινωνικό-οικονομικές καταξιώσεις, θα τους αναγνωρίζονταν ο αγώνας και οι θυσίες.
Η αντιδραστική και δοσίλογη Δεξιά, σφυχταγκαλιασμένη με το παρακράτος και όλους τους άλλους εθνϊσμούς, που η ίδια με εκπρόσωπό της το Ράλλη δημιούργησε, εξόπλισε με γερμανικά όπλα και χρυσοπληρώνε ο εκφραστής της διεθνούς του κεφαλαίου Τσιώρτσιλ, με συντονιστή τον ΙΔΕΑ, τους 4ο Αυγ/νους και την αμέριστη υλική και ηθική συμπαράσταση των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά. Αυτών που θα ξανά έπαιρναν για λογαριασμό τους τις τύχες τους λαού και της χώρας στα χέρια τους. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές, για λίγα ψίγματα δοτής «εξουσίας», ανέλαβαν να κονιοτροποιήσουν κατ εντολή και την αυτοπρόσωπη συμμετοχή του Τσιώρτσιλ, αυτό το πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα. Να διαπράξουν αυτό το ειδεχθές εθνικό έγκλημα. Να περάσουν εναν λαό ολόκληρο απ τη φωτιά, το σίδερο και το κοφτερό λεπίδι των δολοφόνων. Των δολοφόνων που θήτευσαν στα Ες Ες και τη Γκεστάπο. Και οχι μόνο να κονιοτροποιήσει, αλλα και να ξεριζώσει και το πιό μικρό, αδύναμο και καχεκτικό φύτρο αυτής της τρισκατάρατης-Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνος-Κοινωνική πλευρά της Εθνικής Αντίστασης.
Το σχέδιο εξόντωσης ηταν από καιρό έτοιμο και μελετημένο σε όλες τους τις λεπτομέρειες, ετσι που να μήν υπάρξει και η ελάχιστη αμφιβολία οτι θα δώσει το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Ολά τα ειχε προβλέψει το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ακόμα και το σχέδιο «Κιβωτός», που σκοπό ειχε να θφείρει τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ : τον τρόπο διεξαγωγής, τις φάσεις απ τις οποίες θα περνούσε ο εμφύλιος πόλεμος, που προπολού ειχε κηρύξει στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Ακόμα και αυτά τα συνθήματα τα ειχε προβλέψει ο μεγάλος Τσιώτσιλ. Ο Τσιώρτσιλ που ξεπουλούσε-μεταβίβαζε τις χώρες και τους λαού του κόσμου, λές και ηταν το τσιφλίκι του πατέρα του στον ανερχόμενο αμερικάνικό νεοαποικισμό για να φαίνεται «μεγάλος».
«Ειναι εξαιρετικά σημαντικό έλεγε μια εντολή του Τσιώρτσιλ, να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση». Και ολοκληρώνοντας

την εντολή «αυτός ειναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ». Και εμπιστευτική στο στρατηγό Σκόμπυ και τους εδώ λακέδες του η «ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μάθει τίποτε γι αυτό».(Αλήθεια ποιός έπαιρνε τις αποφάσεις; Ποιός κυβερνούσε); Και το Νοέμβρη του 1943 έγραφε στον Ηντεν:«Θα πρέπει το χτύπημα για να ειναι αποφασιστικό να καταφερθεί κατά του ΕΛΑΣ, στην ακτάλληλη στιγμή». Και στις 4 του Δεκέμβρη, την μέρα που θα άρχιζε η βασικότερη φάση εφαρμογής του σχεδίου, πίεζε τον στρατηγό Ουϊλσον να «επισπεύσει τις συγκρούσεις» με την ταυτόχρονη εντολή «πρώτος στόχο σας, με απολυτη προτεραιότητα ειναι η νίκη στην Αθήνα».Και όταν ο σκοπός της σύγκρουσης επιτεύχθηκε και οι μάχες άρχισαν με νέα εντολή διατάζει:«Οχι ειρήνη χωρίς νίκη»

Δεν ήθελε διαπραγμάτευση. Πολύ περισσότερο δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση-κονιορτοποίηση. Δεν ήθελε ούτε και αφομοίωση, ήθελε εξόντωση. Ο Τσιώρτσιλ ηξερε, πως μόνο με εκδίκηση εξοντώνεται ενος λαος. Για να λειτουργήσει η εκδίκηση θέλει κίντρα ηθικά και υλικά. Θέλει νεκρούς, θέλει αναπαράσταση, θέλει υποσχέσεις και εξαγορά, γι αυτό και δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτές τις προκαταρτικές εντολές για τον τρόπο δράσης. Οταν έκρινε πως ηταν η κατάλληλη στιγμή, δεν δύστασε να δώσει και τη δολοφονική εντολή :«Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», ενώ παράλληλα ετοίμαζε την πτωματολογία.

Τότε για να υπάρξουν οι νεκροί μπήκαν σε δράση τα αγγλικά τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και οι εθνοϊσμοί. Τρόχισαν τα κονσερβοκούτια οι ειδήμωνες για να χαράξουν λαιμούς, να κόψουν μύτες, αυτιά και γενητικά όργανα. Ολα αυτά δεν θα έπαιζαν το ρόλο, αν δεν είχαν την αναπαράσταση, τη μεγένθηση και τον πολλαπλασιασμό. Για την αναπαράσταση και τον πολλαπλασιασμό ηταν απαραίτητοι οι φωτογράφοι και ρεπόρτερ. Μαζί με τα αλλά πολεμικά υλικά για την ευόδωση του έργου της εκδίκηση, ειχαν φέρει τους φωτογράφους και δημοσογράφους. Αυτοί θα έκαναν τον πολλαπλασιασμό και την μεταφορά της είδησης και της είκονας ανα τον κόσμο. Δεν έμεινε παρά κάποιος «επίσημος» να επιβεβαιώση του λόγου το αληθές. Για το σκοπό αυτό έφεραν τον εκπρόσωπο των αγγλικών συνδικάτων Σετρίν. Η πτωματολογία έδεσε...με το σκοπό.

Οσους λοιπόν, δεν μπόρεσαν από διεθνή αλληλεγγύη να βγάλουν απ τη μέση οι Γερμανοί, με τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις, τους ομήρους κλπ και τα εθνοπροδοτικά τάγματα ασφαλείας, οι ποικιλώνημες και πολύμορφες ορδές των Τσιαούσων,Αγάδων κλπ, την επομένη της απελευθέρωσης ο Κ.Ρέντης σαν Υπουργός Εσωτερικών, μπήκε επι το έργο. Συνέλλαβε 80,000 και πλέον χιλιάδες και τους έστειλε στην Αλτάμπα της Αφρικής, αυτούς που έκρινε σκόπιμο οτι έπρεπε να βγούν απ τη μέση. Ειναι ακόμα άγνωστο πόσοι επέζησαν απ αυτούς. Ομως Ελλάδα δεν ηταν μόνο η Αθήνα. Και ο μεγάλος όγκος των ΕΛΑΣιτών μετά την κατάθεση των τιμημένων όπλων ηταν στην ύπαιθρο. Ετσι:

Μέχρις ότου υπογραφεί η συμφωνία της βάρκιζας, η Δεξιά έκρυβε ύπουλα τις πραγματικές προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και γι αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια συμφωνία, που ΡΗΤΑ υπόσχονταν στον ελληνικό λαό: «Κατοχύρωση των Δημοκρατικών Ελευθεριών, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενος πραγματικού εθνικού

Δημοκρατικού Σρατού, χωρίς ΙΔΕΑ, ΣΕΑ και Συνδέσμους καθώς, και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.
Απ την επομένη ομως της υπογραφής, άρχισε η συστηματική, απρόκλητη, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της συμφωνίας: Χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά βρέθηκαν στα κρατητήρια. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι, απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τόλμησαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανεξέλεχγτοι.
Αντί για κάθαρση του δοσιλογισμού άρχισε η εντατική και εξονυχιστική εκκαθάρηση στο στρατό, τα Σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό πετώντας στο δρόμο χιλιάδες εργαζόμενους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τόμεα. Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου. Ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να υποδείξει εναν ατομικό του εχθρό «οτι ειναι ΚΚΕς» και αμέσως έτρεχαν οι διάφοροι χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή συνοδευόμενα και από «όργανα της Τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον ξυλοδαρμό, το κούρεμα των κοριτσίων και τον βιασμό ακόμα.
Από πολλούς και πολλές φορές έγινε προσπάθεια να σταματησει αυτό το μακελειό. Αυτό το απάνθρωπο δράμα. Τα ποσοστά επιρροής όμως του ΕΑΜ, δεν ειχαν πέσει στα ποθητά όρια. Πριν φτάσουμε στα ποθητά όρια μπήκε στο φόρτε του ο ψυχρός πόλεμος, η μεταβίβαση της Ελλάδας στους Αμερικανούς. Το «Δόγμα τρούμαν», με αντάλλαγμα την τελειωτική πλέον εξόντωση και οχι τη μείωση των ποσοστών.
Κύριος στόχος ο εμφύλιος πόλεμος. Γιατί μόνο με τον εμφύλιο πόλεμο μπορείς να εξοτνώσεις ενα λαό ολόκλορο. Ενα λαό που οχι μόνο πίστεψε, αλλα και αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια κάτω απ την τριπλή κατοχή, τις πιό αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες με τη βεβαιότητα, οτι θα δεί επιτέλους τη πατρίδα του οχι απλώς απελευθερωμένη αλλα και Ελεύθερη, απ τις παλιές υποθήκες στους ξένους και τις κάθε είδους παρεμβάσεις και επεμβάσεις. Αντί γι αυτό έβλεπε στο άμεσο ορίζοντα να κοιοφορείται ο προσχεδιασμένος εμφύλιος πόλεμος. Βασικά εργαλεία και πρόγραμμα για να φτάσουμε στο εμφύλιο: Η ασύδωτη, ανεξέλεγκη, ατιμώρητη και επιβραβευμένη ΛΕΥΚΗ τρομοκρατία.
Με τον τρόπο αυτό η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία. Η ιδεολογία της αναζήτησης του εσωτερικού εχθρού: «του απάτρη, του προδότη, του Βούλγαρου, το μίασμα, των εχθρών Ελλήνων, που καραδοκούν να καταστρέψουν την Ελλάδα».Η αναγωγή της τρομοκρατίας σε ιδεολογία, που δικαιολογεί και κατ επέκταση καταξιώνει την τρομοκρατική δράση, σε συνδιασμό με τη διαβεβαίωση οτι η συμμετοχή και η δράση στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της τρομοκρατίας, το έγκλημα και τις καταστροφές θα αναγνωριστεί οχι μόνο σαν πράξη «εθνική» και θα εχει, την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, αλλά και θα παραγραφούν τα όποια εγκλήματα εχουν διαπραχθεί στη διάρκεια της κατοχής. Εγκλήματα για τα οποία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Καθώς και η διαβεβαίωση οτι οι πράξεις αυτες, θα τους αποφέρουν και προσωπικό πλουτισμό ειδικά στους επικεφαλείς. Τα δεδομένα αυτά άνοιξαν ξανά διάπλατα το δρόμο σ αυτό το συνοθύλευμα ακροδεξιών και εραστών της εξουσίας να μετατρέψουν το έγκλημα σε ενα επικερδές επάγγελμα.

Σε αυτούς λοιπόν, τους σκληρούς στην όψη, άνδρους στην καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωποι στην πράξη. Σε αυτού τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, στο όνομα του «εθνους» και του «πατριωτισμού». Σ αυτά τα άδεια πουκάμισα όλων των εθνοϊσμών, παρέδωσαν τον αγωνιζόμενο λαό και τους επέτρεψαν ανεξέλεχτα, να αναπτύξουν μια χωρίς προηγούμενο άμμιλλα ανάμεσά τους, οχι μόνο για να δολοφωνήσουν τη Νεογέννητη μεταπελευθερωτική Δημοκρατία, αλλα να κάνουν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγ/νά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα απο ένα πολύρχονο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη.
Ετσι λοιπόν, οι δοσίλογοι εθνοπροδότες, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες των εγκλημάτων που διέπραξαν σε βάρος του λαού και της χώρας στο παρελθόν και τη διάρκεια της κατοχής και με διασφαλισμένη την ατιμωρισία για τα νέα να διαπράξουν εγκλήματα, τη σύνδεση του όποιου εγκλήματος με τον προσωπικό πλουτισμό και τη διαβεβαίωση για την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, δεν συνέτρεχε κανένας λόγος ενδιασμών και αναστολών. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές επιδόθηκαν απερίσπαστοι στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της εξόντωσης με ολα τα μέσα όσων πήραν μέρος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση: Συλλαμβάνανε, βασανίζανε, δολοφονούσανε και έστελναν στην εξορία,τη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα όποιον ήθελαν και όσους ήθελαν.
Η δοσίλογη Δεξιά, με του επιγόνους της 4ης Αυγ/ου βοηθούμενη απ τους Αγγλους νεοκατακτητές, έκαναν εναν πόλεμο ολοκληρωτικής εξόντωσης του ιδεολογικό-πολιτικού της αντιπάλου. Δεν ήθελε όπως και το αφεντικό της ο Τσιώρτσιλ, μόνο να τον νικήσει, ήθελε να τον εξαφανίσει απ το πρόσωπο της Γής. Να ξεκαθαρίσει μιά για πάντα με αυτό το λαϊκό-κοινωνικό κίνημα. Ετσι ώστε να εξασφαλίσει μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία για την Δεξιά και τον εξ ίσου μακρόρχονο έλεγχο αυτού του Βράχου απ την Αγγλία, για να τον μοσχοπουλήσει λίγο αργότερα στους Αμερικάνους. Για να το πετύχει αυτό ομως, έπρεπε να μήν υπάρχουν επιζώντες και οι μνήμες ή αυτοί που θα επιζούσαν απ τη λαίλαπα, να εχουν τόσο ταπεινωθεί που και αν ακόμα άρχιζαν να αναπτύσσουν πολιτική δράση να μη γίνονται πιστευτοί. Για αυτόν ακριβώς το σκοπό μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μιά μεγάλη έρημο.
Η απαλλαγή της Δεξιάς απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού, που υποχρεωτικά την βάρυναν και η νοσηρή πεποίθηση, οτι με τη αμέριστη βοήθεια των Αγγλων, θα εχει τη δυνατότητα να ξανά διαμορφώσει μια σχέση ισοβιότητας με την εξουσίας, την μετέτρεψε από κατηγορούμενη σε κατήγορη. Απόρροια αυτής της αλλαγής ρόλων και η βεβαιότητα για τον ρόλο που κλήθηκε να παίξει αυτή και οι εθνοϊσμοί, που εργολαβικά τους ανέθεσε την βιολογική και ηθική εξόντωση των αγωνιστών, ηταν η δημόσια στάση της: Υπεροπτική, δηλητηριώδης, αγενής, ανεκτήρμονη, αδιάλακτη, επιθετική, με δυό λόγια ηταν ανίκανη να διαχειριστεί με ορθολογικό τρόπο τα προβλήματα, που θα αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα μεταπελευθερωτικά. Αυτά τα θέματα μπορούσαν να περιμένουν. Εκείνο που προείχε ηταν η διασφάλιση της εξουσίας και η εξόντωση αυτών που ειχαν και παρέδωσαν την εξουσία, ετσι ωστε να μην διανοηθεί να την διεκδικήσει με την

ψήφο του λαού . Οσο για τους εργολάβους τα όρια της βαβραρότητας και της αλαζονείας που τους παραχωρήθηκε, ηταν απεριόριστα.
Η αλαζονεία, ειναι ακόμα και σε καιρούς ομαλής λειτουργίας του πολετεύματος, ενα παθολογικό σύμπτωμα που αναπτύσσεται παράλληλα στα πλευρά όλων των εξουσιών. Πολύ περισσότερο οταν μια ομάδα προσώπων εχει αγκυροβολήσει επι χρόνια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς του κράτους. Η αλαζονεία σε συνδιασμό με την ανικανότητα και το άδικο ειναι ενα πολύ επικίνδυνο φαινόμενο. Ενα φαινόμενο, που υπονομεύει τη λαϊκή κυριαρχία και απειλεί την έτσι κι αλλιώς αναιμική κοινωνία των πολιτών. Προκειμένου να καλύψει τις όποιες εγκληματικές πράξεις και τις ευθύνες, ορθώνει Σινικά τείχη ανάμεσα στο λαό και την ηγεσία. Οταν λοιπόν, αυτό συμβαίνει στην ομαλή λειτουργία των θεσμών, αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της αλαζονείας και του πάθους με το οποίο εκδικούνταν αυτούς, που αν δεν τους εξόντωναν, η επικρατούσα αντίληψη ηταν, οτι αν τα πολιτικά πράγματα αφήνονταν να εξελεθχούν «φυσιολογικά», η χώρα θα διολίσθαινε προς τον «κομμουνισμό» η στην καλύτερη περίπτωση σε μια μορφή δημοκρατίας και αδέσμευτης ουτερότητας, οπότε θα καλούνταν να δώσουν λόγο σαν δοσίλογοι και εχθροί της Ελλάδας.
Μια τέτοια εξέλιξη, εκτός του οτι θα επερρίαζε τα μακρόχρονα ιδιοτελή συμφέροντα του ακροδεξιού κατεστημένου, θα έβαζε σε κίνδυνο και τα συμφέροντα των Αγγλων. Το ενδεχόμενο αυτό σε συνδιασμό με το φόβο που κατείχε τους συνεργάτες των κατακτητών να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη, για τις αντεθνικές πράξεις να συνεργασθούν με τους εχθρούς της πατρίδας και για τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Ο φόβος αυτός δημιούργησε μια κοινότητα συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλους, την Ακροδεξιά και τους δοσίλογους, απόρροια της οποίας υπήρξε η αναγωγή της λευκής τρομοκρατίας σε ιδεολογία.
Και τότε πιά οι Αντιστασιακοί, δεν τιμωρούνταν μόνο απ τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη με ποινικές κυρώσεις, αλλά και απ την «κοινωνία» με το στίγμα του άθεου, του απάτρη και του προδότη. Τον στιγματισμό των Αριστερών οι εθνικόφρονες το ειχαν ex offitcio. Πολλοί μάλιστα το ειχαν κάνει οχι απλώς βιοποριστικό επάγγελμα, αλλα επικερδές επάγγελμα και ειδικά οι συμμορίτες.
Οπως κατά τη διάρκεια της κατοχής δρούσαν στο φούλ οι διάφοροι εθνοϊσμοί, το ιδιο και με μεγαλύτερη ένταση λειτουργούσαν νύχτα και μέρα οι καταδοτικοί μηχανισμοί και οι κοκουλοφόροι. Δεν αρκέστηκαν ομως σε αυτό. Αμέσως μετά τη Βάρκιζα, εξαπέλησαν μια χωρίς όρια και έκταση λευκή τρομοκρατία. Μια ολομέτωπη επίθεση των παρακρατικών συμμοριών σε συνδιασμό με τις Αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις του επίσημου «κράτους» της πλατείας Συντάγματος, που το προστάτευαν με τα τάνκς,τα αεροπλάνα και τα καράβια, τα στρατά του Τσιώρτσιλ, που και αυτοί συμμετείχαν ενεργά με τα τάνκς και τα αεροπλάνα στην επίθεση εναντίον της ΕΑΜικής Αντίστασης, με φανατική και φονική αγριότητα. Ενα όργιο βίας και τρομοκρατίας σε βαθμό που και αυτός ακόμα ο Κρίς Γουτχάουζ, ο πολιτικός και ιδεολογικός εκπρόσωπος της Αγγλίας στην Ελλάδα. Αυτός ο μεγάλος πολέμιος της Αντίστασης, ύστερα απ αυτήν τη φρίκη που έβλεπε γύρω του, υποχρεώθηκε να γράψει μια κάποια μικρή η εστω μερική αλήθεια. Γράφει λοιπόν, στο βιβλίο του «Μήλο της έριδος» ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος της διεθνούς του κεφαλαίου και ειδικά απεσταλμένος απ τις

μυστικές υπηρεσίες και το Φόριν Οφφίς, για να παρακολουθήσει τα ελληνικά πράγματα και ειδικά την πορεία εξέλεξης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: Αυτός που οργάνωνε τη συνεργασία με τους Γερμανού για τις καταδόσεις, τις συλλήψεις και την δολοφονία των στελεχών της Αντίστασης.
«Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, (γράφει) το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενω η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού ηταν πολιτική αρετή».
Το ανεύθυνο, το ασύδωτο, το ατιμώρητο, η σκληρότητα και η απανθρωπιά για τη δημιουργία του εμφυλίου πολέμου, ηταν τα εργαλεία για να οδηγηθεί η χώρα στον τελικό στόχο. Ο στόχος που θα επέτρεπε στην Δεξιά, την όλαρχία και τους ξένουν να επαναφέρουν την Ελλάδα στο καθεστώς της 4ης αυγ/του την περιέργαψαν οι Αγγλοι δημοσιογράφοι και οι Αμερικανοί ανταποκριτές. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποστολή: Αν οχι να διαστρευλώσουν -να κάνουν το άσπο μαύρο-τουλάχιστον να αμβλύνουν-απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα και την απανθρωπιά. Και στο βαθμό που ηταν δυνατό να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.
Οι Δημοσιογράφοι, ομως που οχι μόνο έβλεπαν, αλλα και ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της απανθρωπιάς και τα αδικαιολόγητα εν ψυχρώ πολυάριθμα καθημερινά εγκλήματα έγραφαν: «Η Ελλάδα, για αρκετό καιρό τώρα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός ανταπροκριτής της «φωνής της Αμερικής» Λίλιαν Στόου :«Η Αθήνα σήμερα ειναι η πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης».Και όταν η πρωτεύουσα ηταν η πιό θλιβερή πόλη της Ευρώπης, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, που ειχα φωλιάσει οι κάθε είδους, μορφής και σύνθεσης συμμορίες. Ο μεγάλος στρατολόγος του εμφυλίου ηταν η βία που ασκούσαν αναίτια, ασύδωτα, ανεξέλεγχτα και ατιμώρητα αυτές οι συμμορίτο-επιχειρήσεις.
Η βία αυτή ειχε και ενα ιδιόμορφο χαρακτηριστικό: Την ασκούσαν α) οι Αγγλοι κατακτητές, που τους ήταν αδιανόητο, μια απόλυτα εξαρτημένη απ αυτούς χώρα, να επιρεάζει τα ζωτικά τους συμφέροντα σε στρατηγικό επίπεδο. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και ήθελαν τη Μεσόγειο σαν τον αυτοκινητόδρομο που συνδέει την Ελλάδα με την Μέση Ανατολή, την Ευρασία και την Αφρική. β) Το Παλάτι που ηταν και τοποτηρητής τους καθώς και οι κάθε είδους παλατιανοί λακέδες. γ) Το ακροδεξιό κατεστημένο του οποίου απειλούνταν τα ιδιοτελή ζωτικά συμφέροντα με προπομπό την ολιγαρχίας, που δεν έβλεπε την ώρα να ξανά εδραιώση τη θέση της και στη νέα τάξη πραγμάτων, και δ) οι συνεργάτες δοσίλογοι, οι απόντες και οι μαυραγορίτες που μετέτρεψαν τον θάνατο σε χρυσάφι: Ολοι από κοινού οι νικημένοι στην Αντίσταση.
Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».
ΑΤΙΣ λοιπόν, (η Δωρική ΑΤΑ)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν ειχαν θεοποιήσει, αυτήν

λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστρφής.Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της καταστροφής,λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, ειχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ηταν το περιεχόμενό τους .

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος ειχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που ειχαν αρχίσει να αναστήνουν το Ανοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και τον ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο της υπαίθρου στις πόλεις.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ηταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να εχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Σε τέτοια κατάσταση πολιορκείας έζησε για πολλά χρόνια ο λαός μας, προκειμένου να βάλουν ξανά κάτω απ τον έλεγχό τους τη χώρα μας οι Νεοαποικιοκράτες-Ιμπεριαλιστές και η Δεξιά να κατοχυρώσει την αμφίβολη μέχρι τότε εξουσία. Ολον αυτόν, τον κόσμο μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, δεν τον ξανασκέφτηκαν και τα λίγα μέτρα που πήραν για να ξαναγυρίσουν στα χωριά ατόνησαν πολύ γρήγορα. Μα και οταν γύρισαν πολλοί Αντιστασιακοί, βρήκαν τα σπίτια και τα χωράφια τους κατειλημένα απ τους «εθνικόφρονες». Ευτυχώς που δεν μιμήθηκαν τους Τούρκους, που για τον ίδιο ακριβώς λόγω το 1822, για να στερήσουν τους αγωνιστές από επικοινωνία με το λαό και το ανεφοδιασμό, ενας αντίστοιχος τότε εθνικόφρονας (το ονομά του ειναι κάπου γραμμένο σε κάποια περίοπτη θέση στην πόλη μας), εισηγήθηκε στον Τούρκο διοικητή της Βέροιας Μπουλούμπεη : Λέγοντας του πως αν θέλουν να εχουν «ήσυχο το κεφάλι τους και να απομονώσουν τους αγωνιστές απ το λαό, οχι μόνο να μαζέψουν τον κόσμο απ τα ορεινά χωριά στις πόλεις, αλλα και να τα κάψουν». Με βάση την εισήγηση

αυτή, οι Τούρκοι έκαψαν ολα τα ορεινά χωριά της περιοχής του Νομού μας: Οπως το Ντορμάνι, τον Αγιο Γιάννη, το Αυγότσι, την Αγια Παρασκευή, το Ντιχαλεύρι, τη Μαρούσια κλπ.
Αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, οι Αντιστασιακοί βρεθήκαμε αντιμέτωποι οχι μόνο με ενα καλά και μακρόχρονα οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης, αλλα και με μιά τεράστια σε έκταση κτηνώδη, εμπαθής και μοχθηρή μηχανή, που κάθε μέρα που περνούσε έσφυγγε τον θανάσιμο κλειό γύρω τους. Μια καλοστημένη και καλά κουρδισμένη κρεατομηχανή, που άλεθε με μια αχόρταγη και ακόρεστη βουλεμία τους αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ. Και τα Αετόπουλα ακόμα δεν τα σεβάστηκαν. Πολλά οδηγήθηκαν στη Μακρόνησο, τη Βίδω και τα αναμορφωτήρια ανηλίκων και αρκετα στο Αγιο Πέτρο.
Η αντιπάθεια και η εχθρότητα της αγγλικής κυβέρνησης, δεν ηταν μόνο μεγάλη προς το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αλλα και εκδηλώθηκε απ την εμφάνιση και την απήχηση του ΕΑΜ μέσα στον ελληνικό λαό. Την εχθρότητα αυτή την εκδήλωνε σε κάθε ευκαιρία και με πολλούς τρόπους, η λεγόμενη συμμαχική αποστολή πάνω στα βουνά, τότε που παιζόταν η τύχη και το μέλλον της πατρίδας μας. Οι Αγγλοι σύνδεσμοι υπονόμευαν κάθε προσπάθεια του ΕΑΜ για εθνική ομοψηχία. Τρανή απόδειξη αυτού του γεγονότος αποτελεί το παρακάτω απόσπασμα αναφοράς αυστηρά εμπιστευτική, προς το στρατηγείο Μ Ανατολής του Αγγλου Ταξιάρχου Εντυ, και σε αντίθεση προς το υπο ημερομηνία 22.6.43 μήνημα του Αρχιστρατήγου Μ Ανατολής : «Χ- 12 Αυγούστου 1943». Αυστηρά εμπιστευτικό 85-4 Α.Σ ... Που την εκθειάζει...Λέει λοιπόν η αναφορά του Ταξιάρχου Εντυ:
«Συμφωνα με την εμπιστευτική σας διαταγή, έδωσα οδηγίες στους Αγγλους και Ελληνες πράκτορές μας, που εργάζονται κάτω απ τις διαταγές μου, να ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΥΝ τα έργα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, να τα εμποδιζουν, ωστε οι οργανώσεις αυτές να επιτύχουν, να εδραιώσουν τη θέση τους και να αποκτήσουν δεσπόζουσα επιρροή στην Ελλάδα. Θεωρώ οτι θα ειναι χρήσιμο για τους πράκτορές μας, να έρχονται σε επαφή με αντιπροσώπους της κυβέρνησης, δηλ με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους εμσφηνώσουν την ιδέα, οτι εχουν το ΚΑΘΗΚΟΝ και το ΔΙΚΑΙΩΜΑ, να ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ τους αρχηγούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις αρχές κατοχής, και να ΒΟΗΘΟΥΝ στη ΣΥΛΛΗΨΗ των πρακτόρων τους, ωστε όταν έρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές, να μή μπορουν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα. Με βάση αυτή τη διαταγή καταγγελθήκανε στο συνταγματάρχη Ντερτιλή και τον υπουργό Ταβουλάρη, πολλά ενεργά πρόσωπα και στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που βρέθηκαν ύστερα από υποδειξή τους στα χέρια των Γερμανών». Υπογραφή: Ταξίαρχος Εντυ.
Λόγω του τρόπου που ειναι οργανωμένη και λειτουργεί η παγκόσμια κοινωνία, γίνονται εγκλήματα και μάλιστα πολλές φορές ειδεχθή. Θεωρώ ομως, οτι δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο εγκλημα στη διάρκεια του πολέμου, να παραραδίνεις τους συμπολεμιστές σου στον εχθρό σου. Αυτήν λοιπόν, τη συνειδητή και εγκληματική πράξη, δεν δύστασαν να την κάνουν οι «φίλοι» και «συμπολεμιστές μας» Αγγλοι, προκειμένου να πετύχουν τον στόχο που ειχαν προαποφασίσει για την τύχη του λαού και της χώρας για την μεταπολεμική περίοδο. Ενος λαού που πολέμησε στο πλευρό τους στην Αλβανία και συνέχιζε να πολεμά τον άξονα και μετά την κατάληψη της χώρας. Ενος λαού που ηταν ο μόνος σύμμαχος, που τους ειχε απομείνει μετά την κατάκτηση της Ευρώπης απ

τον άξονα. Ο σκοπός για αυτούς άγιαζε τα μέσα. Αυτά για τους Αγγλους ηταν πταίσματα τηρουμένων των αναλογιών με τους αλλους αποικιακούς λαούς.
Τόση ηταν η «μετεκλογική μέθη» των σφετεριστών της λαϊκής κυριαρχίας, που έκαναν οχι μόνο μαρτυρική, αλλα και επισφαλή τη ζώη των δημοκρατικών πολιτών, οι οποίοι αφού η συντεταγμένη απ τους Αγγλους πολιτεία, δεν τους προστάτευε άρχισαν να αυτοαμύνονται. Σε χλιάδες ανέρχονται οι δολοφονηθέντες κατά την χρονική περίοδο 1945-46, απ τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανά-Βουρλάκη κλπ, που οι ίδιοι οι εγγλέζοι οργάνωναν και παρότρυναν στη διάρκεια της κατοχής να λειτουργούν εμφυλιοπολεμικά. Η προσπάθεια αυτή εντάθηκε πολύ περισσότερο μετά την απελευθέρωση, με την ανοχή και τη συμμετοχή και του επίσημου κράτους. Του κράτους που πρωτοστατούσε στην οργάνωση και τον εξοπλισμό αυτών των συμμοριών. Αυτό το όργιο βίας, αυτή τη φρίκη που ζούσε το σύνολο του λαού αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, προσπάθησαν οχι μόνο να την ερμηνεύσουν, αλλα και να την εξηγήσουν με μιά περίεργη θεωρία οι σφετεριστές της δοτής εξουσίας οτι : «αυτή η θλιβερή κατάσταση που επικρατεί στη χώρα και ειδικά στην ύπαιθρο, ειναι απότοκος του αίματος που χύθηκε το Δεκέμβρη του 1944».
Βέβαια γι αυτόν που έζησε τα γεγονότα, ξέρει πολύ καλά οτι η θεωρία αυτή οχι μόνο δεν απαντά στο πρόβλημα, αλλα αποτελεί και μιά προέκταση της ασύστολης προπαγάνδας, όπως αυτή της περίφημης πτωματολογίας του περιβόητου Σεπτρίν. Της πτωματολογία, που οι αφίσσες κατά χιλιάδες και σε τεράστιο μέγεθος κοσμούσαν όλες τις πόλεις και τα χωριά της Ελλάδας. Και δεν απαντά στο πρόβλημά γιατί οι συγκρούσεις του Δεκέμβρη, έγιναν μόνο στην Αθήνα, τον Πειραιά και τα προάστεια. Εκεί συνεπώς, υπήρξαν και τα θύματα των συγκρούσεων. Πουθενά αλλου δεν έγιναν πολεμικές επιχειρήσεις ανα τη χώρα ή έκτροπα κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών συγκρούσεων. Επομένως αν η θεωρία αυτή ειχε κάποια βάση, τότε θα έπρεπε στους χώρους που έγιναν οι συγκρούσεις να γίνουν και οι πράξεις αντεκδίκησης.
Επειτα στις μάχες του Δεκέμβρη, δεν ειχε θύματα μόνο η μιά πλευρά. Πολλά περισσότερα υπήρχαν απ την πλευρα του λαού κατά του οποίου αδιάκρητα γύρισαν τις κάνες των πυροβόλων ξηράς και θάλασσας, τα αεροπλάνα και τα τάκνς των Αγγλικών στρατευμάτων που ειχαν άλλωστε και την ΡΗΤΗ ΕΝΤΟΛΗ απ τον μέγα Τσιώρτσιλ, να «ενεργήσουν όπως θα ενεργούσαν εάν βρίσκονταν σε μιά κατεχόμενη πόλη» και τα όλπα των δυνάμεων της τότε «ελληνικής κυβερνήσεως» και των ενόπλων παρακρατικών. Του Τσιώρτσλ, που ήθελε να κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ-ΕΑΛΣ. Και κονιορτοποίηση ένος λαϊκού κινήματος σαν αυτό του ΕΑΜ, σημαίνει πρόθεση, σχέδιο, οργάνωση και ανθρώπους ανεύθυνους που θα υλοποιούσαν το σχέδο. Σημαίνει συγκεκριμένο στόχο : Να μειωθεί αυτός ο ΕΑΜικός χείμαρος απ το 60-70 και πλέον στο 10%. Για να επιτεφθεί αυτός ο στόχος, σημαίνει οτι αμέσως μετά την απελευθέρωση συλλαμβάνουμε, σκοτώνουμε και δολοφονούμε αδιάκρητα. Σημαίνει οτι για να μπορούν να γίνουν όλα αυτά με άνεση, ευτελίζουμε την ανθρώπινη αξία και μηδενίζουν την ίδια τη ζωή. Σημαίνει οτι στην περίπτωση αυτήν δεν ισχύει ο σεβασμός στη μοναδικότητα και το ανεπανάληπτο της ζωής. Πολύ περισσότερο σημαίνει, πως δεν ισχύουν τα οσα έλεγε ο κλήρος πριν απ την εκτέλεση στον ετοιμοθάνατο προκειμένου να του

αποσπάση δήλωση μετανοίας με αντάλλαγμα τη ζωή οτι: « τη ζωή τη δίνει ο Θεός και αφού την δίνει ο Θεός, μόνο αυτό εχει το δικαίωμα να την πάρει».
Ο Ανθρωπος για τρείς λόγους ειναι το πιό τραγικό ζώο σε σχέση με όλοκληρο τον έμβιο κόσμο α) Σε αντίθεση με τα άλλα ζώα, γνωρίζει οτι υπάρχει: Εχει υπαρξιακή αντίληψη. β) Ξέρει εκ των προτέρων οτι θα πεθάνει και γ) Κάνει τόσο όνειρα, που δεν του φτάνουν πολλές ζωές για να τα πραγματαποιήσει. Οταν λοιπόν, ειναι τραγικό ξέροντας οτι κάποια μέρα θα πεθάνει από γηρατειά κοντά στους δικούς τους και την επιστήμη, προκειμένου να παρατείνει εστω και μερικά χρόνια, μέρες ή και στιγμές ακόμα τη ζωή του, δίνει και κάνει τα πάντα για να το πετύχει, αντιλαμβάνεται κανείς την τραγικότητα των καταδικασμένων σε θάνατο; Ανθρωποι στην πλειοψηφία 20 εως 50 χρόνων μα και αμούστακα ακόμα παιδιά να περιμένουν μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, στιγμή τη στιγμή: Την αναμονή της ήμερας, την αγωνία της ώρας και της στιγμής του θανάτου.
Η ζωή, για ολόκληρο τον έμβιο κόσμο εχει την ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ της, γι αυτό και ο καθένας αντιλαμβάνεται τι σημαίνει ζωή και τι θάνατος και κυρίως τι σημαίνει για λόγους υποκειμενικούς η αφαίρεση της ζωής ενος Ανθρώπου. Χάρις σε αυτήν την μοναδικότητα, δεν υπάρχει Ανθρωπος στον πλανήτη Γή, που δεν θα έδινε τα πάντα για να ζήσει έστω και μερικά μόνο χρόνια ακόμη. Η ζωή και ο θάνατος ειναι φαινόμενα που νοούνται απ την αντίθεσή τους. Συνεπώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε, αλλα οχι και να ορίσουμε τη ζωή.
Στην αρχαιότητα οι αθάνατοι πρόγονοί μας, έκαναν εκτεταμένες φιλοσοφικές έρευνες γύρω απ το νόημα και την αρχή της ζωής. Στον Μεσαίωνα ομως οι έρευνες αυτές σταμάτησαν, γιατί το θέμα της ζωής θεωρήθηκε «λυμένο» με την παραδοχή, πως η ζωή εκπορεύεται αποκλειστικά απ τον θεό.
Με τον όρο θάνατο εννοούμε το σταμάτημα των ζωϊκών λειτουργιών ενός ενόργανου όντος. Το σταμάτημα των πνευματικών και κατ επέκταση της πνευματικής ζωής. Το ποιός γέννησε το θάνατο αποτελεί πρόβλημα. Πάντως η θεογονία του Ησίοδου, «τον δέχεται σαν τέκνο της νύχτας ή τουλάχιστο σαν θρέμα της». Ενώ στην Ιλιάδα ο θάνατος «θεωρείται σαν δίδυμος αδερφός του ύπνου. Ο θάνατος και ο ύπνος κατοικούν στα σκοτεινά τάρταρα, εκεί που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο». Δεν θα ηταν καθόλου υπερβολή, αν κάποιος κρατούμενος έλεγε ή και παρομοίαζε ακόμα τη ζωή στις φυλακές με τα «σκοτεινά τάρταρα που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο» και ειδικά οι φυλακές των φυλακών, τα πειθαρχεία που συνήθως, ηταν κάποιες υπόγειες στοές σε βάθος πολλώ μέτρων κάτω απ την επιφάνεια της γής σε ολες τις εγκληματικές φυλακές : Επταπύργιο, Κέρκυρα κλπ. Στα οποία πειθαρχεία τα ντουβάρια ηταν μουχλισμένα απ την υγρασία, θεοσκότεινα και ο αέρας ανανεώνταν κάθε μερικές μέρες. Σε αυτά τα φέρετρα κλείνονταν για πολλές μέρες και μήνα ακόμη ή για ψυλλό πήδηδημα οι «πειθαρχικά τιμωρημένοι».Κάτω απ αυτές τις συνθήκες και ο ποιό νέος, ο ποιό εύρωστος και υγιής τιμωρημένος, οταν έβγαινε απ αυτό το Νεκροκούτι, ηταν τόσο αδύνατος και χλωμός, (αν μάλιστα συνέβαινε η τιμωρία να ενέχει και τον όρο μια μέρα ναί και μια μέρα οχι τροφή) ηταν τόσο κίτρινος, λές και τον τάϊζαν με αντιπιρίνες. Χρειάζονταν τουλάχιστο ενα και πλέον μήνα να συνέλθει. Αν συνέβαινε να ειναι φιλάσθενος ή γέρος. Ε! τότε και οι έξη μήνες δεν του ηταν αρκετοί για να ξαναβρεί τον εαυτό του. Σε αυτά τα αποπνικτικά φέρετρα

απομόνωναν για δυό-τρείς ή και περισσότερες, πριν απ την εκτέλεση τους μέρες τους θανατοποινίτες.
Οπως και αν εχει το πρόβλημα ζωή-θάνατος, ειναι γεγονός οτι ο Ανθρωπος (και γενικότερα ο έμβιος κόσμος) γεννιέται με μιά καταδίκη σε θάνατο, χωρίς βέβαια προσδιορισμένη την ημερομηνία λήξης-εκτέλεσης αυτής της καταδίκης. Ευτυχώς γιατί αν ηταν γνωστή η ημερομηνία λήξης η ζωή του Ανθρώπου, θα ηταν ακόμα πιό τραγική απ ό,τι ειναι σήμερα. Αυτό λοιπόν, το αγαθό του απροσδιόριστου της ημερομηνίας ειναι που την κάνει υποφερτή. Αυτό ακριβώς το πλεονέκτημα, δεν το ειχαν οι αγωνιστές της Αντίστασης και ειδικά οι μελλοθάνατοι. Οσοι καταδικάζονταν παμψηφεί είς θάνατο, μόλις τελείωνε η δίκη, γνώριζαν πως αν δεν γίνει δεκτή η αίτηση αναστολής της ποινής, μετά την πάροδο τριών ημερών, θα οδηγηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα. Μα και αν ακόμα δεν οδηγηθεί την τρίτη μέρα στο απόσπασμα, θα οδηγηθεί στο πειθαρχείο και οι μέρες του ειναι μετρημένες. Βέβαια, υπήρχε η ζωοποιός «δήλωση μετανοίας»...
Και το ακόμα πιό τραγικό ειναι οτι, ΑΥΤΟΙ που συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, καταδικάστηκαν σε ποινές από πέντε χρόνια, μέχρι ισόβια και σε θάνατο και την τρίτη μέρα «κατά τας γραφάς», μετά την καταδίκη ή σε λίγες μέρες αργότερα θα οδηγούνταν στο εκτελεστικό απόσπασμα ήταν οι Ανθρωποι ΑΥΤΟΙ: που οργάνωσαν εκείνον τον τιτάνιο αγώνα για την επιβίωση του λαού, στις σκληρές μέρες της φοβερής πείνας. ΑΥΤΟΙ που οργάνωσαν και καθοδήγησαν εκείνες τις ανεπανάληπτες παλλαϊκές συγκεντρώσεις για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θασσαλονίκη, τις Πανελλαδικές απεργίες γαι την τρομόκρατία. ΑΥΤΟΙ, που όρθωσαν το αναστημά τους και ματαίωσαν την πολιτική επιστράτευση με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που έστησαν Αντιστασιακές οργανώσεις και στο πιό απομακρυσμένο χωριό της Ελλάδας. Που οργάνωσαν τον ένοπλο αγώνα κατά των τριών κατακτητών και τους προξένησαν ανυπολόγιστες απώλειες σε νεκρούς, τραυματίες και αιχμαλώτους. ΑΥΤΟΙ, που υποχρέωσαν τους κατακτητές να κρατούν στην Ελλάδα αρκετές επίλεκτες μεραρχίες αποσπώντας τις απ τα συμμαχικά μέτωπα. Που εξάρθρωσαν και σμπαράλιασαν τις τηλεπικοινωνίες και τις συγκοινωνίες στο οδικό, σιδηροδροικό και θαλάσσιο δίκτυο. Που υποχρέωσαν τους κατακτητές να εκκενώσουν μεγάλες περιοχές και να δημιουργηθεί η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ» πολύ πριν φύγουν οι κατακτητές. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που εξάλειψαν τη ζωοκλοπη, τις αγροζημιές, τη χαρτοπαιξία και τη βεντέτα. Που υποχρέωσαν τους όποιους άσχετους καταληψίες κτημάτων και σπιτιών, να καταβάλουν το επιδικαζόμενο απ τη λαϊκή δικαιοσύνη στους ιδιοκτήτες ενοίκιο. ΑΥΤΟΙ, που έβαλαν σειρά και τάξη στην ασυδοσία και τη ρεμούλα που προϋπήρχε και μετατράπηκε σε χάος την επομένη της κατοχής.
Ηταν ΑΥΤΟΙ, που πριν φύγουν οι κατακτητές οργάνωσαν τη ζωή του λαού στην ύπαιθρο, του ενέπνευσαν το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του, και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια αναγεννημένη και δυναμική Ελλάδα. ΑΥΤΟΙ, που όταν οι Αγγλοαμερικάνοι αποφάσισαν να κάνουν την απόβαση στη Σικελία το καλοκαίρι του 1943, εκτέλεσαν στην εντέλεια τη σχετική διαταγή του Στρατηγείου της Μέσης Ανατολή (ΣΜΑ) και απόσπασαν επαίνους και τα συγχαρητήρια του στρατηγού Ουέϊβελ, για την άρτια οργάνωση και τις πολυαίμακτες μάχες πέτυχαν την πλήρη παραπλάνηση του άξονα για τις προθέσεις της απόβασης. Ηταν τόσο καλά

σχεδιασμένη και συντονισμένη η δράση και τόσο κέραια και αποτελεσματικά τα χτυπήματα, που πείσθηκαν πράγματι οι Γερμανοί, οτι η σχεδιασμένη απόβαση απ τους συμμάχους θα γίνει στην Ελλάδα.
Ηταν ΑΥΤΟΙ, που απέρριπταν την επικρατούσα άποψη και αρχή της εκάστοτε άρχουσας τάξης οτι : «Για να γίνει και να παραμένει ευτυχισμένη μια κοινωνία ειναι αναγκαίο η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων να μείνει αμαθής και φτωχή», και για να ειναι και να παραμείνε: «Ενα εθνος ελεύθερο, ο πιό σίγουρος τρόπος ειναι να αποτελείται από ενα πλήθος φιλόπονους φτωχούς», και οχι από ανθρώπους μορφωμένους, σκεπτόμενους και δημιουργικούς. Από ανθρώπους που να εμπνέονται από πνεύμα αυτοθυσίας, και εμποτισμένους από μιά τέτοια αποστολικότητα, να ειναι αταλάντευτα αποφασισμένοι να συγκρουστούν με την όποια Βαστίλη συμφερόντων και με το αδυσώπητο πολύμορφο μέτωπο του εγωϊσμού, του φανατισμού και της ιδιοτέλειας. Δεδομένα που οδηγούν και διατηρούν το διχασμό και κατ επέκταση στη σύγκρουση, ανθρώπους που να υπηρετούν, ότι αληθινό, δημιουργικό, αναγεννητικό και αναπτυξιακό. Ανθρώπους που δεν θα παίξουν σε κανένα παζάρι τις Ανθρώπινες αξίες και την εθνική ανεξαρτησία.
Μια ματιά στη Νεοελληνική ιστορία, αρκεί για γίνει αντιληπτό οτι την κύρια ευθύνη για τον ανερμάτιστο θεσμικά και τον απονευρωμένο ηθικά καθολικό μας εθνικό βίο, τη φέρνουν πρωταρχικά οσοι προβάλονται σαν ηγεσίες σ όλα τα επίπεδα και σ όλη την ιεραρχία. Μαλιστά σε αυτές τις «ηγετικές ιεραρχίες ελέω» λόγω των ειδικών μέτρων λειτουργίας... του ανερμάτιστου θέσμικά και απονευρωμένο ηθικά ο καθολικός εθνικός μας βίος, υπάρχει μια διάχυτη άποψη, αν οχι πεποίθηση οτι ο λαός δεν εχει μνήμη. Και δεν ειναι λίγοι εκείνοι που τον παρομοιάζουν με την πουτάνα που δεν εχει μυαλό. Ο εραστή της (και εννοούν την ηγεσία) λένε, οτι μπορεί να την απατήσει χίλιες φορές, αυτή θα του γυρίζει πάντα. Αρκεί να της μιλήσει στην ψυχή με γλυκόλογα... Βέβαια, αυτή η άποψη στηρίζεται στο γεγονός οτι παρά τις προσπάθειες, που κάθε φορά κάνει ο λαός να πάρει τις τύχες της ζωής και της χώρας στα χέρια του, οι πόθοι του μένουν ανεκπλήρωτοι. Ειναι ο «πάντα εύπιστος και πάντα προδομένος λαός». Αυτό έγινε και στην ΠαναθηναΪκή μεταπελευθερωτική συγκέντρωση ό που ο Γεώργιος Παπανδρέου, μιλώντας προς τα παραληρούντα από ενθουσιασμό λαό, για την απελευθέωση του απ το γερμανικό ζυγό, δεν δύστασε σαν τον νταβατζή να υποσχεθεί «και λαοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη θα επιβάλουμε»...Ο χιλιοπροδομένος και εύπιστος λαός, ενθουσιασμένος για όσα άκουγε χειροκροτούσε, χωρίς να φαντάζεται τι τον περίμενε...
Βέβαια η ιστορία ετσι οπως γράφεται και διδάσκεται, δεν διδάσκει κανέναν, εκτός από εκείνους που την μελετούν. Γι αυτό και συχνά, πυκνά ξανά στήνεται μπροστά μας. Και πολύ σπάνια διδάσκει τους ισχυρούς που κατευθύνουν το ρού της. Αν δεχθούμε συνεπώς οτι η ιστορία δεν ειναι τίποτε αλλο, παρά οι πράξεις των ανθρώπων, που επιδιώκουν να εκπληρώσουν τους σκοπούς, που οι ίδιοι εχουν θέση στον εαυτό τους και οτι ο ρόλος του ατόμου απποτελεί εναν αυτόνομο παράγοντα στο ιστορικό γίγνεσθαι, και οτι ειναι εκείνος που καθορίζει ουσιαστικά την έκβαση των γεγονότων, αναρωτιέται ο καθένας γιατί ο λαός-κίνημα και καθένας χωριστά, δεν ορθώνεται στο κάθε εραστή-νταβατζή της εξουσίας, που εκμεταλλεύεται την ευπιστία του για να αρπάξει την εξουσία και να μείνουν οι δικοί

του πόθοι ανεπλήρωτοι και ο ίδιος ύστερα απ εναν τιτάνιο αγώνα να βρεθεί μετά την απελευθέρωση για αλλη μια φορά προδομένος; Μήπως δεν ειναι η ευπιστία που επικαλούνται, αλλα η μακραίωνη βάρβαρη και απάνθρωπη δύναμη που του εχουν θρονιάσει στην πονεμένη του καδριά; Που με φροντίδα αδιάλειπτη και απαρασάλευτη και με ολων των ειδών τα μέσα και τις σποπιμότητες του δολοφονούν καθημερινά τη μνημοσύνη και τη θέληση..

Λένε πως ο ανόητος ούτε συγχωρεί ούτε λησμονεί, ο αφελής συγχωρεί αλλα και λησμονεί, ο σοφός συγχωρεί αλλα δεν λησμονεί. Γι αυτό και προσπαθούν να καταστρέψουν την υπάλληλη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στον αγώνα και την ζωή. Τη ζωή που αποτελλεί την έκφραση του ενοποιημένου ζωϊκού σύμπαντος. Τη σύζευξη του εμπειρικού με τον θεωρητικό λόγο. Η σύζευξη του αγώνα, του όποιου αγώνα με τη ζωή που αποτελλεί τη μήτρα και αναδείχνει αλλα και υποδείχνει τις επόμενες να έργουν εποχές. Γιατί αν η αρχική μήτρα εμπεριέχει τα μοτίβα της πολιορκίας, της εξόδου και της ελευθερίας, του θανάτου και της θυσίας, στα νεώτερα ιδεολογικά συμφραζόμενα για συγκεκριμένους λόγους εχουν ήδη προστεθεί τα μοτίβα στης συναλλαγής, της συνομοσίας και της προδοσίας ατομικής και εθνικής. Το πλεονέκτημα αυτής της προσέγγισης ειναι, οτι με άξονα τον αγώνα μπορεί κανείς να γεφυρώσει τα χάσματα (συνθήκες)του διαμόρφωσαν τον αγωνιστή και ταλαιπώρησαν το λαό. Οι γέφυρες αυτές οταν ριχθούν ειναι ανθεκτικές, ακριβως γιατί για την κατασκευή τους εχουν συνεργασθεί καλά ο ιστορικός με τον κριτικό και τον ποιητή αγωνιστή, ιδιότητες συμπληρωματικές που πλουτίζουν τη μελέτη με ερευνιτικό βάθος, οξυδιαρκείς παρατηρήσει και κυρίως ευαισθησία.

Αυτήν τη Λαϊκή Δημοκρατία, που τόσο περιπεχθηκά αναφέρθηκε ο κ Παπανδρέου, τη διεκδικεί ο ανιδιοκτήτης μόλις διαπίστωσε τα όμορφα, γλυκά και ευχάριστα λόγια που λένε οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής και τις κακές, άσχημες και εγκληματικές πράξεις που κάνει σαν σύστημα ζωής. Τη διεκδίκησε με το κίνημα των Ζηλωτών τον 14ο αιώνα στη Θεσσαλονίκη, τη διεκδίκησε το 21 και έκτοτε 120 χρόνια την ονειρεύεται ο λαός. Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε στα 1843. Τη διεκδίκησε και το 1909. Την ονειρεύτηκε ο Ρόκος Χοϊδάς και πολλά αλλα δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα. Νόμισε πως την άγγιξε στα 1924, με την ερμαφρόδιτη πρώτη «δημοκρατία», που το λίκνο της βάφτηκε στο αίμα ενός εργάτη, του εργάτη που σηματοδότησε για τη χώρα μας την εμπρακτη έναρξη του εμφυλίου που κήρυξε σε συνεργασία με τη διεθνή του κεφαλαίου το ελληνικό κατεστημένο στα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας του

Η Λαϊκή Αυτοδιοίκηση-Κοινολούλιο, η Παιδεία, ο Συνδικαλισμός-συνεταιρισμός και η Λαϊκή Δικαιοσύνη, ειναι βάθρα της ΛαΪκής Δημοκρατίας, δομημένα μέσα στα ίδια τα σπλάχνα του λαού, με απόλυτη ισοτιμία και ισονομία, χωρίς καμιά διάκριση σε χρώμα, γλώσσα και θρησκεία θα συμμετείχαν μεγάλα λαϊκά στρώματα στην κοινωνικό-οικονομική και πολιτική δραστηριότητα και ανάπτυξη.

Η Λαϊκή Δημοκρατίας, ρωμαλαία κρατική ενσάρκωση του ελληνικού έθνους στην πιό μαγάλη του ακμή, λύνοντας ολα τα εσωτερικά προβλήματα, θα εξασφάλιζε και μια αξιόλογη, τίμια και αξιοπρεπή θέση μέσα στο σύνολο της νέας δημοκρατικής Ευρώπης. Η Λαϊκή Δημοκρατία, ανώτατος βασμός και σταθμός μιας οδυνηρής

κοινωνικής και πολιτικής πορείας, θα εξασφάλιζε έκτος ολων των αλλων στο λαό, για πρώτη φορά στην ιστορία του πολιτικές συνθήκες ελευθερίας. Θα ξεβρώμιζε-καθάριζε τον τόπο απ το άγος του φασισμού και κυρίως θα άνοιγε διάπλατα τα παράθυρα του κρατικού μηχανισμού, του Στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας για να πλημμυρίσει μέσα σωτήριος ο λαϊκός, δημοκρατικός, αντιφασιστικός αέρας. Θα έδινε τη δυνατότα στο έθνος να κάνει ενα τεράστιο εκσυγχρονιστικό άλμα με σκοπό να φέρει τη πολύ βασανισμένη και καθυστερημένη «Ψωροκώσταινα» στο ύψος των προχωρημένων δημοκρατικών εθνών.

Χρόνια και χρόνια διεκδίκησε, πάλαιψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε και χαροπάλεψε ο λαός με το όνειρο μιας δικής του ζωής, ενός δικού του καθεστώτος. Μα εύρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την πλουτοκρατική ολιγαρχία, άπληστη και κυνική, πουλημένη στους ξένους. Με τα ψέματα, όπως αυτά του Παπανδρέου ή με τα όπλα όπως του Δεκέμβρη του 1944, ο λαός έμενε μακρυά απ το πολυπόθητο ονειρό του. Οταν δεν ζητούσε ντοπαρισμένος «τον παππού τον Δεληγιάννη», το «Βενιζέλαρο» και τον «Κώτσο βασιλιά» τον οδηγούσαν στο ματωμένο Κιλελέρ, το Πασαλιμάνη ή τη ρέγγα και το ρετσινόλαδο του Γκλύξμπουργκ- Μεταξά.

Εχοντας ο λαός δοκιμάσει τη βασιλευομένη και την αβασίλευτη ψευτοδημοκρατία. Τα διάφορα ποικίλα κινήματα και πραξικοπήματα. Την ψευτοκοινοβουλευτική διαφθορά με τους κοινοβουλευτικούς «μανδύες» και κυρίως τις εντολές προς τους υποψήφιους δικτάτορες. Και έχοντας ζήσει το ανήκουστο φασιστικό αίσχος της 4ης Αυγ/ου. Τις κυβερνήσεις των Κούϊσλγκς, που δεν ηταν παρά με μερικές μικρό-προσθήκες η συνέχειά της...Και έχοντας την «προκαταβολή» αυτής Λαϊκής Δημοκρατίας που ονειρεύονταν και ειχε δημιουργήσει στη Ελεύθερη Ελλάδα, πίστεψε πως η ώρα της Λαϊκής Δημοκρατίας ήρθε γι αυτό και την ζητούσε απ τον Παπανδρέου να την κάνει πράξη.

Η μνήμη εχει ανάγκη να βοηθιέται και κυρίως να ειναι επιτρεπτή. Και σήμερα η μνήμη ειναι και καταχωνιασμένη και επιλεκτική-ταξικη. Ειναι χειραγωγημένη απ τους δημαγωγούς. Ας μή γελιούνται οσοι παρομοιάζουν το λαό με την πουτάνα. Ο λαός εχει μνήμη. Και η μνήμη στο λαό λειτουργεί με υπέρθεση στρωμάτων διαδοχικού βάθους. Ο λαός ειναι η κοινωνία και σαν κοινωνία, ξέρει πως δεν μπορεί να ειναι αενάως σε πόλεμο με τον εαυτό της. Η ζωή δεν ειναι ενας πόλεμος όλων, εναντίον όλων. Γι αυτό με τον καιρό και πάντα με την υπέρθεση ενος Νέου στρώματος αγώνων και ανεξίτηλης μνήμης προχωρά. Μνήμη και αγώνες που περνούν απ την καταγγελία στην κατανόηση και απ την κατανόηση στο αγώνα. Και η μνήμη που υπέρθεσε η Επανάσταση του 1917, και Εθνική Αντίσταση στη χώρα μας, δεν ηταν υπέρθεση μνήμης σε μια χώρα αλλα, εχει παγκόσμια εμβέλεια.

Ειναι γεγονός οτι το κεφαλαιοκρατικό σύστημα στις βιομηχανικές κοινωνίες κατόρθωσε μέσα σε εναν αιώνα και ειδικά την περίοδο που η δεύτερη κοινωνική Επανάσταση έκανε τα πρώτα του βήματα να εκτινάξουν στα ύψη (ίσως εν όψη του επερχόμενου κινδύνου) την ποιότητα και το προσδόκιμο της ζωής. Μετά ομως την «πτώση του υπαρκτού», απαλλαγμένοι πιά απ την αυτοκρατορία του «κακού» στέκονται αμήχανοι μπροστά στο γεγονός τόσο της ποιότητας της ζωής, αλλο τόσο και στην ηλικιακή πυραμίδα. Το πρώτο πράγμα που σκέπτονται ειναι τώρα που δεν υπάρχει τον αντίπαλο δέος, πώς θα κατορθώσουν να πάρουν

πίσω όλες αυτές τις παραχωρήσεις που κάτω απ την πίεση της Επανάστασης του 1917 υποχρεώθηκαν να δώσουν. Αν οι λαοί τους το επιτρέψουν μέσω του νεοφιλεύθερου μεσιαιωνισμού και την κοινωνία της αγορά, που χτίζουν θα πάρουν πίσω, οχι μόνο αυτά αλλα και πολλά άλλα που δεν εχουν δωσει για να μην υποστούν μεγαλύτερες συνέπειες. Ακόμα ειναι γεγονός οτι οι σύγχρονες μεταβιομηχανικές κοινώνιες, έχουν τη δυνατότητα να προβούν στην αναγκαία αναδιανομή του παραγώμενου προϊόντος. Μα και διαθέτουν και τα απαραίτητα τεχνικοοικονομικά μέσα. Την πολιτική απόφαση ομως δεν τολμούν να την πάρουν οι άρχουσες ομάδες, γιατί στρέφεται εναντίον της τρέχουσας λογικής: της λογικής της διάλυσης του ταξικού κράτους και κατ επέκταση της «κοινωνίας της αγοράς».
Μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ενωσης και την πτώση του υπαρκού σοσιαλισμού, οι ιδεολόγοι και οι υπέρμαχοι του καπιταλισμού αισθάνθηκαν δικαιωμένοι στην πεποίθησή τους, οτι ο καπιταλισμός ειναι η καλύτερη δυνατή μορφή οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας-παρά τις τόσες αντιφάσεις του και τα δεινά που έφερε το σύστημα αυτό στην ανθρωπότητα. Αλλα και οι λιγότερο ένθερμοι οπαδοί του καπιτασμού ή ακόμα και εκείνοι που θεωρούν τον καπιταλισμό ενα κακό σύστημα, από ηθική άποψη, μή μπορώντας να προτείνουν στη θέση του κάτι αλλο, καλύτερο, αποδέχονται σαν αδιαμφισβήτητη την συνέχιση της ιστορική του νομιμότητας και αναζητούν σ αυτόν τις δυνατότητες για τη βελτίωσή του. Μάλιστα τελευταία, μαζί με την καθολική αποδοχή του νεοφιλελευθερισμού (με τις διάφορες αποχρώσεις του) και την άποψη για τη μοναδικότητα του καπιταλισμού σαν μορφή οργάνωσης της κοινωνίας. Ειδικά τώρα τελευταία, διαδίδεται η θεωρία για τη δυνατότητα «εξανθρωπισμού του καπιταλιμού σε πλανητικό επίπεδο». Οι προπαγανδιστές αυτής της καθόλου πρωτότυπης «θεωρίας» ξεχνούν οτι: Οι ΗΠΑ προσπαθούν με τον τρόπο αυτό να καλύψουν το ιδεολογικό κενό που άφησε η πτώση του «υπαρκού», για να δυναμώσει τη δική της ιδεολογική, πολιτική και κοινωνικό-στρατιωτική μονοκρατορική παγκόσμια αυτοκρατορία. Ομως η εποχή που οι αυτοκρατορίες χτίζονταν με το στρατό πέρασε και η διεθνής αλληλεγγύη των λαών δεν ειναι πλέον αδιάφορη για τα παγκόσμια δρώμενα. Δεν ειναι μακρυά η μέρα που οι κολασμένοι της γής θα επανέλθουν στην αμφισβήτηση...
Το ίδιο ας μήν χαίρονται και ας μήν εξαπατούν τον εαυτό τους, οι ιεροφάντες του «τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής» -υποτίθεται-λύσης ολων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτησης της «κοινωνίας της αγοράς» και όσοι γραφικοί νοσταλγοί πίστεψαν οτι η «πτώση του υπαρκού» σημαίνει οτι τελειώσαμε με την Επανάσταση του 1917. Θεωρούν οτι ξόφλησαν με το Σοσιλισμό. Ας μή χαίρονται οι αυτόκλητοι κοσμοσωρήρες, εθνοσωτήρες και οσφυοκάμπτες που πιστεύουν οτι η κοινή συνείδηση και η επίσημη ανάγνωση της «ιστορίας» που έγραψαν οι ίδιοι για την δεύτερη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση του 1917, τη θεωρούν σαν μια «θλιβερή παρένθεση», που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα, καθώς πιστεύουν οι κράχτες της παγκοσμιοποίησης και της αγοράς οτι η αστική δημοκρατία, η αυτοκρατορία του «καλού» και του «φωτός, αποκουμμουνιστικο-ποιημένη» και «εκσυγχρονισμένη» πλέον στο πλαίσιο της» κοινωνίας της αγοράς» προς τη δόξα τραβά (!).
Και χαίρονται οπως χαίρονταν και η φασιστική Δεξιά για την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44. Χρειάστηκε ομως να περάσει η χώρα έκτοτε,

εκτός απ τον εμφύλιο πόλεμο με αποτέλεσμα να προστεθούν στις τόσες κατοχικές ανθρώπινες και υλικές καταστροφές και μια εφτάχρονη στεγνή στρατιωτική δικτατορία για να επανέλθουν τα πράγματα στο σημείο που θα μπορούσαν να ειναι ακόμα από τις 12/10/44. Το ίδιο συμβαίνει και με τους θριαμβευτές του Νεοφιλεθευρισμού, της παγκοσμιοποίησης και της «κοινωνίας της αγοράς» που αποτελούν τους τρείς βασικούς πυλώνες της αμερικάνικης Αυτοκρατορίας.
Βέβαια, η μεγάλη συγκέντρωση πλούτου και εξωθεσμικής δύναμης από ανθρώπους, που μπορεί η άσκηση της εξουσίας απ τους ίδιους να παρατείνει για λίγο ακόμα τη διάρκεια ζωής του συστήματος ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής ειναι ενα γεγονός αναμφισβήτητο. Ολα τα επιφαινόμενα όμως έχουν την αρχή και το τέλος τους, στην ιστορία: αργά ή γρήγορα θα ακολουθήσουν και οι αστέρες των Μ.Μ.Ε, του πετρελαίου, του χάλυβα και του (G.6-7) που μεσουρανούν σήμερα στο στερέωμα της φαινομενικά παντοδύναμης τροχιάς προς τη δύση τους. Η ιστορία ομως ειναι μιά καπριτσιόζα κυρία, που πάντα μας κρύβη κάποια έκπληξη για την απρόβλεπτη έκβαση των γεγονότων. Από ό,τι φαίνεται η ιστορία θα μας διδάξει για άλλη μια φορά οτι ο Ηρώδης ο Αττικός του Καβάφη-που ειχε την τύχη «...κατά που θέλει και κατά που κάμνει / οι Ελληνες ολοι να τον ακολουθούν,/ μήτε να κρίνουν η να συζητούν,/ μήτε να εκλέγουν πιά, να ακολουθούνε μόνο...».
Σαν έξυπνοι άνθρωποι που ειναι οι κεφαλαιοκράτες, τα μέσα που διαθέτουν ξέρουν πολύ καλά κάτω από ποιές συνθήκες γεννιούνται και αναπτύσσονται τα διάφορα ιστορικά φαινόμενα. Ξέρουν ακόμα οτι το κάθε φαινόμενο που εχει αρχή, εχει οπωσδήποτε και ενα προδιαγεγραμμένο τέλος. Αυτό ακριβώς το προδιαγεγραμμένο τέλος προσπαθουν με όλα τα μέσα που διαθέτουν, με κυρίαρχα εργαλεία την βία, την ένταση της εκμετάλλευσης, το ψευδεπίγραφο της «δημοκρατίας»,την κλοπή, την απάτη, τη διαφθορά, και την εξαγορά να παρατείνουν τον χρόνο επιβίωσης του καθεστώτος. Και επειδή ξέρουν, οτι η ιστορία ειναι αυτή που καταγράφει την αρχή και το τέλος των ιστορικών φαινομένων, εκτός απ την προπαγάνδα οτι το σύστημα ιδιοκτησίας ειναι Θεόσταλτο, άρα αιώνιο και αμετάκλητο, σαν ίστατο μέσο αναπτύσσουν τη θεωρία για να «καταργήσουν» και την ίδια την ιστορίας. Κανένας δεν απειλεί το σύστημα. Το ίδιο το σύστημα ειναι, που θα διαγράψει την ιστορική του τροχιά. Η μακραίωνη πείρα και ιστορική εμπειρία πείθουν οτι: η κάθε εποχή της ανθρώπινης ιστορίας χαρακτηρίζεται απ τη συνύπαρξη αλλά και τη διαλεκτική αντίθεση του Παλιού καθεστώτος με το Νέο και οτι ο επιθανάτιος ρόγχος του παλιού μόλις αφήνει, πολλές φορές, να ακούγεται το τιτίβισμα του Νεοσσού που μόλις αντικρίζει το πρώτο φώς της ημέρας. Τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής, απλώς θα παίξουν το ρόλο της Μαμής να μήν ταλαιπωρηθεί η Μάνα κατά τη διάρκεια της γέννας του νεογνού.
Και για να μήν επιβιώσει μετά τη βάσανο του τοκετού ο Νεοσσός, μετά την πτώση του Νεοσσού, άρχισε να ανθεί ο «Σοσιαλιστικός» λόγος, παγκοσμίως και να επενδύουν οι δολοφόνοι του Νεογνού την πολιτική με την παγκοσμιοποίηση, με τον φιλελευθερισμό, και την «κοινωνία της αγοράς» με τις επιθέσεις και τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς, τον πόλεμο και τις όποιες αλλες καταστροφές εν ονόματι των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Ειναι φανερή και οχι κρυφή πλέον η ανάγκη να εκφραστούν με «αριστερό -Σοσιαλιστικό» λόγο, να δείξουν αυτοί πλέον

αυτό το αριστερό πρόσωπο, να προκαλούν αριστερές συζητήσεις, να ντύσουν με αριστερό ένδυμα τις νέες επιδιώξεις, ενώ παράλληλα θα καταστρέφουν ό,τι έμεινε ζωντανό μετά την πρώση του Νεοσσού. Να καταστρέψουν μύθους και απόλυτες αιώνιες αλήθειες, που κουβαλάει μέσα του ο Νεοσσός με ... αιώνια ισχύ για τον Ανθρωπο και τη ζωή.
Παρά την κομπορρημοσύνη των νικητών του ψυχρού πολέμου, ο επίλογος αυτής της δεύτερης μεγάλης κοινωνικής Επανάστασης της ανθρωπότητας του οκτώμβρη του 1917, της Επανάστασης που συγκλώνισε την ανθρωπότητα, δεν εχει γραφτεί ακόμα. Αλλωστε στην ιστορία τίποτε δεν ειναι αιώνιο. Τα πάντα Ρεί. Και δεν πρέπει να κομπορρημονούν γιατί η πτώση του «υπαρκτού», δεν οφείλεται στη διάψευση της κοσμοθεωρίας του Σοσιαλισμού και των ιδεών του Μαρξισμού, αλλά στον τρόπο που αυτός εφαρμόστηκε τόσο στην ΕΣΣΔ, αλλο τόσο και απ τα διάφορα Κ.Κ που άσκησαν εξουσία και ειδικά στο θέμα της Δημοκρατίας, με αποτέλεσμα να μετατρέψουν τη Δημοκρατία του προλεταριάτου σε δικτατορία επί του προλεταριάτου. Το μεγάλο τους λάθος ειναι, οτι δεν διάβασαν σωστά την ελληνική σκέψη, σχετικά με τη Δημοκρατία και το Σοσιαλισμό. ή αν τη διάβασαν δεν την εφάρμοσαν σωστά. Και το ακόμα πιο μεγάλο λάθος ηταν οτι όποιος τολμούσε να επισημάνει τα λάθη της ηγεσίας ή να αντιταχθεί πρακτικά στην εφαρμογή τους τον στέλνανε στη Σιβηρία, το Ψυχιατρείο ή και στο απόσπασμα ακόμα.
Δεν διάβασαν ή δεν εφάρμοσαν αυτό που συλλάβανε οι Ελληνες. Οι Ελληνες συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους: τη Δημοκρατία και το Σοσιαλισμό. Δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει απ αυτή τη σκέψη χωρίς να κάνεις λάθη στη εφαρμογή τους. Στην παλιά ΕΣΣΔ, δεν εφάρμοσαν τη Δημοκρατία, που αν την εφάρμοζαν δεν θα ξέκοβαν απ το λαό, γεγονός που θα τους έδινε τη δυνατότητα να προσδιορίζουν έγκαιρα τα λάθη απ τις πρώτες ακόμα αντιδράσεις του λαού. Δεν ειναι ηλίθιοι οι αστοί, που μέσω της «ψευδοεπίγραφης δημοκρατίας» και με το πέταγμα ενός κοκκάλου το λέμε εμείς, «καρότο και μαστίγιο», το λένε οι νεοαυτοκρατορικοί Αμερικάνοι, κερδίζουν χρόνο, αναπροσαρμόζοντας την πολιτική τους και προχωρούν. Ομως στη δίνη και στα αδιέξοδα που βρίσκεται σήμερα η ανθρωπότητα, αναδεικνύεται και πάλι σαν μοναδική λύση ο κοινωνικός Σοσιαλισμός. Ο Σοσιλισμός με Ανθρώπινο πρόσωπο. Ο Δημοκρατικός Σοσιαλισμός.
Το Σοσιαλισμό, που απ τις αρχές του 14ου ακόμα αιώνα, πολύ πριν γεννηθεί ο Σοσιαλισμός στην Εσπερία, το κοινωνικό κίημα των Ζηλωτών στη Θεσσαλονίκη, δημιούργησε τις προϋποθέσεις εκείνες που επέτρεψαν να εμφανιστούν τα πρώτα Σοσιαλιστικά φύτρα. Τα φύτρα, που παρά τη λυσσώδη αντίδραση του τότε κατεστημένου, ο Νεογνός Σοσιαλισμός πήρε οργανωμένο πολιτειακό και πολιτικό χαρακτήρα. Το πρόγραμμα της οργάνωσης των Ζήλωτων, απέβλεπε στην προστασία των δικαιμάτων των πολιτών και η συμμετοχή τους στη διοίκηση. Οταν το κίνημα των Ζηλωτών με επικεφαλής τον Μιχάλη Παλαιολόγο, επικράτησε στη Θεσσαλονικη και εφάρμοσε στην πράξη αυτά που περιείχε το πρόγραμμά του, οι αντιδραστικές δυνάμεις και ο ίδιος ο Κατακουζινός κατέφυγαν στη γνωστή μέθοδο :ζήτησαν εξωτερική βοήθεια απ τους Σέρβους και απ αυτούς τους Τούρκους ακόμα για να ανατρέψουν, το νεογέννητο Σοσιαλιστικό σύστημα .

Ανέτρεψαν το πρώτο λαϊκοσοσιαλιστικό κίνημα μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς στην ατομική ιδιοκτησία. Το κίνημα που επανέφε και αναγνώρισε για πρώτη φορά την ΕΡΓΑΣΙΑ, σαν το μοναδικό κεφάλαιο του κοινωνικού γίγνεσθαι και τα δομικά κοινωνικά στοιχεία: την άμμιλα, την συνεργασία, την αλληλεγγύη, το πνεύμα της Ανθρωπιάς και του στοχασμού. Αυτό το λαϊκό κίνημα έζησε και περιγράφει ο Βυζαντινός μας προγόνος Αλέξιος Μακρομβολίτης : «Είδε τα πάντα κοινά, δηλον ότι και η Γή και τα εξ αυτής άπαντα».
Και μή ξεχνάμε τι ειχε πεί ο Σπάρτακος, που ηταν ο πρόδρομος της πτώσης του δουλοκτητικού συστήματος απ την αγχόνη οταν η γυναίκα Βαρίνια του σήκωσε το Νεογνό τους : «Θα επιστρέψω και θα είμαι εκατομμύρια».
Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο λαός για τους οποίους οι πρίν απ την απελευθέρωση ηγεσία: Πρωθυπουργοί και Υπουργοί της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Ο Γ. Παπανδρέου τον Απρίλη του 1943 Δήλωνε :«Θεωρούμε άξιους ευγνωμοσύνης όλους τους αγωνιστάς της Ελευθερίας και το μέγα πλήθος των ανοργάνωτων και ανωνύμων ηρώων και μαρτύρων και τις Εθνικές μας Οργανώσεις ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ καθώς και όλας τας άλλας», που ασφαλώς εννοούσε τα τάγματα ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς. Και στις 3,12,44 ο ίδιος: «Επαλαίσατε κατά την περίοδον της Εθνικής Αντιστάσεως, εναντίον των κατακτητών και προσθέσατε ενδόξους τίτλους είς την ιστορίαν των εθνικών μας αγώνων κατά το στάδιο της δουλείας, η φωνή της οργανώσεως ήτο συγχρόνως και φωνή της πατρίδος και οφείλατε να υπακούσετε». Ο ίδιος καραδοκούσε...
Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Π. Κανελόπουλος, σαν εκπρόσωπος της κυβερνήσεως Εθνικής ενότητας 1944, Εξαίροντας την αυτοθυσία των ηρώων του ΕΛΑΣ έλεγε: «Κλίνουμε το γόνυ μπρός στους νωπούς τάφους. Οι ανδρες του ΕΛΑΣ, έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το καθήκον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μαχανοκίνητες δυνάμεις των Ούννων. Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού. Η θυσία τους αποτελεί περηφανές παράδειγμα για τις νέες γενιές, για την εξασφάλιση της λευτεριάς και της νέας κοινωνίας, μέσα στους κόλπους της οποίας, όλοι θα βρούμε καλύτερη ζωή».
Ηταν ΑΥΤΟΙ, για τους οποίους ίδιος ο Π Κανελόπουλος, σε λόγο του την 1/10/44 στην Τρίπολη λέει:«Καταρώμαι τόσον εγώ, όσο και η κυβέρνηση του εξωτερικού, καθέναν ο οποίος προσέφερε τα δυνάμεις του εις τας χιτλερικάς ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστραφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτον τόπον. Αι οργανώσεις Αντιστάσεως και η πολυπληθεστέρα τούτον ο ΕΛΑΣ, αποτέλεσαν τους απενηνείς τιμωρούς, τόσο των κατακτητών όσον και των συνεργατών των, δι αυτό όταν ησυχάσουμε, η πρώτη φροντίς θα ειναι η αναστήλωσης των ερειπίων και η δι ηθικών (οι νεκροί και τραυματίες;) αμοιβών αναγνώρισις των θυσιών και του αγώνος του απελευθερωτικού τούτου στρατού, ο οποίος αναμφισβητήτως θα αποτελέσει τον πυρήνα του Νεο ιδρυθησομένου Ελληνικού Στρατού». Αυτή ηταν η συμφωνία του Λιβάνου, οσον αφορά τη συγκόρτηση του μεταπελευθερωτικού στρατού. Και συνεχίζει:«Ειμαι ευτυχής που μπορώ να δηλώσω οτι, με τη βοήθεια του στρατού του ΕΛΑΣ και την απόλυτη κατανόηση που επέδειξαν οι ηγέτες του, εις τας εντολάς μου, εκπληρώθηκε το χρέος της ειρηνεύσεως της Πελοποννήσου

κατά τρόπον που έσωσε την Τρίπολη, το Ναύπλιο και την Κόρινθο απ τον κίνδυνο πλήρους καταστροφής.
Βρήκα την Τρίπολη πολιορκημένη και εντός της πόλεως τον Παπαδόγνωνα με 2,000 άντρες, με 24 πεδινά πυροβόλα, (μακάρι να ηταν μόνο αυτός ο οπλισμός που άφησαν οι Γερμανοί στους εθνοϊσμους φύγοντας), που του ειχαν αφήσει οι Γερμανοί, με πλήθος όλμων, πολυβόλα και αύθονα πυρομαχικά. Μετά δύο νυκτών και μιάς ημέρας πίεση, που άσκησα, ευρυσκόμενος εξω της Τριπόλεως στο Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, ο Παπαδόγνωνας παρεδόθη». Για την ιστορία τον γιό του Παπαδόγνωνα τον είχαμε κυβερνήτη στο Αρματαγωγό, που μας μετέφερε στις 4/5/1967 στη Γυούρα. Και συνέχισε στις 16/10/44 στην Κόρινθο :
«Ειναι θαυμαστή η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητα του. Αξια θαυμασμού ειναι επίσης και η αυτοσυνείδηση των μελών του ΕΑΜ. Νομίζω οτι συνέβαλα κάπως κι εγώ τις τελευταίες αυτές στιγμές για το καλό της πατρίδος. Ετσι, και με τη συνδρομή πάντοτε και την ανώτερη πατριωτική στάση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αποφύγαμε μια αιματηρή λύση στη Τρίπολη, που με τη σειρά της επέδρασε για όμοιες λύσεις και σε άλλες πόλεις. Πηγαίνω στην Αθήνα μεταφέροντας την αισιοδοξία της Πελοποννήσου, τη θέληση του να ελευθερωθεί η πατρίδα και να κυβερνηθεί ελεύθερα και τον απέραντο θαυμασμό μου για το έργο που τρία χρόνια συντελέστηκε με τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κ Κανελόπουλε, δεν ηταν ενα κίνημα πολτός, ούτε ο ΕΛΑΣ ηταν «γκάστερ» οπως τον χαρακτήρησε ο μέγος Τσιώρτσιλ, ξεχνώντας τις δεκάδες χιλιάχδες νεκρούς και τραυματίες που έχασαν τη ζωή τους πολεμώντας σαν μέλος του συμμαχικού αγώνα. Είχε αρχές, θέσεις, απόψεις και στόχους για το λαό και την Ελλάδα, γι αυτό και δεν ειχε λόγο να κατασκευάζει εχθρούς και φοβικά σύνδρομα.
Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Ταξίαρχος Εντυ, αρχηγός της αποστολής στη χώρα μας κοινοποίισε στο ΕΑΜ μήνημα από 22/6/43, στο οποίο κάνει γνωστο οτι «Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής, έλαβε υπο σημείωση μεθ ικανοποιήσεως οτι το ΕΑΜ, αγωνίζεται δια τας αρχάς τις ελευθερίας ώς ορίζει ο χάρτης Ατλαντικού και ειναι εν γνώσει των λαμπρών κατορθωμάτων μαχητικής αντιστάσεως του ΕΛΑΣ εναντίον των εισβολέων. Ο Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής παρακολουθεί την Ελλάδα, με μεγίστην προσοχήν και θεωρεί Ελληνας αντάρτας μέρος δυνάμεων υπο διαταγάς του». Και σε συνέχεια οταν εγκαταστάθηκε το Γενικό Στρατηγείο του ΕΛΑΣ στο Περτούλι της Πίνδου, κοινοποίησε τις παρακάτω διαταγές του Στρατηγού σερ Μαίτλαντ Ουϊλσων :
«Επιθυμώ να μεταβιβάσω εις όλους τους βαθμούς του αντάτρικου στρατού της Ελλάδας, τα ειλικρινή μου ευχαριστήρια και συγχαρητήρια δια τας προσφάτους μεγάλας επιτυχίας εις ολόκληρον την Ελλάδα. Αι επιχειρήσεις των εκείναι, επιμελώς προπαρασκευασθείσαι από ημάς και εκτελεσθείσαι μετά μεγάλης ακριβείας από σας, συνέβαλον εις τας επιτυχίας των συμμαχικών στρατειών επι της Σικελίας. Ο άξων παρασυρθείς υπέθεσε μιαν επίθεσιν εις τα Βαλκάνια. Αι ενισχύσεις εις άνδρας και αεροπλάνα, τα οποία ήσαν διατεθειμένα δια την Ιταλίαν απησχολήθησαν εις τα Βαλκάνια, Η προσοχή τους εστράφει προς την Ελλάδα και μιά μεγάλη νηοπομπή επέρασε ανενόχλητη μέσα εις την Μεσόγειον.
Παραδέχομαι οτι αι επιχειρήσεις των ανταρτών δεν ησαν ακίνδυνοι και ο άμαχος πληθυσμός υπέφερει πολύ. Παρακαλώ μεταβιβάσατε εις εκείνους και εις τον

πληθυσμό της Ελλάδος την εκτίμησίν μου δια την αφοσίωσιν εις τους συνεργάτας αυτών. Ο πόλεμος βαθμιαίως βαίνει προς το βέβαιο τέλος του. Το τέλος θα ειναι η άνευ όρων παράδοσις του άξονος.
Αταιτώ συνεχή εμπιστοσύνη και απόλυτον αφοσίωσιν εις τους στρατιωτικούς αρχηγούς των συμμαχικών στρατιών της Μεσογείου, μια των οποίων ειναι το αντάρτικο σώμα της Ελλάδος. Εύγε εις τους αντάρτας» Υπογραφή Ουϊλσων (18/7/43)
Την ίδια περίοδο ο στρατηγός Αλεξάντερ, πρόσφερε στον συνταγματάρχη τότε Στέφανο Σαράφη, Αρχηγό του ΕΛΑΣ μια διόπτρα μεγάλης έντασης με τα ακόλουθα λόγια: «δια τον συνταγματάρχην Στέφανο Σαράφην πιστόν σύμμαχον της Μ. Βρετανίας και στενόν συνεργάτην μου, εις τον κοινόν αγώνα δια την απελευθέρωσιν όλων των λαών» Η.Ρ Αλεξάντερ Τζένεραλ.
Και οταν ο Σαράφης, προβιβάστηκε στο βαθμό του στρατηγού, το Αρχηγείο της Στρατιωτικής συμμαχικής αποστολής στις Μ.Κ 21/4/44 εγγράφου διεβίβασε το ακόλουθο τηλεγράφημα του Στρατηγού Σκόμπυ δια τον Στρατηγόν Σαράφη: «Παρακάλω δεχθήτε τα πλέον εγκάρδια συγχαρητήριά μου επι τω προβιβασμώ σας εις τον βαθμόν του Υποστρατήγου. Ειμαι πολύ ευτυχής οτι αι υπήρεσίες σας εναντίον του κοινού εχθρού έτυχον αυτής της αναγνωρίσεως». Και ακολουθεί το μήνημα του Στρατάρχη Ουϊλσων προς τον Ελληνικό λαό:
«Οι Γερμανοί φεύγουν απ την Ελλάδα και οι ηρωίκοί Ελληνες αντάρτες, μέρα και νύχτα παρενοχλούν (εννοεί το σχέδιο Κιβωτός) την υποχώρησίν των. Η γεναία συμβολή των Ελλήνων ανταρτών στην υπόθεση της Ελλάδος και των συμμάχων δεν θα λησμονηθεί ποτέ».
Οι ανιδιοτελείς και πολύμορφοι λαϊκοί αγώνες ειρηνικοί και εμπόλεμοι, που κάθε φορά διέτρεχε κίνδυνο ο ελληνισμός και το ελληνικό Εθνος. Ειναι ΑΥΤΟΙ που οχι μόνο το κράτησαν συμπαγή και σε ομοψυχία, αλλα και με τους όποιους αγώνες χρειάστηκαν κατά καιρούς πνευματικούς και ηρωϊκούς, το έκαναν γνωστό στην παγκόσμια κοινότητα και υποχρέωσαν τους ηγέτες της παγκόσμιας κοινότητας στο παρελθόν και πρόσφατα να αναγνωρίσουν την αξιόλογη συμβολή και προσφορά του λαού σας στο παγκόσμιο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαί. Μια προσφορά που συμποσούται και εχει τον ανυπέρβλητο τίτλο-όρο : «Τίποτε δεν κινείται στον πλανήτη που να μην εχει ελληνική καταγωγή».
Ενας λαός προδομένος απ την πολιτική του ηγεσία και δεμένος στο άρμα του φασισμού, μόλις του το επέτρεψαν οι συνθήκες, αγνόησε τις εντολές «Για την τιμή των όπλων», πέταξε έξω απ τα σύνορα τον εισβολέα και όταν οι σιδηρόφρακτες στρατιές των Ούννων κατέλαβαν τη χώρα όρθωσε το αναστημά του : οργάνωσε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και θαρραλέα εντάχθηκε στο πλευρό των συμμάχων. Μέσα στην ένδοξη χωρία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν το αναστημά τους κατά του Μουσουλίνι και τον Χίτλερ, και της πέμπτης 4αυγ/ανής φάλαγγας και έγραψε με το αίμα του ενα ασύγκριτο ΕΠΟΣ, πρώτος, μέσα στους πρώτους ειναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε το έπος του στα αλβανικά βουνά, τον συνέχισε στις πόλεις, τα βουνά και τους κάμπους. Απελευθέρωσε τη χώρα μόνος του. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός, πεινασμένος, αλλά περήφανος και πανόριος ο ΛΑΟΣ μας στην πρώτη-πρώτη γραμμή και τις πρώτες σειρές της ιστορίας των ένδοξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων.

Τα αγωνιστικά πιστοποιητικά της Αντίστασης τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη και οι πολιτικοί και στρατιωτικοί ηγέτες εκείνης της εποχής. Απ τα πολλά μηνήματα αναγνώρισης αυτών των πιστοποιητικών προσφοράς του λαού μας στη σύγχρονη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά για την 4χρονη κατοχή, θα σταχιολογήσω ενδεικτικά μερικά.
Στις 28/10/1942 ο Πρόεδρος Ρούσβελτ είπε: «Πιρισσότερο ίσως άξιο θαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, όπου έδωσε εις τους επιδρομείς, ειναι η σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και όπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δυσταγμούς, με απόλυτον αδιαλλαξίαν, αψηφών όλας τας θυσίας. Η στάση αυτή αποτελεί παράδειγμα για όλα τα Εθνη»
Στις 3/1/44, Ο Αϊζενχάουερ σε μήνημα του λέει: «Κάθε Ελλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, ειναι αντάξιος των παραδόσεων που μας εκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων του»
Ακολουθεί το μήνημα του Στρατηγού Ντε Γλωλ:
«Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματά της δημιουργούν δι αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται»
Στις 21/1/44: Ο Τσώρτσιλ : «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητος, χάρις εις την ακλόνητη σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίον ο κατακτητής υποβάλλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μείνει εις τους αιώνας».
Εκτός απ αυτές τις προσωπικές αναφορές και εκτιμήσεις για τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, θα μπορούσε να αναφερθούν και αυθεντικές διαταγές του Γενικού Στρατηγείου του ΕΛΑΣ προς τις μονάδες του, για εκτέλεση επιχειρήσεων εναντίον των κατακτητών, χωρίς καμιά διακοπή και καθ όλο το διάστημα της εχθρική κατοχής και σε ολη την επικράτεια της χώρας, σε αντίθεση με τον περιορισμένο χώρο, που όριζε η διαταγη του Στρατηγείου της Μ. Ανατολής σε εφαρμογή του σχεδίου «Κιβωτός». Το γνωστό σχέδιο «κιβωτός» που και αυτό ήταν ενα κάλα μελετημένο σχέδιο εξάντλησης των ελάχιστων πυρομαχικών που ειχε ο ΕΛΑΣ γενικά και στη Μαδεδονία ειδικά.
Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος ανθρωπος: Γιατί το θαύμα του Ελληνικού λαού «έσβησε» απ τη μνήμη του καθεστώτος ; Η μήπως οι γνώμες αυτών των ιδίων των λεγομένων τότε συμμάχων και των εχθρών ακόμη, δεν αποδίδουν την αλήθεια, για τη συμβολή του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο συμμαχικό αγώνα; Μήπως και αυτών οι γνώμες εκφράζουν καθώς λένε μερικοί λόγους ανάγκης; Αν δεχθούμε σαν σωστή την άποψη αυτή, τότε προκύπτει το ερώτημα: Μα αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές, για πιό λόγο συμμετείχε και το στήριζε ο λαός και του έστελναν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη δράση του κατά των κατακτητών οι ηγέτες του συμμαχικού αγώνα; Ποιοί λόγοι ανάγκης τους υποχρέωνε να εκθειάζουν το λαό μας και τους αγώνες του δια μέσου του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ; Αν λοιπόν, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν πολέμησε τους κατακτητές, τότε ποιός αλήθεια τους πολέμησε;
Και το μεγάλο, το πελώριο, τραγικό και πανάρχαιο ερώτημα απ τους «Φιλιππικούς» του Κικέρωνα: «chi bomo»; « Ποιός τελικά τους πολέμησε και

ποιός ωφελήθηκε απ αυτήν την έκβαση των γεγονότων »; Ερώτημα στο οποίο αβίαστα μπορεί να απαντήση κανείς, δεν ηταν οι ντόπιες δυνάμεις (ο λαός και η Ελλάδα), που οργάνωσαν και στήριξαν-αιμοδότησαν την Αντίσταση, προσβέποντας σε μια ριζική αλλάγη του πολιτειακού-πολιτικού καθεστώτος; Τί συνέβει και οι δυναμείς που βγήκαν κερδισμένες ηταν οι πιό σκοτεινές αντιδραστικές δυνάμεις οι οποίες, αφού σε τελική ανάλυση με μια αλλάγη προσώπων διατηρήθηκε αυτούσιο το 4ο Αυγ/νο καθεστώς και η μοναρχία επανήλθε; Ετσι λοιπόν, απ τα θερμά και αξιοθαύμαστα συγχαρητήρια, οδηγηθήκανε αμέσως μετά το Δεκέμβρη του 1944 στο «η Ελλάς ευγνωμονούσα» και παρά τη βούληση αλλα και την έμπρακτη θέληση της τεράστιας πλειοψηφίας του λαού, να μην επαναληφθεί το έγκλημα, να προσδέσουν για αλλη μια φορά χώρα και λαό στο Υπερατλαντικό ΑΡΜΑ, δεν το αποφύγαμε.

Μα και οταν το 1974, οι μεγάλοι παλιά «προστάτες» μετά «σύμμαχοι» και τώρα «φίλοι» έδωσαν τη μισή Κύπρο στην Τουρκία, για να καταλαγιάσει η αγανάκτηση του λαού, απειλήσαμε με έξοδο απ το ΝΑΤΟ, και σε συνέχεια έπεσε εκείνο το υπερφίαλο σύνθημα: «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» και κραδαίνοντας μέχρι και «απειλητικά» τη σημαία του αντιαμερικανισμού η «Ελλάδα ανήκει στους Ελληνες» αποδείχθηκε απ την ίδια τη ζωή οτι και η νέα ΠΑΣΟκίκη ηγεσία, ηταν και παραμένει ενα κατ εξοχήν αποτελεσματικό όργανο στην υπηρεσία της «θεωρίας του ντόμινο». Θεωρία που η αποδοχή της σημαίνει οτι εκτελείς σε κάποιο σχέδιο ενα διατεταγμένο ρόλο...Να εισαι ο «μπράβος του Νονού» που αναλαμβάνεις να τελειώσεις τις βρώμικες δουλειές για λογαριαμό του αφέντη.

Αυτό το σύνθημα του ΠΑΣΟΚ, ηταν η πρώτη προσπάθεια προσέγγισης, επανεγκλωβισμού και ένταξη της αριστερά και ειδικά των Αντιστασιακών στο διπολικό να διαμορφωθεί σύστημα διακυβέρνησης που ειχε δρομολογήσει το κατεστημένο, προκειμένου να αποσυνθέση την ήδη διεσπασμένη Αριστερά απ τον Αύγουστο του 1968, οταν το ΠΑΚ δεν δέχθηκε να συνεργασθεί με το ΠΑΜ, που ειχε ήδη δημιουργηθεί από τις πρώτες ακόμα μέρες της χούντας. Το ωραίο δε ειναι, οτι για να γίνει πιστευτώ το σύνθημα οτι η «Ελλάδα ανήκει στους Ελληνες» την απειλή για έξοδο απ το ΝΑΤΟ την «υλοποίησε», για μερικούς μήνες η Ν.Δημοκρατία υπο τον Κ. Καραμνλή. Το σύνθημα αυτό του ΠΑΣΟΚ και το «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» ηταν τόσο κίβδηλο που μόλις το προσέγγισαν μερικοί απ τους Αντιστασιακούς, που μπορούσαν να συμβμάλουν έστω να διατηρηθει ζωντανό σαν μόνιμη επιδίωξη αντικαταστάθηκε, πριν ακόμα γίνει το «ειρηνικό πέρασμα» του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Εγκαταλήφθηκε και αντικαταστάθηκε με το Σύνθημα «Αλλαγή». Ακολούθησε το σύνθημα «Αλλαγή στην Αλλαγή»για να εγκαταληφθεί και αυτό ύστερα από λίγο. Οσον αφορά την συμπεριφορά του ΠΑΣΟΚ, προς τους Αντιστασιακούς που συμμετείχαν και το στήριξαν στην πράξη, αποδείχθηκε οτι εξαπατήθηκαν. Και την εξαπάτηση την επιβεβαιώνει : η μια και μοναδική χρήση τους.

Το κεφάλαιο της Νεότερης πολιτικής μας ιστορίας που επιγράφεται «Εθνική Αντίσταση» 1941-1944» που η υπαρξη, η συμμετοχή και η προσφορά της αναγνωρίστηκε απ τα πιό επίσημα χείλη και με τον πιό αξιοθαύμαστο τρόπο. Χείλη και λόγια που αφυπνίζουν συνειρμούς και γεγονότα, που παραπέμπουν στη Νεοελληνική ιστορία, αρχής γενομένης απο 21, το 1897, το 12, το 1916, το 22, το 1940 και σε αυτήν του 1941-44, οπου η κατάληξη των γεγονότων απ την όποια

προσφορά, καταλήγει πάντα υπέρ των «εγγυητριών και προστάτιδων των ελευθεριών και των υψίστων συμφερόντων της Ελλάδος» Μεγάλων Δυνάμεων και ιδιαίτερα της Αγγλίας και της Αμερικής.
Η υπόδικη στη συνείδηση του λαού, Αγια Τριάδα απ το 21 μέχρι τώρα και για άλλη μια φορά δοσίλογη τώρα, δοσίλογη και άρρηκτα δεμένει με την αντιδραστική Δεξιά στην οποία συνυπάρχει, το Παλάτι η ολιγαρχία και ο Κλήρος, που θέλει να εχει γνώμη για τα πάντα, και την εκφωνεί απ το απυρόβλητο του άμβωνα, στην προσπάθεια να δικαιολογήσουν τα τόσα ανομήματα εις βάρος του λαού και της χώρας διέπραξαν, δεν δύστασαν να απεμπολήσουν και τα τελευταία ψίγματα εθνικής υποταγής. Η κυβερνηση του ΚαΪρου, αυτό το υποκατάστατο του Φόρέϊ Οφις, που δέχθηκε αδιαμαρτύρητα τα γεγονότα της Α! Ταξιαρχίας και τον εγκλεισμό των στρατιωτών της στη ΜΠΑΡΝΤΙΑ, οπου παίχθηκε «η πρώτη πράξη της ελληνικής τραγωδίας», προκειμένου να διασφαλίσει τη δοτή μεταπελευθερωτική εξουσία απ την ώρα που έφτασε στη Μέση Ανατολή, ανέθεσε τα πάντα στο Φορέϊ Οφις. Ετσι την ελληνική εξωτερική πολιτική έκτοτε την ασκούσε το υπουργείο των εξωτειρκών της Αγγλίας : «Αι υπηρεσίαι του Υπουργείου των εξωτερικών εξετέλουν πλέον χρέη οργάνων διαβιβάσεως των αγγλικών εντολών απ το Φόρέϊ Οφις ή τας ποικιλωνύμους αγγλικάς υπηρεσίας της Μέσης Ανατολής, συχνά δε σπουδαιοτάτων ενεργειών δια τας ελληνικάς υποθέσεις δεν ελάμβαναν κάν γνώσιν».
Υστερα απ την τέτοια κατάντια, φαντάζεται ο καθένας πόσο μπορούσαν τέτοια «όργανα διαβιβάσεων» να εκστομίσουν λέξεις σαν αυτές : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, στενά κλπ. Αποτέλεσμα εμείς οι άμεσα ενδιαφερόμενοι Ελλήνες, να μαθαίνουμε απ το 21 και μέχρι...οχι μόνο τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής, αλλα και για όλα τα υπόλοιπα προβλήματα που αφορούν το λαό και τη χώρα πρώτα από το Φόρεϊ Οφίς και το ημιεπίσημο Λονδίνο. Και αργότερα απ την φωνή της Αμερικής. Ποτέ απ το 21 και μετα η «ηγεσία» της χώρας μας: Δεν όρισε και δεν έγραψε την ιστορία της. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η δουλικότητα της εκάστοτε «ηγεσίας» μας, που στα ελληνικά δελτία ειδήσεων μέχρι τον Μάρτιο του 1947 άρχιζαν με ό,τι αφορούσε και προέρχονταν απ το Λονδίνο και μετά μέχρι του 1974 απ την Ουάσιγκτων και την φωνή της Αμερικής!
Αυτοί οι άνθρωποι εθισμένοι στη εξάρτηση διεκπεραίωναν τη δουλεία από συνήθεια. Σαν δούλοι δεν μπορούσαν να εχουν έμπνευση, όραμα, φαντασία και προβληματισμούς. Απλώς έχοντας πλάτες δεν φοβούνταν τίποτε και κανέναν. Λειτουργώντας ετσι, δεν μπορούσαν να εμπνευσθούν-ανακαλύψουν ενα κινητήριο εστω μύθο. Ενα στόχο-μύθο για να μπολιάσουν την ελληνική κοινωνία με αισιοδοξία και αυτοπεποίθηση. Η αισιοδοξία βασίζεται στην πίστη, οτι εχεις τη δύναμη, τη γνώση και κυρίως τη θέληση να αλλάξεις κάτι, και στη συγκεκριμένη περίπτωση, να αλλάξεις την επικρατούσα προπολεμική κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα στην κατεύθυνση της εθνικής ανεξαρτησία, την κοινωνικό-οικονομικής πρόοδο και τη δικαιοσύνη. Ο σεβασμός του δικαίου αποτελεί κοινό αγαθό, που ειναι τελικά η ταύτιση και συνταύτιση ατομικού με το κοινό συμφέρον. Μεταπελευθερωτικά για να προχωρήσει η χώρα μπροστά απαιτούνταν , αυτό που ζητούσε και αγωνίστηκε το ΕΑΜ : δημοκρατική ομαλότητα τολμηρές προοδευτικές ρυθμίσεις στο χώρο της οικονομίας και ριζικές αλλάγες στις δομές του πολιτικού

και κοινωνικού και κυρίως του εκπαιδευτικού συστήματος. Απαγκίστρωση απ την εξάρτηση.
Οι μεταπολεμικοί άρχοντές μας, που ηταν άρρηκτα δεμένοι με το 4ο Αυγ/νό παρελθον, σαν δούλοι και εργολάβοι της δοτής εξουσίας για ενα συγκεκριμένο σκοπό-την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-δεν μπορούσαν να εχουν προοπτική και όραμα για την Ελλάδα των δέκα εστω προσεχών χρόνων. Και δεν μπορούσαν γιατί έπρεπε να εξιλεωθούν απ το παρελθόν για να μπορέσουν να επιβιώσουν στο παρόν και το μέλλον. Η υποταγή, οπως και η πλάνη δεν ειναι τύφλωση, ειναι ανανδρεία. Και η ανανδρεία ούτε θέληση ούτε προοπτική μπορεί να εχει.
Στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου, όλοι οι λαοί του κόσμου και ειδικότερα ο δικός μας, με τη ολόψυχη συμμετοχή τους να ηττηθεί ο άξονας σαν ο εκφραστής του φασισμού, έκαναν τα πάντα προκειμένου να απαλλαγούν-ξεκόψουν μια για πάντα με τον ομφάλιο λώρο με την υποταγή και την εξάρτηση. Η προσπάθεια του λαού μας να ξεκόψει απ την υποταγή και τη εξάρτηση, άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες του αλβανικού πολέμου. Σημείο εκκίνησης της απεξάρτησης ηταν η κάθετη διαφορά ανάμεσα στην «ηγεσία» που έκανε πόλεμο για την «τιμή των όπλων» και αυτή του λαού, που ήθελε-και αν τον άφηναν- να ρίξει τον φασίστα εισβολέα στη θάλασσα.
Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που μετα πολλών βασάνων και τις τόσες υποχωρίσεις απ την πλευρά της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ, κυβέρνηση του βουνού), αν το υποκατάστατο του Φόειϊρ Οφφις, δεν ειχε εκ των προτέρων εναρμονιστεί με τις μεταπολεμικές βλέψεις των Αγγλων, που ο επανέλεγχος της Ελλάδας, ηταν ενας απ τους βασικότερους στόχουν να οδηγήσει τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, η μεταπολεμική εποχή έχοντας πίσω της όλον τον ελληνικό λαό, όλα τα κόμματα, τις κοινωνικές οργανώσεις του, όλα τα ελληνικά όπλα και την αξιοθαύμαστη ομοψυχία που πέτυχε ο λαός στο εσωτερικό της χώρας. Ηταν μια εποχή που η κυβέρνηση αυτή μπορούσε να χαράξει μιά πραγματικά εθνική, ανεξάρτητη και περήφανη εξωτερική πολιτική. Θα προσπαθούσε-θα μπορούσε να αξιοποιήσει τις τεράστιες θυσίες του Εθνους : Το αλβανικό Επος, το Ελ Αλαμέϊν, την προσφορά και τις θυσίες των αντρών και των αξιωματικών του πολεμικού και εμπορικού Ναυτικού και κυρίως την Εθνική Αντίσταση. Να πάψει να ειναι το υποκατάστημα του Φόρεϊ Οφις και φερέφωνο του Στέιντ Ντιπάρτμεν. Να ορίσει για πρώτη φορά με τη συνέναιση του λαού την ιστορία της.
Το τραγικό με τη χώρα μας ειναι οτι η εκάστοτε «ηγεσία», οχι μόνο δεν αναγνώρισε στο λαό τη συμμετοχή και τη συμβολή του στον όποιο αγώνα και ειδικά σ αυτό το τιτάνιο έργο, αλλά εμφορούμενη απ τα καθαρά ιδιοτελή και ταξικά συμφέροντα, ποτέ δεν αξιοποίησε οσο πραγματικά άξιζαν αυτοί οι λαϊκοί αγώνες, με αποτέλεσμα η μεταπολεμική Ελλάδα να γίνει ξανά το κλοτσοσφούφι των λαών.
Υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν ξεπερνούνται εύκολα, που αφήνουν ανεξίτηλα τα σημάδια στη χώρα και το λαό, που εξηγούν γιατί κάθε φορά τα πράγματα οδηγούνται παρά την προσπάθεια στο ίδιο σημείο : Την Εξάρτηση και υποταγή.
Την ευθύνη για την κάθε φορά καταλήξη στην Εξάρτηση, την εχει η ελληνική αστική τάξη η οποία για λόγους ιστορικούς στην αρχή, δεν μπόρεσε και αργότερα, δεν θέλησε να τα σπάσει με τους τσιφλικάδες και τον Κλήρο. Να στηριχθεί στο

λαό τον φύση σύμμαχό της και να διαμορφώσει τη δική της αστική ιδεολογία. Την ιδεολογία της αστικής εξουσίας. Και οταν προς το τέλος του εμφυλίου πολέμου, που έρχισε κάποια προσπάθεια διαμόρφωσης αυτή έγινε με βάση τον άκρατο αντικομμουνισμό. Το κράτος της νεκραναστημένης δοσίλογης Δεξιάς, που έτρεμε την απελευθέρωση αυτού του αγωνιζόμενου λαού, για τα τόσα ανομήματά της που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, είδε σαν σωτήρες εκτός απ τους Αγγλους και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης να συντάσσεται ξανά μαζί της, εξαπέλησε μια χωρίς προηγούμενο εκστρατεία «αποεαμοποίησης» με σκοπό να συντρίψη το πνεύμα της συλλογικής εξουσίας και της μαζικής συμμετοχής στην κοινωνική ζωή, που ειχε ενστερνηστεί και αποδεχθεί ο λαός στη διάρκεια της κατοχής.
Χρησιμοποίησε για να πετύχει, τις αυταπάτες της μικρής ιδιοκτησίας, το δυνάμωμα των μεσαίων στρωμάτων, παράλληλα με τη δημιοιυργία ιεραρχιών. Η αστική τάξη για μια ακόμα φορά στάθηκε ανήμπορη να δημιουργήσει ενα σύστημα δημοκρατικής διακυβέρνησης και ενα σύστημα κοινωνικό-οικονομικής δικαιοσύνης, προαπαιτούμενα που θα επέτρεπε και στο λαό να συμμετάσχει στις κοινωνικές αλλαγές. Για να αποφύγει ακριβώς αυτές της κοινωνικές αλλάγες, ταύτισε τον ταξικό εχθρό με τον «εξωτερικό εχθρό», ακόμα και γλωσσικά απαγορεύτηκε ο όρος «Εμφύλιος». Η λέξη λαός και τα παράγωγά της αντικαταστάθηκε από πιό ανώδυνους και διαφορετικούς συμβολικούς όρους οπως «εθνικός» και «ελληνικός».
Απ το 1947 και μετά, ζητήματα που ηταν αντικείμενο ευρύτατης επιστημονικής συζήτησης στην Ευρώπη-για τα τεκτενόμενα στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, δεν ακούγονταν στην Ελλάδα-έλλειπε τελείως η κριτική στο χώρο των κοινωνικών επιστημών: φιλοσοφία, φιλολογία ψυχολογία λογοτεχνία κλπ. Στην Ελλάδα με τη διατήρηση των εκτάκτων μέτρων τα θέματα αυτά αν δεν ειχαν εγκαταλειφθεί, ειχαν μπεί σε αυστηρότατη καραντίνα. Ακόμα και αυτή η ποίηση δεν ειχε καλύτερη τύχη.
Στο χώρο της παιδείας αναβίωσε το σύστημα της εποχής του Μεταξά. Δόθηκε υπερβολικό βάρος στα Θρησκευτικά, η κοινωνιολογία θεωρήθηκε ύποπτη και η σύγχρονη ιστορία ηταν ανύπαρκης. Εκτός απ το πρόβλημα της ταξικής, αλλά και κυρίως της πολιτικής τοποθέτησης των διανοουμένων, υπήρχαν και ορισμένες διαφωνίες για το ρόλο τους. Η κατάσταση στο πολιτικό-ιδεολογικό πεδίο ασχολήθηκε σχεδόν εξ ολοκλήρου με την δικαιολογία και την κάλυψη των Δεκεμβριανών και του εμφυλίου. Ετσι ενω ο Δεκέμβρης μέχρις ότου οδηγηθεί η χώρα στο εμφύλιο, ηταν το πρώτο θέμα στα καφενεία, τον τύπο και τα αλλα μέσα ενημέρωσης, ως δια μαγείας ξεχάστηκε. Θα έλεγε κανείς οτι επικράτησε η άποψη του μήν «Θίγετε τα κακώς κείμενα» ή οτι αυτά ειναι θέματα που αφορούν στους τους «ειδικούς» και μόνο αυτούς.
Ο μεταπελευθερωτικός φασισμός, όπως και προπολεμικός προσπάθησε πρωταρχικά να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς. Αντί η εθνική Αντίσταση να ειναι πλαίσιο εθνικής αναφοράς και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της νέας γενιάς, έκανε εκκαθάριση σε ο,τι προοδευτικό ειχαν οι εκπαιδειτικοί μηχανισμοί. Οπως παλιά η εκπαιδευτική διαδικασία εκπορεύονταν απ το Ιερατείο και απ τις τότε μυστικές κρατικές υπηρεσίες του Μανιαδάκη, ετσι και μεταπελευθερωτικά στήθηκαν οι μηχανισμοί

διάβρωσης της συνείδησης των νέων. Επειδή εκτός απ τα Δεκεμβριανά έπρεπε να καλυφθεί και ο εμφύλιος, γιατί και αυτός υπάγονταν στα «κακώς κείμενα». Και υπάγονταν γιατί ο λαός, δεν έπρεπε να καταλάβει για πιό ακριβώς λόγο έγινε αυτό το μακελιό. Δεν μπορούσε να καταλάβει για πιό λόγο, ύστερα από εναν τέτοιο αξιοθαύμαστο εθνικό και ομόψυχο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο πόλεμο; Γιατί; Γιατί; αναρωτιόταν.
Για να πάψει να αναρωτιέται και να πάψει να ψάχνει, γιατί ψάχνοντας...μετά τον εμφύλιο ενα παχύ πέπλο σιωπής για τα Δεκεμβριανά και τον εμφύλιο και ενα ακόμα πιό παχύ πέπλο λήθης για την Αντίσταση σκέπασε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Γι αυτό και έστελναν εξορία και τον αγύριστο ακόμα, όποιον τολμούσε να κάνει λόγω για την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Η σιωπή και η λήθη ομως, δεν ηταν μόνο απόρροια του ψυχρού πολέμου, ηταν σκόπιμη και καλομελετημένη η σιωπή και η λήθη απ το «κράτος της Δεξιάς». Τόσο η σιωπή αλλο τόσο και η λήθη τη φορά αυτή δεν ειχε αποδέκτη μόνο το λαό. Στο στόχαστρο τώρα ειχε και την ίδια την αστική τάξη που πανικόβλητη απ τη δύναμη του λαού, συμπαρατασσόμενη με τη Δεξιά της έδωσε τη δυνατότητα, να «κονιορτοποιήσει» το ΕΑΜ. Τώρα πιά ο εχθρός του εχθρού μου δεν ειναι φίλος. Το ΕΑΜ ειχε ηττηθεί. Το πρόβλημα που έμπαινε ήταν ποιές δυνάμεις θα έλεγχαν την ελάχιστη εξουσία που τους ειχαν αφήσει οι Αγγλοαμερικάνοι.
Η χώρα ειχε άμεση ανάγκη να γίνουν θεσμικές και δομικές αλλαγές στο όνομα των οποίων στην πιό κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, η αστική τάξη για αλλη μια φορά συμπαρατάχθηκε με τη Δεξιά. Για να μην γίνουν αυτές οι αλλαγές και ειδικά στο χώρο της παιδείας, η Δεξιά κρατώντας σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα ειχε τρείς βασικούς στόχους. α) Να κρατήσει σε συνοχή τους Μακελάριδες με τους Μακιαβέλιδες. β) να κρατήσει μάκρια απ τα κέντρα εξουσίας τις προοδευτικές δυνάμεις και γ) Να μην γίνει καμιά απολύτως μεταρρύθμιση στο χώρο της παιδείας και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να ελεγχθεί η παιδεία, αλλα και για να παραγεί η παιδεία τους ανθρώπους που χρειάζεται το σύστημα ηταν η δημιουργία και η ταύτιση Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμέτων.
Για το πως λειτουργεί η σύζευξη αυτή αρκεί ενα παράδειγμα. Στο χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι, επειδή το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων ηταν νομάδες και παραθεριστές απ τη Βέροια και τη Νάουσα. Και επειδή στα μέρη του πήγαιναν το χειμώνα οι νομάδες δεν υπήρχαν σχολεία και πολλοί ζούσαν σε απόσταση απ τα χωριά, προκειμένου να εκκλησιασθούν και να μάθουν, εστω και λίγα γράμματα τα παιδιά τους τους κολοκαιρινούς μήνες υπήρχαν δυό Εκκλησίες και δυο σχολεία. Το ενα μάλιστα νεόχτιστο. Χτίστηκε το 1933 και αποτελούσε το κόσμιμα του χωριού. Στο χωριό αυτό τα μεταπολεμικά χρόνια συνέβει το εξης παράδοξο: Ενώ οι δυό Εκκλησίες υπάρχουν συντηρούνται και λειτουργούν, απ τα σχολεία δεν υπάρχουν ούτε τα θεμέλια και απ αυτό ακόμα το νεόχτιστο. Στο σχολείο αυτό που ηταν χτισμένο σε ένα απ τους ωραιότερους λόφους του χωριού, στις αρχές Ιουλίου του 1946 ο κ Βαρδουλάκης, ειχε εγκαταστήσει το στρατηγείο του. Στα υπόγεια αυτού του σχολείου βασάνιζε τους συλληφθέντες το απόσπασμα μεταξύ των οποίων και εμένα, τον Στέργιο Αρίζο και τον Νίκο Μπέλλα, που πέθανε καθ οδόν προς το Νοσοκομείο της Νάουσα.
Βεβαια μπορεί να αντιλεχθεί, οτι δεν έστειλε το Υπουργείο ειδικούς ανθρώπους να τα γκρεμίσουν. Ασφαλώς και δεν έστειλε. Ακόμα μπορεί να ειπωθεί οτι τα γρέμισε

ο κόσμος για να πάρουν τα υλικά. Ανεξάρτητα για το ποιός και πόσο ευθύνεται η κάθε πλευρά, το γεγονός οτι δεν υπάρχουν ούτε τα θεμέλια που να θυμίζουν οτι στο τάδε και το τάδε σημείο υπήρχε σχολείο, σημαίνει οτι ενώ για τις Εκκλησίες, και καλώς υπήρχε για την διατηρησή τους η απαιτούμενη προστασία και φροντίδα για τα σχολεία αν δεν υπήρχε η συναίνεση υπήρξες εγκληματική αδιαφορία τόσο απ την πλευρά των κοινοτικών αρχών και πολύ περισσότερο απ το κράτος, το Υπουργείο Παιδείας και την Αστυνομία. Οι χωριανοί και αν ακόμα προτρέπονταν την μεγαλύτερη ζημιά που μπορούσαν να κάνουν ηταν να πάρουν κάποιο κούφωμα. Οπως οι Εκκλησίες ετσι και τα σχολεία ηταν τα στολίδια του χωριού. Τα βλέπαμε και τα χαιρόμασταν. Τωρά ομως για τους γνωστούς... τα σχολεία δεν υπήρχουν.

Απ τα αμερικανικά αρχεία φαίνεται λέει ο Θεόδωρος Καρυώτης, οτι η «Αμερικανική οικονομική διείσδηση στην Ελλάδα στα τέλη της 10ετίας του 1940» και η αρχή της οικονομικής επέμβασης των ΗΠΑ στην Ελλάδα, ηταν στη μορφή χονδροκομμένη και στο χαρακτήρα Ιμπεριαλιστική. Η οικονομική ανοικοδόμηση της Ελλάδας, ηταν ζήτημα των ειδικών των ΗΠΑ και δεν ζητήθηκε ούτε κάν, η γνώμη της ελληνικής κυβερνήσεης. Οι στόχοι των παγωμένων πιστώσεων, των σχεδίων Μάρσαλ και Τρούμαν, σκοπό ειχαν να θεσμοθετήσουν την εξάρτηση της αναπτυσσόμενης Ελλάδας, απ την αμερικανική Μητρόπολη του καπιταλισμού». Η πολιτική των ΗΠΑ στην Ελλάδα, ειπε μπορεί να συνοψισθεί στην έκφραση «Ανάπτυξη της υπανάπτυξης». Δεν υπήρχαν σχέδια για αυτοδύναμη εξέλιξη της ελληνικής οικονομίας.

Ο ψυχρός πόλεμο ειχε από καιρό αρχίσει. Η Ελλάδα ηταν το προπύργιο του «Ελεύθερου κόσμου», ο πολυάριθμος στρατός που απορροφούσε το 40 % και πλέον του κρατικού προϋπολογισμού και φύλαγε Θερμοπύλες. Η βασίλισα Φρειδερίκη πίεζε τον στρατηγό Μάρσαλ, να αρχήσει τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο από την Ελλάδα. Το γεγονός αυτό προϋπόθεται οχι μόνο συνέχιση αλλα και ένταση του αντικομμουνισμού, κοινωνικό-οικονομικό και ψυχολογικό πόλεμο σε όποιον σκέπτονταν διαφορετικά. Ο εκτελεστικός ρόλος όλων αυτών ενεργειών τον ανέλαβε η πολυπρόσωπη η «Αμερικάνικη Αποστολή Βοήθειας στην Ελλάδα» με συντονιστή τον Αμερικανό πρέσβη στην Αθήνα αλίστου μνήμης Πιούριφόι. Ετσι δίπλα στον Πιούριφόι, την αποστολή βοηθείας και τη ΣΙΑ προστέθηκε και Ελληνοαμερικάνος μεγιστάνας Τόμ Πάπας. Ο Πάπας μέσω των προσβάσεων που ειχε στην ελληνική κυβέρνηση, δημιούργησε την πετροχημική βιομηχανία ESSO-PAPAS, και μέσω αυτής εξασφάλισε τη σχεδόν αποκλειστική εκμετάλλευση της εσωτερικής αγορά καυσίμων.

Ενα παράδειγμα που επιβεβαιώνει την άποψη του κ Καρυώτη αφορά τη χάραξη της βασικότερης μεταπολεμικά αρτηρίας που θα συνέδεε τη Βόρεια Ελλάδα με την Αθήνα. Με την προοπτική αυτή ήρθε και εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη, η πετραιλαϊκή εταιρεία ΕΣΟ ΠΑΠΑΣ. Η ΕΔΑ οχι μόνο συμφώνησε με τη διάνυξη αυτού του εθνικά απαραίτητου για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας δρόμο, αλλά και το επιστημονικό επιτελείο της με επικεφαλής τον καθηγητή Ν.Κιτσίκη, εκπόνησε ενα σχέδιο το οποίο πρόβλεπε εκτός απ την οδική και την παράλληλη σύνδεση με ηλεκτροκινούμενο Σιδηροδρομικό δίκτυο. Στο άκουσμα και μόνο μιας τέτοια μελέτης Η ΕΣΟ ΠΑΠΑ, απείλησε οτι αν εγκριθεί αυτό το σχέδιο «θα τα μαζέψει και θα φύγει» Η κυβέρνηση πιστή στην εξάρτηση υπέκυψε στην απειλή.

Ο καθένας φαντάζεται τις συνέπειες για τη χώρα απ την απόρριψη αυτής της μελέτης.
Ενα αλλο θέμα άμεσα συνδεδεμένο με την εξάρτηση ειναι Ελληνικά συνδικάτα με αυτά των ΗΠΑ. Διασώζεται μια εντολή του στρατηγού Μάρσαλ, προς μια αποστολή Αμερικανών «ειδικών τύπου Σετρίν» που αναχώρησε για την Ελλάδα. Ας σημειωθεί οτι την εποχή εκείνη υπηρετούσαν στην Ελλάδα 6,000 και πλέον χιλιάδες Αμερικάνοι μόνο αξιωματικοί. Λέει επι λέξη η εντολή: «Μερικοί Ελληνες επίσημοι θα διαφωνήσουν με τα σχεδιά μας, και ειναι αναγκαίο να κινηθείτε για να φύγουν απ τις θέσεις τους». Πριν απ τη Βάρκιζα ενώ το ΕΕΑΜ (εργατικό ΕΑΜ) αντιπροσώπευε την πλειοψηφία της ελληνικής εργατικής τάξης, μετά την αποστολή Σιτρίν, που ειχε αντικομμουνιστικά κίνητρα, θεσμοθετήθηκε ο κρατικός παρεμβατισμός. Και μετά τη Βάρκιζα, παρά τις συνθήκες της «λευκής Τρομοκρατίας» ο ΕΡΓΑΣ κέρδισε πάλι τις εκλογές. Ενώ οι μόνοι αντίπαλοι του ΕΕΑΜ, ηταν οι μεταξικοί της ΓΣΕΕ, Δημητράτος κλπ, που ήταν όργανα του κράτους. Μετά τη νίκη του ΕΡΓΑΣ, τέθηκε σε κίνηση η εντολή του Μάρσαλ και διώχθηκαν τα εκλεγμένα μέλη : «έφυγαν από τις θέσεις τους». Ετσι χάθηκαν πιά οριστικά οι προοπτικές για ανάπτυξη ελεύθερου συνδικαλισμού και η αυτοδύναμη ανάπτυξη στην Ελλάδα. Με αυτόν τον τρόπο ολοκληρώνεται και έμπρακτα η επιστροφή στη μεταξική περίοδο.
Και αν ακόμα δεχθούμε οτι η αντεκδίκηση ειναι πάθος, που ξεφεύγει απ τον έλεγχο της συνείδησης, οπως ισχυρίζονται οι θεωρητική της λευκής τρομοκρατίας, θα έπρεπε λογικά τα όποια εγκλήματα εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ να γίνονταν στην περιοχή των συγκρούσεων ή αντεκδίκηση απο μέρους των θυμάτων των «δημοκρατικών» πολιτών. Αλλα δεν έγιναν ή αν έγιναν ήταν πολύ λίγα.Τα πολλά, τα μεγάλα και τα πιό ειδεχθή εγκλήματα έγιναν εκτός Αθηνών.
Και αν ακόμα ο στόχος το 10%, (που πρόβλεπε η συμφωνία Τσιώρτσιλ-Στάλιν) δεν επιτευχθεί με τα πολλά και ποικίλα σκοτεινά νομιμό-παράνομα μέσα, η λευκή τρομοκρατία θα κάμψει τη ορμή-ζωτικότητα του κινήματος και θα εμπεδώση-διαμορφώσει εκείνες τις προϋποθέσεις, θα καταφύγει στα έκτακτα μέτρα και θα στηθούν τα στρατοδικεία σκοπιμότητας. Τα στρατοδικεία που στέλνανε στα εκτελεστικά αποσπάσματα και αμούστακα ακόμα παιδιά, με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων ψευτοαγανακτισμένων χηρών και ορφανών εκατοντάδες αγωνιστών. Και όσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της ψευδορκίας για το στρατοδικείο, ο δρόμος της πολύχρονης εξορία στα ξερονήσια ηταν ανοιχτός. Με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για την δημόσια ασφάλεια». Την ίδια τύχη και χειρότερη ειχαν και οσοι αθωόνωνταν απ τα στρατοδικεία. Αντί για το σπίτι μετά την αθώωση έπαιρναν το δρόμο για τα νησιά.
Ενδεικτικό παράδειγμα η περίπτωση του αδερφού μου, Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου, που ενώ αθωώθηκε απ τα δυό κατηγορητήρια, που του ειχαν σκαρώσει δεν απολύθηκε, αλλα με ενα ευφυολόγημα του Προέδρου : «Αφού αθωώθηκες και για δεύτερη φορά σου αξίζουν μερικά χρόνια περισυλλογής» πήρε το δρόμο για τα νησιά των κολασμένων.
Το στρατοδικείο των Γιαννιτσών λόγω γειντίασης με το Βέρμιο και το Πάϊκο και τις συχνές συμπλοκές που γίνονταν ηταν το πιό αυστηρό και αλίμονο σε αυτόν που θα... Και οι δυο υποθέσεις που σκάρωσαν του αδερφού μου εκδικάστηκαν στο στρατοδικείο των Γιαννιτσών. Αυτό λοιπόν, το τόσο αυστηρό Στρατοδικείο κατά

την εκδίκαση του κατηγορητηρίου και παρά την επίμονη και φιλότιμη προσπάθεια που κατέβαλαν οι ψευδομάρτυρες και οι στρατοδίκες, δεν κατόρθωσαν να βρούν κάποιο στοιχείο, που να τεκμηριώνουν κάποια συγκεκριμένη πράξη. Πράξη που να δικαιολογεί για να επιβάλει μιά ελάχιστη εστω ποινή, για να δικαιολογήσει τον χρόνο της επτάμηνης προφυλάκισης. Γι αυτό και τον αθώωσε, αφού βέβαια επέζησε απ τον καθημερινό βέβαιο θάνατο απ την καθημερινή του χρήση στη «σωρήριο» για αλλους δολοφόνο κλούβα.

Και μια που ο λόγος για τον τρόπο που κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια οι συνταγές ηταν πολλές και αξιοποιούνταν όλες. Τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν η δοσίλογη Δεξιά και οι Αγγλοι ηταν πολλά και αλληλοξαρτώμενα: Οι Αγγλοι :α) Να μειώσουν το ποσοστό του ΕΑΜ στο 10% όπως το συμφώνησε λέει με τον Στάλιν! Για να το πετύχει αυτό έπρεπε να «κονιορτοποιήση» το ΕΑΜ, ενας και μόνος τρόπος υπήρχε. Να εφαρμόσουν χωρίς καμιά παρέκλιση το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ετσι ωστε να ολοκληρώσουν τον προσχεδιασμένο και προαπαφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. β) Να παλινορθώσουν τη μοναρχία και γ) Να επαναφέρουν την κοινωνικό-οικονομική πολιτική στα προπολεμικά επίπεδα. Η Δεξιά : α) Να εδραιώσει τη δοτή εξουσία όποιο και αν ηταν κόστος σε ανταλλάγματα. β) Να ξεχάσουν οι ΕΑΜίτες το κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο του ΕΑΜικού προγράμματος και γ) Να εξοντώσει, αν οχι ολους τους αγωνιστές της Αντίστασης, οπωσδήποτε ομως τους πρωτεργάτες και το στελεχικό δυναμικό που ηταν και φύση ιδεολογικοί της αντίπαλοι.

Πουθενά αλλού και ίσως πότε άλλοτε, δεν ειχε διεκδικήσει με τόση αγριότητα η Αγία τριάδα την εξουσία. Ολοι ειχαν κάνει ενα κλοιό γύρω απ το πελώριο ΕΑΜ. Συμμορίτες, τυχοδιώκτες κεροσκόποι, έμποροι σε ολες τις γωνιές της Ελλάδας, άρπαζαν και από ενα κομμάτι απ τα ΕΧΗ του ΕΑΜ. Τα τμήματα ασφαλείας και τα άντρα των συμμοριτών υπήρξαν θέατρα φρικαλεοτήτων, οργίων, μηχανοραφιών και προβοκάτσιας, αλλά και μεγαλείου των ανθρώπων που βασανίζονταν! Και οι συμμορίτες το έκαναν κέφι, να καταστρέφουν οτιδήποτε δεν μπορούσαν να το συναποκομήσουν : το αίμα ηταν πηγη πλούτου. Μετατρέπονταν σε χρήμα ειδικά για τους επικεφαλής των συμμοριών.

Το 1821, για την αποτίναξη του ανελέητου ζυγού, χρειάστηκε ένας οκτάχρονος αγώνας. Ενας αγώνας άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνειος, αιματηρός και πολύνεκρος, γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Εναν αγώνα που εκτός απ τον δυνάστη και τους ντόποιους πολέμιους τον καταπολεμούσε και η Ιερή Συμμαχία. Την εποχή εκείνη και κυρίως μετά την ανανέωση της, μια ανανέωση που αποτελούσε εγγύηση για την ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και ειδικά μετά την ήττα του Ναπολέοντα, ηταν τόσο ισχυρή η Ιερή Συμμαχία που οχι μόνο χαρακτήρισε την ελληνική Επανάσταση Καρμπονάρικη, αλλα αμφισβήτησε και την Γαλλική.

Ομως παρά ταύτα τα όνειρα και οι πόθοι τεσσάρων αιώνων έγιναν πραγματικότητα. Ο Μοριάς ελευθερώθηκε, μαζί και η Ρούμελη. Το τίμημα της λευτεριάς ομως ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς σφαγμένος και ερειπωμένος οχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλα και τους εμφυλίους που ακολούθησαν. Το ίδιο και η Ρούμελη. Το Νεοσύστατο κράτος λευτερώθηκε, με τους κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο παντοδύναμους διαδόχους των Μπέηδων και των Πασάδων. Τα Τζάκια και ο Κλήρος κυρίαρχα και πηγή μεσαιωνικού σκοταδισμού και πολιτικής

φαυλοκρατικής διαφθοράς διαμόρφωσαν εκείνο το πλαίσιο, που δεν μπόρεσε να αμφισβητηθεί η σε μεγάλα ποσοστά η συμμετοχή τους στην εξουσία. Και με τη βοήθεια των ξένων καλλιέργησαν συστηματικά την κοινωνική μιζέρια, την οικονομική καθυστέρηση, τη φαυλοκρατική συναλλαγή και την ηθική διαφθορά.
Το ίδιο και ο καταχικός Αντιστασιακός αγώνας, που κράτησε τέσσερα χρόνια ηταν εξίσου άνισος και σκληρό, αιματηρός και πολύνεκρος. Γεμάτος αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Οπως το 21, ετσι και τώρα η σύγχρονη Ελλάδα στις 12/10/1944 απελευθερώθηκε. Το τίμημα όμως της λευτεριάς και τη φορά αυτή ηταν ίδιο βαρύτατο. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε. Η μεταπελευθερωτική εποχή ομως, υπήρξε για την Ελλάδα απ τις πιό δραματικές και απ τις πιό τραγικές στην ιστορία του λαού και του τόπου. Με την ωμή και ξετσίπωτη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, το καθεστώς της μεταξικής δικτατορίας επανήλθε, με τα αγγλικά όπλα παντοδύναμο στην εξουσία. Ο λαός μας που πρόσφερε τα πάντα στον αγώνα, εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940/41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και φάνταξε σε όλο τον κόσμο με την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση 1941/44, βρέθηκε αναγκασμένος να παραδώσει τα όπλα, που πήρε απ τον εχθρό. Βρέθηκε άοπλος να αντιμετωπίσει τις ορδές των συμμοριτών και την οργανωμένη λευκή τρομοκρατία του επίσημου κράτους. Η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία και σε συνέχεια καθεστώς. Ενα καθεστώς που το βίωσε ο λαό μας για τριάντα και πλέον χρόνια και με διαγραφόμενο τον κίνδυνο επαναφοράς του πιό πολιτισμένα και ραφινάτο βέβαια.
Κανένα έθνος δεν πέρασε στο διάβα της ιστορικής του διαδρομής τόσες πολλές δοκιμασίες όσες το ελληνικό, και κανένα αλλος λαός, δεν εχει να επιδείξει τόση αδάμαστη θέληση, οχι μόνο για να ζήσει αλλα και να ζήσει ελεύθερος. Το 21 ήταν η αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμου σε αντίθεση προς κάθε λογική πρόβλεψη. Και η Αντίσταση του 1941-1944 για τη δική μας τη γενιά και την παγκόσμια διαμορφωμένη πολιτική και πολεμική ατμόσφαιρα, ηταν το ίδιο παράτολμη και έξω από κάθε λογική πρόβλεψη.
Η Επανάσταση του 1821, σηματοδότησε στα Βαλκάνια την εθνική και κοινωνική αφύπνυση των υποδούλων λαών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Ηταν επανάσταση ενταγμένη στον κύκλο των εξεγέρσεων που πυροδότησαν, ο ουμανισμός, ο διαφωτισμός, η αναγέννηση και η Κομμούνα του Παρισιού. Που προανάγγιλε την αυτοδιάθεση των ατόμων και λαών και τη συγκρότηση εθνοτήτων.
Το 1821, ειναι η ευρωπαΪκότερη στιγμή της Νεοελληνικής ιστορίας και αυτό οχι γιατί το 21, μετάλλαξε τους όρους του Ανατολικού ζητήματος και ενέταξε το ελληνικό πρόβλημα στα ενδιαφέρονταν των Μεγάλων Δυνάμεων, αλλα κυρίως γιατί ο ευρωπαϊκός φιλελευθερισμός ζητούσε να αναγνωρίσει στο πρόσωπό του την επανάσταση αυτή. Να πρόκειται άραγε μόνο για φιλελεύθερη πρόσληψη της Ελληνικής Επανάστασης; Πρόσληψη που διαιωνίζεται απ τον τρόπο της ένταξης της επανάστασης αυτής στη γενικότερη ευρωπαϊκή ιστορία ή πρόκειται για κάτι πιό σύνθετο; Το συνθετότερο θα αφορούσε τη σύμπτωση στο πραγματικό πεδίο των ευρωπαϊκών και των ελληνικών πραγματικοτήτων. Μια σύμπτωση που ευνοούσε το πέρασμα μέσα από διαφορετικούς δρόμους του φιλελεύθερου προτύπου συγκρότησης εθνοτήτων και διακυβέρνησης, και την ετοιμότητα όλων των ηγετικών παραγόντων της επανάστασης να αποδεχθούν δημοκρατικά

συντάγματα. Ειναι φανερό οτι με την Επανάσταση του 21, καθιερώθηκε ταυτόχρονα μια πολιτική θεωρία, εθνοκεντρική και δημοκρατική. Παράλληλα ομως δημιουργήθηκαν φαινόμενα πολλαπλών ωσμώσεων που φυσικά δεν απέκλεισαν τις βίαιες αντιπαραθέσεις.

Με την Επανάσταση του 1821, που αποτελεί την αποδέσμευση του ελληνισμού απ το οθωμανικό πλαίσιο στην προοπτική της δημιουργίας έθνους-κράτους, δρομολογούνται και πριμοδοτούνται διαδικασίες ανατροπής των προεπαναστατικών σχέσεων και μορφών κυριαρχίας. Αυτό πραγματοποιείται-οπως και στη διάρκεια της κατοχής-με την διαμόρφωση ενος Νεοτερικού πολιτικού πεδίου και Νέων «τόπων και τρόπων» εξουσίας, που αντλούν νομιμοποίηση στο όνομα του έθνους τότε-λαού στην κατοχή («Η κυριαρχία ενυπάρχει εις το Εθνος-Λαό στην κατοχή. Πάσα εξουσία πηγάζει εξ αυτού και υπάρχει υπέρ αυτού» άρθρο 5, Σύνταγμα Τροιζίνας) και συγκροτούνται σε αναφορά προς τις αρχές οργάνωσης και τα θεσμικά πρότυπα του σύγχρονου δυτικής μορφής κράτους.

Οι Εθνοσυνελεύσεις -Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) εκλεγμένη απ το λαό στην κατοχή-και τα όργανα διοίκησης (Εκτελεστικό, Βουλευτικό, Κυβερνήτης), που συγκροτήθηκαν για τη διεύθυνση και τον συντονισμό των πολεμικών επιχειρήσεων και τη διοιήκηση των επαναστατημένων περιοχών, δεδομένα που σήμαιναν την κατίσχυση διαφορετικών σε σχέση με το παρελθόν διαδικασιών και τρόπων συμμετοχής στο «πολιτικό-κοινωνικό». Οπως το 21, έτσι και στη διάρκεια της κατοχής, οχι μόνο διαμορφώθηκαν πυροδοτήθηκαν και και πριμοδοτήθηκαν δυναμικές αναδιατάξεις των σχέσεων εξουσίας, και διαμόρφωσαν νέες κοινωνικές και πολιτικές ιεραρχίες, συμβατές με τους θεσμούς και τις αρχές του σύγχρονου κράτους το 21, ετσι και αντίστοιχο με αυτό του Βουνού-κατοχικό. Αυτό σήμαινε πως οπως στη διάρκεια του αγώνα το 21, άρχισε την αποδυνάμωση των «παραδοσιακών» δομών, θεσμών και εξουσιαστικών παραγόντων. Αναφέρομαι στους κοινοτικούς, Εκκλησιαστικούς, Φαναριώτες κλπ άρχοντες, το 4ο αυγ/νό καθεστώς, ο,τι κατάλοιπο αυτού προϋπήρχε και ό,τι αντιδραστικό και αντιδημοκρατικό προστέθηκε απ τους κατακτητές.

Οπως η Επανάσταση του 21, εμφορούμενη και καθοδηγούμενη απ τα Νάματα των αρχαίων προγόνων, τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό και την αναγέννηση που ξεπήδησε μετά τον Μεσαίωνα, σαν αδήριτη ανάγκη και κουβαλώντας μαζί του ο,τι πολίτιμο διασώθηκε απ τη μεσαιωνική λαίλαπα. Προσπαθεί να αναστήσει τη συνέχεια του ελληνισμού και τη διαμόρφωση εθνικής αντίληψης, που ιστορικά προηγείται απ την ίδρυση εθνικού κράτους, δύο ιστορικές αντιλήψεις-κουλτούρες, αντιθετικές και ανταγωνιστικές μεταξύ τους, διεκδικούν τη συνείδηση των Ελλήνων του 21: απ τη μιά η αντίληψη του ομανισμού, του Διαφωτισμού και της αναγέννησης με αναφορές στην αρχαία Ελλάδα, την ελληνική γλώσσα το γένος-έθνος των Ελλήνων-και απ την άλλη η ορθόδοξη-παραδοσιακή, με αναφορές στη Βασιλεύουσα, την ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία και το γένος των Ρωμαίων-τη Ρωμιοσύνη.

Πρόκειται ουσιαστικά για τη σύγκρουση δύο ταυτοτήτων : μιάς ελληνικής και μιάς καθαρά χριστιανικής. Στη μεγάλη σχετικά περίοδο, μέσα στην οποία ξετυλίχθηκαν τα γεγονότα στην Ευρώπη και τη χώρα μας, που οδήγησαν στη γαλλική

Επανάσταση του 1798 και τη δική μας το 1821, συνάντησε τόσο η γαλλική αλλο τόσο και η δική μας μια συγκροτημένη και καλά οργανωμένη αντεπανάσταση με κυρίαρχο σύνθημα των ελέω Θεού Φεουδαρχών :«δεν υπάρχουν παγκόσμια δικαιώματα παρά στη φαντασία των τρελών». Η αντεπανάσταση χωρίς να παρουσιάζεται παντού ενωμένη, στηριγμένη στη συντηρητική Ευρώπη (Αυστρία, Ρωσία, Ισπανία, Ιταλία και Οθωμανική Αυτόκρατορία), συσπειρωμένη η αντίδραση γύρω απ τους μονάρχες και τις Εκκλησίες και στηριγμένη στην παντοδυναμία της παράδοσης, αρνείται την ομοιογένεια των ανθρώπων και των συνθηκών και εξήρε μόνο τον ρόλο του κράτους, σαν την μόνη ανώτερη αξία, που πρέπει να επιβληθεί στο προσωπικό συμφέρον άποψη του (xegkel), οταν δεν προχωρούσε στην υπέρβαση κράτους-εθνους, βρήκε με την βοήθεια της χριστιανικής «μεγαλοψυχίας», πολλούς τρόπους να αντιδράση πρακτικά στην Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας.
Ετσι τα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα κινήθηκαν μεταξύ της επανάστασης και την παράδοση. Με την παράδοση να παρουσιάζει αντιστάσεις, που θα επικρατήσουν όπως και στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και τη δική μας χώρα στην εξουσία των παλιών οικονομικών δομών και αυτό γιατί και η ιδία η αστική τάξη, αν δεν πρόδοσε στο σύνολο τις αρχές και αξίες τις που έφερνε, δεν τις υπαρασπίστηκε σθεναρά. Συμβιβάστηκε με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και σε συνέχεια δέχθηκε η χώρα μας και την Μοναρχία του Οθωνα και την πρόσδεση στο άρμα του αγγλικού κεφαλαίου.
Τίποτε δεν διευκολύνει περισσότερο την κατανόηση του παρελθόντος απ τη σύγκριση με παρόμοιες καταστάσεις του παρόντος. Αρκεί να θυμηθούμε την Ελλάδα κάτω απ τον ζυγό των Τούρκων...και τότε θα καταλάβουμε το νόημα που εχουν οι λέξεις ελέω Θεού φεουδάρχης και Ραγιάς υποτελής. Οι λέξεις γαιοκτήμονας συνεργαζόμενος με τον δυνάστη και το Ραγιά επαναστάτη, τους λογάδες της Εκκλησίας και τους γραμματικούς των Φαναριωτών, τότε θα καταλάβουμε πόσες όψεις ειχε η σκλαβιά του Ραγιά και σήμερα του ανιδιοκτήτη. Το προλετάριου. Αν σε αυτό προστεθεί και το πολυμήχανο πνεύμα στους ιθαγενείς «ευγενούς» καταγωγής, που αφιερώνεται στην υπηρεσία των κατακτητών την ανηθικότητα των Φαναριωτών το 21 και της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας στη σύγχρονη κατοχική και μετακατοχική Ελλάδα, θα βρούμε, πολλές και μεγάλες ομοιότητες, ως προς την αντικειμενική κατάσταση και τις συνέπειες που πλήρωσαν οι νικητές τότε Ραγιάδες αγωνιστές και στην κατοχή οι αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ
Οπως η Επανάσταση του 21, αποτέλεσε ενα κοσμοϊστορικό γεγονός και πήρε παγκόσμιο χαρακτήρα, έγινε κατά κάποιον τρόπο ΣΥΜΒΟΛΟ, γιατί ηταν η πηγή της αθάνατης αρχής της αυτοδιάθεσης των λαών. Το ίδιο μπορεί να πεί κανείς και για την Αντίσταση 1941-44, που αποτέλεσε το μοντέλο των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων για τους λαού στη Λατινική Αμερική, Ασία, Αφρική και Ευρώπη, που μάχονταν και εξακολουθούν να μάχονται ενάντια στα τεράστια αποικιοκρατικά υπολείμματα. Κι άν παρά ταύτα αλλιώνεται ,παραποιείται και διαστρεβλώνεται η ιστορία μας, τόσο του 21, αλλο τόσο και νεότερη, της αλβανοκατοχικής περιόδου, από ανεύθυνους και ιστορικά ανήθικους και κυρίως απ τη στρατευμένη ιστοριογραφία, όπου η «ιστορία» μπαίνει στην υπηρεσία της εξουσίας, για να ενισχύσει με πρόσθετα επιχειρήματα τον «επίσημο»,

καθεστωτικό μύθο, μετετρέποντας την ιστορία σε θεραπαινίδα της εξουσίας προκειμένου να της δώσουν μια τεχνήτη διαχρονικότητα.
Την ημέρα που οι αγέροχοι Γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος όπως μέχρι τότε έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες στο Στάλιγκράτ, ο ψυχρός πόλεμος μπήκε απ την πλευρά των Αγγλό-Αμερικάνων σε κίνηση η στρατηγική του ψυχρού πολέμου, που οήγησε στη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα. Η 40χρονη αντιπαλότητα, που ακολούθησε αμέσως μετά τη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα, οδήγησε τον ψυχρό πόλεμο και αυτός στον χωρισμό του κόσμου σε δυό στρατόπεδα. Ο χωρισμός αυτός δεν ηταν μια νοητή γραμμή ανάμεσα στους δύο κόσμους. Ηταν αποφάσεις, ηταν πράξεις και στάση ζωής απέναντι στα τεκτενόμενα. Ο ψυχρός πόλεμος δεν ήταν μονάχα ενας εντονότατος πολιτικός, οικονομικός, στρατιωτικός και πολιτισμικός ανταγωνισμός. Ηταν η ισοροπία του τρόμου και κυρίως η εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Αντίστοιχα συνεπώς θα έπρεπε να δράσει και το κράτος και οι μηχανισμοί υλοποίησης των στόχων του ψυχρού πόλεμου.
Οι στόχοι κοινοί, τα προβλήματα αλληλοεξαρτώμενα, δεν έμεινε παρά να μπούν σε κίνηση οι μηχανισμοί, που θα υλοποιούσαν αυτούς τους κοινούς και αλληλοεξαρτώμενους στόχους. Για την ελληνική «εξουσία», ο εμφύλιος πόλεμος ηταν ο πιό σύντομος και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να υλοποιηθούν οι στόχοι. Το παρακράτος από προπολεμικά ακόμα ηταν εύρωστο, τα τάγματα ασφαλείας λειτούργησαν άψογα στην κατοχή. Το ίδιο και οι τόσοι αλλοι εθνοϊσμοί. Το κράτος και οι παραστρατιωτικές οργανώσεις επί ποδώς. Οι συλλήψεις ειναι το πρώτο βήμα. Τα βασανιστήρια το ίδιο. Οι χαφιέδες σε διατεταγμένη υπηρεσία. Οι ψευδομάρτυρες το ίδιο απαραίτητοι για να τηρηθούν τα προσχήματα και να εχει κάποια «ισχύ»το κατηγορητήριο.
Για να αποτελέσει βάση εξόρμησης ενας χώρος, το κράτος πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν και το ΕΑΜ παρά τις τόσες συνεργασίες με τους κατακτητές, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών. Τα μπλόκα και τις ομαδικές εκτελέσεις, τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και το Δεκέμβρη με τους Αγγλους και τις μεταπελευθερωτικές διώξεις διατηρούσε και ασκούσε μια τεράστια επιρροή. Επρεπε η επιρροή αυτή να περιορισετεί ετσι:
Στον κρατικό μηχανισμό που στερέωναν, δεν θα έμεναν εκείνοι που ηταν υποπτοι οτι διακατέχονταν από ευρύτερα δημοκρατικά ιδανικά και φρονήματα. Ολοι αυτοί, ο κόσμος της Αντίστασης, που έκαναν ό,τι μπόρεσαν για την απελευθέρωση της πατρίδας βρέθηκαν στο δρόμο. Και να σκεφθεί κανείς οτι ολος αυτός ο κόσμος αποτελούσε τους αρίστους, τους ικανότερους και τους τιμιότερους στις διάφορες υπηρεσίες που αποσχολούνταν. Προσόντα άχρηστα για το θεμελιούμενο νέο κράτος. Τα κλειδιά του κρατικού μηχανισμού, δεν θα παραδοθούν ούτε στους ικανους εθνικόφρονες. Σ αυτούς που η αγάπη τους για την πατρίδα και την πίστη στο κοινωνικό καθεστώς δεν έκρυβε καμιά ιδιοτέλεια, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στο ξεπέρασμα των δυσκολιών και να πάει μπροστά η χώρα. Και αυτοί θα παραμεριστούν, θα μπούν στο περιθώριο και αν ακόμα κάποιοι χρησιμοποιηθούν σε καμιά περίπτωση, δεν θα ειναι οι πρώτοι και σε θέσεις κλειδιά. Θα κριθούν ακατάλληλοι να ειναι επικεφαλής δημοσίων υπηρεσιών. Δεν τους χρειάζονται τους πρώτους. Δεν διώξανε ολους τους άλλους, που διαθέτανε

παρόμοια προσόντα, για να βάλουν στη θέση τους ανθρώπους, που δεν θα ηταν πειθήνια οργανά τους και εκτελεστές εντολών.
Γι αυτό και τα κλειδιά της κρατικής μηχανής, θα τα εμπιστευτούν στα πιό δυναμικά στελέχη της εθνικοφροσύνης. Σε όλους εκείνους που πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, είτε σαν ταγματασφαλίτες είτε σαν μέλη των ποικιλώνυμων ενόπλων αντικομμουνιστικών οργανώσεων, είτε και σαν στενοί συνεργάτες των Γερμανών. Μοναδικό κριτήριο για την πρόσληψη θα ειναι ο ενπράγματος δεδηλωμένος και αποδεδειγμένος αντικομμουνισμός. Σε αυτούς που ηταν πρόθυμοι να...σε ασήμαντα ανθρωπάκια, ανυπολήπτοι και δουλοπρεπείς. Αυτοί θα ειναι οι πρώτοι και αυτοί θα πέρνουν τις κέραιες θέσεις και καθοριστικές αποφάσεις στο μέλλον για το λαό και τη χώρα.
Οι ανθρωποι αυτης της ποιότητας κρίθηκαν οι πιό κατάλληλοι, γιατί ηταν και οι πιό παθιασμένοι εχθροί του προδευτικού κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθεί. Θα ειναι πολύ επιμελημένη η επιλογή τους και θα αποτελέσουν τον κορμό του νεοδημιουργημένου κράτους. Στο εξής το πνεύμα τους θα κυριαρχήσει σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό. Θα επιδιώξουν να γίνει το πιστεύω των Ελλήνων. Θα αποτελέσουν το προζύμι της νέας εξουσίας.Το «ήθος» και ο «πατριωτισμός» τους, θα βάλουν ανεξίτηλη τη σφαγίδα τους στη μεταπολεμική Ελλάδα. Θα μπολιάσουνε με αυτό το ήθος και το μισαλλόδοξο πνεύμα τους και το τελευταίο γραναζάκι του κρατικού μηχανισμού. Για να διασφαλίσουν την ανικανότητά τους από τυχόν «εξυπνάκιδες» και για να μην φανούν τα κενά τους εξοβελήσανε κάθε έντιμο, αξιόλογο και λογικό άνθρωπο.
Οι ιδέες τους αυτές όπως και το ήθος τους καθιερώθηκαν. Θεωρήθηκαν θέσφατα και αναλύωτες αρχές. Και επειδή ηταν ισχυροί και στηρίζονταν σε γερές ξένες και ντόπιες πλάτες, παραμείνανε σταθερά και αμετακίνητοι εκεί που τοποθετήθηκαν και οι ιδέες και η συμπεριφορά τους αποτέλεσε το πρότυπο για τους υφισταμένους τους. Αποτελέσανε το παράδειγμα, έγιναν καθεστώς και παράδοση. Μέσω αυτού του μηχανισμού, άρχισε η ανακύκλωση αυτού του φαινομένου που ακούει στο όνομα μεταπολεμικό ελληνικό κράτος.
Το κράτος, που θα φέρει σε πέρας το «βαρύ και δύσκολο εργο της εξόντωσης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Που θα δολοφωνήσει τη μελλοντική Ελλάδα, θα στείλει εκ προμελέτης, χωρίς φειδώ και περίσκεψη χιλιάδες ανθρώπους στον Αγιο Πέρτο. Που θα απλώσει ενα μολυβένιο αι αδιαφανή πέπλο σιωπής και λήθης πάνω από την Ελλάδα, θα σφραγίσει στόματα, θα απαγορεύσει σκέψεις, θα δολοφονήσει ιδέες και συνειδήσεις. Το κράτος, που θα αναλάβει να βάλει τη βαριά ταφόπετρα στην Αντιστασιακή ιστορία και να θάψει την ίδια την Ελλάδα, έπρεπει να ειναι αντάξιο αυτού του μακαύριου έργου. Μόνο ανθρωποι με προσποίηση, μεταμόρφωση και την αίσθηση της ευκαιρίας, μπορούσαν να διαπράξουν ενα τέτοιας έκτασης έγκλημα. Το κράτος, που θα αναλάβει να διαστρέψει, να παραποιήσει και να αλλιώσει την ιστορία, που θα παράγει τους αγωνιστικούς κατοχικούς μύθους, θα αναζητήσει τους Νενέκους και ας ξέρει οτι με τους Νενέκους δεν απελευθερώνονται, ούτε στεριώνονται τα έθνη (το 21), δεν ξεσκλαβώνονται οι κατακτημένοι λαοί και χώρες.
Αυτοί θα προσδιορίσουν τους «ήρωες» που «θυσίασαν» τα πάντα για την πατρίδα. Θα καθορίσουν τις πλατείες για να τους στήσουν τα αγάλματα και τις προτομές και τους δρόμους για να δώσουν το όνομα τους και ας έλεγε ο

Κολοκοτρώνης για τους Τουρκολάτρες και τους συνεργάτες: «Βάλτε Φωτιά και Τσεκούρι, Στήστε Φούρκα και Παλούκι στους Προσκυνημένους...» για να προσθέσει : «Την Κατάρα της Πατρίδας Νάχετε Αμα δεν Κάνετε τα Πάντα για τη Σωτηρία της».
Οπως ειναι γνωστό το 21, όταν πλέον ο αγώνας μπήκε στη φάση της υλοποίησης, για να τον περιφρουρήσουν απ την προδοσία και τις διαρροές, επειδή ο Ορκος δεν ηταν εκατό τα εκατό αποτελεσματικό μέτρο, για την διασφάλιση της εχεμύθεις και τη συνεργασία, πήραν απόφαση να εκτελούνται αμέσος οσοι συνεργάζονταν, θα κάνανε προδοσίες ή και ηταν ύποπτοι οτι θα πρόδιδαν τα μυστικά που ήξεραν. Οσο σκληρό και αν φαίνεταισε αυτές τις περιπτώσεις επιβάλεται.
Οπως γράφω και σε αλλο σημείο το πρώτο θύμα της «Φιλικής», ηταν ο Γαλάτης, τον οποίο σκότωσε ο Δημητρακόπουλος, μα εντολή του Τσακάλωφ, που ηταν αρχηγόε της «Φιλικής». Ο δευτερος που σκοτώθηκε απ τους «Φιλικούς», ηταν Καμαρινός Κυριάκος, που ενώ ηταν πιστός επειδή ηταν γνώστης ενος καθοριστικής σημασίας για την Επανάσταση γεγονός : συγκεκριμένα ηταν ο μόνος ίσως άνθρωπος που γνώριζε, έξω απ το στενό περιβάλλον την αρνητική απάντηση του Τσάρου, να στηρίξει την Επανάσταση και την άρνηση του Καποδίστρια, να αναλάβει την αρχηγία της Επανάστασης, εκπληρώντας το αίτημα του Ρήγα που τους ζητούσε: Να βάλουν ενα Αρχηγό. Και μόνο στη σκέψη οτι μπορούσε να διαρρέση αυτό το καθοριστικής σημασίας γεγονός, προκειμένου να διασφαλίσουν αυτήν καθ εαυτήν την Επανάσταση και το βασικό επιχείρημα στο όνομα του οποίου θα άρχιζε χρονικά, αποφάσισαν να τον δολοφονήσουν, γιατί για δολοφονία πρόκειται.
Οι «Φιλικοί» στην προπαγάνδα τους, εκτός όλων των άλλων επιχειρημάτων, άφηναν να νοηθεί οτι έχουν, αν οχι την έγκριση του Τσάρου, τουλάχιστο την ανοχή του. Το ίδιο και για την περίπτωση ανάληψης της αρχηγίας απ τον Καποδίστρια. Ο Καποδίστριας, οχι μόνο δεν δέχθηκε τότε να αναλάβει την αρχηγία, αλλα συνέστησε οτι θα αργήσει πολύ η απελευθέρωση και χαρακτήρησε «πρόωρη» την Ιδρυση της «Φιλικής» και την έναρξη της Επανάστασης. Και αυτό γιατί ο Καποδίστριας γνώριζε τα τεκτενόμενα στην Ευρώπη. Ενώ η αντίδραση μεσουρανούσε (οπως οι ναζί στην κατοχή) μετά την ήττα των αστών στη Γαλλία η η «Φιλική» με την κήρυξη της Επανάσταση ανέλαβε και έφερε το θέμα των αστών στο προσκήνιο. Οι φιλελευθεροί ενθαρρυμένοι άρχισαν τον αγώνα ξανά.Η «Φιλική» θα έλεγε κανείς οτι έβαλε γυαλιά, στον μεγάλο διπλωμάτη, αφού δεν πέρασαν τρία χρόνια και οι Ελληνες έδειξαν πως ηταν ικανοί, υπό την ηγεσία των Φιλικών να απελευθερώσουν την Ελλάδα. Κάτι παρόμοιο έγινε και με τους «ταγούς» της κατοχής, που με διάφορα συνθήματα πρόβλεπαν το άσκοπο του αγώνα και μια σειρά αλλα παρόμοια συνθήματα.
Το κράτος, που θα διεκδηκήσει την «προσάρτηση της Σόφιας» και την «κατάληψη της Μόσχας», αλλα δεν θα τολμήσει να ανοίξει το στόμα να προφέρει τη λέξη : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Δωδεκάνησα, Δαρδανέλια. Το κράτος, που θα εκποιήσει χώρα και λαό, αγώνες και θυσίες, μέλλον και ιστορία ξανά στους Αγγλους, για να εδραιώσει την ξουσία της η αντιδραστικής Δεξιά. Ξεχνώντας πως λαοί που αγνοούν το παρελθόν, διαστρέφουν την ιστορία τους και κυρίως αυτοί

εμπορεύονται ετσι επιπόλαια το παρόν τους, δεν δικαιούνται να εχουν μέλλον ελεύθερο.
Οπως το 21, ο Μοριάς λευτερώθηκε, μαζι με τη Ρούμελη, αλλά λόγω των Τουρκολαρτών και τους Νενέκους, το τίμημα της λευτεριάς ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς «κατακαϊμένος» και η Ρούμελη ερειπωμένη. Το ίδιο και το 1944. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε ο λαός και η χώρα παραδώθηκε τους αγγλολάτρες και τους σύγχρονους Νενέκους.
Ειναι αλήθεια, οτι απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής ,υπήρχαν οι δολοφόνοι της ιστορίας. Απ την εποχή όμως που το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο, το οποίο για τα «αντικαθεστωτικά εγκλήματα» επέβαλε, εκτός απ την εσχάτη των ποινών, και το μεταθανάτιο ανάθαμα της μνήμης του καταδικασμένου, απαγορεύοντας ακόμα και το πένθος στους οικίους του «εγκληματία», και τον ίδιο τον διέγραφε απ τα κατάστοιχα, δεν του δήμευαν όμως και τα περιουσιακά του στοιχεία, όπως συνέβαινε με τα δικά μας καθεστωτικά Δικαστήρια. Και ούτε αυταρχικά οπως συνέβει στην δική μας μεταπολεμική χώρα, να θέλει οχι μόνο να επιβάλει την δικής της παραταξιακή-ταξική «ιστορία», αλλα και να ξεχάσουμε, να ρίξουμε στο πύρ το εξώτερο την κατοχική και την μετακατοχική ιστορία. Να μήν ανοίξει κανένας το στόμα του να πεί το παραμικρό για την κατοχική και μετακατοχική πορεία και ζωή τη του λαού μας. Να ξεχάσουμε το πρόσφατο παρελθόν και να δεχθούμε τον λαμπρό, νέο κόσμο που μας υπόσχονται οι πολυεθνικές: η Γουώλ Στρίτ και το Σίτυ του Λονδίνου κλπ. Να ρίξουμε στη λήθη και τη λησμονιά το κομμάτι εκείνο της ιστορίας, που αφορά τους θύτες και να μην θυμόμαστε τα θύματα.
Για δεκάδες χρόνια η αναφορά σε αυτά τα δεδομένα θεωρούνταν, μα και θεωρείται ακόμα από πολλούς αναμόχλευση των παθών. Να δεχθούμε παθητικά τη θεωρία του xatogiamma για το «τέλος της ιστορίας», λες και η ιστορία δεν ειναι η ίδια η ζωή ή να γυρίσουμε σελίδα. Ειναι τόσα τα ανομήματα της Κοτζαμπάσηκης ολιγαρχικής δεξιάς, που παρά τις παραποιήσεις, τις διαστρεβλώσεις και τις αλλοιώσεις για να τακτοποίηση «αντιστασιακά» τους δικούς της ανθρώπους, που όσο και αν προσπαθήσει. Οσα μέσα και αν χρησιμοποιήσει δεν θα το κατορθώσει. Θέλει να ξεχάσουμε την ιστορία του μεσοπολέμου, την κατοχική και την μεταπελευθερωτική ιστορία. Αυτή η επιμονή και έμμονη ιδέα της ολιγαρχικής δεξιάς, να ξεχάσουμε την ιστορία, μου θύμισε ενα κομμάτι που διάβασα κάποτε στην «Αλεξιάδα», οπου μια Βυζαντινή Πριγκίπισα-δεν θυμάμαι το όνομά της, ενώ έγραψε ενα κόμματι ιστορίας-είπε οτι «δεν θέλει καθόλου το έργο της» και αυτό γιατί αναφερόμενη σε αυτό, θα ηταν υποχρεωμένη «να αναφερθεί στον χυδαίο όχλο» και αυτό «για να μή μολύνει το σώμα της ιστορίας»! Το ίδιο έκανε και ο Οράτιος (karmina3,1,1,) με την αποστροφή: «μισώ το χυδαίο όχλο και τον κρατώ μακριά μου». Και τον Σεφέρη που για να χαρακτηρίσει την κατάσταση που επικρατούσε ειχε πεί : «...Πολλές οργιές κάτω από τη θάλασσα...».
Φαίνεται πως οταν την έγραφε η Πριγκίπισα Αλεξιάδα και ο Οράτιος την ιστορία που «μόλυνε το σώμα της ιστορίας», ή οτι ηταν μιά ρομαντική αλλοπαρμένη Πριγκίπισα ή οτι δεν ειχε ολοκληρώσει ακόμα τις ταξικές σπουδές της, ωστε να αντιληφθεί οτι την ιστορία, την πραγματική-αληθινή ιστορία την γράφει πάντα

τελικά ο «όχλος» και οχι οι δουλοπρεπεις και καλοπληρωμένοι γραφιάδες. Οτι τη γράφει ο «όχλος», αυτό το ήξερε πολύ καλά ο Οράτιος, γιατί αυτός ο «όχλος» βάζει τα δομικά στοίχεια της ιστορίας: τον ιδρώτα, την πίκρα, τον πόνο και τη χαρά σε καιρό ειρήνης, το αίμα και τις πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμου στον πόλεμο. Ολοι λίγο πολύ γνωρίζουμε ή εχουμε ακούσει οχι μόνο για το πείσμα, αλλα και το άκαμτο πείσμα του γαϊδάρου και μουλαγιού. Ε! λοιπόν, ο λαός στο κοινωνικό-ιστορικό γίγνεσθαι, λειτουργεί και συμπεριφέρεται σαν το «γαϊδορό-μούλαρο», που ενώ σου ανήκει και τον εξουσιάζεις, δεν μπορείς όμως να του επιβάλει πάντα τη θέλησή σου και ας ειναι υποχείριό σου. Η πουτάνα που τον αποκαλούν οι Νταβατζίδες ης πολιτικής. Μπορείς π.χ να τον πάς στη βρύση, να διψάει και μάλιστα πολύ, αν δεν θέλει για δικούς λόγους, δεν μπορείς να τον ποτίσεις όσο και αν τον πιέσης. Και αν ακόμα του χώσεις στο νερό το κεφάλι, δεν θα το καταφέρεις να πετύχεις το σκοπό σου. Οταν θελήσει αυτός αν ειναι στο ύπαιθρο, δεμένος θα βρεί τρόπο να κόψει το σκοινί, να βγάλει τον πάσαλο ή θα ξεσηκώσει τον κόσμο με τις ψωνές αν ειναι στο σταύλο, γεγονός που θα σε υποχρεώσει να τον πάς οταν θέλει αυτός να πιεί το νεράκι του.
Το ίδιο θα συμβεί και οταν θελήσεις να τον υποχρεώσει να τον περάσεις απ ενα μέρος, που αυτός δεν θέλει ή το θεωρεί επικίνδυνο για τη ζωή του : πχ ενα αυλάκι, εναν ανώμαλο δρόμο, μια γέφυρα κλπ. Και στην περίπτωση αυτή αν θελήσει ο ιδιοκτήτης-αφέντης, να του επιβάλει τη θέλησή του και οταν ακόμα χρησιμοποιήσει βάρβαρα μέσα, οι συνέπειες θα ειναι εις βάρος του. Και αν κάτω από αφόρητη πίεση υποχρεωθεί να περάσει το αυλάκι, θα το περάσει-πηδήσει κατά τέτοιον τρόπο που και τη ζωή του να διασφαλίσει και το πείσμα του να ικανοποιήσει, με αποτέλεσμα όποιο και αν ειναι το φορτίο-να βρεθεί στο έδαφος. Επιβεβαίωση οτι ο λαός λειτουργεί και συμπεριφέρεται με αυτό τον τρόπο αποτελεί η αλλαγή των συστημάτων ζωής και η πτώση τόσων Αυτοκρατοριών, με αποκορύφωμα και η πτώση του «υπαρτού» το 1989, ακριβώς γιατί δεν ειχε διασφαλίσει την προοπτική που άνοιξε η Επανάσταση του 1917. Αυτην την ιστορία του «όχλου» θέλουν να ξεχάσουμε οι ηγεσίες και να αρκεστούμε στη δική τους ψευδεπίγραφη «ιστορία». Μα η ιστορία δεν γράφεται με «λευκές σελίδες», ετσι γράφεται η προπαγάνδα. Αυτό ολοι το γνωρίζουμε από οδυνηρές εμπειρίες.
Η χώρα μας απ το 21, και μετά ακολούθησε την πανάρχαια πρακτική της εξουσίας, που συνίσταται στο η dammatio memoriae, που ειναι η εσαεί καταδίκη της μνήμης του ηττημένου αντιπάλου. Πρακτική που για το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, παραμένει διαρχονικά αναλλοίωτη ως προς τους βασκούς ταξικούς στόχους απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας και ειδικά μετά την τεχνολογική επανάσταση, που αρχίζουν και οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής με τελική κυριαρχία του εμπορό-τραπεζικού κεφαλαίου.
Μετά την πτώση του «υπαρκού», πολλοί ευαγγελίζονται το τέλος της ιστορίας. Αλλοι θέλουν να γυρίσει η Ανθρωπότητα σελίδα. Και αλλοι αναρωτιούνται τί τους θέλουμε σήμερα όλους αυτούς τους ιστορικούς; Η ιστορία της ανθρωπότητας γράφτηκε: Η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ειναι θεϊκά δοσμένη, αρά αιώνια και αμετάβλητη.Το ίδιο και το κεφάλαιο και το κεφαλαιοκρατικό αντροκεντρικό σύστημα ζωής, η μονογαμική οικογένεια, εδραιωμένες ανά τον κόσμο οι θρησκείες με κυρίαρχη η Χριστιανική στον Δυτικό κόσμο. Σήμερα

κανένας δεν τα αμφισβητεί πιά αυτά. Η ζωή ομως λέει, και η υπό κατάργηση για μερικούς ιστορία επιβεβαιώνει, οτι άτομα και λαοί που λησμονούν τα παθήματα του παρελθόντος τους, ειναι υποχρεωμένοι να τα ξαναζήσουν. Το ίδιο ισχύει και για τη διαχρονικότητα του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.
Από καταβολής ιδιοκτησάς, όπως και σήμερα και για όλες τις κοινωνίας της ιδιοκτησίας: ο πέπλος της σιωπής και της λήθης που καλύπτει τα γεγονότα, οσο αυτά γίνονται χρονικά πιό απόμακρα, ειναι φαινόμενο όπως φαίνεται και συλλογικό και δεν αφορά μόνο μεμονωμένες χώρες και άτομα.
Η ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας με αυτήν του Μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω του ανεθεωρητικού ρεύματος των κατ επάγγελμα ιστοριογράφων Γερμανών και άλλων, την αναγραφή της ιστορίας. Προσπαθούν να την γράφουν με δυό βασικούς στόχους α) με το επιχείρημα οτι: ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοϊκών Ναζί ευθύνονται για όλα!...Μια επιδίωξη που αποβλέπει να αξιοποιήσει τις συναισθηματικές απόψεις του γερμανικού λαού και β) Η Γερμανική ηγεσία απ ό,τι φαίνεται, έκανε τα πάντα να σβήσει, οχι μόνο απ την μνήμη του Γερμανικού λαού την περίοδο του Γ! Ράϊχ και του Ναζισμού, αλλά και απ το κέντρο του ενδιαφέροντός του. Και ενώ έκανε τα πάντα να ξεθωριάσουν πρώτα και να ξεχαστούν μετά, τα φρικτά κατά της ανθρωπότητας εγκλήματα, παράλληλα, δεν παράλειπει ομως να του θυμίζει, πώς δεν πρέπει να ξεχάσει ποτέ, μα ποτέ και για τίποτε τους βομβαρδισμούς των γερμανικών πόλεων και την κατοχή απ τα ξένα στρατεύματα την ηττημένη χώρα τους και ειδικά απ τα Σοβιετικά. Κοινότοπη άλλωστε ειναι η διαπίστωση οτι η ασθενέστερη μνήμη χαρακτηρίζει συνήθως τους ενόχους και τους οφειλέτες.
Εκείνο που πρέπει να τονιστεί αλλα και να μας ανησυχεί ακόμα, ειναι το γεγονός οτι οι ίδιους οι Γερμανοί, δεν εχουν ακόμα παρά την παρέλευση μισού αιώνα, δόσει στη δημοσιότητα τίποτε, μα τίποτε απολύτος απ το γερμανικό ιδίως κινηματογραφικό υλικό, που να εχει σχέση με τον πόλεμο, ενώ εχουν γραφτεί και γυριστεί αρκετά συγγράμματα και κινηματογραφικές ταινίες, που αν δεν δικαιολογούν απόλυτα τη συμπεριφορά και τα εγκλήματα, προσπαθουν να περιορίσουν το μέγεθος του εγκλήματος και να απαλύνουν τις πολλαπλές συνέπειες που ειχαν υποστεί οι κατεχόμενοι λαοί.
Δυστυχώς γι αυτούς ο μεγάλος Γερμανός στοχαστής Τόμας Μάν, αυτόπτης μάρτυρας της ανόδου του ναζισμού, χαρακτηρίζε τον εθνικοσοσιαλισμό «επανάσταση του μηδενισμού» με ένα πλέγμα πεποιθήσεων «στο απάνθρωπο, στο παράλογο και το χθόνιο στοιχείο στη γή, στο λαό, στο αίμα, στο παρελθόν και στο θάνατο». Και κυρίως, θεωρεί οτι οι ρίζες του προβλήματος ανιχνεύενται, στην απολιτικότητα τους γερμανικού πνεύματος, καθώς και στο γεγονός οτι «μια κουλτούρα που δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική βρίσκεται κοντά στη βαρβαρότητα».
Βέβαια πρέπει να καλύψουν-διακαιολογίσουν τα Ναζιστικό-φασιστικά απάνθρωπα και φρικτά εγκλήματα. Ομως για να μην πλανηθεί-ξεχάσει ο γερμαικός λαός τη «Θεϊκη του αποστολή» η Γερμανική Νεο-Δεξιά με τη θεωρία περί «αυτογνωσίας του έθνους» θεωρεί οτι χρειάζεται η παράθεση των άλογων απόψεων του Χίτλερ, ώστε ο Γερμανός, που δεν έζησε τη αχαλίνωτη φρίκη, που έσπειραν στην Ευρώπη και γενικότερα στον κόσμο οι πρόγονοί τους, ετσι ώστε αντιπαραβάλοντάς την, στις άλογε απόψεις του Χίτλερ, ενώ παράλληλα θα θυμίζει

οτι:«Η Αρία φυλή ειναι η ανωτέρα και ισχυροτέρα όλων...», οτι «ειναι ο μοναδικός δημιουργός μιας ανωτέρας ανθρωπότητας...». Οτι Υπήρξε πάντοτε ο μεγαλύτερος θεματοφύλακας του ανθρώπινου πολιτισμού». Οτι «Ο Αριος ειναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας. Ο ανώτερος σκοπός του ρατσιστικού κράτους ειναι η φροντίδα να διατηρηθεί και προστατευθεί η καθαρότητα της Αριας φυλής, ωστε να μή μολυνθεί το εργο του Θεού». «Οι Εβραίοι ειναι λαός ληστών... υπερασπίζοντας τον ευατό μου κατά των Εβραίων αγωνίζομαι να υπερασπιστώ το έργο του Θεού». «Οι Γερμανοί ειναι το μοναδικό είδος ανθρώπων, το οποίο επέλεξε το πεπρωμένον για να φέρει εις πέρας το μεγάλον του έργο». «Οι Γερμανοί ειναι απολύτως ανώτεροι από κάθε άλλο λαό... Ειναι λαός οδηγητής και αφέντης». «Πρέπει να φέρουμε προς εμάς το διακριτικό σήμα των πράξεων, τις οποίες ο θεός προσδοκά να πραγματοποιήσουμε». Το «έθνος» ειναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας και του ιμπεριαλισμού.

Η Ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, σε συνεργασία με τη Νεο-Δεξιά απευθυνόμενοι προς τον Γερμανικό λαό, προσπαθεί να τον πείσει οτι «πρέπει να ξεφορτωθεί αυτή την ψεύτικη αντίληψη και στη θέση της να βάλει την αντίληψη της φυλής, που δεν ειναι ακόμα φθαρμένη...κλπ κλπ». Αυτά ηταν και παραμένουν τα πιστεύω των Γερμανών Νεο-Δεξιών, τότε και τώρα και στο όνομα αυτών ακριβώς των αξιών ιδεών και απόψεων αγωνίστηκαν οι άξιοι πρόγονοι. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δική μας Δεξιά. Αυτες όμως οι αντιλήψεις έδωσαν την αποκρουστική σύνθεση του γερμανικού εθνικισμού «Θεολογικού» αντ- εβραϊκού μένους, του ρατσισμού του αντί-δημοκρατισμού του αντι-κομμουνισμού, που με τον Χίτλερισμό στη Γερμανία και η Ελλάδα με το Μεταξά επεβλήθηκαν με τη βία και τη φυσική εξόντωση των αντιπολιτευομένων Γερμανών και Ελλήνων κομμουνιστών, σοσιαλιδημοκρατών, φιλελευθέρων στα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές.

Αν υπάρχουν κάποιες διαφορές ανάμεσα στον γερμανικό φασισμό και τον δικό μας μεταξικό και τον μεταπελευθερωτικό ολοκληρωτισμό αυτές συνίστανται : α) στον υπέρμετρο ζήλο που έδιξε ο δικός μας, οχι μόνο να τον αντιγράψει αλλά και να υπερθεματίσει στις μεθόδους και β) Στο γεγονός οτι ο δικό μας θεώρησε apri ori εχθρό κάθε διαφορετικά σκεπτόμενο Ελληνα και κυρίως δεν έβαλε έστω κάποια όρια-μέτρο στο οργανωμένο έγκλημα-δολοφονίες.

Ο Γερμανικός φασισμός προκειμένου να μήν υποστεί φθορές σε άψυχο και κυρίως σε έμψυχο υλικό καθιέρωσε-εφάρμοσε ορισμένα μέτρα αντιποίνων όπως: α) Την συλλογική ευθύνη. β) την αλληλέγγυα ευθύνη γ) Την αναλογική σχέση-αξία της ζωής ενος Γερμανού στρατιώτη με την άξια του ανθρώπου μιας κατεχόμενης χώρας και δ) Για την διασφάλιση των απαραιτήτων μετακινήσεων χρησιμοποιούσε την δολοφόνο κλούβα.

Οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις οχι μόνο εντέγραψαν τους κατακτητές, σε βαρβαρότητα, αλλα σε πολλά σημεία πλειοδότησαν στην εφαρμογή των αντιποίνων: Ετσι ο τρόπος εφαρμογής των αντιποίνων αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας «επί Ελλήνων Αδερφών» δεν έχει να ζηλέψει τίποτε απ τον τρόπο, την έκταση και τη λύσσα με την οποία τα εφάρμοσαν οι Ναζί στις κατεχόμενες χώρες προκειμένου να εκδικηθούν αυτούς που τους πολεμούσαν: Εναν προς πενήντα (50) οι Γερμανοί, το ίδιο και εμείς. Συνυπεύθυνος ο συγγενικός και ο ιδεολογικός κύκλος για τους Γερμανούς, εξαγχιστίας και τους συνοδηπόρους

εμείς. Συνυπεύθυνος ο κάτοικος του χωριού για το παραμικρό επισόδιο, το ίδιο και εμείς. Ομαδικές εκτελέσεις αυτοί το ίδιο και εμείς. Κλούβα αυτοί κλούβα και εμείς...
Το δράμα της κλούβας, το έζησαν πολλές δεκάδες οικογένειες στο Νομό μας, καθώς και η δική μας οικογένεια για πολλους μήνες μέχρις ότου γίνουν οι δίκες του αδερφού μου.
Και οι μέν Γερμανοί εφάρμοζαν τα όποια αντίποινα ενάντια σε αλλούς κατακτημένους λαούς, οι μεταπελευθερωτικές ελληνικές κυβερνήσεις, ομως γιατί αντέγραψαν αυτά τα σκληρά και απάνθρωπα αυτά μέτρα και σαν αντίποινα τα εφάρμοζαν-ασκούσαν και επέβαλαν οι έλληνες στους «εχθρούς» Ελλήνες. Στους Ελληνες που έδωσαν στην ιταμή αξίωση της φασιστικής βίας, την απάντηση που τους επέβαλε, ή επι τριών και πλέον χιλιάδων ετών αγωνιστικές παραδόσεις, χαραγμένες στην ψυχή μας, αλλά και γραμμένες στην τελευταία γενιά της ιερής Γής, με το αίμα των μεγαλυτέρων ηρώων και ηρωϊσμών της ανθρώπινης ιστορίας . Που αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν για τη σωτηρία όλων εκείνων των Υψηλών αξιών και οραμάτων, που αποτελούν τον πνευματικό και ηθικό πολιτισμό. Την πολύτιμη παρακαταθήκη που κληροδότησαν στην Ανθρωπότητα οι δοξασμένοι μας πρόγονοι. Τους Ελληνες, που οταν η φασιστική Ιταλία κάλεσε την Ελλάδα να της παραδόσει εδάφη της, να της αφαιρέσει και την ελάχιστη έστω εσώψυχη ελευθερία, που της ειχε αφήσει ο ντόπιος φασισμός και να σπιλώσουν την τιμή της, στρατεύτηκε σαν ενας Ανθρωπος, και έδωσε την πρέπουσα απάντηση στον εισβολέα.
Και οταν αργότερα οι Ούννοι κατέκτησαν την εγκαταλειμένη από τους «ηγέτες», χώρα και η πληγωμένη και διαμελισμένη Ελλάδα, ζήτησε την εισφορά σωμάτων και ψυχής απ τα παιδιά της, αυτοί πρωτοστάτησαν και οργάνωσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ) και την Ενιαί Πανελλαδική Οργάνωση Νέων την θρυλική ΕΠΟΝ και με τους καθημερικούς αγώνες, δεν επέτρεψαν στους κατακτητές να ολοκληρώσουν το καταστροφικό τους έργο.
Οπως το 1821 οι Ελληνες συνθέτοντας τον δυναμισμό των ποιμενικών φυλών του, που οχι μόνο δεν υποτάχτηκαν, αλλα ηταν σε διακρή σύγκρουση με τον Τούρκο κατακτητή, με τις ιδέες του ουμανισμού, του διαφωτισμού και της αναγέννησης, του αστικού εθνισμού και της Γαλλικής Επανάστασης, άρχισαν τον Απελευθερωτικό αγώνα. Ο ξεσηκωμός των προγόνων μας σε ένοπλο αγώνα για λευτεριά και δίκαιο, θα ασκεί πάντα μια ακαταμάχητη γοητεία στους λαούς του κόσμου. Ηταν και παραμένει ενα ΣΥΜΒΟΛΟ.
Αυτό ακριβώς το σύμβολο ηταν, που οταν μπήκαν στην Χώρα μας οι τρείς κατακτητές και είδαμε την ταπείνωση της πατρίδας μας, αλλά και την εγκατάληψη της χώρας απ αυτούς που έπρεπε να ηγηθούν του αγώνα, η γενιά μας κατάλαβε, οτι δεν μπορούσαμε να ζήσουμε ετσι. Ξεπήδησαν οργανώσεις απ τα κάτω, απ τους απλούς ανθρώπους. Μέσα σε αυτές της συνθήκες της πάλης παίζαμε τη ζωής κορώνα-γράμματα. Παρατήσαμε το παιγνίδι, τα γράμματα και τον έρωτα, πιάσαμε τα όπλα και στήσαμε παιχνίδι με το χάρο. Χορεύαμε αγκαλιά με το χάρο. Ημασταν σαν τη φλογισμένη βάτο του ευαγγελίου, πυρπολημένα δέντρα, πυρπολημένες υπάρξεις. Είχαμε όνειρα και όραμα να ελευθερώσουμε την πατρίδα, να χτίσουμε εναν καινούριο κόσμο.

Και ηταν τότε που ηρθαν οι κομμουνιστές και οι αντιφασίστες απ τις εξορίες και τις φυλακές και μας γαλούχισαν, οπως ο Ρήγας τους Ραγιάδες, με το πεύμα της ανθρωπιάς, της συνεργασίας, της αλληλεγγύης, της αδερφοσύνης, της κοινωνικής ισότητας και του αγώνα. Ολα αυτά στην παιδική μας ψυχή, που ηταν άγραφο χαρτί και αγνή ακόμα, ηρθαν και καταγράφηκαν και έγιναν συνείδηση. Μας είπαν πράγματα που μας άνοιξαν, οχι μόνο τα μάτια αλλα και τα μυαλά. Μας έδωσαν ορίζοντα ζωής, δράσης και περιεχόμενο ανθρωπιάς. Μας ειπαν ωραία πράγματα για την ειρήνη, τη συναδέρφωση, τη συμπόνοια, για απελευθέρωση της γυναίκας απ την κουζίνα και τις τόσες αλλες ταπεινώσεις της. Ολα αυτά οχι μόνο μας άρεσαν αλλα μπήκαν στην ψυχή μας και δεν τα ξεχάσαμε ποτέ.
Εκεί στα ορεινά χωριά που δρούσαμε στη διάρκεια του αγώνα, οι άνθρωποι ηταν τσομπάνηδες. Ξεκομένοι απ τον κόσμο. Πολλοι απ αυτούς μετά την κατάρευση του μετώπου, μπορούσαν να σε σκοτώσουν για να σου πάρουν το άλογο ή ενα ζευγάρι παπούτσια. Οταν οργανώθηκε το ΕΑΜ, είδαμε μια μεταμόρφωση αυτών των ανθρώπων που τρίβαμε τα μάτια. Αυτά που ειδαν και έζησαν, ηταν αυτά που ποθούσαν και δεν μπορούσαν να τα κάνουν πράξη. Μαζί με το ΕΑΜ ηρθαν τα σχολεία, τα θέατρα, τα τραγούδια, οι χορωδίες και οι εκπολιτιστικές λέσχες. Στη θέση των παλιών δικαστηρίων και τις διωρισμένες κοινοτικές αρχές, άρχισε να εκλέγονται οι κοινοτικοί άρχοντες και οι δικαστές που δίκαζαν τις τυχόν διαφορές στις πλατείες, μπροστά σε ολο τον κόσμο. Οι ΕΑΜίτες ανέβαζαν θεατρκά έργα. Ηταν οι ίδιοι ηθοποιοί, σκηνοθέτες και διευθυντές θεατρικών και μουσικών έργων. Και το πιό βασικό σταμάτησαν οι τριβές, τα μαλώματα και οι αλληλοσκοτωμοί και τα κάθε μορφής κλοπές και τα κουμάρια. Αφου τώρα πλέον όλα τα προβλήματα που τους αποσχολούσαν, τα έλυναν οι ίδιοι χωρίς την παρέμβαση τρίτων.
Και αυτοί που πάντα τους θεωρούσαμε κατσαπλιάδες κατσικοκλέτες και λήσταρχους ακόμα, ακούγοντας, βλέποντας και ζώντας πράγματα που ούτε κάν ειχαν φανταστεί απάλυνε η ψυχή τους, το χαμόγελο άνθισε στα πικραμένα τους χείλη και οι κατσαπλιάδες όπως και οι Ραγιάδες έγιναν αγωνιστές. Αυτό ηταν το μεγάλο επίτευγμα των αγωνιστών του 21 και του ΕΑΜ το 41, που έπλασε τον Νέο Ελληνα, τον σκεπτόμενο δημιουργό, τον υπεύθυνο πολίτη. Τον εθελοντή αγωνιστή. Τον άνθρωπο που θυσίαζε μόνος τη ζωή του για την πατρίδα.
Αυτές λοιπόν, τις όρθιες, τις άκαμπτες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις συνελλάμβαναν, βασάνιζαν και έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και τα εκτελεστικά αποσπάσματα τόσο οι κατακτητές, άλλο τόσο και μεταπελευθερωτικοί κυβερνώντες στην Ελλάδα. Οταν μάλιστα συνέβαινε ο συλληφθής να εχει και κάποια προηγούμενη, εστω συνδικαλιστική ή κομμουνιστική δράση κλπ, τότε δεν γλύτωνε και «το Θεό ακόμα να τον ειχε μπάρμπα» με μια μόνο φορά σε θάνατο. Σε αυτές τις περιπτώσεις η ποινή ηταν πάντα δίς, τρίς και πεντάκις σε θάνατο. Το ίδιο έκαναν και οι Γερμανοί οταν δίκαζαν. Τους κομμουνιστές τους καταδίκαζαν ασυζητητί και χωρίς πολλές διαδικασίες σε θάνατο. Αν συνέβαινε δε ο συλληφθής να ηταν και γραμμένος στους καταλόγους που ειχε παραδόσει ο Μανιαδάκης, με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής, οδό και αριθμό κατοικίας το Νοέμβρη του 1936 στη Γκεστάπο, τότε δεν χρειαζόταν ούτε κάν τυπική δίκη. Στις εκτελέσεις για τα αντίποινα στον κατάλογο, που θα εκτελούσαν οι κομμουνιστές ειχαν πάντα την πρώτη θέση. Οπως στο Χαϊδάρι, τον Παύλο Μελά, την Καισαριανή, τη Λάρισα και τα άλλα στρατόπεδα.

Αυτούς τους φρικτούς απολογισμούς του πολέμου, τα πραγματικά γεγονότα και κυρίως τους πρωταγωνιστές θέλουν η Ελίτ και η Νεο-Δεξιά να ξεχάσει ο Γερμανικός λαός. Το ίδιο θέλουν να «λησμονούν » πολλοί και στην Ελλάδα, παρά το συγκριτικά υψηλότερο ποσοστό 7,2% των απωλειών στο συνολικό πλυθησμό. Αν η γερμανική Ελίτ, από κοινού με τη Νεο-Δεξιά προσπαθούν να μην θυμάται ο λαός : Αυτούς τους φρικτούς απολογισμούς, τα πραγματικά γεγονότα και τους πρωταγωνιστές αυτής της φρικτής γενοκτονίας προσπαθούν να αλλιώσουν. Εκείνο που πρέπει να μην ξεχάσει ποτέ, μα ποτέ ειναι οι βομβαρδισμοί των Γερμανικών πόλεων απ τα συμμαχικά αεροπλάνα, την κατοχή της χώρας απ τα ξένα στρατεύματα και κυρίως τα Σοβιετικά. Με τον τρόπο αυτό προσπαθούν να κάνουν ενα συμψηφισμό, που θα τους απαλλάξει απ την ευθύνη και τη φρίκη των γενοκτονιών που προκάλεσαν. Και στην Ελλαδίτσα μας, η δική μας μεταπολεμική δοσίλογη φασιστική Δεξιά, προσπαθεί να ξεχάσουμε την ωμή και βάρβαρη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη και συνεπικορούμενη και απ την ακριβοπληρωμένη δική μας Ελίτ, εκτός απ τους συμψηφισμούς επέβαλαν σιγή τάφου και έριξαν οχι μόνο στη λήθη, αλλα στην ΠΥΡΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Οι Ταγματασφαλίτες και μή δοσίλογοι ηταν οι άνθρωποι, που μαζί με τους κατακτητές έσπερναν τον όλεθρο και την καταστροφή. Ηταν υπέυθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, την καταστροφή και τη λεηλασία του εθνικού μας πλούτου, τους εμπρησμούς των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Σε αυτές τις πεθαμένες ψυχές και τις άδειες καρδιές στηρίχθηκε και συνεργάστηκε η δοσίλογη Δεξιά για να εδραιώση τη δοτή απ τον Τσιώρτσιλ εξουσία.

Η ολιγαρχία του πλούτου και ο πολιτικός της εκφραστής, ήξεραν πολύ καλά οτι οι ανθρωποί, που αυτή έστειλε να ενταχθούν στα «Τάγματα Ασφαλείας» και σε όποιους άλλους σχηματισμούς, να πολεμήσουν στο πλευρό των κατακτητών την Εθνική Αντίσταση, οτι μετά την ήττα «Ο μη γένοιτο» του άξονα θα ήταν υπόλογοι, προς τον ελληνικό λαό. Σαν υπόλογοι συνεπώς, δεν μπορούσαν να αρνηθούν να παίξουν αλλή μια φόρα τον όποιον ρόλο, που αυτή θα τους ανάθετε. Ενα ρόλο οχι απλώς αντίστοιχο με αυτόν που έπαιξαν αρκετά καλά τότε στο πλευρό των κατακτητών, αλλά ακόμα πιό «πατριωτικό»...

Η νίκη των συμμάχων ηταν πλέον θέμα ολίγων μηνών. Οι Βρετανοί ειχαν ήδη διαδεχθεί τους Γερμανούς σαν κατακτητές. Ο εμφύλιος πόλεμος έμπαινε σε νέα φάση. Ολά τα δεδομένα συνειγορούσαν οτι η συμμετοχή των ανθρώπων αυτών, που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές και σε αυτή τη φάση του εμφυλίου πολεμου, ηταν οχι μόνο απαραίτητη, αλλα χωρίς τη δική τους συμμετοχή και κυρίως την ένοπλη συμμετοχή και βοήθεια των Βρετανών νεοκατακτητών, δεν μπορούσε να ανέβει η Δεξιά στην εξουσία και η χώρα να οδηγηθεί στον εμφύλιο πόλεμο. Οι ίδιοι δεν ειχαν κανένα, μα κανένα απολύτως λόγο να αρνηθούν. Γιατί α) Δεν θα λογοδοτούσαν για τη κατοχική τους δράση. β) Η συμμετοχή τους στα «Τάγματα Ασφαλείας», θα «καταξιωθει» σαν «εθνική προσφορά» τα όποια εγκλήματά τους και θα καταξιωθούν κοινωνικό- οικονομικά και γ) Θα ειναι αυτοί που θα ρυθμίζουν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα.Τη δουλειά την ήξεραν καλά. Δεν έμενε παρά να τους απαλλάξουν απ τις κατοχικές ευθύνες, να τους εγγυηθούν την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση και να τους διασφαλίσουν το ανεύθυνο, το ατιμώρητο και τότε...οι Αριστεροί Αντιστασιακοί θα εξαφανιστούν μέσα στη δίνη του εμφυλίου πολέμου.

Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας, επικάλυψε τα αντιφασιστικά και εθνο-κοινωνικά ιδανικά της Αντίστασης και σε συνέχεια, ταύτισαν σχεδόν απόλυτα τους Αντιστασιακούς με τον εχθρό. Ακόμη περισσότερο στις ιδεολογικές αντιπαραθέσεις για τη δοσίλογη Δεξιά, οι κομμουνιστές και όλοι οι δημοκράτες Αντιστασιακοί, παρ όλο που ήξεραν οτι υπήρξαν οι πρωταγωνιστές στη αντιμετώπιση του φασισμού, ηταν οι εν δυνάμει εχθροί της. Ας ηταν οι πρωτεργάτες της Αντίστασης, τότε που όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, τότε που το έθνος μας βάδιζε και ακάνθινο δρόμο, τότε που ο πόνος και η οργή μπροστά στη θέα εκείνης της φοβερής εποχής, η ανυπότακτη συνείδηση του αντάρτη, έπαιρνε τις αιώνιες πατρογονικές διαστάσεις. Διαστάσεις που εδραιώνουν και καταξιώνουν την Ανθρώπινη υπόσταση.
Τώρα που η αγγλική επικυριαρχία της έδωσε τη δύναμη, οχι μόνο αγνοήσε τα ιδανικά και τα οράματα της Αντίστασης, αλλα προκειμένου να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με τους φορείς της, οδήγησε τη χώρα σε νέα εθνική δοκιμασία και οι ομοιδεάτες κοντυλοφόροι της αγνόησαν, το περιεχόμενό της και ό,τι δεν μπορούσαν να αγνοήσουν τα καταχώνιαζαν στις σκοτεινές σελίδες απόρριψης και άγνοιας, πολύ πιό πριν και κυρίως μετά την «νική» στον εμφύλιο. Ετσι απ τη μιά ενας στείρος μεσαιωνισμός και απ την άλλη, μια πρόθυμη εθεδουλεία εις βάρος της ενότητας του περήφανου λαού, χάθηκε άλλη μια ευκαιρία.
Να γυρίσουμε λένε σελίδα! Που σημαίνει να ξεχάσουμε! Να ξεχάσουμε ομως ΤΙ; Οτι ήμαστε Ελληνες; Να ξεχάσουμε οτι ο νικητής λαός, δεν διαπραγματεύονταν, με μιά αλλη εστω άποψη ή δύναμη «ελέω Θεού» ελληνική ηγεσία. Οτι διαπραγματεύονταν με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 21 και μετά έλεγχε πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά την ηγεσία της χώρας; Οτι. Διαπραγματεύονταν με τον επικυρίαρχο αποδεκτός τώρα και απ τον Στάλην. Συνεπώς ο δρόμος της ομαλής εξέλιξης ηταν κλειστός από πρίν. Να ξεχάσουμε οτι οταν τα παιδιά του λαού αναχέτιζαν πολεμώντας τον εισβολέα κατώ απ τις γνωστές αντίξοες συνθήκες, τα παιδιά των...αντί για χακί φορούσαν την πλουμπιστές στηλές του φαλαγγίτη και επαργυμπούσαν να μή...Οτι με πολλές θυσίες και μεγάλο κόστος σπάσαμε την παράδοση του υποχρεωτικού μειονοτικού γάμου και πετύχαμε με τη διατήρηση τον μειονωτικό πολιτισμό το ομόγλωσσο, και την ομοψυχία; Οτι ήμαστε χωρισμένοι ιδεολογικά οσον αφορά τις αντιλήψεις για τη ζωή; Να ξεχάσουμε οτι το 21, οι αστοί έβαλαν την θεωρία και οι Ραγιάδες το αίμα και το αποτέλεσμα το καρπώθηκε η Αγία ομοούσια και αχώριστη Τριάδα (Κοτζαμπάσηδες, Προεστοί και ο Κλήρος και ελάχιστα οι αστοί); Οτι η Αγία τριάδα, σε συνεργασία με τους Αγγλους, μας επέβαλαν την Μοναρχία; Να ξεχάσουμε την ήττα του 1897, την Απελευθέρωση της Μακεδονίας, και της Θράκης το 1912; τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο, την προσχώρηση της ελληνικής ολιγαρχίας μετά το 1920 στη Διεθνή του κεφαλαίου, την Μικρασιατική καταστροφή του 1922. Να ξεχάσουμε τον εθνικό διχασμό, τις τόσες και τόσες δικτατορίες, τους στρατιωτικούς νόμους, τα εκλογικά και τα κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, τον « Γ! Ελληνόχριστιανικό πολιτισμό» του Μεταξά; Να ξεχάσουμε το «Ελλας Ελλήνων Χριστιανών» της 21ης Απριλίου του 1967;
Να ξεχάσουμε τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο, τον αλβανικό πόλεμο, τα οχυρά της Μακεδονίας, τη μάχη της Κρήτης. Να ξεχάσουμε οτι «όλαι αι κατοχικαί κυβερνήσεις ετέλουν υπο τις ευλογίες του Βασιλέως...»(Πυρομάγλου «Δούριος

Υπποσ». Να ξεχάσουμε οτι η μεταπολεμική εποχή, υπήρξε μιά απ τις πιό δραματικές, και τις πιό τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία της χώρας μας; Να ξεχάσουμε οτι από άκρου σε άκρου η Ελλάδα, σπάραζε με τη συμμετοχή των Αγγλων, τη συγκατάθεση, και την προτροπή των τότε κυβερνήσεων κάτω απ το βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του ασύδωτου και ανεξέλεκτου τρομοκράτη; Να ξεχάσουμε την ερήμωση της Ελλάδας. Οτι ο λαός μας καθημαγμένος απ τον αλβανικό πόλεμο και οτι την περίοδο της ναζιστικής 4χρονης κατοχής, αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών οργανώσεων και τις διώξεις του επίσημου κράτους;
Να ξεχάσουμε την Εθνική μας Αντίσταση, τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς που έπεσαν για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά, τους νεκρούς απ την πείνα, τις κρεμάλες, τα μπλόκα και τις εκτελέσεις. Τα δεκάδες (57) σύγχρονα ολοκαυτώματα, τα στρατόπεδα, τις χιλιάδες των ομήρων στη Γερμανία; Να ξεχάσουμε οτι το ΕΑΜ συνεργάζονταν με τις συμμαχικές δυνάμεις και οτι ο ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ, απ τις 5 Ιουλίου του 1943 ειχε τεθεί υπο τις διαταγές του στρατηγείου των συμμαχικών δυνάμεων και ενεργούσε κατόπιν δικών του (ΒΕΜΑ) εντολών; Να ξεχάσουμε την Εγγλέζική επέμβαση του Δεκέμβρη του 44, που υπήρξε η πιό ωμή, ξετσίπωτη και απροκάληπτη βία για την εποχή της, η πρώτη μεταπολεμική ιμπεριαλιστική επέμβαση, ενω συνεχιζόταν ακόμα ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χίτλερ; Να ξεχάσουμε οτι αυτοί κυβερνούσαν, ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, οτι διόριζαν και έπευαν, Υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους ακόμα και τους κλητήρες;
Να ξεχάσουμε οτι ίδιοι οι Αγγλοι, συγκροτούσαν τις συμμορίες και καθοδηγούσαν το παρακράτος; Οτι μας παρέδωσαν τον Μάρτη του 1947, πακέτο στους Αμερικανούς και οτι αυτοί δεν αρκέστηκαν στα «δικαιώματα» εξουσίας και επικυριαρχίας που τους μεταβίβασαν οι Αγγλοι κατά την πούληση- παράδοση, αλλα επέβαλαν και την ετεροδικεία; Να ξεχάσουμε οτι οι Αμερικάνοι, μαζί με τις παγωμένες πιστώσεις, εκτός απ τον Γκρέϊντυ και τον Πιούρι Φόϊ, το σχέδιο Μάρσαλ και το Δόγμα Τρούμαν, μας έφεραν τις Βόμβες Ναπάλμ, τον Τόμ Πάπα και τον Στρατηγό Βάν Φλίτ, και του παραδώσαμε τον στρατό λέγοντά του στρατηγέ: «Ιδού ο στρατό σας»,
Να ξεχάσουμε οτι όπως οι Γερμανοί δοκίμαζαν την απόδοση των Στούκας στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο το 1935, οι Αμερικάνοι δοκίμαζαν τις Βόμβες Ναπάλμ, στη χώρα μας και οτι με τις βόμβες αυτές προκειμένου να προσδιορίσουν τη δολοφονική τους ισχύ, έκαιγαν τα χωριά μαζί με τους κατοίκους και τους μαχητές του Δημοκρατικού Στραού; Να ξεχάσουμε οτι μόνο ο αμερικάνικος κυνισμός θα μπορούσε να υπαγορεύσει μια τέτοια απόφαση για τη χρήση των βομβών Ναπάλμ, που η χρήση τους αντιστοιχούσε με τα γερμανικά ολοκαυτώμα, με τη διαφορά οτι οι Γερμανοί, τα ολοκαυτώματα έπρεπε οι ίδιοι να κυκλώσουν το χωριό, να συλλάβουν τους χωριανούς, να τους βάλουν στους φούρνους ή να τους κλείσουν στα σπίτια και οι ίδιοι με τα δικά τους χέρια να ρίξουν τη βενζίνη, να ανάψουν το σπίρτο και να βάλουν την φωτιά, ενώ με τις βόμβες Ναπάλμ, το τερατούργημα αυτό το έκαναν από απόσταση; Οι Γερμανοί τα ολοκαυτώματα ηταν υποχρεωμένοι να τα βιώσουν, οι έλληνες αεροπόροι απλώς έριχναν τη βόμβα Ναπάλμ...και οι Αμερικανοί ειδικοί κατέργαφαν την έκταση της καταστροφής σε ανθρώπους και αντικείμενα;

Να ξεχάσουμε την επιχείρηση παιδομάζωμα και την ποικιλότροπη εμπορία αυτών των παιδιών μέσω των δεκάδων Αγιων Στυλιανών; Οτι μας υποχρέωσαν να στείλουμε στρατό στην Κορέα; Οτι μας φιλοξενούν έκτοτε στο ΝΑΤΟ, οτι γέμισαν την Ελλάδα με πυρηνικά όπλα, τα οποία παραμένουν ακόμα; Οτι στην παραμικρή λαϊκή κινητοποίηση για βελτίωση των όρων ζωής, ο 6ος στόλος αγκυροβολούσε στον Πειραιά και τη Θεσσαλονίκη; Να ξεχάσουμε τις περίφημες ταξιδιοτικές Νότες και τις κάθε είδους απειλές; Να ξεχάσουμε εκείνο το ανεπανάληπτο, οτι η Ελλάδα και η Τουρκία ειναι οι προφυλακές « το βόρειο κρηπίδωμα του Ελεύθερου κόσμου» για να «συγκρατεί» τη «Σοβιετική παλίρροια» που «απειλούσε Ανατολική Μεσόγειο και Μ Ανατολή» και οτι όλη την οικονομική «βοήθεια», που υποτίθεται οτι μας «έδιναν» και ενα τεράστιο ποσοστό του Α.Ε.Π το δαπανούσαμε στους εξοπλισμούς, που οι ίδιοι μας υποχρέωναν να αγοράσουμε απ τους ίδιους και σε τιμές που αυτοί καθόριζαν, χωρίς καν να μας ρωτήσουν αν τα χρειαζόμαστε αυτά τα όπλα και τον τεράστιο αριθμό στρατευσίμων παιδιών για να φυλάμε τις πιό πάνω «Θερμοπύλες»;
Να ξεχάσουμε το παιδομάζωμα της Φρειδερίκης κ ΣΙΑ και οτι η βασίλισσα Φρειδερίκη, πίεζε και Στρατηγό Μάρσαλ να αρχίσουμε απ την Ελλάδα τον Γ! Παγκόσμιο πόλεμο; Να ξεχάσουμε αυτούς που για να ξεκοκκαλίσουν με την ησυχία τους το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» και τις παγωμένες πιστώσεις κρατούσαν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, τα στρατόπεδα και τις φυλακές φίσκα; Να ξεχάσουμε οτι άφησαν ξέφραγο αμπέλι την Ελλάδα, ασύδωτους και ανενόχλητους τους νεοκατακτητές Αγγλους και Αμερικάνους, να ασχημονούν και να σκυλεύουν αυτόν τον περήφανο λαό, να εκπορνεύουν την πολιτική και τη Νεολαία; Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους Γές Μάν, που επέτρεψαν στους Νεοκατακτητές να μετέτρεψουν την Ελλάδα «σε αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα», που τους πέταξε στα μούτρα ο Αμερικανός Αρμουρ, οταν στις εκλογές το 1958, η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) έγινε αξιωματική αντιπολίστευση και ζήτησαν νέα οικονομική «βοήθεια» για να ασκήσουν «κοινωνική» πολιτική προκειμένου να περιορίσουν την ιλιγγιώδη ανάπτυξη της Αριστερας; Να ξεχάσουμε την ετεροδικία, Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε οτι οι ακροδεξιοί βουλευτές της ΕΡΕ, δεν άφηναν τον κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο της ΕΔΑ, Ηλία Ηλιού να αναναπτύξει τις θέσεις-προτάσεις της ΕΔΑ και οταν διαμαρτυρήθηκε για τη ανάγωγη συμπεριφορά τους όλοι μαζί του είπαν : «Αν δεν σας αρέσει να φύγετε στο βουνό» !!!
Να ξεχάσουμε πως Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, και όλη η ανώτατη ιδεολογική μηχανή, χθεσινοί ακόμα αιώνιοι πάπουν προς πάππουν «ειδικόι προστάτες και ταυτόχρονα γδάρτες του λαού, όλοι μαζί έγιναν λαγοί»; Οτι οταν κυβερνούσαν ειχαν διαμορφώσει ενα κρατικό μηχανισμό, κομμένο και ραμμένο στα φασιστικά πρώτυπα, την αξιοπιστιά του οποίου δεν αμφισβήτησαν οι Ναζί. Ενα μηχανισμό τον οποίο χρησιμοποίησαν αυθανδρό οι ναζί, χωρίς αλλαγές εστω στις θέσεις κλειδιά, ακόμα και αυτού του Αγγ Εβερτ Αρχηγό; Οτι φεύγοντας άφησαν πίσω στην εδώ φάλαγγα τρείς εντολές α) Να παραδωσουν του εξόριστους και φυλακισμένους κομμουνιστές στους Γερμανούς, β) Να συνεργαστούν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές και γ) Σε περίπτωση που οργανωθεί Αντίσταση να την πολεμήσουν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές; Να ξεχάσουμε οτι φεύγοντας πήραν μαζί τους τα αποθέματα χρυσού της χώρας, και

ό,τι αλλο πολύτιμο και ακριβό υπήρχε, ετσι ώστε με άνεση και σε συνεργασία με τον εκπρόσωπο της Διεθνούς του κεφαλαίου Σέρ Τσιώρτσιλ, ετοίμασαν και στις πιό μικρές ακόμα λεπτομέρειες το «εθνοσωτήριο έργο» του εμφυλίου πολέμου;
Να ξεχάσουμε τον διπλό ρόλο χρήσης των ταγμάτων ασφαλείας και ολων των άλλων εθνοϊσμών, που από κοινού οΤσιώρτσιλ με τον Χίτλερ, τα οποία χρυσοπλήρωναν και όλους τους άλλους εθνοϊσμούς για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο; Να ξεχάσουμε την Εθνική μας Αντίσταση, τα Νέα ολοκαυτώματα του λαού μας για λευτεριά και δίκιο; Να ξεχάσουμε τον εμφύλιο και την εικοσαετή ισχύς των εκτάκτων μέτρων; Τη Βιομηχανία των εκτάτων στρατοδικείων, που καταδίκαζε και χωρίς ενδείξεις ακόμα, στέλνοντας και αμούστακα παιδιά στα εκτελεστηκά αποσπάσματα; Να ξεχάσουμε τον ΙΔΕΑ, τον ΕΕΝΑ και την ΚΥΠ, που καθοδηγούσαν την ιδιαίτερη υπηρεσία στο Γ. ΕΣ με την επωνυμία «επαγρύπνησις» και εκείνο το τρομερό στην όψη και εγκληματικό στην πράξη παρακράτος; Να ξεχάσουμε οτι για ογδόντα και πλέον χρόνια ειχε ποινικοποιηθεί η ζωή μας; Πως να ξεχάσουμε τον ασφαλίτη με τα πολιτικά που ηταν η σκιά μας, η τον περιπτερά της γειτονιάς και τον θυρορό της πολικατοικίας, που με δική τους άδεια μόνο μπορούσαν οι ένοικοι να εχουν θυρορό, που τους υποχρέωναν να καταγράφουν τις κινήσεις μας «και μεταβιβάζανε αρμοδίως» στην Ασφάλεια, τις εφημερίδες, τα περιοδικά ακόμα και τη μάρκα των τσιγάρων που αγοράζαμε;
Να ξεχάσουμε τη Μακρόνησο, τη Γυάρο, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, τα υγρά και ανήλια κελιά των φυλακών, τους ξερούς βράχους της εξορίας ; Να ξεχάσουμε τη δολοφονία του Πόλκ, απ του ίδιους τους Αμερικάνους, του Ζεύγου ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ για να φοτριστεί η εμφύλια σύγκρουση; Να ξεχάσουμε το «Σχέδιο Περικλής» του Στρατηγού Καρδαμάκη, ή το σύνθημα του Κ Καραμανλή στις εκλογές του 1956: «Κάθε ψήφος μή δεδομένη υπέρ ημών, δίνεται υπέρ του Κομμουνισμού» και το 1961, που έλεγε «όποιος δεν με ψηφίσει καλύτερα αυτές τις μέρες να μήν βγεί απ το σπίτι».Τη δολοφονία του Βουλευτή της ΕΔΑ, Γρ Λαμπράκη και του Σωτήρη Πέτρουλα. Δολοφονίες που ηταν ο προπομπός της χούντα του Απρίλη του 1967 του Γεώργο Τσαρουχά, και του Μανδυλαρά για να εκτιμηθεί η αντίδραση του λαού;
Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους Χίτες, μίτες και βενίτες, τα ΤΕΑ, τα ΜΕΑ και τα ΣΕΑ, που ηταν συνέχεια του παρακράτους.Τους κάθε είδους μανιακούς και άπληστους χαφιέδες, που αποτελούσαν τη σκιά του κάθε Αριστερού και δημοκρατικού πολίτη. Τον όποιο πολίτη που δεν τους άρεζε η φάτσα για να τον τρομοκρατήσουν τον χαρακτήριζαν συνοδηπόρο και που απ το 1950 ακόμα πρώτος και καλύτερος ο ίδιος ο Γ. Παπανδρέου, έλεγε οτι :«Εάν το Κομμουνιστικόν κόμμα ειναι η Πέμπτη φάλαγξ του πανσλαυβισμού, ομως οι συνοδηπόροι αποτελούν την Πέμπτη φάλαγγα του κομμουνισμού»; Να ξεχάσουμε την αμοιβώμενη «εθνικοφροσύνη», την κατά βούληση φακέλλωμα και τα περιβόητα ποιστοποιητικά«κοινωννικών φρονημάτων» ; Να ξεχάσουμε την προσπάθεια να συρρικνώσουν το ελληνικό έθνος στο μέγεθος της εθνικοφρασύνης; Να ξεχάσουμε την επιβεβλημένη με τη λευκή τρομοκρατία άποψη, οτι η εθνικοφροσύνη ειναι αυτή που έσωσε το έθνος απ την καταστροφή, οτι ειναι αυτή που δημιούργησε την μεταπολεμική Ελλάδα, και οτι υπήρξε αυτός ο εθνικόρφανας πάντοτε ο μοναδικός δημιουργός και θεματοφύλακας του του

ελληνικού και ανθρώπινου πολιτισμού; Να ξεχάσουμε το καθεστώς της ντροπής, όπου το απλό Ανθρώπινο δικαίωμα και στην εργασία ακόμα ειχε-και εξακολουθεί ιδιόμορφα ακόμα να ισχύει-γίνει ρουσφέτι, πολιτική και ιδεολογική πελατεία; Τους κοινωνικούς, πολιτικούς και οικονομικούς καταναγκασμούς και την εξαγορά συνειδήσεων; Τις διαπλοκές, τις συναλλαξές και την εκτεταμένη διαφθορά;
Απ τη εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, προκειμένου να επιβληθεί, δημιούργησε εκείνους τους θεσμούς και τις δομές, που επέτρεψε στο σύστημα αυτό με την πάροδο του χρόνου να οικιοποιηθεί τον φυσικό και κοινωνικά παραγώμενο πλούτο. Να δεσμεύσει για λογαριασμό των πρώτων ιδιοκτητών το σύνολο των φυσικών αγαθών που υπάρχουν στην επιφάνεια, τα σπλάχνα και την ατμόσφαιρα στον πλανήτη γή, αυθερεσία «δικαίωμα» που μας τη θυμίζει καθημερινά η Εκκλησία με το στίχο : « σε αέρα, Γή και θάλασσα και τα εν αυτής» οτι ανήκουν στο «θεό ιδιοκτήτη».Το αποτέλεσμα αυτής της δέσμευσης ηταν να χωρήσει η κοινωνία των Ανθρώπων, σε ιδιοκτήτες και αντιδιοκτήτες και σε μιά επόμενη πιό αναπτυγμένη φάση σε κεφαλαιούχους και προλετάριους. Βέβαια, και στη πρώτη ο ανιδιοκτήτης ηταν έρμαιο στη διάθεση του ιδιοκτήτη, έπειδή όμως ο έλεγχος επί των φυσικών αγαθών δεν ηταν τόσο άμεσος, υπήρχε κάποιος χώρος να κουρνιάσει τη δυστυχία του, και να διατηρήσει κάποια ψίγματα ανθρωπιάς, αξιοπρέπειας και ελευθερίας, ενώ στο κεφαλαιοκρατικό, ό έλεγχος οχι μόνο των φυσικών αγαθών ειναι άμεσος και ασφυκτικός, αλλα στη φάση αυτή επεκτάθηκε και στην προσωπική ζωή του ανιδιοκτήτη.
Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους προγόνους και την προαιώνια ιστορία του λαού και το γεγονός, οτι η Εκκλησία και ειδικά η Ιερά Σύνοδο, με εξαίρεση ελαχίστων κυρίως απ τον κατώτερο κλήρο στα δεκά εννέα(19) και πλέον χρόνια που έκανα στις φυλακές και την εξορία μαζί με πολλές χιλιάδες άλλους συγκρατουμένους μου ανακηρύσσοντάς μας apri orri αντίχριστους μας «εγκατέληψε στα στιβαρά χέρια» των βαρβάρων, χωρίς να νοιώσει την ανάγκη να πεί έστω και ενα λόγο παρηγοριάς για το δράμα που ζούσαμε ενα μεγάλο κομμάτι του «ποιμνίου»της, μα ούτε και τις απορφανισμένες οικογένειες που αφήσαμε πίσω και σήκωναν καθημερινά το σταυρό του μαρυρίο. Που ζούσαν και αυτές το δικό τους καθημερινό Γολγοθά, δεν θέλησε να σκεφτεί. Και ενώ εμας, μας άφησε στα χέρια των βαρβάρων και τις οικογενείες στο έλεος του θεού. Οτι συμμετείχε ολόψυχα στα ιδεολογικά από ραδιοφώνου αντικομμουνιστικά κηρύγματα, στα γραφεία «εθνικής επαναπροσαρμογής» για την απόσπαση της δήλωσης μετανοίας, λέγοντας οτι ειναι ο μόνος τρόπος-μέσω να επανέλθουμε στους κόλπους της κοινωνίας και της Εκκλησίας, που μας περιμένει «αναβαπτισμένους με ανοικτάς αγκάλας» ειναι η μετάνοια. Εκείνοι απ τους κρατουμένους που ειχαν απτή την παρουσία της Εκκλησίας, ηταν οι καταδικασμένοι σε θάνατο στη διάρκεια της απομόνωσης και ειδικά το πρωί μερικές ώρες για εξομολόγηση και τη θεία μετάληψη, πριν απ την εκτέλεσής τους με κύριο στόχο τη απόσπαση της δήλωση.
Πριν απ την εκτέλεση όμως προηγείται η απομόνωση-θάνατος. Η βαρειά απομόνωση ειναι μια εξοντωτική μέθοδος, που μονάχα κάποια διαστραμμένη σκέψη μπορούσε να φανταστεί. Κανένας κανονισμός απ την εποχή που

καταργηθήκανε τα κάτεργα με τις αλυσίδες, δεν προβλέπει ενα τέτοιο μαρτύριο. Σε Ανθρώπους που οι ώρες της ζωή τους ειναι μετρημένες στα δάκτυλα οι «αρμόδιοι» την θεωρούν την απομόνωση απαραίτητη ξεκινώντας απ την σκέψη οτι η απομόνωση στο κελί γενικά και του μελλοθανάτου στο μπουντρούμι-πειθαρχείο ειδικά συμβάλει στη διάλυση του «Εγώ». Θα έλεγε κανείς οτι ήθελαν να οδηγήσουν τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους στον μιθριδατισμό. Πράγματι η αποπνυχτική ατμόσφαιρα του κελιού σε ναρκώνει και του πειθαρχείου σε σκοτώνει. Η ζέστη σμπαραλιάζει και αποσυνθέτει τον ανθρώπινο οργανισμό. Σου κόβει κάθε διάθεση για όνειρα. Μικραίνει τη σκέψη και τεντώνει τα νεύρα, σε αποσυνθέτει. Προκαλεί μια σωματική, διανοητική και ψυχική κόπωση. Σε καθιστά ανίκανο να αντιδράσεις, να δράσεις και να σκεφτείς ακόμα. Ο αέρας στο κελί μυρίζει μούχλα, καίει τα ρουθούνια και κλείνει το λαιμό. Και οταν βραδιάζει, η κουφώβραση της υγρής νύχτας κάνει να τρίζουν τα πνευμόνια και η αναπνοή πήζει το αίμα. Νοιώθεις πάντα ενας σιδερένιος γάντζος να σου τραβάει τα σπλάχνα.

Για τη λειτουργία των φυλακών υπάρχει ενας σωφρονιστικός κανονισμός. Η λέξη σωφρονισμός σημαίνει προσπάθεια-βοήθεια και συμπαράσταση απ την πλευρά της πολιτείας-υπηρεσίας να διατηρηθεί σε καλή σωματική και πνευματική υγεία ο κρατούμενος, ετσι ώστε με τη λήξη της ποινής να επανέλθει στους κόλπους της κοινωνίας, ικανός να επανενταχθεί και στην παραγωγή. Βέβαια ενας σωφρονιστικός κανονισμός περιέχει και τους όρους διαβίωσης του κρατουμένου ή παραβίαση των οποίων συνεπάγεται κάποια τιμωρία.

Για τους ιδεολογικούς της αντιπάλους, η εξουσία απ το σωφρονιστικό κανονισμό εφάρμοζε μόνο και μάλιστα πολύ αυστηρά το σκέλος της τιμωρίας. Καθε μέρα για το παραμικρό οι τιμωρίες η μιά διαδέχονταν την αλλη. Τα πειθαρχεία γεμίζαν με το παραμικρό. Ενα στραβοκοίταγμα ηταν αρκετό να βρεθεί ο κρατούμενος στο πειθαρχείο. Επειτα ηταν και η λάμνια πείνα, αυτή η απολέμητη και μόνιμη για τους κρατουμένους αρρώστεια, που ροκανίζει αργά αλλα σταθερά τα σωθικά. Η πείνα που εξαντλεί τον οργανισμό και του υπονομεύει, εκτός απ την υγεία και τη θέληση. Ολα στη φυλακή για τον πολιτικό κρατούμενο, ειναι μελετημένα και αποβλέπουν σε ενα συγκεκριμένο στόχο : την υποταγή και την εξόντωση βιολογικά μέσω του χρόνου και της πείνας και ηθικά μέσω του ψυχολογικού πολέμου και της δήλωσης μετανοίας.

Η μια μονότονη μέρα διαδέχονταν την αλλη εξ ίσου μονότονη και απαράλλακτη. Αύριο θα γίνου τα ίδια πράγματα αν δεν γίνουν χειρότερα. Θα ξαναζήσουμε τις ίδιες και όμοιες στιγμές. Στο ίδιο μέρος και τις ίδιες ώρες. Τα αργά και συρτά βήματα του φύλακα στα σκαλιά, τα βήματα στο διάδρομο. τον συχνό έλεγχο του σύρτη και τις κλειδαριάς.Το πλησίασμα στην πότρα του κελιού και την αναζήτηση του κλειδιού απ την αρμαδία των κλειδιών. Ο κρότος της αργής στροφής του κλειδιού στην κλειδαρότρυπα και το τράβηγμα του σύρτη. Η σωματική έρευνα για την έξοδο. Ο ενας μήνας περνά και φέρνει τον αλλο ίδιο και απαράλακτος. Η μέρα τη μέρα και ο χρόνος το χρόνο τον χρόνο και η ζωή ακολουθεί τα χθεσινά, τα γνωστά, βαρετά και παράλογα, χωρίς πόρτα στο όνειρο και ορίζοντα στη ζωή. Πάντα τα ίδια και τα ίδια. Καμιά διαφορά. Καμιά αλλαγή. Πουθενά φώς...Καμιά χαραμάδα...

Απόδειξη οτι όλα τα μέτρα : βασανισμοί, πειθαρχικές τιμωρίες χωρίς λόγο, στερήσεις όλων των ειδών που έπαιρναν σε βάρος των πολιτικών κρατουμένων ηταν μελετημένα και ειχαν ενα συγκεκριμένο στόχο : την φυσική και ηθική του εξόντωση. Ποιός να ηταν άραγε ο στόχος με το κουβάλημα της πέτρας από χιλιόμετρα μακρυά και το πέταγμα της πέτρας στη θάλασσα, αν οχι η φυσική και ψυχολογική εξόντωση ή μήπως η απόφαση για το χτίσιμο των φυλακών στη Γυάρο, δεν πάρθηκε με το ίδιο σκεπτικό; Το κουβάλημα της πέτρας και το χτίσιμο της φυλακής κάτω απ τις συνθήκες που ζούσαμε και την απάνθρωπη συμπεριφορά θα μας στοίχιζε. Δεν θα μας στοίχιζε ομως τόσο αν το κουβάλημα της πέτρας και η κατασκευή του έργου, δεν ηταν το χτίσιμο της φυλακής, αλλα η ανοικοδόμηση κάποιο αλλου έργου, που να εχει κόποια εστω κοινωνικό-οικονομική μελλοντική προοπτική.
Το Επταπύργειο, η Κέρκυρα, η Κεφαλονιά, η Αίγινα και όλες οι φυλακές ειχαν μετατραπεί σε απέραντα σφαγεία. Σφαγεία, που οι προμηθευτές-στρατοδικεία ανανέωναν αδιάκοπα τη λειτουργία τους. Επρεπε καθεμέρα να ξαναμάθουμε να ζούμε στα καινούρια δεδομένα που αυτή θα μας επιφύλασε. Οι ποιό νέοι βοηθούσαμε τους υπερήλικους και τη γενική καθαριότητα, το πλύσιμο των ρούχων τους κλπ. Η δουλιά ηταν εξουθενωτική, αλλα το καθετί άξιζε περισσότερο απ την απραξία.
Κι όμως, ακόμα και σε τούτο τον κόσμο της φρίκης και του θανάτου, η ζωή διατηρούσε τα δικαιωματά της με τις πιό ενστικτώδεις μορφές της: Την ανάσα, την αίσθηση και τη θέληση. Η ελπίδα τρεμόπαιζε μέσα στον καθένα, σαν τη φλογίτσα στον άνεμο. Μια μόνο σκέψη εξουσίαζε το μυαλό μας : Να σταματήσουν οι εκτελέσεις και οι επιζώντες κάποια μέρα, να σφύξουν στη αγκαλιά τους τα αγαπημένα τους πρόσωπα. Κοντά σε αυτούς, θα μπορέσουμε να ξεχάσουμε τη γεύση του θανάτου. Του θανάτου, που για αυτούς που ειχαν διαφορετική άποψη για μερικά πράγματα, άρχισε απ τις 4/8/1936 και σταμάτησε τον Ιούλιο του 1974.
Το πώς μπορέσαμε και επιζήσαμε απ αυτήν την αποκάλυψη ειναι ενα θέμα...οσοι ελπίζαμε πέρα από κάθε ελπίδα. Φοβερό, αλλα ετσι ειναι. Τα μάτια των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης γενικά, και των συλληφθέντων ειδικά, μέχρις ότου καταγράψουν την ύπαρξή μας σε κάποιο βιβλίο... να φτάσει στη φυλακή, γιατί πολλοί δεν έφταναν ποτέ στην Ασφάλεια... ή από την Ασφάλεια στον ανακριτή... Αλλα και μέσα στη φυλακή είδαν και έζησαν πολύ φρίκη, πολύ θάνατο και κυνισμό...Πολλά και ποικίλα πειράματα εχουν γίνει προκειμένου να διαπιστωθούν τα όρια της ανθρώπινης αντοχής και κυρίως τη θέληση του Ανθρώπου να ζήσει.
Πειράματα εχουν γίνει πολλά και με πολλές μεθόδους, ανάλογα με το αντικείμενο και με την κατάσταση που ήθελαν να μετρήσουν την επιδρασή της. Οπως οι χημικοί-μηχανικοί ερευνούν και μελετούν πόση αντίσταση-αντοχή παρουσιάζουν στις καταπονήσεις τα μέταλλα και τα διάφορα αλλα δομικά υλικά στις διάφορες κατασκευές κλπ. Ετσι οπως οι χημικοί-μηχανικοί στο εργαστήριο τους δοκιμάζουν τα μέταλλα, οι δικοί μας ερευνητές, αντί για τα μέταλλα μελετούσαν το ανθρώπινο σώμα και τις διανοητικές αντιδράσεις. Οπως στα επιστημονικά εργαστήρια, τα δείγματα δοκιμάζονται στη θερμοκρασία, τη ψύξη στην πίεση, στην κρούση, την έλξη, την υγρασία, στα καυστικά οξέα και όποια αλλη δοκιμασία απαιτεί η μελέτη. Το ιδιο οι δικοί μας ερευνητές μετρούσαν την

αντοχής και τις αντιδράσεις του ανθρώπινου σώματος, τις πνευματικές, τις ψυχικές και τις συναισθηματικές του αντιδράσεις. Μετρούσαν τα όρια οχι μόνο την αντοχή της ζωής αλλα και της θέλησης και κυρίως αυτήν.
Πειραματόζωα ηταν το σύνολο των πολιτικών κρατουμένων. Τα ειδικά πειράματα ομως, γίνονταν με τους τιμωρημένους στα πειθαρχία και κατά κύριο λόγο με τους μελλοθανάτους, που τους έκλειναν πολλές μέρες πριν απ την εκτέλεση. Ενα απ τα διαβρωτικά οξέα ηταν η απομόνωση, η σιωπή και η αδιαφορία στην αρχή. Εφαρμόζεται ή μόνη της ή μαζί με άλλες «μηχανικές καταπονήσεις»: κρούσης (ξύλο) αφόρητη πίεση (για δήλωση), δυσμενείς συνθήκες πάντα όρθιος (στη συκιά κρεμασμένος η στο λαμαρινένιο πειθαρχείο στη Γυούρα), με πείνα και δίψα, με ύπνο ή χωρίς ύπνο (χτυπούσαν το αντίσκηνο, τη λαμαρίνα και την πόρτα του πειθαρχείου στις φυλακές). Εφαρμόζεται και η παραλλαγή με απομόνωση, γιατί καθώς λένε, τίποτε δεν ειναι πιό δυσβάστακτο απ τον έναστρο ουρανό και το ταβάνι του κελιού ή του πειθαρχείου στις φυλακές.
Στο ομαδικό πείραμα το φαγητό ειναι ανάλογο με τη δοκιμασία (το ψωμί εκατόν δέκα δράμια μείον τη φύρα και ...νερό χλιαρό το πρωί, φακές ή κουκιά, που το κάθε ενα εχει από τρία εως δέκα μαμούδια, πατάτες, χόρτα και παστή σαρδέλλα το βράδυ ή μερικές ελιές και το νερό υφάρμυρο). Στα μεμονωμένα ανάλογα με το είδος του πειράματος. Μετά από μερικές μέρες μειώνουν ή κόβανε το φαγητό, και αργότερα το νερό όπως πρόβλεπε το πείραμα-τιμωρία. Η κατάσταση του κρατουμένου γίνεται δύσκολη. Ατονεί αποσυνδέεται, παύει να σαλεύει. Παρακόλουθούν να μην πεθάνει. Κάποια στιγμή τον θεωρούν πεθαμένο. Διαπιστώνανε ομως οτι παίρνει κάποια μικρή αναπνοή. Το φαγητό ξαναρχίζει. Ειναι ομως ανάλογο με τη δοκιμασία. Αφήνεται τη νύχτα, αθόρυβα, οταν το δείγμα βρίσκεται σε ύπνο βαθύ ή σε λύθαργο. Το αφήνουν και φεύγουν. Δεν το ενοχλούν, τον αφήνουν να σκεφθεί πιό θα ειναι το τέλος. Οι ερευνητές παρακολουθούν συνεχώς, αλλα από μακριά για να μήν επιρεάσουν το δείγμα με την παρουσία τους. Κοιτούν το πειραματόζωο σιωπηλά χωρίς να κάνουν θόρυβο απ το ανοικτό φιλιστρίνι του κελιού. «Ζεί ακόμα...» και στα αργοσάλευτα μάτια τους γυαλίζει κάτι σαν θαυμασμός. Ενα δέος απροσδιόριστό, ενα δέος ακατανόητο!
Οταν έρθει το πλήρωμα του χρόνο ενας φύλακας, με πολιτικά που δεν ανήκει στη δύναμη της φυλακής που γίνεται το πείραμα, προσπαθεί να ανοίξει ενα διάλογο ανάμεσα στο όργανο και το δείγμα : -«Πώς τα πάς, φιλαράκο»; -Καμιά απάντηση. -«Σε ρώτησα πώς τα πάς», ξαναρώτησε το όργανο. -«Τί σε νοιάζει;» -«Θα επιμένεις ακόμα; Νομίζεις δηλ οτι μπορείς να...» -Αφού επιμέτε και εσείς...» -«Εμείς δεν κουραζόμαστε απλώς σε βλέπουμε ενώ εσύ». «Σ αρέσει η απομόνωση και τα βασανιστήρια...» -«Ναί πολύ ωραία,». -«Με κοροϊδεύεις;» -«Καθόλου ή οσο και εσύ.» -«Θα υπογράψεις τη δήλωση που ειναι δίπλα σου;» -«Αυτό δεν το συζητήσουμε άλλοτε;.» -« Πότε άλλοτε; δεν θα αντέξεις.» -«Αυτό ειναι δικό μου ζήτημα...» -«Θα σου κάνουν και άλλα» -«Τί άλλα;» Το όργανο δεν ήξερε τι άλλα θα του κάνουν και έφυγε.
Την επόμενη μέρα μας είπε οτι πήγε κάποιος άλλος και η πρώτη ερώτηση ηταν: -«Τι νέα; Πόσο θα κρατήσει το πείσμα σου; » -«Δεν τα είπατε με τον άλλο που...» Καθόλου. -Εμένα οταν με φέρανε εδώ δεν ηταν κανένας...» -Καλά ομως θα ήταν να συντομεύουμε, να ησυχάσεις και εσύ...» -«Βιάζεσαι;» -« Ελα τώρα... Θαρείς

πως θα νικήσεις το σύστημα;» «Εγώ θα κάνω ό,τι μπορώ ...εσείς με βάλατε εδώ...» -« Δεν σου φαίνεται λίγο δύσκολο, ε;...» -«Πές μου τί άλλο θα μου κάνουν ;» -«κανείς δεν ξέρει ακόμα. -Θα εξαρτηθεί από εσένα. Αν δεν εισουν πεισματάρης, θα ειχες ξεμπλέξει...» και πολλά άλλα παρόμοια...
Υστερα από πολλές μέρες τον επισκέφθηκε ενας απ τους πολλούς ειδικούς που παρακολουθούσαν τα πειράματα, στις διάφορες φυλακές. Τον ρωτησε με ενδιαφέρον διάφορα πράγματα: «Πως αισθάνεται, τί νοιώθει, που και πόσο πονάει, αν σκέφτηκε σ όλη την έκταση το πρόβλημα κλπ». Το δείγμα απάντησε χωρίς θυμό, ήρεμα και με κάποια δυσκολία. -«Ειμαι αρκετά καλά...Δεν παραπονέθηκα...Δεν χρειάζομαι τίποτε...Το πρόβλημα το εχω προπολλού λυμένο».
«Μα είσαι-ειναι καταπληκτικό! Σε θαυμάζω!» έλεγε κάθε τόσο ο ειδικός. -«Η αρμοδιότητά μου εδώ ειναι εντελώς καθαρά υπηρεσιακή. Δεν εχω καμιά σχέση με τη σωφρονιστική διαδικασία και με ό,τι γίνεται. Λυπάμαι...» -« Δήλωση δεν κάνω, θα μου πείτε τι άλλο ζητάτε;» -«Η θέση σου θα ηταν απελπιστική, αν δεν συνέβαινε αλλο ενα περιστατικό. Τα όργανα εφάρμοσαν την ίδια διασικασία σ έναν αλλον, αλλα αυτός ο ατυχής τους έμενε στα χέρια... Υπέκυψε, χωρίς να τους δώσει τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν την έγκριση...» -«Υπάρχει δηλ ενα έλλειμα ...και ενα...ενας συμψηφισμός. Μια μετακίνηση...Μόνο ετσι θα τελειώσει το...Σκέψου το και θα τα ξαναπούμε...» -«Δεν εχω να σκεφθώ τίποτε ειπε αμέσως το δείγμα». -«Σκέψου το καλύτερα...» -«Δεν χρειάζεται. Το σκέφθηκα», απάντησε ξερά το δείγμα...
Στην ίδια φυλακή που γινόταν το πείραμα ηταν καταδικασμένος σε θάνατο και ο Πατέρα του παιδιού, πάνω στο οποίο γινόταν το πείραμα. Ο ειδικός μετά τη συζήτηση με το δείγμα, ζήτησε να μιλήσει και με τον πατέρα του δείγματος : «Θελησε να μάθει αν το παιδί αυτό ηταν ατίθασο απ τα μικρά του χρόνια και γιατί πιστεύει σε αυτά τα πράγματα που τελικά αν δεν κάνει δήλωση, θα τον οδηγήσουν στο απόσπασμα και ζήτησε απ την διεύθυνση να επιτρέψει στον πατέρα να επισκεφθεί μαζί του το δείγμα.
Ο πατέρας οταν συναντήθηκαν θέλοντας να ανταλλάξει τη ζωή του παιδιού με τη δική του μόλις τον είδε είπε-« Παιδί μου, πρέπει να ζήσεις. Σε πήρα στο λαιμό μου, εξαιτίας μου μπλέχτηκες. Δεν πρέπει να πεθάνεις, πρέπει να βγείς ζωντανός απ αυτήν την κόλαση. Ο αλληλοσπαραγμός κάποτε θα τελειώσει, ο χρόνος θα κλείσει τις πληγές και στα σφιγμένα χείλη των ανθρώπων θα ξαναγυρίσει το χαμόγελο». Και το δείγμα μπροστά στον έκπληκτο ειδικό ακούει να λέει στον πατέρα του: Πατέρα, του λέει με ήσυχη και οσο πιο ήρεμη και γλυκιά γίνεται φωνή. «Ο πόνος σε κάνει να ξεχνάς τα οσα με δίδαξες παιδί. Θελω να γίνεις αξιότερός μου κάποτε, να εχεις το κούτελο ψηλά και να μήν ανταλλάξεις την ντροπή ούτε με τη ζωή σου. Δεν με εχεις λοιπόν, άξιο να κρατήσω εναν όρκο που έδωσα σε σένα και την πατρίδα σαν ΕΛΑΣίτης;». Και γυρνώντας προς τον ειδικό ο Πατέρας του παιδιού είπε: «Εμένα, βάλτε, εμένα στη θέση...και αφήστε το παιδί μου». Και το δείγμα : «Υπομονή Πατέρα σε αγαπώ πολύ» και ο Πατέρας: «στην ευχή παιδί μου». Φιλάει αμέτρητες φορές το παιδί του, ενώ οι φύλακες τον τραβάνε για να τον κλείσουν και αυτόν στο πειθαρχείο. Ο γέροντας προσπαθεί να πεί κάτι, τον πνίγουν ομως οι λυγμοί...

Μπροστά σε αυτό το μεγαλείο-δράμα με χαμένη την αίσθηση του χώρου και χρόνου και με βέβαιαη την αποτυχία του πειράματος, ο ειδικός ερευνητής έφυγε απαγοητευμένος. Ο Πατέρα και ο γιός εκτελέστηκαν στις φυλακές της Κέρκυρας. Σεβόμενος την μνήμη και τη θέλησή τους δεν θα κάνω αναφορά στο ονομά τους...
Αλήθεια, πόσο άραγε αντέχει το νευρικό σύστημα του ανθρώπου; Η αναμονή και η αβεβαιότητα για το τί θα σου συμβεί σε λίγο, αύριο. Αυτό το ανθρωποκτόνο εργαλείο της αβεβαιότητας, η εξουσία το χρησιμοποιούσε οχι μόνο οταν έκανε τις ανακρίσεις και οταν καταδίκαζε, αλλά και να εκδικηθεί στη συνέχεια τους ανθρώπους που ειχε ήδη καταδικάσει. Ηθέλε να σπάσει το ηθικό, να σμπαραλιάσει το νευρικό σύστημα να καταστρέψει τη συνοχή. Χωρίς να εισαι σε απόγνωση, νοιώθεις σαν τον Αετό παγιδευμένο από ενα αμείλικτο κυνηγό, έτοιμο να σε κατασπαράξει. Κατά διαστήματα οι αρμοί χαλαρώνουν, σπάνε, κόβονται, χάνουν τη συνοχή τους. Τότε το κούτελο υδρώνει, τα μάτια πετάγονται έξω απ τις κόγχες. Πετιέσε επάνω και ορμάς να σπάσεις την πόρτα με το κεφάλι και αφού σε προλάβουν οι συναγωνιστές σου ταράζεσαι όλόκληρος, σπαρταράς για αρκετό διάστημα σαν ψάρι. Στην αγκαλιά τους ουρλιάζεις, βγάζεις αφρούς απ το στόμα και μετά χαλαρώνεις. τα μάτια γίνονται γυάλινα μοιάζεις πεθαμένος. Σε αυτές τις συνέπειες της απομόνωσης στήριζαν τις ελπίδες οι «αρμόδιοι» να αποσπάσουν την περιβόητη δήλωση.
Μετά την καταδίκη εκτός απ τους κατάδικους σε θάνατο, το τίμημα δεν ηταν ακριβώς η ζωή, αυτήν την άφηναν στο χρόνο, αλλά να διαφθείρουν, να υποτάξουν και να εξαγοράσουν αυτό που την έκανε τη ζωή να αξίζει: Να κουρελιάσουν την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια.
Και επειδή και παλιά και κυρίως μεταπελευθερωτικά το καθεστώς προκειμένου να δικαιολογήσει για ποιό ακριβώς λόγο καταδίκαζε πεντάκις και δεκάκις σε θάνατο τους ΕΑΜίτες. Τους αγωνιστές, που οχι μόνο καταδίκαζε αλλα την «Τρίτη Μέρα Κατά τα Γραφάς» τους έστελνε στο Αγιο Πέτρο. Προκειμένου λοιπόν, να κουρελιάσει την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια και να δώσει άφεση αματρυών στον εαυτό του για το προμελετημένο έγκλημα, οχι μόνο καθιέρωσε, αλλα ταύτισε τη ζωή με τη δήλωση, οπότε όποιος δεν εκανε δήλωση και εκτελέστηκε ενώ μπορούσε να σωθεί, δεν φταίει τα καθεστώς αλλα αυτός που δεν θέλησε να ανταλλάξει τη ζωή του με τη δήλωση.
Σε παρόμοιες περιπτώσεις ο λαό μας λέει : Και γαλάτα και μαλλάτα και το αρνί θυλικό. Και καταδικάζουμε χωρίς να δικάσουμε, και σκοτώνουμε και τον εαυτό μας απαλάσουμε απ την ευθύνη!!! Οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις εκτός απ τα τόσο αλλα εγκλήματα που χρέωσε στο ΚΚΕ, θεώρησε οτι και η άποψη που διατύπωσε το ΚΚΕ σαν αρχή οτι η : «δήλωση» δεν ειναι συνώνυμο του Ανθρώπου, που θεωρεί τον εαυτό του αγωνιστή για τα Ανθρώπινα κοινωνικά και ατομικά δικαιώματα, για Δημοκρατία, Ελευθερία και Αυτοδιάθεση. Για ίσες ευκαιρίες, κοινωνική Δικαιοσύνη, για αλληλεγγύη, συλλογικότητα, ειρήνη και σοσιαλισμό. Θεώρησε οτι μπορούσε να το μεταφράσει και αυτό σε έγκλημα και το χρέωσε σαν έγκλημα των εγκλημάτων και αυτό στο ΚΚΕ.
Και επειδή υπάρχουν πολλοί και από ανάμεσά μας ακόμα, που λένε οτι το κόμμα, η ομάδα ή και ατομικά ακόμα η απόφαση-εντολή να μην κάνουν δήλωση τα μέλη του κόμματος ηταν εγκληματική, γιατί εκτός των αλλων συνεπειών που αυτή η απόφαση συνεπάγεται, ειχε έστειλε αρκετούς θανατοποινίτες που αρνήθηκαν να

κάνουν σήλωση στον Αγιο Πέτρο, ενω κάνοντας δήλωση μπορούσαν να σωθούν. Οτι το ίδιο ισχύει και για τους γονείς και κυρίως τις γυναίκες που ειχαν αφήσει στους πέντε δρόμους τα παιδιά τους, ενώ αν επιτρέπονταν σε αυτές τις μωμομάνες εστω, να κάνουν δηλωση δεν θα στερούνταν τα παιδιά τους την χαρά των γονιών. Η αρνηση των γυναικών και ειδικά αυτών που άφησαν πίσω μωρά παιδιά, μα και αυτές που τα πήραν μαζί τους, γέννησαν στην εξορία ή τη φυλακή και ηταν πολλές, αφού δεν έκαναν δήλωση να πάνε να προστατεύσουν τα παιδιά τους, τους αποδώθηκε η μομφή οτι δεν «νοείται να είσαι Μάνα να αγωνίζεσαι για τα παιδιά του κόσμου και να αδιαφορείς για τα δικά σου»! Για τους άσχετους με το κοινωνικό γίγνεσθαι, θα έλεγα και με όλο τους το δίκιο καλά έκαναν και το έλεγαν. Οσο για τους γνώστες, θα έλεγα οτι πριν πιστέψουν οτι αυτό αποτελεί «έγκλημα» ας το ξανά σκεφτούν

Αλλωστέ αυτό ηταν το Σλόγκαν οταν μας βασάνιζαν: «δεν λυπάσε τα παιδιά και τη γυναίκα σου», στον παντρεμένο, «τη Μάνα και την γκόμενα στον ανύπαντρο» ή το «κόμμα ρέ δεν σε άφησε να παντρευτείς», ενώ έπεφταν οι βουρδουλιές και περνούσαν την φάλαγγα στα πόδια. Οσο για την γυναίκα που τόσο πολύ την επικαλούνταν σαν δεδωμένο να συνεργαστούμε μαζί τους στην ασφάλεια, το στρατοδικείο και τη φυλακή για να κάνουμε δήλωση, άφηναν πάντα και τις αντίστοιχες αιχμές οτι...

Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις, έχοντας την πείρα από την κατασκευασμένη πτωματολογία που η μετακύλησή της στην Αριστερα ηταν ενα τεράστιο πλήγμα στο βασικό όπλο της Αριστερά, την ηθική που δεν ειχαν οι κατασκευαστές της πτωματολογίας, προκειμένου να θίξουν ηθικά και ιδεολογικά την Αριστερά, το συνέδεσαν και με το Ανθρωπιστικό και Δημοκρατικό περιεχόμενο που η Αριστερά δείνει στο αγώνα. Η απαγόρευση λένε απ το κόμμα της δήλωσης απ μόνο της διαψεύδει οχι μόνο το περιεχόμενο αλλά και τον ισχυρισμό οτι ο αγώνα της Αριστεράς αποβλέπει στη Δημοκρατία γενικά και στην προσωπική ειδικά. Αυτό σε ό,τι αφορά την εξουσία και τον ιδεολογικό αντίπαλο ειναι κατανοητό και αποδεκτό. Ιδεολογικός αντίπαλος ειναι. Αυτά έλεγε και θα λέει. Παλιά συνελλάμβανε, βασάνιζε, έστελνε εξορία, καταδίκαζε και εκτελούσε. Τωρά που οι αγώνες του λαού και η παγκόσμια κοινή γνώμη της στέρησαν αυτό το απάνθρωπο μέσο κάνει προπαγάνδα. Προσπαθεί να πείσει τον κόσμο οτι η Αριστερά, δεν ειναι αυτά που λέει, αλλα αυτά που κάνει. Και ανάμεσα σε αυτά ειναι και το γεγονός οτι δεν επιτρέπει στα μέλη να κάνουν «δήλωση μετανοίας» ούτε και σε αυτούς τους μελλοθάνατους για να σώσουν με τη δήλωση το κεφάλι τους, μα ούτε και τις μωρομάνες να κάνουν για να πάνε κοντά στα απορφανισμένα παιδιά τους.

Ακούγοντάς τα αυτά οι απλοί άνθρωποι (γι αυτούς άλλωστε τα λένε) με το δίκαιο τους τα πιστεύουν. Δεν μπορούν να κατάβουν πολύ περισσότερο να δικαιολογήσουν, πως ειναι δυνατόν να ισχυρίζεσαι οτι αγωνίζεσε για τους αλλους και να θυσιάζεις τη δική σου λευτεριά και τη ζωή σου ακόμα. Να αγωνίζεσαι για τα παιδιά του κόσμου, που ειναι μια αφηρημένη έννοια και να αγκαταλλείπεις τα σπλάχνα σου απροστάτευτα στους πέντε δρόμους;

Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, έκανε την εμφάνισή του το φαινόμενο του πολέμου. Ιστορικά οι πόλεμοι χωρίζουν βασικά σε : αμυντικούς, σε επιθετικούς-

κατακτητικούς και σε απελευθερεωτικούς. Εκτοτε η κάθε μορφή εξουσίας, προκειμένου να προστατεύσει τον εαυτό της και τα σύνορα του χώρου που εχει υπό την καταχή της (αμυντικός) ή προκειμένου να επικτείνει τα σύνορα (κατακτήτικός) δημιουργούσε ένοπλα ιδιωτικά τμήματα στην αρχή και αργότερα επιστρατεύει υποχρεωτικά και εκπαιδεύει στα όπλα την Νεολαία, ετσι ωστε να ειναι έτοιμη γι αυτού του είδους των πολέμων. Συμβαίνε ομως κάποια λαότητα να ειναι υπόδουλη μακρόχρονα. Και οταν με την πάροδο του χρόνου συνειδητοποιήσει τη σκλαβιά, τότε αρχίζει να οργανώνεται μια Ενθική Απελευθερωτική οργάνωση (απελευθερωτικός). Τέτοιος ηταν το 1821 ο πόλεμος των Ελλήνων. Το ίδιο συμβαίνει και οταν μια χώρα κατακτηθεί απ μια άλλη. Ο λαός της κατακτημένης χώρας οργανώνει τον Εθνικό-Απελευθερωτικό του αγώνα, με σκοπό και στόχο να ξανά αποκτήση τη λευτεριά του. Τέτοιος ηταν ο Εθνικό, Απελευθερωτικό αγώνας του 1941.

Οταν στις 28/10/1940 η Ιταλία (κατακτητικός), μας κήρυξε τον πόλεμο σύσωμος ο λαός, έκανε αμυντικό πόλεμο. Και επειδη η Ιταλία δεν μπόρεσε λόγω της δικής μας σταθερής άμυνας προκειμένου να βγάλει την Ιταλία απ τη δύσκολη θέση, η Γερμανία για να σώση τον συνεταίρο της απ την ντροπή της ήττας, στις 6/4/1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και απ τις 30/5/41, που κατακτήθηκε και η Κρήτη, ολοκληρώθηκε η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά, Ιταλικά και αργότερα και απ τα βουλγαρικά στρατεύματα. Την ίδια μέρα 30/ προς 31/5/41 και πριν καλά καλά (όπως γράφω και σε αλλο σημείο) γιορτάσουν οι Γερμανοί τη νίκη, δυό ελληνόπουλα κατεβάζοντας τον αγγιλωτό σταυρό-σβάστικα απ την Ακρόπολη, εκφράζοντα τον πόθο και τη θέληση των Ελλήνων για απελευθέρωση. Με την πράξη τους αυτή σηματοδοτούν την απαρχή της οργάνωσης του Εθνικού Απελευθερωτικού πολέμου και στις 27/9/41 ιδρύεται το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο το (ΕΑΜ) και πολλές άλλες οργανώσεις οπως ο ΕΔΕΣ, η ΕΕΚΑ, η ΠΕΑΝ κλπ. (απελευθερωτικός πόλεμος).

Οι άνθρωποι συνεπώς, σαν ελεύθερα όντα επιστρατεύονται υποχρεωτικά μόνο απ το κράτος προκειμένου να εκπαιδευτούν στη χρήση των όπλων για την διεξαγωγή ενος αμυντικού ή επιθετικού πολέμου. Στους απελευθερωτικούς πολέμου και τους κοινωνικούς αγώνες συμμετέχουν εθενοντικά. Στα ίδιο εθελοντικά συμμετέχουν και στα κόμματα, τους συνεταιρισμούς, τους συλλόγους και τις κοινωφελείς οργανώσεις. Συνεπώς τα περί απαγόρευσης απ την πλευρά ενος κόμματος να απαγορεύσει στα μέλη του, που συμμετέχουν εθελοντικά στο κόμμα και στη συγκεκριμένη περίπτωση του ΚΚΕ, να προτιμήσουν να εκτελεστούν και να μην κάνουν δήλωση, ειναι κάτι το ακατανόητο με την έννοια οτι δεν μπορούσαν τα μέλη του ΚΚΕ να παραβλέψουν την εντολή. Και ειναι ακατανόητο γιατί όπως εντάχθηκε στο κόμμα εθελοντικά, το ίδιο μπορεί και να φύγει οποιαδήποτε ώρα θεωρεί οτι στο εξής τα πιστεύω του κόμματος αυτού δεν τον εκφράζουν, πόσο μάλλον οταν μπορεί να σώσει με μια δήλωση τη ζωή του. Και ομως προκείμενου να μειώσουν το μεγαλείο των Ανθρώπων, που ενώ αγωνίστηκαν για την απελευθέρωση της χώρας για συγκεκριμένους πολιτικούς λόγους τους έστειλαν στον Αγιο Πέτρο, δεν δύστασαν και οταν ακόμα ειναι φανερό, οτι τους δολοφόνησαν να τους σηκοφαντίσουν και να χρησιμοποιήσουν σαν επιχείρημα προκειμένου να δικαιολογήσουν αυτά τα ιδεολογικό-πολιτικά

εγκληματα, που εν ψυχρώ διέπραψαν, σαν ενα ακόμα απ τα «εγκλήμτα» που διέπραξε το ΚΚΕ και γενικότερα της Αριστεράς.
Επειτα στις εξορίες και τις φυλακές δεν ηταν μόνο κομμουνιστές. Υπήρχαν σοσιαλιστές και δημοκράτες πατριώτες, που προτίμησαν την εξορία, τη φυλακή και το εκτελεστικό ακόμα απ την ταπείνωση και τον εξευτελισμό της δήλωσης. Και αν ακόμα δεχθούμε οτι υπήρχε η θέση να μην κάνουν δήλωση τα μέλη, εκείνο που εχει σημασία ειναι αν η θέση αυτή για άρνηση της δήλωσης, βοήθησε ή έβλαψε το Αριστερό κίνημα και ειδικά τους συλληφθέντες, τους εξόριστους, τους φυλακισμένους και ειδικά τους θανατοπινίτες.
Εκείνο που δεν μπόρεσαν να καταλάβουν οι «Νικήτες» ειναι οτι ακριβώς αυτή η θέση για άρνηση της δήλωσης, η δήλωση απέκτησε την ανταλλακτική αξία που της απέδιδε η εξουσία. Αν δεν υπήρχε αυτή η θέση για άρνηση, αυτή η πολύφερνη νύφη για το καθεστώς, δεν θα ειχε αυτήν την ανταλλακτική αξία να : τελειώνει στην ασφάλεια το θέμα, να οδηγείτε στο στρατοδικείο, να απολύεται ο κρατούμενος απ την εξορία, να μειώνεται η ποινή, να αποφυλακίζεται και να μήν εκτελέται ο σε δεκάκις σε θάνατο θανατοποινίτης. Με τη «δήλωση» και μόνο εκατοντάδες άνθρωποι έσωσαν τη ζωή τους και χιλιάδες ηταν αυτοί που απολύθηκαν απ τα στρατόπεδα και αποφυλακίστηκαν. Και ηταν αυτοί που παρά την παράγραδο του ειχε η δήλωση «οτι δεν θα ξαναπάρω μέρος στην πολιτική» πρωτοστάτησαν να ανασυγκροτηθεί το λαϊκό κίνημα και να φτάσει σε λίγα χρόνια η ΕΔΑ, να γίνει αξιοματική αντιπολίτευση το 1958. Συνεπώς η θέση για άρνηση της δήλωσης ειχε θετικά αποτελέσματα, ενεξάρτητα απ την πολύπευρη εκμετάλλευση που της έγινε απ την πλευρά του καθεστώτος.
Για το μελλοθάνατο οι κανονισμοί των φυλακών όλου του κόσμου εχουνε προβλέψει ορισμένα ευεργετήματα. Ενα απ τα «ευεργετήματα» ειναι οτι και την τελαυταία στιγμή ρωτάνε τον μελλοθάνατο:«Ποιά ειναι η τελευταία σου επιθυμία»; Ίσως ειναι ειρωνεία. Ίσως ειναι μια μετάνοια της Πολιτείας πριν ολοκληρώση το έγκλημά της. Ίσως τύψεις συνείδησης του νομοθέτη, που θέσπισε αυτή τη κτηνώδη συμπεριφορά του κράτους, απέναντι στον πολίτη και ειδικά σε αυτόν που καταδικάστηκε εις θάνατο για ιδεολογικούς και μόνο λόγους. Αν η καταδίκη σε θάνατο ενός ανθρώπου, που δεν συμφωνεί με το είδος της ζωής και τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας, δεν αποτελεί εκ προμελέτης και ειδεχθή εγκλημα, τότε το ερώτημα που μπαίνει ειναι τί σημαίνει έγκλημα. Και το πιό τραγικό καταδίκη σε θάνατο χωρίς αποδεδειγμένο με στοιχεία αντράνταχτα, που να επιβεβαιώνουν το έγκλημα, αλλα μια καταδίκη σε θάνατο με κατασκευασμένους και πολλές φορές πληρωμένους με το κομμάτι ψευδομάρτυρες και από έκτακτα στρατοδικεία που καταδίκαζαν χωρίς να δικάσουν. Την περίοδο αυτή εκτός απ ολα τα αλλα τραγελαφικά, παρουσιάστηκε έντονα και το φαινόμενο του δικαστικού φόνου. Καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν για φόνο ανθρώπων που ζούσαν ή και ίσως ζούν ακόμα αυτοί για τους οποίους καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν οι «κατηγορούμενοι» για τον φόνο τους. Αν αυτός δεν ειναι δικαστικός φόνος τότε ποιός ειναι;
Ακόμα από την διαμόρφωση του Αριστερού κινήματος στην Ελλάδα και ειδικά μετά την μετατροπή του ΣΕΚΕ σε ΚΚΕ, το καθεστώς αντικατέστησε τον πολιτικό λόγο με το μίσος την βία και εκδίκηση. Αυτή η κοινωνιολογία της βίας, η έλλειψη συγκροτημένου λόγου και επιχειρημάτων να αντικρούσει τους ιδεολογικούς της

αντιπάλους, κατέφυγε στους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Τους μηχανισμούς που μοναδικό τους έργο ηταν να σπάζουν κόκκαλα και να αλέθουν συνειδήσεις. Με βασικό σύνθημα «θα λυγίσετε ή θα πεθάνετε» ήταν οι ίδιοι και οχι το ΚΚΕ που έδωσαν εκείνη την ξεχωριστή ανταλλακτική αξία στη δήλωση. Βέβαια το Αριστερό κίνημα και ειδικά το ΚΚΕ διαπαιδαγωγούσε τα μέλη του να υπερασπίζονται τις κομμουνιστικές ιδέες και αξίες

Ηταν τόση η βιασύνη να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, που πριν ακόμα μπούν σε ισχύ τα έκτεκτα μέτρα, οι Ασφάλειες και τα δικαστήρια ειχαν ήδη καταργήσει-ακυρώσει στην πράξη το Νομικό θέσφατο : «Ενοχος ένοχον ου ποιεί ένοχο» και τις όποιες αλλες αρχές του δικαιϊκού συστήματος, που ηταν υπέρ του κατηγορουμένου ειχε απομείνει απ την βασιλο-μεταξική δικτατορία και τη δικαστική κατοχική δικαιοσύνη.

Ενας αποδεδειγμένος εγκληματίας του ποινικού δικαίου, που εγκλημάτησε έκανε κάτι σε βρασμό ψυχής. Πιθανόν, γιατί θόλωσε το μυαλό του. Πάντος, οπως και να εχει διαπράχθει το έγκλημα την ώρα που έγινε το κακό, ο ανθρωπος δεν ηταν στα καλά του. Δεν έλεγχε τον εαυτό του. Το κατεστημένο ομως γιατί συνειδητά εκδικείται; Η πολιτεία οταν σκοτώνει «νόμιμα και παράνομα», δεν τα εχει χαμένα, ούτε ειναι εκτός εαυτού. Ο,τι κάνει το κάνει με νηφαλιότητα και με πλήρη γνώση των πράξεών της. Με μελέτες, σχέδια και αποφάσεις. Τα πάντα ειναι προμελετημένα εκ των προτέρων και στην εντέλεια: Ο «Νόμος» ο καταδότης, η σύλληψη, ο βασανιστής, ο δικαστής. Τα πάντα λειτουργούν στην εντέλεια : ο Εισαγγελέας στην αρχή και ο Βασικός Επίτροπος αργότερα, ο Παπάς το εκτελεστικό απόσπασμα, «χαριστική» βολή και νεκροθάφτες. Ακόμα και το τυπίκο, τη Ληξιαρχική πράξη θανάτου, την εχει προβλέψει η Πολιτεία!!! Ολα αυτά για εναν κατάδικό του ποινικού δικαίου. Πόσο μάλλον για εναν πολιτικό αντίπαλο. Εναν ιδεολόγο. Εναν Ανθρωπο με ιδέες, όνειρα και οράματα, αφού αγώνες, και βήματα μπροστά χωρίς ιδέες, όνειρα και οράματα δεν γίνονται. Εναν αγωνιστή αλβανομάχο ή της Αντίστασης κατά της εχθρικής τριπλής κατοχής.

Και ολα αυτά γιατί δεν ήθελαν να αναγνωρίσουν στο ΕΑΜ και την Αντίσταση συμμετοχικό πολιτικό ρόλο στις μεταπολεμικές πολιτικές εξελίξεις και κυρίως να του αμφισβητήσουν την προσφορά. .

Η εμφύλια τύφλωση δικαιολογεί άραγε, τα εκ των προτέρων αποφασισμένα και οργανωμένα ομαδικά εγκλήματα Ανθρώπων, που όρθωσαν το αναστημά τους και πρόταξαν τα στήθη τους στους Ιταλούς επιδρομείς και τους Ούννους κατακτητές, μα και σε αυτούς που οχι μόνο καθοδηγούσαν τους κατακτητές, αλλα συμμετείχαν και αυτοπροσώπως στο αποδεκάτισμα των Ελλήνων και το ξεθεμελίωμα της Ελλάδας και σε συνέχεια ηταν αυτοί που αντιτάχθηκαν στην εκ νέου κατοχή της χώρας απ τους Αγγλους

Θα έχει το θάρρος άραγε αύριο η πολιτεία να αποκαταστήσει τη μνήμη, αυτών που έστειλε άδικα στα εκτελεστικά αποσπασματα; Αν κρίνει κανείς απ τον τρόπο και τον σκοπό για τον οποίο μας οδήγησαν στη δίκη, (οσοι βέβαια έφτασαν ώς εκεί) το μίσος και τη βιασύνη που έδειχνα να φτάσουν στο ποθητό αποτέλεσμα, που στόχο ειχε την εκδίκηση και εξόντωση αμφιβάλω. Αυτό θα μπορούσε ίσως να το κάνει η ιστορία αν την αφήσουν...Και αυτό γιατί το κράτος, που ειναι άλλοτε η ανοικτή και άλλοτε η συγκεκαλημένη προσωποποίησης της βίας και τους εγκλήματος, δεν θα επιτρέψει στον εαυτό του να το παραδεχθεί... Μακάρι να βγώ

ψεύτης. Και το λέω αυτό γιατί το μεταπολεμικό κράτος, λειτούργησε με ενα και μόνο σκεπτικό την : καταπολέμηση του κομμουνισμού οχι με δημοκρατία και κοινωνικά μέτρα, αλλα με την εκδίκηση και την εξότνωση. Γι αυτό και ταύτισε τον Αντιστασιακό με τον κομμουνιστή και τον κομμουνιστή με το έγκλημα.
Για να πετύχουν το σκοπό τους οι μεταπολεμικές κυβερνήσης λειτούργησαν κανονικά το δίκαιο του ισχυρού, του νικητή και του επιλεκτικού ταξικού εγκλήματος. Σαν ισχυροί οι εκπρόσωποι του καθεστώτος, επέβαλλαν τους κανόνες του παιχνιδιού και αναγορεύτηκαν σε κριτές και τιμωροί. Αυτό αποδιδεικνύεται με τον ποιό τραγικό, μα και αληθινό τρόπο με την ανύπαρκη τιμωρία αυτών που βαρύνονταν για τα κατοχικά και μετακατοχικά εγκλήματα που διέπραξαν υποτίθεται «αυτόνομα», αλλα στην ουσία υπο την καθοδήγηση του κράτους εφάρμοσαν στην πράξη την εξόντωση και διέπραξαν εγκλήματα που για τους ίδιους λόγους έμειναν ατιμώρητα. Ενώ διαπράχθηκαν όλων των ειδών και μορφών εγκληματικές πράξεις, δολοφόνησαν «νόμιμα» και παράνομα» χιλιάδες ανθρώπους και χιλιάδες ψευδομάρτυρες παρέλασαν απ τις αίθουσες των στρατοδικείων για να «στηρίξουν το «Νόμιμο» έγκλημα, δεν καταδικάστηκε μα ούτε δικάστηκε κάποιος για ψευδορκία και για φόνο απ αυτούς που «υποτίθεται» οτι λειτούργησαν «αυτόνομα» «αυτόδικα» και για «αντίποινα».
Τα αντίποινα ειναι μιά αλλη μορφή της αυτοδικίας. Αποκτούν βέβαια ασύγκριτα μεγαλύτερη αξία, οταν τα εκτελεί δύναμη κρατική και μάλιστα ανεξέλεγκτη και κυρίως ατιμώρητη. Ειναι και αυτός ενας τρόπος που μας δίνει τη δυνατότητα να δούμε πως ακριβώς λειτουργεί στην πράξη το δίκαιο του ισχυροτέρου, ο οποίος «γράφει» και την ιστορία και μέσο της «ιστορίας» μεταμορφώνει τους συνεργάτες των κατακτητών στην κατοχή και δράσαντες «αυτόνομα» και «αυτόδικα» μεταπελευθερωτικά σε σωτήρες και ήρωες και τους αγωνιστές Εθνικής Αντίστασης προδότες!
Τα αυτόνομα, τα αυτόδικα και τα εγκλήματα που γίνονται για αντίποινα, οχι μόνο υπάγονται στην έλεγχο, αλλά και τιμωρούνται πιό αυστηρά απ τα όποια αλλα εγκλήματα, και αυτό γιατί εκτός του οτι περιέχουν πρόθεση και δόλο, δεν αναζητούν τον πραγματικό φτέχτη. Σκοτώνουν για το φόνο και μόνο, αφού αυτόνομα και αυτόδικα κάνουν αντίποινα. Αυτού του ειδούς τα εγκλήματα υπάγονται στα ασύγνωστα και σαν τέτοια δεν επιδέχονται συγνώμη και ατιμωρησία, πολύ περισσότερο αυτοί που αυτόδικια κάνουν αντίποινα δεν μπορούν να γίνουν «ήρωες».
Η εντολή του Τσιώρτσιλ ομως ηταν σαφής : «Οχι ειρήνη χωρίς νίκη», που στην απλοελληνική σημαίνει οτι αποκλείει το διάλογο, την συμφιλίωση και την αφομείωση ακόμα.

Ο Τσέχωφ σε κάποιο σημείο λέει :«Πρέπει να εξελεώσης το παρελθόν για να μπορέσεις να ζήσεις το παρόν και το μέλλον». Το κράτος των Γιές Μάν, δεν διαθέτει αυτήν τη λεβεντιά που χρειάζονται αυτές οι ιστορικές πράξεις και αποφάσεις. Ποτέ δεν στάθηκε υπεύθυνο για τις όποιες πράξεις που ευθύνεται έναντι των πολιτών. Ποτέ δεν ευθύνεται για κάτι. Το ότι λειτουργεί και δρά ταξικά ειναι αναμφισβήτητο. Πως να δικαιολογήσει ομως κανείς την προσχεδιασμένη δολοφονία ανθρώπων που δεν συμφωνούν με τη χαμώ ζωή και τη μορφή διακυβέρνησης;

Ολα τα χρόνια της φυλακής, προσπαθούσα να ερμηνεύσω από πού πηγάζει τόσο μίσος, τόση βία, τέτοια κτηνωδία, τόση βαρβαρότητα και τέτοιος μισανθρωπισμός, και δεν μπόρεσα και ουτε μπορώ ακόμα να εντοπίσω την πηγή του. Αλήθεια που φώλιαζε τόσο μίσος, τόση κτηνωδία, τόση απανθρωπιά; Οι ανθρωποι που έδιναν αυτές τις διαταγές που επικαλούνταν οι βασανισταί μας οταν μας βασάνιζαν «κάτ εντολή». Το ίδιο δεν μπόρεσα να εξηγήσω γιατί τον τελευταίο πυροβολισμό εξ επαφής τον ονομάζουν «χαριστική βολή». Αλήθεια που φώλιαζε όλο αυτό το μίσος για τον συνάνθρωπο; Στις εγκληματικές φυλακές μόλις φτάσεις και περάσεις την εξώπορτα, σε παραχώνουν στους τάφους κελιά-κλουβιά και σου απαγορεύουν τα πάντα: χαρτί, μολύβι, βιβλία και όποια αλλά προσωπικά αντικείμενα. Ο ήλιος δεν περνάει από πουθενά, το φώς μέρα νύχτα αναμμένο σε στραβώνει, και η μαργαρίτα στο ταβάνι του κελιού αν την κοιτάξεις λίγη ώρα σε τρελαίνει. Το φαινόμενο αυτό δεν μπορέσαμε να το εξηγήσουμε, γιατί βάλαν αυτή τη μαργαρίτα στο ταβάνι και γιατί η μαργαρίτα, οταν την κοίταζες μερικά λεπτά άρχιζε να γύριζε σαν τρελή,

Οι πολιτικοί μηχανικοί, οι αρχιτέκτονες, οι διάφοροι και οι γιατροί και ειχαμε πολλούς, έδωσαν ο καθένας τη δική του εξήγηση. Οι πολιτικοί μηχανικοί και οι αρχιτέκτονες ειπαν πως ειναι σκόπημα κατασκευασμένη, ενω οι γιατροί εκτός απ την κατασκευή παίζει ρόλο και ο υποσιτισμός. Το κρύο σου τρυπάει τα κόκκολα, τουρτουρίζεις, δεν μπορείς να σταθείς όρθιος τρέμεις. Τα ρούχα ελάχιστα, αυτά που σου έφεραν απ το σπίτι και μια ή το πολύ δυό κουβέρτες της υπηρεσίας σαν τούλι. Οι ώρες του εγκλεισμού στο κελί πολλές, ο χώρος να κινηθείς ελάχιστος: Ενα δυό βήματα όλο κιόλα και αυτό οταν εισαι μόνος. Ομως τα στρατοδικεία δούλευαν ασταμάτητα και στο χώρο που ηταν για έναν, μέναμε τρείς και μερικές φορές τέσσεροι. Η μούχλα, ο συνοστισμός και η υγρασία, έκαναν τη ανάσα βαριά, αποπνικτική και δύσκολη

Αντί για παράθυρα τα κελιά ειχαν από ένα «αεραγωγό» στο δάπεδο και ενα στο ταβάνι. Ενα μέτρο μήκος και δεκαέξη εκατοστά ύψος. Τα κελιά τσιμεντένια και εντελώς γυμνά. Χωρίς θέρμανση, χωρίς κανέναν αλλο εξοπλισμό, καρέκλα, νιπτήρα ούτε και ενα καρφί να κρεμάσεις το σακάκι. Ο αέρας που δύσκολα ανανεώνονταν. Βρωμούσε απαίσια, οι βούτες (τουαλέτες-γκαζοτενεκέδες) που τις είχαμε μέσα στο κελί μέρα νύχτα, έκαναν την ατμόσφαιαρα φρικτή. Και τα ζωϊφια, οι κορίοι, οι κασταρίδες οι σκίπες, οι σάβρες και τα ποντίκια. Οταν έρχεται η ώρα για το κλείσιμο και πλησιάζει το βράδυ, τότε έρχονται και οι μαύρες σκέψεις για τη νύχτα που πλησιάζει. Η ξενιασιά της ημέρας και για τους μή θανατοποινίτες, δίνει τη θέση της στην αγωνία που κρύβει το σκοτάδι που έρχεται. Κάνεις μεγάλη προσπάθεια να απαλλαγής απ αυτές τις σκέψεις και όποιες αλλες σκουτούρες, αλλα δεν τα καταφέρνεις πάντα.

Οταν φωλιάζουν οι σκέψεις αυτές που εχουν σχέση με την ίδια τη ζωή δεν φεύγουν, παρά μονάχα οταν έρθει το φώς της ημέρας. Ενας πρόσθετος λόγος του δεν φεύγουν ειναι γιατί ξέρεις πως το πρωϊ, δύο, τρείς, πέντε και κάποτε και δέκα σύναγωνιστές σου θα στηθούν στον τοίχο και αυτό σε πληγώνει σου σχίζει και ματώνει την καδριά. Σου κάνει και την ημέρα τη ζωή αβίωτη. Και αν ακόμα δεν εισαι θανατοποινίτης, στις εγκληματικές φυλακές η ζωή ειναι έξ ίσου δύσκολη. Τη νύχτα ο χάρος ειναι παρών, τον νοιώθεις δίπλα σου, εκεί που κοιμάται ο καταδικασμένος σε θάνατο συμπολεμιστής σου ή στο διπλανό κελί, που κάθε

Βράδυ περιμένουν... Τη νύχτα και το σκοτάδι τα ζείς αγκαλιά με το χάρο, που από ώρα σε ώρα θα χτυπήσει την πόρτα...
Δεν υπάρχει πιό γλυκό πράγμα απ τον ύπνο. «Το ύπνο δεν εχόρτασα και τώρα αποσταμένος», τραγουδάει με καημό ο Γεροδήμος. Λίγο ύπνο αποζητάει ο πολιτικός κρατούμενος και ο θανατοποινίτης, ξένοιαστο και ήσυχο για να ξαποστάσει ψυχικά. Να ανανεώσει τις δυνάμεις για την επόμενη μέρα. Στο μυαλό του θανατοποινίτη κονταροχτυπιούνται μέρα νύχτα η ζωή με το θάνατο. Η τιμή με την ατίμωση, το παλικάρι με τον κιοτή, ο απροσκύνητος με τον ταπεινωμένο. Με δυό λόγια ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, που θα πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο ΟΧΙ. Και αυτό το νιώθεις, το ζείς και συμπάσχεις μαζι τους. Οπως έγινε και αμέσως μετά την κατάκτηση της χώρας που ο κάθε Ελληνας, έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναι ή το μαγάλο Οχι. Η σύγκρουση ειναι τραγική, τιτάνεια και υπεράνθρωπη. Και ηταν υπεράνθρωπη, γιατί έπρεπε να κάνεις οπως και τότε την επιλογή. Και το πιό τραγικό ηταν, οτι οπως τότε υπήρχε τρόπος να διαφορήσεις ή να σθ\υνεργαστείς και να είσαι με τους «νικητές» και τώρα μέσω της δήλωσης «μετανοίας» να μην εκτελεστείς α) Να ανασταλή η προσδιορισμένη για αύριο εκτέλεσή του. β) Να μειωθεί η ποινή του και γ) Σε λίγες μέρες να διαταχθεί η αποφυλάκισή του :«Να ζήσεις». Βέβαια το ίδιο ισχύε και για όλες τις άλλες ποινές.
Οσο ζείς ελπίζεις, ανασαίνεις, και κάθε μέρα κάνεις την ίδια συζήτηση με τον εαυτό σου, με την υπαρξή σου. Το πρέπει ή δεν πρέπει να κάνεις «δήλωση», ειναι ενα θέμα που κάθε μέρα το συζητάς με τον εαυτό σου και ανανεώνεις την απόφασή σου. Προχωράς, δεν κοιτάς πίσω. Κάποιοι κουράζονταν λύγιζαν τα πόδια και πέφτανε. Η φάλαγγα των αόπλων αγωνιστών αραίωνε, ευτυχώς με μικρές απώλειες. Στέκεσαι, τους απλώνει το χέρι, το αρνούνται. Κουράστηκε ο συναγωνιστής, νικήθηκε απ την αγωνία και την επιμονή του χάρου. Φεύγει με σκυφτό το κεφάλι, με τα γόνατα λυγισμένα και χαμηλά το βλέμα. Ο φόβος, το άγχος και η αγωνία του θόλωσε προς στιγμή τη σκέψη και το Νού. Οι καθημερινές εκτελέσεις σε αντίθεση με τις ομαδικές δεν άφηναν το χρόνο στο μελλοθάνατο να μεταθέσει το θέμα για αύριο, να το ξανασκεφθεί.
Δυό ή τρις μέρες και πολλες φορές περισσότερες, πριν απ την εκτέλεση τον καλούν στη διεύθυνση, και του ανακοινώνουν οτι ο Υπουργός, υπέγραψε την εντολή εκτέλεσης με την «ένδειξη» οτι αν κάνει δήλωση δεν θα εκτελεστεί και ο Διευθυντής, τον διαβεβαιώνει οτι οχι μόνο δεν θα γίνει, αλλά οτι και ο ίδιος θα κάνει μια ευμενέστατη έκθεση και πολύ σύντομα θα βρεθεί κοντά στους δικούς του. Η πάλη ανάμεσα στην ζωή και τον βέβαιο θάνατο ειναι άνιση. Αδυσώπητη, Τραγική. Αρνιέσαι την πίστη σου στις Ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά σου. Κλαίει που τα πρόδοσε, αλλά δεν μπορεί. Το κόστος που πρέπει να πληρώσει ειναι μεγάλο. Το νίκησαν ο χρόνος, η αγκούσα και ο θάνατος. Δεν μισείς αυτήν την ώρα, πονάς, πονάς ακόμα πιό πολύ. Πονάς για τους εκτελεσμένους. Λυπάσε γι αυτούς που έγιραν το κεφάλι και αυτοκτονούν. Στη Γυάρο υπήρξαν αρκετές αυτοκτονίες...
Η λαχτάρα της ζωής ειναι τόσο μεγάλη, που και στις πιό φρικτές συνθήκες ο Ανθρωπος κάνει ό,τι μπορεί για να μη τη χάσει. Ελπίζει. Η ελπίδα ειναι η μόνη παρηγοριά για τον κατάδικο. Ειναι αυτή που πεθαίνει τελευταία. Αυτή τον κάνει να θέλει να κρατηθεί στη ζωή, οσο άθλια και αν ειναι και αυτό, γιατί πάντα ελπίζει σε κάτι καλύτερο. Αυτό φυσικά ισχύει και για τον θανατοποινίτη. Γιατί αυτός δεν

ελπίζει μόνο, αλλα ειναι βέβαιος πως αύριο η ζωή θα ειναι πολύ καλύτερη απ τη άθλια, τη σημερινή, αφού γι αυτήν την καλύτερη ζωή αγωνίστηκε, ζεί και παλεύει. Για να υλοποιηθεί ο πόθος για καλύτερη, πρέπει και εδώ στον προθάμο του Αδή να αγωνιστείς για ανθρώπινους όρους διαβίωσης και για Ζωή.
Οι διαμαρτυρίες με το χουνί προς το λαό, παραστάσεις προς τη διεύθυνση και τα υπομνήματα στους άρμόδιους δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα. Ο υπαρχιφύλακας Γραμμένος των φυλακών Κέρκυρας κυνικός και σαδιστής καθώς ειναι, δεν κατορθώνει να κρύψει τις σκέψεις και τις αποφάσεις των ανωτέρων του. Και όταν ανακοινώσαμε οτι αν δεν λυθούν τα αίτηματα που θέσαμε για βελτίωση των όρων κράτησης και ζωής, θα κάνουμε απεργία πείνας, ανέλαβε-του αναθέσανε να απαντήσει αυτός στα αιτήματά μας. Ο θάνατος κάθε πρωϊ βρυχάται. Οι μελλοθάνατοι ειναι ζωντανοί Νεκροί και να η απάντηση :
«...Κύριοι, τί τα θέλετε όλα αυτά, αφού πρόκειται να σας εκτελέσουν . Σαν υπαρχιφύλακας σας το λέω: δεν θα μείνει ρουθούνι απ τους θανατοποινίτες και οι ισοβίτες, μα και οι εικοσάριδες θα τελειώσουν τη ζωή τους σε κάποιο κελί. Αν δεν κάνετε δήλωση είστε προγραμμένοι. Επειτα, ξέρετε κανένα χασάπη που προκειται να σφάξει τα αρνιά του την άλλη μέρα, και να τα ταϊζει παραπάνω απ ό,τι πρέπει να διατηρηθούν στη ζωή μέχρι την ημέρα της σφαγής; Ασφαλώς οχι, γιατί η τροφή θα πάει χαμένη. Το ίδιο συμβαίνει και με σάς. Θέλετε βελτίωση σισιτίου, λουτρό και είδη καθαριότητας να το κάνετε τί; Ζητάτε να ανοιχθούν παράθυρα στα κελιά για πιό λόγο; Είδη υγιεινής. Ολα αυτά ειναι αρλούμπες. Αφου λίγες μέρες ζωής μένουν στον καθένα, τί τα θέλετε αυτά. Οσον αναφορά το συνοστισμό που πράμγατι υπάρχει, με το ρυθμό που γίνοντα οι εκτελέσεις, και που από πληροφορίες που μας έρχονται, ο ρυθμός θα επιταχυνθεί αυτό τουλάχιστο το αίτημα θα λυθεί...Το καλό που σας θέλω πάρτε την Αγία Γραφή και διαβάστε οσο σας μένει καιρός αφού, ετσι και αλλιώς χωρίς τη δήλωση, δεν μπορήτε να γλυτώσετε το άχρηστο σαρκίο σας, σώστε τουλάχιστο την τελευταία στιγμή την ψυχή σας. Αλλά εσείς είσαστε άθεοι και αντίχριστοι, γι αυτό και ο θεός θα σας στείλει στην κόλαση».
Τις προθέσεις αυτές των αρμοδίων και κυρίως των πολιτικών μας αντιπάλων, δε χρειαζότανε ο κυνισμός του υπαρχιφύλακα Γραμμένου και όποιου αλλου αρχιφύλακα για να τις διαπιστώσουμε. Τις βλέπαμε κάθε μέρα, τις ζούσαμε στο πετσί μας. Μόνιμος υποσιτισμός, ξυλοδαρμοί, βασανισμοί, μύριες απαγορεύσεις και ο μακρόχρονος εγκλεισμό στο κελί ηταν η ζωή μας. Και με το παραμικρό : μιά λέξη ενα στραβοκοίταγμα στο πειθαρχείο. Μερικές μόνο ώρες έξω για τις ανθρώπινες ανάγκες. Τις αλλες θαμένοι ζωντανοί στο κελί χωρίς χαρτί, χωρίς μολύβι, δίχως βιβλίο και ξυραφάκια. Πριν βγούν οι νυχοκόπτες τρίβαμε τα νύχια το τσιμέντο. Το μόνο γραμμένο χαρτί που έβλεπαν τα μάτια μας ηταν δύο γράματα το μήνα που μας επίτρεπαν να πάρουν οι μελλοθάνατοι και βαρυποινίτες και τόσα να στείλουμε. Υπάρχαν και αυτοί, που ούτε αυτά τα δύο δεν τα έπαιρναν, γιατί οι δικοί τους βρίσκονταν σε ανταρτοκρατούμενες περιοχές. Κανένα γράμμα δεν έφτανε στα χέρια μας ολόκληρο. Δέκα αράδες έλεγε η διαταγή και σε κόλλα μικρή, σε αυτές που αυτοί προσδιόριζαν το μέγεθος και πουλούσε η Διεύθυνση. Κι όμως ούτε τις μισές σειρές δεν μας άφηναν να διαβάσουμε. Ο,τι δεν άρεζε στον στενοκέφαλο λογοκριτή τα έσβηνε με μαύρο παχύ μελάνι, και αυτό ηταν ενα ακόμα μαρτύριο. Να μαντέψεις, να αποκριπτογραφίσεις σαν τί να έγραφαν άραγε

οι δικοί σου σε αυτές τις σβησμένες σειρές, που αυτούς δεν τους άρεζε και το έσβησαν. Και αυτό το μαρτύριο κταρούσε μέχρις ότου έρθει το επόμενο γράμμα. Και αν το επόμενο έφτανε ολόκληρο στα χέρια.
Εμείς δεν μπορούσαμε να στείλουμε περισσότερα από δυό, οι οικογένειες όμως, παρά τη σφραγίδα που ειχαν οι φάκελοι, οτι και αυτοί δικαιούνται μόνο δύο, μπορούσαν να γράψουν και τρίτο αν ήθελαν. Εμας μας έδιναν μόνο δύο και αυτά ηταν πάντα τα δυό, που περιείχαν οικογενειακές δυσκολίες, στενοχώριες και βάσανα. Τα μόνα γράμματα που μας τα δίνανε ατόφια, ηταν αυτά που μιλούσαν για δήλωση η κατηγορούσαν τον αγώνα και το κόμμα. Τα γράμματα αυτά εκτός του οτι ειχαν την προτεραιότητα στην επίδοση, μας τα δίνανε χωρίς να τα υπολογίζουν, με τα αιτιολογικό οτι «Ανθρωποι είμαστε κι εμείς και συγκινούμεθα απ το δράμα των δικών σας»!
Εκεινο που δεν μπορούσαν να δούν οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι και οι άμεσα βασανιστές μας, ηταν οτι εμεις που είχαμε αρχίσει και συμμετείχαμε στο εσωτερικό ταξίδι του λαού μας προς τη Γή της επαγγελίας, με δημοκρατία και για να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες, δεν ήμασταν σε αντιπαράθεση με τον εαυτό μας. Επειτα δεν νοιώθαμε ένοχοι. Δεν μπορούσαν να δούν ακόμα οτι είχαμε καταπιαστεί με ενα εθνικό-κοινωνικό θέμα απ τα πιό σοβαρά που αποσχολούσε απ το 21 ακόμα το λαό μας, οτι ηταν επόμενο να δεχθούμε οχι μόνο την αβεβαιότητα της επιτυχίας, αλλα και τις συνέπειες που αυτή η προσπάθεια συνεπάγεται να αλλάξουν μερικά πράγματα στη χώρα μας. Πως ηταν δυνατόν να μήν υπομένουμε και τα όποια μαρτύρια προϋπόθεται αυτή η προσπάθεια, οσο σκληρα και απάνθρωπα και ηταν; Δεν μπορούσαν να καταλάβουν οτι είχαμε επίγνωση ως ενα βαθμό οταν είπαμε το μεγάλο ΝΑΙ και ξεκινήσαμε.
Οπως κάθε ταξίδι μπορεί να εχει κάποιες συνέπειες, ετσι και αυτό το μοναχικό και εθελοντικό ταξίδι στον αγώνα για τη λευτεριά, ειναι ενα ταξίδι στο εσωτερικό σου κόσμο. Ξέρεις οτι σε τυχόν αποτυχία του αγώνα θα ειχε συνέπειες. Αντιλαμβάνεται κανείς τη συνέβαινε τώρα στο μακράχρονο μοναχικό ταξίδι της φυλακής. Η απόσταση απ τις συνηθισμένες ασχολίες, σε οδηγεί πάντα σχεδόν, εστω και άθελα στην αναψηλάφιση της ζωή σου, την εξερεύνηση του παρελθόντος και στην επισήμανση των όποιων λαθών, ελλείψεων, παραλειψεων και άστοχων ενεργειών.
Με τον καιρό είχαμε συμφιλιωθεί με τη ζωή. Στη μνήμη ομως καθημερινά καταγράφονταν με τρόπο ανεξίτηλο το είδος της ζωής που μας πρόσφερε οι πολιτικοί μας αντίπαλοι. Απ την ημέρα της σύλληψης, για τον καθένα σήμαινε οτι το καλύτερο κομμάτι της ζωής του, το πιό δημιουργικό, το πιό γόνιμο σε δυναμισμό και δράση τελείωσε. Ο κόσμος του και το μέλλον έγινε μια πένθιμη έρημο.
Στα πέτρινα χρόνια του ανελέητου διωγμού μας, τότε που όσοι επιζήσαμε απ αυτήν την καταστροφική αντικομμουνιστική λαίλαπα, που έπληξε τους αντιστασιακούς μα και το λαό, οσοι βρισκόμαστε στις φυλακές ή στην εξορία, αναπολώντας τα περασμένα και τα συγκλονιστικά εκείνα γεγονότα, δεν μπορούσαμε να συμφιλιωθούμε με την άποψη, οτι για όλα φταίνε μόνο οι άλλοι και οι ξένοι. Τις ατελείωτες μέρες και νύχτες, αυτών των ανείπωτων δοκιμασιών, συνειδητοποιήσαμε οτι συνέβησαν τότε πολλά και ανορθόδοξα πράγματα, πολλές ανεπίτρεπτες ενέργειες και ασυγχώρητες παραλείψεις, που βάραιναν

αποκλειστικά εκτός απ τους άλλους και τη δική μας ηγεσία, και τον καθένα από εμάς χωριστά. Ομως την εποχή εκείνη μας έλλειπαν τα στοιχεία. Αυτο μας δυσκόλευε να τεκμηριώσουμε τις αναμφισβήτητα σωστές εκτιμήσεις μας. Ομως πάντα στις συζητήσεις καταλήγαμε στο συμπέρασμα, οτι δεν ηταν τα λάθη εκείνα που έκριναν την έκβαση του αγώνα. Και κανένα, μα κανένα λάθος και αν δεν ειχε κάνει η ηγεσία, πάλι το ίδιο θα ηταν το αποτέλεσμα.
Βέβαια η Σταλινική διδασκαλία, που μπόλιασε μ όλα τα αρνητικά στοιχεία της την πιό ανθρώπινη ιδεολογία και νόθευσε ή ακύρωσε ανεπανόρθωτα τα σοσιαλιστικά ιδεώδη, φέρνει ακέραια την ευθύνη για την κατάρευση του «σοσιαλιστικού κόσμου», που μας συγκλόνισε όλους και μας άφησε άφωνους η πτώση του. Ολα τα αρνητικά αυτής της διδασκαλίας, μεταφυτεύτηκαν και στο δικό μας κόμμα. Αυτή η συγκεντρωτική λειτουργία του ΚΚΕ, δεν παρουσιάστηκε απ τη μιά μέρα στη άλλη, αλλά ειναι βαθιές και μακρόχρονες οι ρίζες της. Ξεκίνησε αμέσως μετά την προσχώρησή του στην Κ.Δ και σε συνέχεια αποδέχθηκε τους 21 όρους της. Το άρθρο 12 σε ό,τι αφορά την εσωτερική του λειτουργία καθιέρωνε τον όρο: «το κάθε ΚΚ για να εκπληρώσει το ρόλο του, πρέπει να ειναι οργανωμένο κατά τον πιό συγκεντρωτικό τρόπο, να εφαρμόζει σιδερένια πειθαρχία παρόμοια προς τη στρατιωτική και ο κεντρικός οργανισμός του να ασκεί μια αναμφισβήτητη επιβολή».
Ο όρος αυτός, ακύρωσε τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, που ειναι η βασική αρχή λειτουργίας των Κ,Κ και στην πορεία του ολοκλήρωσε την αντιδημοκρατική του λειτουργία, έχοντας σαν πρότυπο το ΚΚ της ΕΣΣΔ, όπως το ειχε διαμορφώσει ο Στάλιν. Με αποτέλεσμα.
α) Η ηγεσία του ΚΚΕ, έδειξε μια πολιτική ανωριμότητα και μια πρωτοφανή έλλειψη και της πιό στοιχειώδους πολιτικής ευελεξίας. Απ την αρχή ακόμα φάνηκε ολοφάνερα οτι ο τρόπος λειτουργίας του δεν το καθιστούσε ικανό να ηγηθεί αυτού του ανεπανάληπτου και ηρωϊκού λαϊκού κινήματος. Για τον ίδιο λόγο δεν κατάλαβε, γι αυτό και δεν εκτίμησε, στην έκταση που έπρεπε τη μεγάλη τιμή που της έκανε αυτός ο υπέροχος λαός μας, να την αποδεχθεί και να την αναγνωρίσει να ειναι επικεφαλής του στο μεγάλο αυτό αγώνα και να του εμπιστευθεί τις τύχες του.
β) Δεν έδειξε δείγματα, οτι εχει αντιληφθεί οτι ο κόσμος που πλαισίωσε το ΕΑΜ, δεν ηταν ενας κόσμος ετερόφωτων οπαδών χωρίς γνώμη και γνώση. Δε μπορεσε να συνειδητοποιήσει οτι ο κόσμος αυτός δεν στρατεύτηκε στο ΕΑΜ, για να λύσει προσωπικά προβλήματα (οπως ισχυρίζεται η αντίπαλη πλευρά), αλλα με τα προσόντα, το ψηλό πολιτιστικό επίπεδο, την μόρφωση και δημιουργική φαντασία που διέθεται. Πίστεψε οτι η κατοχή ηταν μια ιστορική για την Ελλάδα εποχή. Μια εποχή που μετά την απελευθέρωση μπορούσαν να λυθούν τα προβλήματα οπως: τα εθνικά (εξάρτηση-διεκδίκηση), πολιτικά, κοινωνικό-οικονομικα, και πολιτιστικά, ετσι ώστε να μπεί η χώρα στην τροχιά της ανάπτυξης και της πρόοδου. Να πετύχουμε την μεταπολεμική αναδημιουργία της Ελλάδας.
γ) Ίσως δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν οτι ο πνευματικός τους ορίζοντας ηταν περιορισμένος, οτι τους έλλειπε η πολιτιστική και σε βάθος δημοκρατική προπαίδευση, το ίδιο και το μορφωτικό τους επίπεδο. Απ τους ηγέτες της πρώτης σειράς, δηλ του Πολιτικού Γραφείου, κανένας δεν ειχε πτυχίο ανωτάτης σχολής. Μονάχα ο Γ. Ζεύγος, η Χρύσα Χη Βασιλίου και ο Ν Πλουμπίδης, μετά το γυμνάσιο

φοίτησαν, για ενα ακόμα χρόνο στο μονοτάξιο διδασκαλείο και έγιναν δάσκαλοι. Ετσι στα χρόνια της κατοχής αυτή η ηγεσία του παράνομου κόμματος ξαφνικά και αμέσως μετά από μιά μακρόχρονη στέρηση της προσωπικής τους ελευθερίας, τα βασανιστήρια και την μακρόχρονη απομόνωση, βρέθηκε επικεφαλής ενός πανίσχυρου λαϊκού κινήματος, που ειχε αγκαλιάσει την πλειοψηφία του λαού μας. Ενος κινήματος ΛαΪκου-Πατριωτικού και οχι ταξικού.
δ) Ανάφερα πιό πάνω οτι η χώρα μας κατέχει θέση-κλειδί στη Μεσόγειο. Οι Αγγλοι ειχαν σημαντικά συμφέροντα στη χώρα μας σε συνδιασμό πάντοτε με τη βαρύτητα που δίνανε, από στρατιωτική άποψη, στη σημαντική γεωγραφική θέση της Ελλάδας. Ειναι κοινό μυστικό, οτι η οικονομική και πολιτική επιρροή τους στην πατρίδα μας ηταν ασφυκτική. Ενα γεγονός καθοριστικής σημασίας ηταν-πίστεψαν οτι τη δικτατορία το 1936, την έκαναν οι Γερμανοί ενώ την έκαναν Αγγλοι. Οτι η εξάρτηση αυτή αρχίζει απ το 21 και συνεχίζεται χωρίς καμιά διακοπή μέχρι την ανοιξη του 1947. Το πολιτικό-οικονομικό κατεστημένο του τόπου μας, ελέγχονταν απόλυτα απ το αγγλικό κεφάλαιο και την αγγλική κυβέρνηση. Τίποτε δεν γινόταν χωρίς τη δική τους έγκριση. Γι όλα αποφάσιζαν αυτοί. Και οτι για να τα εξασφαλίσουν αυτά τα προνόμια θα έκαναν και έκαναν την ένοπλη επέμβαση, την οποία επέμβαση βέβαια προσπάθησαν να τη δικαιολογήσουν και στην Ελλάδα και την παγκόσμια κοινή γνώμη οτι αν δεν επενέβαιναν οι κομμουνιστές θα έπαιρναν δικτατορικά την εξουσία.
Αν δεχθούμε οτι οι κομμουνιστές ήθελαν να πάρουν εστω και πραξικοματικά την εξουσία. Αυτό δεν ηταν δεδομένο, γιατί οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας, οχι μόνο δεν το συνιστούσαν αλλά το απόκλειαν ενα τέτοιο γεγονός. Το καθιστούσαν εκ τωνπραγμάτων αδύνατο. Και το καθιστούσαν αδύνατο, γιατί οταν σκοπεύεις να πάρεις την εξουσία και μάλιστα πραξικοματικά, δεν βάζεις τον στρατό σου υπο την ηγεσία του αντιπάλου : των Αγγλων. Οι Αγγλοι θεωρούσαν οτι όποια και αν ειναι η εξέλιξη της ΕΑΜικής Αντίστασης η Ελλάδα, πρέπει να επανέθλει στην πριν του 1940 εποχή οσον αφορά τις σχέσεις τους με την Ελλάδα. Ετσι λοιπόν, με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ειχε προαποφασισθεί οτι η Ελλάδα τους ανήκει. Προκειμένου να εγκλωβίσουν το ΕΑΜ, προετοιμάζουν τη διάσκεψη του Λιβάνου. Η διάσκεψη του Λιβάνου άρχισε στις 17/5/44 και στις 19/5/44. Ο Ηντεν που ηταν ο διαμορφωτής της αγγλικής εξωτερικής πολιτική γράφει :«Ελπίζουμε οτι θα μπορούσαμε να περιλάβουμε -το ΕΑΜ-σε μιά εθνική κυβέρνηση » Η διατύπωση αυτής της φράσης δείχνει οτι θεωρεί την Ελλάδα αγγλικό προτεκτοράτο και οτι αυτοί ειναι οι αρμόδιοι να αποφασίζουν ποιούς θα περιλάβουν στην ελληνική κυβέρνηση. Ο κ Ηντεν αναφέρει ακόμα σ αυτό το σημαντικό έγγραφό: οτι
«Εχει μεγάλη σημασία να μην επιτραπεί στο ΕΑΜ, να καταλάβει την εξουσία την ώρα της αναχώρησης των Γερμανών». Γιατί το τονίζει αυτό; Για τον απλούστατο λόγο. Ξέρει πως αν περιέλθει η εξουσία στο ΕΑΜ, τότε οι Αγγλοι θα βρεθούν μπροστά σ ενα τετελεσμένο γεγονός, μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα να εχουν γίνει οι δυνάμεις της Αντίστασης, η Ντε Φάκτο κυβέρνηση της χώρας. Για να μην τους συμβεί αυτό το κακό έγινε πρώτα η Συμφωνία της Λισαβώνας, ανάμεσα στον Τσώρτσιλ-Χίτλερ, μετά η συμφωνία του Λιβάνου και σε συνέχεια αυτή της Καζέτρας. Βεβαια η άποψη αυτή ηταν εσφαλμένη. Και αυτό γιατί το ΚΚΕ και όλος ο ΕΑΜκός κόσμος, ειχαν χαράξει την πολιτική πορεία τους και το ειχαν κατ

επανάληψη διακηρύξει : «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές». Για αυτό άλλωστε συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, δέχθηκε τη συμφωνια της καζέρτας και έθεσε τον ΕΛΑΣ υπ την ηγεσία του Αγγλου στρατηγού.
Επειδή πιό πάνω καταλόγισα μια σειρά δεδομένα-λάθη που στάθηκαν η αιτία να ηττηθεί αυτό το ρωμαλαίο ΕΑΜικό Εθνικό-Απελευθερωτικό Λαϊκό Κίνημα. Και οτι η ήττα του, κατά κάποιον τρόπο οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στα λάθη που έκανε το ΚΚΕ. Θεωρώ οτι αυτή η άποψη δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή στο σύνολό της, χωρίς να γίνει η αντίστοιχη εκτίμηση με το τι έμεινε απ το ΚΚΕ μέχρι τον πόλεμο του 40. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες λειτούργησε στη διάρκεια της κατοχής και ποιούς ειχε εν δυνάμει αντιπάλους. Βέβαια, έγιναν λάθη, αρκετά και μερικά απ αυτά ηταν σοβαρά και άμεσα η έμμεσα συνέβαλαν στη αποτυχία του κινήτος, δεν ηταν ομως αυτά που την καθόρισαν. Η αποτυχία του ΕΑΜικού κινήματος ηταν προ πολλού αποφασισμένη. Πολλά απ αυτά που σήμερα με ευκολία τα χαρακτηρίζουμε λάθη, ηταν επιβεβλημένα απ τους εν δυνάμει αντιπάλους του κινήματος. Η προσφορά του λαού και του ΚΚΕ ανεξάρτητα απ το αποτέλεσμα, ηταν και παραμένει οχι μόνο τεράστια αλλα και ιστορικά ανεκτήμητη.
Ο λαός οργανωμένος στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ στη διάρκεια της κατοχής έγραψε ιστορία. Αφησε υποθήκες για τις επόμενες γενιές. Το γεγονός οτι το μεταπολεμικό κατεστημένο χρειάστηκε να γίνει δολοφόνος και εμπριστής σωμάτων και ψυχών για να την κρύψει απ το λαό, και δεν τολμά και σήμερα ακόμα να πεί την αλήθεια για το τί έγινε στη διάρκεια της κατοχής: ποιός πολέμησε ποιόν, ποιός συνεργάστηκε και ποιός της γύρισε την πλάτη, δείχνει οτι το κατεστημένο ηταν αυτό που...
Και ήρθε η απελευθέρωση. Ο λαός της Αθήνας κατά την υποδοχή των μελών της ελληνικής κυβέρνησης και των άγγλων επισήμων για να εκφράσει την χαρά του για την απελευθέρωση και τον ενθουσιασμό του. Ξεχύθηκε στους δρόμους να τους καλοσορίσει- ζητωκραύγαζε και τραγουδούσε τα ηρωϊκά τραγούδια της Αντίστασης. Οι αγγλοι επίσημοι, ο Μακ-Μίλαν, τότε Υπουργό για τα θέματα της Μεσογείου και μετάπειτα Πρωθυπουργός, ο Πρεσβευτή Λίπερ και ο στρατηγός Σκόμπυ και οι τρείς στο ίδιο αυτοκίνητο παρακολουθούσαν σε όλη τη διαδρομή έκθαμβοι μέχρι το Σύνταγμα αυτό το καταπληκτικό θέαμα. Φαίνεται δε οτι τόσο πολύ τους εντυπωσίασε, ωστε σε μια στιγμή ο Μάκ-Μίλαν, σαν έμπειρος πολιτικός αντιλήφθηκε το τί πραγματικά αντιπροσώπευε το ΕΑΜ και πόση ηταν η επιρροή του στο λαό. Απευθυνόμενος στους συνεπιβάτες του-το εχω ξανά πεί-τους έδωσε με μιά φράση του το στίγμα των εκτιμήσεών του : «ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ».
Ετσι λοιπον, το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» υπήρχε απ τον Αύγουστο του 1943 για την επαναφορά της χώρας στο προπολεμικό καθεστώς. Στο φοβερό αυτό στοιχείο προστέθηκαν και οι υποδείξεις του Ηντεν προς τον Τσιώρτσιλ «θα μπορούσαμε να περιλάβουμε και το ΕΑΜ σε μιά εθνική κυβέρνηση...» και το «εχει μεγάλη σημασία να μην επιτραπεί στο ΕΑΜ να καταλάβει την εξουσία τη στιγμή που θα αποχωρούσουν οι Γερμανοι». Αν σε αυτά προστεθούν και οι εκθέσεις του κ Κρίς, που ειχε σαφή επίγνωση του τί αντιπροσώπευε το ΕΑΜ και ιδιαίτερα το ένοπλο τμήμα του. Αυτόν υπολόγιζαν περισσότερο-τον ΕΛΑΣ. Ο Κρίς δεν ηταν κανένα τυχαίο πρόσωπο. Ηταν ο αρχηγός της αγγλικής στρατιωτικής αποστολής. Ο

πρώτος σύμβουλός του Τσιώρτσιλ. Αυτός τον ενημέρωνε απ ευθείας, για τα τεκτενόμενα στην κατεχόμενη Ελλάδα.
Ανεξάρτητα απ τα λάθη, που έκανε η ηγεσία της Αντίστασης, οι πολιτικοί μας αντίπαλοι, έδειξαν οτι δεν ειχαν το μεγαλείο να συλλάβουν το σύνολο των προβλημάτων, που θα μπορούσαν να λυθούν μεταπολεμικά με την ομοψυχία και την εθνική ενότητα που ειχε επιτευχθεί στη διάρκεια της κατοχής, με την επιμονή και ακούραστη προσπάθεια του ΕΑΜ, με αποκορύφωμα την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αν αντιδρούσε διαφορετικά : χωρίς το «δεν μιλάμε με δολοφόνους, δεν συζητάμε τους χτυπάμε». Χωρίς καταστολή, αντίποινα και κυρίως εκδίκηση εναντίον ανθρώπων, που στις πιό δύσκολες και τραγικές στιγμές της πατρίδας, δεν δύστασαν να προτάξουν τα στήθη τους στους κατακτητές, δείχνει το προσχεδιασμένο αποτέλεσμα.
Αν δεν ξεκινούσαν απ την αντίληψη πως: «οταν ο λαός σηκώνει κεφάλι η φρουρά οπλίζει και με το πρώτο βήμα πυροβολεί». Αν δεν λειτουργούσε με την σκέψη οτι ο λαός δεν μετράει, υφύσταται τη θέληση μερικών. Αυτών που η επιδεξιότητά τους συνίσταται στο να κάνουν τον λαό να πιστέψει, πως αυτός κάνει-γράφει την ιστορία, ενώ στην πραγματικότητα γι αυτούς ο λαός ειναι ένας μεγάλος οργανισμός, χωρίς κεντρικό νευρικό σύστημα και τόσο ανόητος, οσο και ενας δεινόσαυρος. Αν δεν πίστευε πως η ιστορά προχωράει μόνο με τη δράση ορισμένων αποφασιστικών ατόμων χωρίς αυτό να σημαίνει οτι τα άτομα σε κάθε περίπτωση δεν παίζουν τον δικό τους ξεχωριστό ρόλο. Και το ακόμα χειρότερο, αν δεν ηταν πεποίθησή τους, οτι η θέση του λαού στη συγγραφή της ιστορίας, ειναι να συμβάλει στην προμήθεια της πρώτης ύλης- αίμα και πτώματα-για τη συγκραφή της.
Πολλοί ηταν οι λόγοι που η Δεξιά, ήθελε να δολοφονήσει τους αγωνιστές της Αντίστασης και σε συνέχεια να καταχωνιάσει την ιστορία της ΕΜικής Αντίστασης α) Η Εθνική Αντίσταση ηταν λαϊκή, εθελοντική και το βασικότερο, δεν οργανώθηκε απ την Αγία τριάδα και γι αυτό δεν την έλεγχε. β) Αφού λοιπόν, δεν τον έλεγχε το λαό σε συνεργασία με τους ξένους Γερμανούς να μήν υπάρξει Αντίσταση και αν υπάρξει να κτυπηθεί και με (Αγγλους) ετοίμασαν τον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να τον υποτάξουν και σε συνέχεια να αποδεκατίσει ό,τι έμεινε απ τις γενιές του 1920-30 και τις εν ενεργεία του 1930-40. Των γενιών που παρά τη δική της θέληση και έγκριση τόλμησαν να τα βάλουν με τους τρείς κατακτητές. Και το πιό άσχημο να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό (65,000 ειχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ) ικανό, να αποσχολήσει 12-15 εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες να στηρίξει το διώξιμο των κατακτητών απ τη χώρα στις δικές του δυνάμεις και παράλληλα να βοηθήσει αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Και το ακόμα πιό άσχημο να οραματίζεται Δημοκρατικές διαδικασίες οσον αφορά την διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο.
Ε! Οχι πιά και Δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει πάρα πολύ και ειναι απ αυτά τα «εγκλήματα» που για κανένα λόγο δεν μπορεί να επιτρέψει καμιά άρχουσα τάξη στο λαό. Και πολύ περισσότερο να τα συγχωρήσει.
Αν γινόταν αποδεκτή έστω και κατά διάνοια αυτή η άποψη, οτι λαός σε αντίθεση με τις εντολές της «ηγεσίας» που εγκατάλειψε την Ελλάδα, οτι από μόνος του και εθελοντικά αποδέχθηκε και στήριξε την διακήρυξη του ΕΑΜ με την καθοδήγηση του οποίου, στη διάρκεια της κατοχής, έκανε τις όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν

σε έμψυχο και άψυχο υλικό, να φέρει σε πέρας αυτό τον τιτάνιο αγώνα με επίγνωση οτι αυτός γράφει την ιστορία. Εναν αγώνα πρωτόγνωρο και αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους, και την παγκόσμια κοινή γνώμη, έπρεπε να γίνει αποδεκτό οτι πράγματι την ιστορία την γράφει ο λαός. Μια τέτοια αποδοχή, θα ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τα πιστεύω της κάθε άρχουσας τάξης. Ηταν κάτι απαράδεκτο, κάτι που θα ανέτρεπε οχι μόνο τα πιστεύω τους, αλλά θα αποτελούσε και την αρχή για τη διάλυση της κεφαλαιοκρατικής διεθνούς.
Αφού λοιπόν, δεν είχαμε χαρτί, μολύβι και βιβλία να γράψουμε ορισμένα πράγματα, που είδαμε και ζήσαμε, είχαμε τις αναμνήσεις. Αυτές μας κρατούσαν όρθιους, για να αντέξουμε στην ερημιά, την οδύνη και τις κάθε λογείς ταπεινώσεις. Αυτά τα σπαράγματα ψυχής ηταν το αποκούμπι-μπάλσαμο για την ψυχή. Αναπωλούσαμε τα παλιά, με την κουβεντούλα και περνώντας απ την μιά στην αλλή περνούσε η ώρα. Περασμένα μεγαλεία, που και να θέλεις δεν μπορείς να τα ξεχάσεις, όπως πχ εγω που ενώ δεν είμαι, ουτε συγγραφέας, ούτε λογοτέχνης γράφω αυθόρμητα αυτά που άκουσα, είδα και έζησα για να ξεφύγω απ τους εφιάλτες που έζησα στη φυλακή, τα βασανιστήρια, την εξορία και τους μετά την αποφυλάκιση απ τη φυλακή και την εξορία κατατρεγμούς.
Τα γραφτά μου, δεν ειναι τίποτε παρά σπαράμγατα λόγου και μνήμης.Το αποτέλεσμα της πάλης με αυτούς τους εφιάλτες και ο πόνος μου για τα αγαπημένα πρόσωπο. Τα αγαπημένα πρόσωπα, που στάθηκα αιτία να στεναχώρηθουν, να πικραθούν και να πονέσουν, που ομως σε σκέπτονται, σε υπεραγαπούν : η Μάνα, η γυναίκα, το παιδί, οι συγγενείς και οι φίλοι, προβάλουν μοναχικές φιγούρες-αναμνήσεις μπροστά σου και βυθίζεσαι σε μιά άβυσο θλίψης και πόνου. Αλλά και τί να πείς; Φρέσκα πράγματα δεν εχει να σχολιάσεις, αφού τίποτε το έντυπο δεν επιτρεπότανε. Τίποτε το ευχάριστο η λαγοκρισία δεν το άφινε να φτάσει σε σένα.
Οι αναμνήσεις λοιπόν, ειναι κάτι που σε κρατάνε όρθιο και σκεπτόμενο. Πολλά περασμένα ειχε ο καθένας να πεί, αλλα ευχάριστα, αλλα και δυσάρεστα. Ομως κανένας και αν ήθελε, δεν μπορούσε να τα ξεχάσει. Με την κουβέντα τα συντηρούσαμε αλλά και μας συντηρούσαν. Ο κρατούμενος δεν εχει παρών. Απλώς υπάρχει, ζεί και κινείται μέσα σ αυτό, χωρίς να εχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί και να το σχολιάσει. Ειναι το κύριο, το τραγικό και το βουβό πρόσωπο ταυτόχρονα. Ειναι ενας όμηρος, που ο καθένας τον χρησιμοποιεί κατά πως του αρέσει. Αυτός πληρώνει με στωϊκότητα, καρτερία και λεβεντιά τα όποια αντίποινα του επιβάλει το καθεστώς. Οι φύλακες πάντα στο ιδιο μέρος, λές και τους έχουν βιδωμένους. Ακούν, βλέπουν και συντάσουν νοερά τις αναφορές τους. Οι σκοποί χωροφύλακες, με χιαστί περασμένα στο λαιμό τα αυτόματα, σουλατσάρουν πάνω στη φαρδιά μάντα και κοιτάνε πάντα προς Εμας, με το χέρι στη σκανδάλη. Και πριν ακόμα αρχίσει να νυκτώνει άρχιζε το πρώτο «φύλακες γρηγορείται».
Στις φυλακές τις Κέρκυρας για τρείς σγκεκριμένους λόγους τα μέτρα φρούρησης ηταν αυστηρή, πυκνή και αδιαλειπτη. Ο πρώτος ηταν οτι στις φυλακές της Κέρκυρας κρατούνταν κατά κύριο λόγω τα στελέχη, βαρυποινίτες και θανατοποινίτες. Ο δεύτερος λόγος ηταν οτι η πόλη της Κέρκυρας, εχει τεράστιους υπόγειους διαδρόμους (κατακόμβες) και ο τρίτος επειδή ειναι πολύ κοντά στην Αβλανία φαβόταν τυχόν απόδρασή μας ή και τυχόν απέλευθέρωσή μας από τον Δημοκρτικό Στρατό. Τα τρεία αυτά υποθετικά δεδομένα έκαναν ακόμα πιό

δύσκολη τη ζωή των κρατουμένων στις φυλακές της Κέρκυρας, παρά το γεγονός οτι θεωρούνταν υψίστης ασφαλείας.
Οι εκτελέσεις καθημερινές. Το σκηνικό-τελιτουργικό το ίδιο. Τα πρόσωπά των μελλοθανάτων την ώρα που έφευγαν πάντα στρεφώμενα προς Εμάς. Ειχαν ζωγραφισμένη μια στοργή πρωτόγονη, βουβή και άφθαρτη εικόνα. Μια εικόνα που οσοι τη ζήσαμε δεν θα την αποχωριστούμε ποτέ. Ηταν υπέροχοι. Ενσάρκωναν αυτό που ονειρεύονταν για την Ελλάδα. Με θάρρος, ηρεμία και πίστη στα Ανθρώπινα ιδανικά και το δίκαιο του αγώνα. Με λεβεντιά και αξιοπρέπεια. Με το κεφάλι ψηλά. Δεν ηταν πατριώτες της δεκάρας, ούτε αριβίστες. Δεν συμμετείχαν στο αγώνα για να λύσουν προσωπικά προβλήματα, όπως τους περιέγραφε ο φασιστικός μεταπολεμικός τύπος. Ηταν Ανθρωποι με πλούσιο Ανθρώπινο διάκοσμο, φαντασία και χιούμορ. Δεν θα τους ξεχάσω ποτέ. Ειναι κρίμα που αυτόν τον τεράστιο Ανθρώπινο πλούτο, αυτό το μεγαλείο ψυχής και αγάπης για τον άνθρωπο, και την πατρίδα, δεν προρέσαμε να τον αποθανατήσουμε λογοτεχνικά και φωτογραφικά. Με λόγια αυτές οι εικόνες δεν μπορούν να αποδοθούν, οσο πλούσιο λεξολόγιο και αν εχει αυτός που θα αποπειραθεί να απεικονήσει αυτόν τον ανθρώπινο πλούτο. Αυτά τα ανεπανάληπτα συναισθήματα. Αυτήν την ψυχική ανάταση. Αυτήν την ενσυνείδητη θυσία.
Για να παραμείνεις Ανθρωπος, να μην αποκτηνωθείς όπως το επιδίωκε το κουβέρνο, να μην ξεχάσεις να μιλάς, και για να μή σου στρίψει, εξιστοράς τα παλιά τα περασμένα. Κουβεντιάζεις, κάνεις κρίσεις και σχόλια. Θυμάσαι αυτά που εχεις ζήσει, με την ελπίδα όσοι ζήσουν να τα Εξιστορίσουν αύριο. Να μή χαθούν. Γιατί αυτές οι αφηγήσεις και οι πράξεις αποτελούν ενα χρήσιμο υλικό για τον ιστορικό του μέλλοντος. Δεν μπορεί και δεν πρέπει η ιστορία να χαθεί μαζί με έμας. Παρά τον δικαή πόθο τις απειλές και τις καθημερινές εκτελέσεις. Πιστεύαμε πως δεν ειναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους τους θανατοποινίτες και οι βαρυποινίτες να πεθάνουμε στη φυλακή, όπως πολλοί, πολύ θα το ήθελαν. Κάτι θα γίνει λέγαμε, κάτι θα μεσολαβήσει, κάποιοι απ εμας θα ειναι τυχεροί και θα επιβιώσουν. Αυτοί εχουν χρέος μαζί με τα βάσανά μας, να εξιστορίσουν και τις καλέ ή και κακές μας πράξεις κατά την περίοδο του αγώνα και τη ζωή στις φυλακές και τις εξορίες.
Η ζωή πίσω απ τα σίδερα, οταν μάλιστα εισαι βαρυποινήτης και κυρίως μελλοθάνατος ειναι τραγική, φρικτή και μονότονη. Χωρίς προοπτική και μέλλον. Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλάγη ηταν το οτι καθημερινά λιγόστευαν οι μελλοθάνατοι. Ομως και αυτό δεν κρατούσε για πολύ, γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους απ τις στρατοδικεία που δούλευαν με απεριόριστο ωράριο και οχι μόνο συμπλήρωναν τα κενά, αλλά σε καιρούς αιχμής πρόσθετα και απ ενα ακόμα σε κάθε κελι. Και η επόμενη μέρα ηταν σαν την προηγούμενη. Κλειστοί κατάκλειστοι Γύριζε μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού. Στον ίδιο ρυθμό. Ανοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα. Επτά καμπανάκια την ημέρα ρύθμιζαν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμίζονταν με το καμπανάκι. Ακόμα και οταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα-συναγερμός.
Και οταν ύστερα από μιά ακόμη μαύρη και βασανιστική μέρα έκλεινε η πόρτα του κελιού πίσω σου, αφού δεν εχεις τίποτε αλλο να πείς λές: Υπνε. Καλέ μου Υπνε,

απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει. Κάτι θα αλλάξει. Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα: Ανεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ το κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο την πόρτα του κελιού. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει την ιδια ώρα και σε πολλά αλλα κελιά. Ολοι στά κελιά ειναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας Τζώρας, και ο κάθε Αρχηφύλακας, επαναλαμβάνουν ξανά και ξερά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγο»:

• «Λυπάμαι κύριοι, που εκτελώ ενα τόσο άχαρα καθήκον. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μακάρι να ητανε στο χέρι μου και να μην έπαιρναν κάνεναν απόψε για εκτέλεση. Ομως δεν περνάει τίποτε απ το χέρι μου. Οπως πολύ καλά ξέρετε, αλλοι αποφασίζουν, εγώ δεν ειμαι παρά ενα εκτελεστικό όργανο και κλείνει με το βαρύγδουπο ηρθε η ώρα σας». Το ξέρουμε και σας περιμέναμε ερχόταν η απάντηση. «Είμαστε έτοιμοι». Σαν αντάρτες του ΕΛΑΣ, ποτέ δεν μας έπιασαν στον ύπνο. Ορθοι στη μέση του κάθε κελιού και σφιχταγκαλιασμένοι με τους συγκάτοικους του κελιού. Στο διάστημα αυτό οι μελλοθάνατοι πλένονται με το κύπελο του νερού που εχουν στο κελί και ντύνονται με φροντίδα και επιμέλεια, οχι βέβαια για να κερδίσουν χρόνο. Εβαζαν καθαρά ρούχα και τα καινούρια κουστούμια, που τους στείλανε να τα φορέσουν οταν θα έπαιρναν χάρη καθώς τους έλεγαν ορισμένοι «αετονύχιδες μεσολαβητές» στα διάφορα υπουργεία... και οι διάφορες συμμορίες «διάσωσης» που ειχαν συγκροτηθεί. Οπως στη διάρκεια της κατοχής, ετσι και απ το 1945, μέχρι το 1974, με εργαλείο την απειλή και τη «διάσωση» τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια.

Προχωρούν στητοί. Ιδιος Προμηθέας ο καθένας. «Κύριοι είμαστε έτοιμοι». Ξεκινάνε αγκλιασμένοι. οι φύλακες παραμερίζουν. Το κελί αδειάζει. Το βουητό της φυλακής σταματά στο άκουσμα της στεντόριας φωνή των μελλοθανάτων για να ακούσουμε τον αποχαιρετισμό που ειναι η τελευταία τους επιθυμία:

Σύντροφοι κομμουνιστές, Νέοι και παλιοί. Γειά και χαρά. Ζήτω το κόμμα μας! Ζήτω το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Σαν ΕΛΑΣίτης ειμαι περήφανος που πάω να δώσω τη ζωή και το αίμα μου για τον αγώνα. Ζήτω ο ελληνικός λαός. Εχετε γειά για πάντα. Να ειστε βέβαιοι πως σαν αντάρτης, σαν ΕΛΑΣίτης, θα σταθώ περήφανος μπροστα στο απόσπασμα. Δεν θα τους επιτρέψω να μου δέσουν τα μάτια. Δυο σφαίρες και αρκετα θραύσματα από εχθρικά βλήματα έχω στο κορμί μου για την πατρίδα. Μια ζωή και μερικά κιλά αιμα που δεν σταθήκαμε τυχεροί να τα δώσουμε πολεμώντας τους κατακτητές και τα τσιογλάνια τους, τους τα Χαλαλίζουμε τώρα.

Αρκετοί μελοθάνατοι μας αποχαιρετούσαν: Σύντροφοι έχετε γειά. Σας αγαπώ, σας αγαπούμε όλους. Οποιον πλήγωσα χωρίς να το θέλω ας με συγχωρήσει, δεν το έκανα από κακία ή πρόθεση. Οσους με έβλαψαν ψευδομαρτυρώντας, τώρα που φεύγω απ τη ζωή τους συγχωρώ. Ευχή μου οχι άλλο αίμα. Ας ειναι το δικό μου το τελευταίο. Αγάπη και συμφιλίωση, για να ζήσει και να μεγαλουργήσει η Ελλάδα. Να ζήσουν τα παιδιά της- οι νέες γενιές-σε εναν Ανθρώπινο κόσμο. Τον κόσμο για τον οποίο η ΕΑΜική Αντίσταση έδωσε το αίμα των καλύτερων παιδιών της, υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα της διαμελισμένης στα τρία πατρίδας και για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στην Θεσσαλονίκη, να μήν σταλούν Ελληνες στα μέτωπα και όμηροι στα πολεμικά εργοστάσια...Αυτές τις ώρες οι σκοπιές στα κάστρα ενισχυμένες όπλιζαν τα αυτόματα...

Στη μέση της ακτίνας κοντοστέκονται και ζητοκραυγάζουν «Γεία σας αδέρφια. Εσεις που μένετε αγάντα θα νικήσουμε. Ζήτω η Εθνική Αντίσταση» και μέσα στην απόλυτη ησυχία ενα μυριόστομο «Γείας Αδέρφια» ειναι η απάντηση απ όλο το κάτεργο της Κέρκυρας, μα και τις άλλες φυλακές, που την ίδια ώρα μεταφέρονταν και σε αυτές στον Αράπη (πειθαρχείο) και κατά τον ίδιο τρόπο επαλήθευαν τα στοιχεία. Παρέδινε η φυλακή τους κρατούμενους στη χωροφυλακή. Και αυτή τη μεταφορά στο χώρο των εκτελέσεων. Οι λάκοι νιόσκαφτοι. Το απόσπασμα έτοιμο. Το όπλα γεμάτα. Ο Βασιλικός επίτροπος στη θέση του. Τα «Γείας αδέρφια» και τα «ζήτω» των μελλοθανάτων. Το ΠΥΡ !! Το κουβάριασμα των σωμάτων-πτωμάτων και ο ξερός κρότος της χαριστικής βολής, που υποτίθεται σιγουρεύει το αυτονόητο...Το σκηνικό αυτό οι βαρυποινίτες το ζούσαμε πολλές αμέτρητες φορές. Κάθε φορά που ετοίμάζαν εκτέλεση με τα χωνιά καταγέλλαμε πριν ακόμα μπούν στην ακτίνα ολόκληρη η φυλακή με μιά φωνή «Λαέ της...Κέρκυρα, της Κεφαλονιάς, της Αίγινας, της Θεσσαλονίκης, της Αθήνας κλπ: μην αφήνεις το νησί σου ή την πόλη να βάφεται κάθε πρωϊ με το αίμα αθώων παλικαριών της Εθνικής μας Αντίστασης» Μην αφήνεις να σκοτώνουν την Ελλάδα. Την Ελλάδα που οι πρόγονοι την αναστήσανε από την τέφρα και μας την εμπιστεύθηκαν να την φυλάξουμε σαν κόρη οφθαλμού και με τη ζωή μας ακόμα. Γι αυτούς ακριβώς τους θανάτους: «Χαμένοι τέτοιοι θάνατοι δεν πάνε» λέει ο Σικελιανός

Σε όποια φυλακή ανεξάρτητα απ το όνομα, κάθε που ξημέρωνε η μέρα, με λίγες βέβαια παραλληγές το σκηνικό ηταν το ίδιο. Οι μελλοθάνατοι το βράδυ έπαιρναν τον δρόμο για τον Αράπη- πειθαρχείο και το πρωϊ το ταξίδι που δεν ειχε γυρισμό. Και εμεις καταχωνιασμένοι στους τσιμέντινους τάφους-κελιά παραμείναμε θαμένοι μέρχι τον Σεπτέμβρη του 1963, για να αποφυλακιστούν και οι τελευταίοι. Να ζήσουν μερικά χρόνια έστω με ένα χωροφύλακα σκιά στο πλάϊ τους, γιατί πολλοί απ τους τότε κρατούμενους αποτέλεσαν το αιτιολογικό και την πρώτη ύλη για την δικτατορία τον Απρίλη του 1967. Ετσι σε πολλούς απ τους τότε πολύχρονα κρατούμενους προστέθηκαν και την φορά αυτή αναίτια, οπως και τότε, αλλα τρία χρόνια εγκλεισμού στα στρατόπεδα και πέντε ή εφτά στις φυλακές. Πολλοί ξανά βρεθήκαμε στο ζυμωμένο με λάσπη, αίμα, πόνο, πείσμα και αξιοπρέπεια κάτεργο της Γυάρου, και αργότερα στις υγρές και σκοτεινές αποθήκες υφάλων όπλων του Ιταλικού υποβριχιακού Ναυστάσμου στο Παρθένι και το Λακί της Λέρου.

Στην Κέρκυρα και στην Κεφαλονία, σε μικρότερο βαθμό, οι ηλιόλουστες μέρες του χειμώνα ηταν πολύ λίγες. Και οταν συνέβαινε να εχει ήλιο τρέχαμε κυρίως εμεις τα παιδιά να πιάσουμε το ελάχιστο μέρος του προαυλίου που το φώτιζε ο ήλιος, μέχρις ότου έρθουν οι ηλικιωμένοι. Και το καλοκαίρι η κατάσταση δεν ειναι καλύτερη. Το ηλιοπύρι και η ζέστη σε λυώνουν. Το προαύλιο φλογισμένη έρημος. Δεν υπάρχει ούτε μια γωνιά με ίσκιο. Ουτέ ενα υπόστεγο, ούτε ενα μικρό δεντράκι να κουρνιάσεις κάτω απ τη σκιά του. Το κελί σωστό καμίνι. Ο ιδρώτα τρέχει ποτάμι από πάνω σου. Η δίψα σου φλωγίζει τα σωθικά, ομως το νερό ειναι βραστό και γλυφό, δεν κατεβαίνει κάτω για να καλύψει τις απώλειες του ιδρώτα. Η ισορροπία των υγρών στο σώμα διαταράσετε και σε συνδιασμό με τον υποσιτισμό η σκοτοδίνη δίνει τις πρώτες στροφές. Το κορμί μουδιάζει και χιλιάδες βελώνες το τρυπάνε. Υποφέρεις, πονάς. Θελεις να κάνεις μερικά βήματα στο προαύλιο μα καίγεσαι και γυρίζεις πάλι στο κελί. Θα έλεγε κανείς οτι το κρύο και η ζέστη εχουν συμμαχίσει με την αγώνια. Το ίδιο και η υγρασία. Ο ουρανός τις περισσότερες

μέρες του χρόνου ειναι μαύρος. Η Κέρκυρα εχει την μεγαλύτερη σε ποσοστά βροχόπτωση στη χώρα μας.
Ο εμφύλιος σπαρασμός εξω δίνει και παίρνει. Το αίμα τρέχει παντού και από πάντου. Στα βουνά απ τις μάχες, στις πόλεις απ τις δολοφονίες, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Στις φυλακές με τις εκτελέσεις των αγωνιστών της Αντίστασης, που δεν δέχονται να υπογράψουν, την επέσχυντη δήλωση μετανοίας. Οι νύχτες ειναι σωστός εφιάλτης. Οι μέρες ατελείωτο άγχος. Ο ύπνος λίγος, το φαγητό ακόμα πιό λίγο, όσο για ποιότητα... και η αγρύπνια αιώνας. Πονάς γιατί σου βγάζουν την ψυχή, πόνας γιατί σου βασανίζουν το κορμί. Πονας γιατί χάνεις κάθε μέρα συντρόφους αγαπημένους. Κλαίς γιατί άνθρωποι που μέχρι πριν λίγο μοιραζόμασταν τη ζωή, τον αγώνα και την αγωνία, νικημένοι απ την αγκούσα σε εγκαταλείπουν μόνο στο χαράκωμα. Και δεν τους φτάνει αυτό. Νικημένους αφου τους βρίσκουν, θέλουν να τους λερώσουν, να τους στοτώσουν ό,τι Ανθρώπινο υπάρχει μέσα τους. Θέλουν πτώματα είτε σκοτωμένα απ τις σφαίρες των αποσπασμάτων είτε ζωντανά ράκη, που να εχουν αποβάλει κάθετι που συνθέτουν τον Ανθρωπος. Και οχι μόνο. Τους δίνουν ενα χαρτί να γράψουν ονόματα συγκρατουμένων τους, που κατά την αποψή τους εχουν δείξει δείγματα κάμψης, ενα χωνί και ενα βούρδουλα στο χέρι και με την υπόσχεση, οτι οχι μόνο δεν θα αντικρίσει το εκτελεστικό απόσπασμα, αλλα οτι αν βοηθήσει λίγο στο έργο τους, να δούν και άλλοι το «φώς της ζωής » γρήγορα θα παεί κοντά στους δικούς του. Η τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο. Απεριόριστη, ανελέητη και χωρίς διάκριση. Φονική.
Υπουργεία και Διευθύνσεις, σε 24η βάση αναζητούν τρόπους να κάμψουν την αντίσταση, να σπάσουν το ηθικό. Να λιγοστέψουν οι ιδεολικοί αντίπαλοι. Στήνουν προβοκάτσιες και στέλνουν κατηγορούμενους στα στρατοδικεία για δήθεν κομματική οργάνωση στη φυλακή να δικαστούν. Οργανώνουν ομαδικούς ξυλοδαρμούς, γενικές και ατομικές απειλές. Πέρνουν τα πιο σκληρά πειθαρχικά μέτρα, καταστρατηγούν και αυτόν τον απάνθρωπο κανονισμό: Στον προαυλισμό, την αλληλογραφία, στον τρόπο διανομής του σισιτίου, το επισκεπτήριο κλπ. Στο επισκεπτήριο ο επισκέπτης εκτός του οτι βρήσκεται σε απόσταση ένος και πλέον μέτρου απ τον κρατούμενο, υπάρχαν και τρεί σειρές σίδερα περιφραγμάνα με ψιλή πυκνή σήτα σε βαθμό που δυσκολεύουν να διακρίνει ο ενας τον άλλο και ειδικά τους ηλικιομένους. Η Διεύθυνση ανένδοτη στα αιτηματά μας να γίνει κάπως ανθρώπινη η ζωής μας. Οι τιμωρίες στην παρμικρότερη κίνηση για διεκδίκηση η μιά διαδέχεται την άλλη, πιο σκληρή και πιό απάνθρωπη. Οι φύλακες, μάσχες κλειστές, τεντωμένες, σκυθρωπές. Πρόσωπα χωρίς καμιά ανθρώπινη σύσπαση, έτοιμοι να εκτελέσουν την όποια εντολή. Η φρουρά στην παραμικρή «αταξία» οπλίζει και περιμένει ενα νεύμα...
Δεν ξέρω, πόση φρίκη προκαλούσαν τα βασανιστήρια της Ιεράς εξέτασης, ούτε πως ειναι η κόλαση, πιστεύω όμως, πως και αν ακόμα τη δεχθούμε, όπως την περιγράφει η Εκκλησία και την απεικόνισαν οι ζωγράφοι με τις βραστές πίσες, τις φλόγες, τους γάντζους, τους τροχούς κλπ, οτι θα ειναι οπωσδήποτε καλύτερη απ τις εντολές των ιδεολογικών μας αντιπάλων και τη συμπεριφορά των ανθρωποφυλάκων, που ηταν έτοιμοι να σε κατασπαράξουν ανά πάσα στιγμή και σε ενα μόνο νεύμα του διευθυντή και του αρχηφύλακα, ανεξάρτητα απ το ονοματεπώνυμο, αν λέγονταν Γλάστρας, Μπουζάκης, κλπ Διευθυντές, Τζώρας,

Παπανάγνου κλπ αρχηφύλακες, Στράτος, Κολοκάτσης, Γραμμένος, Μοσχονάς κλπ. Φυλακές, χώροι εγκλεισμού (Γυάρο ύπαιθρος-σκηνές και μετά στο κάτεργο) κελιά των εγκληματικών φυλακών της χώρας, καθώς και οι συνθήκες ζωής την περίοδο εκείνη. Σε μια περίοδο που και αυτός ακόμα ο ελεύθερος πολιτής, ειχε εγκαταλειφθεί στο έλεος του κάθε ταγματασφαλίτη. Σε μια περίοδο που η Ανθρώπινη ζωή ειχε καταντήσει να ειναι μικρότερη απ την αξίας ενος αυγού. Μονάχα ενας Δάντε ή Ντοστογιέφσκι, θα μπορούσαν ίσως να περιγράψουν μερικά μόνο από αυτά που έζησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι επι δεκαετίες.
Σχεδόν κάθε βράδυ για μερικούς συντρόφους, ηταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν ειχε.
Οι «αρμόδιοι» σε ολη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Οπως ειναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού, (απ τα δίχτυα της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε κατά βούληση) λίγα λέπτα πριν απ την εκτέλεση τους, μέσω της δήλωσης, μετανοίας, εκτό απ όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, οχι μόνο συμμετείχε, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς οτι υπερ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο. Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό.
Ο λόγος και της Εκκλησίας ηταν σαφής και ξεκάθαρος : «Εχουμε το χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίασμα της αθεϊας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεϊα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Εκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ τη μέση πιό εύκολα, αφού ηταν και άθεοι.
Οπώς η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάληψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, ετσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την 4η Αυγούτου. Πρωτοστάτησε ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων για την αποδοχή της κατοχής, την αποδοχή και συνεργασία με στους κατακτητές, την αιματηρή αγγλική επέμβαση...τις συμμορίες των Σούρλιδων, τα έκτατα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας...τη Χουντική δικτατορία, τα εγκληματά της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η μήπως δεν συνέβαλε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-Αντιβασιλιάς, που επιδίωκε και ευλόγισε τον εμφύλιο πόλεμο και τώρα, ενω δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα

της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.
Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν στην απομόωνση) εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτύματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ηταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού. Επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα οτι «τη ζώη μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει οτι δεν μας ανήκει. Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει γιατί αυτό ειναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού». Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου-νων, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον, που του ειχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας οτι «ειναι κρίμα ενα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά» και πολλά αλλα παρόμοια.
Και όταν κάποιος που θα τον εκτελούσαν μετά από λίγο, ειπε στον εξομολογητή: «αφου τη ζωή μας τη δίνει οπως λέτε ο Θεός και μόνο αυτός που τη δίνει εχει το δικαίωμα να την πάρει, τότε γιατί η Εκκλησία, ευλογεί οχι μόνο τα όπλα και τον φιλόχριστο στρατό μας, αλλα και κάθε μονάδα χωριστά που φεύγει για το μέτωπο»; Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι: « σε αυτόν που θα σκοτωθεί ευλογημένος απ την Εκκλησία στον πόλεμο, δεν του τη δίνει ο Θεός τη ζωή; Στην περίπτωση αυτή ποιός αποφασίζει για το θάνατο του στρατιώτη, με το αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί και αυτών που πεθαίνουν στα μετώπισθεν απ τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις κακοχίες τους πολέμου; Ο Θεός ή το κατεστημένο που τους επιστράτευσε υπο την απειλή την εκ του ασφαλούς εις θάνατο καταδίκη του, απ το στρατοδικείο αυτούς που θα αρνηθούν να σκοτωθούν ευλογημένοι; Η απάντηση ηταν οτι αυτοί θα πολεμήσουν για την πατρίδα, τη Θρηκεία και την οικογένεια, που απειλούνταν απ τον εισβολέα και τώρα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό!
Μα εμείς-και εμεις πάτερ, για να μήν έρθει ο εισβολέας πολεμήσαμε στην Αλβανία, στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη. Και πριν ακόμα ολοκληρωθεί η κατάκτηση της χώρας πιάσαμε πάλι τα βουνά, ιδρύσαμε τη Νέα Φιλική Εταιρία του Εθνους: το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ. Το ΕΑΜ που οργάνωσε και καθοδήγησε το λαό μας στον αιματηρό, σκλήρο αλλά νικηφόρο αγώνα και τον ΕΛΑΣ που πολέμησε τους τρείς κατακτητές. Το ΕΑΜ πάτερ, ξεπήδησε μέσα απ το χάος και την ενθική δυστυχία. Τη δυστυχία που άπλωσε στη χώρα μας, η σκληρή φασιστική κατοχή σαν έκφραση της θέλησης του λαού μας να ζήσει λεύτερος και μόνος κυρίαρχος και αφέντης στον τόπο του. Οταν πάτερ, η άρχουσα τάξη, οι πολιτικοί και στρατιωτικοί της εκπρόσωποι «έθεταν εαυτούς μακράν του εχθρού», ή σύσταιναν να καλοπιάνουμε τους Ναζί «λέγοντας και κανένα καλό λόγο», λούφαζαν ή έσπευδαν να τους προσφέρουν «Γήν και υδώρ» και καθέρεσαν τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, γιατί δεν ήθελε να πάει να καλοσορίσει τον Γερμανό

στρατιωτικό διοικητή στην Αθήνα. Οταν κύρηταν την ηττοπάπεια και την αναμονή της απελευθέρωσή μας από έξω-ξένους, το ΕΑΜ που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, διακήρυσσε ανοιχτά στο λαό οτι «ακόμα πιό φρικτές μέρες μας περιμένουν... οτι ο αγώνας που καλούμαστε να πάρουμε μέρος δεν θα ειναι εύκολος, μα το έπαλθό του θα ειναι μιά Νέα Ελλάδα, λεύτερη, ανεξάρτητη, κτήμα του λαού, γι αυτό αξίζει την όποια θυσία».
Το ΕΑΜ πάτερ, με τα εθνικοαπελευθρωτικά και κοινωνικά του οράματα, συγκίνησε βαθύτατα κάθε πατριώτη (εργάτη, αγρότη, διανοούμενο και φιλελεύθερο αστό), που η καρδία του χτυπούσε για την Ελλάδα και δημιούργησε ενα δυναμικό και ρωμαλαίο, παλαΐκο κίνημα Αντίστασης πρωτοφανέρωτο στην Νεοελληνική ιστορία. Ολη αυτή η οργανωμένη και μαχόμενη Ελλάδα πάτερ, δυό εκατομμύρια σχεδόν Ανθρωπου-άντρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά- αβοήθητοι με γυμνά τα στήθη, με άσβεστη όμως την φλόγα στην καρδιά τους αψηφώντας τους μύριους κινδύνους και τα μαζικά αντίποινα των φασιστών, απομονώνοντας τους μεμψίμοιρους και ηττοπαθείς, και στο βαθμό που μπόρεσε τους πράκτορες, που εισχώρησαν για να το σαμποτάρουν απ τα μέσα, με πράξεις και εγκληματικές ακόμα, έστησαν φλάμπουρα της νίκης σ όλα τα βουνά και τις πόλεις της Ελλάδας. Και με τα όπλα που πήρε ο ΕΛΑΣ, απ τους ίδους τους κατακτητές στις έξακόσιες (600) μικρές και μεγάλες μάχες, προκάλεσε τεράστιες απώλειες στον εχθρό-κατακτητή.
Οι πάμπολλοι τάφοι, σε πολλά σημεία του ελλαδικού χώρου, βεβαιώνουν την αλήθεια. Μονάχα στο νεκροταφείο του Διόνυσου ειναι θαμένοι 9,980 Γερμανοί, σε επιβλητικό μαυσωλείο που γίνονται και καταθέσεις στεφανιών, ενώ των Ελλήνων αγωνιστών, που ανέρχονται σε χιλιάδες, τα κόκκαλα ειναι άταφα σπαρμένα σ όλη την επικράτεια, που οι αγριάνθρωποι οχι μόνο δεν τιμούν αλλα και βεβηλώνουν. Δημιούργησαν εναν τεράστιο συμπαγή όγκο αποσπώντας το, κομμάτι-κομμάτι απ τα νύχια των κατακτητών, την πρώτη Νέα Ελεύθερη Ελλάδα, που ηταν το προζύμι της λευτεριάς.
Ο λαός πάτερ, που σήμερα συλλαμβάνετε, βασανίζετε, εξορίζεται απ το παρακράτος και το επίσημο κράτος και εκτελείται τους δρόμους και καθημέρα και στα διάφορα Λαζαρέτο, ειναι αυτός που πρόσφερε τα πάντα στον Ενικό-Απελευθερωτικό και το συμμαχικό αγώνα. Ημαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράσευση που διέταξε ο Χίτλερ, τον «πρωθυπουργό» της Ελλάδας Λογοθετόπουλο, να κάνει για λογαριασμό του, που δεν έστειλε ούτε ένα στρατιώτη να πολεμήσει εναντίον των συμμάχων, να δουλέψει στα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας. Που ανάπτυξε Αντίσταση και στις πόλεις και στα βουνά, με την ιδια ένταση και στην ιδια έκταση. Η μοναδική χώρα που έδωσε αναλογικά τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών-600,000 και πλέον χιλιάδες ηταν οι νεκροί απ την πείνα και τις μάχες και ειδικά να νιάτα της Ελλάδας. Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τη μάχη της σοδειάς και η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α), δεν οργάνωνε τα μαθητικά, τα Φοιτητικά και λαϊκα συσσίτια, οι νεκροί θα ηταν διπλάσιοι και τριπλάσιοι. Θα ειχε αποδεκατιστεί η Ελλάδα απ το Ανθος της. Και θα ηταν τριπλάσιοι γιατί οι Γερμανοί, κάτω απ την αδήρητη ανάγκη να εφοδιάσουν τα μέτωπα της Αφρικής με τρόφημα και άλλα επισιτιστικά αγαθά, οχι μόνο ειχαν αποφασίσει αλλα και οργάνωναν μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της νέας σοδειάς και τα λίγα υπάρχοντα και παραγώμενα τρόφημα.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πάτερ, κατά τη διάρκεια της κατοχής πολεμώντας τους κατακτητές, δεν αποσχολούσε μόνο εκατοντάδες χιλιάδες στρατού στην Ελλάδα αποσπώντα τους απ τα συμμαχικά μέτωπα. Στην Ελύθερη Ελλάδα, παράλληλα με τον πόλεμο και κάτω απ τη μύτη των κατακτητών οργάνωσε δημοκρατικά τη ζωή του λαού. Με βάση την αυτοδιοίκηση και με τα διοικητικά, δικαστικά, εκπαιδευτικά, παραγωγικά και υγειονομικά έργα του ενέπνευσε στο λαό, το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια νέα Ελλάδα αναγεννημένη και δυναμική.
Η Αντίσταση Πάτερ, άρχισε απ τις πρώτες μέρες της Κατοχής. Οι πρώτες ένοπλες ομάδες έκαναν την εμφάνισή τους τον Μάϊο, η σβάστικα κατέβηκε απ την Ακρόπολη στις 31/5/1941. Το ΕΑΜ ιδρύθηκε στις 27/9/1941 και η απελευθέρωση της χώρας έγινε στις 12/10/1944.
Ειναι γεγονός οτι σχετικά με το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, υπάρχει μια ασάφεια-άγνοια οσον αφορά τον συγκεκριμένο (χρόνο τα μεσάνυχτα 30/5/1941 προς 31/5/1941) και αν ήταν αυτή η πρώτη Αντιστασιακή πράξη στην Ευρωπαϊκή Ηπειρο. Λέγεται οτι προϋπήξε χωρίς ομως να εχει επιβεβαιωθεί στη Γαλλία. Και αν ακόμα υπήρξε αυτή η πράξη, σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε να εχει την τεράστια παγκόσμια σημασία, που ειχε το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη. Και δεν την ειχε γιατί, η κίνηση αυτή δεν ειχε την παγκοσμίος γνωστή Γεωγραφική αναφορά -Ελλάδα και τοπογραφικό ορόσιμο και πρόσημο οπως η Ακρόπολη. Ακόμα και αν η πράξη αυτή ειχε συντελεστεί στον Πύργο του Αϊφελ, δεν θα ειχε την ιδια αξία και απήχησει στην παγκόσμια κοινή γνώμη, που ειχε το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη. Επειτα η πράξη αυτή όποια και ηταν, δεν ειχε σχέση με το σύμβολο του Ναζισμού-φασισμού και κυρίως δεν συμβόλιζε την ταπείνωση και την έναρξη της ήττας του άξονα.
Δεν έδωσε το μήνυμα στους κατακτημένους λαού να ξεσηκωθούν, στους ελεύθερους να διαφυλάξουν πολεμώντας τη λευτεριά τους και σε αυτούς που σκέφτονταν βλέποντας την θυελώδη προέλαση να προσχωρήσουν στον άξονα να καθήσουν στα αυγά του (οπως η Τουρκία κλπ) οπως έγινε με το κατέβασμα της βάστικας. Βέβαια αν πράγματι συνέβει η απήχησή της ηταν σε τοπικό επίπεδο.
Το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη, εκτός από ολους τους αλλους συμβολισμους που περιείχε, προανάγγηλε και το χαρμόσυνο μήνυμα της έναρξης του γενικότερου αντιφασιστικού αγώνα και διέγραφε την αντίστροφη μέτρηση του άξονα.
Ο έλληνο-ιταλικός πόλεμος, ουσιαστικά άρχισε στις 15/8/1940 με τον τορπιλισμό τη Ελλης απ το Ιταλικό υποβρύχιο στην Τύνο. Την 28η Οκτωμβρίου, οι Ιταλοί μας τον κήρυξαν και επίσημα τον πόλεμο. Για να μην ηττηθεί η Ιταλία κατακράτος στις 6/4/1941, προκειμένου να σώσει το γόητρο της συμμάχου Ιταλίας, μας κήρυξε και η Γερμανία τον πόλεμο. Η κατάληψη της ηπειρωτικής χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα ολοκληρώθηκε στις 27/4/1941. Ο πόλεμος ομως εξακολουθούσε στα νησιά και κυρίως την Κρήτη.
Η κατάληψη της Κρήτης ολοκληρώθηκε στις 30/5/1941 προς 31/5/1941. Αυτήν ακριβώς την ημερομηνία 30/5/1941, πρός τις 31/5/1941, που ολοκληρώθηκε η κατοχή ολοκλήρου της Ελλάδας, ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, αποφάσισαν να κατεβάσουν τη σβάστικα απ την Ακρόπολη, θέλοντας με την πράξη τους αυτή να διαμηνύσουν προς τον ελληνικό λαό και την παγόσμια κοινή

γνώμη, οτι παρά την κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς, ο πόλεμος κατά του φασιστικού άξονα δεν έληξε με την κατάληψη και της Κρήτης, αλλά συνεχίζεται. Και το κατέβασμα της βάστικάς απ την Ακρόπολη, εχει αυτήν την έννοια: Ο λαός μας δεν νικήθηκε. Οτι ο πόλεμο του λαού μας κατά του άξονα συνεχίζεται και θα ειναι το ίδιο νικηφόρος οπως και στην Αλβανία.
Αυτή ειναι η τεράστια και ξεχωριστή ιστορική σημασία αυτής της ηρωϊκής, ανεπανάληπτης και αξιοθαύμαστης πράξης, σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη Αντιστασιακή πράξη. Την ώρα που ο στρατηγός της νίκης Φον Λίστ, έστελνε το σήμα της νίκης στο Βερολίνο και ο Χίτλερ, με το επιτελείο του τσούγγριζαν τα ποτήρια με τη σαμπάνια, γιορτάζοντας την κατάκτηση της χώρας ύστερα από 54 μέρες, που με τεράστιες απώλειες σε έμψυχο και άψυχο υλικό έγινε κατορθωτή, το κατέβασμα της βάστικας οχι μόνο δεν αναγνώριζε την κατάκτηση, αλλα έκανε γνωστό στους Γερμανούς και σε ολόκληρη την ανθρωπότητα, οτι ο πόλεμος στην Ελλάδα συνεχίζεται και μπαίνε σε μιά καινούρια μορφή και φάση.
Ο καθένας μπορεί, να φανταστεί τις τεράστιες δυσκολίες που υπήρχαν, να γίνει μια νεοσύστατη οργάνωση πράξη κάτω απ το άγρυπνο μάτι των κατακτητών, να γίνει γνωστή η ίδρυση , Να κυκλοφορήσει η διακήρυξη και το πρόγραμμα με την οποία το ΕΑΜ, καλούσε το λαό σε οργάνωση και αγώνα. Εναν αγώνα ζωής και θανάτου. Τα λόγια να γίνουν πράξη. Επρεπε η διακύρηξη να πάρει σχήμα, μορφή και οργάνωση. Να γίνει ενας ζωντανός οργανισμός. Να σχηματιστεί μέσο της οργάνωσής ένας ενιαίος οργανισμός με εθνική εμβέλεια, ικανός να παίρνει αποφάσεις για τη συγκρότηση οργανώσεων σε κάθετη και οριζόντια βάση. Να εξασφαλίσει τις προϋποθέσεις εκείνες που θα επέτρεπαν τη συγκρότηση ένοπλης δύναμης, ικανή να μην επιτρέψει στους κατακτητές να μετατρέψουν το λαό σε ανδράποδα και στις κυβερνήσεις των Κούϊσγκις, να μήν μπορούν να λύνουν τα προβλήματα που οι κατακτητές απαιτούσαν απ αυτούς. Οι εχθροί πολλοί και δυνατοί. Τα μέσα τεράστια. Δίπλα στους κατακτητές και οι δικοί μας, που με τις υποδείξεις, καταδόσεις και τη συμμετοχή στις επιχειρήσεις εναντίον της Αντίστασης δυσκόλευαν ακόμα περισσότερο τα πράγματα.
Επρεπε να δημιουργηθούν ολες εκείνες οι δομές και οι μηχανισμοί που θα έθεταν σε κίνηση ενα νεοσύστατο στρατό. Ενα στρατό που θα πολεμούσε τους κατακτητές. Να δημιουργηθεί εκείνο το δίκτυο επικοινωνία και μεταφοράς πληροφοριών για τον συντονισμό της δράσης και τη σωστή τήρηση και εφαρμογή των αποφάσεων. Επρεπε ακόμα να δημιουργηθεί ενα δίκτυο συνδέσμων για τη μεταφοράς ειδήσεων, εφοδίων και τη διακίνηση των παρανόμων αγωνιστών απ το ενα σπίτι στο αλλο, απ τη μια συνοικία στην αλλη και απ τη μιαπόλη και περιοχή σε αλλη.
Ο αγώνας δεν ηταν ενα παιγνίδι που μπορείς να τον αρχίσεις οταν θέλει και να τον σταματησεις όποια στιγμή θέλεις. Οπως το 21, έτσι και τώρα. Η συμμετοχη, στον αγώνας ειχε αντίτιμο την ζωή. Κάθε μέρα που περνούσε γινόταν όλο και πιό δύσκολος, πιό σύνθετος πιό σκληρός και πιό αιματηρός. Υπόφερνες, πολεμούσες και πέθαινες στα αλήθεια. Δεν ησουν σίγουρος για το αύριο. Παντού καραδοκούσε ο θάνατος. Οι κατάλογοι των κομμουνιστών που ο Μανιαδάκης ειχε δώσει στη Γκεστάπο τους ειχαν στα χερια τους οι Γερμανοί. Και οι εντολές σαφείς. Οι κρατούμενοι κομμουνιστές και δημοκράτες να παραδωθούν στους Γερμανούς.

Να εμποδιστεί με ολα τα μέσα η οργάνωση Αντίστασης. Και σε περίπτωση οργάνωσης σε συνεργασία με τους κατακτητές να την πολεμήσουν.
Οι χαφιέδες ειχαν πιάσει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της Αντίστασης δουλειά. Οι καταδότες το ίδιο και οι κουκουλοφόροι τροφοδοτούσαν τις ασφάλειες, την Μέρλιν, το Χαϊδάρι, τον Πάυλο Μέλα και τα όσα αλλά στρατόπεδα και φυλακές. Σε λίγο έκαναν την εμφάνισή τους οι εταιρείες «διάσωσης» με το αζημίωτο των συλληφθέντων, των καταδικασθέντων. Ακόμα και των μελλόντων να συλληφθούν απ τη Γκεστάπο. Ειχε πλημμυρίσει η Ελλάδα με συνεργεία θανάτου που αφάνιζαν οσους συμμετείχαν στην Αντίσταση, και οσους ήξεραν οτι μπορούσαν να τους εκμεταλλευτούν μέσω των «εταιρειών διάσωσης».
Και σαν να μήν έφταναν οι Γερμανοί και οι δικοί μας συνεργάτες τα μιλιούνια χαφιέδες για την εξόντωση των αγωνιστών και ειδικά των υψηλόβαθμων στελεχών. Συνεπίκουροι σ αυτό το βρωμερό και τρισάθλιο έργο προστέθηκαν και οι εδώ Αγγλοι σύνδεσμοι, που επικεφαλής τους ηταν ο Κρίς Γουντχάους, και που με υπόδειξη του ΣΜΑ έδωσε εντολή τους έλληνες πράκτορες να βοηθούν τους Γερμανούς στη σύλληψη αυτών των υψηλόβαθμων στελαχών. Κοινός στόχος και των δυό (Γερμανών και Αγγλων) η εξόντωση των στελεχών της Αντίστασης.
Μέσα σε τρία μόνο χρόνια, πέντε μήνες και δέκα μέρες, είχαμε πετύχει για πρώτη φορά να ειναι η χώρα μας βιώσιμη : Εθνικά, πολιτικά κοινωνικά και κυρίως είχαμε πετύχει την κοινωνική και Θρησκευτική ομοψυχία και με μιά κάποια προοπτική οικονομική συνοχή. Αν δεν επιτρέπαμε να μας κυριαρχήσουν τα πάθη, η διχόνια και κυρίως η εκδίκηση. Καμιά τάξη με κάποια διάρκεια δεν μπορεί να σταθεί χωρίς μια ριζική ανακατάταξη ύστερα απ ενα τέτοιο γεγονός οπως αυτό της κατοχής.. Και αυτή η ανακατάταξη ειχε αρχίσει στη διάρκεια του αγώνα και θα ολοκληρώνονταν με την απελευθέρωση. Αντί για αυτό οδηγηθήκαμε σε ατελείωτες διαμάχες, μάχες φθοράς και σε ενα αδερφοκτόνο εμφύλιο πόλεμο.
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ξεπερνώντας τις όποιες διαφωνίες και δυσκολίες, συνένωσε στις γραμμές του, τους κομμουνιστές σοσιαλιστές, αγροτιστές, φιλελεύθερους δημοκράτες, όλους τους πατριώτες, απ τον εργάτη και τον αγρότη ώς το στρατηγό, το Δεσπότη και το δημοκράτη βιομήχανο σε μια ισότιμη, χωρίς «καπελώματα» και προβαδίσματα συμπαράταξη ενάντια στον κοινό εχθρό-φασίστα κατακτητή και τα εγχώρια οργανά του.
Υστερα απ αυτήν την εθνική ανάταση της ένδοξης τετράχρονης πάλης του και τις εκατόμβες αίματος που πρόσφερε στον κοινό αντιφασιστικό πόλεμο των λαών, δίκαια ο λαός μας ζητούσε ηθική ικανοποίηση, εθνική και δημοκρατική αποκατάσταση, πολιτικές και συνδικαλιστκές ελευθερίες, κοινωνική ανάπλαση και αναγέννηση της Ελλάδας στα μεταπελευθερωτικά δεδομένα. Δίκαια ζητούσε ηθικό καθαρμό απ το άγος του δοσιλογισμού και του μαυραγοριτισμού. Δίκαια ζητούσε ανεξαρτησία, ψωμί, δουλειά, πολιτική ομαλότητα, παιδεία και την ανοικοδόμηση της πατρίδας, προς όφελος του λαού και οχι της δοσίλογης ολιγαρχίας, αλλά του ίδιου και των παιδιών του.
Ομως οι Αγγλοι, που ήρθαν στη χώρα μας σαν σύμμαχοι και δεν χρειάστηκε να ρίξουν ούτε μιά ντουφεκιά κατά των Γερμανών που υποχωρούσαν, κυνηγημένοι κατά πόδας απ τον κόκκινο στρατό και τον ΕΛΑΣ και η χώρα ειχε ήδη τελείως απελευθερωθεί. Αυτοί ακριβώς οι Αγγλοι ομως, οχι μόνο δεν έφυγαν αν και η χώρα μας, που ούτε δορυφόρος του άξονα ηταν, μα ούτε και στρατεύματα τους

άξονα υπήρχαν, ώστε να δικαιολογείται η παραμονή τους στη χώρα μας και ο πόλεμος με τον άξονα δεν ειχε τελειώσει ακόμα, εντελώς αυθέραιτα ανακήρυξαν τον εαυτό τους «απελευθερωτή» και για μιά ακόμα φορά αφέντη της χώρας.
Με την καθοδήγηση του ΕΑΜ και τα τιμημένα όπλα του ΕΛΑΣ, ο λαός μας ειχε πετύχει, το διώξιμο των Γερμανών, που ηταν ο πρώτος στόχο της Αντίστασης : Την απελευθέρωση της χώρας. Ο ερχομός των Αγγλων και η ένοπλης επάμβασης των Αγγλών «συμμάχων», που στηρίζονταν στην ολόπλευρη πολιτική, διπλωματική, στρατιωτική και υλική υποστήριξη και των Αμερικάνων, ο λαός μας δεν εξασφάλισε την εθνική του ανεξαρτησία και την πολιτική του κυριαρχία. Οι ξένοι για αλλη μια φορά ειχαν καταλύσει την εθνική μας αυτοτέλεια. Διόριζαν και έπαυαν κατά βούληση τις ελληνικές κυβερνήσεις. Ειχαν θέσει υπό τον απόλυτο έλεγχό τους την πολιτική, οικονομική και εθνικό-κοινωνική ζωή της χώρας, με τις δεκάδες στρατιωτικές, οικονομικές και «συμβουλευτικές» επιτροπές τους. Επαυαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους μέχρι τους κλητήρες και τους θυροροός ακόμα αυτοί τους διόριζαν. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η επέμβαση στη διακυβέρνηση της χώρας απ τους Αγγλους, που εκτός απ τους κατά βούληση διορισμούς, τον έλεγχο του κράτους ανέλαβαν τον εξοπλισμό και την καθοδήγηση των παρακρατικών οργανώσεων.
Εδωσαν όπλα (τα διακινούσε ο στρατηγός Σπηλιοτόπουλος) στους χθεσινούς προδότες και άρχισαν να συλλαμβάνουν, να βασανίζουν, να σκοτώνουν, να καίνε και να βιάζουν. Αυτό ηταν τερατώδες. Οι προδότες να γίνουν πατριώτες και οι πατριώτες χαρακτηρίστηκαν προδότες.
Με τις πράξεις τους διέψευσαν τις πιό πάνω προσδοκίες του λαού. Μετατράπηκαν σε Νεοκατακτητές. Και με το γνωστό τηλεσίγραφο του Σκόπμυ απαίτησαν τον μονομερή, (παρά τη συμφωνία για ισόμερη), αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, οχι όμως και των πραιτοριανών της ορεινής ταξιαρχίας, του Ιερού λόχου και των ταγματασφλιτών που τους παρέδωσε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που δήθεν κρατούσαν υπο περιορισμό στο Γουδί. Και σαν να μήν έφταναν όλα αυτά, με την δολοφονική πρόκληση της «Ματωμένης Κυριακής» στις τρείς (3) του Δεκέμβρη του 1944, άρχισαν και την ένοπλη πλέον επέμβασή τους. Η σύγκρουση του Δεκέμβρη, που την προκάλεσαν οι Αγγλοι με όργανο τη δοσίλογη Δεξιά, ηταν ενας αγγλοελληνικός πλέον πόλεμος και σαν τέτοιος σωστά ειχε απ την πλευρά του λαού μας χαρακτήρα εθνικό και δίκαιο, αφού η χώρα ζούσε υπό την Αγγλική κατοχή.
Αν δεν υπήρχε αντίδραση και δράση απ την πλευρά του λαού, η αγγλική επέμβαση του Δεκέμβρη, θα καταγράφονταν στην Νεοελληνική ιστορία σαν την πιό μαύρη και σκοτεινή σελίδα και τον λαό μας, σαν το λαό που δέχεται αδιαμαρτύρητα την όποια κατοχή. Σαν το λαό που πρόδοσε τους αξιοθαύμαστους αγώνες των προγόνων και την μακραίωνη ιστορία του. Ο,τι και αν ειχαμε προσφέρει σαν λαός στην Ανθρωπότητα σε επιστήμη, τέχνη, ιστορία και πολιτισμό θα αμαυρώνονταν, θα επικαλύπτοντας απ την αδιαμαρτύρητη αποδοχή της επέμβασης και την κατάκτηση της χώρας απ τους Αγγλους. Μα και θα διαγράφονταν ακόμα. Θα ειχαμε γίνει-καταντήσει το όνειδος της παγκόσμιας κοινής γνώμης απ την αδιαμαρτύρητη αποδοχή της Νέας κατοχής. Αυτό θα ηταν αυτοπαραίτηση απ την αγωνιστική παράδοση και την μακραίωνη προσφορά και ιστορία. Θα αποτελούσε μια ιστορική σελίδα ανεξίτηλης ντροπής. Μια σελίδα που

θα αντιστοιχούσε με εθνική προδοσιά. Και ο λαό μας σαν αντάξιος απόγονος των ενδόξων προγόνων του μια τέτοια εθνική προδοσιά δεν θα την επέτρεπε στο εαυτό του.
Μέσα στη ματωμένη πορεία των τριών χρόνων-1945-1947- φάνηκε τόσο ανάγλυφα και τόσο καθαρά πιά ηταν η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Φάνηκε ολοζώντανα, απο μέρα σε μέρα, πώς και από ποιούς σχεδιάστηκε, για πιό ακριβώς λόγο και από ποιούς μπήκε σε εφαρμογεί το προαποφασισμένο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» για να εξοντωθούν για άλλη μια φορά τα στελέχη αυτού του αξιοθαύμαστου λαϊκού κινήματος και να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός, οχι μόνο της Αριστεράς, όπως τούτος ο λαός στο σύνολό του- τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκφράσει στο Επος των αλβαλνικών βουνών, της Αντίστασης, στο Ελ Αλαμέί, στο εμπορικό Ναυτικό και όπου αλλού χρειάστηκε.
Πολεμήσαμε τους Ιταλούς και τους Γερμανούς για πιό λόγο να παραδοθούμε αμαχητοί στους Αγγλους νεοιμπεριαλιστές; Και πώς η παγκόσμια κοινή γνώμη θα δικαιολογούσε την αδιαμαρτύρητη αποδοχή της αγγλικής κατοχής ; Επειτα το γεγονός αυτό δεν θα ενεθάρρυνε τον κάθε μελλοντικό επίδοξο εισβολέα να μας θεωρεί σαν λαό και χώρα μια εύκολη λεία; Βέβαια υπήρχε το μακράχρονο διαζύγιο την άρχουσας τάξης απ το λαό και τις διαφορές, οσον αφορά την αποδοχή της δικτατορίας του 1936, την κατοχή της χώρας απ τους Γερμανού, ιταλούς και Βουργάρους. Ακόμα υπήρχαν και αυτοί που την αποζητούσαν, οπως συνέβει απ την πλευρά που καταστημένου και της Κεντρό-Δεξιάς. Ομως ο λαός υπο την καθοδήγηση του ΕΑΜ, αντιστεκόμμενος έκτός του οτι επιβεβαίωσε την προγονική ιστορία, έσωσε λαό και χώρα απ την παγκόσμια κατακραυγή και καταδίκη.
Το ΕΑΜ που στα χρόνια της φασιστικής κατοχής ειχε αναδειχθεί ο μεγαλύτερος εθνικός συνασπισμός, που γνώρισε η Νεότερη πολιτική ελληνική ιστορία μας με το ιδρυτικό του στις 27/9/1941. Ενα ιδρυτικό που με σαφήνεια προσδιόριζε τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και θα αγωνιστεί να πραγματοποιήσει: α) Επιβίωση του λαού β) Απελευθέρωση της χώρας και γ) κατοχύρωση της λαϊκής κυριαρχίας.Τα κόμματα που ειχαν υπογράψει αυτό το ιστορικό ντοκουμέντο, ειχαν αναλάβει απέναντι στον ελληνικό λαό την υποχρέωση να αγωνιστούν από κοινού για την εκπλήρωση αυτών των σκοπών.
Η ηγεσία του ΕΑΜ, που υπέργαψε τη Συμφωνία της Βάρκιζας πιστεύοντας πως, ετσι θα δοθεί οριστικό τέλος στην αιματηρή σύγκρουση του Δεκέμβρη με τους Αγγλους ιμπεριαλιστές, οι οποίοι θέλοντας να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους στην Ελλάδα και στη λεκάνη της Μεσογείου, επενέβησαν για λογαριασμό και προς όφελος της δοσίλογης Δεξιάς και του πράκτορά τους Γλύξμπούργκ, ειχε εξαπατηθεί. Οι «τζέντελμαν» Αγγλοι και η Δεξιά, δεν τίμησαν την υπογραψή τους. Αποδείχθηκαν αφερέγγυοι, αναξιόπιστοι και ύπουλοι. Απ την επομένη της υπογραφής συμπεριφέρθηκαν εκτός από κυνικά και σαν κοινοί πολιτικοί απατεώνες.
Σπάνια στην ιστορία της χώρας μας- παρ όλο που πολλές φορές γνώρισε δικτατορικά καθεστώτα-θα βρεθεί άλλη περίπτωση που η λαϊκή θέληση να ειναι σε τόσο ριζικά αντίθεση με την αντιλαϊκή διακυβέρνηση της χώρας. Χιλιάδες οι προγραμμένοι και οι καταδιωκόμενοι κατέφευγαν για να σωθούν απ τον βέβαια θάνατο στις πόλεις, και ακόμα περισσότεροι αυτοί που κρύβονταν στα βουνά ή

έφευγαν στο εξωτερικό ζητώντας άσυλο. Το νεοφασιστικό αυτό όργιο και η αιματηρή λευκή τρομοκρατία στην αγγλοκρατούμενη Ελλάδα, με πρωτεργάτες τους πρώην ταγματασφαλίτες, τους καθέ ειδους δοσίλογους και τους 4ο Αυγ/ούς φασίστες, συνοδεύονταν και με μιά βρώμικη εκστρατεία κατασυκοφάντησης του ΕΑΜ και της Εποποιϊας της Αντίστασης. Μια εκστρατεία χωρίς ίχνος ντροπής. Η έλλειψη επιχειρημάτων και προσφοράς, τους οδήγησε στη διαστρέβλωση, την παραποίηση και την αλλοίωση γνωστών στο λαό γεγονότων.
Αν όμως το ΕΑΜ με τη συμφωνία της Βάρκιζας προσδοκούσε τον οριστικό τερματισμό των συγκρούσεων του Δεκέμβρη και το άνοιγμα της ομαλής, δημοκρατικής πορείας των πολιτικών εξελίξεων της χώρας μας. Δεν συνέβαινε ομως το ίδιο και με τους Αγγλους και τη Δεξιά. Γι αυτούς η Βάρκιζα, ηταν μια προσωρινή ανάπαυλα του εγκλήματος που θα ακολουθούσε την επομένη. Πράγματι την επομένη κιόλα της υπογραφής εξαπόλυσαν ενα μονόπλευρο εμφύλιο πόλεμο, ενα αχαλίνωτο κύμα διώξεων, δολοφονιών και συλλήψεων κατά των αγωνιστών της Αντίστασης. Και ενώ το ΕΑΜ εκλπήρωσε στο ακέραιο τις υποχρεώσεις που ειχε αναλάβει, η Δεξιά οχι μόνο δεν την τίμησε την υπογραφή που έβαλε κάτω από μια συμφωνία, η διορισμένη απ τους Αγγλους κυβέρνηση, μα και οι ίδιοι οι Αγγλοι που εξουσιοδότησαν αυτήν αντιπροσωπεία κατά τη διάρκεια της σύσκεψης συμφώνησαν και :
«Εξεδήλωσεν την σταθεράν θέλησιν της κυβερνήσεως όπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματήσει την θλιβεράν κρίσιν, αποκαταστήσει την ενότητα του κράτους και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνη και πολιτική ομαλότητα. Ούτο μόνο θα δυνηθεί ο Ελλήνικός Λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσθάθειαν δια την οικοδόμησιν της Χώρας εκ των ερειπίων, τα οποία σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφοκτόνος πόλεμος επεσώρευσαν».
«Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτηρα ενός ακατάλυτου ηθικού συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού λαού, η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εζήτησεν οπως δι αυτού διακυρυχθεί η σταθερή θέληση του Ελληνικού λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίου κύριον χαρακτηριιστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο καταστατικός χάρτης του Ατλαντικού και οι αποφάσεις της Τεχεράνης διεκήρυξαν και η συνείδησίς των δι αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθει»
Οποιος εχει διαβάσει την συμφωνία της Βάρκιζας, θα μείνει με την εντύπωση οτι κατά την διάσκεψιν διεπιστώθει πλήρης συμφωνία αντιλήψεων της Αντιπροσωπείας του ΕΑΜ επι των αρχών τούτων και οτι στο εξής όλα θα εξελίσσονταν ομαλά.
Με το πρώτο άρθρο διασφαλίζονται ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ.«Η κυβέρνησις θα εξασφαλίσει, σύμφωνα προς το «Σύνταγμα» και τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικάς αρχάς, την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοινωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελευθερον Νόμον. Θα εξασφαλίσει επίσης, την απρόσκοπτον λειτουργίαν των ατομικών ελευθεριών, ώς του συνέρχεσθαι, του συνεταιρίζεσθαι και της επί του τύπου εκφράσεως των στοχασμών. Ειδικότερον η κυβέρνησις θα αποκαταστήσει πλήρως τας συδικαλιστικάς ελευθερίας».

Η συμφωνία ειχε αλλα οκτώ (8) άρθρα απ τα οποία το 4ο και το 6ο αφορούσαν υποχρεώσεις που ανέλαβαν απέναντι στον λαό οι αντιπρόσωποι του ΕΑΜ, που υπέγραψαν την συμφωνία. Τα άλλα εφτά άρθρα περιείχαν υποχρεώσεις που ανέλαβε η κυβέρνηση να εκτελέσει προκειμένου να επέλθει η πολυπόθητη πολιτική και κοινωνική ομαλότητα. Το 4ο άρθρο έλεγε επί λέξη: «Απαντες οι πολίτες οι συλληφθέντες παρά του ΕΛΑΣ, Εθνική Πολιτοφυλακή ή τον ΕΛΑΝ, ανεξαρτήτως ημερομηνίας συλλήψεως, θα αφεθούν αμέσως ελεύθεροι. Οσοι τυχόν κρατούνται με την κατηγορίαν οτι ειναι δοσίλογοι ή ένοχοι αδικημάτων, θα παραδοθούν εις την δικαιοσύνην του κράτους ίνα δικαστούν υπο των κατά Νόμο δικαστηρίων».
Και το 6ον άρθρο έλεγε επι λέξη: «Αμα τη δημοσίευσει του παρόντος, αποστρατεύονται οι ένοπλοι δυνάμεις Αντιστάσεως και συγκεκριμένως ο ΕΛΑΣ, τακτικός και εφεδρικός, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή. Η εποστράτευσις και η παράδοσις των όπλων θέλουσι συντελεσθεί κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα εις το πρωτόκολλον το συνταχθέν υπό της Τεχνικής Επιτροπής, όπερ προσαρτάται εις το παρόν δεόντως μονογραφημένον κείμενον. Το κράτος θέλει ρυθμίσει τα των επιτάξεων των γενομένων υπο του ΕΛΑΣ. Τα παρά του ΕΛΑΣ επιταχθέντα πράγματα, ζώα, αυτοκίνητα κλπ, άτινα θέλουσι παραδοθεί εις το κράτος, κατά τα λεπτομερέστερον εκτιθέμενα εις το συνταχθέν πρωτόκολλον, όπερ προσαρτάται το παρόντι θέλουσι θεωρηθεί ως επιταχθέντα παρά του Ελληνικού Δημοσίο».
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ανταποκρινόμενο στις υπορχεώσεις που ανέλαβε με το 4ο άρθρο άφησε «ελευθερούς αμέσως» όπως το απαιτούσε το άρθρο όσους κρατούμενους ειχε. Το ίδιο έκανε οσον αφορά το 6ο άρθρο παρέδωσε τα όπλα που πρόβλεπε η συμφωνία: «Το είδος και τον αριθμό των όπλων».Τα υπόλοιπα επτά (7) περιείχαν εγγυήσεις για εξασφάλιση, ελευθεριών, δικαιωμάτων και δημοκρατικού ομαλού πολιτικό-κοινωνικού βίου.
Στο πρώτο άρθρο ανάμεσα στις άλλες εγγυήσει πρόβλεπε:«Την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοινωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον». Ενώ λέγονταν και γράφονταν αυτά την επομένη της υπογραφής ανασύρθηκε απ το χρονοντούλαπο ο αντισυνταγματικός Νόμος«περί εκτάκτων μέτρων ασφαλείας», με την αναβίωση του ανελεύθερου Νόμου «Περί Επιτροπών Ασφαλείας» ο οποίος στα χέρια της δικτατορίας της 4ης Αυγ/του, ειχε γίνει τόσο λαομίσητος, με την εγκληματική δράση των φασιστικών παρακρατικών οργανώσεων και συμμοριών και με την οχι λιγότερη άγρια συμπεριφορά των συνεργαζομένων με τα ίδια τα κρατικά όργανα. Βύθισαν την χώρα στο αίμα και τη συμφορά. Μνημείο φρίκης και αίσχους αιώνιο για το καθεστώς της Ελλάδας, αποτελεί η άγρια σφαγή των κατοίκων του χωριού Ξηρόβρυση και των γυναικών του χωριού Στεφανινά απ τα κρατικά όργανα και οι με τη «νόμιμη και με βούλα καθημερινές εκτέλεσεις» επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές.
Οι Αγγλοι που την είχαν υπογράψει σαν εγγυητές, αφού δολοφόνησαν το λαό της Αθήνας και του Πειραιά, με τα τάνκς, τα αεροπλάνα και το ναυτικό, τώρα θυμήθηκαν οτι όλα όσα έγιναν ηταν έργο δικό τους, γιατί χωρίς τη δική τους επέμβαση τα ελληνικά μεταπολεμικά πράγματα δεν θα ειχαν αυτήν την εξέλεξη. Για να απαλλάξουν, οπως πάντα τον εαυτό τους απ τις τεράστιες ευθύνες που

τους βάρυναν οχι μόνο προσπιούνταν αλλα και ίσχυρίζονταν πως «δεν επεμβαίνουν στις εσωτερικές υποθέσεις μας» !
Σκοπό και στόχο η αμετάθετη πολιτική των Αγγλοαμερικάνων: Η φυσική εξόντωση των αγωνιστών της Αριστερας, που αντιτίθονταν στα σχέδιά τους και η ανάδειξη της δοσίλογης και πολιτικά ανυπόληπτη Δεξιάς σε κυρίαρχη κυβερνητική πολιτική δύναμη, για την απόσπαση και μετατόπιση με τη βία, τη διαβολή και τη αχαλύνωτη δυσφήμιση του ΕΑΜ, της πλειοψηφίας του λαού με το μέρος των χρεωκοπημένων αστικών κομμάτων δεξιών και κεντροδεξιών. Και επειδή αυτό ηταν αδύνατο να γίνει με πολιτικά και ψευτό-κοινωνικά μέσα. Οργάνωσαν λοιπόν σε όλη την επικράτεια πάνω από 200 συμμορίες(Σούρλιδες, Μαγγανάρηδες, Κατσαρέϊδες, Χίτες Μίτες Εσαδίτες Μάϊδες, Τέϊδες κλπ) και με αρωγό και το εν στολή επίσημο κράτος και προχώρησαν στις νόθες εκλογές και το δημοψήφισμα με πλαστούς εκλογικούς καταλόγους (οταν το 1961 ακόμα ψήφισαν και τα δέντρα και οι πεθ...), πλαστογράφησαν την λαϊκή θέληση, σπρώχνοντας την Αριστερά όλο και περισσότερο στην ένοπλη αναμέτρηση. Και αυτά τα τρομοκρατικά μέτρα δεν θα μπορούσαν να κάμψουν το αγωνιστικό φρόνημα του λαού, αν δεν απόβλεπαν στον εμφύλιο πόλεμο που ηταν η μόνη τους διέξοδο!
Η άρχουσα τάξη με τους κάθε φορά εκπροσώπους της και τη βοήθεια-συνεργασία των ξένων, δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και πάντα δεν θα τον συγχωρήσει-και ειδικά τους πρωτεργάτες της Αντίστασης-κομμουνιστές και αλλούς προοδευτικούς δημοκράτες-που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι τους και αβοήθητοι, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια, χωρίς επιμελιτείες, χάρτες, τηλέμετρα και κυρίως χωρίς όπλα κλπ, να κάνουν δίκτυο πολιτικών οργανώσεων, να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό οργανωμένο κατά το προπολεμικό πρότυπο και Γενικά Στρατηγεία. Να πολεμησούν τους τρείς κατακτητές με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρουν απ του ιδιους τους κατακτητές.
Να πολεμήσει τους κατακτητές που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το πιό άσχημο να κάνουν ό,τι μπορούν για να διώξουν τους κατακτητές απ τη χώρα, να βοηθήσουν αποτελεσματικά το συμμαχικό αγώνα (65.000 ένοπλο Εθνικό Απελευθερωτικό στρατό ειχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ, χώρια τον εφεδρικό που και αυτός αριθμούσε πολλές δεκάδες χιλιάδες) και το χειρότερο οχι μόνο να οραματίζονται αλλα και να πιστέψουν σε δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά την διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο.
Ε! Οχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει πολύ και ειναι απ αυτά τα «εγκλήματα», που δεν μπορεί να συγχωρήσει ποτέ η άρχουσα τάξη στο λαό.
Απ αυτόν ακριβώς το φόβο και την βεβαιότητα οτι απ αυτήν την αναμέτρηση νικητής, θα ειναι ο άξονας άφησε απροετοίμαστη τη χώρα για εναν τέτοιο πόλεμο και έστειλε τις γενιές 1930-40 στον αλβάνικό πόλεμο χωρίς τα αντίστοιχα μέσα για να αποδεκατιστούν. Ο στρατευμένος λαός ομως, μπορεί να μήν ειχε τα ανάλογα όπλα και τον απαραίτητο ενεφοδιασμό, ειχε όμως ο καθένας συντροφιά και γνώμονα τα οράματα και τις επλίδες του λαού για :Εθνική Ανεξαρτησία,

Δημμοκρατία και Δικαιοσύνη, που τόσο βάναυσα του τα ειχε στερήσει ο ντόπιος φασισμό και τα ποδοπάτησε ο διεθνής.
Εχοντας κεφάλαιο αυτά τα οράματα και τις ελπίδες οχι μόνο δεν αποδεκατίστηκε πολεμώντας γεναία τις σιδηρόφρακτες στρατιές του Μουσουλίνι και του Χίτλερ, αλλά αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας απ τον άξονα, διατηρώντας ζωντανά στη μνήμη του αυτά τα οράματα και τις ελπίδες, πήρε και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα για να τα υλοποιήσει. Ετσι απ την επομένη της κατοχής άρχισε τον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, τη Δημοκρατία και το Δίκαιο που και αυτό τόσο βάναυσα καταπατήθηκε απ τους επιβήτορες της εξουσίας και ειδικά απ τους 4αυγουστιανούς.
Αυτό λοιπόν, το λαϊκό κίνημα που αντρώθηκε στο καμίνι του πολέμου, που οργάνωσε και διεξήγαγε εναν σκληρό και αιματηρό τετράχρονο αγώνα, με στρατούς αυτοκρατορικούς και εξοπλισμένους με τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα, έπρεπε να διαλυθεί- «κονιορτοποιηθεί» κατά την προσφιλή έκφραση του Τσιώρτσιλ. Και ο μόνος τρόπος να το πετύχουν αυτό, να διαλύσουν αυτό το πρωτόγνωρο και κοινωνικό-λαϊκό κίνημα ηταν ο εμφύλιος πόλεμος. Ο Τσιώρτιλ ειχε δώσει οχι μόνο την εντολή, αλλα και τα μέσα για την «κονιορτοποίησή» του απ το 1943 με τη συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας απ τον Ράλλη. Ομως παρά τις φιλότιμες προσπάθειες και τις λύρες που ξόδεψαν δεν μπόρεσαν να το ελέγξουν. Και οταν αργότερα η πορεία των πραγμάτων έφερε τους Αγγλους σαν «συμμάχους» να «απελευθερώσουν» την απελευθερωμένη απ τον ΕΛΑΣ χώρα, για να υλοποιήσουν το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», προκειμένου να διατηρήσουν με το ετσι θέλω την Ελλάδα μετατράπηκαν σε κατακτητές της χώρα μας. Και ηταν κατακτητές. Γιατί μόνο οι κατακτητές μπορούν να δώσουν στο στρατό τους εντολές σαν αυτές που έδωσε ο Τσιώρτσιλ: «Το χτύπημα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, πρέπει να γίνει χωρίς καμιά προειδοποίση και γνώση της ελληνικής κυβέρνησης».«Οι Ελληνες πολιτικοί δεν καταλαβαίνουν απ αυτά.Και αν ο Πρωθυπουργό Παπανδρέου δεν...απομονώστέ τον».«Ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχώμενη χώρα».«πρέπει να κυριαρχήσουμε στην Αθήνα».«Οχι συμφιλίωση χωρίς νίκη» και πολλές αλλες παρόμοιες εντολές που προσδιορίζουν δράσεις μόνο ενος στρατού κατοχής. Αυτοί ηταν οι «σύμμαχοι» που μακρόχρονα απεργάζονταν την εκ νέου επικυριαρχία τους στη χώρας μας.
Η συντριβή-κονιορτοποίηση αυτού του πρωτόγνωρου λαογέννητου λαϊκού κινήματος απ τους ξένους και τη Δεξιά, ηταν το άμεσα ζητούμενο αμέσως μετά την απελευθεύρωση της χώρας. Το κίνημα αυτό στα τρισίμιση χρόνια της δράσης του με τις πρωτιές και τους άθλους έγραψε ιστορία. Ειχε περγαμηνές αγώνων και πιστοποιητικά προσφοράς οχι μόνο στη χώρα, αλλα και στον συμμαχικό αγώνα. Πιστοποιητικά που τα αναγνώρισε και τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη. Για να μην υπάρχει η ανάμνηση αυτής της περιόδου, δεν αρκούσε η βιολογική εξοντωση των πρωτεργατών και των άμεσα συμμετεχώντων, έπρεπε να δολοφωνηθεί και η μνήμη και κυρίως αυτή για να ειναι η «νίκη» ολοκληρωμένη και να αντέξει στο χρόνο.
Πολλοί ηταν οι λόγοι που επέβαλαν-υποχρέωναν την Δεξιά να καταχωνιάσει την Αντίσταση. α) Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ηταν λαϊκή, εθελοντική και την οργάνωσε ο ίδιος ο λαός. β) Η ΕΑΜική Αντίσταση, εκτός απ τον αγώνα για την απελευθέρωση ειχε και κοινωνικό περιεχόμενο γ) Η άρχουσα τάξη δεν συμμετείχε

και αφού δεν συμμετείχε δεν την έλεγχε. και δ) δυστυχώς όμως για την άρχουσα τάξη και τη Δεξιά. Η παγκόσμια κοινότητα οχι μόνο γνώριζε την ύπαρξη της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, αλλά γνώριζε και λεπτομέρειες για την δράσης της. Και τη γνώριζε γιατί οι πρωτιές και οι άθλοι της ηταν και πολλοί και ανεπανάληπτοι, μα και καθοριστικής σημασίας για την έκβαση συμμαχικού αγώνα και την ήττα του άξονα. Ολα αυτά αποτελούν κεφάλαιο στη Νεοελληνική μας ιστορία. Για την άρχουσα τάξη και τον Εκπρόσωπό της τη Δεξιά, δεν έπρεπε να αποτελέσουν παρακαταθήκες και ιστορία. Επρεπε να ξεχαστούν ή εστω να καταχωνιαστούν. Να απλωθεί το μαύρο Μεσαιωνικό σάβανο από άκρου σε άκρου στην Ελλάδα. Να επικρατήσει σιωπή τάφου. Και ο μόνος τρόπος να εξοντωθούν βιολογικά οι πρωτεργάτες και οι άμεσα συμμετέχοντες και για να επικρατήσει σιωπή τάφου ηταν ο εμφύλιος πόλεμος. Σε συνεργασία και τη βοήθεια των ξένων ετοίμασαν τον εμφύλιο πόλεμο. Εναν εμφύλιο που τον άρχισαν με τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας με τη βοήθεια των Γερμανών κατακτητών, τον συνέχισαν οι Αγγλοι ιμπεριαλιστές-νεοκατακτητές τον Δεκέμβρη του 1944, τον κέδρισαν-τελείωσαν οι Αμερικάνοι και έγινε διαχειριστής της δοτής εξουσίας η δοσίλογη Δεξια-υπάλληλος διεκπερεωτής των συμφερόντων τους, για αρκετές ακόμα δεκάδες χρόνια.
Οι άνθρωποι χωρίς προσφορά και ιστορία τα κατάφεραν, μέσα στην σύγχρονη ευρωπαϊκή κοσμογονία να ειναι εκτός τόπου και χρόνου. Η αξιοσέβαστη «εθνικόφρον παράταξη» της ίδιας της Ελλάδας : Οχι μόνο αρνήθηκε τα αναγνωρισμένα απ την οικουμένη πιστοποιητικά της προσφοράς και των θυσιών του ελληνικού λαού, αλλα σαν Ηρόστρατοι γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος, με ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνηδεισία αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκκαλα έχτισε ο ελληνικός λαός. Αυτό που ειχε γίνει, με τον ιταλικό λόλεμο και την Αντίσταση, ηταν μια ακόμα επιβεβαίβση του μεγάλου μας Σολωμού το στίχου : «Απ τα κάκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων...»
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που για τρισίμισυ χρόνια ηταν ο εφιάλτης των κατακτητών και υπό τις διαταγές του συμμαχικού Στρατηγείου της Μ. Ανατόλης απ το φθινόπωρο του 1942, μετά το σπάσιμο της γραμμής του Ελ Αλαμέϊν, σε συνεργασία με Αγγλους σαμποτέρ, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοπόταμου, που ειχε σαν αποτέλεσμα τη διακοπή της σιδηροδρομικής επικοινωνίας Βερολίνο-Αθήνα για έξη κρίσιμες βδομάδες, κατά τη διάρκεια των οποίων ο κατακτητής, δεν ηταν σε θέση να χρησιμοποιήσει το λιμάνι του Πειραιά για να ενισχύσει με περισσότερες εφεδρείες, απ αυτές που ήδη λόγω της Αντίστασης βρίσκονταν στη Νότια Ελλάδα, στρατεύματά και οπλισμό στη Βόρειας Αφρικής.
Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ ήταν αυτοί, που εντίνοντας και συντονίζοντας τα σαμποτάζ στις συγκοινωνίες και τις τηλεπικοινωνίες των κατακτητών, τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του 1943, υποχρεώσαμε τον κατακτητή να αποσύρει έστω προσωρινά δύο γερμανικές ταξιαρχίες απ το κύριο μέτωπο της Σικελίας, γεγονός που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό την απόβαση και την κατάληψη του νησιού σύντομα και χωρίς μεγάλες συμμαχικές απώλειες. Ενα γεγονός που συντόμευσε την συνειδητοποίση του ιταλικού κατεστημένου να απορύρει την εμπιστοσύνη της απ τον Μουσουλίνι και να συνταχθεί στο πλευρό των συμμάχων.
Ο Ταξίαρχος Μάγιερ-Εντυ αρχηγός της Βρετανικής αποστολής του Στρατηγείου Μ. Ανατολής στα Ελληνικά βουνά, υπολογίζει οτι ανάμεσα στο 1941-44 ο ΕΛΑΣ,

προξένησε στον κατακτητή πάνω από 25 χιλιάδες απώλειες. Οτι 150 συρμοί υπέστησαν ζημιές η καταστράφηκαν. Εκατό και πλέον γέφυρες ανατινάχθηκαν και βυθίστηκαν περισσότερα από 150 πλοία απ το ΕΛΑΝ. Να τα ξεχάσουμε όλα αυτά και:

Να θυμάμαστε Τί ; Να θυμόμαστε μόνο τους άθλους του Μακρυγιάννη, την πτωματολογία του Σεπτρίν, τη νίκη του Γράμμου, την χούντα των Συνταγματαρχών, που «προστάτευσε» τα εθνικά και ατομικά δικαιώματα της χώρας και των πολιτών απ τον κομμουνιστικό κίνδυνο; Να θυμόμαστε οτι η χούντα έσωσε για αλλη μια φορά την Ελλάδα απ τους Ελληνες; Οτι προήγαγε τα εθνικά συμφέροντα εσωτερικά και διεθνώς; Οτι έκανε τα πάντα για να «πετυχει» την «Ενωση της Κύπρου» με την Μητέρα Ελλάδα; Οτι με την επικράτησή της πάγωσαν οι ενταξιακές διαδικασίες με την ΕΟΚ; Οτι τα κίνητρα ηταν «εθνικά» και ό,τι έκαναν το έκαναν για το καλό της χώρας και του λαού γι αυτό και η ευθύνη που τους βαρύνει ειναι αυτή της στιγμής που συναντήθηκαν, συναποφάσισαν οι μερικοί-ελάχιστοι στον αριθμό Συνταγματάρχες; Και που σε χρόνο αστραπής καθάρισαν τις πληγές της Ελλάδας, την εβαλαν στο γύψο και ανακήρυξαν τη δικτατορία επανάσταση; Οτι ολα τα άλλα έγιναν από μόνα τους; Κανένας άλλος δεν συμμετείχε, ούτε βοήθησε γι αυτό και δεν ευθύνεται; Και η Κύπρος μόνη της διχωτομήθηκε... Αυτό άλλωστε αποδείχθηκε και στη δίκη οτι ολα έγιναν από μόνα τους...

Και μόνο το γεγονός, οτι εχουν περάσει είκοση σχεδόν χρόνια και ο φάκελλος της Κύπρου δεν εχει ανοίξει ακόμα, σημαίνει οτι οι υπεύθυνοι αυτού του εθνικού εγκλήματος, δεν περιορίζεται μόνο στους ελάχιστους χουντικούς, που κατ ονόμασαν. Το εύρως ειναι μεγάλο, οι υπεύθυνοι κατέχουν υψηλά πόστα, γι αυτό και δεν πρέπει να ανοίξει ο φάκελλος της Κύπρου. Θα πρέπει να κάνομε υπομονεί μέχρις οτου αποδημήσους εις κύριον οι διαπράξαντες το έγκλημα, που ακούει στο όνομα Κύπρος και οι επιζώντες την εποχή εκείνη για να ανοίξει ο φάκελλος. Και αν ανοίξει...

Χαρακτήρισαν «ΣΤΙΓΜΑΙΟ» γεγονός την εφτάχρονη χούντα, λές και η εγκαθίδρυση μιας διακτατορίας, ηταν υπόθεση να πατήσει κάποιος ενα διακόπτη και η αίθουσα στη στιγμή θα πλημμύριζε με φώς. Δικάστηκαν και καταδικάστηκαν μόνο αυτοί οι ελάχιστοι και μόνο για εκείνες τις στιγμες-γι αυτό και στιγμαίο-που συναντήθηκαν, συναποφάσισαν και έβγαλαν τα τάνκς στο δρόμο, πέρασαν το γύψο στο σώμα της Ελλάδας. Να θυμόμαστε οτι κανένας άλλος δεν ευθύνεται για ό,τι συνέβει στη χώρα τα εφτά χρόνια της δικτατόριας; Η απόφαση του δικαστηρίου ηταν σαφής. Αυτοί και μόνο αυτοί, οι ελάχιστοι επίορκοι αξιωματικό ευθύνονται και κανένας αλλος. Αν υπήρχαν και «άλλοι» που να ευθύνονται, θα τους ειχαν συλλάβει και αυτού, και θα τους δίκαζαν όπως καταδίκασαν και τους πρωταίους, χωρίς βέβαια να αναζητήσουμε αλλη μια φορά τις ρίζες στο απότερο παρελθόν που εξέθρεψε το τέρας της 21ης Απριλίου του 1967. Τη σχέση τους με τα Τάγματα Ασφαλείας και τα ανακοινωθέντα «Πάς εγείρων τα όπλα κατά των Γερμανών δεν ειναι Ελλην» και «Εκ των ημετέρων απώλειαι εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας».Τη σχέση τους με τον ΙΔΕΑ, τη συμμετοχή τους, στους κρατικούς μηχανισμούς και στις θέσεις κλειδιά απ όπου με άνεση οργάνωναν την εφτάχρονη δκτατορία που τόσα δεινά σώρευσε στην Ελλάδα και το λαό πως διακαιολογούνται;

Οι δικτάτορες ισχυρίζονταν οτι για ό,τι έκαναν εχαν τη συγκατάθεση του λαού. Η ιστορία ομως λέει και η ζωή επιβεβαιώνει οτι για να εχει η δικτατορία τη συγκατάθεση του λαού, σημαίνει οτι υπάρχει μια εκτεταμένη οργανωτική δομή που προκάλεσε με το κοινωνικό-οικονομικό πρόγραμμα του επαγγέλονταν ή επέβαλε με διάφορα μέσα αυτή τη συγκατάθεση. Και αναρωτιέται κανείς; αν αυτοί οι άνθρωποι που οχι μόνο οργάνωσαν την υποδομή και σε συνέχεια τη στήριξαν δεν ειχαν καμιά ευθύνη; Ολοι αυτοί που συμμετείχαν στα διάφορα χουντικά όργανα, που έπαιρναν τις αποφάσεις στα αμέσως επόμενα απ τους δέκα «στιγμαίους» κλιμάκια, δεν ειχαν κάποια ευθύνη; Ανεύθυνοι ηταν και αυτοί που οχι μόνο εφάρμαζαν πιστά και απαρέγκλητα τις όποιες αποφάσεις και διαταγές, αλλά πρόσθεταν και τη δική τους συνεισφορά και επέκταση στην εφαρμογή; Οι μαζικές συλλήψεις ειναι η πιό αξιόποινη μαρτυρία που δείχνει κατά τρόπο καθοριστικό την αντιδημοκρατική φύση της δικτατορίας γι αυτό και για την επιβολή, την επικράτηση και τη στήριξη ευθύνονται όλοι οι πιό πάνω.
Οι Ανθρωποι που συνελλήφθηκαν, δεν ειχαν διαπράξει κανένα αδίκημα. Απλώς με το σχέδιο «Περικλής το γραφτό τότε Σέγκεν» μας ειχαν αναγάγει στο απόλυτο κακό, μόνο και μόνο για να λειτουργήσει ο πόλος του απόλυτου καλού, που υποτίθεται οτι πάντα εκπροσωπεί το κατεστημένο που χρησιμοποιεί τους δικτάτορες. Η χούντα των «Ελλας Ελλήνων Χριστιανών», γέμισε τις φυλακές και τα στρατόπεδα, επειδή ειχε ανακαλύψει την αιτία των δεινών της Ελλάδας. Για όλα τα δεινά υπεύθυνος ηταν ο κομμουνισμός. Εγιναν συλλήψεις χιλιάδων ανθρώπων, βασανίστηκαν, στάλθηκαν στη Γυούρα και σε συνέχεια στο Λακί και το Παρθένι της Λέρου και τις φυλακές. Κρατήθηκαν οι εξόριστοι τρισίμισι χρόνια στα στρατόπεδα και οι κατάδικοι εφτά. Κατάδικοι και τη φορά αυτή, όπως και το 1945-74, ηταν αυτοί που δεν ειχαν την πρόνοια να ειναι στο σπίτι τους την ώρα που έπρεπε να συλληφθούν. Σηκώθηκαν οι αχάριστοι και πήγαν πρωϊ- πρωϊ στη δουλειά του και υποχρεώθηκαν τα «παιδιά» να κουραστούν για να τους ψάξουν και αφού στους κούρασαν για να μήν το επαναλάβουν στο μέλλον στους έστειλαν, όπως και τότε στα στρατοδικεία και αυτά με βαρειές ποινές στη φυλακή. Ούτε γάτα λοιπόν, ούτε ζημιά. Ολα τα έκαναν οι «στιγμαίοι» και κανένας άλλος δεν εβαλε το χεράκι του...
Ούτε το παλάτι, ούτε ο κ Τάλμποτ, που αλώνιζε την Ελλάδα λές και ηταν Ράντζο του, ούτε το Στέι Ντιπάρμτεντ, και το Φόρεϊ Οφις που καθόριζε και την πρόσληψη και των θυρορών ακόμα, ούτε η ΣΙΑ, Η DIA και ειδικά οι Αγγλο-Αμερικάνοι, δεν εχουν καμιά, μα απολύτως καμιά ανάμιξη και ευθύνη για οτι συνέβει στη χώρα μας. Να ξεχάσουμε την μακρόχρονη αγγλο-αμερικάνικη επικυριαρχία και την ετεροδικία που επέτρεψε ατιμώρητα στον Αμερικανό λοχία, να δολοφονήσει τον Αρχηγό της ένοπλης Ενθικής Αντίστασης Στρατηγό Στέφανο Σαράφη; Τον δολοφόνο λοχία οι όροι της ετεροδικίας δεν επέτρεψαν να δικαστεί απ την Ελληνική διακιοσύνη. Τη σχέση και τη συμετοχή τους στα τάγματα ασφαλείας οι αξιωματικοί των οποίων ηταν επικεφαλείς ή να ξεχάσουμε τον Στάθη Παναγούλη, που δεν αγαπούσε καθόλου τη ζωή του και θέλησε να...και μετά πήγε όπως και ο Σαράφης και έπεσε απρόσεκτα επάνω στο αυτοκίνητο; Με αυτούς που δεν υποτάσσονται δεν υπήρχε συμβιβασμός, οπως γίνεται κάθε φορά με τους δικτάτορες, που ειναι σάρκα απ τη σάρκα του κατεστημένου και εντεταλμένοι τους.

Συνήθως οι συμψηφισμοί, και η μή αναζήτηση και των υπολοίπων ενόχων στα κινήματα και τις δικτατορίες, γίνονται οταν ο λαός γίνει οχι μόνο απείθαρχος και ανυπάκουος, αλλα αρχίζει να οργανώνει κινητοποιήσεις, να τρέχει στους δρόμους και να διεκδικεί αυξήσεις μισθών και ημερομισθίων, βελτίωση των όρων ζωής, εργασίας κλπ. Τοτέ, για λόγους «ειρήνευσης» κάποιοι παίρνουν την εντολή να ενεργήσουν «Δεόντως» οχι μόνο για να σταματήσει αυτή η «βαβούρα», αλλά και να συνετιστούν οι πρωτεργάτες οτι «διέπραξαν το μέγα λάθος» να οργανώσουν τις κινητοποιήσεις αυτές. Και το ακόμα πιό μεγάλο λάθος ηταν οτι δεν υπολόγισαν πως κινητοποιήσεις σαν αυτές οχι μόνο δεν θα δώσουν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα για το οποίο γίνονται, αλλά θα χαθούν και αρκετές απ τις ήδη υπάρχουσες κατακτήσεις. Και οταν συμβεί να μπούν και θέματα αμφισβήτησης και ανατροπής, τότε θα κλάψουν και... ή οπως έγινε στη διάρκεια της κατοχής. Τότε που τόλμησαν οχι μόνο να αμφισβητήσουν αλλα και θέλησαν, να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες, η εξουσία να πηγάζει απ το λαό και να κυβερνηθεί η χώρα Λαϊκοδημοκρατικά.
Σε αυτές τις περιπτώσεις λειτουργεί ο νόμος της εξόντωσης απ την πλευρά της άρχουσας τάξης. Σε αυτές τις περιπτώσεις δεν εχει θέση ο συμβιβασμός. Πολύ περισσότερο δεν εχει θέση ο οίκτος και η επιείκεια. Και αν συμβεί να μήν φτάνουν οι εγχώριες δυνάμεις καλούνται ή έρχονται εθελοντές και οι ξένες δυνάμεις, όπως έγινε μετά την απελευθέρωση της χώρας, που μας κουβαλήθηκαν οι Αγγλοι να απελευθερώσουν την Ελλάδα από τους Ελληνες. Στις περιπτώσεις αυτές ισχύει το «στιγμαίο» οπως συμβαίνει με τα επι παραγελία, πραξικοπήματα και δικτατορίες, στρατιωτικές ή κοινοβουλευτικές. Αυτές τις κάνει η αρχουσα τάξη, με τα δικά της παιδια και ως εκ τούτου δεν ειναι δυνατόν να τιμωρήσουμε τα παιδιά, όπως προβλέπετε απ τους Νόμους και το Σύνταγμα. Αν τους τιμωρήσουμε όπως πράγματι τους αξίζει, οταν τους ξαναχρεισθεί δεν θα τολμήσουν να αναλάβουν ξανά ενα τέτοιο εγχείρημα.
Επειτα αν τιμωρηθούν οσο τους αξίζει, προκειμένου να σώσουν το πολύτιμο σαρκίο τους, μπορεί να ανοίξουν το στόμα τους και να λένε «ανόητα»,«ακατανόητα» και «ακαταλόγιστα» πράγματα... Οπότε όταν δεν μπαίνει θέμα αμφισβήτητης και ανατροπής του καθεστώτος και κυρίως όταν η διαφορά ειναι ανάμεσά τους τα θέματα αυτά λύνονται, οπως λύθηκαν το 1922, αυτά της Μικρασιατικής καταστροφής, το 1935, του Μεταξά, του Κορεζή κλπ. Τον Τσολάκογλου και το Ράλλη τους αφήσαμε να πεθάνουν στα σπίτια τους και για τους ελάχιστους «ηγέτες» της δικτατορίας του «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» εφευρέθηκε το «στιγμαίο» για να περιορισθεί η έκταση της λαϊκής δυσαρέσκειας, που για εφτά ολόκληρα χρόνια ειχε υποστεί τα πάνδεινα, μας πέταξαν την πομπόδικη και βαρύγδουπη φράση τα : «ισόβια ειναι ισόβια», λες και τα ισόβια δεν ειναι ισόβια.
Και οταν περάσε λίγος χρόνος για να μήν στεναχωρηθούν στην «κλεισούρα» τα παιδιά και αρχίσουν να εκβιάζουν οτι θα ανοίξουν το στόμα, τράβηξαν απ τη ναφθαλίνη τον Νόμο της ανηκέστου βλάβης. Ο Νόμος που επιτρέπει την αποφυλάκιση του κατάδικου, με το αιτιολογικό οτι η παραπέρα παραμονή του στην φυλακή θα κλονίσει ανεπανόρθωτα την υγεία του. Με το Νόμο αυτόν που υπήρχε και δεν εφαρμόστηκε ποτέ για τους κρατούμενους της Αντίστασης, μα ούτε και για τους εξόριστους, που δεν τους βάρυνε κάποια καταδίκη, οι

«στιγμαίοι» και οι ισοβίτες ακόμα αντί για τη φυλακή γύριζαν ελεύθεροι στην Αθήνα. Τους καλούσαν σε δεξιώσεις, (Στ Πατακό) έκαναν δηλώσεις για την πολιτική και για εθνικά θέματα ακόμη. Τους αρρώστους Αντιστασιακούς κρατούμενους, οχι μόνο τους άφηναν να πεθάνουν στη φυλακή (στη Γυούρα υπάρχουν αρκετοί τάφοι), αλλά δεν επέτρεπαν και στην οικογένεια να πάρει τον νεκρό να τον θάψει στην πόλη ή τον τόπο της καταγωγής του.
Οπως μετά την ήττα του Ναπολέοντα (ΕΑΜ) η Ιερή συμμαχία διαμόρφωσε τα όργανα εκείνα, που θα διασφάλιζε μακρόχρονα την επιβίωση της Φεουδαρχίας : Επανίδρυση-ανανέωσε και επαναπροσδιόρισε των στόχων της Ιερής Συμμαχίας με βάση το κράτος και την αντιπίθεση, καθιώρωσε τις νέες σχέσεις και τρόπους δράσης της Συμμασίας : Εγγυήθηκε την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, χαρακτήρισε καρμπονάρικη την μελλοντική να εκκραγεί ελληνική Επανάσταση, έπεισαν τον Τσάρο, να μην στηρίξει την Επανάσταση, γεγονότα που γνωρίζοντάς τα ο Καποδίστριας, οχι μόνο αρνήθηκε να αναλάβει την αρχηγία της Επανάστασης, αλλα συνέστησε και στους «Φιλικούς» να μην βιαστούν, αν δεν θέλουν να υποστπούν μεγάλες ζημιές. Ολα αυτά λένε οτι η ελληνική Επανάσταση, αντίθετα απ τις ελπίδες του Υψηλάντη και των Φιλικών καταδικάστηκε και αποδοκιμάστηκε από τη την ευρωπαϊκή διπλωματία. Και ομως η Επανάσταση έγινε. Ετσι και στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου έγιναν πολλές αλλαγές.
Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, εκτός του οτι ηταν ο μεγαλύτερος κατακλισμός φωτιάς και σηδίρου, που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα και ειδικά στους εμπολέμους,(εκτος απ την Αμερική), ειχε πολλά διαφορικά χαρακτηριστικά σε σχέση με τον Α! παγκόσμιο πόλεμο. α) ο πόλεμος αυτός ξεκίνησε ενδοκαπιταλιστικός και στην πορεία, με τη συμμετοχή και της Σοβιετικής Ενωσης στον πόλεμο, έγινε αντιφασιστικός-πατριωτικός.β) λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας και τα μεγάλου βελενικούς όπλα, που χρησιμοποιήθηκαν δεν ειχε συγκεκριμένες γραμμες μετώπου.γ) δεν ειχε εξασφαλισμένα μετώπισθεν οπως στον Α! παγκόσμιο πόλεμιο. Ο άμαχος πληθυσμός στον πόλεμο αυτό δεν ηταν στο απυρόβλητο και δ) σε όλλες σχεδόν τις κατακτημένες χώρες αναπτύχθηκαν, μικρά ή μεγάλα αντιστασιακά κινήματα. Κινήματα που καθημερινά αμφισβητούσαν την κατάκτηση της χώρα απ τους κατακτητές.Η πιό ήσυχη γωνιά μιας κατακτημένης χώρας μπορούσε απ την μια στιγμή στην αλλη μα μετατραπεί σε πολεμικό μέτωπο.
Αυτά μέχρι την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες, έδειχναν ακόμα το στήθος στους Ρώσους.Απ την ημέρα ομως που οι Γερμανοί, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στους Ρώσους, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος από αντιφασιστικός-πατριωτικός έγινε ταξικός. Από την ημέρα αυτή οι σύμμαχοι, ενώ διατηρούσαν την αντιφασιστική συμμαχία και συνέχιζαν τον πόλεμο κατά του φασισμού, ο καθένας απ τους δυό συμμάχους (Αμερική, Αγγλία, Γαλλία, αργότερα και η Γερμανία, με τους δορυφόρους τους και Σοβιετική Ενωση με τους δικούς της), προσπαθούσε να λύσει και τα ξεχωριστά ταξικά και μή συμφέροντα.
Θεωρητικά η συγκρότηση της αντιφασιστικής συμμαχίας στηρίχθηκε αν οχι στην κατάγρηση, αλλα στην χρονική αναστολή της δράσης, τόσο της Διεθνούς του κεφαλαίου που συγκροτήθηκε την επομένη της επικράτησης-νίκης των κομμουνιστών στη Ρωσία, προκειμένου να ανατρέψουν το καινούριο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής, που επαγγέλονταν τα κομμουνιστικά κόμματα μετά τη

συγκρότηση της Γ Διεθνούς. Και η μιά και η αλλη Διεθνή, σκοπό ειχαν: η Διεθνής του κεφαλαίου να διασφαλίσει αυτό που έχει και να ανατρέψει το νέο σύστημα το ίδιο και η Γ. Διεθνής :Να διατηρήσει και να επεκτίνει και σε άλλους χώρους το νέο σύστημα. Μέχρι την ημέρα συνεπώς που δεν ειχε κριθεί η αντιφασιστικός αγώνας, δεν ηταν εμφανής και σαφής η ήττα του άξονα. Απ την ημέρα όμως που άρχισε η αντίστροφος μέτρηση ο κάθε σύμμαχος, άρχισε να λειτουργεί για τον εαυτό του και να διαμορφώνει εκ νέου τα όργανα με τα οποία θα πετύχει ο κάθε σύμμαχος τους μεταπολεμικούς συγκεκριμένους σκοππούς και στόχους.
Την επομένη λοιπόν, της ήττας των Γερμανών στο Στάλιγκράντ, άρχισε να γράφεται η καινούρια σελίδα της παγκόσμιας ιστορίας. Με πρώτη φάση τον ψυχρό πόλεμο και την ισορροπία του τρόμου. Μπορώ να πώ οτι απ την μέρα εκείνη, η ανθρωπότητα αντιμετώπιζε και αντιμετωπίζει τη μεγαλύτερη απειλή απ τα χρόνια της Ναζιστικής εξόρμησης για να κυριαρχίσει στον κόσμο. Η Δύση με επικεφαλής τις ΗΠΑ, της οποίας η ηγεσία εχει χάσει το μέτρο απ την ελιγγιώδη δύναμη για την επιβουλή της αμερικανικής θέληση ως Νόμου και μέσω αυτού τη ρυθμιση των παγκοσμίων σχέσεων. Δεν γωρίζω με πιό ακριβώς όργανο η ΕΣΣΔ προσπαθούσε να υλοποιήση τους δικούς στόχους.Η Δύση ομως εκπόνησε το σχέδιο «ΓΚΛΑΝΤΙΟΝ».Το σχέδιο Γκλάντιον, ηταν ενα σχέδιο, που έθεται τις χώρες της Δύσης και ειδικά της Ευρώπης σε κατάστασης ταξικής έκτακτης ανάγκης. Ενα σχέδιο κοινής δράσης, ενα τεράστιο δίκτυο δικτατορικών ανατροπών κλπ.
Και ενώ ετσι λύνονται τα ενδοταξικά κινήματα, πραξικοπήματα και τα δικτατορικά ακόμα, οταν έρθει η ώρα να ξεκαθερίσει με το λαϊκό κίνημα οπως αυτό του 21, οσον αφορά το κοινωνικό του σκέλος και της κατοχής, καταδικάζει τον Κολοκοτρώνη σε θάνατο, δολοφονεί τον Ανδρούτσο και τον Καποδίστρια και περνάει απο φωτιά και σίδερο μετά την απελευθέρωση του 1944, ακόμα και τα αμούστακα παιδιά. Στην περίπτωση αυτή αν εφαρμόζονταν και σε αυτούς ο συμβιβασμός και το στιγμαίο, θα έπρεπε να συλληφθούν και να καταδικασθούν μόνο τα ιδρυτικά μέλη του ΕΑΜ. Τώρα το θέμα ηταν ταξικό και στα ταξικά θέματα δεν χωρούν συμβιβασούς, συμφιλίωση, επιείκεια και οίκτο. Στις περιπτώσεις αυτές γίνεται γενοκτονία. Αναζητείται και τιμωρείται οχι μόνο ο συμμετέχον αλλα και ο συμπαθόν και αυτός ακόμα που δεν συμφωνεί με τον τρόπο και την έκταση που εφαρμόζονται τα...
Η δοσίλογη Δεξιά, σαν εκπρόσωπος και φορέας της συναντίληψης των Αγγλων, της Αγίας τριάδας, του παλατιού και της ολιγαρχίας συναποφάσισαν και από κοινού συμφέροντος ορμόμενοι κήρυξαν «ενόχους» οχι μόνο τους ιδρυτές του ΕΑΜ, και τα στελέχη της πρώτης γραμμής, αλλά το σύνολο των αγωνιστών αυτού του υπέρλαμπρου Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Τον αγώνα που τους έδωσε τη δυνατότητα να βρούν τη χώρα ελεύθερη απ τις 12/10/1944.
Η κυβέρνηση Παπανδρέου, επέστρεψε στην απελευθερωμένη Αθήνα στις 18 οκτωμβρίου, καθυστερώντας την άφιξή της, για να αποφύγει την αποβίβασή της την Τρίτη, μέρα της εβδομάδας, πάντοτε αποφράδα ημέρα για τον Ελληνικό κόσμο, αφού Τρίτη ηταν η μέρα που έπεσε η Κωσταντινούπολη στους Τούρκους. Η κυβέρνηση συνοδευόταν από μιά μικρή βρατανική δύναμη που ειχε συσταθεί, για να διασφαλίσει την επιστροφή της εξαιτίας των «φόβων που υπήρχαν για μια κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας». Με τη συμμετοχή των εκπροσώπων του

ΕΑΜ, ο Παπανδρέου κατάφερε, όπως ηταν φυσικό να παρουσιάσει το επιτελείο του σαν πραγματική κυβέρνηση εθνικής ενότητας.
Ο κ Ηντεν στην έκθεση του στις 19/5/1944, αμέσως μετά τη συμφωνία τους Λιβάνου του έγινε στις 17/5/1944, οπως αναφέρω και σε αλλο σημείο γράφη: «ελπίζω οτι θα μπορούσαμε να το περιλάβουμε-το ΕΑΜ-σε μια εθνική κυβέρνηση. Ομως δεν παύει να ανησυχεί και αν ακόμα το ΕΑΜ συμμετάσχει στην κυβέρνηση. Φοβάται μήπως αμέσος μετά την αποχώρηση των Γερμανών καταλάβει με πραξικόπημα την εξουσία». Η Αθήνα απελευθερώθηκε στις 12/10/1944 και η κυβέρνηση εθνικής ενότητας μαζί με τους Αγγλους επισήμους-Μάκ Μίλα τότε Υπουργός, ο Πρέσβης Λίπερ και ο στρατηγός Σκόμπυ ήρθαν στην Ελλάδα στις 18/10/1944, δηλαδή έξη μέρες μετά την απελευθέρωση και το ΕΑΜ-ΚΚΕ δεν κατάλαβε «πραξικοπηματικά την εξουσία» και δεν εγκαθίδρυσε κομμουνιστική κυβέρνηση, κάτι που και κάτα τον κ Ηντεν μπορούσε να το ειχε κάνει. Από ό,τι αποδείχθηκε το θέμα που απποσκολούσε τους αγγλο-αμερικάνους, δεν ηταν η κατάληψη της εξουσίας απ το ΕΑΜ-ΚΚΕ, αλλά να μην κατορθώσει το ΕΑΜ-ΚΚΕ να γίνει ούτε αξιοματική αντιπολίτευση.
Ο κομμουνιστικός κίνδυνος για τους Αγγλους, την αντιδραστική Δεξιά, το παλάτι, τον Κλήρο και την ολιγαρχία του πλούτου, αρχίζει μετά την ίδρυση του ΚΚΕ το 1920 και την προσχώρησή του ΚΚΕ στην Κ..Δ. Εκτοτε το καθεστώς και το εκάστοτε κατεστημένο, προκειμένου να ελέγχει και να αποδυναμώνει τα λαϊκά κινήματα τον χρησιμοποιούσε σαν μπαμπούλα. Η δεκαετία του 1940 υπήρξε η σκοτεινότερη στην ιστορία της «ανεξάρτητης» Ελλάδας.
Στις 4 Αυγ/ου ο Μεταξάς, με το πρόσχημα του κομμονιστικού κινδύνου θα ζητήσει απ το Βασιλιά, να αναστήλει το Σύνταγμα και ο Βασιλιάς με δύο διατάγματα θα καταλύσει τις λίγες ελευθερίες του λαού και από κοινού επέβαλαν το φασιστικό καθεσώς της 4ης Αυγούστου. Σε λίγο ο Μεταξάς θα ανακηρύξει την 4η Αυγ/ου σαν «αιώνιο» και «ιδανικό» πολίτευμα των Ελλήνων : τον «Γ' Ελληνικό Πολιτισμού» Και στις 6 Αυγ/ου με «διάγγελμά του προς τον Λαόν» θα επαναλάβει τα ίδια περί «αθεράπευτων κομματικών αντιθέσεων και προσωπικών έριδων» και του κομμουνισμού «ο οποίος ήγειρεν θρασυτάτην την κεφαλήν του, απειλών σοβαρότατα το κοινωνικόν καθεστώς της Ελλάδος». Ετσι στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου ζήσαμε την πιό ωμή, στυγνή και απάνθρωπη δικτατορία.
Η δόξα που επέκτησε η χώρα απ τη στάση της την εποχή της ιταλικής και γερμανικής εισβολης και την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση συλλογική και ατομική, ενω στοίχισε τα πάνδεινα στο λαό, σε νεκρούς, ανάπηρους, και αγνοούμενους και η χώρα ειχε υποστεί τεράστιες καταστροφές, όλες αυτές οι θυσίες, αντισταθμίστηκαν με την ένοπλη Αγγλική επέμβαση που έσωσε το κατεστημένο απ τον «κομμουνιστικό κίνδυνο». Οι θυσίες και οι τετράχρονοι αγώνες του λαού, ηταν η αντιπαροχή που παραχώρησαν στους Αγγλους να τους επιβάλουν έστω και ενοπλα στην εξουσία.
Παρά λοιπόν, τον φόβο του κ Ηντεν, το ΕΑΜ-ΚΚΕ, άφησε να περάσουν έξη ολόκληρα 24ωρα, χωρίς καταλάβει δυναμικά την εξουσία. Και δεν την κατέλαβε ενώ μπορούσε γιατί η συμμετοχή στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας στο Λίβανο και οι αποφάσεις της 10ης ολομέλειας του ΚΚΕ και όλος ο ΕΑΜικός κόσμος ειχαν κατ επανάληψη διακηρύξει : «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες

εκλογές». Εκτός απ τους φόβους του κ Ηντεν, που δεν επαληθεύτηκαν. Υπήρχε όμως και η εκτίμηση -διαπίστωση του Μάκ Μίλαν τότε Υπουργός για τα θέματα της Μεσογείου και αργότερα Πρωθυπουργός της Αγγλίας, που ερχόμενος μαζί με τον πρέσβη Λίπερ και το στρατηγό Σκόμπυ στην απελευθερωμένη πριν έξη μέρες Αθήνα, οταν είδε τη συμμετοχή και τον εθνουσιασμό του κόσμο ειπε τους επισήμους που τον συνόδευαν οτι κατά την εκτίμησή του :«ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ»

Ετσι ενώ την ελληνική κυβέρνηση και οι Αγγλοι επίσημοι, Μάκ Μίλαν, Λύπερ και ο στρατηγό Σκόμπυ, που συνόδευαν την κυβέρνηση αποβιβάστηκαν στο Λιμάνι του Πειραιά, συνοδεύονταν από μιά μικρή βρετανική δύναμη που ειχε συσταθεί, για να διασφαλίσει την επιστροφή, « εξαιτία των φόβων που υπήρχαν για μια κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας». Αναρωτιέται κανείς αφού υπήρχε αυτός ο «μέγας κίνδυνος» γιατί ήρθαν με μιά τόσο μικρή δύναμη; Και γιατί μετά τη διαπίστωση-εκτίμηση του κ Μάκ Μίλαν : οτι «το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές» άρχισαν να φέρνουν καραβιές στρατού. Για πιό λόγο αγκυροβολούσαν το ενα μετά το αλλο τα καράβια στο Λίμανι του Πειραιά και ξεφόρτωναν μέρα νύχτα στρατό, τάνκς και πυρομαχικά και τα αεροπλάνα προσγειόνωνταν στο Τατόϊ; Η Αθήνα ηταν ελεύθερη πριν από έξη μέρες!!! Αν χρειάζονταν κάτι ο ελληνικός λαός, αυτό ηταν να τον σεβαστούν και να του αναγνωρίσουν τον αγώνα του. Να μήν τον αναγκάσουν να ζήσει την κόλαση που από καιρό του προετοίμασαν.

Για άλλη μια φορά ο ανύπαρκος κομμουνιστικός κίνδυνος χρησιμοποιήθηκε οχι μόνο για να μην πάρουν οι κομμουνιστές με τη βία και πραξικοπηματικά την εξουσία, αλλά για να δολοφονηθεί-αποδεκατιστεί αυτό το λαμπρό και αξιοθαύμαστο κίνημα της Εθνικής μας Αντίστασης και να παραμείνει η Ελλάδα το «αγγιστρωμένο ψάρι»

Και φτάσαμε κάτω από τις γνωστές συνθήκες των εκτάκτων μέτρων στην 21η Απριλίου 1967. Και εγένετω πάλι «φώς». Η χούντα των συνταγματαρχών αποκαλεί γελοία τον εαυτό της «επανάσταση» την κατάργηση και των ελαχίστων δημοκρατικών ελευθεριών του λαού. Στην αρχή δικαιολόγησε την πράξη της κατά την παραδοσιακή μέθοδο των στρατιωτικών δικτατόρων και κατα κύριο λόγο μιμήθηκαν το παράδειγμα του Μεταξά το 1936, επικαλούμενοι την «ανάγκη να προλάβουν μια επικείμενη κατάληψη της εξουσίας απ τους κομμουνιστές» Ωστόσο, και τη φορά αυτή, οπως και όλες τις αλλες φορές που επικαλέστηκαν τον κομμουνιστικό κίνδυνο, δεν υπήρξε καμιά τέτοια ένδειξη μιας κομμουνιστικής «συνωμοσίας». Το γεγονός οτι τόσο τα αστικά κόμματα, αλλο τόσο και η Αριστερά αιφνιδιάστηκαν απ το πραξικόπημα, δείχνει οτι δεν υπήρξε καμιά απολύτως συνωμοσία. Αυτή ακριβώς η έλλειψη τέτοιου προγράμματος και προετοιμασία, σε μέσα αντίστοιχα και ετοιμότητας σε οργάνωση ηταν τα δεδομένα, που επέτρεψαν την εύκολη επικράτηση των δικτατόρων το 1936 και το 1967.

Μετά τη σύλληψή μου νωρίς το πρωϊ την 21/4/67 απ τον ίδιο το Διοικητή Ασφαλείας κ Σφαλαγκάκο στο σπίτι του Γιατρού Γιάννη Αληχανίδη, στην οδό Κουτουνίου, ο ίδιος μαζί με δυό χωροφύλακες αφού μας πηγάν στην Ασφάλεια, πήγαν απευθείας στο σπίτι μου στη Βερμίου 22 για να κάνουν έρευνα. Το πρώτα πράγμα που είπε ο Διοικητής στη γυναίκα μου ηταν : « κ Κόγια, για να μην κάνουμε το σπίτι ανωκάτω, δώσε μου το περίστροφο του άντρα σας και ό,τι αλλο παράνομο υπάρχει στο σπίτι να τελειώνουμε» Η απάντηση της γυναίκας μου ηταν

: «κ Διοικητά το σπίτι στη διάθεσή σας. Εκτός από τρεία τέσσερα μικρά τραπεζομάχαιρα και ενα ψωμομάχαιρο δεν υπάρχει τίποτε αλλο στο σπίτι μας». Και πράγματι δεν υπήρχε πάρ όλο το έκαναν φύλο και φτερό. Ζητούσε και ο διοικητής ασφαλείας το περίφημο «περίστροφο» που μετά την απόλυσή μου απ την 16χρονη φυλακή με έπιανε η ασφάλεια στο σταυροδρόμι οδού Βενιζέλου και Μεγάλου Αλεξάνδρου μου και έκαναν αρκετές φορές σωματική έρευνα. Το περίστροφο που βάση τη συμφωνίας της Βάρκιζαν το παρέδωσα. Και επειδή σαν υπεύθυνος της επιμελητείας της Χης μεραρχίας, θα παράδινα και τα όποια έγγρφα ειχαν σχέση με το θέμα αυτό στην ενθοφυλακή, η επιτροπή παραλαβής του οπλισμού, με ειχε εφοδιάσει με απόδειξη παράδωσης η οποία επιβεβαίωνε την παράδωση αυτού του περήφιμου περιστρόφου. Απόδειξη την οποία μου ζήτησε, οπως και το απολυτήριο ο επικεφαλής της εθνοφυλακής που παράλαβε τα λογιστικά βιβλία-ημερολίγιο με ημερομηνία έναρξης 27/10/1944 και λήξη της επιμελητείας και όποια αλλα παραστατικά. Την απόδειξη οπως γράφω και σε αλλο σημείο μου ζήτησε και κατέστρεψε σε μικρά κομματάκια ο παραλύπτης των βιβλίων της επιλελητείας μαζί με το απολητήριο.

Το ίδιο εμπορεύσιμη, ταξική και πρόστυχη ηταν και η πρόθεση που οι ξένοι και οι αντιδραστικές δυνάμεις προσέδωσαν στο ΚΚΕ-ΕΑΜ οτι ειχε στόχο να καταλάβει με τη βία την επόμενη της απελευθέρωσης την εξουσία. Ο κομμουνιστικό κίνδυνος, ηταν αυτός που τους έλυσε τα χέρια για να δολοφονήσουν αυτό το παλαϊκό προοδευτικό κίνημα. Ενα θαυμάσιο και πρωτόγνωρο κίνημα, που οταν το είδε από κοντά-έζησε αυτό το συγκλονιστικό θέαμα ο κ Μάκ Μίλαν, υποχρεώθηκε να κάνει αυτή την καταπλητική ομολογία αυτός ο έμπειρος πολιτικός : Τη γνωστή δήλωση ποιός «ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ». Αυτό που είδε και έζησε ο κ Μάκ Μίλαν, ηταν το ΕΑΜικό κίνημα, που τις μέρες της απελευθέρωσης κυριαρχούσε σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια. Ολα τα ιστορικά δεδομένα οδηγούν στο μόνο συμπέρασμα που υπάρχει οτι η φράση - εκτίμηση αυτή του κ Μάκ Μίλαν, ηταν και η χαριστική του βολή αυτού του αξιοθαύμαστου λαϊκού κινήματος.

Ο κ Μάκ Μίλαν κατέληξε στο συμπέρασμα, οτι οι τόσες και όποιες ραδιουργίες, προδοσιές και αντεθνικές πράξεις, συνεργασίες και κάθε είδους προστυχές που έγιναν απ τους ίδιους και τους κάθε λογείς λακέδες τους δεν απέδωσαν τα προσδοκόμενα. Συνεπώς δεν μένει παρά να μπεί σε εφαρμογή το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», που προβλέπει την «κονιοτροποίηση του ΕΑΜ». Αν πράγματι υπήρχε τέτοιος στόχος απ την πλευρά του ΕΑΜ, δεν θα περίμενε θα περάσουν 52 μέρες μετά την απελευθέρωση για να τον πραγματιποιήσει. Αν υπήρχε τέτοιο σχέδιο δεν θα έθεται τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές του Σκόμπυ στην Καζέρτα. Ούτε θα έδινε τη δυνατότητα και το χρόνο στους Αγγλους να μεταφέρουν στρατό. Θα καταλάβαινε την εξουσία την ωρα της αποχώρησης των Γερμανών απ την Πλατεία Συντάγματος, οταν δεν υπήρχαν ούτε αγγλικές δυνάμεις, ούτε η κυβέρνηση της εθνικής ενότητας δεν ειχε έρθει στην Ελλάδα και τότε οι Αγγλοι, θα ειχαν βρεθεί μπροστα σε ενα τετελεσμένο γεγονός. Οι δυνάμεις της Αντίστασης, θα ηταν η ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ κυβέρνηση της χώρας και οι Αγγλοι, δε θα ειχαν κανένα έρεισμα ηθικό και νομικό να αρχίσουν πολεμικές επιχειρήσεις κατά των δυνάμεων της Αντίστασης, που τόσο νόμιμα και δικαιωματικά κάλυψαν το ΚΕΝΟ εξουσίας που άφησαν οι κατακτητές. Το γεγονός αυτό θα υποχρέωνε Αγγλους και την

Κυβέρνηση-υποκατάστατο του Φόρεϊ Οφφις, να συνεργαστούν με το ΕΑΜ. Το ΕΑΜικό κίνημα το στήριζε ο λαός. Γι αυτό και την Αυγή της λευτεριάς το ΕΑΜ βρέθηκε να εξουσιάζει ολόκληρη τη χώρα.
Αν το ΕΑΜ ειχε καταλάβει-κάλυπτε το κενό εξουσίας την ώρα που έφευγαν οι Γερμανοί, σε καμιά περίπτωση δε θα επιχειρούσαν να χτυπήσουν την Αντίσταση, που ηταν μια αναγνωρισμένη συμμαχική δύναμη. Η Ελλάδα δεν ηταν εχθρικό έδαφος, αλλα μια σύμμαχος χώρα και δεν θα αποτολμούσαν (και αν ακόμα δεχθούμε τη συμφωνία του Τσιώρτσιλ με τον Στάλιν) για να την κατακτήσουν, όπως την κατάκτησαν οι Γερμανοί. Επειτα απ την αλληλογραφία του Τσιώρτσιλ, με τον επιτελάρχη του Αλεξάντερ, γίνεται φανερό οτι οι Αγγλοι, δεν ειχαν τότε διαθέσιμες εκείνες τις απαραίτητες δυνάμεις να τις μετακινήσουν στην Ελλάδα. Αν το ΕΑΜ ειχε στο πρόγραμμά του να καταλάβει την εξουσία την ώρα που έφυγαν οι Γερμανοί, δυναμικά, οι Αγγλοι δεν θα έκαναν αυτήν την τυχοδιωκτική και ηθικά επιλήψιμη και με αβέβαιο αποτέλεσμα στρατιωτική επιχείρηση.
Μπροστά σε αυτήν τη σκληρή πραγματικότητα οι Αγγλοι, δε θα απέριπταν την πρόταση συνεργασίας και αυτό γιατί δε θα ειχαν αλλη εναλλακτική λύση. Αναγκαστικά θα δεχόταν μια προσωρινή κυβέρνηση εθνικής ενότητας, με αποφασιστική την ενεργό συμμετοχή σ αυτή του ΕΑΜ. Κυβέρνηση, η οποία θα διενεργούσε τις πρώτες μεταπελευθερωτικές εκλογές για την ανάδειξη της Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης. Οι Αγγλοι, οπως γράφω και σε αλλο σημείο θα απαιτούσαν οπωσδήποτε την πλήρη κατοχύρωση των δικαιωμάτων για την ενεργό παρουσία στην πολιτική ζωή του τόπου, όλου εκείνου του πολιτικού φάσματος, που ειχαν και θα ειχαν υπο την προστασία τους. Και για τη σίγουρη εξασφαλισή τους, θα ζητούσαν τη συνταγματική κατοχύρωση του πολιτικού συστήματος, την ελευθερία του τύπου και την ανεπιφύλακτη αναγνώρισει ολων των ατομικών δικαιωμάτων, κάτι που δεν ειχε λόγο να αρνηθεί το ΕΑΜ. Στη συμφωνία αυτή θα μπορούσε να μπεί και κάποιος ειδικός όρος, συμφωνα με τον οποίο η Αγγλία, θα αναγνωρίζονταν σαν εγγυήτρια δύναμη, με δικαίωμα παρέμβασης σε περίπτωση παραβίασης ουσιωδών όρων της συμφωνίας. Ολες αυτές τις καταχυρώσεις θα τις αποδέχονταν το ΕΑΜ, που ηταν άλλωστε το βασικότερο μέρος τους προγράμματός του.
Τα όποια προβλήματα θα παρουσίζονταν στη δύσκολη αυτή πορεία θα τα ξεπερνούσαμε. Ο λαός ειχε μάθει να αγωνίζεται σκληρά, να αντιμετωπίζει με θάρρος και με καρτερικότητα τις μεγάλες δυσκολίες Ειχε ατσαλωθεί στον αγώνα και ηταν αποφασισμένος για όλα.
Οσον αφορά την επικράτηση των σκοτεινών και αντιδραστικών ελληνικών δυνάμεων της δοσίλογης Δεξιάς και τους συν αυτώ, μπορεί να διασφάλισαν την αστική τάξη απ τις κατά καιρούς απειλές, η εξάρτηση ομως της εκάστοτε κυβέρνησης για την πολιτική και στρατιωτική της επιβίωση απ την εξωτερική προστασία ουσιαστικά κατέστησε την Ελλάδα ενα πελατειακό κράτος των Αγγλων στη αρχή. Μια αμερικάνικη πολιτεία μετά. Ελάχιστες ηταν οι σημαντικές στρατιωτικές, οικονομικές και κυρίως πολιτικές αποφάσεις, που μπορούσαν να παρθούν στην Ελλάδα και απ τους Ελληνες, χωρίς την αμερικανική έγκριση. Γεγονός που δείχνει πόσο έντονη άμεση και καθοριστική ηταν η αμερικανική διείσδυση. Μια διείσδηση που δεν υπήρχε ακόμα και οταν η αγγλική ηγεμονία

βρίσκονταν στο μεγαλείο της. Βεβαια και τότε ο τρόπο που υπαγόρευε τη θέλησή της η Αγγλία, μπορεί να ηταν διαφορετικός η ουσία ομως ηταν ίδια.
Το γεγονός αυτό δείχνει οτι για αλλη μια φορά η αστική τάξη, δεν όρθωσε το ανάστημά της σε μια τέτοια κρίσιμη για την ίδια και τη χώρα στιγμή οχι μόνο δείχνει αλλα και επιβεβαιώνει το σύνδρομο της εξάρτησης, της μειονεκτικότητας, της ήττας καθώς και την απελπισμένη πρόσπάθεια που διέγραψε πάντα σε λανθάνουσα μορφή ολη η δράση και συμπεριφορά της αστικής τάξης απ το 1821 και μετά.
Η συντριπτική ήττα του Δ.Σ, υποτέθεται οτι θα διασφάλιζε οτι μόνο η χώρα μας ανάμεσα στις χώρες των βαλκανίων και θα έβγαινε απ τις συνέπειες και τις επιπτώσεις του Β! Παγκοσμίου πολέμου χωρίς Λαϊκοδημοκρατικό καθεστώς. Εκείνο ομως που θα γράψει πιστεύω τελικά η ιστορία, ειναι οτι η κατεστημένη τάξη, ξεκομένη απ το λαό δεν θέλησε για μιά ακόμα φορά να αναγνωρίσει στον ελληνικό λαό το δικαίωμα να αγωνίζεται και αγωνιζόμενος και συνεργαζόμενος οτι δικαιούται σαν λαος, να απαλλαγεί απ την εξάρτηση στην οποία απ το 21, με τη δική της συγκατάθεση και συμμετοχή, του ειχαν φορέσει οι ξένοι τη θυλιά στο λαιμό. Δεν πίστεψαν στην Ελλάδα. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια να δεί την Ελλάδα, σαν Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες, σαν μια χώρα που μπορούσε ύστερα από 120 χρόνια να διασφαλίσει επιτέλους τον ελεύθερο εθνικό της βίο.
Η άρχουσα τάξη νοιώθονταν υπόλογη απέναντι στο λαό για την εκατοντάχρονη και πλέον εξάρτηση. Για την άδικη και βάναυση συμπεριφορά, με τους τεχνητούς διχαμούς, τους εμφυλιους πολέμους, τα πραξικοπήματα στρατιωτικά και κοινοβολευτικά και την τότε πρόσφατη βασιλομεταξική δικτατορία. Την εγκατάληψη πριν απ την κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς, την μη συμμετοχή της στην Αντίσταση, την συνεργασία με τους κατακτητές σε όλους τους τόμεις και ειδικά στην καταπολέμηση της Αντίστασης. Δεν θέλησε να δεί την Εθνική Αντίσταση σαν εθνικό κεφάλαιο. Δεν θέλησε να δεχθεί οτι το ΕΑΜ, δεν ηταν το ΚΚΕ. Δεν θέλησε να δεί, οτι μέσα σε αυτόν τον υπέροχο ΕΑΜικό κόσμο, δεν υπήρχαν μόνο οι κομμουνιστές και οτι στο ίδιο το ΚΚΕ, οι κομμουνιστές της προκατοχικής περιόδου, δεν ηταν παρά μόνο μερικές εκατοντάδες και οτι η τεράστια πλειοψηφία ηταν νέοι κομμουνιστές με ήθος, ικανότητα αλλά και ανεξαρτησία γνώμης. Δεν θέλησε να δεί, οτι η κοινωνική σύνθεση του ΕΑΜ τον αγώνα αυτόν δεν τον έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού-οικονομικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση κάποιου αλλου ξένου προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου καθεστώς.
Τέτοιες σκέψεις δεν αποσχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε υπήρχαν ανάλογες εκδηλώσεις. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι υποχρέωσε ακόμα και τους καταληψίες των ξένων περιουσιών να πληρώσουν ενοίκιο. Βέβαια δεν αποκλείεται να ειχαν παρόμοια σκέψη ορισμένα μεμονωμένα στελέχη του ΚΚΕ, που απ την προπολεμική περίοδο ειχαν γαλουχηθεί με αυτό το ιδεώδες. Και αν υπήρχαν ηταν τόσο λίγοι, που θα πνίγονταν μέσα στην τεράστια ΕΑΜική λαοθάλασσα.
Κολλημένη σαν στρείδι στο δυνατό σώμα των ξένων αποδείχθηκε οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να σκέφτεται, να κρίνει και να αποφασίζεις ακόμα και για τα δικά της καθαρά ταξικά της συμφέροντα.

Βέβαια, το κοινωνικό-πολιτικό και ιδεολογικό κατεστημένο ήξερε οτι τρείς ειναι κυρίως οι εχθροί κάθε εξουσίας: α) Ο οίκτος. β) Η γοητεία των καλών και ωραίων λόγων και γ) Η επιείκεια για να την πάρει. Το ίδιο ήξερε και τους τρείς μεγάλους και βασικούς της συμμάχους για να την κρατήσει α) Η ανέχεια-φτώχεια, β) τον αναλφσβητισμό-ημιμάθεια και γ) η βία και ο πόλεμος. Την εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα την κατείχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Η επέμβαση των Αγγλων ακριβώς γι αυτό το σκοπό έγινε. Να πάρει την εξουσία απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και να την δώσει στην αγγλοτραφήσα πλουτοκρατική ολιγαρχία και τον εκπρόσωπό της, τη δοσίλογη Δεξιά. Η Δεξία αφού πήρε την εξουσία που της έδωσαν οι Αγγλοι κατακτητές, έπρεπε να την κρατήσει-εδραιώσει. Για να την εδραιώσει εφάρμοσε με θρησκευτική ευλάβια και τους τρείς βασικούς εξουσιαστικούς κανόνες για να την πάρει και τους αλλους τρείς να την κρατήσει : α) Την επομένη της παράδωσης των όπλων χωρίς οίκτο και έλεος, επιδώθηκε σε ενα ξέφρενο κυνηγητό και ενα όργιο συλλήψεων, βασανιστηρίων και με συνοπτικές διαδικασίες γέμισε τα ξερονήσια και τις φυλακές. β) Δεν γοητεύθηκε απ τις αλλεπάλληλες εκκλήσεις για συμφιλίωση και ούτε την προτροπή της κοινής γνώμης για ειρήνευση μα και ούτε σκέφτηκε τα νέα δεινά και τις καταστροφές που θα υποστεί ο λαός και η χώρα. Εκείνο που την ενδιέφερε ηταν η εξουσία και σαν τάξη εξουσίας, ήξερε οτι τις όποιες καταστροφές θα προκαλούσε θα τις επανόρθωνε ο υποταγμένος λαός. γ) οσον αφορά την επιείκεια, τόσο η εγγλέζικη αλλο τόσο και η εγχώρια δοσίλογη αντιδραστική Δεξιά, αφηνιασμένοι μέσα στην απελπισία τους, εξαπέλησαν τη δεκεμβριανή γενική επίθεση με στόχο να αφοπλίσουν το λαό, να δαμάσουν την επαναστατική του ορμή, την συλλογική σκέψη και δράση, να ευνουχίσουν την προοδευτική του προσπάθεια, να γυρίσουν με τη βία και το θάνατο τον τροχό της ιστορίας στο καθεστώς της 4ης Αυγ/ου.

Σαν σωματοφύλακες της ακινησίας, οι σρφαγιδοφύλακες του μεσαιανίσμου και πολέμιοι της προόδου, στάθηκαν τόσο σκηροί και άτεγκτοι σε βαθμό που δεν σκέφτηκαν παρά μόνο τον εαυτό τους και την εξουσία. Και για να την εδραιώσουν, αφού δεν ειχαν συμμετοχή στην Αντίσταση και προσφορά, χρειάστηκε να χρησιμοποιήσουν οχι μόνο ανάρμοστες μεθόδους αλλα και σκληρά μέτρα στηριγμένοι στη δύναμη των αγγλικών όπλων, Εφάρμοσαν με τον πιό ωμό και απάνθρωπο τρόπο το δόγμα: «Ο ΔΥΝΑΤΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙ ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ». Η δύναμη των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών που τους διαδέχτηκαν, τους έδινε την ευχαίρια να τη χρησιμοποιούν αυτή τη δύναμη σαν το πιό πειστικό επιχείρημα.

Η δύναμη και η βία εχουν τη δική τους λογική, αυτόνομη και κουφή, δεν συγκηνείται από φρόνηση και φιλανθρωπία, δεν υπολογίζει θύματα παρά μόνο λογισμικά. Αυτό ειναι και αυτό εκφράζει η βία και η δύναμη, δεν αλλάζει, με όσα ωραία λόγια και αν καλύπτεται.

Το κράτος και η βία αναφέρονται απ τον Ησίοδο, σαν τέκνα της Στύγας και του Πάλλαντος. Αυτοί οι δύο ειναι που έδεσαν τον Προμηθέα στον Καύκασο. Και η δοσίλογη και υπόλογη Δεξιά, στηριγμένη στα αγγλικά τάνκς, τα αεροπράνα και τα καράβια που ηταν αγκυροβολημένα στο Πειραιά και κανονιοβολούσαν αδιάκριτα το λαό της Αθήνας και του Πειραιά, για να αποσυρθεί απ την περίμετρο της πλατείας Συντάγματος, έτσι ώστε να μεγαλώσει χωροταξικά ο χώρος της μοναχικής πιά κυβέρνησης, αφου απ αυτήν ειχαν υποχώρησει οι υπουργοί του ΕΑΜ και οσα

στελέχη συμμετείχαν σε αυτήν αναφώνησε το κράτος: «Είμαι Εγώ» και άρχισε η ανελέητη και χωρίς οίκτο σφαγή των ιδεολογικών αντιπάλων. Η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία και η βία καθεστώς.
Αυτή η προσωποποίηση της ωμής βίας, σε συνδιασμό και με τη στήριξη και την προτροπή των Αγγλων, άνοιξε στο πολιτικό σώμα της Ελλάδας μια βαθειά πληγή, βαθύτερη ίσως ακόμα και απ αυτήν την κατοχική και πολεμική αντιπαράθεση. Και ηταν βαθύτερη γιατί η πληγή αυτή πήγαινε πέρα απ την καταστροφή και την ανθρωποθυσία της αντιπαράθεσης, άγγιζε και κατέστρεφε για άλλη μιά φορά το ήθος των Ελλήνων και την ομοψυχία που με τόσο κόπο, θυσίες και αίμα αποτατάστησε για πρώτη φορά η ΕΑΜική Αντίσταση. Κατέληξε να επικρατούν οι πιό βρώμικοι και ασυνείδητοι.
Η άποψη αυτή ειναι συνυφασμένη με τον αυταρχικό χαρακτήρα της εξουσίας, όπως αυταρχική και απαράδεκτη ειναι και η άποψη να απορρίπτομε «έστω τις λίγες αλήθειες» και δεδομένα του παρελθόντος ή των ονομάτων ακόμα που δεν αρέσουν στο κατεστημένο της πλατείας Συντάγματος. Της εξουσίας της πλατείας Συντάγματος, που κατόρθωσε χάρις στα Βρετανικά όπλα να νεκραναστηθεί η 4ο Αυγ/νή φάλαγγα, να προστεθούν και αλλες χιλιάδες νεκροί στο Μολώχ της νεοφασιστικής φάλαγγας και να βασανίσει για άλλα τριαντα πέντε χρόνια τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Και λέω, για τριανταπέντε γιατί και το 1974, με την απειλή των ΤΑΝΚΣ και την αρωγή των ξένων κατόρθωσε να κρατήσει την εξουσία. Μα και μετά με νόθους εκλογικούς Νόμους, που δεν καταγράφουν τη πραγματική θέληση του λαού, άρα με μιά ιδιόμορφη κοινοβουλευτική δικτατορία και με ειδικά διαμορφωμένα και προσαρμοσμένα στα σύγχρονα δεδομένα τα ανδρείκελα εξακολουθουν να ελέγχουν την εξουσία.
Ομως παρά στους απηνείς διογμούς και τη 40χρονη συνομοσία της σιωπής, οσον αφορά την Εθνική Αντίσταηση και το κοινωνικό της περιεχόμενο, εξακολουθεί να υπάρχει και να αποσχολεί το λαό. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι από «τας επισήμους δέλτους της ιστορίας» λείπει η 4χρονη κατοχική περίοδο και κυρίως δεν εχει καταγραφεί πότε χρονικά άρχισε η Εθνική Αντίσταση, απο ποιούς και για ποιό λόγω την εμπνεύστηκαν, την οργάνωσαν και την διεξήγαγαν οι τρισκατάρατοι κομμουνιστές και οχι η προκατοχική οργανωμένη πολιτεία και ειδικά ο κρατικός μηχανισμός : το Σώμα των Αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας και γενικότερα ο κρατικός μηχανισμός και οι θεσμοί που συγκροτούσαν τη συντεταγμένη πολιτεία.
Αυτά τα εντεταλμένα όργανα της πολιτείας που σχεδιάζουν και οργανώνουν την εθνική ασφάλεια και άμυνα, τον μελλοντικό πόλεμο, την κατοχή από τυχόν ξένα στρατεύματα, καθώς και για την μετακατοχική δράση και την απελευθέρωση της χώρας. Αυτή η κρατική οργανωμένη δύναμη, η πολιτική εξουσία, οι αρχές, η Διοίκηση. Οι μηχανισμοί που εκπονούν προγράμματα άμεσης και μελλοντικής δράσης. Κατανέμουν ρόλους, επιμερίζουν χώρους ευθύνης και συκγεκριμένα καθήκοντα καθώς και τον τρόπο δράσης κατά τομείς. Ολες αυτές οι δομές δεν υπάρχουν για να υπάρχουν. Υπάρχουν και εχουν κάποιο συγκεκριμένο προορισμό. Να παίξουν κόποιο συγκεκριμένο ρόλο, ανάλογα με το πώς διαμορφώνονται κάθε φορά τα πράγματα σε τοπικό, περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο. Καμιά συντεταγμένη πολιτεία δεν αφήνει την τύχη το λαό και τη χώρα στο έλεος του Θεού και κυρίως τα συμφέροντά της.

Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, οτι και στις πιό μικρές και αδύναμες χώρες, υπάρχουν προβλέψεις και τα προγράμματα με συγκεκριμένους για κάθε φάση στόχους. Ακόμα αναφέρει και επιβεβαιώνει, πως οταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μήν ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν την επόμενη μέρα της κατοχής ειναι : Το σώμα των αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλεία και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός στο σύνολό του. Ειδικά το σώμα των Αξιωματικών και των σωμάτων Ασφαλείας μα και το σύνολο των μηχανισμών λόγω θέσης, φύση και αποστολής, ειναι αυτοί που έθεσαν σε κίνηση-δράση τον πόλεμο (αλβανικό), οι ίδιοι έπρεπε να ειναι πάλι, αυτοί που θα έθεταν σε κίνηση την επόμενη φάση πρόγραμμα : κατοχή-οργάνωση-Αντίσταση-απελευθέρωση.
Η έκκριξη του Β! Παγκοσμίου πολέμου, δεν αποτέλεσε έκπληξη σχεδόν για κανένα. Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών το 1917 στη Ρωσία, η εμφάνιση του πρώτου εργατικού κράτους και η Σοβιετική εξουσία, προκάλεσε οχι μόνο έντονες ανησυχίες, αλλα πανικό και φόβο στο στρατόπεδο των Δυτικών συμμάχων. Η νίκη και η ύπαρξη του εργατικού κράτους στη θέση του Δεσπότη Τσάρου, ηταν ενα γεγονός τεράστιας σημασίας οχι μόνο στο συμβολικό επίπεδο αλλα κυρίως στο επίπεδο των διεκδικήσεων και την αμφισβήτηση της εξουσίας της αστικής τάξης. Το γεγονός αυτό και η οικονομική κατάρευση του 1929, ειχε σαν αποτέλεσμα να γίνουν ανακαταξείς στην Ευρώπη, που το χαρακτηριστικό τους γνώρισμα ηταν μια έντονη στροφή προς τα Δεξιά και η εθνιστικές κυβερνήσεις διαδέχονταν η μιά την αλλη με αποκορύφωμα τον φασισμό-ναζισμό στη Γερμανία και την ανάδειξη του Χίτλερ. Το ίδιο και τα φασιστικά δικτατορικά καθεστώτα φύτρωναν σαν τα μανιτάρια στις μικρές ευρωπαΪκές χώρες και τα Βαλκάνια, δημιουργώντας ενα ασφυκτικό μπλόκ αντικομμουνιστικών κρατών γύρω απ τα ρωσικά σύνορα.
Οι Αγγλοι και οι Γάλλοι, που ηταν οι νικητές του Α! παγκοσμίου πολέμου και ρυθμιστές των ευρωπαϊκών τότε πραγμάτων, διαβλέποντας την κομμουνιστική απειλή ήθελαν μια καλά εξοπλισμένη Γερμανία σαν αντίβαρο σε αυτήν την απειλή, που άρχισε να διαγράφεται στην Ευρώπη και έτεινε να πάρει παγκόσμιες διαστάσεις.
Η Αγγλική άρχουσα τάξη, ειχε και εναν πρόσθετο λόγο να θέλει μια εξοπλισμένη Γερμανία σαν αντιστάθμισμα στη Γαλλία, που μετά τον πόλεμο δέσποζε μόνη στον χερσαίο ευρωπαϊκό χώρο. Η ηττημένη απ τον πόλεμο Γερμανία, αδυνατούσε να καταβάλει τις υπέρογκες αποζημειώσεις που πρόβλεπε η Συνθήκη των Βερσαλιών. Τότε στο παιγνίδι για την κατασκευεί κάποιου Χίτλερ στη Γερμανία, μπαίνει η Αμερική, που τώρα πλέον μέσω της χρηματοδότησης παίζει τον πιό βασικό ρόλο. Δανείζει αφειδώς την γερμανική άρχουσα τάξη, οχι για να ανακουφίσει τον γερμανικό λαό να κλείσει τις πληγές του πολέμου, αλλα για την αποπληρωμή των πολεμικών αποζημειώσεων στους Αγγλο-Γάλλους, με αποτέλεσμα η οικονομική ασφυξία να δημιουργήσει στρατιές ανέργων, δυστυχία και παρά πέρα εξαθλίωση του γερμανικού λαού. Η ανεργία, η εξαθλίωση και δυστυχία θα αποτελούσαν το κατάλληλο εκρικτικό εκείνο μίγμα που θα έκανε αποδεκτό τον Χίτλερ και θα πυροδοτούσε τον Β! παγκόσμιο πόλεμο.
Εναν πόλεμο που η αστική τάξη της Ευρώπης και της Αμερικής την επομένη της επικράτησης των κομμουνιστών Ρωσία, ειχαν από κοινού αρχίσει από το Μάη του

1919, με τη δημιουργία της διεθνούς του κεφαλαίο και το σχέδιο «Γκλάντιον» και με την άμεση επέβμαση στα εδάφη της Ρωσίας, προκειμένου να καταπνίξουν το νεοσύστατο σοβιετικό καθεστώς.

Με την δανειοδότηση της Γερμανικής άρχουσας τάξης, η αμερικάνικη ηγεσία απέβλεπε σε τρείς βασικούς στόχους. α) Η δανειοδότηση ηταν ο μόνος τρόπος για να εισπράξει την αξία του Α! παγκοσμίου πολέμου. Τα χρήματα που δάνειζαν οι Αμερικανοί στην ηττημένη Γερμανία, οι Γερμανοί τα έδιναν στους Αγγλο-Γάλλους για την αποκληρωμή των επανορθώσεων. Και οι Αγγλο-Γάλλοι που και αυτοί δέχονταν έντονα την πίεση των Αμερικανών για την αποπληρωμή των δικών τους πολεμικών δανείων τα επέστρεφαν στην Αμερική. Με τον τρόπο αυτό η αξία του Α! παγκοσμίου πόλεμου σωρεύφθηκε στις ΗΠΑ. β) Οι σύμμαχοι και ειδικά η ΗΠΑ, αναζητούν εναν Γερμανό Καγκελάριο, εναν Χίτλερ και εναν καλά εξοπλισμένο στρατό, με σκοπό να τον στρέψουν ενάντια στο νεουσύστατο Σοβιετικό σύστημα-κράτος. Η εξαθλίωση του γερμανικού λαού, η δυστυχία και η ανεργία θα δημιουργούσε εκείνες τις λούμπεν στρατιές, που θα επάνδρωναν τις εκατό και πλέον μεραρχίες πεζικού, τις πολυάριθμες τεθωρακισμένες μεραρχίες με τις χιλιάδες ευέλικτα και ταχυκίνητα άρματα μάχης και τις πέντε χιλιάδες μαχητικά αεροσκάφη με τους τελειότερους κινητήρες σε σχέση με αυτά των συμμάχων. Και με βασικό σύνθημα: ο ζωτικός χώρος θα έδινε τη λήση στο γερμανικό πρόβλημα η μεγάλη κρίση οδήγησε στον πόλεμο.

Τα δάνεια λοιπόν, για τις αποζημειώσεις και τους εξοπλισμούς και η πείνα του λαού θα δημιουργούσε εκείνο το εκρικτικό μίγμα που θα αποτελούσε την υποδομή που χρειάζονταν ο Χίτλερ, για να-αιτία-πυροδότησουν τον Β! παγκόσμιο πόλεμο. Οι Αγγλοι γνώριζαν το εξοπλιστικό πρόγραμμα της Γερμανία και δεν αντιδρούσαν γ) οι ΗΠΑ στη διάρκεια του Α! παγκοσμίου πολέμου, ύπουλα και σταθερά έκαναν την υποδομή να υποκαταστήσουν τις ευρωπαϊκες δυνάμεις στις αποικιακές χώρες, ενώ παράλληλα δημιουργούσε τις αντικειμενικές προϋποθέσεις να θέσει υπό τον έλεγχο μετά τη λήξη του πολέμου και τις ίδιες τις ευρωπαϊκές χώρες. Κάτι που υλοποίησε με το Σχέδιο Μάρσαλ και την πυρινική προστασία. Ολα αυτά τα σενάρια και μια σειράς τοπικών πολεμικών, βίαιων συγκρόυσεων και ληστρικών διαρπαγών που, ειχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά-μιλιταριστικά κράτη της ευρώπης και της Ασίας, ειχαν σαν λογική κατάληξη τον Β! παγκόσμιο πόλεμο.

Αν υπάρχει κάποιο ερωτιματικό στον τρόπο διεξαγωγής αυτού του πολέμου, αυτό ειναι γιατί οι λαοί της κενρτικής Ευρώπης δεν αντιστάθηκαν οσο έπρεπε και έκανεν τόσο εύκολη την γερμανική επέκταση μέχρι τη Γαλλία;! Η μήπως η κατάκτηση της Δύσης, ηταν ενας ιδιόμορφος τρόπος να δώσει το αντίστοιχο κύρος του αήττητου, που χρειάζονταν ο γερμανικός στρατός, στην εξόμρηση προς τη χώρα των Σοβιέτ, ενώ παράλληλα θα εξοπλίζονταν με τα οπλα των κατακτημένων χωρών, αλλα και με τις απαραίτητες εφεδρείες στο δύσκολο έργο που του είχαν αναθέσει; Βέβαια δεν πρέπει να μήν εξαρθεί οτι ο Νάβαχρος Νταρλάν απέσυρε ενα μεγάλο μέρος του Γαλλικού πολεμικού στόλου και οταν βρέθηκε στην ανάγκη ενα μέρος του το βούλιαξε.

Από τα Μέσα του Σεπτέμβρη του 1939, η διεθνής του φασισμού, που κύριος οργανωτής ηταν η διεθνής του κεφαλαίου με προκρούστη τη Χιτλερική Γερμανία, συνεπικουρούμενος και απ τον Μπενίτο Μουσουλίνη, με την ανοχή (Τσάμπερλεν

κλπ) και βοηθούμενος ποικιλόμορφα σε χρηματοδότηση και πολεμικό υλικό απ τη διεθνή του κεφαλαίου, με πρώτο αίτημα την άρση των σκληρών και ασαφή όρων, που επέβαλαν οι νικητές του Α! Παγκοσμίου πολέμου και κυρίως την «ανάγκη » επέκταση του «ζωτικού της χώρου», η Γερμανία άρχισε τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο. Τον Οκτώμβρη του 1940, παίζονταν ανοιχτά πλέον στα πολεμικά μέτωπα το παιχνίδι της παγκόσμιας κυριαρχίας. Σχεδόν όλες οι Ευρωπαϊκές χώρες, εκτός απ την Αγγλία, ζούσαν κάτω απ την μπότα του φασισμού. Τα Βαλκάνια μέχρι τότε εκτός απ την προώθησει των ιταλικών στρατιωτικών δυνάμεων στην Αλβανία, δεν ειχαν αποτελέσει πεδίο πολέμου.
Η επίθεση του Μουσουλίνι στην Ελλάδα, ηταν αποφασισμένη απ τον άξονα και προετοίμαζονταν από καιρό. Η Αλβανία ηταν το πρώτο θύμα του επιθετικού φασισμού στα Βαλκάνια, και θα αποτελούσε τη βάση για το «στρατιωτικό περίπατο» στην Ελλάδα. Προοίμιο για την επίθεση ο τορπιλισμός της «Ελλης» στις 15 Αυγ/ου 1940 στην Τήνο από Ιταλικό Υποβρύχιο. Οι προθέσεις του Μουσουλίνι και του άξονα ηταν πιά ολοφάνερες.
Με την κατάληψη της Αλβανίας, απ τα ιταλικά στρατεύματα, τον Απρίλη του 1939, οι κυβερνήσεις της Μεγάλης βρεττανίας και Γαλλίας δήλωσαν, οτι: «σε πρίπτωση που η ανεξαρτησία της Ελλάδας, βρεθεί σε κίνδυνο από εξωτερική επίθεση, θα την βοηθήσουν άμεσα, παρέχοντας κάθε δυνατή βοήθεια».
Η ελληνική κυβέρνηση δέχθηκε αυτήν την εγγύηση, αλλα η υποχρέωση αυτή που ανέλαβαν η Μ Βρετανία και η Γαλλία, δεν έγινε με κάποια συγκεκριμένη συμφωνία, που να διασφαλιστεί αυτή η στρατιωτική βοήθεια απο τυχόν εχθρική επίθεση. Ομως όπως διαμορφώθηκαν αργοτερά τα γεγονότα, δεν σκέφτοταν καν να προβάλει αποτελεσματική αντίσταση σε περίπτωση Ιταλικής επίθεσης.
Ενώ ο πόλεμος ειχε πιά μεταφερθεί στα συνορά μας μετά την κατάληψη της Αλβανίας και η Ιταλία απειλούσε τη χώρα. Η βασιλο-μεταξική δικτατορία εξακολουθούσε να αφήνει έκθετη την Ελλάδα, τόσο στον πολιτικό-διπλωματικό, όσο και στον αμυντικό τομέα. Βέβαια ειχε κατασκευάσει κατά μήκος των συνόρων με τη Βουλγαρία τη γνωστή οχύρωση «γραμμή Μεταξά», ενώ άφησε σχεδόν ακάλυτπα τα σύνορα απ την πλευρά της Αλβανίας και οταν ακόμα ο άξονας έκανε εμφανή συγκέντρωση δυνάμεων στα σύνορα της Ελλάδας.
Λίγες μέρες μετά την 28η Οκτωβρίου του 1940, ο Α. Βλάχος με τον τίτλο «ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ...» στην Εφημερίδα του την «Καθημερινή» αφού απαρρυθμεί διάφορα επιχειρήματα τη σημαίνει Ελλάδα και ελληνική ψυχή συνθηματολογεί με το : « Ολοι και όλα για την πατρίδα μας, ολοι και ολα για την Ελλάδα». Σε συνέχεια πληροφορεί το λαό για την νίκη, αναφερόμενος στο θέμα του εξοπλισμού γράφει επι λέξη : «Η μεγάλη Ιταλία, η Ιταλία των σαράντα οκτώ εκατομμυρίων, η Ιταλία των μηχανοκινήτων φαλάγγων, ξύπνησε τη μικρή Ελλάδα στις 3 το πρωϊ και της δήλωσε οτι μετά απ τρείς ώρες θα την καταλάβει και η Ελλάς πήδησε στα όρη ανένδυτος, γυμνή, κουρελού και πολέμησε με τις πέτρες και σταμάτησε την άτιμη εισβολή και-περνούν ενα, δύο τρία, δέκα δεκαπέντε, εικοσιτετράωρα-και Νικά.
Εκει επάνω εις τα όρη της Πίνδου πέφτει τώρα το χιόνι πυκνό, για να απλώσει πάλλευκες σελίδες, πάνω στις οποίες θα γραφτεί η νέα ελληνική ιστορία. Επάνω εκει θα σταθεί και θα συλληφθεί και θα πνιγεί στο αίμα του ο εχθρός. Και θα μάθει εκει οτι η ανδρεία, το θάρρος και η δύναμη της ψυχής ειναι ο οπλισμός και οχι τα τάνκς...», και κλείνει με το «Ανω σχώμεν τας καρδίας!...Η Ελλάς ΝΙΚΑ!.. Είθε...»

Αυτή η καλή εφημερίδα, που γράφει αυτά τα αξιοθαύμαστα λόγια νίκης και ομολογεί οτι η «Ελλας πήδησε τα όρη ανένδυτος, γυμνή, κουρελού και πολέμησε με τις πέτρες...και με οπλισμό την δύναμη της ψυχής και οχι τα τάνκς...και Νικά». Το ίδιο έκανε λίγες μέρες (στις 7 Αυγούστους 1936) μετά τη Βασιλο-μεταξική δικτατορίας την 4η Αυγούστους 1936 που άφησε «ανέδυτο και γυμνή την Ελάδα...» έγραφε: Η επιβληθήσα νέα τάξις πραγμάτων εις την Ελλάδα δεν βρίσκει απλώς σύμφωνον την εφημερίδα αυτήν. Την εβρίσκει εν μέρει συνυπεύθυνον. Απόμακρού χρόνου η «Καθημερινή» συνέστησε και ηευχήθη οπως έλθει η ημέρα κατα την οποίαν το κράτος του κοινοβουλευτισμού και των ελευθεριών αντικαταστήσει, εστω προς καιρόν, νέο κράτος επιβουλής-και αυστηρότητος. Ούτω οταν την νύκτα της 4ης Αυγούστου εγνώσθη οτι η Α.Μ. ο Βασιλεύς ετέθη επικεφαλής μια συμφώνου προς τας ευχάς αυτάς προσπάθειας, η «Καθημερινή» δεν ειχε κανενα αλλο δικαίωμα παρά να χειροκροτήσει με τας δύο χείρας και να ανακράξει όπως ο Συμεών οτι δύναται τώρα να θεωρεί υπόσθεσιν τιμής την συμμετόχήν της εις τας ευθύνας της σημερινής καταστάσεως. Θα βαδίσει λοιπόν μαζί με τους υπο την ηγεσίαν του Στέμματος αναλαμβάνοντας την παλινόρθωσιν της Ελλάδος και ειναι βεβαία οτι εις το τέλος του δρόμου θα συναντήσει ευγνώμονα τον βωμόν, τον υπέρ πατρίδος εις τον οποίο θα καταθέσει το φώς, την πνοήν, τους κόπους, τα προσπαθείας της».

Με αυτόν τον εξοπλισμό « η δύναμη της ψυχής αντιμέτωπη στα τάνκς» και ανεφοδιασμό τον «ανένδυτο, γυμνό και κουρή φαντάρο» η βασιλό-μεταξική δικτατορία έστειλε τα νιάτα της Ελλάδας στα όρη να «πολεμήσει με τις πέτρες!...». Με αυτό του άρθρο ο κ Βάχος, ειπε μερικές απ τις αλήθειες, οσον αφορά τον εξοπλισμό και τον ανεφοδιασμό τους στρατού μας, ενώ παράλληλα έκανε και μια πρόβλεψη έστω με το «Είθε... ο στρατός και σύσωμος ο λαός Νίκησε.

Ομως αν η νίκη ηταν δύσκολη λόγω εξοπλισμού και ανεφοδιασμού με το οργανωμένο κράτος, τον συντεταγμένο και εξοπλισμένο έστω με αυτά τα μέσα στρατό, το σώμα των αξιωματικών, την οργανωμένη επιμελητεία, την αρωγή και συμπαράσταση ολοκλήρους του λαού-με εξαίρεση τους πεμπτοφαλαγγίτες-ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο δύσκολο ηταν να οργανωθεί Αντίσταση στην κατακτημένη πλέον χώρα, χωρίς τους πιό πάνω μηχανισμούς και κυρίως με τις τεράσιες ρωγμές στη συνοχή που ειχε υποστεί ο κοινωνικός Ιστός. Πως να μαζέψει αυτά τα διαφορετικά πλέον κομμάτια αντιλήψεων και σκοπών οσον αφορά την πορεία της χώρας στη νέα κατάσταση πραγμάτων; Πως να συναρμολογήσει αυτές τις ψιφίδες σε ένα ενιαίο σύνολο; Και κυρίως πώς να ζητήσει απ το λαό σε εθελοντική πλέον βάση να υποστεί τις τεράστιες νέες θυσίες που θα απαιτούνταν για την απελεθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές;

Η χώρα ειχε κατακτηθεί και η όποια «ηγεσία» ειχε εγκαταλείψει τη χώρα. Οι κατακτητές σχημάτισαν τη δική τους κυβέρνηση, με πρωθυπουργό τον στρατηγό Τσολάκογλου. Η κυβέρνηση αυτή λειτουργόντας για λογαρισμό των κατακτητών έθεσε και έστρεψε ό,τι έμεινε απ τον κρατικό μηχανισμό στη διάθεση των κατακτητών προκειμένου να υποτάξει το λαό στα δικά τους κελεύσματα.

Αφού η «ηγεσία» εγκατέλειψε τη χώρα, η σχηματιστήσα ελληνόφωνη κυβέρνηση λειτουργούσε για λογαριασμό των κατακτητών και ενα μέρος των ελλήνων τάχθηκαν στο πλευρό των κατακτητών. Απ την Ελλάδα και για την Ελλάδα δεν έμεινε πιά παρά μόνο ο βασανισμένος απ τη δικτατορία και τον πόλεμο λαός. Και

ο λαός οπως το απέδειξε η ιστορία έκανε το εθνικό και πατριωτικό οπως πάντα καθήκον : Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και ολων πατριωτών που ενδιαφέρονταν και πονούσαν την Ελλάδα, ίδρυσαν το ΕΑΜ. Οργάνωσε Αντιστασιακές πολιτικές οργανώσεις και ένοπλο Αντιστασιακό στρατό τον (ΕΛΑΣ) που επάξια πολέμησε του κατακτητή.
Σαραντα οκτώ χρόνια σαν σήμερα 2/2/42 στο σπίτι του Δικηγόρου Σούλη στους Αμπελόκηπους, στελέχη του ΚΚΕ: Ανδρές Τζίμας, Πολύδωρος Δανιηλίδης, Σπύρος Κωτσάκης και ο Γραμματέας του ΕΑΜ Θανάσης Χατζής, ίδρυσαν τη στρατιωτικό-απελευθερτική οργάνωση τον «Εθνικό, Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό» τον ΕΛΑΣ.
Το Φλεβάρη του 1942, οι συνθήκες στην κατεχόμενη απ τις δυνάμεις του Αξονα Αθήνα ηταν τραγικές.Οι ελλείψεις σε τρόφιμα και αλλα αγαθά πρώτης ανάγκης κορυφώθηκαν το μήνα αυτό και, σε συνδιασμό με το κρύο, οδήγησαν το λαό της Αθήνας στην απελπισία.Σε μια χωρίς διέξοδο και προοπτική. Ηταν ο μήνας που εξαντλήθκαν οι όποιες προμήθειες υπήρχαν, γι αυτό και τον μήνα αυτό είχαμε τους περισσότερους θανάτους απ την πεινα, τις στερήσεις και τις αρρώστιες. Ηταν με δυό λόγια ενα μήνας χωρίς προοπτική και ελπίδα. Ο πόλεμος μόλις ειχε απλωθεί στις εσχατίες του κόσμου και από παντού οι ειδήσεις έφταναν δυσοίωνες. Οι γερμανικές επιτυχίες παντού και κυρίως μπροστά στη Μάσχα, καλύπτονταν με το παραπάνω στις αθηναϊκές εφημερίδες. Το ίδιο και τους Ιαπωνικούς θριάμβους που σάρωναν την βρετανική Αυτοκρατορία στην Ανατολή και ταπείνοναν, κατά τον ιδιο τρόπο την Αμερική.
Ίσως ηταν αυτό το ζοφερρό κλίμα που επιτάχυνε τις εξελίξεις και έφερε πιεστικά στο προσκήνιο την ανάγκη για ένοπλο αγώνα ενάντια στον κατακτητή. Ο Ναζισμός και ο Φασισμός, ηταν εργαλεία βίας και πολέμου και η αντίσταση απεναντί τους δεν μπορούσε να ειναι άλλη παρά η στρατιωτική μορφή. Την εποχή εκείνη άλλωστε ο πόλεμος ηταν τρόπος ζωής. Σε κάθε γωνιά του πλανήτη οι άνθρωποι αλληλοσκοτώνονταν μέσα σε ενα σκηνικό αργιότητας που σπάνια ειχε γνωρίσει μέχρι τότε η ανθρωπότητα.
Η ιδέα του μαζικού ένοπλου αγώνα ηταν ενσωματωμένη στην πολιτική σκέψη των κομμουνιστών σε εκείνες τις συνθήκες. Η ίδρυση ενος στρατού ηταν προϊον συνειδητών επιλογών και αυστηρών πολιτικών εκτιμήσεων. Ο στρατός αυτός που ιδρύθηκε στον σκοτεινό και απέλπιδα φευρουάριο του 1942 έπρεπε και θα έκανε πόλεμο, οπως όλοι οι αλλοι στρατοί, γνωρίζουν και κάνουν πόλεμο οπως τον απέδειξε στη μάχη του Φαρδίκαμπου ενα χρόνο αργότερα με την αιχμαλωσία της Ιταλικής Φρουράς των Γρεβενών. Μια μάχη που καθιέρωσε τον ΕΛΑΣ σαν στρατό αξιόμαχο. Δεν θα ηταν μια ομάδα σαμποτέρ, κατασκόπων ή πρακτόρων στη διάθεση της μιας ή της αλλης συμμαχικής δύναμης. Ο ΕΛΑΣ θα ηταν κάτι το τελειώς διαφορετικό από εκείνο που επιθυμούθσαν να υπάρχει τα κέντρα που δρούσαν για λογαριασμό των Βρετανών στην καταχόμενη Αθήνα. Ο ΕΛΑΣ, θα ηταν στρατός Εθνικός και Λαϊκός μαζί, θα εκπροσωπούσε το έθνος, θα περιλάμβανε εν δυναμει ολους τους ένοπλους πολίτες και Λαϊκός ταυτόχρονα, με γνώμονα την θέληση των πολλών, ανεξάτρητος απ τις επιθυμίες και τα σχέδια των ολίγων. Δύναμη δημοκρατική, θα διασφάλιζε την πορεία της χώρας προς την πολιτική της απελεθέρωση, οπως αυτή θα εκφραζόταν με ελεύθερες εκλογές μετά την εθνική απελευθέρωση.

Η προσπάθεια να συμμετάσχουν οι μόνιμοι εξ επαγγέλματος αξιωματικοί στη συγκρότηση, σύνθεση και τη διοίκηση του ΕΛΑΣ να ειναι οι μόνιμοι αξιωματικοί δεν απέδωσε στο βαθμό που οι ανάγκες το απαιτούσαν. Για παράδειγμα, παρά τη σημαντική σε αριθμό συμμετοχή των μονιμών αξιωματικών, δεν ηταν αυτοί του παλιού στρατού που πλαισίωσαν και στελέχωσαν τον ΕΛΑΣ. Ο κύριος όγκος των στρατιωτικών ηγετών τους αποτελούνταν απ τους χαμηλόβαθμούς έφεδρους αξιωματικούς- ανθυπολοχαγούς κυρίως-του στρατού της Αλβανίας : Δάσκαλοι, μηχανικοί, γεωπόνοι, τραπεζιτικοί, Δηκιγόροι, καθηγητές κλπ στην ιδιοτική τους ζωή. Αυτοί αποτελούσαν τη γέφυρα ανάμεσα στο στρατικό, το πολιτικό και το κοινωνικό, διαδικασία περίπλοκη που το σώμα των μονίμων αξξιωματικών αδυνατούσε να εκτελέσει. Τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του ΕΛΑΣ, η στρατιωτική τακτική, η ευελεξία του, οι μηχανισμοί που αποτέλεσαν αυτό που σήμερα αποκαλούμε «διοιηκητική μέριμνα» προήλθαν από αυτές τις τοπικές Ελίτ των εγγραμμάτων στελεχών της Επαρχίας. Στελεχών του κοινωνικού Ιστού, και για αυτό και του στρατιωτικού εγχειρήματος.

Ο ΕΛΑΣ ηταν κοινωνικά και πολιτικά ισχυρός και για το λόγο αυτό, ηταν παρά τις τρομακτικές ελλείψεις, σε τρόφιμα, επένδυση, υπόδεση και κυρίως τον αντίστοιχο οπλισμό και τα απαραίτητα κάθε φορά πυρομαχικά προαπαιτούμενα για κάθε επιχειρηματική δράση σηστρατιωτικά ηταν αποτελεσματικός. Ο ΕΛΑΣ πέρα απ την έλλειψη όλων αυτών των δεδομένων και κυρίως ικανών αποθεμάτων των δυσεύρετων πυρομαχικών, πριν εκτελέση μια οποιαδήποτε επιχείρηση έπρεπε να αναζητήσει την ισορροπία στη στρατιωτική επιτυχία και το κόστος, το μέγεθος και την έκταση κάθε φορά των αντιποίνων που θα εφάρμαζε ο εχθρός ενάντια στις τοπικές κοινότητες των ανθρώπων.

Γεννήθηκε απ το Μηδέν, από το Τίποτα μέσα σε λίγο χρόνο. Αντιμετώπισε με επιτυχία ισχυρότατους αντιπάλους, πολλές, πάρα πολές φορές αντιμετώπισε στα Ισια και μάτωσε αισθητά την Βέρμαχτ του Ναζισμού. Επικράτησε εύκολα απέναντι στα σχήματα που έστρεψαν οι κατακτητές και οι «φίλοι και σύμμαχοι» Βρετανοί εναντιά του και αντιστάθηκε σκληρά και με στρατιωτικό ήθος (αυτά ειδε και έγραψε ο κ Καλατζής για τον ΕΛΑΣ) στα στρατεύματα της βρετανικής Αυτοκρατορίας στην Αθήνα, στο πεδιό μάχης κάτι που δεν ταίριαζε στις προδιαγραφές του. Και αργότερα αυτή ακριβώς η κληρονομιά, πολιτική, κοινωνική και στρατιωτική, επέτρεψαν τη δημιουργία του Δημοκρατικού Στρατού της Ελλάδας, που παρά τους εκλπηκτικά δυσμενείς συσχετισμού, κράτησε αλλα τρία χρόνια πόλεμο ενάντια σε πανίσχυρους και ανεξάντλητους εχθρούς. Ο ΕΛΑΣ ηταν ο αποτελεσματικότερος στρατιωτικός μηχανισμός που ανέδειξε η ελληνική κοινωνία από το 1821 μέχρι σήμερα. Το κλειδί για την εξήγηση αυτής της επίδοσης βρίσκεται στην πολιτική και κοινωνική του προέλευση και ποιότητα. Με αυτήν την έννοια το ξεκαθάρισμα των στόχων και των εννοιών που έκαναν τα λίγα στρλέχη του ΚΚΕ στις 2 Φλεβάρη του 1942, στο σπίτι των Αμπελοκήπων, ειχε πραγματικά κέραια σημασία.

Σε όλη την ιεραρχία, κυβέρνηση-παλάτι και οι ανώτατες δοιηκήσεις των μεγάλων τμημάτων, του καθεστώτος, δεν υπήρχαν ούτε τα στοιχειώδη στρατιωτικά μέτρα, απόκρουσης πόλυ περισσότερο δεν ήθελε να ενημερώσει και να κινητοποιήσει το λαϊκό παράγοντα. Και οχι μόνο δεν ενημέρωσε και δεν προετοίμασε το λαό για ενα τέτοιο ενδεχόμενο, αλλα αντί για μέτρα όλη σχεδόν η ιεραρχία για να

δικαιολογήσουν την γύμνια καλλιεργούσαν προς το λαό την ηττοπάθεια λέγοντας οτι ενα μικρό κράτος σαν την Ελλάδα, δεν ειναι δυνατόν να τα βγάλει πέρα με την Ιταλία. Και οταν τα γερμανικά στρατεύματα κατάκλυσαν τη Βουλγαρία και συγκεντρώνονταν στα ελληνικά σύνορα, ανοιχτά πλέον οι πεμπτοφαλαγγίτες διακήρυταν. «Η Γερμανία ειναι ακατανίκητη, διαθέτει στρατιές μηχανοκίνητων, τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα», «κυριαρχεί στον αέρα», «εχει καταλάβει ολόκληρη την Ευρώπη», «δεν υπάρχει δύναμη στον κόσμο, που θα σκεφτεί να της αντισταθεί» κλπ.
Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά. Και ενώ έστελνε στα ξερονίσια τους δίγλωσσους και τους δημοκρατικούς πολίτες, δεν έδειξε να ανησυχεί καθόλου για την ανοιχτή και ασύστολη υπέρ του άξονα προπαγάνδα.
Ηταν η εποχή που ο Μεταξάς αλληθώριζε προς τους Γερμανούς και τους Ιταλούς. Πριν ακόμα την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας έσπερναν έντεχνα και με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, ή μάλλον διαλαλούσαν τον κρυφό τους πόθους, με το επιχείρημα πως το «εθνικό συμφέρον», δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε πόλεμο με εναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό. Μετά την εισβολή και την κατάρευση του μετώπου, δεν ηταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που έσπερναν την ηττοπάθεια και τον πανικό, ηταν και οι «φρόνιμοι» ανώτεροι στρατιωτικοί και αρχηγοί κομμάτων, που κηρύττανε την «υπομονή, και διαλαλούσαν για δυσκολίες και το μάταιο του αγώνα». Που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης μεγάλων «καταστροφών χωρίς αντίστοιχο αποτέλεσμα». Ακόμα ηταν και αυτοί που έλεγαν : «εμείς σαν λαός πολεμήσαμε, κάναμε το καθήκον μας, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι». Ολες αυτές οι διδαχές απ όπου και αν προέρχονταν σε τελευταία ανάλυση δεν σήμαιναν τίποτε άλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.Γιατί έλεγαν, τι θέλουν από εμάς οι κατακτητές«εκτός από λίγο χώμα και χώρο». Οι κατακτήτες όμως, δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας. Ηθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο, ήθελαν τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων, γιατί ήξεραν πολυ καλά οτι μόνο με την αδράνεια και κυρίως, χωρίς τον αγώνα του λαού ειχα πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ηταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπους και υλικά αγαθά.
Κήρυκες της υποταγής ηταν και εκείνοι, που μή όντας στο πλευρό του λαού, μακριά απ τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Και ηταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές και οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατκτητές. Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης όλων αυτών ειχε προπολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο, ειχαν βουλιάξει μέσα στην πολλαπλή και παχυλή κατοχική διαφθορά. Και οχι μόνο άφησαν ουσιαστικά την Ελλάδα ακυβέρνητη, στη διάθεση του κάθε χιτλεροφασίστα στρατιωτικού διοικητή ή και στρατιώτη ακόμα, τη στιγμή που γνώριζαν, οτι ο σκοπός των κατακτητών ηταν μέσω της «αναμόρφωσης» να κάνουν το λαό δούλο και την Ελλάδα ενδοχώρα του Γ! Ράϊχ.
Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάρευση θα μετατρέπονταν σε «ήττα» και η ήττα σε μεγάλη ψυχική και ηθική κατάπτωση. Η ήττα αυτή θα ήταν οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ήταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελλικά συνθήματα και οι προτροπές, τότε οχι μόνο ο

λαός θα ξέκοβε απ την αείχρονη ιστορία και τον πολιτισμό, αλλά θα εξανδράποδίζονταν. Θα σπρώχνονταν σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Αυτός ήταν άλλωστε και ο βασικός και κύριος στόχος των κατακτητών : Να αποσυνθέσουν-τσακίσουν τον κοινωνικό ιστό του λαού, να αποσυνδέσουν τους δεσμούς του λαού με το κοινό ιστορικό παθελθόν, απ τα κοινά στοιχεία του πολιτισμού, την παράδοση και τα εθνικά του ιδανικά. Να του φημώσουν-αλλιώσουν την μνήμη. Την μνήμη που αποτελεί τη βιολογία του εθνους.
Αν τα κύτταρα αυτά αποσυνδέονταν το σώμα-εθνους θα καταρεύε. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού. Χωρίς την μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες, αρνούνται να βοηθήσουν την επικοινωνία του λαού με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς αυτή θα μείνει ανοικτός ο δρόμος στη αμέλεια, την αδιαφορία και τη λήθη, οσον αναφορά τους ακατάλυτους κοινωνικούς και εθνικούς δεσμούς ανάμεσα στα εθνικά κύτταρα. Θα ανοίξει διάπλατα ο δρόμος οχι μόνο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, παρελθόν, παρόν και μέλλον, αλλα και ο ολιστηρός δρόμος της προδοσίας και αυτής ακόμα της εθνικής υπόστασης.
Συχνά εμείς οι Ελληνες λέμε, οτι οταν βρεθούμε στα δύο στενά, έχουμε την ιδιότητα να εγειρόμαστε, να δρούμε και να μεγαλουργούμε εν τέλει. Αληθεια τι αλλο πιό μεγάλο κακό έπρεπε να συμβεί, απ το να κατακτηθεί η χώρα απ τους τρείς κατακτητές τον Απρίλη του 1941, και απ τους Αγγλους το Δεκέμβρη του 1944, για να εγερθούμε σύσωμοι οι Ελληνες, να δράσουμε και να μεγαλουργήσουμε εν τέλει ;
Ο λαός εγέρθηκε και οχι μόνο, έκανε και έδωσε τα πάντα για να δράσουμε ενωμένοι και ηταν οπως πάντα και φορέας αξιόλογων ιδεών και οραμάτων για την μεταπολεμική Ελλάδα. Κάποιοι υψηλά ιστάμενοι παράγοντες κάθε φορά που θέλουν να εκμεταλλευτούν τον ιδρώτα και το αίμα του, σαν από κάποιο αόρατο κέντρο αποφασίζουν ερήμη του και αλληλοτροφοδοτούν την ένταση, αναμοχεύουν το παρελθόν, με αποτέλεσμα όλες οι μεγάλες ιδέες και τα οράματα να μεταβάλλονται στο αντίθετο τους σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο. Απαξιώνονται τα πάντα οταν πρόκειται να θιχθούν τα κακώς κείμενα και κυρίως συμφέροντα ντόπιας ολιγαρχίας και των ξένων.
Οσες φορές ο ελληνισμός ενωμένος στα μεγάλα σταυροδρόμια της ιστορίας του, σε στιγμές πατριωτικής έξαρσης, εντελώς ξανανιομένος, με ανεξάντλητα περιθώρια αντοχής και διάθεσης για έργα μεγάλα, ανασκουμπώθηκε και ηταν έτοιμος να πάρει στα χέρια τις τύχες του έθνους, δεθχηκε φοβερές πιέσεις ακόμα και ένοπλες επιθέσεις απ τους ξένους για επανεδραίωση του γνωστού καθεστώτος της ντροπής, της υποταγής και της εκμετάλλευσης. Αυτό το καθεστώς της εξάρτησης δεν ειναι τωρινό, ούτε μοναδικό. Παλιότερα ειχαμε άλλους αφέντες. Η υποτελής αυτή σχέση απ το 21 και μετά ειναι καθιερωμένος πιά θεσμός που ριθμίζει και την ποιότητα-τον τρόπο που θα γραφτεί και η κατοχική ιστορία. Μια διαδικασία ούτε προδιεγεγραμμένη ούτε μονόδρομη, γεμάτη αντιθέσεις. Η ελληνική ιστοριογραφία συγκροτήθηκε αντιπαρατιθεμένη με τις διαφορετικές αναγνώσεις του παρελθόντος που επέλεξε να αφηγηθεί. Εξέφρασε

τα αιτούμενα και τις διεδκικήσεις της ελληνικής κοινωνίας, δημιουργώντας ταυτόχρονα θέσεις και εικόνες που συνέβαλλαν στη διαμόρφωσή της. Ομως...
Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, οτι η αγγλικής έμπνευσης Βασιλο- μεταξική δικτατορία, επεβλήθηκε εν όψη του πολέμου χρεωμένη να εξυπηρετήσει τα αγγλικά συμφέροντα και ειδικά να «εξυγειάνει-ξεκαθαρίσει» το εσωτερικό απ τους κομμουνιστές, τους σοσιαλιστές και τους δημοκράτες, ώστε οποιά και αν ηταν η έκβαση του πολέμου κάλα θα ηταν να μην υπάρχουν. Επειτα η άρχουσα τάξη κάθε χώρας, γνωρίζει πολύ καλά οτι μπορεί ταξικά-ιδιοκτησιακά να τους ανήνουν ολόκληρος ο γεωγραφικός εθνικός χώρος. Τον χώρο αυτό ομως, ανεξάρτητα με ποιά μορφή χτήσης, χρήστης του ειναι ο λαός. Και επειδή η όποια μορφή κατοχής από ξένη δύναμη θα επιδεινώσει τους όρους ζωής του για να μήν επιδεινωθούν οι συνθήκες ζωής οι λαοί θα πολεμήσουν. Σε αυτή άλλωστε την αρχή στηρίζονται και διεξάγονται οι αμυντικοί και εθνικό-απελευθερωτικοί πόλεμοι. Συνεπώς ο λαός θα οργάνωνε Αντίσταση και θα πολεμούσε για την απελευθέρωση της χώρας, όπως πολέμησε στην Αλβανία και αν ακόμα η ίδια η άρχουσα τάξη δεν συμμετείχε. Αυτό το ήξεραν αρκετά καλά οι φυγάδες.
Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος θεωρητικά, ειχε αρχίσει την επομένη της επικράτησης των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917. Το Σεπτέμβρη του 1939, αυτό που ηταν σκέψη με την κατάληψη απ τους Γερμανούς της της Τσεχίας, τα γεγονότα της Αποανατολής και τις δικτατορίες οπως της Πορτογαλίας, της Ισπανίας, της Ελλάδας κλπ, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος μπήκε στη πρακτική του φάση, άρα και η χώρα μας λόγω της γεωστρατηγική της θέση, δεν μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση. Και πράγματι στις 28/10/1940 δεχθήκαμε εισβολή απ τη φασιστική Ιταλία.
Η επικυρίαρχη ακόμα σε ενα μεγάλο μέρος του πλανήτη ηγεσία της Αγγλίας, σε συνεργασία με την άρχουσα τάξη της Ελλάδας γνώριζαν πολύ καλά, οτι κάθε πόλεμος κατά τη διάκρειά του, και κυρίως μετά τη λήξη, οχι μόνο δεν εχει πάντα τα ποθητά αποτελέσματα, αλλά πολλές φορές ο πόλεμος φέρνει τα απάνω κάτω. Παραδείγματος χάρην ο Α! και Β! παγκόσμιος πόλεμος.
Ο Α! παγκόσμιος πόλεμος έφερε στο παγκόσμιο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο την Επανάσταση του Οκτώμβρη του 1917 και σε συνέχεια τη Σοβιετική Ενωση και ο Β! το Σοσιαλιστικό στρατόπεδο όπως επικράτησε να λέγεται. Για να ειναι σίγουροι, οτι μετά τη λήξη του πολέμου τα πράγματα θα επανέλθουν στην προπολεμική κατάσταση στην Ελλάδα, Και γνωρίζοντας οτι ετσι όπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, οι κομμουνιστές και οι προοδευτικοί δημοκράτες θα οργάνωναν Αντίσταση. Σωστά-σοφά και ταξικά σκεπτόμενοι, η Αγγλία ήθελε να διατηρήσει και μεταπολεμικά μέσω της Ελλάδας την κυριαρχία της στη Μεσόγειο και η άρχουσα τάξη να επανέλθει στην εξουσία, όποια και αν ηταν η έκβαση του πολέμου. Και γνωρίζοντας σωστά οτι ο επικείμενος παγκόσμιος πόλεμος, θα κατέληγε ταξικός πόλεμος, άρα και στην Ελλάδα, που υπάρχει ενα δυνατό λαϊκό κίνημα, ηταν επόμενο οτι οι κομμουνιστές θα θελήσουν να μπούν επικεφαλής του.
Για να μήν συμβεί αυτό ή εστω αν συμβεί (οπως συνέβει) να μήν γίνει στην έκταση που θα γινόταν αν αφήναν να εξελιχθούν τα πράγματα όπως ήταν. Ετσι αποφάσισαν πριν ειναι αργά να επιβάλουν την δικτατορία, και μέσω αυτής οχι μόνο να τσακίσουν τη ραχοκολιά του κινήματος, αλλα να το αποστελεχώσουν

μέχρι την απλή νοικοκυρά. Ηταν τόσο ταξικά σκληρή αυτή η δικτατορία για το προοδευτικό κίνημα και ειδικά για τους κομμουνιστές και τους σοσιαλιστές-δημοκράτες, και τόσο περίτεχνα οργανωμένη και επιβεβλημένη απ την ξεσχολισμένη στις συνομοσίες Αλβιώνα, που το ηθικό κόστος το χρεώθηκε η Γερμανία (ειναι ακόμα συζητήσιμο αν δεν ηταν κοινή συνεναίση), με αποτέλεσμα η Αγγλία να μείνει οχι μόνο στο απυρόβλητο στην προπαγάνδα και τις θέσεις και αυτού ακόμα του ΚΚΕ, αλλά και να θεωρείται απ το ΚΚΕ σύμμαχος, ενώ ηταν αυτή που το τσάκισε. Το πόσο σύμμαχος ηταν φάνηκε αμέσως μετά την απελευθέρωση.
Βέβαια δεν μπορεί να ειμαι σίγουρος, αλλά πιστεύω πως άλλη θα ηταν η μεταπολεμική κατάσταση στην Ελλάδα, αν δεν ειχε προηγηθεί η δικτατορία και έμπαινε η χώρα μας στον πόλεμο με ενα ανεκτό απ το λαό δημοκρατικό καθεστώς. Το ίδιο ευεργετικό θα ηταν το αποτέλεσμα αν ο λαός και ειδικά το ΚΚΕ, γνώριζε οτι τη δικτατορία δεν την έκανε η Γερμανία αλλά η Αγγλία.
Υπήρχαν όμως και αυτοί που ειχαν ταυτίσει προπολού τα συμφέροντά τους με αυτά της Γερμανίας. Που συνέβαλαν για την επικράτηση της δικτατορίας με το σκεπτικό να την χρησιμοποιήσουν σαν το εργαλείο, που θα τους βοηθούσε να αλλάξη η δομή της ελληνικής εξάρτησης και τη χρησιμοποίησαν τα μέγιστα για να εξυπηρετήσουν τους σκοπούς της Χιτλερικής Γερμανίας, και να καταστήσουν την Ελλάδα δορυφόρο της Γερμανίας, όπως την ήθελε και ο Βασιλιάς Κωσταντίνος το 1916. Στο εσωτερικό λειτουργώντας ετσι το κομματι αυτό της άρχουσαν τάξης ο σκοπός για τον οποίο έγινε η δικτατορία, έγινε από πολλούς αποδεκτός οτι πράγματι η Γερμανία ειναι πίσω απ τη δικτατορία.
Και έγινε πιστευτή γιατί η πρώτη πράξη της δικτατορία ηταν η εξάρθρωση του ΚΚΕ. Στη σκέψη του απλού ανθρώπου, μα και του προϊδεασμένου ακόμα, δεν μπορούσε να σταθεί η άποψη οτι η Αγγλία, μια χώρα κατ εξοχήν «δημοκρατική» και αν ακόμα ειχε επιβάλει αυτή τη δικτατορία, δεν θα διέπραται αυτό το «έγκλημα», να συλλάβει και να στείλει εξορία ακόμα και απλές νοικοκυρές. Ακόμα και το ΚΚΕ, στα κείμενά του αναφέρει οτι πράγματι η δικτατορία ηταν Γερμανικής έμπευσης, γεγονός που σημαίνει οτι δεν μπόρεσε να εκτιμήσει σωστά ποιός απ τους δυό το αποσύνθεσε. Δεν μπόρεσε να δει, οτι το θέμα ηταν ταξικό και οχι επιλεκτικό και κυρίως οτι ενώ στα λόγια μιλούσε για τη διεθνή του κεφαλαίου, ξέχασε πως η έδρα της διεθνούς ηταν ακόμα τότε στο Λονδίνο. Και θα πρόσθετα οτι αυτή η λαθεμένη εκτίμηση ειχε τεράστιες επιπτώσεις στο Αντιστασιακό κίνημα, γιατί εκτός του οτι το αποδεκάτισε, το εγκλώβησε και το απροποσανατόλισε σε στρατηγικές και πολιτικές, που οχι μόνο συνέβαλαν και διευκόλυναν την αγγλική επέμβαση στην Ελλάδα, αλλα και την επαναφορά της φασιστικής δεξιάς στην εξουσία. Η αγγλική διπλωματία, οργανώνοντας και επιβάλονταν τη δικτατορία, φόρεσε τα γυαλιά στην Γερμανική διπλωματία και το ΚΚΕ.
Οι κομμουνιστές συνελλήφθηκαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν. Οι φάκελλοι με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής και διεύθυνση κατοικίας, με οδό και αριθμό ειχαν παραδωθεί στη Γκεστάπο απ το Νοέμβριο του 1937. Και φεύγοντας πριν απ την κατάληψη της χώρας ο κ Μανιαδάκης, (ο Μανιαδάκης έφυγε τελευταίος) δεν δύστασαν να δώσουν εκείνες τις τρείς αξιολύπητες εντολές στους εναπομείναντες «θεματοφύλακες» της 4ης Αυγ/στου Μπουραντάς κλπ :α) Να παραδώσουν τους κρατούμενους και εξόριστους κομμουνιστές στους

Γερμανούς. β) Να συνεργασθούν μαζί τους σε όλα τα επίπεδα και : γ) Να παρεμποδίσουν τη δημιουργία αντίστασης και σε περίπτωση που εκδηλωθεί να την πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών»!!!
Οι διάφοροι απίθανοι «παράγοντες» αλληλουπονομεύονται για τη διαχείρηση του καθεστώτος και την αύξηση των προνομίων σε ενα τέλμα υποκρισίας και διαφθοράς. Οι υποτιθέμενοι «ταγοί» καιροσκόποι αποκαλύπτονται εκφυλισμένοι, απατεώνες και προδότες ακόμα της ιδια τους τη χώρα που αργοπεθαίνει ασάλευτη, ανήμπορη να αντιδράσει, δέσμια της εξάρτησης και πρόσδεσης στα συμφέροντα, των ξένων, των εξουσιαστικών σχέσεων, των νοοτροπιών και των παραδόσεων του παρελθόντος. Οι διάφορες ηγετικές ομάδες αδυνατούν να αντιληφθούν τις κοινωνικό-οικονομικές αλλαγές και τους τρόπους παραγωγής και οδηγούνται στην παρακμή και τη σήψη. Και το βασικότερο αδυνατούν ή δεν θέλουν να δούν οτι στα σπλάχνα αυτής της σήψης, άλλοτε επινεκτικά και άλλοτε φανερά το αίτημα της ανατροπής της παλιάς κοινωννίας ειχε μπεί σε κίνηση. Εμφανίζονται και οι φορείς της αμφισβήτησης, της ρήξης και της ανατροπής.
ΟΙ φορείς αυτοί ειναι το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, τα Σοσιαλιστικά-Αριστερα κόμματα και το ΚΚΕ, που κατόρθωσε να γίνει ο ρυθμιστής της πολιτικής ζωής του τόπου ανάμεσα στα δύο κυβερνητικά κόμματα. Το σύμφωνο Σοφούλη- Σκλάβενα, επιβεβαιώνει τον σημαντικό προπολεμικό ρόλο τους ΚΚΕ.
Ακόμα δεν μπόρεσαν ή δεν θέλησαν να δούν την εισβολή, γιατί πραγματικά για εισβολή πρόκειται, των λαϊκών μαζών και ιδίως της αγροτιάς στο ιστορικό και κοινωνικό-πολιτικό προσκήνιο. Τους ανθρώπους με ιδέες και ουμανιστικά οράματα, που δεν ζούν πιά στις θρησκευτικές κοινότητες κλεισμένοι στον εαυτό τους και υποταγμένοι στην στατική παράδοση. Που δεν ζητούν πιά λίγα πρόσθετα ψίχουλα. Τώρα οχι μόνο παίρνουν θέση και ασκούν εντονη κριτική, ειρωνεύονται, απομυθοποιούν και ξεγυμνώνουν την παραδοσιακή τάξη, αλλα και διατυπώνουν προτάσεις για την αμφισβήτητηση και την ανατροπή ακόμα της παλιάς τάξης πραγμάτων. Ανθρωποι που νοιώθουν μέλη ενός πανανθρώπινου κινήματος, που προσβλέπουν και πιστεύουν οτι μπορούν να φτιάξουν εναν καλύτερο κόσμο, εναν κόσμο καινούριο τον οποίο εκατομμύρια Ανθρωποι, ενστερνίζονται ποθούν και στηρίζουν. Ανθρωποι που θα υποτάξουν όλες τις ανάγκες της ζωής και την ίδια τη ζωή τους στον αγώνα γι αυτόν τον καινούριο κόσμο. Ανθρωποι που θα στρατεύονταν στον αγώνα όταν η ζωή το καλέσει, όπως έγινε στον αλβανικό πόλεμο το 1940 και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αλλα και τον εμφύλιο για να μην ταπεινωθεί η Ελλάδα.
Αντί λοιπόν, να αγκαλίασουν αυτές τις καινούριες ιδέες, αυτά τα οράματα και τα ιδανικά, που θα έδιναν τη δυνατότητα να απαλλαγεί η χώρα απ την ξένη εξάρτηση και τα βαρύδια της καθυστέρησης. Να ανασυγκροτηθεί, να εκσυγχρονιστεί και να μπεί και η χώρα μας επιτέλους στη χωρία των ανεξάρτητων και αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Να απαλλαγούνε απ την αντίληψη οτι αυτή ειναι η μοίρα μας, οτι δεν μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα. Να καταπολεμηθεί η μιζέρια, να γίνει έστω υποφερτή και να ομορφαίνει η ζωή μας. Να δώσει ενα καινούριο όραμα και περιεχόμενο στη ζωή. Γανζτωμένοι στα προσωπικά τους συμφέροντα, δεν μπόρεσαν να δούν οτι οι ανθρωποι αυτοί, που ενστερνίστηκαν αυτές τις Νέες ιδέες και τα οράματα, αυτοί που πύκνωσαν τις γραμμές αυτού του κινήματος, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα και το πιό σημαντικό ειναι οτι ηταν

οι αξιότεροι και οι ικανότεροι. Και πάνω απ όλα, ηταν τα φλογερά νιάτα που θα έδιναν την ορμή, τη ζωντάνια και τον ενθουσιασμό για την επιτυχία των απαραιτήτων αλλαγών.
Ηταν ολος αυτός ο κόσμος που ενστερνίστηκε τα ιδανικά του ΕΑΜ και αγωνίστηκε για την πραγματοποίησή τους. Ολοι αυτοί προσχώρησαν στο ΕΑΜ και την ΕΠΟΝ και αποτέλεσαν την αξιοθαύμαστη πανστρατειά του λαϊκού κινήματος, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, και υπήρξε κατά κοινή ομολογία το πολυπληθέστερο στην κατεχόμενη Ευρώπη.
Αντί λοιπόν, να αφουγκραστούν αυτά τα νέα μηνύματα, να τα αναλύσουν εθνικά. Δε θέλησαν ή δεν μπόρεσα να συλλάβουν το βαθύτερο νόημα αυτών των ιδανικών και οραμάτων. Αυτήν την ανάγκη αλλαγής και προσαρμογής στα νέα δεδομένα. Τα δεδομένα, που οι νέες παραγωγικές δυνάμεις ηταν σε πλήρη αντίθεση με τις επικρατούσες κοινωνικές σχέσεις. Βεβαια, έργο δύσκολο και επίπονο. Επρεπε, ηταν ανάγκη ειδικά μετά το κίνημα τους Μάϊ του 1935, να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις ομαλού πολιτικού βίου, να επιβληθεί χρηστή και αφατρίαστη διοίκηση, να κινητοποιήσει όλες τις δυνάμεις του εθνούς. Εν όψη και του διαφαινόμενου πολέμου ηταν απαραίτητη η εθνική ενότητα και ομοψυχία. Αντί γι αυτό ερμήνευσαν τα μηνύματα του λαού ταξικά και για να μην φανεί η γύμνια και για να διατηρήσουν εξουσία και προνόμια, δέχθηκαν την αγγλική υπόδειξη και σαν λύση επέβαλαν την Βασιλο-μεταξική δικτατορία. Δυστυχώς με τον ίδιο τρόπο ερμήνευσαν και τον κατοχικό εθνικό απελευθερωτικό αγώνα του λαού.
Η ταλαίπωρη πατρίδα μας βρέθηκε ανάμεσα στους εμπολέμους, και στον Α!, και στον Β! παγκόσμιο πόλεμο, και πλήρωσε και τους δύο λόγω της εξάρτησης βαρύτατο τίμημα. Και αυτό παρά το γεγονός οτι και τις δυό φορές βρέθηκε στην παράταξη εκείνων που χαρακτηρίστηκαν νικητές. Απότοκος του πρώτου η μικρασιατική συμφορά του 1922 και του δευτέρου ο καταστροφικός αδελφοκτόνος εμφύλιος πόλεμος, που επέβαλαν με τα όπλα οι Αγγλοι πρώτα και τον ολοκλήρωσαν μετά οι Αμερικάνοι. Οι Αμερικάνοι που ηταν οι εμπνευστές οχι μόνο του ψυχρού πολέμου, αλλα και ονειροπόλοι της μελλοντικής αμερικάνικης αυτοκρατορίας, αντικατέστησαν την Αγγλική επικυριαρχία με τη δική τους και με την προσθήκη της ετεροδικίας. Θρονιάστηκαν σε αυτήν τη γεωστρατηγική γωνιά του πλανίτη, που θα αποτελούσε ενα γεωγραφικό και στρατηγικό σημείο τοπικού θερμού πολέμου, αλλα και ορμητήριο για την κατάληψη των υπολοίπων Βαλκανικών χωρών.
Τον Οκτώμβρη του 1951 ορκίζεται η κυβέρνηση Πλαστήρα-Βενιζέλου. Υπερ-κυβέρνηση ομως ειναι η Αμερικάνικη αποστολή, που αυτή καθορίζει τα πάντα. Η αποστολή έχοντας το βέτο, απαγορεύει να διατεθούν κονδύλια απ το σχέδιο Μάρσαλ, για όποιον αλλο σκοπό εκτός για τήν αριθμητική αύξηση του στρατού, τον εξοπλισμό του και την αγορά τροφίμων και καταναλωτικών αγαθων κυρίως απ τις ΗΠΑ. Ο υπερ κυβερνήτης Πιουριφόυ σε λόγο του στο Προπελλέρ Κλάμπ καθορίζει ποιά πρέπει να ειναι η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης : α) οχι αυξήσεις μισθών β) οχι μεγάλες τιμές στα γεωργικά προϊόντα και γ) επιμονή στις μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες κλπ. Υστερα απ αυτές τις δηλώσεις το 75% του σχεδίου Μάρσαλ, διατίθονταν για την αγορά ετοίμων αγαθών και οι στρατιωτικές δαπάνες κάθε χρόνο εκτός από αυτά που πρόβλέπονταν απ την «βοήθεια» απορροφούσαν σχεδόν και το μισό των κρατικών εσόδων.

Μετά την εκτέλεση του Μπελογιάννη και των συγκατηγορούμενων του, ο Πιουριφόυ που κυβερνά σαν υπέρτατη εξουσία, σαν Ελλαδάρχης, τρίβει τα χέρια του για τις εκτελέσεις και προσπαθεί να εξασφαλίσει τη συγκατάθεση του Πλαστήρα για εκλογές με το πλεοψηφικό σύστημα. Το σύστημα με το οποίο ο Πιουριφόυ ήθελε να φέρει τον Παπάγο στην εξουσία για να διατηρηθούν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα και να στείλουμε στρατό στην Κορέα κλπ.
Απόπειρες ειρηνική λύση της πολιτικής κρίσης, που έγιναν κατ επανάληψη αμέσως μετά την απελευθέρωση, αλλα και μετά και κυρίως η προσπάθεια της Αυστραλιανής Αντιπροσωπείας στο ΟΗΕ, για ειρήνειση στην Ελλάδα για άλλη μια φορά τορπιλίστηκαν. Την πρωτοβουλία την ειχει ο Αυστραλός Υπουργός των εξωτερικών, που ηταν και Πρόεδρος της Γενικής Συνέλευσηης του ΟΗΕ, Και τη φορά αυτή οι αντιδραστικές και σκοτεινές ντόπιες και διεθνείς δυνάμεις, οχι μόνο δεν άφησαν να καρποφορήσει η προσπάθεια αλλα και αυτούς που τόλμησαν να υπογράψουν το συγχαρητήριο τηλεγράφημα προς τον Αυστραλιανό Πρόεδρο του ΟΗΕ Εβατ, δεινοπάθησαν και κυρίως ο k .Γ Βαραζάνης, που ηταν ο μόνος Βουλευτής που το υπέγραψε. Εκτός του οτι διαγράφτηκε απ το κόμμα των Φιλελευθέρων με δήλωση του Σοφοκλή Βενιζέλου στη Βουλή, δέχονταν επιθέσεις από συναδέλφους του, που, με κραυγές «προδότη», με κλοτσιές και γροθιές τον έδιωχαν απ την αίθουσα της βουλής. Ακόμα και αυτή η εφημερίδα «Ακρόπολη» της 9 του Νοέμβρη 1948 γράφει : «Ο Βοροζάνης συρόμενος και δαρόμενος εκβάλεται (...) προς τους διαδρόμους» όπου συνεχίζεται το άγριο ξυλοκόπημα από συναδέρφους του. Γράφοντας θυμήθηκα τον συμπολίτης μας επί πολλά χρόνια βουλευτής της Δεξιάς Δημήτρη Χατζηδημητρίου, που οχι μόνο δεν έλλειπε από κανέναν τέτοιο, υπερ πατριωτικό Σόου-καυγά, αλλα δεν ηταν και λίγες οι φορές που τους προκαλούσε σφόδρα εμφορούμενος από υπερ πατριωτικά αισθήματα!
Οι αλλοι εννιά πρωην Υπουργοί ηταν : Περ Αργυρόπουλος, Νικ Ασκούτσης, Γερ Καρτάλης, Ν Κολυβάς, Κ Μανέττας, Στρατηγόπουλος, Βοράκης, Ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Μπένσης και ο απόστρατος στρατηγός Δ Σακελαρόπουλος. Το τηλεγράφημα που αποτέλεσε έγκλημα καθοσιώσεως για τις εμφυλιοπολεμικές δυνάμεις ειναι οι εξής : « Η αναληφθείσα υπο της Αυστραλιανής αντιπροσωπείας πρωτοβουλίας, εγένετο δεκτή μετά πλήρους ικανιποιήσεως παρά της μεγάλης πλειονότητας του Ελληνικού Λαού, φρονούσης οτι ο Εμφύλιος πόλεμος, δεν πρέπει να λήξη ειμή δια συμβιβαστικών μέτρων. Εξάλου αι προσπάθεια Υμών, οπως φέρετε τα βαλκανικά έθνη εις άμεσον συνενόησιν, ειναι αι μόναι ικαναί να επαναφέρουν την ειρήνην εις τα Βαλκάνια και να εξασφαλίσουν την ανεξανεξαρτησίαν των λαών και την ακεραιότητα των εδαφών των. Χάρις εις το γόητρον της Αυστραλιανής αντιπροσωπείας, είμεθα βέβαιοι οτι η υμετέρα παρέμβασις θα στεφθεί υπό επιτυχία και ο Ελληνικός Λαός θα σας εγγράψη εις την ιστορίαν του ως ειρηνοποιόν». Το τηλεγράφημα προκάλεσε έκρηξεις οργής στη Δεξιά και αναταραχή στους βενιζελικούς.
Η Δεξιά που την είχε ερχόμενος ο Τσιώρτσιλ στην Αθήνα, εγκαταστήσει αυτοπροσώπος στην εξουσία, επέσπευσε κατά δυό χρόνια νωρίτερα τη διαξαγωγή του δημοψηφίσματος για την επάνοδο της Μοναρχίας και με την ασφάλεια που της έδινε εσωτερικά η παρουσία των Βρετανικών στρατευμάτων στην Ελλάδα, ειχε αρχίσει με όλα τα μέσα την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και

την εξουδετέρωσει της Αντιπολίτευσης χωρίς διάκριση. Η έξαψη συνεπώς των πνευμάτων και η ένταση της εσωτερικής κρίσης στην οποία και μόνο στηρίζονταν η πολιτική της Δεξιάς για την επιβολήν της, δεν επέτρεψε στην ελληνική κοινή γνώμη να συνειδητοποιήσει την έκταση και τη μορφή της διεθνούς κρίσης, μέσα στην οποία η Ελλάδα ηταν από καιρό συντελεστής αυτή της κρίσης. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό ο Τσιώρτσιλ, θα σπρώξει τα πράγματα και τον ελληνικό λαό στο Νέο Γογλοθά του Δεκέμβρη μετά την απέλευθέρωση.

Απ τα χρόνια του μεσοπολέμου, η άρνηση του λαού να δεχθεί τον μεγαλοϊδετισμό του Ελ Βενιζέλου, δεν έβαλε μόνο οριστικό τέρμα στην πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, αλλα με την άρνηση αυτή έβαλε ουσιαστικά τέρμα και στον φορέα της πολιτικής της Μεγάλης Ιδέας. Επικεφαλής του Φορέας της Μεγάλης Ιδέας ηταν ο Βενιζέλος. Ο Βενιζέλος, μετά την Μικρασιατική καταστροφή ενώ αντιλήφθηκε οτι η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας έκλεισε τον ιστορικό της κύκλο, δεν μπόρεσε ή δεν θέλησε να δεί, οτι μαζί με την Μεγάλη Ιδέα έκλεισε και ο δικός του προσωπικός ιστορικός ρόλος. Η έπανοδός του στην ενεργό πολιτική το 1928, απέδειξε οτι ο Βενιζέλος ουδέποτε δέχθηκε, πολύ περισσότερο δεν πίστεψε οτι ο ελληνικός λαός αποδοκίμασε και τον ίδιο και οχι μόνο την πολιτική του φορέα της. Και οταν ήλθε η καταστροφή, αντί να βγάλει τα ανάλογα συμπεράσματα καταλόγησε την εθνική ήττα εις βάρος του Λαϊκού κόμματος, που και αυτό απερίσκεπτα και με πείσμα ακολούθησε την δική του πολιτική. Επανερχόμενος στην πολιτική το 1928, προσπάθησε να προσφέρει στο λαό ενα νέο μύθο, ο οποίος θα αντικαταστούσε το μύθο της Μεγάλης Ιδέας. Ο νέος μύθος ηταν η Αβασίλευτη Δημοκρατία και η λήθη του παρελθόντος. Η λήθη όμως δεν ηταν δυνατόν να επιτευχθεί εφ όσον ο Βενιζέλος, που ηταν ο πρωτεργάτης του διχασμού δεν αναγνώριζε οτι έκλεισε ο κύκλος του και θα εξακολουθούσε να βρίσκεται ο ίδιος στο προσκήνιο της πολιτικής ζώης.

Η ταύτιση του Λαϊκού κόμματος με τη Μοναρχία, που οδήγησε στο διχασμό του 1916 και η άλογη εμονή της, να συνεχίσει παρά την άρνησει του λαού την πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, που οδήγησε στην μικρασιατική καταστροφή, την καταδίκη των έξη εις θάνατον και την εκτέλεση τους στο Γουδί, οι ακροβατισμοί του Βενιζέλου, με τη μοναρχία και οι πολιτικές παλινωδίες των δυό κοινοβουλευτικών ομάδων να συμβιβάσουν τις διαφορές, άνοιξαν το δρόμο στους Αγγλους και τον Γεώργιο να επιβάλουν την μεταξική δικτατορία.

Η συμμαχία Ανακτόρων-Μεταξά μόνο εις βάρος των ελευθεριών του λαού και κυρίως στη συντριβή των κομμουνιστών ηταν εγκάρδια. Τους ένωνε ο κοινός φόβος των δημοκρατικών δυνάμεων. Δεν έλλειπαν όμως οι ανταγωνισμοί και οι διαφορετικές κομματικές και προσωπικές επιδιώξεις. Ο Γεώργιος, μεριμνούσε για το θρόνο και τα συμφέρονταν των Αγγλων που εκπροσωπούσε στην Ελλάδα, ενω ο Μεταξάς προσπαθούσε να δημιουργήσει ενα προσωπικό καθεστώς, να παρατείνει την εξουσία, για να ετοιμάσει ενα δικό του προσωπικό στρατό. Ετσι ώστε κάποια μέρα να γίνει και η χώρα μας σαν την Πορτογαλία του Σαλαζάρ. Γι αυτόν ακριβώς τον σκοπό ειχαν φέρει και το Σύνταγμα του Σαλαζάρ για μελέτη. Τα Ανάκτορα, ενω τα πρώτα χρόνια δυσπιστούσαν απέναντι στην ΕΟΝ, γιατί θα μετατρέπονταν σε προσωπικό στρατό του Μεταξά, τελικά ευλόγησαν τον εξανδραποδισμό και τη φασιστικοποίηση της Νεολαίας και ο διάδοχος Παύλος,

έγινε από αρχηγός των προσκόπων που συγχωνεύτηκε στην ΕΟΝ «Γενικός Αρχηγός της ΕΟΝ»
Ο Μεταξάς μπορεί να έπαιρνε τη μεταλαβιά του στο Σίτυ του Λονδίνου, δεν σταμάτησε όμως μέχρι το «θανατό» του, να δουλεύει με σύστημα για να εδραιώσει το φασισμό και τη θέση του. Με στόχο τον εκφασισμό της Ελλάδας, σιγά σιγά απομάκρυνε όσους Υπουργούς του ειχαν επιβάλει τα Ανάκτορα (αυτές οι αλλαγές περιείχαν και το στοιχείο της κάλυψης...) και αυτούς που ειχαν κάποια δική τους προσωπικότητα , οπως τον αντιπρόεδρο Ζαβιτσιάνος, τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας, τον Γ. Λογοθετόπουλο. Το ίδιο έγινε και με την εκλογή Αρχιεπισκόπου μετά το θάνατο του Αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου.
Απ αυτό ακριβώς το γεγονός πήγαζαν, οι αντινομίες του βασιλο-μεταξικού καθεστώτος στην εσωτερική πολιτική και τους εξωτερικούς προσανατολισμούς. Η κάθε πλευρά χρησιμοποιούσε τις αντινομίες αυτές για δικό της λογαριασμό. Οι «ταγοί» μας με τους διάφορους «Ελληνοχριστινικούς πολιτισμούς» δεν αυτουπονομεύτηκαν μόνο οι ίδιοι υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό και την συνείδηση του Εθνους. Ακόμα δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, οτι και στη «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, οι φωτοσβέστες«ταγοί» μας έβαλαν σε μεγάλο κίνδυνο τη «συνείδηση» του Ελληνικού Εθνους, με την έκδηλη επιθυμία και προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία ο καθένας τους ομοϊδεάτες τους. Ειχαν ετοιμάσει μέσω της «αναμόρφωσης» την μετάλλαξη της συνείδησης του λαού σε βαθμό, που τρεμόσβηνε και η Ελλάδα διέτρεχε άμεσα τον κίνδυνο να διαμελιστεί σε κομματάκια, όπως ήδη την ειχαν αδιαμαρτήρητα δεχθεί να παραχωρήθουν μέρη της για να ικανοποιήσει ο Χίτλερ, τις εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του.
Πολύ περισσότερο δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, οτι η ΕΑΜική Αντίσταση, ηταν εκείνη που χαροπαλεύοντας σε άνισο, μακρόχρο και αιματηρό αγώνα με τις 12 και πλέον επίλεκτες Γερμανικές μεραρχίες, με τον Ιταλικό και Βουλγαρικό στρατό κατοχής και μ όλους τους άλλους ενόπλους συνεργάτε τους που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό, οτι ηταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη, αλλα και οτι αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια σ ενα σκληρό και αιματηρό αγώνα ζωής και θανάτου με τους τρείς κατακτητές για να την διατηρήσει στη ζωή και να την αναστηλώσει.
Αν σήμερα θεωρούμε (και γιοτράζουμε) σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς, τη «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνους, την Επανάσταση του 1821, έτσι θα πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε και την Εποποιϊα της ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, σαν σημείο αναφοράς για την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» αυτού του εθνους την 12 Οκτωβρίου που απελευθερώθηκε η χώρα και οχι την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος την 28η Οκτωμβρίου του 40. Και το λέω αυτό γιατί ούτε η έναρξης της επανάστασης, ούτε η κήρυξη του πολέμου ειναι εκ των προτέρων γνωστή η νικηφόρα κατάληξη. Μπορεί πχ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνικές της επετείους ημέρα που κήρυξε τον Α! και τον Β! παγκόσμιο πόλεμο; Αν θέλουμε να έιμαστε ιστορικά σωστοί, το ίδιο ισχύει και για την 25η Μαρτίου. Κανονικά πρέπει να τη γιοτράζουμε την 1η του Γενάρη, αφού την ημέρα αυτή το 1822 συντάσσεται «Το Πρώπο προσωρινό Πολίτευμα της Ελλάδας» και εκδίδεται ψήφισμα με το οποίο :«Το ελληνικόν έθνος, υπο την φρικώδη οθωμανικήν δυναστείαν...Κητρύττει σήμερον, την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν» Αλλωστε η Α! Εθνική

Συνέλευση της Επιδαύρου ειχε ορίσει «Ως Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασίων της την 1η Ιανουαρίου 1822»,η οποία και γιορτάζονταν μέχρις ότου εκδόθηκε το Βασικό διάταγμα το 1838.
Η 25η Μαρτίου καθιερώθηκε σαν ημέρα έναρξης του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση με βασιλικό διάταγμα το 1838. Η ημέρα αυτή δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία που ειναι 13 Μαρτίου στο Μοριά και ή 24η Φεβρουαρίου στο Ιάσιο της Βλαχίας, οταν ο Υψηλάντης ύψωσε τη σημαία έναξης του αγώνα με εκείνη τη συγκλονιστική έκκληση για την εθνική απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων αυτήν ακριβώς την έκκληση δεν υπερασπιστηκαν οι Φιλικοί, για αυτό και την επαναλαμβάνω.
Ιάσιον τη 24 Φευρουαρίου 1821.
ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΕ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.
Εφτασε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρή στιγμή! Ιδού,ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλίσσεται σήμερον! Η Φιλικη Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνον σύνθημα της ευδαιμονιάς μας.
Σείς φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλυτέρα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το πάν, τί δεν ήθελε πράξει τώρα, ότε ο φαεινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;
Αγετε λοιπόν, ώ Αδελφοί! Συνδάμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμίν του, ει ωλπισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δέ μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ώς τους πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.
Ιάσιον τη 24 Φεευρουαρίου 1821 Αλέξανδρος Υψηλάντης. Γενικός Επίτροπος της Αρχής.
Τον Υψηλάντη αυτής της έκκλησης-προκήρυξης, που ο Τσάρος τη δέχθηκε ο Μέτερνίχ, οταν έλαβε τα από την Ελλάδα προσκηνύματα, έπεισε τον Τσάρο οτι το κίνημα του Υψηλάντη ηταν αντιφεουδαρχικό-καρμπομάρικο.
Οπως ηταν φυσικό ο ελληνο-ιταλικός πόλεμος, διεύρυνε το χάσμα που προϋπήρχε ανάμεσα στο λάο και τους ιθύνοντες. Χάσμα που παγειοποίησε και επεξέτινε η δικτατορία. Ο ελληνικός λαός κλήθηκε να πολεμήσει τον ιταλικό φασισμό και τον γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό, ενώ επι πολλά χρόνια και ειδικά την τελαυταία τετραετία σύμπασα η ηγεσία, (Αγγλόφιλοι και Γερμανόφιλοι) προσπαθούσε να τον πείσει-δίδασκε οτι τα καθεστώτα αυτά ηταν οι μόνες με «ανθρώπινο περιερχόμενο» μελλοντικές μορφές κοινωνικής ζωής και πολιτκής διακυβέρνησης. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», η τουλάχιστον μιας μεγάλης μερίδας που προπολλού ειχε τατίσει τα συμφέροντά της με αυτά του άξονα. Οσον αφορά τον τρόπο διεξαγωγής του πολέμου, καθώς και τον τρόπο που θα αντιμετώπιζαν την κατοχή της χώρας αργότερα ούτε καν ασχολήθηκαν!
Εκεί στα πεδία των μαχών ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση, ακολουθούν στην ουσία δυό διαμετρικά αντίθετους δρόμους: Ο λαός ήθελε νίκη, η κυβέρνηση να ρίξουμε λίγες ντουφεκές για «την τιμή των όπλων»
Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι αυτό και ξεθηκώθηκε σαν ενας Ανθρωπος να τον αποκρούσει. Η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον

μακρόχρονο πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία. Ηθελε να τσακίσει το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλλους στη θάλασσα και αυτό δεν ηταν ακατόρθωτο.Το βασιλο-μεταξικό καθεστώς ήθελε «να ρίψομεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας»,γράφει ο υποστράτηγος Πετρουτσόπουλος, διευθυντής τότε του 111ου στρατιωτικού Γραφείου, ετσι ώστε να μην θιγεί το γόητρο κανενός και τρόμαζε απ την προέλαση του στρατού μας. Η κατοχή το χάσμα το μετέτρεψε σε αντίθεση, σε εχθρα και ρίξη με τα πιστεύω της 4οΑυγ/νής «ηγεσίας» και τη μοναρχία που συνέβαλε στην εγκαθίδρυση της δικτατορίας και την εξυπηρέτηση των Αγγλικών συμφερόντων.
Οι αντιδραστικές δυνάμεις καταργιόταν τους κομμουνιστές για αυτήν την τροπή που πήραν τα πράγματα και κυρίως ύστερα απ το γράμμα του Ν. Ζαχαριάδη που δημοσιεύθηκε στις 2-11-40 στις Αθηναϊκες εφημερίδες, με το οποίο γράμμα: «καταδίκαζε τη φασιστική επίθεση, που σκοπό ειχε την υποδούλωση...καλούσε το λαό και τους κομμουνιστές να αγωνιστούν για την τιμή και την εθνική μας ανεξαρτησία...Η πάλη θα ειναι πολύ δύσκολη και πολύ σκληρή. Μα ενα έθνος που θέλει να ζήσει πρέπει να παλέψει, αψηφώντας τους κυνδύνους και τις θυσίες. Ο λαός της Ελλάδας διεξάγει σήμερα εναν πόλεμο εθνικο-απελευθερωτικό ενάντια στο φασισμό του Μουσουλίνι. Δίπλα στο κύριο μέτωπο ο κάθε βράχος, η κάθε ρεματιά, το χωριό καλύβι με καλύβι, σπίτι με σπίτι πρέπει να γινουν φρούρια του Εθνικό-απελευθερωτικού αγώνα...Ολοι στο αγώνα, ο καθένας στη θέση του και η νίκη θα ειναι νίκη της Ελλάδας και του λαού της».
Ανεξάρτητα από πιά γνώμη εχει ο καθένας για τον Ζαχαριάδη, πρέπει να παραδεχθεί οτι απ το οκτώμβρη του 1940, ενάμισι χρόνο πριν κηρύξει η Γερμανία τον πόλεμο στη Σοβιετική Ενωση, με το γράμμα που έστειλε απ τις φυλακές της Κέρκυρας, ειχε περιγράψει τον τρόπο, την μορφή και το σχήμα που επρέπε να πάρει αντιφασιστικός αγώνας στον ιταλοαλβανικό πόλεμο και εν μέρει η Αντίσταση στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό καταρίπτει τον ισχυρισμό και εστω τη μομφή, που εχουν προσάψει στους κομμουνιστές οτι η ΕΑΜκική Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα άρχισε (27/9/41) μόνο μετά την κήρυξη του πολέμου της Γερμανίας στη Σοβιετική Ενωση. Μαλιστα δεν ειναι λίγοι αυτοί που ισχυρίζονται οτι η ίδρυση του ΕΑΜ, έγινε κατ εντολή της Μόσχας και οχι από πρωτοβουλία των Ελλήνων κομμουνιστών, παραβλέπωντας οτι οι πρώτες ανταρτικές ομάδες, (Ανδρούτσος και Οδυσσές στην Μακεδονία) ειχαν απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής πιάσει τα βουνά. Τα γεγονότα αυτά εχει καταγραφεί στη συνείδηση του λαού και την νεοελληνική ιστορία σαν γεγονότα αναμφισβήτητα.
Και αναρωτιέται κανείς καλά οι συνεργάτες, οι απόντες και αυτοί που της γύρισαν την πλάτη στις πιό κρίσιμες στιγμές. Αυτοί προκειμένου να δικαιολογήσουν τη συνεργασία και την απουσία τους απ το εγερτήριο σάλπισμα που καλούσε τον κάθε Ελληνα να κάνει το καθήκον του προς την πατρίδα θα τους «δικαιολογήσει» ο ιστορικός καταλογίζοντάς τους το ακατολόγηστο. Πως να δικαιολογήσει ομως το ίδιο το καθεστώς που με όλα τα μέσα, κατασταλτικά, ιδεολογικά, διαπαιδαγωγικά κλπ, να επιβάλουν αυτήν τη άποψη σαν ιστορική αλήθεια. Τα αστικά κόμματα και κυρίως τους ανθρώπους των γραμμάτων, που είπαν και έγραψαν αβασάνιστα και ιστορικοί ακόμα οτι πράγματι α) «αν η Γερμανία δεν κήρυται τον πόλεμο στη

Σοβιετική Ενωση, οι κομμουνιστές δεν θα έκαναν Αντίσταση» και β) οτι το «Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) έγινε με εντολή της Μόσχας.»
Αλήθεια, πως θα δικαιολογήσει όλους αυτούς, που ενώ γνώριζαν οτι ο Ναζισμός εκπροσωπούσε την πιό άνανδρη, την πιό σιχαμερή τυραννία που παρουσιάστηκε ποτέ πάνω στον πλανήτη Γή. Που ενώ γνώριζαν οτι η «νέα τάξη» θα ξαναγύριζε την κοινωνία των Ανθρώπων στην προτόγονη βαβραρότητα, θα καταργούσε κάθε νόμο, ηθική τάξη και δικαίο. Οτι θα επικρατούσε ο νόμος της Ζούγκλας στην Ευρώπη. Αυτούς που γνώριζαν οτι αυτό ηταν το περιεχόμενο της νέας τάξης;
Πως να δικαιολογήσει η ιστορία τους ανθρώπους, που γνώριζαν πως οταν ο Χίτλερ, προετοίμαζε τα εγκληματικά του σχέδια για την υποδούλωση των Ευρωπαϊκών λαών, και οταν κάποιος φίλο του τον ρώτησε με ποιόν τρόπο θα κατανικήσει την εσωτερική Αντίσταση των λαών, απάντησε με τη συνηθισμένη ξετσιπωσιά : «Σε κάθε τόπο θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς μου, γιατί θα ειναι ο μόνος τρόπος να αναδειχθούν και να πλουτίσουν στη χώρα τους» Και η πρόβλεψή του αυτή επαληθεύτηκε δυστυχώς. Σ όλες τις χώρες υπήρχαν ή βρέθηκαν οι διάφοροι Πετέν, Λαβάλ και Κούϊσλιγκ να προδώσουν τη χώρα τους. Μα και στη δική μας χώρα δεν ηταν λίγα τα φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα που έτρεξαν να προσφέρουν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους στον Χίτλερ.
Πρώτοι και καλύτεροι έτρεξαν οι (Τσολάκογλου, παρά την εξαπάτησή του απ τους Γερμανούν στον τρόπο λήξης του πολέμου) οι Μπάκοι, οι Γκοτζαμάνηδες, οι Καραμάνοι, στρατηγοί απάτριδες, πολιτικάντηδες και αρκετοί τυχοδιόκτες. Μετά οι Ράλλιδες, οι Γονατάδες κλπ. Με την πρόφαση να περισώσουν τάχα κάτι απ την καταστροφή, μα στην πραγματικότητα για να εξασφαλίσουν αξιώματα και πρωτοκαθεδρίες γι αυτούς και τους δικούς τους, κυλούσαν καθημερινά ολο και βαθύτερα στη λάσπη της προδοσιάς. Δέχθηκαν να καψομεσιάζονται βοηθώντας τη λεηλασία και την ερήμωση της χώρας, παρέχοντας στους κατακτητές το πρόσχημα της νομιμότητας σ όλα τα απάνθρωπα κακουργήματά τους. Να τα κρύβουν απ το λαό και να παρουσιάζουν το λαό στους κατακτητές πως τα αποδέχεται, πως τα εγκρίνει, πως τάχα ο λαός ειναι ενθουσιασμένος απ τις ευεργεσίες και την σκλαβιά του. Εκριβαν απ το λαό οτι η Μακεδομία και η Θράκη, κατοχυρώθηκαν εδαφικά στους Βουλγάρους και η Ηπειρος προορίζονταν για την Ιταλική Αλβανία, οτι τα Επτάνησα και οι Κυκλάδες τα ειχαν ήδη προσαρτήσει οι Ιταλοί.
Ο κόσμος πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και το αίμαι χυνόταν άφθονο. Οι υλικές καταστροφές με την παράλληλη σωματική εξαθλίωση του λαού, καθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε και νέοι νεκροί απ την πείνα και την εξαθλίωση προσθέτονταν. Ομως ακόμα περισσότερα, βαρύτερα και σκληρότερα ηταν τα πλήγματα που προξενούσαν οι αυθαίρετες και οργανωμένες αρπαγές του πλούτους της χώρας και ειδικά των τροφίμων, που οδηγούσαν στην ηθική κατάπτωση και εξαθλίωση της Ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Που οδήγησαν αυτόν τον περήφανο λαό στους σκουπιδοτενεκέδες.
Αυτοί λοιπόν, οι ανθρωποι προκειμένου να δικαιολογήσουν τη δική τους ολιγωρία και την εθνική προδοσιά, τόλμησαν να ξεστομίσουν την πιό βαριά, την πιό φοβερή για τη χώρα και το λαό λέξη : οτι τον όποιο αγώνα έκανε ο λαός, για τη συντριβή του φασισμού και την απέλευθέρωση της χώρας, δεν το έκανε από μόνος του

αλλά «κατ υπόδειξη και για λογαριασμό της Μόσχας». Βέβαια αυτή η άποψη εκτός του οτι δικαιολογούσε τη δική τους συνεργασία εξομοιώντας τους αγωνιστές με τον εαυτό τους, άνοιγε και ο δρόμος για να γίνουν αυτοί οι μελλοντικοί ήρωες αυτού του υπέροχου και αξιοθαύμαστου αγώνα. Εναν αγώνα εθνικό-πατριωτικό, που τον θαύμασε η οικουμένη προσάρμοσαν και την τετράχρονη κατοχική ιστορία στα δικά τους μέτρα. Αυτοί που κατευθύναν αυτή την άποψη ξέρουν, οτι με το πέρασμα του χρόνου η μνήμη ατονεί και η οργή αμβύνεται.
Και για να ειναι σίγουροι έπρεπε ολοι οι αγωνιστές να σπιλωθούν σαν «εθνικοί προδότες», για να επιβεβαιωθεί η Ρήση οτι «στην Ελλάδα, καμιά, μα καμιά απολύτος πατριωτική πράξη και προσφορά δεν έμεινε ποτέ ατιμώρητη» Οση ομως προσπάθεια και αν κάνουν, οσα μέτρα και αν πάρουν και οση προσαρμογή στα μέτρα τους και κάνουν, οι απόψεις αυτές δεν θα αντέξουν στο αμόνι της ιστορίας. Και αυτό γιατί η σύγκριση ειναι εξοντωτική, Οι Αντιστασιακοι υπερασπίζονταν τη λευτεριά, την Ανθρωπιά, τον προγονικό και σύγχρονο πολιτισμό. Τον σεβασμό στην ιστορία που τιμούσαν πολεμώντας οι ίδιοι, ενώ αυτοί προκειμένου να επιβιώσουν για να σφετεριστούν ξανά την εξουσία και τα προνόμια τους, αλλοι συνεργαζόμενοι και άλλοι αναζήτησαν απάνεμα λιμάνια ειχαν προαποφασίσει να βιάσουν την ιστορία.
Τέτοια αθλιότητα, τέτοια ξετσιπωσιά, τέτοια ύβρις και τέτοια αγνωμοσύνη για Ανθρώπους, που συναισθανόμενοι τους κινδύνους που διέτρεχε χώρα και λαός μετά την κατάκτηση οχι μόνο άκουσαν το εγερτήριο σάλπισμα, αλλα οταν ο αγωνιστής οργανωμένος στις πολιτικές οργανώσεις του ΕΑΜ, αποφάσιζε να ενταχθεί στο ένοπλο τμήμα του : τον ΕΛΑΣ την ώρα που έπαιρνε το όπλο στα χέρια του από τον επικεφαλής της μονάδας του, τα πρώτα λόγια που έλεγε ηταν «... ορκίζομαι Σέ Σένα, Ω Ιερή Πατρίδα !...Το όνομά Σου θα γίνει στο εξής ο οδηγός των πραξεών μου, και η ευτυχία Σου η ανταμοιβή των κόπων μου». Μόνο άνθρωποι ανιστόρητοι, ασυνείδητοι, πρόχειροι και επιπόλαιοι. Μόνο άνθρωποι χωρίς επίγνωση των λόγων και έργων. Ανθρωποι άσχετοι, πορωμένοι και εχθροί της πατρίδα, θα μπορούσαν να διαπράξουν τέτοια εγκλήματα εις βάρος της πατρίδας και να ξεστομίσουν τέτοια λόγια γι αυτούς που πρόσφεραν τα πάντα και τη ζωή τους ακόμα για να ξεσκλαβωθεί η Ελλαδίτσα μας απ τα γαμψά νύχια του φασισμού. Και το ακόμα πιό τραγικό η συμμετοχή τους στην Αντίσταση τους στερούσε το δικαίωμα να λέγονται και να ειναι ανθρωποι.
Ο κατοχικός αγώνας συλλογικός και ατομικός, ηταν ενα κορυφαίο γεγονός. Ειχε και αυτός ο αγώνας τις Σαλαμίνες του, τους Μαραθώνες του, τα Κιούγκια, τα Αρκάδια, τα Ψαρά, τα Δραγασάκια και τις Αραπίτσες του. Αν δε πάρουμε υπόψη τα σύγχρονα πολεμικά μέσα που έπρεπε να αντιμετωπίσει ο κάθε αγωνιστής και τα δεινά που ειχε υπέστει ο λαός, εκτός απ το κατεστημένο που τον αγνόησε, τον καταδίκασε και για να μπορέσει να εξοντώσει τους συμμετέχοντες στον αγώνα τον χαρακτήρισε σαν το «μεγαλύτερο έγκλημα και εθνική προδοσιά», σημαίνει πως τυφλωμένοι απ τα ταξικά και προσωπικά συμφέροντα, δεν δύστασαν να αγνοήσουν και να μήν αποδίδουμε την πραγματική σημασία που ειχε για τη χώρα και το λαό μας ο αγώνας του 1940-45. Σε τίποτα δεν υστερούν τα Καλάβρυτα απ το Δραγασάκι , ο Χορτιάτης απ το Κούγκι, το Κούρνοβο και Δίστομο απ το Αρκάδι, η Κατράνιτσα και το Μεσόβουνο απ την Αραπίτσα και τόσα αλλα έξ ίσου φρικτά ολοκαυτώματα.

Αντί να αναγνωρίσουν αν οχι να ομολογήσουν, οτι ολα αυτά που έκαναν και είπαν για το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ειχαν ενα συγκεκριμένο σκοπό και στόχο. Στο στόχαστρο ηταν οι Νέες λαϊκές δυνάμεις που βγήκαν στο προσκήνιο. Οι δυνάμεις που θα πίεζαν για να σπάσουν τις παλιές κλειστές σχέσει και φόρμες ζωής και παραγωγής, αναζητώντας τρόπους να εκδηλωθεί το καινούριο ανεξάρτητο πνεύμα και να λειτουργήσει σε μια άλλη διάσταση η πολιτική, η οικονομική και η κοινωνία. Κυρίως να απελευθερωθεί γενικότερα η Ανθρώπινη σκέψη και δράση. Τώρα πιά ηταν έκδηλη και η ανάπτυξη του διεθνισμού και της οικουμενικότας. Ξέφευγε και αυτή απ τις στενές μυθολογικές παραδόσεις και αναζητούσε ελεύθερα τις αρχές που διέπουν τη φύση και τη ζωή. Φορέας γι αυτές τις ριζικές μεταλλάξεις και τρόπο σκέψης ηταν η Αριστερά-το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ όμως ειχε περγαμηνές αγώνων και θυσιών, αναγνωρισμένες και αποδεκτές απ την οικουμένη. Αυτές ακριβώς τις περγαμηνές, τους αγώνες και τις θυσίες ειχαν στο στόχαστρο οι δυνάμεις της συντήρησης και της αντίδρασης. Αυτές και τους φορείς τους ήθελαν να εξοντώσουν.

Στον ιδεολογικό και πολιτικό-κοινωνικό τομέα, οι αντιδραστικές και κυρίως οι σκοτεινές δυνάμεις, και οι Αγγλοι που καθοδηγούσαν τα γεγονότα, ήξεραν οτι χωρίς την εξόντωση του φορέα της Αντίστασης και την αποσιώπηση της προσφοράς του, δεν μπορούσαν να αρθρώσει λέξη, για συμμετοχή και προσφορά προς το λαό και την πατρίδα. Γι αυτό και φρόντιζαν, οχι απλώς να θυμίζουν αλλα και να υπερ τονίζουν αυτά που ενοχλούσαν την Αντίσταση και να κρύβουν συστηματικά αυτά που δεν ήθελαν να θυμούνται. Στο πνεύμα αυτό εχει γραφτεί η ιστορία του 21 και αυτή του 1940-1944, μα και αυτή του 1945-1947 και το «δίκαιο» και η «αλήθεια» πήγε με το μέρος αυτών που ειχαν τα μέσα να επιβάλουν αυτά που ήθελαν, μα και να κρύψουν αυτά που δεν ήθελαν. Η φεουδαλική αριστοκρατία το 21, ταυτισμένη με τον κλήρο που έλεγχε τα πάντα και την μοναρχία ηταν αυτό που τους εδωσε τη δυνατότητα να επιβάλουν στους αστούς τον ιστορικό συμβιβασμό και να γράψουν και την ιστορία στα δικά τους μέτρα. Το ίδιο περίπου έγινε και με τη συγγραφή της ιστορίας του 1940-1974.

Για την υλοποίηση αυτού του «πολυπόθητου και πολύτιμου στόχου» στην Ελλάδα του 1945, δεν ηταν ανάγκη να εισαι ένοχος για να φοβάσε οτι μπορεί κάποιος να σε στείλει εξορία, φυλακή και στο απόσπασμα ή και να σε σκοτώσει καθ όδων, χωρίς να του ζητηθούν ευθύνες, μα ούτε και τον λόγο για τον οποίο σκότωσε εναν Ανθρωπο. Αντίθετα ο άνθρωπος αυτός θα καταξιωθεί και σαν ο κατ εξοχήν «έλληνας» και οταν έρθει η ώρα κατανομής αξιωμάτων, θα ειναι μεταξύ των ανθρώπων που θα επιβραβεύονταν για την ...

Οι ανθρωποι αυτοί που χειραγώγησαν τη μνήμη για ιδεολογικούς λόγους δεν ειχαν τύψεις, επειδή απλούστατα δεν ειχαν εθνικό-πατριωτική συνείδηση. Και πράγματι δεν ειχαν γιατί αν είχαν δεν θα έκαναν το ΠΑΝ για να τελειώσουν με την «Ελλάδα του Βουνου». Με την μεγάλη ψυχή και γεωγραφία εκείνης της Γενιάς. Και αυτό γιατί τους ενδιέφεραν μόνο τα ταξικά και ατομικά τους συμφέροντα. Η πείρα υπήρχε. Εκαναν και με την Εθνική Αντίσταση ό,τι έκαναν και το 21. Οταν για τους ίδιους λόγους ασελγούσαν πάνω στο Νεανικό σώμα της Ελλάδας, οταν φυλάκιζαν και εξόριζαν την ηθική του Νεοσύστατου Εθνους. Οπως τότε εκμηδένιζαν την ψυχή της Επανάστασης, τον Κολοκοτρώνη και χλέβαζαν τον σημαντικότερο ιστορικό αγώνα του λαού μας, σαν προϋπόθεση για να

εγκαταστήσουν τους αποικιοκρατικούς θεσμούς και δομές. Ετσι και τώρα για να εκμηδενίσουν την αξία και να περιόρισαν τη γεωγραφία της Εθνικής Αντίστασης, δολοφόνησαν την ηγεσία της. Με αντάλλαγμα να εξασφαλίσει την προστασία των ξένων, που οπως παλιά ηταν οι φύλακες άγγελοι των συμφερόντων τους.
Η Εθνική Μνήμη δεν μπορεί να ειναι επιλεκτική. Πολύ περισσότερο δεν μπορεί να ειναι ταξική. Η Ελληνική πολιτεία, πότε δεν οργάνωσε την προβολή της οικουμενικής αξίας και την προσφορά της Εθνικής Αντίστασης. Εκανε το αντίθετο. Επειδή ηταν απούσες οι αντιδραστικές δυνάμεις, για να μην φανεί η γύμνια και η έκταση του εγκλήματος που διέπραξαν για αλλη μια φορά εις βάρος του λαού και της χώρας, την διαστρέβλωσε την παραποίησε και την καταχώνιασε, με απώτερο σκοπό να την πρασαρμόσει στο μέλλον στα δικά της μέτρα. Μα και αυτά τα λίγα που εχουν γραφτεί υπέρ που λαού γενικά και των αγωνιστών ειδικά το 21τα έγραψαν οι ξένοι. Οι φιλέλληνες και δεν μπορούσαν να τα διαστρέψουν, να τα αλλιώσουν και να τα προσαρμόσουν στα δικά τους μέτρα.
Τρανή και αδιάψευτη απόδειξη αποτελεί ο Μακεδονικός αγώνας του 21, και ο αγώνας του 1912. Αφού δεν συμμετείχαν οι φιλέλληνες να καταγράψουν τη συμμετοχή και τη δράση του λαού και να εξάρουν οπως έγινε για το Μοριά και τη Ρούμελη τον ηρωϊσμό και την αυτοθυσία τον αγωνιστών, ο Μεκεδονικός αγώνας αν δεν καταχωνιάστηκε στο σύνολό του, αναφέρεται με πέντε αράδες όλο κι όλο. Και κυρίως αποσιωπάται η ξεχωριστή σημασία και συμβολή του Μακεδονικού αγώνα, σε σχέση με αυτή του Μοριά και της Ρούμελης, που λόγο γεωστρατηγικής σημασίας μπορούσαν να ελπίζουν ή και πίστευαν ακόμα στην απελευθέρωση τους, ενώ για τη Θεσσαλία και ειδικά την Μακεδονία για λόγους Γεωστρατηγικούς ηταν δεδομένο οτι δεν πρόκειται να απελευθερωθεί οπως ο Μοριάς και η Ρούμελη το 21. Το γεγονός αυτό το γνώριζαν οι Μεκεδόνες αγωνιστές. Κι όμως οχι μόνο αγωνίστηκαν κάτω απ πολύ πιο δύσκολες συνθήκε και έγραψαν την «ανύπαρκη» ιστορία στον Μακεδονικό χώρο, αλλα και οταν οι αγωνιστές ενέγγραψαν εκείνες τις υποθήκες, που θα πιστοποιούσαν στην παγκόσμια και ειδικά στην Ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, οτι η Μακεδονία ειναι ελληνική και όταν αυτό ο λαός της Μακεδονίας στο σύνολό του το συνειδητοποίησε αυτό και αφού διαδιαμόρφωσαν και τις δομές εκείνες, που θα διατηρούσαν άσβεστη αυτή τη φλόγα, δεν επαναπαύτηκαν στις δάφνες.
Οσοι επέζησαν των πολλών και άνισων συγκρούσεων κατέβηκαν στη Ρουμελη και το Μοριά. Πολέμησαν στο πλευρό των συναγωνιστών τους, έτσι ωστε να διαμορφωθεί εστω μόνο στο χώρο του Μοριά και της Ρούμελης η Νεοελληνική εθνική και κρατική οντότητα. Αυτά οσον αφορά το 21. Υπάρχει ομως η ίδια ιστορική αποσιώπηση και για τον μακεδονικό αγώνα του 1912.
Βέβαια παρά την αποσιώπηση του Μακεδονικού αγώνα κανένας δεν πιστεύει οτι ο αγώνας για την απελευθέρωση της Μακεδονίας άρχισε με το Κομητάτο. Βέβαια και το Κομητάτο, αλλά τον κύριο, αποφασιστικό και καθοριστικό ρόλο τον έπαιξε ο Μακεδονικός λαός, με βάση τις υποθήκες που έγγραψαν και τις δομές που διαμόρφωσαν οι αγωνιστές του 21. Υποθήκες και δομές που ακολούθησε πιστά και σύσωμος ο Μακεδονικός λαός, χτίζοντας μέρε την μέρα και πέτρα την πέτρα την υποδομή εκείνη πάνω στον οποία θα στηρίζονταν και θα μπορούσε να δράση Κομητάτο και αργότερα ο στρατός το 1912.

Ο κόσμος του ΕΑΜ, δεν ειχε μόνο νέες ιδέες, ιδανικά και οράματα. Η ΕΑΜική Αντίσταση ειχε τις πρωτιές. Η πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο συμβολισμό και ακτινοβολία ηταν το κατέβασμα της Χιτλερικής (Βάστικας) από την Ακρόπολη απ το Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα. Ειχε την μαζικότερη από όλους τους λαού συμμετοχή στον αντικατοχικό και αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα. Εναμισι εκατομμύριο οργανωμένα μέλη, εννενήντα (90,000) και πλέον χιλιάδες ένοπλο στρατό τον (ΕΛΑΣ), τριακόσιες πενήταν (350,000) χιλιάδες ΕΠΟΝίτες, απ τους οποίους το 40% γυναίκες και το 90% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης. Ειχε τριακόσιες πενήντα (350) ημερησίες και εβδομαδαίες εφημερίδες και ενα τεράστιο αριθμό περιοδικών και εκατοντάδες πολιτιστικές λέσχες. Δεν υπήρχε πόλη και χωριό, που να μην εχει τις δικες του τοπικές εφημερίδες, περιοδικά και λέσχη. Αυτήν την λαϊκή ομοψυχία, θέληση και δύναμη ήθελαν να εξοντώσουν με τη φωτιά και το σίδερο.
Ετσι φτάσαμε η Ελλάδα να ειναι η μόνη χώρα της Ευρώπης, που ενω βρίσκεται στο στρατόπεδο των νικητών, οι φασίστες συνεργάτες των κατακτητων, οι δοσίλογοι και οι προδότες για μιά ακόμα φορά στραγγάλισαν τη δημοκρατία. Το Αντιστασιακό κίνημα βρέθηκε υπο το κράτος της λευκής τρομοκρατίας. Εκατοντάδες δολοφονήθηκαν και καθημερινά δολοφονούνταν αναίτια στους δρόμους. Δεκάδες χιλιάδες βρέθηκαν στις εξορίες και στις φυλακές και εκατοντάδε χιλιάδες διώνταν. Και όλο αυτό το μακελιό έγινε στο όνομα της διάσωσης της προπολεμικής «δημοκρατίας» που «κινδύνευε» απ το λαό της.
Οι εκλογές του Μάρτη του 1946 ηταν μια κρίσιμη καμπή, καθώς αντιπροσώπευαν την τελευταία ευκαιρία ειρηνικής εξέλιξης μετά τον εφιάλτη της κατοχής και την ώμη ιμπεριαλιστική ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Επέμβαση που οδήγησε στη σύγκρουση του Δεκέμβρη. Η ευκαιρία αυτή ομως χάθηκε παρά τις αλεπάλληλες εκκλήσεις της Αριστεράς και του λαού γενικότερα για συμφυλίωση. Η εκδικητική δεξιά κυβέρνηση με επικεφαλής τον Ντίνο Τσαλδάρη, επιβάρυνε την ήδη πολωμένη πολιτική κατάσταση. Πριν ακόμα απ τις εκλογές, η άλογη βία, η λευκή τρομοκρατία και η κάθε είδους αυθαιρεσίες, και δεδομένα που συνέβαλαν στην υποτίμηση της Ανθρώπινης ζωής, ετσι ώστε να μπορεί να την αφαιρεί ατιμώρητα και μάλιστα επιβραβευμένα ο κάθε παρακρατικός και η πολύμορφη καταπίεση της Δεξιάς, οδήγησε τους πρώην αντάρτες του ΕΛΑΣ πίσω στα βουνά, προκειμένου να μην δολοφονηθούν απ το παρακράτος, το επίσημο κράτος και τους διάφορους συμμορίτες που ειχαν οργανώσει, εξοπλίσει και καθοδηγούσαν οι ίδιοι Αγγλοι και χρησιμοποιούσε η Δεξιά.
Στη συγκυρία του επερχόμενου τέλους του 2ου παγκοσμίου πολέμου οι μεγάλοι μας Σύμμαχοι, ξέχασαν τις υποσχέσεις τους για την αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών, σύμφωνα με τον χάρτη του Ατλαντικού και της συμφωνίας της Τεχεράνης. Στα πλαίσια της εξυπηρέτησης των δικών τους εθνικών συμφερόντων, ξέχασαν τους αγωνιστές του λαού μας, τις θυσίες, την προσφορα σε αίμα και τις ανυπολόγιστες υλικές ζημιές, και ο καθένας τους χωριστά, οι Αγγλοι για την εξυπηρέτηση των μητροπολιτικών τους συμφερόντων, οι Αμερικάνοι των μακρόχρονων γεωπολιτικών τους επιδιώξεων και οι Ρώσοι για την εξασφάλιση της ησυχίας τους, στις χώρες που αποτελούσαν τους άμεσους τακτικούς και επιδιωκόμενους στόχους τους. Η Γεωπολιτική θέση της χώρας μας, βρέθηκε να ειναι στο κέντρο των δικών τους άμεσων στρατηγικών συμφερόντων. Ετσι τον

Οκτώμβη του 1943 στη Μόσχα, οι ηγέτες των τριών Μεγάλων δυνάμεων, στην ιστορική τους συνάντηση με το παραπάνω θέμα, και οσα αλλα περιλαμβάνονταν στη σφαίρα της διεξαγωγής του πολέμου, που έφτανε στο τέλος του, μοίρασαν τις σφαίρες επιροής του καθενός, στο στρατηγικό σημείο των Βαλκανίων.
Ετσι μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, η χώρα μας βρέθηκε και με τους νεοκατακτητές Αμερικανούς, οπως ειχε βρεθεί και το 1821 με τους Αγγλους, που σαν αυτοκρατορική τότε δύναμη ακολουθούσε και εφάρμοσε για εκατόν είκοση χρόνια εις βάρος της Ελλάδας, μια πολιτική που ουσία και περιεχόμενο στο χώρο της Βαλκανικής Χερσονήσου και ειδικά του Αιγαίου και τη λεκάνη της Μεσογείου ηταν: Να μήν επιτρέψει στη Ρωσία επι Τσάρου και αργέτερα της ΕΣΣΔ να μεγαλώσει και την Τουρκία να μην αδυνατήσει και μικραίνει σε μέγεθος. Την ίδια πολιτική εφαρμόζει από το 1947 και η Αμερική. Μια πολιτική που αντιστρατεύτηκε και εξακολουθεί να αντιστρατεύεται πολύλπευρα τα εθνικά μας συμφέροντα: Κύπρος, καθημερινή αντιπαράθεση, επερξοπλισμούς, αμφισβητήσεισκλπ.
Η Αγγλία και η Γαλλία πριν απ την εισβολή της Ιταλίας στη χώρα μας ειχαν δηλώση πως αν η χώρα μας δεχθεί επίθεση θα προστρέξουν σε βοήθεια. Η Γαλλία ειχε ήδη καταληφθεί πριν εισβολή της Ιταλίας, η Αγγλία ομως που η Ελλάδα ηταν η μόνη χώρα που της ειχε μείνει σύμμαχος μετά την επίθεση της Ιταλίας στις αρχές του 1941 έστειλε ενα στρατιωτικό απόσπασμα σαράντα (40) περίπου χιλιάδων ανδρών. Οταν ηρθαν οι Αγγλοι στην Ελλάδα ελληνό-ιταλικός πόλεμος βρίσκονταν περίπου στα μέσα του χρόνο διεξαγωγής του. Τα μηνύματα για βοήθεια των Γερμανών στους Ιταλούς ηταν δεδομένη. Μπορεί ο Μεταξάς να έπαιρνε την μεταλαβιά του στο Σίτι του Λονδίνου, ετσι ομως οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ευρώπη και την Ασία, ο Μεταξάς ειχε αρχίσει οχι μόνο να αλληθωρίζει προς τους Γερμανούς και τους Ιταλούς, αλλα και να διαμορφώνει και τις προϋποθέσεις εκείνες που θα του έδιναν τη δυνατότητα να ολοκληρώση το όνειρο της ζωή του. Μπροστά σε αυτόν τον κίνδυνο η προσφορά της Αγγλίας σκοπό ειχε να ανισχύσει το βασιλιά και να αποτρέψει τον Μεταξά απ κάποια κίνηση. Φαίνεται πως ο Μεταξάς δεν παρέκλινε απ την προσπάθεια, γι αυτό και μόλις ηρθε το Αγγλικό απόσπασμα στην Ελλάδα ο Μεταξάς...
Βέβαια το μοίρασμα σε ζώνες επιρροής των Βαλκανίων έγινε. Εμεις σαν εθνος, σαν κίνημα εθνικό-απελευθερωτικό είχαμε την κακή τύχη ο ενας να μας εγκαταλείψει και οι αλλοι δυό οχι μόνο δεν θέλησαν να αποδεχθούν την συνεισφορά αλλα και ούτε συγχώρεσαν ποτέ το λαό μας για το μεγαλείο των επιδιώξεων της Εθνικής μας Αντίστασης. Ενα μεγαλείο συνεισφοράς και θυσιών που δεκάδες χιλιάδες Ελληνες πολεμιστές στον Αλβανικό και Μακεδονικό Μέτωπο και στη Μάχη της Κρήτης και εκατοντάδες χιλιάδες Ελληνες και Ελληνίδες στην τετράχρονη Εθνική Αντίσταση που σκοπό είχε: ΕΛΛΑΔΑ ΑΚΕΡΑΙΑ, ΕΘΝΙΚΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ-ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΗ-ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ-ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ, που ειναι αναγκαίο στάδιο για κάθε κατοπινή Κοινωνική Αλλαγη, για την οποία θα αποφάσιζε κυριαρχικά ο Ελληνικός Λαός πότε-πως και ποιά αλλαγή θα πραγματοποιούσε αν οι «σύμμαχοι» δεν την ματαίωναν δυναμικά με την ένοπλη Αγγλική επέμβαση τον Δεκέμβριο του 1944.
Η μοιασιά έγινε. Τώρα πλέον έπρεπε να παρθούν και εκείνα τα πρακτικά μέτρα που θα υλοποιούσαν αυτή τη μοιρασιά. Η πρώτη φάση ηταν η επέμβαση του Δεκέμβρη 1944, ακολούθησε η συμφωνία της Βάρκιζας και ο αφοπλισμός του

ΕΛΑΣ. Τώρα πιά το λόγο ειχαν οι συνεργάτες των κατακτητών και οι διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Αγγλοι. Το ΕΑΜ ομως εξακολουθούσε να διατηρεί την επιρροή του στο λαό. Επρεπε πριν οδηγηθεί η χώρα στις εκλογές να περιοριστεί αυτή η επιρροή το πολύ στο 10%. Το έργο αυτό θα το αναλάμβανε η «καλή» και «δίκια» οργάνωση και διαξαγωγή των εκλογών και η βία. Η λευκή τρομοκρατία και το αβέβαιο της ζωής, ετσι ωστε και οι «διεθνείς» παρατηρητές να επιβεβαιώσουν το ποσοστό του 9% που «συγκέντρωσε» η αποχή που κήρυξαν οι πολιτικές δυνάμεις που συμμετείχαν στο ΕΑΜ.

Ομως παρά το μακελιό, η Ελλάδα μετά τον εμφύλιο πόλεμο κάθε άλλο παρά πρότυπο δημοκρατίας αποτελούσε. Η πικρία που ίσως αναπόφευκτα προκάλεσε ο εμφύλιος πόλεμος, θα έριχνε οπωσδήποτε μια μακροχρόνια σκιά στην πολιτική και τη ζωή του λαού για αρκετές δεκαετίες, όπως ακριβώς ειχε συμβεί και με τα πάθη που ξεσήκωσε ο Εθνικός Διχασμός στη διάρκεια του Α! παγκοσμίου πολέμου. Διχασμός που στάθηκε η αιτία οχι μόνο να διαστρέψει αλλα και να αποπροσανατολίσει όλη την πορεία της μεσοπολεμικής πολιτικής και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης της χώρας.

Και ενώ όλοι κόμπαζαν οτι αυτό το ανατριχιαστικό μακελιό γίνονταν για τη διάσωση της δημοκρατίας, πολύ γρήγορα έγινε φανερό οτι πρωταρχικός σκοπός όλων των μετεμφυλιακών κυβερνήσεων κύριο μέλημα και στόχο ειχαν την περιστολή της Αριστεράς τόσο στο εσωτερικό, οσο και στο διεθνές πεδίο παρά την οποιασδήποτε σοβαρή προσπάθεια μεταρύθμισης και ανασυγκρότησης της κοινωνίας. Οσο για τον ισχυρισμό οτι το απάνθρωπο αυτό μακελιό, έγινε για τη διάσωση της δημοκρατίας, θα μπορούσε να τον προβάλει κανείς μόνο σε περίπτωση που η χώρα βίωνε, προπολεμικά ή κάποτε στο παρελθόν την πραγματική, εστω αστική δημοκρατία και για μήν τη στερηθεί ο λαός, ας θυσιάζαμε αυτούς που την «επιβουλεύονταν». Μόνο αυτός που θύμαται να ειχε βίωσε αυτήν τη ιδεώδη Δημοκρατία που επικαλούνταν θα μπορούσε να το επικαλεσθεί αυτό.

Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα και σε τέτοια κλίμακα, που ηταν πρωτοφανή ή ειχαν να συμβούν στη γηραιά ήπειρό μας αρκετούς αιώνες, οσον αφορά τα μέσα του πολέμου και τη συμπεριφορά των εμπολέμων. Τα πολεμικά μέσα ηταν πολυφονικά, ταχυκίνητα, ευθύβολά και μακρύβολα, και η συμπεριφορά οχι μόνο βάρβαρή, απάνθρωπη αλλά και κτηνώδης. Αλλη μια διάκριση σε σχέση με τον Α! Παγκάσμιο πόλεμο, ειναι οτι δεν υπήρχε αυτό που το έλεγαν και εννοούσαν τότε μετώπισθεν. Το απυρόβλητο. Παντού γίνονταν επιχειρήσεις.

Η κατοχή ηταν ένας σεισμός για την ελληνική κοινωνία και το λαό. Στην αρχή προκάλεσε κατάπληξη και ανυσυχία. Τα παλιά κόμματα διαλύθηκαν και οι τάξεις που υπήρχαν αποσυνδέθηκαν. Οι αξίες κλονίστηκαν, μαζί και οι ηθικές. Οι ηθικοί φραγμοί οδηγήθηκαν σε κατάπτωση. Οι κατακτητές δολοφονούν την μικρή και αναιμική οικονομία της χώρας, με την υποχρέωση που μας επέβαλαν να διατρέφει ή χώρα μας τα στρατευμάτων κατοχής και οι διάφορες μονάδες να ερημώνουν κατά βούληση την ύπαιθρο με τις επιτάξεις και τις αρπαγές απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Ο αγώνας για την ύπαρξη πήρε τη θηριώδη σφραγίδα στην ψυχολογία του ανθρώπου. Ο λαός γενικά και το προλεταριάτο ειδικά

καταδικάζεται στην αναδουλειά και την πείνα. Στην ίδια θέση βρέθηκαν και οι μισθωτοί. Ο ιδιωτικός και δημόσιος υπάλληλος, αυτός ο τραγικός αιώνιος ακροβάτης ανάμεσα στην πείνα και την αξιοπρέπεια, εχασε κάθε ισορροπία. Το κρυφό μαρτύριο έγινε φανερό. Σιγά-σιγά αποσκελετώθηκε αυτός και η οικογένειά του. Και για τους μιστωτούς άνοιξε πλατύς ο δρόμος για το θάνατο. Οι μικροί και οι μεσαίοι εισοδηματίες και πολλοί, γλυκά αποκοιμισμένοι επάνω στην επανάπαυση της εξασφαλισμένης ζωής, ξύπνησαν έκπληκτοι μπροστά στο τραγικό φάσμα της πείνας.Το ίδιο και χειρότερα γίνονταν και στα χωριά, παρ όλη τη φαινομενική υπερτίμηση των αγροτικών προϊόντων. Η μαύρη αγορά δολοφωνούσε ψυχές, διέλυε οικογένειες και έκλεινε σπίτια.Τα κοινωνικά αποβράσματα έβγαινουν στην επιφάνεια και έδειχναν τον πραγματικό τους πρόσωπο με τις απειλές, τις κλοπές, τις βιοπραγίες και τις δολοφονίες. Η αβεβαιότητα για το αύριο πλανιόταν πάνω απ την Ελλάδα. Η εγκατάλειψη απ την «ηγεσία» προβλημάτιζε το λαό.

Οι φασιστικές ελληνικές εφημερίδες, που τώρα πιά δεν χρειάζεται να κρατήσουν ούτε τα προσχήματα, δηλητηριάζουν ασύστολα την κοινή γνώμη και την προτρέπουν να συνεργαστεί με τους κατακτητές. Η «Εστία»στις 29/4/41, ζητούσε «την ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων» και την επομένη 30/4/41,η «Καθημερινή»έγραφε: «Ο πόλεμος τελείωσε για την Ελλάδα. Ο ελληνικός στρατός κατέθεσε τα άπλα. Αλλά ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ. Δια την πραγματική ειρήνευση, χρειάζεται και ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων, η γοργή επάνοδο των είς την ψυχικήν γαλήνην δια να προσαρμοστούν με όλην την ενεργητικότα είς τα πολλαπλά καθήκοντα, τα οποία τους επιβάλλει η Νέα τάξης πραγμάτων».

Η εγκατάληψη, το χάος και η δυστυχία που ακολούθησε απ την κατάρευση του μετώπου και η πεποίθηση της νίκης του άξονα, σε συνδιασμό με τα πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερεμανοί: 4οΑυγ/νοί, αυτοί που τα συμφέροντά τους ειχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα-μεγαλοαστική τάξη, μεγαλέμποροι, εισαγωγείς, βιομήχανοι, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός), συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ενα και μόναδικό στόχο ειχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώσουν την παραμικρή ανυσυχία για το μέλλον της. Και οταν αρχισαν οι πρώτες Αντιστασιακές κινήσεις, αυτοί άρχισαν σε συνεργασία με τους κατακτητές να οργανώνουν ένοπλα τμήματα καταπολέμησης κάθε Αντιστασιακής δράσης. Με αποκορύφωμα την δημιουργία των Ταγμάτων Ασφαλείας.

Και ενώ αυτά έλεγαν και έκαναν, μετακατοχικά οι απόντες του μεγάλου σηκωμού διαμόρφωσαν το βολικό σχήμα μέσα στο οποίο χωρούν όλοι και κυρίως οι πολέμιοι και οι απόντες της Αντίστασης έλεγαν : «Κατελήφθη η χώρα, όλος ο κόσμος ηταν εχθρός της κατοχής και έτοιμος για θυσίες και αγώνα. Οποιος ήθελε μπορούσε να προσελκύσει το λαό και να αρχίσει αμέσος πόλεμο με στους κατακτητές. Μάλιστα μπορούσε να παρασύρει το λαό και σε αντεθνικόφρονες ιδέες ακόμα, ενώ ο ελληνικός λαός ειναι γεννημένος εθνικόφρανας. Αν προλάβαινες μπορούσες εύκολα να κάνει ό,τι θέλεις και να γίνεις και ηγέτης».

Αφού λόιπον, ετσι ειχαν τα πράγματα αναρωτιέται κανείς: γιατί δεν τους κάηκε καρφί για τον «εθνικόφρονα» λαό και την Ελλάδα; Γιατί η Ελλάδα, που απ το 21 ηταν «Νοικοκύρης» στον τόπου οπως μας έλεγαν στο σχολείο, το στρατός και την υπόλοιπη καθημερή ζωή, γιατί η Ελλάδα του Γ! «Ελληνό-χριστιανικού

πολιτισμού» και της ΕΟΝ, αμέσως μετά κατάληψη απ τον άξονα αυτοδιαλύθηκε; Αφού λοιπόν, ο «καθένας εύκολα μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει και να γίνει και ήγετης ακόμα γιατί η «ηγεσία» δεν ανέλαβε η ίδια την ηγεσία της Αντίστασης, αλλα εγκαταλείψανε την κατακτημένη χώρα και άφησαν την πρωτοβουλία στους τρισκατάρατους κομμουνιστές; Και το κυριότερο πώς μια χώρα με προϊστορια και ιστορία αιώνων, έγινε απ την μιά στιγμή στην άλλη ξέφραγο αμπέλι; Γιατί ; Γιατί ; Γιατί ; poyrkoya που λένε και οι Γάλλοι ; Μπορεί η μνήμη με τον καιρό να ατονεί και η οργή να αμβύνεται, ο απροσμέτρητος κυνισμός ομως, οταν προέρχεται απ τους απόντες και κυρίως απ αυτούς που συνεργάστηκαν με σκοπό να πολεμήσουν την Αντίσταση εξοργίζει.

Αυτές ειναι παιδαριώδεις απλουστεύσεις και σαν τέτοιες αποτελούν κακό παράδειγμα για ενα λαό σαν το δικό μας. Τα πράγματα δεν εξελήχθηκαν τόσο ειδυλιακά. Γι αυτούς που συμμετείχαν στα γεγονότα, αυτό που έγινε και σώθηκε η Ελλάδα, απ τον αφανισμό και από εκεί που την οδηγούσαν οι πρώην «τάγοι», δεν ήταν προϊόν της τύχης, της σύμπτωσης ή κάποιας αλλης συγκυρίας, αλλα αποτέλεσμα μακρόχρονου προβληματισμού και δράσης των προοδευτικών πολιτικών δυνάμεων και των απλών Ελλήνων. Αυτών των δυνάμεων που αποφάσισαν και είπαν:

«...Ορκιζόμαστε είς Σέ, ω Ελλαδίτσα μας, οτι είς το εξής:» Συ θέλεις είσαι η αιτία και ο σκοπός των διαλογισμών μας. Το ονομά Σου ο οδηγός των πράξεων μας και η ευτυχία Σου θέλει ειναι η ανταμοιβή των κόπων μας». Αυτό ηταν το κύριο και το βασικό περιεχόμενο του όρκου που ο ΕΛΑΣίτης έδινε όταν κατατάσσονταν στον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό.

Ορκος-εγγύηση για την διάσωσει, διαφύλαξη και μέσω του αγώνα εμπλουτισμό της κιβωτού των Ιερών και των Οσίων του Γένους και τις παρακαταθήκες των προγόνων. Σαν απόγονοι του 21, με ευλάβια τα φύλαγαν και τα μελετούσαν στα σύγχρονα κρυφά Σχολειά. Τα Πανεπιστήμια και στους χώρους της πνευματικής και χειρονακτικής εργασίας, στους ξερούς βράχους της εξορίας, τις υγρές και σκοτεινές φυλακές στις φτωχό-συνοικίες των μεγάλων πόλεων, τις γειτονιές και την ήπαιθρο απ τον απλο λαό. Εκεί κούρνιαζαν οι αναμνήσεις των αγωνιστών προγόνων και οι ιδέες για λευτεριά και δίκιο. Για ενα καλύτερο κόσμο. Ενα κόσμο που στο κέντρο της προσοχής του θα εχει τον Ανθρωπο και οχι τα αντικείμενα. Για εναν κόσμο Ανθρώπινο.

Για να μείνει άσβεστή η φλόγα των Ιερών και Οσίων του γένους και για τον Ανθρώπινο κόσμο οι κομμουνιστές κατηγορήθηκαν «Ουτοπιστές, ρομαντικοί, παρανοϊκοί, μιάσματα και πράκτορες ακόμα». Και το πιό τραγικό ειναι οτι πολιτεία και Εκκλησία, συμφωνούσαν απόλυτα στην εμφυλιοπολεμική διαίρεση της κοινωνίας. Η μέν πολιτεία με το Σλόγκαν «οτι έχουμε υποχρέωση απέναντι στη νέα γενιά να καθαρίσουμε και να της παραδώσουμε μια κοινωνία απαλλαγμένη απ το μίασμα του κομμουνισμού» η δε Εκλησία : «Εχουμε χρέος έναντι της νέας γενιάς να της παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ το μίασμα της αθεϊας». Το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και οι βασανιστές μας το σλόγκαν αυτό το διαλαλούσαν στη διαπασών και οι στρατιωτικοί κυρίως Ιερείς οταν το έδαφος ηταν πρόσφορο το χρησιμοποιούσαν.

Και αναρωτιέται κανείς, ποιός πράκτορας θα αφιέρωνε τη ζωή του όπως έκαναν πολλές χιλιάδες κομμουνιστές; Οι θυσίες των κομμουνιστών όπως είπε και ο Ν.

Μπελογιάννης στη δίκη του «Αυτές οι θυσίες των κομμουνιστών θα μπορούσαν να συγκριθούν μόνο με τις θυσίες των πρώτων Χριστιανών» και συμπλήρωσε «αλλά και πάλι υπάρχει διαφορά : οι χριστιανοί δέχονταν τα βασανιστήρια και πήγαιναν στο θάνατο με τη βεβαιότητα οτι θα γίνουν δεχτοί στην ουράνια βασιλεία. Να κερδίσουν την αιώνια ζωή και ευτυχία. Οι κομμουνιστές αντίθετα έδιναν-έδωσαν τη ζωή τους, δίχως να περιμένουν τίποτε σε αντάλλαγμα». Χιλιάδες ειναι οι κομμουνιστές, που στη διάρκεια της κατοχή έδωσαν τον εαυτό τους γι αυτόν τον Ανθρώπινο-αυριανό κόσμο. Πως λοιπόν, ειναι δυνατόν ενας ξένος πράκτορας να θέλει να δώσει τη ζωή του, για κάποιον άλλο σκοπό, εκτός απ το να ζήσει η Ανθρωπότητα σ αυτόν τον ανθρώπινο κόσμο για τον οποίο αγωνίζονταν έφταναν και στο απόσπασμα ακόμα

Οπως ειναι γνωστό η μεταξική δικτατορία ειχε παραδώσει σε κατάσταση τα ονόματεπώνημα, την οδός και τον αριθμό κατοικίας για το σύνολο των εξορίστων, φυλακισμένων-χωρίς βέβαια δίκη-και των ύποπτων ακόμα κομμουνιστών στη Γκεστάπο. Μέσω της κατάστασης η Γκεστάπο, γνώριζε πλέον τους Ελληνες κομμουνιστές: Πως λέγεται ο καθένας, σε πιά πόλη ή χωριό μένει και σε πιό Νησί η φυλακή ειναι κρατούμενος. Η προεργασία με τη Γκεστάπο ειχε γίνει, οι εντολές ηταν σαφείς και οι άνθρωποι που θα την υλοποιούσαν υπήρχαν. Ο Μπουραντά ο Εβερτ, Λάμπρου κ ΣΙΑ Οσοι λοιπόν, απ τους κρατούμενους κομμουνιστές στις φυλακές και τις εξορίες, δεν μπόρεσαν να δραπετεύσουν παραδώθηκαν στη Γκεστάπο, η οποία τους έκλεισε στα στρατόπεδα του Χαϊδαριού, της Λάρισας και του Παύλου Μελλά στη Θεσσαλονική. Σ αυτά τα στρατόπεδα πήγαιναν και όσους η στρατιά των χαφιέδων υπέδειχνε στους κατακτητές οτι ειναι κομμουνιστές. Τα στρατόπεδα αυτά και πολλά άλλα μικρότερα ηταν οι Ανθρωαποθήκες απ τις οποίες θα έπαιρναν τα μελλοντικά για αντίποινα θύματα, με πρώτα θύματα τους κομμουνιστές.

Λέγεται οτι κανένα δικτατορικό καθεστώς, δεν μπορεί να σταθεί χωρίς πολυάριθμο οργανωμένο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και αντίστοιχο σε μέγεθος χαφιεδισμό. Αν αυτό ισχύει για οποιαδήποτε δικτατορία για τη δική μας, οχι μόνο το παρακράτος και ο χαφιεδισμός ηταν πολύ πιό πλυάριθμος σε σχέση σε όποια αλλη δικτατορική χώρα, αλλά οι δικοί μας παρακρατικοί και χαφιέδικοι μηχανισμοί, δεν αποτελούνταν από ανθρώπους που ασκούσαν κάποιο επάγγελμα παράλληλα με αυτήν εστω του παρακρατικού ή του χαφιέ. Στους μηχανισμούς αυτούς οι δικοί μας πέρασαν οχι απλώς για το μεροκάματο, το μισθό ή τα εύρυτα. Μπήκαν σε αυτή τη «δούλευψη» και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι της δημοκρατίας και του κομμουνισμού.

Αυτών των μηχανισμών, βασικός, κύριος και πρωταρχικός στόχος ειναι η Δημοκρατία, αφού για να επικρατήσει η δικτατορία πάντα μια δημοκρατική κυβέρνηση ανατρέπει. Ο κομμουνιστικός κίνδυνος τον οποίο επικαλούνται οι απονταχού δικτάτορες, ειναι το εργαλείο στο όνομα του οποίου ανατρέπουν τη δημοκρατία. Κανένας δικτάτορας δεν θα τολμούσε να επικαλεστεί τον δημοκρατικό κίνδυνο για να επιβάλλει τη δικτατορία.

Οταν άρχισε να φουντώνει η Αντίσταση οι Γερμανοί, προκειμένου να τρομοκρατήσουν το λαό και να κάμψουν τη διάθεση του για Αντιστασιακή δράση εκτός απ τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις και τις υλικές καταστροφές εφάρμοσαν α) Την αλληλέγγυα ευθύνη, που η εφαρμογής σήμαινε «οχι μόνο ο φτέχτης αλλα και

όλοι οι γύρο του» και όταν δεν θα βρίσκουν το φτέχτη «θα πληρώνουν οι ανθρωποι του γύρο χώρου ανεξάρτητα αν φταίνε» β) Αποτίμησαν την αξία της ζωής ενός Γερμανού με την αντίστοιχη 50 ανθρώπων πρώτα και οταν η Αντίσταση τους έβαλε τα δυό πόδια σε ενα παπούστι η αντιστοιχεία έγινε ενα προς 100 και αργότερα έκαναν ολοκαυτώματα καίγοντας τα χωριά μαζί με τους χωρικούς και πολλές φορές στους φούρνους των χωριών και γ) εφάρμοσαν για προστασία τους στις μετακινήσει την περίφημη δολονόνο κλούβα.
Στην αρχή εκτός απ τις κατατόπους κρεμάλες και εκτελέσεις τα αντίποινα τα ισοφάριζαν-αντιστοιχούσαν απ τις ανθρωαποθήκες. Κατα προτίμηση έπαιρναν και εκτελούσαν τους κομμουνιστές, που τους ειχαν παραδόσει οι 4οΑυγ/νοί, ετσι ωστε και η αρχή της αναλογίας να τηρείται και οι κομμουνιστές να βγούν απ τη μέση.
Για να λειτουργήσουν αυτοί ο τρομοκρατικοί-εγκληματικοί μαχανισμοί και για να υλοποιηθούν τα πιστεύω των Ούνων, έπρεπε να εξασφαλστεί το ανθρώπινο έμψυχο υλικό όσον αναφορά τις αποφάσεις που ανακόινωσαν στο λαό για το πώς θα αντιμετώπιζαν τίς όποιες Αντιστασιακές πράξει και σαμποτάζ. Αποφάσεις που σκοπό ειχαν να τρομοκρατήσουν το λαό, να τον υποτάξουν και να τον αποτρέψουν απ το να συμμετάσχει στην Αντίσταση. Και επειδή σε αυτές τις ανώμαλες εποχές: δικτατορία, κατοχή, έκτακτα μέτρα και εμφύλιος πόλεμος, η Ανθρώπινη ζωή και η αξία της εξευτελίζεται, μα και απαξιώνεται απ τους κρατούντες, δεν παύει ομως η ζωή να εχει την αξία της σαν μοναδική, και ανεπανάληπτη για τον συλληφθέντα, τους οικείους, τον συγγενικό και τον φιλικό κύκλο. Οι ανάγκες όμως της δικτακτορίας να δικαιολογήσει την επιβολή και την ύπαρξή της, οι κατακτητές να επιβάλουν τη θέλησή τους και το κατεστημένο να νικήσει τον αντίπαλο στον εμφύλιο πόλεμο καθημερινά μεγάλωναν. Χρειάζονταν ολοένα περισσότερα ανθρώπινα θύματα, ανεξάρτητα αν διέπραξαν την πράξη για την οποία κατηγορούνταν και συλλαμβάνονταν.
Βέβαια πάντα αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί με τον ευρύτατο κύκλο «δικαιωμάτων» που τους ειχε παραχωρηθεί, το ανεύθυνο, το ανεξέλεγχο και το ατιμώρητο των όποιων πράξεων, πάντα για «ίδιον όφελος» εκμεταλλεύονταν τις όποιες ευκαιρίες και που σε καταστάσεις όπως αυτές που πέρασε-έζησε η χώρα μας απ τον Αύγ/το του 1936, έως και το 1974. Ομως και τότε πάλι μας απείλησαν με τα τάνκς (Καραμανλή ή τάνκς) πως αν δεν αποδεχθούμε ασυζητεί τη μαγειρίτσα, θα επεκτύνονταν τα ήδη υπάρχοντα «δικαιώματα», σε συνδιασμό με τις αυξημένες ανάγκες οδήγησε τους μηχανισμούς αυτούς να διαμορφώσουν ορισμένες ιδιόμορφες και ιδιότυπες «εταιρίες-λόμπυ» προκειμένου εκτός απ το μισθό, να εμπορευτούν και το προϊον της «εργασία»τους εκμεταλευόμενοι την αγάπη των οικείων και των συγγενών για τον συλληφθέντα κρατούμενο.
Η δουλειά ηταν εύκολη. Ο χαρακτηρισμός ενος οποιουδήποτε ανθρώπου σαν κομμουνιστή, σε αυτές τις περιπτώσεις αρκούσε να συλληφθεί και ας μην εχει διαπράξει το παραμικρό. Ο κομμουνιστής ηταν apri ori ένοχος και σαν κομμουνιστης, μπορεί να συλληφθεί, ανά πάσα στιγμή, να βασανιστεί, να εξοριστεί, να φυλακιστεί και να εκτελεστεί ακόμα σε λίγες μέρες. Ο «κόπος» ειχε γίνει. Ο κομμουνιστής και ας μήν ηταν συνελλήφθης. Θα συλλαμβάνονταν. Γιατί να μην εκμετελλευτούν τον πόνο των οικείων του συλληφθέντα, παίζοντας τώρα οι ίδιοι, εκτός απ το ρόλο του «οργάνου τάξης» και το ρόλο του μεσάζοντα ανάμεσα στη «νόμιμη εξουσία», την αγάπη και το ενδιαφέρον των οικείων για τη

ζωή του μέλλοντα να σταλεί εξορία ή όμηρος στη Γερμανία. Να καταδικαστεί σε βαριά ποινή και σε θάνατο ακόμα. Το όφελος θα ηταν αμοιβαίο. Και η «εξουσία» θα έπαιρνε το αντίτιμο για τη ζωής του κρατουμένου, που θα «απελευθέρωνε» στην πλειοψηφία τους ηταν αθώοι και οι μηχανισμοί θα έπαιρναν το δικό τους ποσοστό ανάλογα με τη συμφωνία που ειχε γίνει. Οσον αφορά την αποτίμηση της αξίας της ζωής του συλληφθέντα. Για τη κοστολόγηση-διαμόρφωσή της, παίρνονταν υπόψη πολλοί παράγοντες : Αν ήταν Κομμουνιστικό στέλεχος της Αντίστασης, ευκατάστατος, το μέγεθος της ποινής που του επιβλήθηκε ή πρόκειται... να του επιβληθεί και μια σειρά αλλα πράγματα προσμετρούσαν...

Ενα μεγάλο μέρος των εκτεταμένων συλλήψεων στα μπλόκα και καθ οδών, η ένταση και η έκταση της τρομοκρατίας, οφείλονταν σε δυό λόγους α) στο φούντωμα και την ανάπτυξη της Αντισασιακής δράσης, γεγονός που επέβαλε την αυξανόμενη ανάγκη να υπάρχει άφθονο ανθρώπινο υλικό για τα αντίποινα και β) αλλα και στη ανάγκη να μπορούν να δουλεύουν άνετα και σε καλλές τιμές οι εταιρείες. Στη διάρκεια της κατοχής, μα και στον εμφύλιο πόλεμο, τα λόμπυ-εταιρείες ξεπηδούσαν σαν τα μανιτάρια. Πολλοί εταίροι μάλιστα θεωρούσαν την μεσαλάβηση επι αμοιβή «προσφορά στη ζωή και την πατρίδα». Οταν δυνάμωσε η Αντίσταση απ το φόβο να μήν τους αναγνωρίσουν κατά την «εκτέλεση» του θεάρεστου έργου άρχισαν να φορούν κουκούλες.

Υπάρχουν χιλιάδες περιπτώσεις που οι οικογένειες των κρατουμένων εχουν ξεπουλήσει τα πάντα μισοτιμής, για να αποφυλακίσουν ενα αγαπημένο τους πρόσωπο. Ο ανθρωπος, που θα «βοηθούσε με κίνδυνο της ζωής του για να σώσει τον κρατούμενο» περιέγραφε τα πράγματα με τα μελανότερα χρώματα. Οτι πρέπει να βιαστούν αν θέλουν να αποφυλακιστεί-σώσουν τον ανθρωπός τους, γιατί θα φύγει με την επόμενη αποστολή στη Γερμανία ή οτι θα εκτεληστεί σε λίγες μέρες με το επιχείρημα οτι «αυτό που μπορεί να γίνει αύριο, δεν μπορεί να γίνει μεθαύριο» οτι τα «πράγματα κάθε μέρα που περνά σφύγκουν και τα πρόσωπα αλλάζουν» και οτι «μπροστά στη ζωή δεν πρέπει...». Οι προτροπές αυτές και οι εκβιασμοί απέβλεπαν να πουληθούν τα όποια περιουσιακά στοιχεία σε εξευτελιστκές τιμές. Και αυτό γιατί δίπλα σε αυτές τις εταιρείες, υπήρχαν και οι γύπες της ειδικά οργανωμένης μαύρης-κατάμαυρης αγοράς, που θα άρπαζαν μεσοτιμής τα εκποιημένα περιουσιακά στοιχεία.

Αυτοί οι μηχανισμοί λειτουργούσαν οπως λειτουργούν σήμερα το Νοσοκομεία με τα γραφεία κηδειών κλπ. Και το πιό τραγικό ειναι οτι πολλές φορές ενω έχει πληρωθεί το αντίτιμο που απαιτούσε το κομπρεμί της εταιρίας των κατ επάγγελμα δολοφόνων, για την εξαγορά της ζωής και να έχει σταλεί ο κρατούμενος όμηρος στην Γερμανία και το ακόμα πιό φρικτό να εχει εκτελεστεί, ενώ ειχαν καταβληθεί τα λύτρα. Και το ακόμα πιό φρικτό, όπως έγινε σε πάρα πολλές περιπτώσεις μετά την απόλυση του κρατουμένου απ το στρατόπεδο ή τη φυλακή να ξανασυλληφθεί ύστερα από λίγο και τώρα πλέον να εκτελεστεί γιατί ο καταδότης για τους δικούς του «γνωστούς» λόγους απαιτούσε την εξόντωσή του!

Αυτοί οι μηχανισμοί (εταιρείες) εκτός απ τους Αντιστασιακούς, ειχαν βάλει συνεργαζόμενοι με τον κάθε Μέρτεν, στο στόχαστρο τις περιουσίεστων Εβραίων της Θεσσαλονής και γενικότερα. Πολύ πριν φορέσουν οι Εβραίοι, υποχρεωτικά στο στήθος τα κίτρινα άστρα, οι άνθρωποι αυτών των κυκλωμάτων εκβίαζαν στους Ερβάιους, να πουλήσουν σε εξευτελιστικές τιμές τα υπάρχοντά τους σε

ανθρώπου των εταιρειών τους, για να εξασφαλίσουν τα αντίστοιχα χρήματα με τα οποία αργότερα, οταν θα έσφυγκαν τα πράγματα θα έσωζαν τη ζωή τους. Αυτοί οι ίδιοι μηχανισμοί οταν άρχισαν οι διωγμοί των Εβραίων, οι εκβιασμοί γίνονταν πλέον ανοιχτά αφού οι Εβραίοι, λόγω του διωγμού τους, δεν μπορούσαν να καταφύγουν στις αρχές για να καταγγείλουν τον εκβιασμό. Οι ίδιοι μηχανισμοί παρακολουθούσαν άγρυπνα τις κινήσεις του κάθε Εβραίου, προκειμένου να του αρπάξουν τα όποια περιουσιακά στοιχεία, αλλα και να μήν μπορέσει να κρυφτεί για να αποφύγει τη σύλληψη ή να τον πάρει κάποιος υπ την προστασία του και η Αντίσταση στο βουνό για να σωθεί. Σε όποιες πόλεις υπήρχαν Εβραίοι, ξέρουν οτι αν δεν υπήρχαν αυτοί οι μηχανισμοί, όσο αυστηρά και αν ηταν τα μέτρα ενας τεράστιος αριθμός Εβραίων, θα ειχε σωθεί με τη βοήθεια των Αντιστασιακών οργανώσεων.
Τα κυκλώματα αυτά ηταν αντίστοιχα με τα σημερινά οργανωμένα κυκλώματα στον ιδιωτικό, αλλά και σε όλους σχεδόν τους δημόσιους οργανισμούς, τους οποίους η δημοκρατική πολιτεία ανέχεται και δέχεται την ύπαρξή τους με το περίφημο δικαιολογικό οτι «οπως σε όλα τα επαγγέλματα υπάρχει μια μικρή μειοψηφία διευθαρμένων, έτσι και στο δημόσιο τομέα υπάρχουν κατ αναλογία». Αν υπάρχει κάποια διαφορά αυτή συνίσταται στο γεγονός, οτι τώρα μπορείς αν θέλει να καταγγέλεις τον εκβιασμό, ενω τότε έχοντας την άνεση και να εξοντώσουν ακόμα και τον καταγγέλοντα δεν έβλεπαν το φώς της δημοσιότητας. Οταν λοιπόν, στη δημοκρατική πολιτεία υπάρχουν αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί, αντιλαμβάνεται κανείς τί γινόταν στους χαλεπούς καιρούς, οπως στη δικτατορία, η κατοχή, τα έκτακτα μέτρα και τον εμφύλιο πόλεμο, όπου το αντικείμενο της συναλλαγής: ηταν η ελευθερία και η ίδια η ζωή.
Αυτός ηταν περίπου ο Νέος και εξ ίσου τραγικός μετά το 21 γολγοθάς του λαού, και αυτή ηταν η βασανιστική πορεία που χρειάστηκε να γίνει, προκειμένου να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις οργάνωσης αυτού του Τιτάνιου και ανεπανάλπου αγώνα και οχι το «εύκολο» και το όποιος «ήθελε μπορούσε να γίνει και ηγέτης». Και το πιό παιδαριώδες που υπόθηκε ποτέ, ειναι οτι ο ελληνικός λαός ειναι γεννημένος «εθνικόφρον» .Αφου λοιπόν, ο λαός όπως ισχυρίζεται η «εθνικόφρον» παράταξη, ειναι γέννημα και θρέμα «εθνικόφρον» γιατί οι «ηγέτες» το έβαλαν στα πόδια και οι πολύ «εθνικόφρονες» τάχθηκαν αυθόρμητα και οικιοθελώς στο πλευρό των κατακτητών; Γιατί βοήθησαν συνειδητά τους κατακτητές πρώτα και μετά τους Αγγλους και εξόντωσαν τον εθνικόφρανα λαό; Μήπως η εξόντωση αυτή εξυπηρετούσε τα άνομα συμφέροντα των ξένων κατά κύριο λόγο, της μεγαλοαστικής τάξης και των ιδίων ; Και απ κοινού πολεμούσαν αυτούς που έκαναν τα πάντα να σωθεί η Ελλάδα απ την καταστροφή; Γιατί οι πολιτικοί των αστικών κομμάτων, Τσαλδάρης, Σοφούλης, Γονατάς, Πάγκαλος, Παπανδρέου, Μάξιμος, Καφαντάρης κλπ, αντί να τεθούν επικεφαλείς του λαού και της Αντίστασης, υποτάχθηκαν στους κατακτητές, αποδέχθηκαν τις κυβερνήσεις των κατακτητών και συνιστούσαν στο λαό, να μήν αντισταθεί στους κατακτητές με πολλά και ποικίλα συνθήματα, με κυρίαρχο για το «άστοχο του αγώνα»;
Για να κλείσει αυτό το τραγικό για το λαό και τη χώρα κεφάλαιο. Στη χώρα μας δυστυχώς υπάρχουν πολλοί Νεόπλουτοι, που την Μαγιά ή ενα μέρος απ τα «ΕΧΗ» τους, δεν ταυτίζεται με το «ΕΙΝΑΙ» τους, αλλα απ τη συμμετόχη σε εγκληματικές και εθνοπροδοτικές πράξεις.

Βέβαια, οι ανθρωποι που εκπρόσωπουσαν την τότε Νέα τάξη, μα και εκπροσωπούν τον κόσμου της σημερινής Νέας τάξης, θα μας απαντήσουν οτι «ο Ανθρωπος δεν ειναι είδος ικανό να υπερβαίνει τις προσωπικές του ανάγκες και συμφέροντα για να υψωθεί ηθικά σε πράξεις συμπόνοιας και συνδρομής». Ο Ανθρωπος απ τη φύση του δεν ειναι ούτε άρπαγας, ούτε επιθετικός, μα ούτε και φονιάς πέρα απ την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακό του αναγκών στην αλυσσίδα ζωής, που τον έταξε η φύση. Ο Ανθρωπος ειναι ενα Ον, που δεν εχει όργανα επίθεσης και άμυνας. Οπως ειναι δομημένος ο Ανθρωπος, δεν μπορεί να ειναι άρπαγας, επιθετικός και φονιάς οπως προσπαθούν να μας εξαναγκάσουν να πιστέψουμε οι θεασώτες της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και του ανδροκεντρικού τρόπου ζωής, που εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια εχει επιβάλλει αυτό το δίπολο-δίπτυχο. Ο Ανθρωπος ειναι το πιό πράο, φιλήσυχο και ειρηνικό ζώο.

Ο έμβιος κόσμος, ζωϊκος και φυτικός ειναι στο σύνολό του φονιάς στην αλυσίδα της ζωής. Στη φύση δε (ζούγκλα) καταναλώνει μόνο αυτά που του επιβάλει η προκαθορισμάνη αλυσίδα. Αν με τον όρο «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» ενοούμε τη βιολογική του ύπαρξη και μόνο, τότε προς τί αυτοί οι απάνθρωποι χαρακτηρισμοί ; Αν έγινε «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» και καταναλωτής ανθρώπινης σάρκας «εκμετάλλευση» με την ένοια που ενοούν οι θεασώτες, για πράγματα πέρα απ τις βιολογικές-υπαρξιακές ανάγκες, ειναι γιατί από τότε που παραβίασε την φύση του, και από συλλέκτης που τον έταξε η φύση, έγινε παραγωγός και κυρίως απ την εποχή που η εργασία του εκτός απ την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακών αναγκών του, παρήγαγε ενα πρόσθετο-περίσευε ενα μικρό κομμάτι στην αρχή, το οποίο κομμάτι του επέτρεψε να περάσει απ την αγριότητα στην κοινωνία της βαρβαρότητας, που αντιστοιχεί στην πρωτόγονη κομμουνιστική κοινωνία.

Στην κοινωνία της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, αυτό το μικρό κομμάτι που συσωρεύονταν κοινωνικά και επενδύοντάς το ίδιο κοινωνικά δημιούργησε, την υλικό-τεχνική υποδομή για την κοινωνία του πολιτισμού.

Η κοινωνία του πολιτισμού όμως δεν στηρίζεται όπως το προηγούμενο κοινωνικό καθεστώς στην κοινοκτημοσύνη, αλλα στην ατομική ιδιοκτησία. Κύριος και αφέντης της κοινωνικής ιδιοκτησίας και της υπεραξίας, δεν ειναι πλέον οπως τότε ο συλλογικός Ανθρωπος, αλλά ο ένας :ο άντρας. Αυτός λοιπόν, ο κύριος και αφέντης-ιδιοκτήτης, εχει οργανώσει ετσι τις κοινωνικό-οικονομικές δομές και θεσμούς, που να μπορεί ατιμώρητα να κλέβει για τον εαυτό του, αυτό το περίσευμα σε βαθμό, που ενώ ο ανιδιοκτήτης δουλεύει περισσότερες ώρες, πολύ πιό εντατικά και κάτω απ τις πιό τραγικές συνθήκες, λόγω της κλοπής αυτού του πρόσθετα-πέρα απ τις ανάγκες προϊόντα του ιδίου, με αποτέλεσμα να μην του φτάνουν να καλύψει ούτε και αυτές τις βιολογικές-υπαρξιακές του ανάγκες.

Και το πιό ωραίο ειναι οτι αυτοί που τον κλέβουν και ποικιλότροπα τον δολοφονούν ασύστολα καθημερινά, ειναι αυτοί που τον χαρακτηρίζουν «άρπαγα, επιθετικό και ανίκανο να υπερβεί τις προσωπικές του ανάγκες και συμφέροντα, και ακόμα πιό ανίκανο να προβεί σε πράξεις «συμπόνοιας και συνδρομής». Οι θεωρητικοί του κατεστημένου θα ήθελαν ο Ανθρωπος, να μην υπερασπίζεται ούτε την βιολογική-ζωτική του υπόσταση. Επειτα για να προβείς σε πράξεις συμπόνοιας και συνδρομής, πρέπει να εχεις περίσευμα, γιατί οι πράξεις αυτές

μόνο απ το περίσευμα μπορούν να γίνουν. Αφού μέσω των δομών και τους θεσμούς τον ληστεύουν σε βαθμό, που να μήν του φτάνουν να καλύψει ούτε τις υπαρξιακές του ανάγκες, με τη να προβεί σε «πράξεις συμπόνοιας και συνδρομής»; Και όμως οταν η πατρίδα χρειάστηκε τη συνδρομή του σε αντίθαση με αυτούς που το έβαλαν στα πόδια δεν δύστασε να δώσει και τη ζωή του ακόμα πρόσβαρα.

Επειτα η φιλανθρωπία όπως και τα κινήματα διεκδίκησης-χωρίς την αμφισβήτηση δεν ανατρέπουν το κατεστημένο. Η φιλανθρωπία, χρησιμεύει σαν άλλοθι σε αυτό και επιτρέπει στους πιό προνομιούχους του συστήματος, να θεραπεύουν τη «συνείδησή» τους. Η αληθινή επανάσταση θέλει πλέον αποφασιστική δράση, θέλει όπλα, θέλει οραματιστέ-ουτοπιστές, πιστούς απαδούς, θέλει μετάβαση στην αληθινή ουσία του Ανθρώπου, την ορμή του θανάτου. Θαρραλέα κατάβαση. Και εκει στο δεύτερο συναντιέται με την ουτοπία και την παρανομία. Ειναι γεγονός οτι η πρόταση που οι Σοσιαλστές-Κομμουνιστές διατυπώνουν εχει το χαρακτήα της ουτοπίας. Οι αγωνιστές αντιλαμβάνονται την ουτοπία σαν απαραίτητη και γι αυτό η επόμενη πραγματικότητα. Η ουτοπία δεν ειναι απλώς απαραίτητη, αλλα και εφικτή ως η επόμενη πραγματικότητα. Γι αυτό και σήμερα οσο η οδύνη ειναι χαρακτηριστική του ολέθρου, αλλο τόσο οι ωδίνες ειναι η ένδειξη της δημιουργικής ορμής της ιστορίας.

Η ουτοπία για ενα καλύτερο, δίκαιο, ειρηνικό και Ανθρώπινο κόσμο ειναι παγκόσμια. Η ουτοπία δεν ειναι μύθος, ειναι πόθος, ειναι σκοπός, ειναι στόχος. Ειναι η συνισταμένη της ίδιας της ζωής. Ειναι η πρόγνωση και ο προπομπός της μελλοντικής να γραφτεί ιστορία.

Για την ουτοπία, οι σκαπανείς της ζωής και του πολιτισμού περιπαίχθηκαν, περιρφονήθηκαν, μα και χαρακτηρίστηκαν κορόϊδα και τρελοί ακόμα. Ενώ για την «παρανομία» και οταν ακόμα επρόκειτο για την ίδια την Ελλάδα συνελλήφθηκαν, βασανίστηκαν και φυλακίστηκαν. Χαρακτηρίστηκαν κατάσκοποι, πουλημένοι και πράκτορες ξένων δυνάμεων και με το «Νόμο 375 περι κατασκοπείας» εκτετελέστηκαν.

Και μόνο η ανάγνωση της ιστορίας, αρκεί να γίνει κατανοητό οτι με τον ΝΟΜΟ, την ΤΑΞΗ και το ΠΡΕΠΕΙ,(το πρέπει ειναι ο δολοφόνος της ζωής) που πάντα σαν σκοπό και στόχο εχει να μείνουν τα πάντα ως εχουν: στάσιμα κατοχυρώμενα απ το Νόμο, την τάξη και το πρέπει τα συμφέροντα των κρατούντων και τη λογική-ρεαλισμό, που εχουν επιβάλει δια του Νόμου. Με το Νόμο και το πρέπει ποτέ δεν εχει γίνει κάτι μεγάλο, κάτι που να ειναι αντίστοιχο και ισάξιο του Ανθρώπου. Το ίδιο ισχύει και με την στατική παράδοση. Οι Νόμοι, οι όποιοι νόμοι, η τάξη και το πρέπει σε συνδιασμό με τη στατική παράδοση εκφράζουν, εξυπηρετούν, κατοχυρώνουν και τιμωρούν με το Νόμους, την τάξη και την στατική παράδοση τα κατοχειρωμένα συμφέροντα, της εκάστοτε άρχουσας τάξης. Ακόμα η ανάγνωση της ιστορίας πείθει, πώς όλα τα μεγάλα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά άλματα, οι μεγάλες εφευρέσει και ανακαλύψεις, τα μεγάλα έργα τέχνης, όλα τα αξιοθαύμαστα αριστουργήματα και : Ο,ΤΙ καλύτερο έκανε ο συλλογικός Ανθρωπος και ο κάθε Ανθρωπος χωριστά στο διάβα της ζωής του, το οφείλουμε στην ουτοπία, την παρανομία και την τόλμη που ειναι άμεσα συνδεδεμένει με την ουτοπία. Δεν θα ηταν δε, υπερβολή αν έλεγα οτι μόνο με την ουτοπία, την παρανομία και την τόλμη η κοινωνία των Ανθρώπων, έκανε και κάνει εκείνα τα

απαραίτητα βήματα που οπωσδήποτε χειάζονται, ειναι απαραίτητα για να διατηρηθεί και να πάει η ζωή μπροστά.
Τρανή απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που εξέφραζε την αγωνιστική συνείδηση του λαού και αποτέλεσε σταθμό στην ιστορία του εθνους, αλλά και στο σύνολό της η Αντίσταση ηταν για πολλούς: Ουτοπική, παράνομη και παράτολμη, ενώ τα «τάγματα ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί, ηταν νόμινοι γιατί ηταν «νόμιμα» όργανα του κατεστημένου. Αυτοί που πολεμούσαν τους κατκτητές ηταν παράνομοι και ουτοπιστές, ενώ οι συνεργαζόμενοι νόμιμοι και ρεαλιστές. Με δυό λόγια αυτοί που σκότωναν Γερμανούς, ηταν παράνομοι ενώ αυτοί που σκότωναν Ελληνες, ηταν νόμιμοι και με βούλα. Και το πιό τραγικό ηταν, οτι και μετά την απελευθέρωση της χώρας, αυτοί που σε συνεργασία με τους κατακτητές σκότωναν Ελληνες, ρεαλιστές, νόμιμοι και έξυπνοι, ενώ αυτοί που σκοτωναν κατακτητές και απέλευθερωσαν τη χώρα, κρίθηκαν ξανά παράνομοι, ουτοπιστές και βλάκες! Και το ακόμα πιό τραγελαφικό : αυτούς που σκότωναν Ελληνες, τους δόθηκε συγχωροχάτρι για τα εγκλήματα που διέπραξα είς βάρος των Ελλήνων και της Ελλάδας, στη διάρκεια της κατοχής. Τους απονεμήθηκε έπαινος απ την κυβέρνηση της πλατεία Συντάγματος, για τη «νομιμότητα» και τον «ρεαλισμό». Τους αναγνωρίστηκε το ατιμώρητο και εν λευκό πάντα επι πληρωμή βέβαια, το δικαίωμα και κατ εντολή του Σερ Τσιώρτσιλ, να συνεχίσουν να σκοτώνουν τους«παράνομους» και «ουτόπιστές» Ελληνες, προκειμένου να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις του εμφλίου πολέμου.
Να σκοτώνουν αυτούς, που μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νού και τη συνείδηση, αναπήδησαν οι εκφάνσεις και οι εσωτερικό- ποιημένες σκέψεις και επιτεύξεις ελευθέρων ψυχικά Ανθρώπων. Ανθρώπων, που άντλησαν τη δύναμη απ την ένθεη πίστη τους, απ το απροσμέτρητο σθένος της καρτερίας τους, απ τους κοινούς πόθους. Την ιστορίκη ευθύνη που αργυπνούσε μέσα τους. Που ενα αδούλωτο πνεύμα τους παράσερνε σε μιά ακόμη έκφανση, που θα επανασύνδεε-υπούλωνε τη βαριά τραυματισμένη λαϊκή ενότητα και την θρυμματισμένη εθνική ομοψυχία και συνέχεια: Θα περιφρουρούσαν την εδαφική ακεραιότητα, αλλά και θα απαιτούσαν τη λύτρωση-ένωση της Κύπρου και των Δωδεκαννήσων με την Ελλάδα και θα διεκδικούσαν την Ανατολική Θράκη και δικαίωμα στα Δαρδανέλια.
Η εδαφική ακεραιότητα της χώρας διέτρεχε άμεσο και βαρύτατο πλήγμα. Και τον διέτρεχε γιατί μπορεί η κατάληψη της Ελλάδας, να έγινε απ τον Γερμανικό στρατό, ο Χίτλερ ομως για να εξοινομίσει στρατό για τα άλλα μέτωπα και να κρατήσει τον Ελληνικό λαό σε κατάσταση μιάς εκτεταμένης φυλακής με την οργανωμένη τρομοκρατία, μοίρασε την Ελλάδα σε τρείς ζώνες κατοχής. Εκτός από μιά λωρίδα στα σύνορα της Θράκης με την Τουρκία, που ήταν αφοπλισμένη, την υπόλοιπη Θράκη και την Ανατολική Μακεδονία μέχρι το Στρυμώνα την παραχώρησε στους Βουλγάρους φασίστες, ετσι ώστε να εχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο. Την κεντρική Μακεδονία, μέχρι τον Πλαταμώνα, τη Φλώρινα με τα νησιά Λήμνος, Μυτιλίνη, Χίο, και την Κρήτη εκτός του Νομού Λασιθίου τα κράτησαν οι ίδιοι και την υπόλοιπη Ελλάδα και τα νησιά τα παραχώρησαν στους Ιταλούς. Οι Αλβανοί διεκδικούσαν την Τσαμουριά και ο «Πρίγκιπας» Διαμαντής, με τον Ραποτίκα πήρε το πράσινο φώς να «αναστήσει το πγιγκιπάτο» της Πίνδου. Την

πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγαίο την επιδίωκαν και οι Αμερικανοί απ το 1918-19 στο Συνέδριο της ειρήνης.
Η Ελλάδα μας, διαβαίνοντας πάντα, τα τραχιά κατσάβραχα της μοίρας βρέθηκε στις 21/4/1941, κάτω απ την πιό βάρβαρη ναζιστική σκλαβιά. Εκείνη την ημέρα όμως, δεν κατακτήθηκε μόνο η χώρα, έχασαν μαζί με την κατοχή την αξία τους οι βαριά πληγωμένες απ το 4ο Αυγ/νό κατεστημένο, οι ιδέες του πνεύματος, της πίστης, της αλήθειάς και κυρίως καταχωνιάστηκε το όραμα για λευτεριά.
Σκοτάδι και ερήμωση απλώθηκε παντού και ο λαός στέναζε κάτω απ το θανάσιμο πέλμα των κατακτητών. Παντού καταστροφές και ερήμωση. Κανένα φώς. Καμιά Ελπίδα. Και ενώ όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά ήθρε η 27/9/1941, η μέρα της Ιδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου του θρυλικό ΕΑΜ, και ΑΣΤΡΑΨΕ ΦΩΣ. Και γλυκοχάραξε η ελπίδα στον ορίζοντα. Σκύρτησε η καρδιά και με ομόγνωμη την καρδιά, με μια θέληση και με έναν πόθο ειπε το δεύτερο και πιό ΒΡΟΝΤΕΡΟ ΟΧΙ στους κατακτητές αυτή τη φορά. Κάλεσε τον λαό σε συναγερμό-πανστρατειά και την επόμενη μέρα ο διπλά σκλαβωμένος λαός, ανταποκρινόμενος στο κάλεσμα του ΕΑΜ, έστηνε τις αντίστοιχες για τον αγώνα οργανώσεις. Μάζεβε όπλα για την Ιδρυση του Εθνικού Λαϊκου Απελευθερωτικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Κελάϊδησαν πάλι τα καριοφίλια του Νέου 21και χόρευαν οι απλοί Ανθρωποι του μόχθου, με πηδήματα πελώρια απ το σκοτάδι προς τη λευτεριά.
Τον ΕΛΑΣ, που έδωσε αμέτρητες μικρές και μεγάλες μάχες με την πιό πολυάνθρωπη και πιό σύγχρονη εξοπλισμένη πολεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Τον ΕΛΑΣ, που τον θαύμασαν οι σύμμαχοι για τις πολεμηκές του επιδόσεις και την τεχνική του πολέμου και κυρίως για την προσφορά του στην απελευθέρωση της πατρίδας και τον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα.
Το ΕΑΜ, που χωρίς καμιά ξένη βοήθεια ή προστασία και χωρίς τους ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλειψη μέσων, με όπλο μόνο «της καρδιάς το πύρωμα» και την αδάμαστη θέληση του οργανωμένου στο ΕΑΜ λαού, αποφασισμένου να νικήσει ή να πεθάνει. Για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας απ τους ανελέητους Ούνους κατακτητές χρειάστηκε ενας τετράχρονος αγώνα, άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνειος, αιματηρός και πολύνεκρος, ομως γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα.
Αλλά στο χώμα, που το ειχε νεκρώσει το βαρύ πέλμα των ούνων και των 4οΑυγ/νών καθαρμάτων. Των ασυνείδητων πεμποφαλαγγιτών που συστοιχίστηκαν με τους Ούνους, που η κατοχή τους έδωσε την ευκαιρία να δράσουν ασύδωτοι στο σκοτάδι, άνθισαν τα ρόδα της λευτεριάς. Εκεί που πατούσε η μπότα και έσπερνε το θάνατο, εκεί έκτοτε λάμπει ο θρίαμβος και η Δόξα. Η δόξα της Ελλάδας.
Ο Δαυλός του Σαμουήλ, ο Πυρσός του Καψάλη, τα λαμπρά πυροτεχνήματα του Μπουρλουτίερη Ματρόζου, εύφλεκτοι και ασυγκράτητοι απ τα κατορθώματα των προγόνων, οι κρατούμενοι κομμουνιστές και δημοκράτες δραπέτευαν απ τις φυλακές και τα ξερονήσια. Το ίδιο έκανε και ο δημοκρατικός λαός, δραπέτευε απ τη «νομιμότητα» και το πρέπει των Κούϊσγκς και των κατακτητών. Ενστερνίστηκε και αυτός την ουτοπία για την απελευθέρωση της χώρας, πέρασε στην παρανομία και άρχισε να στήνει μέρα τη μέρα οργανώσεις, μάζεβε όπλα, με σύμπνεια και ομοψυχία οσον αφορά τους σκοπούς του αγώνα και προαποφασισμένος, για

άθλους προσωπικούς και θυσίες ομαδικές. Αναμνήστηκε και έσπειρε θρύλους και νέους προμαχώνες, πύργωσε τρόπαια σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας. Εστησε λάβαρα τόλμης και λεβεντιάς στην συντονισμένη κραιπάλη της βίας, των κατακτητών αλλά και των ντόπιων πλειοδοτούντων συνεργατών τους.
Οι κατακτητές πίστευαν πως η βία και οι διώξεις, τα μαρτύρια, τις σφαγές, τις λεηλασίες, την πείνα και την εξαθλίωση θα κατάφερναν και ψυχικά να κάμψει το αγωνιστικό φρόνημα του λαού. Λάθεψαν όμως...Και λάθεψαν γιατί πίστεψαν πως με τα μέσα αυτά θα δαμάσουν, το ατρόμητο φρόνημα του λαού μας, που οσες φορές χρειάστηκε δεν άφησε κάνενα κατακτητή να κοιμηθεί, έστω και μια νύχτα ήσυχο επι ολόκληρους αιώνες.
Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των αλλων χωρών ειχε μια δική της ξεχωριστή ιδιομορφία. Απ τον Αυγ/το του 1936, ειχε επιβληθεί στη χώρα μας στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ο λαός μας υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Αυτήν την ιδιομορφία δεν την ειχαν αλλοι λαοί της κατακτημένης Ευρώπης. Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Τόσο ο πόλεμος, πολύ περισσότερο η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό στο συνολό του, ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι νέες να διαμορφωθούν κατοχικές συνθήκες. Το γεγονός αυτό ειχε αρκετές τραγικές για τη χώρα συνέπειες.
α)Το φασιστικό καθεστώς με την προοπτική, η μάλλον με τη βεβαιότητα για μερικούς της επικράτησης του φασισμού, ανά τον κόσμο με μέτρα οπως, τη διάλυση των πολιτικών κομμάτων και ολων των πολιτιστικών οργανώσεων, το κάψιμο των βιβλίων, τη φίμωση του τύπου, τις εξορίες και τις φυλακίσεις, τις φυλιτικές διακρίσεις, την απογόρευση στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα, διαμόρφωσε εκείνη την απαραίτητη υποδομή και δομές, ώστε να ειναι έτοιμο για τη νέα μεταπολεμική φασιστική τάξη πραγμάτων.
β) Στο ονομά του κομμουνιστικού κινδύνου, τραυμάτησε θανάσιμα την κοινωνική συνοχή, αποσάθρωσε κοινωνικό ιστό και έκανε δύσκολη μέχρι και αδύνατη την εθνική ομψυχία στο θέμα κατοχή-δράση- προοπτική και μέλλον. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και «ηγεσία», οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπίζονταν η κατάκτηση της χώρας. Υστερα απ αυτό ηταν επόμενο τη θέση που θα έπαιρνε ο κάθε Ελληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στην κατοχή, θα ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του για τα εθνικό-κοινωνικά προβλήματα.
Γ) Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά απ τον πρώτο. Θα ηταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε, χωρίς να γίνουν βαθύτερες αλλάγες στη συνείδηση των λαών. Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν θα ηταν νοητή αν δεν ειχε τάξη σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού. Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου πολέμου, εκτος απ τη συντριβή του φασισμού, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δικαιη, μέσα σε ενα κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Η θυσία αυτών των ανθρώπων, δεν θα ειχε κανένα νόημα, αν πράγματι μετά απ αυτόν τον φρικτό πόλεμο που στοίχισε στην κοινωνία των

ανθρώπων, πολλές δεκάδες εκατομμύρια νεκρών και τεράστιες καταστροφές, να επανέλθει στην πριν τον πόλεμο κατάσταση.
δ) Σήμερα ειναι αναμφισβήτητο οτι αν η Ελλάδα, έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα εστω ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικό-κοινωνικής προόδου, όπως οι άλλες Ευρωπαϊκές χώρες με μια έστω μερική ομοψυχία ηγεσίας και λαού, ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα ειχε τις τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Οπως οι χώρες της Ευρώπης, έτσι και εμείς οχι μόνο δεν θα οδηγούσταν στο αδερφοκόνο εμφύλιο, αλλά θα είχαμε αποφύγει τις χιλιάδε των νεκρών και μια σειρά από καταστροφές.
Για να γίνει αντιληπτό το είδος και το μέγεθος των στηριγμάτων που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερμανοί, καθώς και το μέγεθος της αυτοϋπονόμευσης και της διάβρωσης, που ειχαν υποστεί όλοι οι θεσμοί και οι δομές εξουσίας, αρκεί να αναφερθεί οτι οι Γερμανοί, περέλαβαν αυτούσιο και αυθανδρό τον κρατικό μηχανισμό. Τον έθεσαν σε κίνηση την επόμενη μέρα, χωρίς να τοποθετήσουν ούτε και στις θέσεις κλειδιά τους δικούς τους ανθρώπους. Στηρίγματα που ηταν βέβαιοι, πως οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο αλλά και θα πλειοδοτούσαν κιόλα. Εχοντας αυτά τα στηρίγματα, επεδίωξαν απ την πρώτη ακόμα μέρα, με την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού. Να του καταρακώσουν την αξιοπρέπεια και να του τσακίσουν την αυτοπεποίθηση και την πίστη, οτι δεν νικήθηκε στα μαρμαραίνια αλώνια ,αλλα προδόθηκε με τον πιό αισχρό και επέσκυντο τρόπο απ τους ανθρώπους, που αυτοανακήρυτταν τον εαυτό τους «ηγεσία»
Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψή τους, οτι ενας εξαλθιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, να μπεί εμπόδιο στα σχέδια τους. Γι αυτό και απ την πρώτη ακόμα μέρα άρχισαν τις δυμεύσεις, τις επιτάξεις και σε συνέχεια τις αρπαγές. Στην προσπάθειά αυτή ήξεραν οτι έχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών. Των συνεργατών, που ηταν η νέα-σύγχρονη μορφή του προδότη-εφιάλτη. Τα στηρίγματα αυτά ηταν τα γνωστά καθάρματα που θα «έβρησκε ο Χίτλτερ σε κάθε κατακτημένη χώρα». Αν κατόρθωναν να υποτάξουν τον ελληνικό λαό, να του τσακίσουν τον αέρα του νικητή και τη διάθεση για αγώνα, θα τον οδηγούσαν στα παιδία των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επιρρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα έσερναν τον ενεργό και μή πλυθισμό εργάτη στα γερμανικά κάτεργα.
Δυστυχώς μερικές ή μάλλον τις περισσότερες φορές οι άνθρωπου παραληρούν. Παραληρούν κυρίως οταν η δύναμη δεν προέρχεται απ τη σκέψη, την κρίση και το επιχείρημα, αλλά απ τα προσωπικά συμφέροντα και τη δύναμη των κατακτητών οπως συνέβει αμέσως μετά την κατοχή στην Ελλάδα και των νεοκατακτητών μετά την απελευθέρωση. Απ τα συμφέροντα που πολλές φορές οχι μόνο βλάπτουν τα εθνικά-συλλογικά συμφέροντα και κυρίως οταν διακυβέβεται η τύχη της χώρας αποτελούν το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων, αλλά γίνεται ακόμα πιό ειδεχθή οταν η δύναμη ειναι δοτή. Η ζωή εχει αποδείξη πως καμιά, μα καμιά απολύτος δοτή δύναμη-ένοπλη η οικονομική-,δεν ειναι προς όφελος του αποδέκτη. Πάντα ο δότης ειναι αυτός που οφελείται. Βέβαια, κάποια φορά μπορεί και ο αποδέκτης να οφεληθεί οπως συνέβει να οφεληθούν οι αντιδραστικές και συντηρητικές δυνάμεις στην μεταπελευθερωτική Ελλάδα, με την εκ νέου άνοδό της στη εξουσία, τις παγωμένες πιστώσεις, το σχέδιο Μάρσαλ, το Δόγμα Τρούμαν κλπ. Η σχέση όμως

θα ειναι ένα προς εκατό. Και αν συμβεί τη δοτή δύναμη, ο λήπτης της οποιας δύναμης, (οικονομική στρατιωτική κλπ) να ειναι υποχρεωμένος να τη χρησιμοποιήσει για να προστεθούν καινούριοι Τάφοι και συμφορές οπως συνέβει με τον εμφύλιο γιατί αυτό επιβάλει το συμφέρον του δότη, τότε ο αποδέκτης από δούλος γίνεται σκλάβος. Και αυτό γιατί και αυτή την λίγη πολιτική και κοινωνική δύναμη που ειχε την χρησιμοποίησε για λογαριασμό του ξένου δότη και ο δότης απ τον κυρίαρχος του παιχνιδιού, με το παραπέρα αδυνάτισμα του λήπτη, τότε γινεται επικυρίαρχος της χώρας. Πράξεις σαν αυτές καταλήγουν να ειναι εθνική προδοσιά.

Ο αντιδραστικός κόσμος της χώρας ειχε χάσει κάθε ελπίδα να πάρει την εξουσία με πολιτικά μέσα. Και επειδή δεν ειχε δικά του μέσα θέλησε να την επικρατήσει με τη βία. Είδε την Αγγλική κατοχή της χώρας σαν σανίδα σωτηρίας, όπως ειχε δεί και τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αμερικάνους, οταν έγινε η αλλαγή κατοχικής φρουράς τον Μάρτιο του 1947. Το Συνταγμα στο άρθρο 99 που «ίσχυε» απαγόρευε οχι μόνο την παραμόνη, αλλά και το πέρασμα ακόμα απ το εθνικό έδαφος ξένων στρατευμάτων, χωρίς ειδικό Νόμο. Νόμο που να προβλέπει ρητά σχετική άδεια για σοβαρή εθνική ανάγκη, όπως ηταν η παραχώρηση εδάφους έστω και ενος διαδρόμου. Αλλωστε αυτό δεν «ζητούσαν οι Ιταλοι εισβολείς»; Δεν επέτρεπε αυτό του διακήρυταν οι ακραιφνείς «πατριώτες». Νά «λίγο χώμα και ενα δρόμο», για να φτάσουν σύντομα, άκοπα και αναίμακτα στις πετρελαιοπηγές της Αφρικής έλεγαν. Τετοιος νόμος όμως ποτέ δεν εκδόθηκε ούτε για το πέρασμα πολύ περισσότερο για την παραμόνη. Ο σκοπός του άρθρου 99, ήταν σαφής: Ειναι η διασφάλιση της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, για την οποία «αποτελεί μεγάλο κίνδυνο η παραμονή στο εθνικό έδαφος ξένων δυνάμεων». Συνεπώς με βάση την συμφωνία του Λιβάνου το «ισχύον συνεναιτικό Συνταγμα», ο ερχομός και κυρίως η παραμονή των αγγλικών στρατευμάτων, ηταν οχι μόνο παρανομη, αλλα από ουσιαστική άποψη με τον ερχομός τους ειχε συντελεστεί εκτός απ την έμμεση, αλλά και η άμεση ΚΑΤΑΛΥΣΗ της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας.

Και αυτό ειναι το οξύμωρο του τρόπου χρήσης του Συντάγματος του 1911. Για να τεθεί η χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και να κηρυχθεί ο στρατιωτικός Νόμος και όποιο αλλο μέτρο εις βάρος του λαού ίσχυε το «ίσχυαν» το σύνταγμα αυτό παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας. Οταν ομως ήρθε η ώρα να τεθεί σε ισχύ το άρθρο 99 του συντάγματος, που αποτελούσε τον ακρογωνιαίο λίθο και τον θεματοφύλακα της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας, επειδή αυτό εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και των Αγγλων και των ντόπιων συνεργατών τους έπαψε να ισχύει το Σύνταγμα του 1911.

Οσον αναφορά τις επιπτώσεις απ την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, ειναι δεδομένο οτι οι αντιδραστικές δυνάμεις που άφησαν έρμαιο το λαό στους τρείς κατακτητές (Γερμανούς, Βουλγάρους και Ιταλούς) μετά την κατάληψη της χώρας και σε συνέχεια παρέδωσαν λαό και χώρα στους νέους Αγγλους κατακτητές πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, στό όνομα να ειναι έστω και τύπης διεκπεραιωτές της απόλυτης εξουσίας. Την εξουσία, που θα ασκούσαν εκ νέου οι ξένοι επικυρίαρχοι στον κρατικό μηχανισμό και ιδίως στο στρατό και τα Σώματα Ασφαλεία, που βρίσκονταν κάτω απ τον πλήρη έλεγχο με αποκορύφωμα

το περήφιμο «Ιδού ο στρατός σας». Εναν έλεγχο που επεκτίνονταν μέχρι τις παρακρατικές οργανώσεις και σε αυτούς τους συμμορίτες ακόμα.
Αναμφισβήτη ειναι η ιστορική αλήθεια, οτι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων ιμπεριαλιστών το Δεκέμβρη του 1944, ανέκοψε βίαια την δημοκρατική ομαλή εξέλιξη της χώρας. Το Λαϊκό Κόμμα του Ντίνου Τσαλδάρη σε συνεργασία με τους Αγγλους και την προδοτική πλουτικρατική ολιγαρχία, θέλοντας να επιβάλουν τη θέλησή τους με τη βία και τη νοθεία, μετέθεσαν το δημοψήφισμα που ειχε προσδιοριστεί για τον Μάρτη του 1948, κατά δύο σχεδον χρόνια στο Σεπτέμβρη του 1946, και με ενα αμφιλεγόμενο δημοψήφισμα παλινόρθωσαν τη ξενοκίνητη Μοναρχία. Επέβαλαν το καθεστώς της εθνικής υποτέλειας και του εθνικού διχασμού. Η ένοπλη αγγλική επέμβαση και σε συνέχεια, με το πρόσχημα της «βοήθειας», η αμερικανική επέμβαση στάθηκε η πηγή της μεταπολεμικής κακοδαιμονία της πατρίδας μας. Χωρίς την επέμβαση και τη βοήθεια των Αγγλων, ούτε θα επιβάλονταν μα ούτε και θα διατηρούνταν το αντιδημοκρατικό καθεστώς απ το οποίο προέρχονται ολα τα οικεία κακά για τις σύγχρονες καταστάσεις και κακοδαιμονίες. Χωρίς την ενοπλη επέμβαση των Αγγλων οι πολιτικές, κοινωνικές και οι οικονομικές δυνάμεις της χώρας, θα συγκρούονταν βέβαια. Η συγκρουση όμως θα ηταν ιδεολογικό-πολιτική και ιστορική, αφου η ιστορία αποτελεί ενα απ τα βασικότερα πεδία ιδεολογικής σύγκρουσης. Μέσω της ιδεολογικό-πολιτικής σύγκρουσης θα έβρησκαν την κοινή εκείνη γλώσσα, που θα έδεινε τις λύσεις και στα πιό δύσκολα προβλήματα που μεταπελευθερωτικά θα προέκυπταν. Λύσεις που θα ικανοποιούσε τους Ελληνες και την Ελλάδα.
Αντί για την ιδεολογικό-πολιτική και προγραμματική σύγκρουση η δοσίλογη Δεξιά, με τη στήριξη και κεντρώων, που δυστυχώς ούτε και οταν διαμορφώθηκαν οι κατάλληλες συνθήκες στη διάρκεια της κατοχής και ειδικά αμέσως μετά την απελευθέρωση και κυρίως μετά την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσαν να απαλλαγούν απ το σύνδομο της εξάρτησης απ το 21 και την ήττα του 1935. Μετέτρεψαν την τρομοκρατία σε ιδεολόγια. Σενεπώς η θεωρία οτι η επικρατούσα ιδεολογική τρομοκρατία, συνδεδεμένη με τη λευκή τρομοκρατία και το δικαίωμα ο ιδεολόγος τρομοκράτης, να μπορεί να αφαιρεί ακόμα και τη ζωή αυτού που δεν θα ενστερνιστεί την δική του ιδεολογία, σε συνδιασμό με τη διασφάλιση του ατιμώρητου, μετέρτεψε τον κάθε δεξιό συμμορίτη σε επικυρίαρχο.
??
Η ιδεολογία της τρομοκρατίας όπλισε το χέρι του τρομοκράτη με τη δύναμη και το μίσος, που οδήγησε σε αυτή τη φρίκη και τη συμφορά που ζούσε ο λαός ανά τη χώρα, Δεν ευσταθή η άποψη οτι ολη αυτή η δολοφονική και καταστροφική λαίλαπα που ειχε υποστεί ο λαός και ειδικά της υπαίθρου, ηταν η συνέπεια της αντεκδίκησης αυτών που ειχαν υποστεί θανάτους, τραυματισμούς ή και καταστροφές κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών.
Βέβαια στην Αθήνα έγιναν συγκρούσεις, τα θύματα όμως της πτωματολογίας δεν ήταν αυτά που προκάλεσε ο ΕΛΑΣ. Αυτό το επιβεβαώκ\νει ο κατ’ εξοχήν άνθρωπος και ιστορικός Γεωργιος ΔΑΦΝΗΣ που βίωσε τα γργονότα. Αφού λοιπον, δεν ήταν νεκροί που προκάλεσε ο ΕΛΑΣ, ήτανοι Νεκροί που προκάλεσαν οι Αγγλοι που προκάλεαν βομβαδίζοντας: με τα Αεροπλάνα και τα καράβια και οι πεζικάριοι Αγγλοι βαηθούμενοι απ τος Χίτες Μήτες, Εβενίτες και οι Τριψελίτες

3ελίτες φασίστες και οι τυμβορυούχοι του Αγγλου ειδικού για τα θέματα αυτά απ τις αποικίες Σετρί. Ακόμα και αν δεχθούμε ότι ανέμεσα στους νεκρούς (με κομμένα τα γενετικά όργανα, τις μύτες και αυτιά, χέρια και πόδια και κεφάλια αόμα που μας έδειξαν στους τενεκέδες, οι δοσίλογοι σ συνεργασία με τον Σετρίν) έγιναν απ το ΕΛΑΣ στηνΑθήναπου έγιναν οι συγκρούσεις στην υπόλοιπη Ελλάδα που δεν έγιναν συγκρούσεις

Αφου λοιπόν, η θεωρία αυτή δεν ηταν βάσιμη οι εγκέφαλοι, προκειμένου να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα διαμόρφωσαν μια άλλη θεωρία που έλεγε : Οτι οι «μεταδεκεμβριανοί διωγμοί» ανά τη χώρα οφείλονταν ίσως σε αντεκδικήσεις σαν συνέπεια των αναπόφεκτων τιμωριών, που βρέθηκε στην ανάγκη να επιβάλει εκεί το ΕΑΜικό κίνημα στη διάρκεια της κατοχής κατά των προδοτών και πάσης φύσεως συνεργατών.

Και αν ακόμα δεχθούμε σαν λογική εξήγηση την θεωρία αυτή, τότε θα έπρεπε με την ίδια λογική, να ειχαν σημειωθεί τέτοιες αντεκδικήσεις, οχι μόνο εκ μέρους αυτών που ειχαν υποστεί όποιας μορφής τιμωρίες ή οι οικογένειές τους, αλλά και εις βάρος αυτών που ενώ ηταν οι καταδότες-προταίτιοι να συλληφθούν, να σταλούν όμηροι, να καούν τα χωριά μαζί με τους κατοίκους, να κρεμαστούν και να τουφεκισθούν κατά τη διάρκεια της κατοχής χιλιάδες πατριωτών απ τους ίδιους και τους κατακτητές. Αυτοί οι ίδιοι αυτοαποκαλούμενοι τωρα πλέον «εθνικόφρονες» συνεχίζαν ανενόχλητοι το εθνοκτόνο έργο τους. Αλλα ούτε και αυτής της μορφής αντεκδικήσεις υπήρξαν απ την πλευρά των δημοκρατικών πολιτών.

Θα ηταν άλλωστε λογικά αδύνατο-αφύσικο να διεξαχθεί, και πολύ περισσότερο να συντηρηθεί και να δράση ενας τέτοιος σε έκταση και αποτέλεσμα αγώνας και ένοπλος στρατός, αν δεν ειχε τη συνέναιση και δεν στηρίζονταν στον ίδιο το λαό, την υπέροχη πολύπλευρη προσφορά και την απροσμέτρητη αυτοθυσία του.Το λαό που κατά τους Μέτρ της «εθνικοφροσύνης» και τους «υπερ-πατριώτες» δολοφωνούσαν οχι μόνο ομαδικά αλλα και κατά τον πιό ειδεχθή τρόπο στην ύπαιθρο! Αν πράγματι ειχε συμβεί αυτό απ την πλευρά της ΕΑΜική Αντίστασης, δεν θα προέκυπτε η ανάγκη να οργανωθούν οι συμμορίες. Ο ίδιος ο λαός που ειχε υποστεί τα μύρια βάσανα και συμφορές κατά τους Μέτρ, αυτός ο ίδος θα τακτοποιούσε τους λογαριασμούς με τους ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες αφού τώρα πιά ηταν άοπλοι.

Ενα απ τα πιό βαρύγδουπα και χιλιοειπομένα επιχειρήματα που προέβαλαν οι πολέμιοι παλιά και οι αρνητές σήμερα ακόμα της Αντίστασης ειναι οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε πόλεμο με τους κατακτητές, αλλα μόνο κατά των «εθνικοφρόνων Ελλήνων! Οι οποίοι έκαναν πραγματική αντίσταση κατά του πραγματικού εχθρού»!

Την απάντηση στο «επιχείρημα» αυτό δεν χρειάστηκε να τη δώσουν οι επιζήσαντες, απ τη λαίλαπα του πολέμου και κυρίως του μεταπολέμου μαχητές. Ούτε καν οι μυριάδες των νεκρών, που τα κόκκαλά τους ειναι ακόμα σπαρμένα σε όλη την ελλαδική γή. Και μια που ο λόγος για τα κόκκαλα : Αλήθεια πότε η Εκκλησία, που τόσο πολύ κόπτεται για τους νεκρούς, τα μνημόσυνα και την μεταθάνατο ζωή, πότε θα αποφασίσει να πάρει και αυτή μέρος στην προσπάθεια να κάνει η πολιτεία ενα κενοτάφιο. Ενα μνημείο ανάμνησης αυτών που σκοτώθηκαν στον Αλβανικό, την Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο;

Την απάντηση τη δίνει ο ίδιος ο εχθρός-κατακτητής που στα επίσημα αρχεία παραδέχονται πως εννέα και πλέον επίλεκτες μεραρχίες του χίτλερ, εκτός απ τους Τσέχους, Πολωνούς, Γάλλους κλπ ηταν καθηλωμένες στην κατεχόμενη Ελλάδα, για να αντιμετωπίσουν την πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αν δεν υπήρχε πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για πιό λόγο να ειναι καθηλωμένες αυτές οι μεραρχίες στη Ελλάδα, οταν ο Χίτλερ επιστράτευε ακόμα και αμούστακα Γερμανόπουλα και τα έστελνε στα μέτωπα; Η μήπως τις κρατούσαν καθηλωμένες τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι αλλοι εθνοϊσμοί που οπλίζονταν και πληρώνονταν απ τους κατακτητές και στα πολεμηκά τους ανακοινωθέντα με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έλεγαν: « ΕΑΜοκομμουνιστές νεκροί 5, συλληφθέντες 7 και υμέτεροι είς Γερμανός» Και οταν οι Γερμανοί τουφέκιζαν την 1η Μαϊου 1944, στην Καισαριανή τους 200 Ακροναυπλιώτες, που τους πήρανε απ την ανθραποθήκη του Χαϊδαριού, και οι ταγματασφαλίτες του Μυστρά για να μήν υστερήσουν σε «προσφορά» και αγριότητα πιάσανε 100 ΕΑΜίτες και τους τουφέκισαν, ετσι ώστε να φανούν ευάρεστοι στους πάτρωνές τους.
Οταν η Επανάσταση του 21, ψυχοραγούσε ο οπλαρχηγός Νενέκος απ την Ηλεία, μαζί με 2,500 οπαδούς του, πέρασε με το μέρος του Ιμπραϊμ. Ο Ιμπραϊμ του έδωσε τιμές και οφίτσια. Τον έκανε βοεβόδα της Πελοποννήσου. Για να ειναι αρεστός στον Ιμπραϊμ, πίεζε τα χωριά να προσκυνήσουν και οσα δεν συμορφώνονταν, οχι μόνο τα έκαιγε αλλα σκότωνε και τους κατοίκους των χωριών. Αυτόν τον «πατριώτη» ο Κολοκοτρώνης, έβαλε και τον σκότωσαν και με το σύνθημα «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους» έκαιγε όσα χωριά ειχαν προσκύνησει. Η Επανάσταση του 21, διέτρεξε μεγάλο κίνδυνο απ την προδοσία των Νενέκων. Την ίδια δουλειά έκαναν και τα τάγματα ασφαλείας και οι διάφοροι εθνοϊσμοι. Καίγανε τα χωριά και σκοτώνανε τους Ελληνες.
Αυτούς τους παρατρεχάμενους του κατακτητή εθνϊσμούς, ο αρχηγός των Συμμαχικών Στρατευμέτων στρατηγός Αϊζενχάουερ τους αποκήρυξε, τους καταδίκασε και τους έδωσε προθεσμία ενα μηνά για να διαλυθούν και να παραδοθούν. Μετά την πάροδο της προθεσμίας έδωσε εντολή στους αντάρτες να τους σκοτώνουν. Τα Τάγματα όμως δεν διαλύονταν, γιατί κρυφά οι πολιτικοί της δεξιάς και ο στρατηγός Γονατάς, τους διαβεβαίωνε οτι αντί πάσης θυσίας θα τους προστατεύσουν. Οσο για τους Αγγλους που ηδη από καιρό τους ειχαν πάρει υπο την υψιλή προστασία τους: Φανερά τους καταδίκαζαν σαν προδότες, κρυφά όμως οχι μόνο τους προστάτευαν, αλλά και τους ενεθάρρυναν οτι θα τύχουν της εύνοιας, αρκεί να κάνουν υπομονή και να «αμύνονται σθεναρά κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».
Και έφτασε επιτέλους η απελευθέρωση. Ο ΕΛΑΣ εκτός από ενα μκρό τμήμα της Ηπείρου που έλεγχε ο ΕΔΕΣ, και ενα κομμάτι της πλατείας Συντλαγματος, που ηταν εγκαταστημένη η κυβέρνηση του Καϊρου έλεγχε ολόκληρη την Ελλάδα. Στην Αθήνα και τον Πειραιά κυριαρχούσε. Ηταν ο αναμφισβήτητος νικητής της σύραξης κατά των Γερμανών και των οπισθοφυλάκων τους, που ηταν οι κάθε λογείς εθνοϊσμοι τα Τάγματα Ασφαλείας και πράκτορες των Γερμανών. Στο Παρίσι οταν μπήκαν οι σύμμαχοι συνάλλαβαν και εκτέλεσαν 10,000 συνεργάτες των Γερμανών, και πολλούς τους λιντσάρισαν, ενω στη χώρα μας δεν άνοιξε ούτε μύτη, παρ όλα τα δεινά που ειχε υποστεί ο λαός των πόλεων και της υπαίθρου απ τους συνεργάτες. Μύθος συνεπώς οτι ο ΕΛΑΣ, πολεμούσε να καταλάβει την

εξουσία την οποία κατείχε και παρέδοσε στη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Το ΕΑΜ οπως και τα αλλα ανύπαρκτα στη διάρκεια της κατοχής κόμματα ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού. Γι αυτό συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Γι αυτό και με τη συμφωνία της Καζέρτας έθεσε τον ΕΛΑΣ, υπο τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού.
Αλλά το πιό ατράνταχτο επιχείρημα που χρησιμοποίηθηκε ευρύτατα για να συκοφαντηθεί η Εθνική Αντίσταση ήταν-ειναι για μερικούς ακόμα η «σφαγιαστική αγριότητα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εναντίον των «υγιώς σκεπτομένων» Ελλήνων...! Η τριαντάχρονη προσπάθεια «πλήσης εγκεφάλου» ειχε σαν σκοπό ο καθένας, που τα άκουγε αυτά τα ρεφρέν στη διαπασόν να σχηματίσει την εικόνα οτι: οι εκατοντάδες χιλιάδες μαχητές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, οχι μόνο δεν πολεμούσαν τους κατακτητές, αλλά οτι ηταν ενα είδος ανθρώπων που διψούσαν για αίμα, που ειχαν καταληφθεί απ το Αμόκ της μανιακής εξόντωσης των «καλών και συνετών Ελλήνων» απ τους οποίους αλλοι βοηθούσαν τους κατακτητές να επιβάλου την νέα τάξη πραγμάτων του Χίτλερ, άλλοι ειχαν μέν πολύπλευρες κεδροφόρες δοσοληψίες με τους Γερμανούς, αλλοι στα μπλόκα φορούσαν κουκούλες, και με το δάκτυλο έδειχναν στους κατακτητές τους αγωνιστές που την επομένη θα εκτελούσαν.
Αλλά-σαν καλοί πατριώτες-άκουγαν κρυφά τις εκπομπές του Λονδίνου! «Και μέσο του Λονδίνου άκουγαν τις σφαίρες να σφυρίζουν δίπλα στα αυτιά τους. Και υπόφερναν, έμειναν άϋπνοι, παγωμένοι και νυστικοί περιμένοντας με το όπλο στά χέρια, να τελειώσει η μάχη που έδιναν με τους κατακτητές» για να γυρίσουν μετά τις ειδήσεις του Λονδίνου να κοιμηθεί ζεστά-ζεστά στο κανεπέ του σπιτιού του, απ όπου έδινε τη μάχη υπέρ πίστεως και πατρίδος...
Θα ηταν υπερβολική αφέλεια να υποστηρίξει κανείς οτι στα τόσα χρόνια ενός τόσου αδυσώπητου πολέμου, κάτω από άνισους όρους και αντίξοες συνθήκες, με τους πολυάρυθμους εθνοϊσμούς και τη στρατιά των χαφιέδων, οτι έλλειψαν και απ την πλευρά της Αντίστασης οι εξστρεμισμοί και οι αγριότητες. Ομως το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τα εγκλήματα που τυχόν το βάρυναν για την κατοχή εξέφρασε οχι μόνο τη λύπη του και τα ειλικρηνή σύλληπητήρια, αλλα και τα αποδοκίσε, γενικά και στη βουλή ειδικά. Αν και πολλά απ αυτά ηταν απρόβλεπτα, αναπόφευκτα και επιβεβλημένα ολοι λυπηθήκαμε γι αυτή μας την ευθύνη. Η Αριστερά τα πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μίκρα παραπτώματα ή και τους τυχόν αδικαιολόγητους φόνους ακόμα και οχι μόνο αυτοί οι ελάχιστοι που αυτοδίκησαν, που ενδεχομένως ηταν ένοχοι, αλλά και πολλές εκατοντάδες χιλιάδες αθώοι, αλλα και οι οικογένειές τους. Η άλλη πλευρά όμως...
Καλά όσοι συμμετείχαμε στην Αντίσταση και ειδικά οσοι συμμετείχαμε στον ΕΛΑΣ, μπορεί σε κάποια μάχη με τους Γερμανούς πατώντας ο ΕΛΑΣίτης τη σκανδάλη να σκοτώσει τον Γερμανό, που ειχε απέναντι του, και μέσα στη γερμανική στολή να ηταν έλληνας. Αυτός ό «φόνος» μετά τη Βάρκιζα, θεωρήθηκε οχι μόνο «φόνος», αλλα φόνος εκ «προμελέτης» και «ειδεχθής». Γι αυτόν τον γερμανοντυμένο έλληνα που πολεμούσε την Αντίσταση στο πλευρό των Γερμανών, μετά τη Βάρκιζα οι Αγγλοι και η δοσίλογη Δεξιά, δεν θα κουραστούν πολύ να ψάξουν να βρούν τον «φονιά-δολοφόνο»...του έλληνα «πατριώτη» Θέτοντας σε κίνηση τους ιδεολογικούς μηχανισμούς να πείσουν την κοινή γνώμη για το «φόνο» και τους

καταδιοκτικούς να συλλάβει τον «φονιά» για να τον καταδικάσουν με το στίγμα του «εχθρού» και «προδότη» της πατρίδας. Οι ΕΛΑΣίτες θελέστα, παθέστα.
Οι οικογένειες ομως: οι Μάνες, οι γυναίκες και τα παιδιά. Αύτα τα τραγικά και ανυπεράσπιστα θύματα, που αφήσαμε πίσω πιό έγκλημα διέπραξαν, ωστε να εχουν και αυτές την ίδια αν οχι χειρότερη τύχη απ αυτήν του «φονιά»; Και λέω χειρότερη, γιατί εμάς, μπορεί να μας βασάνισαν να μας καταδίκασαν, να μας εξόρισαν και να μάς φυλάκισαν για τους επιζήσαντες εστω στην εξορία και τη φυλακή, το πρωϊνο ρόφημα μπορεί να μην ειχε όλα τα υλικά σε ποσότητα και ποιότητα για να θεωρείται ενα κανονικό ρόφημα. Το ίδιο και το μεσημεριανό και βραδινό σισίτιο να μην ηταν αυτό που να θεωρήσε άνθρωπος. Σε κρατούσε όμως ορθιο και το καμπανάκι στη συγκεκριμένη ώρα, σε ειδοποιούσε οτι ειναι έτοιμο.
Οι απορφανισμένες οικογένειες όμως, που αφήσαμε πίσω, αυτά τα λιγοστά έστω τρόφημα που εμεις τα είχαμε έτοιμα και στην ώρα, έπρεπε να τα βρούν πρώτα για να τα μαγειρεύσουν μετά. Σε αυτήν ακριβώς την προσπάθεια συναντούσαν τα περισσότερα εμπόδια, προσβολές και ταπεινώσεις. Οι χαροκαμένες Μάνες, οι γυναίκες και τα ορφανά παιδιά, που ο άντρας ή ο πατέρας σκοτώθηκαν στην κατοχή πολεμώντας του Γερμανούς, και αυτών που ο άντρας ή το παιδί και ο πατέρας εκτελέστηκαν γιατί σκότωσε τον γερμανοντυμένο έλληνα; Αυτά τα αξιολάτρευτα θύματα σε τί τους έφτεξαν και ζούσαν με τη ρετσινιά και το στίγμα του «εχθρού-προδότη»; Για πιό λόγο εχουν υποστεί τα μύρια βάσανα, όλων των ειδών τους κατατρεγμούς και όλες τις συνέπειες που αυτοί οι κατατρεγμοί συνεπάγονταν σε όλους τους τομείς και εκδηλώσεις της κοινωνικό-οικονομικής ζωής;
Με πιό δικαίωμα η πολιτεία, επέτρεψε να μετατραπούν οι οικογένειες των πολιτικών κρατουμένων παλιά και στη διάρκεια της Χούντας, βόρα στις δυνάμεις της εκδήκισης και στον κάθε παρακρατικό και χαφιέ να ασχημονεί, να αφήνει τα όποια υπονοούμενα... να πιέζει να γράψουν στα γράμματα πράγματα που δεν ήθελαν; Να δέχονται αναίτιες πιέσεις και να υποστούν όλων των ειδών τις κοινωνικές διακρίσεις οχι μόνο στο δημόσιο, αλλά και στον ιδιωτικό τομέα οσον αφορά την εργασία κλπ. Με πιό δικαίωμα η πολιτεία εφάρμοζε την αλληλέγγυα ευθύνη στα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας; Ποιό ηταν το έγκλημα για το οποίο τιμωρούνταν και ταπεινώνινταν;
Και η Εκκλησία που κόπτεται για το χριστεπώνυμο ποίμνιο, που ενώ δεν άφηνε να περάσει κάποιο Πάσχα ή Χριστούγεννα, χωρίς να κάνει αυτόβουλα η Ιερά Σύνοδο αίτηση ζητώντας απ την πολιτεία να δώσει χάρη στους ελάχιστους στιγμαίους χουντικούς. Τους χουντικούς που σε όλους τους τόνους και το υπερφίαλο ύφος οτι η «επανάσταση» ηταν αναίμακτοι ενώ ήξερε πολύ καλά οτι οι νεκροί ξεπερνούσαν τους εκατό (για τους 88 στη διάθεση του καθένα τα ονοματεπώνυμα) Τους χουντικούς, που ενώ διέπραξαν τόσο εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας και έδωσαν την μισή Κύπρο στους Τούρκους. Που δικάστηκαν πρώτα και καταδικάστηκαν παρουσία μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με δικαίωμα λόγου και αντίλογου, με νομική κάλυψη τους σκέφτονταν, εύχονταν, προσέχονταν και αιτούσαν την αποφυλάκισή τους. Εμάς που μας άρπαξαν χωρίς κανένα λόγο, παλιά και τώρα απ το δρόμο την ώρα που πηγαίναμε στη δουδειά ή και απ το κραββάτι. Εμάς δεν μας σκέφτηκαν ποτέ. Καλά εμεις ημαστάν «άθεοι αντίρχιστοι» και «εγκληματίες». Τις Μάνες, τις

γυναίκες και τα ορφανά που αφήσαμε πίσω σε τί έφτεγαν και τις περιφρονούσαν και τις ταπείνωναν ;
Η Μάνα μου, μια περήφανη γυναίκα, που δεν την είδα ποτέ δακρισμένη. Στα νιάτα της περπατούσε και πετούσε. Δεν κατηγόρησε και ούτε μίσησε ποτέ κανέναν για τα βάσανα των παιδιών της, μα και τα δικά της. Πίστευε πως τα παιδιά της, ηξεραν πολύ καλά τί έπρεπε να κάνουν. Βέβαια και η Μάνα μου ζούσε το δικό της δράμα. Εκεί ομως που τα πράγματα έπαιρναν τραγικές διαστάσεις για τις νέες γυναίκες που έμειναν οπως η δική μου στη χούντα με ενα παιδί στην αγκαλιά και πολλές και με ένα στην κοιλιά, να μετράνε τα χρόνια της εξορίας και της φυλακής, παλεύοντας με τη φτώχια, την ανεργεία και την οργανωμένη περιφρώνηση και ειρωνεία.
Η πότρα της Εκκλησίας του Αγίου Αντωνίου απ την πότρα του σπιτιού μας, δεν απήχε περισσότερο από τριάντα μέτρα. Οταν γύρισα ύστερα από 16 σχεδόν χρόνια απ τη φυλακή, η Μητέρα μου την πρώτη Κυριακή δεν πήγε στην Εκκλησία οπως παλιά. Την απουσία της αυτή τη δικαιολόγησα με τη ανάγκη, που έννοιωθε να είμαστε μαζί την Κυριακή. Οταν όμως δεν πήγε την δεύτερη και την Τρίτη Κυριακή, χωρίς να γνωρίζω το λόγο, την ρώτησα : δεν θα πάς στην Εκκλησία Μητέρα; Η απάνηση ηταν: «Οχι παιδί μου». Γιατί καλέ Μαμά; Εσύ ποτέ δεν έλλειψες Κυριακή και γιορτή απ την Εκκλησία; Ναι παιδί όπως το λές ειναι, αλλα τώρα δεν πάω. Και πριν προλάβω να τη ρωτήσω γιατί μου διηγήθηκε το εξής: Κάποια μέρα πάλια διάβασαν αμέσως μετά το ευαγγέλιο απ τον άμβωνα μια «δήλωση-μετανοίας», φεύγοντας με πλησίασε ένας Παππάς και μου είπε: να «γράψεις και εσύ στα παιδιά σου να γίνουν Ελληνες». Οταν του είπα οτι τρία απ τα παιδιά μου πολέμησαν στην Αλβανία και οταν κατακτήθηκε η χώρα και τα 4 τους Γερμανούς, μου απάντησε οτι αφού δεν κάνουν δήλωση...Μόνο που δεν τον έφτησα. Από τότε μόνο το Πάσχα, τα Χριστούγεννα και της Παναγίας πάω στην Εκκλησία. Τις αλλές μέρες ανάβω το κερί και το καντύλι και προσεύχομαι.
Το ίδιο και ο Ερυθρός Σταυρός, που ενώ μάζευε έρανο αδιάκριτα απ όλους, δεν σκέφτηκε ποτέ έστω την ώρα του εράνου οταν πηγενε για έρανο και στα δικά μας σπίτια, πως ζούνε αυτές οι οικογένειες και αν εχουμε κάποια ανάγκη κλπ. Οσο για την πρόνοια οπως για τον Ερυθρό Σταυρό και την Εκκλησία δεν υπήρχαν για μάς και τις οικογένειες που αφήσαμε πίσω .
Η Μητέρα μου σαν σύζυγος κτηνοτρόφου, μόλις ψηφίστηκε ο Νόμος για τις αγροτικές συντάξεις, αφού εκπλήρωνε τους όρους ηλικία κλπ, υπέβαλε απ τις πρώτες την αίτηση να συνταξιοδοτηθεί. Η αίτησή της απορρίφτηκε, το ίδιο η δευτερή και η Τρίτη. Η Τέταρτη ύστερα απ πιέσεις έγινε δεκτή, δεν πρόλαβε ομως να την πάρει. Πέθανε το Σεπτέμβρη του 1965 σε ηλικία 91 χρόνων με το παράπονο του κατατρεγμού και της κοινωνικής διάκρισης.
Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι μέρες που έμειναν οι αγωνιστές στις φυλακές και τα ξερονήσια και σε πολλά δίς εκατομμύρια οι ώρες και σε ασύλληπτα τρίς τα λεπτά, που έζησαν στα μεσαιωνικά κάτεργα με το στίγμα του «εγκληματία» οι ιδεολογικοί αντίπαλοι του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν γιατί οι Ελληνες, μεταπολεμικά μπορεί να διαχειρίζονταν τον ελληνικό καπιταλισμό, δεν ειχαν ομως το δικαίωμα να παίρνουν οι ίδιοι τις σημαντικές αποφάσεις. Και αποφάσεις που αφορούσαν τους

πολιτικούς κρατουμένους τις έπειρναν...Οι ελληνες οπως γράφω και σε άλλο σημείο ηταν οι διορισμένοι διαχειριστές τους.
Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ, δεν ειχε να πολεμήσει μόνο με τους Ιταλούς, τους Γερμανούς και τους Βουλγάρους φασίστες εισβολείς. Ειχε να πολεμήσει και να εξουδετερώσει τα πολλά και ποικίλα εγχώρια οργανά τους. Τα ευρύτατα δίκτυα κατασκοπείας καταδοτών. Αυτούς που έδωσαν όρκο πίστης στο Χίτλερ : Παπαδόγνωνας κλπ κλπ. Και έστειλαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα «επι τη διασώσει του» απ την απόπειρα, που οι ίδιοι οι Γερμανοί ήθελαν να τον βγάλουν απ τη μέση. Αυτόν τον ποικιλώνυμο εθνοϊσμό, οχι μόνο η κυβέρνηση του Καϊρου και ο αρχιστράτηγος Αϊζενχάουερ, ειχαν αποκηρύξει, αλλά και κατά τη συμφωνία της Γκαζέρτας στις 26/9/44 επιβεβαώθηκε η αποκηρύξη τους σαν «όργανα του εχθρού». Αντί ομως γι αυτό, η αγγλική επέμβαση που οδήγησε την Ελλάδα στον εμφύλιο πόλεμο οχι μόνο τους «συγχώρεσε» αλλα και τους χρησιμοποίησε για την προετοιμασία και την διεξαγωγή του.
Την άνοιξη του 1943, ο Ιωάννης Ράλλης, που ηταν κοινωνικά αντιδραστικός παράλληλα με την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» (του ανατέθηκε) να σχημάτισε κυβέρνηση. Απευθυνόμενος στους Γερμανούς ανακοίνωσε οτι προτίθεται να σχηματίσει κυβένρηση υπό τον όρο να του επιτραπεί να σχηματίσει «δική του» ένοπλη δύναμη ασφαλείας. Τα επιχείρηματα που πρόβαλε ο Ράλλης στους Γερμανούς, ηταν οτι θα σταματούσε-τσάκιζε κάθε αντιαξονική κίνηση του λαού στις πόλεις και την ύπαιθρο και στους πολιτικούς αρχηγούς, υποσχέθηκε οτι η κυβέρνησή του θα ειχε σαν σκοπό την αντικομμουνιστική και αντιεαμική δράση. Ηταν μια υπόδειξη του Τσώτρσιλ, τα «τάγματα ασφαλείας» θα αποτελούσαν ενα πυρήνα του τακτικού στρατού μετά την απελευθέρωση. Οι Γερμανοί και τα παλιά κόμματα βρέθηκαν σύμφωνοι με τις απόψεις του Ράλλη και στις 7/4/1943, η κυβέρνηση αντρεικέλων των ναζί, δημιούργησε τα πρώτα 4 «Τάγματα Ασφαλείας» Πολλοί τότε αναρωτήθηκαν, μα και σήμερα ακόμα αναρωτιούνται, γιατί ο Ράλλης, δέχθηκε να παίξει εναν τέτοιο βρώμικό ρόλο τη στιγμή που την εποχή που σχημάτισε την κυβέρνηση, ηταν πιά φονερό οτι ειχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση στα πολεμικά μέτωπα και ο Χίτλερ, θα έχανε σίγουρα τον πόλεμο;
Για πολλούς η ενέργεια αυτή ηταν πράγματι κάτι το παράδοξο και ο λόγος να δεχθεί ενας άνθρωπος σαν το Ράλλη, να κυβερνήσει σαν αντρείκελο των ναζί, έμεινε για πολλούς και σήμερα ακόμα ενα άλυτο αίνιγμα. Και αυτό γιατί στα πολεμικά μέτωπα κάθε μέρα που περνούσε η ήττα του άξονα επιβεβαιώνονταν και το Σεπτέμβρη του 1943 αποχωρεί και η φασιστική Ιταλία απ τον άξονα. Και ενώ συνέβαιναν αυτά, η κυβέρνηση Ράλλη, οχι μόνο δεν διαλύει τα τάγματα ασφαλείας, αλλα αυξάνει τον αριθμό τους και από (4) τα έκανε (10) κ.ο. Ενώ αυτοί που επάνδρωσαν τα τάγματα ασφαλείας προέρχονταν απ τα απεχθέστερα στοιχεία της κοινωνίας, δεν ίσχυε το ίδιο για ενα μεγάλο αριθμό αξιωματικών, που ηγήθηκαν των ταγμάτων ασφαλείας μερικοί απ τους οποίους ειχαν διωχθεί την δεκαετία του 1930 απ το στράτευμα γιατί συμμετείχαν στο κίνημα του 1935. Μάλιστα πολλούς από αυτούς η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία παρ όλο που έκαναν αιτήσεις να τους επιτραπεί να πάρουν μέρος στον αλβανικό πόλεμο, δεν τους δέχθηκαν. Αυτούς λοιπόν, τους Αξιωματικούς που δεν τους επέτρεψαν να

πολεμήσουν στον αλβανικό πόλεμο τους ανέθεσαν τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας.
Ολες οι κυβερνήσεις Κούϊσλιγκς και ειδικά η κυβέρνηση Ράλλη, με στόχο να στερήσει την Εθνική Αντίσταση από εμπειροπόλεμους Αξιωματικούς, που θα έκαναν ακόμα πιό δύσκολη τη ζωή των κατακτητών και αντί για 10-15 μεραρχίες, θα τους καθύλωνε 20 και πλέον, προκειμένου να τους προσελκήσει να τεθούν επικεφαλείς των «Ταγμάτων Ασφαλείας» δήλωσε οτι : οσοι θα ενταχθούν στα τάγματα ασφαλείας, θα γίνουν δεκτοί με το βαθμό που φέρει ο καθένας και με τον αντίστοιχο μίσθο. Ο Ράλλης, αφού ανέλαβε τα πρωθυπουργικά του καθήκοντα (με εντολή του Τσιώρτσιλ και αποδεκτός απ τους Γερμανούς) έσπευσε να διαβεβαιώσει τον Γερμανό Ανώτατο Στρατιωτικό Διοιηκητή Νοτιοανατολικής Ευρώπης, οτι θα ΕΞΟΝΤΩΣΕΙ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΝΤΑΡΤΙΚΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΧΡΩΣΕΩΝ», λές και υπήρχαν και αλλες μονάδες που πολεμούσαν τους Γερμανούς. Αυτήν ακριβώς την εξόντωση της Αντίστασης προσπαθούσαν να πετύχουν ο Ράλλης, οι Γερμανοί και ο Τσιώρτσιλ απ κοινού ιδρύοντας τα τάγματα Ασφαλείας. Οσό για τους άλλου εθνοϊσμούς τα γερμανικά αρχεία λένε πως :«Μέλη σοβαρών εθνικιστικών κύκλων πλησίασαν πρόσφατα τις γερμανικές δυνάμεις και ζητούν ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ μαζί τους, με τη βεβαιότητα, οτι με τις παρούσες συνθήκες μόνο η γερμανική κατοχική δύναμη ειναι σε θέση να αντιμετωπίσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο».
Πρέπει επιτέλους κάποτε οχι μόνο να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους, αλλα και να δεχθούμε τα γεγονότα οπως αυτά έγιναν στην πραγματικότητα. Και σε ό,τι αφορά τα «Τάγματα Ασφαλείας» που έχαν άμεση σχέση με το Σώμα των Αξιωματικών πρέπει να τονιστεί για άλλη μια φορά οτι:
Αποστολή και καθήκον του σώματος των αξιωματικών, εκτός απ την εθνική άμυνα, την καθοδήγηση της διεξαγωγής οταν χρειαστεί του πολέμου. Στα καθήκοντά τους, συνεπάγεται και ο πρωτοποριακός ρόλος, που τους αναλογεί σε περίπτωση που συμβεί να κατακτηθεί η χώρα. Οι αξιωματικοί σε συνεργασία με την πολιτική ηγεσία, έχουν καθήκον να πρωτοστατήσουν για την οργανώση Αντίστασης στη χώρας, και σε συνέχεια να αυτοστρατευθούν για την απελευθέρωση της, απ τον όποιο κατακτητή ή και σφετεριστή της λαϊκής κυριαρχίας, των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων του λαού. Και όταν η «ηγεσία» το εχει σκάσει η ευθύνη κατά κύριο λόγω πέφτει στους δικούς ώμους. Για το σκοπό αυτό εχουν δώσει όρκο και σε καιρό ειρήνης η πολιτεία τους ανταμοίβει.
Τί συνέβει όμως στην πραγματικότητα. Μετά την κατάρευση του μετώπου η «πολιτικό-στρατιωτική ηγεσία» φεύγοντας απ την Ελλάδα μαζί με τα αποθέματα του χρυσού, πήραν μαζί τους και ενα μέρους του στρατού, τον οποίο έθεσαν υπο τις διαταγές των Αγγλων. Οι Αγγλοι ήθελαν σε περίπτωση ήττας του άξονα να επανέλθει η πολιτική της Ελλάδας, στην πριν από την 28η Οκτωμβρίου 1940. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε ολο το Ελληνικό πολτικό-στρατιωτικό και κοινωνικό-οικονομικό δυναμικό να ειναι υπ την απόλυτη δικοί τους επιρροή και έλεγχο. Και ο έλεγχος του Σώματος των Αξιωματικών και των Σωμάτων Ασφαλείας ηταν ενα καθοριστικής σημασίας δεδωμένο.
Μέχρις ότου δεν ειχε αρχίσει η οργάνωση της Αντίστασης, η αγγλική προπαγάνδα μέσω του Καΐρου, καλλιεργούσε την αδράνεια των αξιωματικών που έμειναν στην

Ελλάδα.Το γεγονός αυτό το εκμεταλεύτηκαν οι Γερμανοί. Και για να έχουν ακόμα πιό ήσυχο το κεφάλι και να τους ελέγχουν, τους τοποθέτησαν σε διάφορες θέσεις: όπως στο επισιτισμό, στις Ενώσεις Γεωργικών Συνεταιρισμών κλπ. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε τη 10η σε σιτιρά και δημητριακά για λογαριασμό της διορισμένης απ τους κατακτητές κυβέρνηση και των Γερμανών, απ τις αλωνιστικές μηχανές και τους μύλους. Με τα σιτιρά και τα όσπρια αυτά τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική. Με το ίδιο περίπου αιτιολογικό και οι Ενώσεις Γεωργικών Συν/σμών, έπαιρναν τη 10η απ τους παραγωγούς στις αλωνιστικές μηχανές. Και στις Ενώσεις την ευθύνη και την εποπτεία για τη 10η την ειχαν οι αξιωματικοί.
Οταν άρχισαν οι πρώτες ανταρτικές ομάδες δεν θορυβήθηκαν μόνο οι Γερμανοί. Περισσότερο θορυβήθηκαν οι Αγγλοι, γι αυτό και έστειλαν αμέσος στην Ελλάδα, στις 20 Σεπτεμβρίου 1942. μια ομάδα 12 αντρών με επικεφλής τον Ταξίαρχο Εντυ Μάγιερς στην οποία συμμετέχει και ο Κρίς Γουντχάουζ, που αργότερα τον διαδέχθηκε, καθώς και τον Τσιγάντε κλπ. Ο αντισυνταγματάρχης Χάμιλτον, μέλος της SOE, που ανήκει στο τμήμα επιιχειρήσεων του Γενικού Στρατηγείου του Καϊρου ειπε στον Μάγιερ οτι :«Εχουμε ανάγκη από ενα μόνιμο αξιωματικό, για να διευθύνει μια επιχείρηση πρωταρχικής σπουδαιότητος στην Ελλάδα, Μετά την επιχείρηση αυτή, θα γυρίσετε πίσω σε μερικές εβδομάδες και θα επιστρέψετε ένδοξος και περήφανος στη Αγγλία...» Η ομάδα αυτή έπεσε στις 29/9/42 με αλεξίπτωτα στη Γκιώνα κοντά στο χωριό Καρούτες. Ειναι η ομάδα που με τη συμμετοχή του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ, έκαναν συνεργαζόμενοι την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου. Ο αρχηγοί της ομάδας ηταν ο Ζέρβας και ο Αρης Βελουχιώτης. Οταν Μαγιερ μαθαίνει απ τον Ζέρβα, που του λέει πως ειναι δημοκρατικός εκλπήσσεται και σκανταλίζεται οταν μαθαίνει οτι ο Μεταξάς, ειχε απογορεύσει στους δημοκρατικούς ανώτερους αξιωματικούς να πάρουν μέρος στην άμυνα της πατρίδας τους στο Ελληνο-ιταλικό πόλεμο.
Οι Αγγλοι έχοντας μια μακρόχρονη επικυριαρχία στην Ελλάδα και ενα πυκνό, πολύπλοκο δίκτυο στηριγμένο σε ενα άρτιο μηχανισμό προκτόρων Αγγλων και κυρίως ντόπιων, με τον οποίο έχρηζε και έλεγχε αρχηγούς και κόμματα, ηταν επόμενω να θέλει να διατηρήσει τη θέση αυτή και μεταπελευθερωτικά. Και όταν είδαν οτι δυσκόλεψαν τα πράγματα και η εξόντωση του ΕΑΜ, δεν ηταν εύκολη μόνο απ τους Γερμανούς και αφού ο στόχος ηταν κοινός, ηταν επόμενο να ταυτιστεί και η προσπάθεια των Αγγλων με αυτή των Γερμανών για την απ κοινού εξόντωση του ΕΑΜ, ωστε να επανέλθει η 4η Αυγ/ου, που ο ένας την έκανε και ο αλλος, οχι μόνο την αποδέχθηκε, αλλα και την επέκτεινε με την ακόμα πιό βάρβαρη κατοχική νομοθεσία. Μια Νομοθεσία που δυστυχώς πέρασε ατόφια στην μεταπολεμική Νομοθεσία και ειδικά η ποινική, όπως ατόφια πέρασε και αυτή της χούντας μετά την πτώση της τον Ιούλιο του 1974.
Και ενώ το Σεπτέμβρη του 1942 οι πιό πάνω Αγγλοι, ήρθαν με συγκεκριμένο στόχο να ανατινάξουν με τη βοήθεια του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ τη γέφυρα του Γοργοποτάμου, μετά την ένταξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο Α.Μ.Α, ο ερχομός των Αγγλων συνδέσμων πύκνωνε και στις 14/7/43 ήρθε ο Εντυ στη Μακεδονία. Στη διαδρομή είδε αρκετά τμήματα του ΕΛΑΣ, συζήτησε μαζί τους και τον «εντυπωσίασε» λέει η « ενενόχλητη κίνηση στις πόλεις, τα συγκροτημένα, πειθαρχημένα και καλά οργανωμένα τμήματα του ΕΛΑΣ στο μεγάλο ελεύθερο

Μακεδονικό κομμάτι που κατ εξοχή ελέγχονταν απ τους Γερμανούς, μα και ή απόφαση του λαού για τη νίκη.
Αυτό φαίνεται αντί να τον ευχαριστήσει τον ανησύχισε και σε λίγες μέρες γράφει ο στρατηγός Κικίστας στο Βιβλίο του «η Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ» μαζί με τους άλλους Αγγλους συνδέσμους, εκτός απ την επαφή που είχε με τα τμήματα του Παπαβασιλίου-Μιχάλαγα-Κιτσάμπατζάκ φρόντισε για τη συγκρότηση της ΠΑΟ, να βάλει μια ακόμα σφίνα στην εμφύλια διαμάχη. Και όλως αιφνιδίως τις μέρες αυτές χωρίς κάν να το περιμένουμε ή να ειδοποιηθούμε έφτασαν καμιά δεκαριά ανώτεροι και κατώτεροι αξιωματικοί απ τη Θεσσαλονίκη (προφανώς με συστάσεις και προτροπή των Αγγλων να προσχωρήσουν στο ΕΛΑΣ). Και λέω προφανώς γιατί αφού τοποθετήθηκαν σε τμήματα του ΕΛΑΣ, μερικοί απ αυτούς αργότερα προκάλεσαν πολύ άσχημα προβλήματα»
Ο προσεταιρισμός των αξιωματικών όταν γίνεται πόλεμος βρίσκεται στο κέντρο της προσοχής. Ενώ οι Αγγλοι έκαναν αυτό το εγχείρημα να «εντυπωσιάσει τους αντάρτες», οι Γερμανοί προκειμένου να τους ελέγξουν τους εφοδίασαν με ταυτότητες και τους τοποθέτησε σε διάφορους μηχανισμούς οπως ο επισιτισμός κλπ.
Οι σκοτεινοί ανθρωποι, που δεν έλειψαν ποτέ απ αυτόν τον τόπο, δεν δύστασαν να ρίξουν τη ρετσινιά του προδότη στον Κολοκοτρώνη, τον Καραϊσκάκη κλπ. Και όμως, αυτοί οι προδότες σήμερα διδάσκονται στα σχολεία για να φρονηματίσουν και να διαπαιδαγωγούν πατριωτικά τις νέες γενιές των Ελλήνων. Δεν μπορεί επ άπειρο να φαίνεται κανείς καλύτερος από Ο,τι ειναι . Το δίκαιο όπως πάντα, εστω και αργά θα βρεί τη θέση που του αρμόζει και του πρέπει. Γι αυτό ειμαι απόλυτα σίγουρος. Ανήσυχοι για το μέλλον ειναι μόνο έκεινοι που άρπαξαν κάποια δόξα, που οχι μόνο δεν τους ταιριάζει, αλλά και δεν τους ανήκει. Και καθώς οι σελίδες του χαρτιού, πάνω στην οποία η νικήτρια παράταξη θα αποτυπώσει τις δικές απόψεις ειναι ακόμα απ ιστορική άποψη ακόμα λευκές, πολλές κοινωνικές ομάδες, συμμετοχικές ή εχθρικές μεταξύ τους, βλέπουν στη συγκυρία αυτή (οπως έγινε και το 21) την ευκαιρία να μεταβάλλουν προς το καλύτερο (προς το συμφέρον και τον εαυτό τους) ή να υπερασπίσουν τη θέση τους στην κοινωνική ιεραρχία. Με τον τρόπο αυτό ο ανταγωνισμός και η σύγκρουση για αλλη μια φορά θα εγγραφεί βαθειά μέσα στον κοινωνικό Ιστό.
Στο μεταξύ το ΕΑΜ αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο. Το ίδιο και ο ΕΛΑΣ. Η επιρροή του ΕΑΜ ειναι τεράστια και οι ανάγκες του ΕΛΑΣ για αξιωματικούς ειναι εξίσου μεγάλη. Σε αυτήν ακριβώς την κρίσιμη και καθοριστικής σημασίας για το λαϊκό κίνημα στιγμή, οι «μεγάλοι μας σύμμαχοι Αγγλοι» πήραν την «μεγάλη απόφαση»: προτίμησαν να πάνε οι αξιωματικοί δια μέσω του Ράλλη, στους Γερμανούς για να πολεμήσουν στο πλευρό τους την Εθνική Αντίσταση, παρά στην Εθνική Αντίσταση να πολεμήσουν τους Γερμανούς, που ηταν και ο κοινός στόχος του συμμαχικού αγώνα. Και όταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα κάνουν τη σκέψη πράξη. Διαμορφώνοντας το περίφημο «Σχέδιο ΜΑΝΝΑ». Ενα σχέδιο που περιεχόμενό του εχει να επαναφέρει με όλα τα μέσα την Ελλάδα μετά τη λήξη του πολέμου στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του. Με βάση τους αξιωματικούς θα οργανώσουν τα προδοτικά «Τάγματα Ασφαλείας» με τρείς βασικούς στόχους. α) Να αποκόψουν-στερηθεί η Αντίσταση από εμπειροπόλεμους αξιωματικούς, που τόσο τους ειχε ανάγκη. β) Να πολεμήσουν

από κοινού οι Ελληνες αξιωματικοί με τους Γερμανούς την Αντίσταση, αρχίζοντας έμμεσα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας τον εμφύλιο πόλεμο και γ) οταν απελευθερωθεί η χώρα τα τάγματα ασφαλείας θα αποτελέσουν τον κύριο κορμό και άξονα για τον ανοικτό και επίσημο πλέον εμφύλιο και τους βασικούς πυρήνες για τον μεταπελευθερωτικό στρατό. ΤΡΙΠΛΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ!

Το άρθρο 5 της Συμφωνίας της Βάρκιζας πρόβλεπε «Ο εθνικός στρατός θα αποτελεσθεί από τακτική στρατολογία. Οι πολιτικές και κοινωνικές ιδέες των υπηρετούντων στις τάξεις του στρατού θα ειναι σεβαστές». Και μόνο η υπόμνηση της παραγράφου αυτής θα έπρεπε να προκαλέσει θυμιδία στους κύκλους των στρατιωτικών παραγόντων. Αξιωματικοί των «ταγμάτων ασφαλείας», οπως ο συνταγματάρχης Γερακίνης, που επι δέκα μήνες δρούσε μαζί με τους Γερμανούς και

υπό τις διαταγές Γερμανού ανθυπολοχαγού στην Εύβοια και έκαψε μόνο στν κεντρική Εύβοια, είκοση χωριά και κεφαλοχώρια, κρίθηκε ικανός και κατ εξοχήν κατάλληλος να υπηρετήσει στον εθνικό στρατό και ολόκληρη η Ορεινής ταξιαρχίας μεταβάλεται σε «Μεραρχία Εκπαιδευτών» του εθνικού στρατού. Αξιωματικοί που έπρεπε να εχουν περάσει από μια συνοπτική διαδικασία και να εχουν τουφεκισθεί, σαν πασίγνωστοι προδότες του Εθνους και δήμιοι του λαού «τέθηκαν εν ενεργεία»για την εκπέδευση και διαπαιδαγώγηση στην εθνοφυλακή. Τοποθετήθηκαν σε θέσεις κλειδιά στην ιεραρχία από οπου έλεγχαν τα πάντα.

Την ίδια στιγμή που οι προδότες του Εθνους και οι δήμιοι του λαού αξιωματικοί τοθετούνταν στις θέσεις κλειδιά στην Ιεραρχία τους στρατού και ενώ η Συμφωνία της Βαρκιζας οχι μόνο πρόβλεπε την ένταξη στον τακτικό στρατό των αξιωματικών του ΕΛΑΣ, αλλα και κατοχύρωνε τις πολιτικές και κοινωνικές ιδέες, οπως πρόβλεπε και την άμεση δημιουργία εθνικού στρατού με τακτική στρατολογία των κλάσεων που θα καλούνταν κάθε φορά. Το συγκροτημένο από τους πιό πάνω «Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο», με σύμφωνη γνώμη της «κυβέρνησης» δημοσίευε έγγραφό του, που καθόριζε τις θέσεις των συνταγματαρχών του ελληνικού στρατού. Σύμφωνα με το καταπλικτικό αυτό διάταγμα ολοι οι νόμιμοι συνταγματάρχες του ελληνικού στρατού, που υπηρέτησαν στον Ελινικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό «τίθενται εις την κατηγορία των εκτός ηπηρεσίας και οργανικών θέσεων τελούντων». Αυτό το ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο αργότερα θα χαρακτηρίσουν την Εθνική Αντίσταση, πράξη εσχάτης προδοσίας και έγκλημα καθοσιώσεως και με τις «καθεστωτικές δίκες» θα διαπράξουν τα «καθεστωτικά εγκλήματα».

Σύμφωνα με μιά αγγλική οδηγία στις 2/6/43, δηλαδή δύο μήνες μετά την συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας προς τα ΜΜΕ, ελεγαν οτι: «ΝΑΙ ΜΕΝ, όλοι όσοι κατατάσσονται στα τάγματα ασφαλείας βοηθούν τους Γερμανούς, δεν θα έπρεπε όμως να καταγγέλονται ώς προδότες»! Το ιδιο εμπόδιζαν την κυβέρνηση του Καϊρου να καταδικάσει τα τάγματα σαν προδοτικά, γεγονός που και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι, δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την αγγλική πολιτική απέναντι σε μια ένοπλη οργάνωση των Κούϊλιγκς. Αναμφισβήτητα αυτή η σύγχυση και η αντικομμουνιστική ρητορική του Τσιώρτσιλ, με τις«κωδικές υποδείξεις» δυευκόλυναν κατά πολύ το Ράλλη, να στρατολογήσει αξιωματικούς, να ηγηθούν των χρυσοπληρωμένων απ τον Τσιώρτσιλ ταγμάτων και όλων των αλλων

εθνοϊσμών, ενώ οι ενταγμάνοι στα τάγματα ειχαν την παρηγοριά οτι δεν χαρακτηρίζονταν προδότες απ τους συμμάχους. Μα και οταν τα καταδίκαζαν οι σύμμαχοι, ο Τσιώτσιλ έκανε οτι δεν άκουγε... Ηξερε οτι ο Ράλλης και ο Γονατάς, θα εφάρμοζαν κατά γράμμα το σχέδιο-εντολές του για την έναρξης του εμφυλίου πολέμου. Και οι ταπεινωμένοι για τον αλβανικό πόλεμο Αξιωματικοί;
Απ τα στοιχεία που έρχονται στο φώς, τελικά θα αποδειχθεί οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ηταν ενα καλά οργανωμένο Αγγλο-Γερμανικό εταιρικό σχέδιο για την από κοινού εξόντωση της Εθνικής μας Αντίσηστασης. Ενα σχέδιο που λειτουργούσε σαν τα συγκοινωνούντα δοχεία ως προς τις επιδιώξεις. Ενα σχέδιο που οχι μόνο ταύτιζε, αλλα και συντόνιζε σε όλες τις λεπτομέρειες την από κοινού δράση. Θα αποδειχθεί οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ηταν ο προπομπός που οδήγησε και στη συμφωνία της Λισαβώνας για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα και τη δημιουργία από κοινού των προϋθέσεων για την έναρξη του εμφυλίου.
Ηταν τόσο εμφανής η προσπάθεια να διαμορφωθούν συνθήκες εμφυλίου πολέμου, που και αυτός ακόμα ο αμύντορας της βρετανικής πολιτικής στην κατοχική Ελλάδα Γουντχάους, που διαδέχθηκε τον Ταξίαρχο Κρύς στην αρχηγία της αγγλικής αποστολής, δεν δίστασε να ομολογήσει οτι η πολιτική του Λονδίνου, για την υποστήριξει του βασιλιά δεν μπορούσε παρά να διαιωνίσει (στηριχθεί) στο διχασμό των Ελλήνων». Ακόμα ομολόγησε οτι ο «Ζέρβας εκβιάστηκε να βγεί στο βουνό το 1942». Και ο υπαρχηγός του Ζέρβα, Κομ Πυρομάγλου διαπιστώνει οτι «... Η μόνη φροντίδα (του Τσιώρτσιλ) συνεκεντρώνετο στο πώς να επέμβει στρατιωτικώς μετά την εκκένωση της Ελλάδας απ τους Γερμανούς για να επιβάλει την επιστροφή του Βασιλέως Γωργίου και την Βρετανική μεταπολεμική πολιτική» («Δούρειος Ιππος» σελ 193). Ο ίδιος αναφέρει ακόμα πως, τον Φευρουάριο του 1943, έφτασε στα χέρια της ηγεσίας του ΕΔΕΣ, μια εγκύκλιος του αγγλικού Γενικού Επιτελείου Στρατού, που απευθυνόταν «Προς τους ελληνες βασιλόφρονας αξιωματικούς, που περιείχε ΟΔΗΓΙΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.
Το α) μέρος ανέλυε τον τρόπον με τον οποίον ο βασιλόφρον κόσμος, θα αντιμετωπίση τον ανταρτικόν αγώνα και θα ΕΞΩΘΗΣΗ ΕΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΑΜ και ΕΔΕΣ. Ενώ το β) ανέλυε με ποιόν τρόπον θα εκμεταλλευτούν την σύγκρουσιν των δύο οργανώσεων δια να επικρατήσουν τελικώς...» («Εθνική Αντίστασις»,σελ 255. Οι υπογραμμίσεις,ειναι του συγγραφέα). Ακόμα ο ίδιος λέει οτι : «Το Στρατηγείο της Μ. Ανατολής, ειχε διατάξει το Γενικό Αρχηγείο του ΕΔΕΣ να ΑΝΑΣΤΕΙΛΕΙ (η εστω να περιστείλει) τις επιχειρήσεις στην περίδο εκείνη (Ιούνιος-Οκτώμβριος 1944) και να μήν ενοχλήσει τους συμπυσσόμενους προς το Βορρά Γερμανούς-για να αντιμετωπίσουν αυτοί (οι Γερμανοί) τους Ρώσους, που προελαύνανε απ την Ανατολή».
Ο Αρχιστράτηγος Ουϊλσον, αρχηγός των Συμμαχικών Δυνάμεων της Μεσογείου, θα επιβεβαιώσει και θα ολοκληρώσει την εικόνα: «Οσα ακολούθησαν, περιπλέξανε ακόμα περισσότερο τα πράγματα,οταν μάθαμε πως ο ΕΛΑΣ, ειχε επιτεθεί εναντίον του ΕΔΕΣ και ταυτόχρονα, πως τμήματα με επικεφαλής ΒΑΣΙΛΟΦΡΟΝΕΣ αξιωματικούς, που συνεργάζονταν με τους Γερμανούς εναντίον ανταρτικών ομάδων, που τις διευθύνανε βρετανοί αξιωματικοί». Ετσι για μιά

ακόμα φορά το «σύμβολο της εθνικής ενότητας»- θρόνος-δίχαζε και κατασπάραζε τους Ελληνες...
Τη δουλειά αυτή ο Τσιώρτσιλ, την ειχε αναθέσει σε αξιόπιστα χέρια. Σε χέρια που ειχαν ενα βασικό στόχο και κύριο εχθρό : Την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκράτ η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα άρχισε. Οι Γερμανοί θα έφευγαν : «η Ελλάδα ηταν δίκή μας και μας ανήκει». Ολα πρέπει να ειναι έτοιμα για τη μεγάλη μέρα, που θα κονιοτροποιήσουμε το καταραμένο ΕΑΜ και τους τρισκατάρατους κομμουνιστές. Γι αυτό και συνέχιζε να στέλνει τις λίρες.
Μετά την κατοχή 16,000 και πλέον ανδρες και 1.000 αξιωματικοί που το μεγαλύτερο μέρος ειχε συλλάβει ο ΕΛΑΣ, μπήκαν υπο Βρετανική ευθύνη, κλείστηκαν στο Γουδί και τις φυλακές Αβέρωφ χωρίς να εχει αποσαφηνιστεί αν θεωρούνταν αιχμάλωτοι η κρατούμενοι. Κανένας δεν κρίθηκε ένοχος. Και ο Ράλλης που «δικάστηκε» σε θάνατο πέθανε στο σπίτι του. Ολοι αποφυλακίστηκαν, και οι Αγγλοι, που κυβερνούσαν τη χώρα τους χρησιμοποίησαν στο σχηματισμό τακτικών «ελληνικών στρατιωτικών μονάδων». Απ το Δεκέμβρη, όλοι οι αξιωματικοί των όποιων Εθνοϊσμών και ταγμάτων εισέπραταν ανάλογο μισθό με αυτόν που έπαιρναν οι τακτικοί αξιωματικοί και απ τη 12η Δεκεμβρίου 1944, με «πίεση» των Αγγλων, και με την θέληση της «κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος ενέταξε 12,000 αξιωματικούς και οπλίτες στις νεότευκτες μονάδες της εθνικής φρουράς.
Τα τάγματα ασφαλείας που μαζί με τους Γερμανούς έσπαιρναν τον όλοθρο και την καταστροφή στο περασμά τους, ηταν αυτοί που αποτέλεσαν τον κύριο κορμό του εθνικού στρατού. Οι δημιουργοί των ταγμάτων ειναι οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί και υπεύθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, τις καταστροφές και τις λεηλασίες του εθνικού μας πλούτου. Για το κάψιμο των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Βέβαια, την κύρια ευθύνη για τη συνεργασία, τις καταστροφές και τα εγκλήματα που διέπραξαν οχι μόνο τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι αλλοι εθνοϊσμοί την έχουν οι Αγγλοι και η κυβέρνηση του Καϊρου, και ας καταφέρονταν εναντίον τους απ τους ραδιοφωνικούς σταθμούς οπως: «Ο Ράλλης μαστρωπός των ευγενεστέρων εθνικών παραδόσεων...θα πληρώσει με το αίμα του». «Τα μισθοφόρα αυτά όργανα της Γκεστάπο, ειναι ανάξια αν φέρουν το όνομα των Ελλήνων...«Οσοι υπηρετούν στα τάγματα ασφαλείας θα θεωρηθούν σαν εχθρικά ενεργούντες κατα των Ηνωμέων Εθνών» και οχι των Ελλήνων και της Ελλάδας!
Ενώ «επίσημα» τα καταδικάζονταν σαν ανάξια και προδοτικά τα τάγματα και ολους τους αλλους εθνοϊσμούς στην πραγματικότητα ομως, δεν ηταν μόνο προδοτικά και ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων, αλλά ηταν και ξενοκίνητα. Ενας ταξικός μισθοφορικός στρατός. Και ενω έπρεπε να δικαστούν σαν δοσίλογοι γενικά γιά ό,τι και για οσα ευθύνεται ο καθένας ποινικά, η ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944, και οι απείλες του Ράλλη, οτι θα κάνει αποκαλύψεις εναντίον υψήλα ισταμένων προσώπων τα μετέτρεψε σε «πατριώτες» και οχι μόνο σε «πατριώτες», εντάχθηκαν αυτούσια στο στρατό, στον κρατικό μηχανισμό σε θέσει κλειδιά. Και απ τις θέσεις αυτές σε απηνείς διώκτες των αγωνιστών. Τα περισσότερα εγλήματα για να οδηγηθεί η χώρα στον

εμφύλιο πόλεμο, με αποκορύφωμα τη λευκή τρομοκρατία, που δεν άφησε τίποτε όρθιο στην Ελλάδα ειναι δικό τους έργο κατ εντολή βέβαια...
Ενώ αυτοί από συνεργάτες και διώκτες του λαού και των αγωνιστών αποκαταστάθηκαν, ειναι απίστευτα σχεδόν τα βασανιστήρια εκατοντάδων αξιωματικών, νέων και παλαιών, όλων των βαθμών, που τα στήθη του κοσμούσαν παράσημα και το σώμα τους τραύματα, σέρνονταν σαν κατάδικοι του Ποινικού Δικαίου, από ενα Αστυνομικό τμήμα στο αλλο, από φυλακή σε φυλακή, με χειροπέδες και συνοδεία χωροφυλάκων ταλαιπορημένοι και ιβριζόμενοι απ τους μετακατοχικούς «αγανακτησμένους- κατ εντολή-εθνικόφρονες».
Ξέρει ο λαός μας τις δεκάχρονες εξορίες και τις εικοσάχρονες φυλακές που περάσανε, τόσο οι αξιωματικοί οσο και οι άλλοι Ελληνες που πολεμούσανε τους κατακτητές μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όπως ξέρει και τα αξιώματα, τις τιμές και τις κάθε είδους παροχές που χωρηγήθηκαν στους προδότες και τους συνεργάτες των κατακτητών.
Βέβαια, ο ελληνικός λαός στο εσωτερικό της χώρας και στο εξωτερικό, φίλοι και εχθροί ξέρουν ποιοί ηταν πατριώτες και ποιοί προδότες στην κατοχή. Ξέρει οτι πατριώτης δεν γίνεται κανείς με τα λόγια, τις προβολές και τις προωθήσεις, αλλα με τα έργα που εχει προσφέρει προς την πατρίδα. Γνωρίζει και πολύ καλα, οτι με τα αγάλματα, τις προτομές και όλα τα αλλα τεχνάσματα δεν δημιουργούνται οι πατριώτες και οι ήρωες. Ξέρει πώς, και γιατί στήνονται αυτά και δεν ξεγελιέται. Ξέρει ποιοί πολέμησαν τους κατακτητές και ποιοί συνεργάστηκαν μαζί τους. Ξέρει ποιοί πήραν τα όπλα, που τους έδωσε ο ίδιος ο κατακτητή και οτι μαζί με τους κατακτητές, πολέμησαν με απάνθρωπη λύσσα και μανία τον αγωνιζόμενο για την λευτεριά του Ελληνικό λαό. Γνωρίζει τους προδότες μασκοφόρους στα διάφορα μπλόκα αν και φορούσαν κουκούλες για να κρύβουν, από φόβο και οχι ντροπή το συχαμένο τους πρόσωπο. Το ίδιο γνωρίζει ποιοί πήγαιναν ψευδομάρτυρες στα Στρατοδικεία και κατηγορούσανε, επι πληρωμή βέβαια, τους πατριώτες αγωνιστές, τις δήθεν χήρες που έβαζαν μπουκάλια αρωμάτων ή ό,τι αλλο βαρύ μέσα στις τσάντες με τις οποίες μας χτυπούσαν, με την ανοχή των συνοδών χωροφυλάκων, οταν βγαίναμε απ τις κλούβες πηγαίνοντας στο στρατοδικείο, μα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα, και τους αγανακτησμένους κιοτήδες εθνικόφρονες. Τους εθνικόφρονες και κυρίως οι δοσίλογοι εθνικόφρονες που το αντικομμουνιστικό μένος ηταν τόσο που δεν επέτρεπαν στις κόρες και τους γιούς να ερωτεύονται Αντιστασιακούς-Αρεστερούς. Χώριζαν αντρόγυνα και δεν δέχονταν να θαφτούν ή να θάψουν δίπλα τους κάποιο κομμουνιστή.
Εκείνο που μας έκανε αλγεινή εντύπωση, ηταν η πλήρης αδιαφορά της έδρας. Ποτέ δεν σηκώθηκε κάποιος της έδρας να απαγγέλει σε κάποια απ αυτές τις «κυρίες» κατηγορία για βιοπραγία «έντος της αιθούσης»! Λειτουργούσε και η έδρα του στρατοδικείου, οπως λειτούργεί και το σωματείο των διαιτητών, οταν παίζουν οι ομάδες της Θεσσαλονίκης στην Αθήνα, και φίλαθλοι των αθηναϊκών ομάδων, φωνάζουν τους θεσσαλονικείς βούλγαρους. Ποτέ δεν τόλμησε κάποιος διαιτητής, να τους ανακαλέσει στην τάξη διακόπτοντας το παιχνίδι, γεγονός που θα θύμιζε στους «κυρίους» αυτούς, οτι και οι επάνω-πέρα απ τα Τέμπη οχι απλώς υπάρχουν Ελληνες, αλλα και ειναι Ελληνες! Ελληνες που φυλάνε θερμοπύλες!
Ο ελληνικός στρατός στο σύνολό του ειναι ο πιό δημοκρατικό-λαϊκός στρατός του κόσμου.Το ίδιο ισχύει και για το Σώμα των Αξιωματικών, αλλά και τα Σώματα

Ασφαλείας, έχουν σχεδόν την ίδια λαϊκή προέλευση. Και ειναι λαϊκό-δημοκρατικός ο στρατός μας και ειδικά το Σώμα των Αξιωματικών, γιατί οι Ελληνες Αξιωματικοί και των Σωμάτων Ασφαλείας δεν προέρχεται απ τα τζάκια, από γόνους Πριγκίπων, Βαρώνων και Κόμητων, όπως συμβαίνει με το σώμα των Αξιωματικών της Ευρώπης κλπ. Μα ούτε και καθαρή ταξική προέλευση εχουν. Βέβαια και στο δικό μας στρατό δεν λείπουν οι διακρίσεις που γίνονταν από προέλευση οσον αφορά την βαθμολογική ανάδειξη και τις θέσεις κλειδιά και κυρίως απ το παλάτι που ήθελε το στρατό αποκλειστικά δικό του φέουδο.
Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι με το έτσι θέλω πρόσδεσε, προσάρτησε και ονόμασε-με τη συγκατάθεση βέβαια-τόσο το Ναυτικό οσο και την Αεροπορία, σε βασιλικό Ναυτικό και βασιλική Αεροπορία και τη χωροφυλακή. Και οταν το 1963, οταν για πρώτη φορά η Ενωση Κέντρου πήρε την κυβέρνηση-οχι την εξουσία- συνέβει το παράδοξο: Να ειναι αποδεκτός απ το παλάτι σαν Πρωθυπουργός ο Γ Παπανδρέου, να ασκεί την Πρωθυπουργία και να μήν γίνεται αποδεκτός και σαν Υπουργός στρατιωτικών. Μάλιστα το παλάτι θεώρησε την εποχή κατάλληλη προκειμένου να προσετεριστεί-και τον στρατό ξηράς ζητώντας να μετονομαστεί και ο στρατός ξηράς σε βασιλικό στρατό! Ηθελε και το Παλάτι να κάνει αυτό που έκανε αδιαμαρτύρητα η Εκκλησία. Να να εχει υπο την αιγίδα του οπως η Εκκλησία με το «φιλοχρίστους υμών στρατού», να εχει και ο Βασιλιάς όλο το στρατό βασιλικό.
Οι δυνάμεις του σκότους και της εκδήκησης, έχοντας ανακηρύξει τον εαυτό τους ιδιοκτήτη της χώρας, αφέντη του λαού και θεματοφύλακα των όσιων και Ιερών συμφερόντων τους, δεν ξαχνούν ποτέ και κυρίως δεν συγχωρούν ποτέ οταν πρόκεται για ανθρώπους, που δεν πειθαρχούν απόλυτα στις εντολές τους ή ακόμα και στον τρόπο που αυτοί θέλουν να λειτουργήσουν «άβουλα» για λογαριασμό τους σε δύσκολες στιγμές.
Ειναι γεγονός οτι ο κ Γ Παπανδρέου, στο διάβα της πολιτικής του καριέρας, πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους, έκανε προσπάθεια να ενταχθεί στον κυβερνοχώρο της αντιδραστικής Δεξιάς. Τον χρησιμοποίησαν πολλές φορές, για την προσέγγισει του λαού, ποτέ όμως δεν έγινε αποδεκτός στο Ιερατείο της εξουσίας. Πάντα γι αυτούς ηταν ξένο σώμα και η χρήση του ηταν πάντα η χρήση του πυροσβέστη.
Κάποτε φαίνεται πείστηκε οτι τον θεωρούν ξένο σώμα και στράφηκε, οχι βέβαια από εκδήκηση αλλά γιατί πίστευε, οτι αν πάρει τη συναίνεση του λαού, Ε! Τότε πιά όπως ο Βενιζέλος φώναζε «Ζήτω ο Βασιλεύς» για τον ίδιο λόγο, θα γινόταν αποδεκτός μετά φανών και λαμπάδων και αυτός απ το κατεστημένο της εξουσίας. Δυστυχώς γι αυτόν παρά την μεγάλη του προσφορά σε πολύ κρίσιμες στιγμές για το κατεστημένο, δεν στάθηκε δυνατόν να γίνει αποδεκτός. Το παράδειγμα του κ Παπανδρέου ειναι ενδεικτικό του τρόπου χρήσης αυτών που το παίζουν σε δυό και μερικές φορές και σε τρία ταμπλό.
Η διάρκεια της κατοχής, ηταν η εποχή που το ιερατείο της εξουσίας, συνεργαζόμενο ποικιλότροπα με τους κατακτητές και τασσόμενο και ένοπλα ακόμα ενάντια στην Εθνική Αντίσταση έχασε, και τα τελευταία λαϊκά στηρίγματα. Αυτήν ακριβώς την περίοδο έκρινε ο κ Παπανδρέου, οτι ειναι η πιό κατάλλαλη στιγμή να στραφεί προς το λαό, χωρίς ομως να ξεκόψει τον ομφάλιο λώρο με το ιερατείο. Και η κατάλληλη για τον κ Παπανδρέου, στιγμή ηταν το συνέδριο του

Λιβάνου που έγινε από 17-21 Μαϊου το 1944, για τη συγκρότηση κύβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Σε αυτό το συνέδριο έκρινε πως έπρεπε να στραφεί-εκμεταλλευθεί το «κεφάλαιο λαός». Εκεί λοιπόν στο συνέδριο για τη εθνική ενότητα, έκανε και την περήμη δήλωση-στροφής στο λαό. Απευθυνόμενος προς το λαό και τον αγώνα στην Ελλάδα είπε:«Ενας λαός άξιος της ιστορίας του» και για την ηγεσία και ενοούσε την ηγεσία τους ΕΑΜ-ΕΛΑΣ «Μια ηγεσία άξια του λαού»(Γ. Παπανδρέου «Η απελευθέρωση της Ελλάδας» 1945 σελ 63).
Για το ιερατείο αυτή η δήληση αποτέλεσε έγκλημα εσχάτης προδοσίας. Φαίνεται πως ο κ Γ Παπανδρέου, όπως και ο Γιό του αργότερα, οταν έκανε και αυτός εκείνη την βαρύγδουπη δήλωση οτι θα βάλει το ιερατείο της αντιδραστικής Δεξιάς στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας» δεν μπόρεσαν να καταλάβουν οτι η δεξιά δεν «παίζεται». Αυτή μπορεί να πουλήσει και την ψυχή της στο διάβολο, να υποθηκεύσει και την Ελλάδα ολόκληρη, γι αυτήν «τη γλύκεια απόλαυση της εξουσίας» πάντα την ειχε υποθηκευμένη.Το ιερατείο της Δεξιάς δεν «παίζεται». Η θα εισαι μάζί της ψυχή τε και σώματι ή θα δέχεσε να σε χρησιμοποιήσουν κατα το δοκούν...Και για μιά χρήση σε κάποια δύσκολη στιγμή.
Ο στρατός, τα σώματα ασφαλαίας και οι θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό και την Εκκλησία, ειναι οι ακρογωνιαίοι λίθοι της δύναμής τους. Σε αυτούς τους μηχανισμούς κουρνιάζουν τα δικά τους παιδιά. Συνεπώς λαϊκή συναίνεση και Υπουργός στρατιωτικών δεν πάνε μαζί. Πρωθυπουργός με τη συναίνεση του λαού Ναί, και αυτό γιατί ένα πρωϊ εν ρυπή οφθαλμού γίνεσαι «κοινός θνητός» η δύναμη πυρός και αποφάσεων όμως ανήκει στη Δεξιά «ελέω Θεού» και «Εθνικοφροσύνης». Οσο για τη συναίνεση του λαού που την έδωσε τον Νοέμβρη του 1963 και τον Φλεβάρη του 1964, με την «πονηρή σκέψη», οτι μπορεί να αλλάξουν έστω ορισμένα πράγματα ειναι γελασμένος. Αν δεν το αντιληφθεί μόνος του να την αποσύρει υπάρχει στα σκαριά η 21η Απριλίου, η μέρα που οι συνταγματάρχες στο όνομα του κομμουνιστικού «κινδύνου πάλι» θα κάνουν πράξη την εντολή. Και οχι μόνο θα στείλουν ενα μέρος του λαού πάλι προς γνώση και συμόρφωση στη Γυάρο, και όσοι δεν θα ειναι στη συγκεκριμένη διεύθυνση την ώρα που έπρεπε να συλληθφούν και θα σταλούν στις φυλακές με την κατηγορία οτι δεν ηταν «συνεπείς»!!!
Από μια άποψη ειχε δίκαιο το τρίπτυχο: Αμερικανοί, παλάτι και η Δεξιά να ανησυχούν απ την μετεμφυλιακή περίοδο.Το τρίπτυχο αυτό σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο και ειδικά στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, έδρασε με το σκεπτικό να διασφαλίσουν μιά αδιατάρακτη εκατονταετή εξουσία. Τα πολιτικά πράγματα ομως στη χώρα ηταν και παραμένουν πεισματάρικα και ακολουθούσαν το δικό τους δρόμο. Το Φεβρουάριο του 1952 άρθηκε ο Στρατιωτικός Νόμος, που ίσχυε απ το Δεκέμβρη του 1944 και με μιά προσθήκη επι το αυστηρότερο το 1947 και τον επόμενο μήνα έγιναν εκλογές με το αναλογικό σύστημα που ειχε χρησιμοποιηθεί το 1936 και το 1946. Στις εκλογές τον Μάρτη του 1946 τα Αριστερά κόμματα που συμμετείχαν στο ΕΑΜ δεν πήραν μέρος στις εκλγές αυτές. Εκαναν αποχή.
Το σύστημα της απλής αναλογικής σε συνδιασμό με τη διασφάλιση της ελεύθερης έκφρασης των ψηφοφόρων ειναι, εκτός απ δίκιο αποτελεί και το βαρόμετρο προσδιορισμού της θέλησης του λαού, οσον αφορά του τρόπου διακυβέρνηση

της χώρας, συμμετοχής του συνόλου των Ελλήνων στη λήψη των αποφάσεων και κυρίως στη σωστή και σύντομη υλοποίησή τους.
Πληθώρα κομμάτων πήραν μέρος στις εκλογές του 1950. Η Αριστερά στις εκλογές αυτές πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων και τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων και παρά την μικρή οικονομική και κοινωνική δράση των Αριστερών, τα κόμματα της Αριστεράς πήραν 13% ενώ στις εκλογές του Μάρτη του 1946, που το ΕΑΜ έκαναν αποχή, οι ξένοι παρατηρητές διακύρηξαν οτι στο «συνολό τους» οι εκλογές ηταν «ελεύθερες» και «δίκαιες» και εκτίμησαν οτι η αποχή ηταν μόνο 9% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων. Βεβαια, αργότερα η Αριστερα παραδέχθηκε οτι η απόφαση για την αποχή ηταν λαθεμένη. Ομως έξη χρόνια αργότερα στις εκλογές του 1958 η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) παρά την ισχύ ακόμα των εκτάκτων μέτρων και των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων, τα νησιά και οι φυλακές γεμάτατες κατόρθωσε να γίνει αξιωματική αντιπολίτευση. Το γεγονός αυτό σήμαινε οτι έχασε μέσα σε δέκα χρόνια τη δυναμική της η νίκη του Γράμμου και του Βίτσι. Οι εκλογές του 1950, έβαλαν σε βαθιά σκέψη το κατεστημένο και ειδικά την ακροδεξιά.
Γεγονός που δείχνει πως και αν ακόμα λόγο της διατήρησης σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα, δεν χρεωκόπησε η ιδεολογία της μετεμφυλιακής δεξιάς. Απλώς περιορίστηκε στον εσωτερικό μικρόκοσμο της αντικομουνιστικής εθνικοφροσύνης και των ιδεολογικών της ταγών. Η μετριοπαθής δεξιά και ιδεολογική Δεξιά, ταυτισμένη με τη Θεολογική δεξιά, ειναι έκτοτε τα δυό «άκρα» μεταξύ των οποίων κινείται το εκκρεμές του ελληνικού συντηρητισμού και μέσα στο οποίο εκτρέφονται οι διχαστικές θέσεις του «έθνους» και του «αντί-έθνους» απ τον οποίο πηγάζουν α) οι μεταπολεμικές δυσκολίες για τον εκσυγχρονισμό της θεσμικής δεξιάς.β) Η δυσκολία «ενωτικής υπέρβασης» του τραυματικού παρελθόντος της γ) η καταφυγή σε διχαστικές ενέργειες οταν ο έλεγχος ξεφεύγει απ τα χέρια της και δ) η καταφυγή στο εύκολο βιασμό της νομιμότητας και η δυσκολία στη νομιμοποίηση της βίας.
Μέσα στο κλίμα της αυξημένης διεθνούς έντασης και την κήρυξη του πολέμου στην Κορέας, οι Αμερικανοί, με πρωτεργάτη την Πρεσβευτή Πιουριφόυ, άλλαξαν τον εκλογικό νόμο. Επέβαλαν το πλειοψηφικό σύστημα για να δισφαλίσουν μέσω που εκλογικού νόμου ενα συνεπή συνεργάτη. Εκριναν πως ο καλύτερος εγγυητής για πολιτική σταθερότητα στην Ελλάδα ηταν ο Στρατάρχης Αλ. Παπάγος. Ο άνθρωπος που οχι μόνο θα έστελνε ελληνικό στρατό να πολεμήσει στην Κορέα, αλλα θα κρατούσε και μια σταθερή γραμμή εναντίον της Αριστεράς. Βέβαια όλες οι πολιτικές δυνάμεις διαμαρτυρήθηκαν γι αυτή την κατάφορη ανάμειξη, αλλά η αλλαγή ειχε γίνει εγκαίρως για τις εκλογές του Νοέμβρη του 1952. Ο Παπάγος εκτός απ την σταθερή αντικομμουνιστική γραμμή, θα διατηρούσε στη ζωή και τη νίκη του Γράμμου και του Βίτσι. Θα έπειθε για αλλη μια φορά πως η Ελλάδα ανήκει στη Δεξιά και οχι στο λαό!
Οι εκλογές αυτές έδωσαν μεγάλη νίκη στο κόμμα του Ελληνικού Συναγερμού του κ Παπάγου. Το πρειοψηφικό σύστημα έκανε το 49% της Λαϊκής ψήφου αντίστοιχο με το 82% των εδρών. Απόρροια αυτής της σχέσης ητα να αρχίσει μια περίοδο διακυβέρνησης της χώρας απ τη «καθαρόαιμη» Δεξιά, που θα διαρκέσει μέχρι το 1963. Παρ όλο που το Σύνταγμα παρείχε τις εγγυήσεις των βασικών ελευθεριών, στην πράξη όμως οι ελευθερίες αυτές ακυρώνονταν συχνά μέσω μιας

κατεπείγουσας νομοθεσίας που ίσχυε απ τον εμφύλιο πόλεμο. Ο νόμος 509 του 1947 παρέμεινε σε ισχύ και πρόβλεπε αυστηρές ποινές για όσους υποστήριζαν την αμφισβήτηση και την «ανατροπή» του κοινωνικού συστήματος και και την διεκδίκηση καλύτερων ορων ζωής και εργασίας. Οι Ασφάλειες εξοπλισμένες με χιλιάδες φακέλους για πραγματικές και φανταστικές πεποιθήσεις του λαού, παρακολουθούσε κατά πόδας τους υποπτούς για συμπάθεια προς την Αριστερά.
Και οταν προς το τέλος της 10ετίας του 1960, εξαντλήθηκε η δυναμική και των εκτάκτων μέτρων για να μήν χαθεί η νίκη του Γράμμου και να παρατείνουν την παραμονή του παρακράτους στην εξουσία, οι Αμερικανοί εν όψη του πολέμου στο Ισδραϊλ, ανέθεσαν στον ΙΔΕΑ, τον Αρχιεπίσκοπο Ιερόνυμο και τον δικαστή Κόλλια, να βάλουν λαό και Ελλάδα για εφτά χρόνια στο γύψο. Και τώρα για να εχει λόγο ύπαρξης, με την αυτή άποψη και σε σύνδιασμό με τον καιρό θέλει να καταργήσει και την ιστορία, ετσι ώστε οι νέες γενιές να μην ξέρουν τίποτε, για τα πολλά ανομήματα της Δεξιάς. Να μην μάθει ο λαός οτι στην κατοχή συνεργάστηκε με τους κατακτητές και με την απελευθέρωση ξεπούλησε, τη λίγη ψυχή και τσίπα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, οτι είδε σα σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, όπως ειχε δεί τους Γερμανούν στην καταχή. Να μή γνωρίζει για πιό πραγματικά κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο αγωνίστηκαν οι αγωνιστές του 21, ούτε για τα 120 χρόνια της Αγγλικής επικυριαρχίας, την αμερικάνικη ετεροδικία, τις κατά καιρούς νότες και τις κατά διαστηματα δικτατορίες που έκανε, τα στρατιωτικά και εκλογικά πραξικοπήματα, τους στρατιωτικούς νόμους, τη μή συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, τη συνεργασία με τους κατακτητές, για να την πολεμήσει, τα απάνθρωπα μετακατοχικά εγκλήματα, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, τα ξερονήσια και τις φυλακές-κάτεργα: όπως η Γυάρο,Το Επταπύργιο, Η Κέρκυρα κλπ, όπου δεκάδες χιλιάδες όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις, έζησαν από πέντε μέρχι και είκοση χρόνια στα ανήλια και σκοτεινά κελιά κάτω απ τις ποιό φρικτές και απάνθρωπες συνθήκες.
Να μην μάθουν και ούτε να θυμούνται οι επόμενες γενιές, οτι η Δεξιά, δεν συμμετείχε στην Εθνική Αντίσταση, οτι συνεργάσηκε με τους τρείς κατακτητές σε όλα τα επίπεδα και την πολεμούσε, ενώ παράλληλα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας, μόλις διαγράφτηκε η αντίστροφη μέτρηση του αξονα, άρχησε την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους Αγγλους. Τον παλιό μας δυνάστη και μέλλον να επανέλθει κατακτητής, έτσι ώστε να μήν γευτεί ο λαός ούτε μια μέρα τη Λευτεριά και την Εθνική του Ανεξαρτησία, για την οποία τόσο αίμα, θυσίες και ολοκαυτώματα ειχέ πληρώσει για να την αποκτήσει. Οτι ηταν τόσο εθισμένη βιοματικά στην εξάρτηση, που ειχε ταυτίσει την υπαρξή τους με τους εκάστοτε κατακτητές. Για την αντιδραστική φασιστική δέξια, μόνο η παράφραση «του Ελληνα ο τράχηλος...», Αυτής της δεξιάς χωρίς σκλαβιά δεν ζεί. Και πράγματι η ζωή εχει αποδείξει οτι δεν ζεί. Αν υπάρχει το οφείλει στην εξάρτηση μέσω της εκποίησης της εθνικής ανεξαρτησίας και την υποθήκη της λαϊκής κυριαρχίας στους ξένους.
Και οχι μόνο πολέμησε την Εθνική Αντίσταση, που ηταν και παραμένει η δόξα της Ελλάδας, αλλα σε συνεργασία τώρα με τους νέου ιμπεριαλιστές Αγγλους πρώτα και Αμερικάνους μετά για να την κονιορτοποιήση (αυτή ηταν η συναπόφαση που πήρε με τον μέγα ευεργέτη Τσιώτσιλ) οδήγησε λαό και χώρα στον εμφύλιο.

Οσους αγωνιστές δεν μπόρεσε να σκοτώσει στους δρόμους στους συνέλλαβε, τους βασάνισε. Γέμησε τα ξερονήσια και τις φυλακές και όσοι ξέφυγαν τη σύλληψη τους σκότωσαν μαζί με τους Αμερικάνους, με βόμβες Ναπάλμ στο Γράμμο και το Βίστι, προς δόξα της νέας εξάρτησης. Και το πιό τραγικό οταν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ύστερα από τριάντα οκτώ (38) χρόνια σκληρών αγώνων και θυσιών την 1η Αυγούστου 1985, με τη Βουλή σε διακοπές για να προσεταιριστεί όσους απ τους εναπομείναντες Αντιστασιακούς μπορούσε, κατέθεσε Νόμο στη Βουλή. Ενα νόμο ψευδεπύγραφο για την αναγνώριση της Εθνικής μας Αντίστασης, η δεξιά σύσωμη οχι μόνο δεν ψήφισε το Νόμο, αλλά έφυγε απ τη Βουλή απειλώντας πώς οταν έρθει στην κυβέρνηση θα τον καταργήσει αυτόν το Νόμο. Βέβαια γι αυτήν την κατάσταση δεν ειναι λίγες και οι ευθύνες του Κέντρου, γενικές και ειδικές.
Επιβεβαίωση οτι Νόμος για την «Αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης», ηταν ψευδεπύγραφο «αναγνώρισης» το επιβαιώνει και η εισηγητηκή έκθεση του Νόμου του τότε Πρωθυπουργού που με αντιαμερικάνικα συνθήμα και με μιά χούφτα δολλάρια ηρθε να ολοκληρώσει το αντικομμουνιστικό εργο-μένος του πατέρα του «τσουβαλιάζοντας» και αυτός πάντα βέβαια σε συνεργασία με την Δεξιά την πολύπαθη Αριστερα. Η Εθνική Αντίσταση ειναι το μεγαλούργημα του λαού μας. Ενα μεγαλούργημα που παρόμοιο δεν εχει να επιδείξει καμιά αλλη χώρα στην Ευρώπη και η χώρα απ το 21. Την Εθνική Αντίστηση, που ανέδειξε όλους εκείνους του θεσμούς και τις Ανθρώπινες αξίες που διατηρούν και σήμερα ξεχωριστή επικαιρότητα και τους αγώνες από αλλα μετερίζια: Οπως το «114» του 15% για την Παιδεία» των Λαμπράκιδων, την «ΕΔΑ», το Πολυτεχνείο κλπ.
Τα ιδανικά και τα οράματα του ΕΑΜ ειναι βαθιά ριζωμένα στη συνείδηση του λαού. Ο λαός μας ποτέ δεν θα ξεχάσει. Το ΕΑΜ που ο ποιητής μας Βασίλης Ρώτας ταύτισε με την Λευτεριά: «Λευτεριά πανώρια κόρη κατεβαίνει από τα όρη. Κι ο Λαός την αγκαλιάζει και χορεύει και γιορτάζει. ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ, ΕΑΜ φωνή λαού που φτάνει ως τ αστρα τ ουρανού, ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ αντιλαλεί ολ η Ελλάδα μια φωνή». Στο ΕΑΜ προσχώρησαν κορυφαίοι επιστήμονες, ακαδημαΪκοί, διανοούμενοι, ανθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών καθώς και ο κλήρος απ όλη την ιεραρχία του οπως και στην επανάσταση του 21. Οταν λοιπόν, και η μεταπολίτευση έχασε την αίγλη και πριν εξαντλήσει και την δυναμική της και οι ενωμένες δυνάμεις της Κεντρό-Δεξιάς δεν αρκούσαν και υπήρχε κίνδυνος να ξεπεράσει η Αριστεράς την εσωτερική της κρίση, έκριναν η κάθε πλευρά παίζονταν το δικό της ρόλο μέσω της «αναγνώρισης» να παραποιήσουν την ΕΑΜική ιστορία, αλλα και να προσεταιριστούν ενα μεγάλο κομμάτι ψηφοφόρων.
Ετσι ενώ ο λαός περίμενε την ιστορική αποκατάσταση της Εθνικής Αντίστασης οπως την δημιούργησε, την έζησε και τη θυμάται ο λαός η εισηγητική έκθεση με την οποία «ανγωρίστηκε» ειναι μια εισήγηση άχρωμη, άοσμη και χωρίς ταυτότητα. Να ενα απόσπασμα αππ την εισήγηση του Ανδρές Παπανδρέου, στη βουλή:
«Ηρθε η ώρα δίπλα σους ήρωες του 1821, να τοποθετήσουμε στην εθνική μας μνήμη ενωμένους αυτούς που έπεσαν στο 1940-44. Τα στρατευμένα παιδιά του λαού έγραψαν σελίδες δόξας στο μεγάλο αμυντικό πόλεμο, πόλεμο, πόλεμο στον οποίο τελικά οφείλεται η πτώση της ναζιστικής δικτατορίας, του ναζισμού. Αυτούς επίσης που συνέχισαν τον αγώνα στα βουνά και τις πόλεις, φτιάχνοντας ενα

μαζικό λαϊκό κίνημα με πολυβόλα και συλλαλητήρια, με περιφρόνηση προς το θάνατο, με πάθος για την λευτεριά, με άμετρητη αυτοθυσία, άνδρες και γυναίκες, στην Πίνδο και στη Ρούμελη, στο Γοργοπόταμο, στην Αθήνα, στην Κοκκινιά, στο Χαϊδάρι, στην Καισαριανή, στα Καλάβρυτα, στο Δίστομο, στις πόλεις στα χωριά, στην Ελλάδα, στη μέση Ανατολή, στα γερμανικά στρατόπεδα...». Μια έκτεθη που προσπαθεί να τους χωρέσει όλους νυστεύσαντες και μη νυστεύσαντες. Με χωρίς καμιά αναφορά στη Αντίσταση. Μια ταύτιση του επιστρατευμένου με τον εθελοντή. Χωρίς αναφορά στους συντελεστές και πρωτεργάτες. Μια εισήγηση που αφορά γεωγραφικά από τη Θεσσαλία και κάτω. Μια έκθεση που δεν διαφορίζει τον αγωνιστή από τον συνεργάτη. Μια έκθεση που στην ουσία λέει : Κατοχή ηταν «όλοι οι Ελληνες Αντίσταση κάναμε», Αλλωστε αυτό ηταν μεταπελευθερωτικά το βασικό σύνθημα. Μια έκθεση χωρίς διακριτικά που και πότε, ποιός και γιατί. Μια έκθεση που δεν μπαίνει στην ΟΥΣΙΑ της Εθνικής Αντίστασης. Μια έκθεση ΣΟΥΠΑ. Μια έκθεση που θυμίζει σκορδαλιά χωρίς σκόδρο!
Να καταργήσουμε λένε την ιστορία, ωστε να μήν γνωρίσουν οι νέες γενιές τί προηγήθηκε και τί ακολούθησε μετά το 21, και συνακόλουθα χούντες, αντί για κάθαρση-αφομείωση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τόσα άλλα, που δεν ξεπήδησαν ετσι ξαφνικά και απρόσμενα. Να μήν ξέρει ο λαός πως, όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Αγγλοι, Γερμανοί, ξανά Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία, όλοι τον ίδιο στόχο ειχαν και εχουν: Πως θα κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη, πως θα παραμείνει παντοτεινά η Ελλάδα «το αγγιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων.
Να μην μάθουν και να μήν θυμούνται οι νέες γενιές γιατί και ποιός έκανε τον εμφύλιο, την 21η απριλίου 1967. Οτι η δικτατορία της 21ης Απριλίου, δεν ηταν ένας αιφνίδιος κεραυνός εν αιθρία, ούτε μας προέλυψε σαν μια μεμονωμένη στρατιωτική πρωτοβουλία, μιάς «μικράς άφρονως ομάδος επίοκρων αξιωματικών», η σαν «Στίγμαιο έγκλημα» όπως αρέσκεται να την αποκαλεί η κοινοβουλευτική Δεξιά, στο μεταμφυλιακό πολιτικό και κοινωνικό τοπίο. Οτι με την πτώση της δεν καταργήθηκαν και οι χουνικοί Νόμοι, πολλοί απ τους οποίους έχουν δεσμέυση διεθνώς τη χώρα και κακοποιούν και σήμερα το λαό με την ισχύς τους. Οπως και η πτώση της, δεν διέργαψε δια μιάς νοοτροπίες και ανορθολογικές πολιτικές που αυτή αδίστακτα πρώτη συνέχισε, αλλά και εξέθρεψε το :«Καραμανλής ή τάτκς». Να μήν ξέρουν όσοι δεν την έζησαν οτι η απριλιανή χούντα, ηταν η τελευταία ορατή συνέπεια της μετεμφυλιακής ιστορίας, ο επιθανάτιος ρόγχος της μετεμφυλιακής ιδεολογίας της εθνικοφροσύνης. Οτι για την επικράτηση και να παραμένει στην εξουσία παρά τον ισχυρισμό οτι ηταν αναίμακτη μέχρι την πτώση της δολοφόνησε τουλάχιστο (88) Ελληνες, με πρώτο τον Ελλίς στον ιπόδρομο και ανάμεσά τους και (4) γυναίκες.

??
??
Για την Αρετή ο Αριστοτέλης έλεγε «Αρετή Εσύ, που Είσαι η ωραιότερη επιδίωξη για τον Ανθρωπο» Η αλήθεια ειναι αντίθετη της λήθης ή σωστότερα η λήθη αποζητά το θάνατο της αλήθειας. Για να μήν χάσει την αξία της η αλήθεια πρέπει να συγχωρούμε, αλλά να μήν τη λησμωνούμε.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ το να θυμάσε σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μή μπορείς να τα αποφύγεις.
Στη ζωή ενος μεγάλου αριθμού Ανθρώπων υπήρξαν «λεπτομέρειες», περιστατικά ή και «σημεία» που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά ευρύτερα, είτε έγιναν και αμέσως μετά «κουκουλώθηκαν» για ευνόητους λόγους... και μας μένουν ιστορικά άγνωστες (και ίσως μένουν άγνωστες για πάντα) «λεπτομέρειες»για τους τρόπους, τις μέθοδες και τα μέσα για την «αναμόρφωσή» τους. Τους χώρους και τις επινοήσεις εφαρμογής πιό «αποδοτικής» τακτικής και «συμπεριφοράς», τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία και (από εκεί) σε Νεκροταφεία η σε άγνωστους τόπους ενταυφιασμού. Ακόμα και για όσους (και από πιοίους) εξαφανίστηκαν «μυστηριωδώς».
Ίσως, (εκτός απ την επίσκεψη του κ Εβερτ, στις φυλακές Κορυδαλού) αυτός να ήταν κατά βάθος και ο λόγος που αποφάσισα να ρίξω στο χαρτί μερική απ την «ιστορία-ζωή» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων και μαζί με αυτήν κάτι και απ τη δική μου, που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν και προπαντός γι αυτό «πληρώθηκαν» και με τη μακρόχρονη «φιλοξενία» σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια, στις ανήλιες φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσμα.
Και μίλησαν ή έστω προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν, για κάποια πράγματα που τότε εκείνοι ή και άλλοι απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δούν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί, που για πολλά χρόνια επικρατούσε σιγή τάφου.
Να καταθέσεις ας πούμε έτσι, μερικές μικρές και ελάχιστες εμπειρίες απ τον ωκεανό, που μεσολάβησαν και ας κινδυνεύεις να χαρακτηριστεί εγωϊστικό, μια μικρή έλάχιστη ή και ασύμαντη αν θές προσωπική επειρία ή μαρτυρία ή και να κάνεις μια υπεύθυνη κατάθεση. Πριν αρχίσεις μια τέτοια δύσκολη κατάθεση-μαρτυρία αναρωτιέσαι :Για ποιούς; Και σε ποιούς; Μα νάσαι μονάχα εσυ που αναρωτιεσαι; Για το πώς, το πού και το γιατί;
«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945, «στάθηκαν οι μεγάλες πείρες αγνότητας.Θα έρθει μιά μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμοί απ τους βαρβάρους, θα καταλαγίασουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια οπως γράφω και σε κάποιο αλλο σημείο, ηχούν ακόμα στα αυτιά μου και...Οπως ηχεί και το υπερφίαλο, αλλα καταπραϊντικό σύνθημα του Παπανδρέου-ΠΑΣΟΚ οτι θα βάλει τη Δεξιά στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας».
Και ενώ μεσολάβησαν συγκλονιστικά γεγονότα : όπως βασιλό-μεταξική δικτατορία, αλβανικός πόλεμος, κατοχή και Αντίσταση. Απελευθέρωση, αγγλική επέμβαση-Δεκέμβρης, εμφύλιος, έκτακτα μέτρα. Συλλήψεις, βασανιστήρια, στρατοδικεία, καταδίκες σε θάνατο και βαριές ποινές, φυλακές εξορίες Γυούρα τρείς φορές χρησιμοποιήθεκε, Μακρόνησος, ΝΑΤΟ, εκλογές στρατηγού Δόβα, αποστασίες, χούντα των συνταγματαρχών. Πτώση της χούντα και πάλι τάνκς, που στο άκουσμα και μόνο των λέξεων, η φαντασία ανατρέχει στις τραγικές συνέπειες, που το κάθε γεγονός ειχε στο λαό και τη χώρα. Σαράντα χρόνια διήρκεσαν αυτές οι φρικαλεότητες και τεράστιο ηταν το κόστος, όσο και αν οι εκφραστές και οι

πρωτεργάτες αυτών των φρικαλεοτήτων, επιχείρησαν να τις απαλύνουν ή να ψελλίσουν κάποιες δικαιολογίες, δεν τα κατάφεραν. Τα σημάδια μένουν ανεξίτηλα και στους ανθρώπους και στη χώρα. Ολοι οι Νόμοι του Μεταξά, της κατοχής και της χούντας συμπεριελήφθηκαν στην εθνική Νομοθεσία.
Το γεγονός και μόνο, οτι δεν τόλμησαν να «πληροφορήσουν σωστά» το λαό όπως το ήθελε ο Καζαντζάκης και το απαιτούσε η ιστορική συνέχεια και η ζωή. Καθώς και το γεγονός οτι δεν τα καταγράψαμε «σωστά», ιστορικά (αυτό ενοούσε ο Καζαντάζακη),οπως ακριβώς έγιναν τα γεγονότα, δείχνει οχι μόνο την ευθύνη που βαρύνει τους πρωτεργάτες και συμμετέχοντες, αλλα αποτελούν και μια μεγάλη μελανή σελίδα στην ιστορία της χώρας. Μια σελίδα που μένει ακόμα ανοιχτή για μελέτη. Μια μελέτη οχι βέβαια για να ανοίξει μόνο το θέμα- παρελθόν, αλλα ποιός και πόσω ευθύνεται η κάθε πλευρά. Πόσο έβλαψαν το λαό και τη χώρα, οι αποφάσεις που πήρε η κάθε πλευρά, και για ποιόν ακριβώς λόγο χρειάστηκε η αγγλική επέμβαση και κρίθηκαν αναγκαία αυτά τα φρικτά και απάνθρωπα γεγονότα-εγκλήματα και οι δεδομένες συνέπειες. Ποιός τα έκρυψε απ το λαό και γιατί. Αλλά και ποιός τα εκμεταλλεύτηκε στο έπαρκο. Μόνο μια τέτοια επιστημονική έρευνα η μεταπολεμική σαραντάχρονη πέριοδο θα καταγράψει (σωστά) την ιστορία.
Να πχ ενώ στην Μακρόνησο, συνέβαιναν καθημερινά ολων των ειδών τα εγκλήματα εις βάρος των παιδιών της Ελλάδας. Οι μεταπολεμικοί «ταγοί», χωρίς ευθύνη και ντροπή είπαν εγκώμια και έψαλαν τους γνωστούς εμετικούς για το λαό και τη χώρα ύμνους. Ευχές και προτροπές. Υμνούς και εγκώμια για τα οποία μόνο λύπη και πόνο νοώθει η Ελλάδα στο άκουσμά τους. Το ίδιο και για τους ανθρώπους που πρωτοστάτησαν και ειδικά για μερικούς, οπως ο Κ. Τσάστος κλπ και κυρίως ο κ Π. Κανελόπουλος, που ξεχνώντας οτι με τις δηλώσεις αυτές απευθύνεται προς τους πρώϊν ΕΛΑΣίτες, γιατί αυτοί ακριβώς οι ΕΛΑΣίτες που εκθείαζε στην Πάτρα, την Τρίπολη κλπ, ηταν που η κυβέρνηση της οποίας ηταν Υπουργός και μάλιστα στρατιωτικών, που ειχε μαζέψει για να εξοντώσει ...τους ίδιους «σε αυτό το υπέροχο σχολείο εθνικής μετανοίας και αναβαπτίσεως των ασώτων υιών της Ελλάδος...
Ο ίδιος πριν απ τις δηλώσεις αυτές για την Μακρόνησο και το «εθνοσωρήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», ειχε πεί και εκείνο το περίφημο το: «Στρατηγέ μου ιδού ο στρατός Σας» απευθυνόμενος προς τον Αμερικάνο Στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις της αντίδρασης και του σκότους έχρησαν Υπέρ Αρχιστράτηγο του ελληνικού στρατού και που σαν Αρχιστράτηγος, θα έσωζε την Ελλάδα απ τους Ελληνες! Λόγια και πράξεις που ταπείνωναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Την παγκόσμια κοινή γνώμη. που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής, υμνούσε και δοξολογούσε την Ελλάδα για τις πρωτιές και τις νίκες κατά του άξονα: για τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τον εγκλωβισμό της τεράστιας σε σχέση με άλλες χώρες πολεμική μηχανή του Χίτλερ, στις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Για την Ελλάδα, που ύστερα από εναν υπερ πάντον αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Τον αγώνα, που οχι μόνο με τα λόγια και κυρίως με τις πράξεις υποταγής την μετέτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, του 6ου στόλου και του ΝΑΤΟ. Την μετέτριψαν σε αγγιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά

ανεξάρτητη-κυρίαρχη που για πρώτη φορά την ειχε κάνει Αντίσταση την μετέτρψαν ξανά σε χώρα των Γές Μάν.
Οπως το 21 η Αγία Τριάδα (Φεουδάρχες, Κλήρος και Αστοί) την ξεπούλησαν, για να μην δώσουν τα λίγα ψυχία που διεκδικούσαν οι Ραγιάδες για τη συμμετοχή τους και το αίμα που έβαλαν στη Επανάσταση. Ενώ αρνήθηκαν τα ψυχία λευτεριάς και δίκαιου στους Ραγιάδες, για λίγη δύναμη-εξουσία παραχώρησαν τα πάντα στους Αγγλους, απ τους οποίους σαν αντάλλαγμα θα αντλούσαν δύναμη με την οποία θα φρονημάτιζαν, τσάκιζαν και θα κονιοτροποιούσαν τον αρματωμένο Ραγιά. Ετσι και τώρα, οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελλήνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Αγώνες και θυσίες που ειχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα, που έκανε η παγκόσμια κοινότητα για τη συντριβή του φασισμού-ναζισμού. Αγώνες και θυσίες, που κανένας πλέον δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει, μα και να διανοηθεί πως ύστερα από εναν τέτοιο λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα στην πριν του 1940, θέση- κατάσταση και οι απόγονοι του Μεταξά στην εξουσία.
Και δεν θα βρισκόταν σε αυτήν τη τραγική θέση, αν η νεκραναστημένη Αγία τριάδα δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε, δεν φιλούσε κατουρημένες ποδιές, αν δεν έβαζε όπως πάντα πάνω απ τα Εθνικά τα ταξικά της συμφέρονα. Αν δεν ειχε διασυνδέσεις με τη διεθνή του κεφαλαίου για κονιοτροποίηση της αξιοθαύμαστης Εθνικής μας Αντίστασης, αν στην κρίσιμη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη απ τη ακατάβλητη δύναμη που έκριβε μέσα του τουτός ο λαός, δεν θα χάνονταν αυτή η μοναδική ευκαιρία που είχαμε, να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία κρατώντας την Ελλάδα για Μας τους Ελληνες. Και κυρίως αν αξιοποιούσαμε σωστά και δημιουργικά αυτό το κεφάλαιο- δύναμη.
Βέβαια, σαν άρχουσα τάξη θα φρόντιζε για τα ταξικά της συμφέροντα, σε συνάρτηση ομως και σχέση με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας. Επειτα υπερασπιζόμενοι παράλληλα με τα δικά της συμφέροντα και τα συμφέροντα της χώρας, θα ειχε και τη συναίνεση του λαού και δεν θα ηταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία στους ξένους. Να εξαγοράζει την εξουσία με τα πιό βαρύτερα ανταλλάγματα... Οι ανθρωποι που πρωτοστάτησαν σε αυτό το νέο εθνικό εγκλημα, ειναι αυτοί που ποτέ δεν είδαν ή σκέφθηκαν την Ελλάδα σαν ενα ενιαίο σύνολο.
Και επειδή οι προλαλήσαντες, που βέβαια δεν ηταν οι μόνοι, συγχαίρουν εαυτούς και αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου», ας δούμε όμως εστω ενδεικτικά το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα».
Ολοι οσοι βρέθηκαν στη Μακρόνησο, τη Γυάρο, τα ξερονήσια και τις φυλακές, βρέθηκαν γιατί στα χρόνια της κατοχής οι ίδιοι ή οι γονείς τους πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βεβαια, για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, οπως τους δίδαξαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο με τα «αμύνεσθαι υπέρ Πατρίδος», «τα Νύν πάντων ο αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό: Να την αγαπούν εν καιρό ειρήνης, να την υπερασπίζονται οταν κινδυνεύει και να πολεμούν για την απελευθέρωσή της οταν κατακτηθεί. Αν ειχαν αδρανήσει ή αδιαφορήσει, αν ειχαν γίνει μαυραγορίτες να εκμεταλλευτούν τον πόνο και τη δυστυχία του λαού, αν ειχαν

σκύψει το κεφάλι και συμβιβαστεί με την κατοχή και προπαντός, αν ειχαν «συνεργαστεί» με τους κατακτητές, οπως έκαναν ευτυχώς λίγοι, ολα θα τους θα ηταν μέλι-γάλα που λέει ο λαός. Θα ειχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί, όπως έγενε με τους θρασύδειλους εθνοϊσμούς του δοσιλογισμού.
Η συνεργασία τους θα αναγνωρίζονταν «εθνική προσφορά» και θα κατείχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία. Αυτοί ομως ηταν Ανθρωποι με ενθουσιασμό και αγάπη για την πατρίδα, δεν μπορούσαν να την φανταστούν σκλαβωμένη. Ειχαν ιδανικά, οράματα και πίστη για την Ελλάδα. Και με απροσμέτρητη αφέλεια όπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα, ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες, αντί για συνεργασία ή ο,τι άλλο μπορούσε να βλάψει εστω και στο ελάχιστο την Ελλαδίτσα μας, σαν όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις προτίμησαν τον δύσκολο, σκληρό, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα. Να υπερασπιστούν τη λευτεριά και το δίκαιο και με τη ζωή τους ακόμα.
Και ξανφικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, πολλοί παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους βράχους της Μακρονήσου, της Γυούρας και στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις ανήλιες φυλακες. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και αυτού του είδους τους κατατρεγμούς. Σε ενα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι και οσα περισσότερα μπορούσε για την «αναμόρφωση» την ψυχική εξόντωση-διάλυση και τον «μέχρις αισχάτων» εξευτελισμό.Τί πρώτο να αντέξουν και πώς; Η καθυπόταξή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική, Ετσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν οτι ειχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξορισμένους στρατιώτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και αντί για το στρατώνα, τους δώθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι τη Μακρόνησο.
Οι συνθήκες ζωής στα στρατόπεδα και τις φυλακές, τόσο από άποψη χώρου διατροφής και συμπεριφοράς, ηταν ζωή προγραμμένων με βασικό στόχο την βιολογική εξόντωση, όσων δεν μπόρεσαν να στείλουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ίσως αυτή να υπήρχε στις επανορθοτικές φυλακές. Στις εγκληματικές φυλακές όπως τη Γυούρα, το Επταπύργιο, η Κέρκυρα, η Αίγινα, η Κεφαλονιά κλπ και τη Μακρόνησο, και ας ηταν «επίσημα στρατόπεδο» ηταν η ίδια με τον ίδιο συγκεκριμένο στόχο και με βασικό σύνθημα: «αυτοί δεν ειναι Ελληνες. Θα κάνουμε τα πάντα για να εξοντώσουμε οσο το δυνατό περισσότερους». Οσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιούσαν για το σκοπό αυτό τα βασικά ηταν τέσσερα.α) τα κάθε είδους βασανιστήρια σωματικά και πειθαρχικά, β) Ο μόνιμος υποσιτισμός-πείνα, γ) η εξαντλητική δουλειά και δ) οι διάφορες προβοκάτσιες, με σκοπό να σκαρώσουν υποθέσεις «οργάνωσης» στη φυλακή και παραπομπεί στο στρατοδικείο. Αρκετοί ελαφροποινήτες εκτελέστηκαν με αυτό το αιτιολογικό-και τρόπο.
Τα βασανιστήρια σωματικά και ψυχολογικά, άρχιζαν απ τη στιγμή της σύλληψης και με προσαρμογή στα κάθε φορά και εποχή δεδομένα, συνέχιζαν μέχρι την ημέρα της απόλυσης. Για πολλούς όπως συνέβει και με μένα συνέχισαν μέχρι το 1974. Εργαλεια οι εικονικές εκτελέσεις το συχνό και καλά οργανωμένο ξυλοδαρμό, το πειθαρχείο, η στέρηση επισκεπτηρίου και αλληλογραφίας. Η λογοκρισία και της εισερχόμενης και της εξερχόμενης δεκάγραμμης κατά μήνα, ο περιορισμός της αλληλογραφίας μόνο σε συγγενείς πρώτου βαθμού, κατάσχεση μολυβιού, του όποιου χαρτιού και βιβλίων. Πολύωρος εγκλωβισμός στα κελιά,

στέρηση συσιτίου για το παραμικρό, ειδών καθαρισμού χώρου και υγιεινής, νερό ελάχιστο και αυτό τις περισσότερες φορές εφάμλυρο. Οι πειθαρχικές μεταγωγές απ την φυλακή στην άλλη κλπ, πάντα στην κοιλιά του κοίτους σαν τον Ιωννά.
Την εποχή της χούντας δεν μας επέτρεπαν τις δέκα σείρες της αλληλογαφίας να τις γράφουμε σε κόλλα και να τις κλείνουμε σε φάκελλο. Μας υποχρέωναν να τις γράφουν σε κάρτες, ετσι που η λογοκρισία να ειναι εύκολη. Κάρτες σαν αυτές που χρησιποιούσαμε στον αλβανικό πόλεμο. Ίσως να ηταν και υπολλείμματα εκείνης της εποχής οπως ηταν τα φασόλια, τα κουκιά, οι φακές και το κρέας υπολλείμματα του Α! παγκοσμίου πολέμου.
Ο υποσιτισμός-πείνα, ηταν ενα μόνιμο και παρατεταμένο μέσο εξόντωσης. Για μερικά χρόνια και ειδικά στη Γυούρα, ο υποσιτισμός ηταν τόσο έντονος, που σε πολλούς είχε μειθεί το φώς και αρκετοί γέροι το ειχαν χάσει τελείως. Με βάση τον κανομισμό δικαιούμασταν εκατόν δέκα δράμια ψωμί στο εικοσιτετράωρο, μια φορά το μήνα Κρέας και κάθε δεκαπάντε μέρες ψάρι. Ομως ούτε το κρέας ούτε τα ψάρια δεν μας τα δίναν στο συγκεκριμένο χρόνο. Κρέας και ψάρια μας έφερναν οταν εύρισκαν κάποια παλιόβοϊδα ή πρόβατα. Πρόβατα Αυστραλίας κατεψυγμένα απ το 1902. Αυτό έλεγε η σφραγίδα προέλευσης και χρόνο συσκευβασίας. Το κακό με το κρέας και τα ψάρια, ηταν οτι μας το έφερναν ύστερα από τρείς η και τέσσερες μήνες μαζεμένο και σε ποιότητα που σκεπτόσουν πολύ αν πρέπει να το φάς.
Πως ομως να μην το φάς, που έτρεμαν τα πόδια απ την πείνα.Τις περισσότερες φόρες επακόλουθο της κατανάλωσής του, ηταν δυσεντερία. Το ίδιο συνέβαινε και με τα ψάρια που βασικό είδος ηταν η σαρδέλλα και σπάνια, σαβρύδια ή γόπα πάντα σε μικρό μέγεθος. Εκείνο που υπήρχε αύθονο ηταν η πάστη-σαρδέλλα τις περισσότερες φορές σάπια, που μας τη δίνανε για βραδυνό ή λίγες ελιές... Για αρκετό καιρό αυτό ηταν το βραδυνό σισίτιο. Τα γαλακτοκομικά τα ειχαμε ξεχάσει, το ρύζι, τα μακαρόνια το ίδιο. Οποιος μιλούσε για κρέας, ψάρια και γαλακτομικά προϊόντα τον έβαζαν στην φυλακή της φυλακής-πειθαρχείο!
Τα όσπρια, οι πατάτες και τα χότρα ήταν πάντα το μεσημεριανό μας φαγητό. Ομως και με αυτά είχαμε μεγάλο πρόβλημα. Τα φασόλια, τα ρεβύθια, οι φακές και τα κουκιά ηταν υπολλείμματα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, όπως και το κρέας. Εχοντας εναν τόσο μακρόχρονο βίο, εκτός του ότι θα ειχαν χάσει τα ζωτικά θρεπτικά τους συστατικά, ήταν επόμενο στο κάθε σπειρί να εχουν φωλιάσει μερικά μαμούδια. Επρεπε όμως να ζήσουμε και για να ζήσουμε έπρεπε να τα φάμε έστω και με τα μαμούδια. Οι μάγειροι αφου έκαναν τεράστια προσπάθια να αλιεύουν τα μαμούδια στην επιφάνεια του καζανιού και δεν μπορούσαν, γιατί με την αύξηση της θαρμοκρασίας δεν προλάβαιναν να βγούν όλα και ειδικά αυτά του πυρήνα, μας έλεγαν «να τρίβετε το ψωμί στη καραβάνα για να μήν τα βλέπετε».
Το ιδιο μεγάλο πρόβλημα ειχαμε με το ψωμί και το νερό. Τα ψωμί που και αυτό για ενα μεγάλο διάστημα έρχονταν απ τη Σύρα, πολλές φορές οταν ειχε τρικυμία εκτός από μπαγιάτικο, ηταν βρεγμένο με θαλασσινό νερό και πολλές φορές μουχλισμένο. Ηταν μουχλισμένο γιατί αν έπιανε στο μεταξύ θάλασσα το καϊκι ερχόταν ύστερα απ δυό ή τρεις μέρες. Το νερό που σε όλες σχεδόν τις φυλακές ήταν εφάλμυρο και κυρίως στη Γυάρο. Φυσικό νερό πόλυ αργά μετά τη λήξη του εμφυλίου, μας έδιναν μόνο απ ενα κυπελάκι την ημέρα. Αν σε ολα αυτά προστεθεί

και η μερική έστω φίρα...και οι γενικές συνθήκες διαβίωσης-αφόρητος συνοστισμός, έχουμε ολα τα δεδομένα ενος καλά οργανωμένου υποσιτισμού.
Δίπλα στον υποσιτισμό και έλλειψη Ιατρικής-παρά την πληθώρα των κρατουμένων γιατρών- και φαρμακευτικής περίθαλψης, με αποτέλεσμα να μειωθεί το φώς, να εμφανιστούν και να κάνουν θραύση σε μεγάλα ποσοστά μολυσματικές αρρώστειες όπως : φυματώση, νεφροπάθειες, ηπατίτιδες, επιδιδυμίτιδες, ουρολυμόξεις τραχώματα, επιφικίτιδες, δερματίτιδες, μυκητιάσεις, ψώρα, ψωρίαση, λάμιες, αμοιβάδωσεις κλπ. Εγώ την ψωρίαση την εχω μέχρι και σήμερα μονίμως απ το Σεπτέμβρη του 1967, που εμφανίστηκε στο Παρθένι της Λέρου.
Η καταναγκαστική δουλειά. Δουλειά άσκοπη. Δουλεία που ειχε σαν σκοπό και στόχο μόνο την ταπείνωση, αφού ούτε κοινωνικά αναγκαία ηταν, μα ούτε και οφέλιμη. Π.χ για ενα μεγάλο διάστημα μας υποχρέωναν να φορτωνόμαστε πέτρες μεγάλες τις οποίες πετάγαμε στη θάλασσα. Και για να μας ταπεινώσουν άκομα περισσότερο μας έλεγαν πως:«οταν η πέτρινη ράμπα ενώση τη Γυούρα με την Σύρα, τότε ίσως αποφυλακιστούμε».Την πέτρα όμως που ρίχναμε χιλιάδες κρατούμενοι βαριά φορτωμένοι και από μεγάλη απόσταση στη θάλασσα όλη την ημέρα, υπο την απειλή τις κάνες των πολυβόλων τη νύχτα τα κύματα την έπαιρναν. Για να αρχίσουμε την άλλη μέρα χιλιάδες Ανθρωποι, αλβανομάχοι και Αντιστασιακοί να ξανά ρίχνουμε πέτρες στο ίδιο μέρος.Το πιό τραγικό δε ηταν οτι στο μέρος που παίρναμε τις πέτρες και στο μέρος που τις πετάγαμε, υπήρχαν φύλακες που παρακολουθούσαν-εκτιμούσαν το μέγεθος της πέτρας, που ειχε στην πλάτη του ο κάθε κρατούμενος. Αν το μέγεθος της πέτρας κατά την εκτίμηση του φύλακα, δεν ανταποκρίνονταν στις δικές του προδιαγραφές σε τιμωρούσε σε διάφορες ποινές : με τροχάδην, με ορθοστασία ή και με αναφορά στον Αρχηφύλακα για τα παρά πέρα...
Οταν το Υπουργείο πήρε την απόφαση να γίνουν φυλακές στη Γυάρο, την απόφαση αυτή τη διάβασαν σε ολους τους κρατουμένους. Η απόφαση-διαταγή έλεγε «πως θα πληρωθούν... όσοι κρατούμενοι θα δουλεύανε εθελοντικά...». Η απόφαση δεν πάρθηκε με το σκεπτικό για την ανέγερση ενος κοινοφελούς έργου, οπότε και η δική μας εστω καταναγκαστική δουλειά, (η εθελοντική αφορούσε την ανακοίνωση και η πληρωμή το ίδιο), θα ειχε κάποιο νόημα και δεν θα νοιώθαμε ταπεινωμένοι και ούτε θα δουλεύαμε υπό την απειλή των ροπαλοφόρων φυλάκων και των πολυβόλων της χωροφυλακής. Πολλοί βέβαια ηταν οι λόγοι που έπειθαν οτι το «έργο» αυτό σε συνδιασμό με ένα καλομελετημένο υποσιτισμό σε όλες του τις λεπτομέρειες που επέτρεπε μόνο στους νέους και υγιης ακόμα οργανισμούς να σταθούν όρθιοι, σχεδιάσθηκε και έγινε μόνο και μόνο να συμβάλει αντικειμενικά «δια του έργου» στην εξόντωσή μας και τον πλουτισμό συγκεκριμένων ανθρώπων από την απλήρωτη δουλειά των κρατουμένων.
Το έργο θα ηταν αυτό, που εκτός απ την εξάντληση, θα έδινε χίλιαδες δυό αφορμές για πρόσθετους ξυλοδαρμού, ταπεινώσει και κάθε είδους αλλες τιμωρίες. Ακόμα και για προβοκάτσιες. Επειτα ηταν και ο χώρος που διάλεξαν να γίνει το έργο, που έπειθε οτι για αυτόν ακριβώς τον σκοπό αποφασίστηκε. Ο υποσιτισμός και η εντατική δουλειά υπολόγιζαν, θα οδηγούσε πολλούς στον άμεσο φυσικό θάνατο και έμμεσο με τη δηλώσεις μετανοίας λόγο της καταναγκαστικής πολύωρης δουλειάς. Και κατά βάση θα τσάκιζε την υγεία όλων. Αρκετοί τάφοι υπάρχουν στη Γυάρο.

Για όσους είδαν στην τηλεόραση τις φυλακές της Γυάρου, ασφαλώς θα κατάλαβαν, πως ειναι κτισμένες επάνω σε εναν γρανιτένιο βράχο. Τα σχεδια, την επίβλεψη και εκτέλεση την ειχε ενας μηχανικός ονομαζόμενος Μεταξάς. Αν πράγματι ειχαν σκοπό να κάνουν ενα έργο έστω προσωρινά για φυλακές, αλλα αργότερα θα το χρησιμοποιούσαν παραγωγικά-κοινωνικά υπήρχε ο χώρος του πρώτου όρμου. Μια έκταση 70 και πλέον στρεμμάτων. Χώρος κάπως ομαλός όπου ήδη ειχαν χτιστεί το κτίριο της διεύθυνσης, οι κατοικίες των φυλάκων και της χωροφυλακής. Η επιλογή του γρανιτένιου βράχου ειχε τη δική του δομικό-τεχνική σκοπιμότητα. Για να ισοπεδοθεί-κατεβεί αυτός ο γρανιτένιος βράχος στο επίπεδο που εχουν χτιστεί οι φυλακές, έπρεπε να δουλέβουν νυχθημερών επι μήνε δεκάδες γκρέϊντερ και μπουλτόζες. Ο στόχος όμως ηταν άλλος. Αντί για μηχανήματα έφεραν λοστούς, πιστολέτα και φουρνέλα, γερές μαγκούρες, ενίσχυσαν τη δύναμη της χωροφυλακής και έστησαν διπλές σειρές τα πολυβόλα.
Σε μια τέτοιου μεγέθους οικοδομή, εκτός απ τα συμπαγή υλικά χρειάζεται, νερό και κυρίως τεχνικούς και χτίστες. Αντί για γκλέϊντερ και μπουλτόζες χρησιμοποίησαν εμας τους κρατουμένους. Οχι μόνο για τον εκβραχισμό - ισοπέδωση, αλλα και για την μεταφορά και το χτίσιμο των φυλακών. Των φυλακών χωρίς παράθυρα. Βέβαια και οι φυλακές της Κέρκυρας, δεν ειχαν παρλαθυρα, ειχαν ομως εναν φιλιστρίνι κοντά στην οροφή του κελιού και ενα στο κάτω μέρος ενα μέτρο πλάτος και δέκα ύψος. Οι «μοντένρενες», ετσι μας έλεγαν της Γυούρας δεν ειχαν καθόλου.
Εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι βράχων, έπρεπε να εκβραχιστούν και να μετακινηθούν απ το χώρο του εργοταξίου. Μετά τον εκβραχισμό και την ισοπέδωση και σε συνέχεια να ξανά μεταφερθούν στο χώρο που χτίζονταν οι φυλακές για τη θεμελίωση. Το ίδιο και εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι αλλων υλικών να μεταφερθούν απ το λιμάνι στο χώρο του «έργου». Και το πιό τραγικό ηταν οτι η μεταφορά και των βράχων και των υλικών δεν γίνονταν σε ομαλό έδαφος, αλλά σε ανώμαλο. Ολο αυτό το εργοτάξιο εκτός απ τα σχέδια, την εποπτεία-επίβλεψη του κ Μεταξά, και η διά των όπλων εποπτεία-επίβλεψη, εκ μέρους της χωροφυλακής, το έκαναν οι κρατούμενοι πολιτικοί μηχανικοί, τεχνικοί όλων των ειδικοτήτων, χτίστες και απλοί Ανθρωποι, που μας ειχαν μετατρέψει με την απειλή των όπλων σε σκλάβους-υποζύγια. Το εργοτάξιο την εποχή του εκβραχισμού θύμιζε και μεταλλεία-ορυχεία της Νουβίας.
Ο τρόπος που μας συμπεριφέρθηκαν γενικά και ο τρόπος που μας χρησιμοποίησαν ειδικά στο χτίσιμό-κατασκευή των φυλακών της Γυούρας σε τίποτε δεν διέφερε απ τη συμπεριφορά και χρήσιμοποίηση των σκλάβων στο δουλοκτητικό σύστημα στα διάφορα μεταλλεία και τους κοπιλάτες στις πολεμικές Γαλέρες
Το εμβαδόν της φυλακής τεράστιο, ο χρόνος κατασκευή του το ίδιο μεγάλος και η κούραση-εξάντληση ακόμα μεγαλύτερη. Ευτυχώς το μεγαλύτερο ποσοστό των κρατουμένων ειχαμε ήλικία κατά μέσο όρο 25-45 χρόνια. Βέβαια δεν έλλειπαν και αυτοί των 60-70 και αρκετοί 80 και ενα τεράστιο ποσοστό αρρώστων με φυματίωση, κοίλη, τράυματα απ τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Ανθρώποι τσακισμένοι απ τα βασανιστήρια, των παρακρατικών, της ασφάλειας και τα χρόνια. Και όμως οι Ανθρωποι αυτοί οχι μόνο έπρεπε, αλλα και εξαναγκάζονταν να κουβαλούν πέτρα για να ενωθεί το νησί Γυάρο με τή Συρα

πριν την απόφαση για το χτίσιμο της μοντέρνα φυλακή που θα μας «γλύτωνε απ το μαρτύριο του αντίσκηνου: ψυγείου το χειμώνα και φούνου το καλοκαίρι, μα και την αέναη πάλη με τα μελτέμια των εφτά και δέκα μποφόρ, που τις σήκωναν και τις πήγαιναν στη θάλασσα». Και τότε μέναμε «άστεγοι» μέχρις ότου στεγνώσουν, να γίνουν οι ανάλογες επιδιορθώσεις και να ξανά στηθούν. Αυτό κατά το Υπουργείο και τη διεύθυνση θα ηταν η ανταμοιβή που ειχαν υποσχεθεί, η (αποπληρωμή του κόπου μας) γι αυτό οσο «περισσότερο, τίμια και γρήγορα δουλεύαμε τόσο το καλύτερο για μας...!!!».

Η Ζωή στις φυλακές ηταν ενα ατέρμονο δράμα και της Γυάρου μια απερίγραπτη τραγωδία. Μια τραγωδία, που εκτός απ τον υποσιτισμό, την παντελή έλλειψη υγειονομικής, φαρμακευτικής και όποια άλλη περίθαλψη, (ευτυχώς είχαμε πολλούς κρατούμενους γιατρούς) ειδών καθαρισμού και κυρίως η σκληρή, βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά την μετέτρηπαν σε έγκλημα. Ηταν ενα προμελετημένο και καλά σχεδιασμένο ειδεχθές έγκλημα. Εκείνο δε που ειχε το μεγαλύτερο κόστος, που στοίχιζε περισσοτερο από οτιδήποτε αλλο κακό και άσχημο που υπήρχε στη ζωή της πολύχρονης φυλακής μας, ηταν η προσχεδιασμένη και καλά οργανωμένη ταπείνωση.

Ανθρωποι αγέροχοι, αγωνιστές με ιστορία στους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες. Ανθρωποι που οχι μόνο αντιστάθηκαν, αλλα και πολέμησαν τη βασιλομεταξική δικτατορία, που πολέμησαν επάξια το φασισμό στην Αλβανία, τα Μακεδοννική οχυρά και την Κρήτη. Ανθρωποι, που χάρις στη στεναρή άμυνα από μιά χούφτα υπερασπιστές και τον τεράσιο αριθμό θυμάτων που χρειάστηκε να υποστούν οι Γερμανοί, προκειμένου να περάσουν την γραμμή των οχυρών, υποχρεώθηκαν βλέποντας πόσο λίγοι ηταν οι υπερασπιστές να παρουσιάσουν όπλα στους νεκρούς των οχυρών αναγνωρίζοντάς τους την αυτοθυσία. Ανθρωποι που στην Κρήτη με μαγκούρες, φτιάρια, τσάπες, τσεκούρια και τα λίγα όπλα, έβγαλαν εκτός μάχης-αποδεκάτισαν την πιό επίλεκτη μεραρχία αλεξοπτιστών του Χίτλερ προκαλώντας 6,700 νεκρούς και τραυματίες, κατέσρτεψαν 220 αεροσκάφη και αλλα 150 έπαθαν ανεπανόρθωτες ζημιές. Τώρα στη Γυούρα, πλήρωναν τα επίχειρα των πράξεών του!

Ανθρωποι που ίδρυσαν, οργάνωσαν και καθοδηγούσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και κάλεσαν τους Ελληνες, οχι μόνο να μήν αποδεχθουν την κατοχική φασιστική σκλαβιά, αλλα και να την πολεμήσουν με νύχια και με δόντια, Ηταν αυτοί που δημιούργησαν έναν Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού. Ενα στρατό που με τη δράση του υποχρέωσε τους Γερμανούς, να αποσπάσουν απ τα πολεμικά συμμαχικά μέτωπα δέκα και αργότερα δεκαπέντε εμπειροπόλεμες και πρόσβαρα εξοπλισμένες μεραρχίες, προκειμένου να κρατήσουν υπο την κατοχή τους έστω μόνο τις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Ανθρωποι, που μπόρεσαν να εγκλωβίσουν τις δυναμείς κατοχής σε τέτοιο βαθμό στις πλατείες των πόλεων, που για να μετακινηθούν απ τη μια πόλη στην αλλη επειδή ειχαν υποστεί τεράστιες απώλειες σε αυτές τις μετακινήσεις, υποχρεώκαν τόσο στις σιδηροδρομικές, όσο και τις οδικές μεταφορές και τις παραμικρές μετακινήσεις να χρησιμοποιήσουν την ταπεινή για αυτούς δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ.

Αυτοί οι Ανθρωποι, εχουν υποστεί τα πάνδεινα. Στο νταμάρι δούλευαν καταναγκαστηκά όλοι ανεξάρτητα από ηλικία και υγεία, απ το πρωϊ μέχρι το

σούρουπο, και για να φτάσουν στο έργο επρεπε να περπατήσουν μερικά χιλιόμετρα και αλλα τόσα στο γυρισμό. Αλλοι σπάγανε με το λοστό τον βράχο για να βγεί η πέτρα, αλλοι τη σπάγανε σε μικρότερα κομμάτια και αλλοι την κουβαλούσαν πριν την έναρξη του «έργου» στη θάλασσα. Μετά την έναρξη του έργου να την απομακρύνουμε απ τον χώρο του έργου σε ενα συγκεκριμένο σημείο, μέχρις ότου ισοπέδωθεί ο βράχος. Μετα την ισοπέδοση να την μεταφέρουμε πάλι στο χώρο του έργου για να γίνει με την ίδια πέτρα η θεμελίωσή του. Οταν άρχισε το έργο, για να επιταχύνουν τη δουλεία οι τιμωρίες έπεφταν βροχή. Ο ρυθμός της δουλειάς έγινε πιό γρήγορος, οι σφυρίχτες τρυπούσαν κάθε τόσο τα αυτιά, οι πιέσεις πιό συχνές, πιό απάνθρωπες. Φωνάζαν πιό συχνά για δήλωση στα γραφεία εθνικής επαναπροσαρμογής. Ανοιγαν τα χοντρά κατάστοιχα και αφού έβρησκαν τη μερίδα, σου πετούσαν τη δήλωση και αν αρνιόσουν σε προειδοπηούσαν «πρόσεχε» θα «μετανιώσεις» καί πολλές αλλες απειλές...
Υστερα από μια πολύωρη δουλειά, κουραστική και βασανιστική μέρα, σε συνδιασμό με τον υποσιτισμό η εξάντληση υπερέβαιναν τα όρια του οργανισμού. Το κορμί έγερνε και ο ύπνος το ίδιο εξαντλητικός. Και τότε τον λόγο ειχαν τα κάθε είδους ζωϊφια: σκνίπες, κουνούπια, κατσαρίδες, οι σκροπιοί κλπ, καθώς και τα ζώα: σαύρες, φίδια, νιφίτσες, σκαθάρια,γυμνοσιάλιαγκες, τα ποντίκια κλπ. Λένε πως το δόντι του ποντικού ειναι γλυκό, δεν νοιώθεις το δάγκωμα. Καθώς μπήγει τα δόντια του, χύνει λένε κατά τη διάκρεια του δαγκώματος ενα ναρκωτικό που μουδιάζει το μέρος που δαγκώνει. Ειναι σαν μια ναρκωτική ένεση, ωστε να συνεχίσει ανενόχλητος το γεύμα του. Ο κίνδυνος εκτός από μεγάλος και καθημερινός ηταν βασανιστικός. Δεν ήξερες αν το πρωϊ θα ξυπνούσες αρτημελής. Πολλοί κοιμόμασταν με τα παπούτσια και το χειμώνα τυλιγμένοι σφιχτά όλο το κορμί. Ομως τα ποντίκια τρυπάνε την κουβέρτα για να φτάσουν στο κρέας. Το καλοκαίρι όμως δε μπορεί να κουκουλωθείς και τότε τα πεινασμένα θηρία...τραγανίζουν πιό ευχάριστα τα αυτιά και τα ακροδάκτυλα. Και το περίεργο ειναι οτι δεν τρέχει αίμα απ την πληγή. Το ναρκτικό, ή το δηλητήριο κάτι απ όλα κλείνει την πληγή. Και να μην υπάρχουν εστω και οι τυπικές πρώτες βοήθειες!
Ο πλυθησμός των ζωϊφίων και των ζώων λόγω έλειψης μέσων καθαρισμού και τακαπολέμησης, καθημερινά πολλαπλασιάζονταν στους τάφους- σκηνές. Τα ποντίκια, σαύρες και τα αλλα ζώα και ζωύφια κινούνται ελεύθερα στο στενό διάδρομο που μένει ανάμεσα στις αντικριστές πατούσες. Και όπως τα τροκτικά ειναι άπληστα και παμφάγα αλλά και αχόρταγα : Τρώγανε, σχίζανε με τα νύχια και μαγαρίζαν-μόλυναν τα πάντα. Τις νύχτες, πηδούσαν από σώμα σε σώμα επάνω στα εξαντλημένα απ την κούραση και την πείνα κορμιά. Αλώνιζαν τις κουβέρτες και τα ρούχα. Οπως το βράδυ έτσι και το πρωϊ τινάζαμε τις κουβέρτες να φύγουν τα περιττώματα. Τρυπάγανε τις βαλίτσες και έμπαιναν στα ταγάρια, που μέσα πολλές φορές αν δεν τα ανακενούσες συχνά έκαναν και τις φωλιές. Μερικοί έτριβαν χέρια και πόδια με διάφορα χόρτα. Το γλυκό δόντια του ποντικιού, μασουλάει τα πάντα: Ψωμιά, άπλητα ρούχα, αυτιά, δέρμα, δάκτυλα και ό,τι άλλο βρεί μπροστά του. Συχνά, οταν γυρίζαμε απ το «έργο» κουρασμένοι απ τη δουλεία και ψόφιοι στην πείνα, δεν βρήσκαμε τις λίγες μπουκές ψωμί που ειχαμε αφήσει για το βράδυ.
Δεν ηταν λίγοι αυτοί που ειχαν προσβλήθηκαν απ λεπτοσπείρωση Εφευγαν έκτακτα απ τη Γυούρα και δεν ξαναγύριζαν. Οταν ρώταγε ο αντιπρόσωπος τι έγινε

με τον τάδε η απάντηση πάντα ηταν «έγινε καλά και μετείχθει σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.
Την ημέρα ειχαμε τα ζωϊφια και τα εκατομμύρια τις μύγες και τις νύχτες τα ποντίκια και όλα τα άλλα νυκτόβια ζώα. Κατά καιρούς κάναμε βέβαια εξορμήσεις μόνο στην επιφάνεια. Πως να ελέγξεις όμως τις στοές και τις εκτός στρατοπέδου περιοχές; Ο,τι και αν κάναμε δεν ειχε αποτέλεσμα. Η ζωή συνεχίζονταν στον ίδιο ρυθμό και συντροφιά με τα ζωϊφια της ημέρας και τα νυκτόβια τη νύχτα. Μέχρι την ημέρα που καταργήθηκε η Γυάρο σαν φυλακή, σε αυτούς τους ρυθμούς και κάτω απ αυτέ τις συνθήκες έζησαν οι χιλιάδες κρατούμενοι, που ενα μεγάλο μέρος της κράτησης τους την πέρασαν εκεί. Τη Γυάρο την ξαναχρησιμοποίησαν σαν φυλακή ξανά το 1956. Σαν δικαιολογία για την επαναλειτουργία χρησιμοποίσαν την απόδραση των 27 απ τις φυλακές Βούρλων και το 1967 με την χούντα σαν τόπος εξορίας. Τον Μάη του 1967, ηταν η Τρίτη φορά που με πήγαν στη Γυούρα.
Και να σκεφτεί κανείς οτι οι κρατούμενοι στις φυλακές και τα ξερονήσια ηταν οι άνθρωποι, που ειχαν γίνει για τρία και πλέον χρόνια ο εφιάλτης των κατακτητών. Ανθρωποι που απ την 28η Οκτωμβρίου του 1940, ειχαν καταπλήξει με τις πρωτιές την παγκόσμια κοινή γνώμη: α) με τις ανεπάντεχες νίκες στον αλβανικό πόλεμο. Νίκες που αναχετίζοντας την πύρινη λαίλαπα του φασισμού αμφισβητήσαν το αήττητο του άξονα, β) λίγες μέρες μετά την κατάκτηση της χώρας η σβάστικα που κυμάτιζε άγεροχη στον ιστό της στη Ακρόπολη, οχι μόνο κατέβηκε αλλα και ποδοπατήθηκε.γ) που πρωτοστάτησαν και υποχρέωσαν τον ίδιο τον Χίτλερ, να ανακαλέσει την εντολή επιστράτευσης που ειχε δώσει.δ) Η Ελλάδα με την δράση και την καθοδήγηση αυτών των Ανθρώπων, ηταν η μόνη χώρα που δεν έστειλε στρατό να πολεμήσει τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία οπώς έγινε με τις αλλες κατηκτημένες χώρες της Ευρώπης. ε) Που συνέβαλαν τα μέγιστα στην ανατίναξει της γέφυρας του Γοργοπόταμου και έκοψαν για ενα μεγάλο διάστημα την Ελλάδα, στα δυό και για αρκετό καιρό τον ανεφοδιασμό με πολεμικό υλικό τον Στρατάρχη Ρόμελ στην Αφρική. Ανθρωποι που με αυταπάρνηση και αυτοθυσία έδωσαν τη μάχη, για τα παιδικά, φοιτητικά και λαϊκά σισίτια και αργότερα τη μεγάλη μάχη της σοδειάς σώζοντας το λαό από τον εφιάλτη της πείνας.
Η άρνηση αυτών των Ανθρώπων να αποδεχθούν την εισβολή και οι πρώτες ελληνικές νίκες στον αλβανικό πόλεμο και σε συνέχεια οι συμμετοχή τους στην Αντίστασης, έφεραν την Ελλάδα, στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος αυτών των νικών έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και έγιναν όπως λέει και ο ποιητής: «μυνήματα στους ελεύθερους να ετοιμαστούν και σάλπισμα για τους σκλαβωμένους να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν». Αυτούς τους αγέροχους και αξιοθαύμαστους Ανθρώπους, μπορούσε ο κάθε διατελέσας ταγματασφαλίτης ή σε κάποιον απ τους άλλους εθνοϊσμούς φύλακες: Κολοκάτσης, Κομνηνός, Κοκοβός, Στράτος και κλπ γινόμενος κατ' επιλογήν ανθρωποφύλακας, να προσβάλουν, εξεφτελίζουν, να τσαλαπατούν και να ταπεινώνουν με τον χειρότερο τρόπο αυτού τους Ανθρώπου και την ίδια ώρα να βαφκαλίζονταν, συνεργάζονταν προκλητικά με τους κρατουμένους του ποινικού δικαίου.
Αρκεί ενα ακόμα παραδειγμα, για να γίνει κατανοητός ο τρόπο που σκέπτονταν και ενεργούσαν. Κάποια μέρα έφτασε στη Γυούρα ενα αρματαγωγό φορτωμένο με 400,000 και πλέον χιλιάδες τούβλα. Για το ξεφόρτωμα αυτών των τούλβων, το

πρωί αντι για το εργοτάξιο 200 περίπου κρατούμενοι πήγαμε για ξεφορτώσουμε τα τούβλα, Τα τούβλα εκτός απ το ξεφόρτωμα, έπρεπε να μεταφερθούν και στο εργοτάξιο που απείχε 300 και πλέον μέτρα στο κάτω μέρος και 500 στο επάνω μέρος του εργοταξίου. Ολο ανήφορος. Οταν φτάσαμε στο αρματαγωγό βρήκαμε καμιά 50ριά φύλακες. Επικεφαλής των φυλάκων ηταν ο Στράτος και ο Παπαγιάννης. Αρχιφύλακα την εποχή ηταν ο κ Τσολάκης. Πριν μας πούν πιά θα ειναι η δουλειά και πώς θα γίνει, δεχθήκαμε μια ανεπάντεχη και αδικαιολόγητη επίθεση με ανήποτες βρισίες. Μια επίθεση που έσπασαν αρκετά κεφάλια μεταξύ των οποίων ενός Δασκόλου, Νίκου Μιχαϊλίδη και ενός Γεωπόνου, που δεν θυμάμε το ονομά του. Μετά απ αυτό το ξυλοφόρτωμα, μας λένε οτι θα κάνουμε δυό σειρές και οτι ο ένας, δεν θα απέχει περισσότερα από δυό μέτρα απ τον άλλο.
Αρκετούς βάλανε μέσα στο πλοίο ενώ παράλληλα στην ίδια διάταξη με εμας παρατάχθηκαν και οι φύλακες σχηματίζοντας εναν ασφυκτικό κλοιό. Υποχρεωτικά έπρεπε να πέρνουμε από πέντε τούβλα. Μόλις οι κρατούμενοι που ηταν στο πλοίο έσκυβαν να πάρουν τα τούβλα, ένας απ τους φύλακες τον χτυπούσε με το μπαστούνι να κάνει γρήγορα- «τροχάδιν ηταν η διαταγή». Την ίδια περιποίηση ειχαν και οι εκτός του πλοίου. Το πιό τραγικό ομως ηταν οτι το χτύπημα γίνονταν πάντα την ώρα που ο κρατούμενος ηταν σκυμένος ή φορωμένος με τα τούβλα. Οπως ηταν φυσικό απ τον πόνο του χτυπήματος σε κάποιον έπεφτε κάποιο τούβλο απ τα χέρια του χτυπώντας του τα πόδια. Η πράξη αυτή θεωρούνταν πράξη σαμποτάζ και τότε και άλλοι φύλακες πρόστρεχαν να ξυλοφορτώσουν το σαμποτέρ κουμμούνι...που κατέστρεφε την κρατική περιουσία...
Το πέσιμο των τούβλων απ τα χέρια του κρατουμένου χαρακτηρίστηκε σαμποτάζ. Σαν μια προσχεδιασμένης απ τον κρατούμενο ενέργειας. Το ίδιο και το χτύπημα του κρατουμένου που ειχε σαν συνέπεια το πέσιμο των τούβλων απ τα χέρια του, θεωρήθηκε σαν πράξη σαμποτάζ για να την κάνει κοπάνα... Με βρισιές και χτυπήματα αυτό το ρεφρέν το επαναλάμβαναν συνεχώς. Αυτή η εκφώνηση της λέξης σαμποτάζ ηταν μια πολύ επικίνδυνη προειδοποίηση για ό,τι έμελε να συμβεί. Το «σαμποτάζ» ειναι ο προπομπός τις προβοκάτσιας και ή προβοκάτσια ειναι μια μομφή που προαλείφη ενεξέλεκτες πράξεις εκδίκησης για προσωπικούς και γενικότερους λόγους σκοπιμότητας. Ειναι από μόνη της επικίνδυνη η εκφώνηση της λέξης σαμποτάζ, οταν εισαι πολιτικός κρατούμενος. Και γίνεται ακόμα πιό επικίνδυνη οταν στη χώρα μένεται ο Εμφύλιος πόλεμος, και τα έκτακτα μέτρα που στην ερμήνειά τους εχαν μια ευρύτητα και τα στρατοδικεία καταδίκαζαν ακόμα και χωρίς ενδείξεις. Εστελναν με συνοπτικές διαδικασίες ισοβίτες στη φυλακή και θανατοποινίτες στο εκτελεστικό απόσπασμα.
Σε τέτοιες καταστάσεις ο κάθε «υπερπατριώτης» εξω και ειδικά στη φυλακή ο εντεταλμένος σωφρονιστικός υπάλληλος, μπορεί να κατονομάσει μια οποιαδήποτε πράξη «σαμποτάζ» και ας ειναι η πράξη αυτή (το πέσιμο των τούβλων) προϊόν δικής του προαπόφαση να χαρακτηριστεί σαμποτάζ και προδοκάτσια ακόμα.
Βέβαια τη λέξη σαμποτάζ, την ειχαμε ακούσει και αλλες φορές, ποτέ ομως μέχρι τότε δεν ειχε συνδεθεί «με την περιουσία του δημοσίου». Στο μεταξύ στη διεύθυνση της φυλακής έγινε αλλαγή. Τον μέρχι πριν λίγο Διευθυντή της φυλακής κ Γλάστρα, Διευθυντή μας φέρανε τον κ Μπουζάκη. Δυο Ανθρωποι, διαφορετικού χαρακτήρα, απόψεων και βλέψεων. Ο κ Γλάστρας ηταν μεγάλος ροπαλοφόρος

και τις όποιες «παρανομίες» τις ξοφλούσε ο κρατούμενος, με κάποια τιμωρία ανάλογα με τα στοιχεία που του προσκόμιζε ο φύλακας με τιμωρία στο λαμαρινένιο πειθαρχείο, ψυγείο το χειμώνα και πυρακτωμενο καμίνη το καλοκαίρι. Με στέρηση αποστολής και λήψης αλληλογραφίας, αφού το επισκεπτήριο απαγορεύονταν στη Γυάρο και μερικές μαγκουριές στον πισινό απ τον ίδιο μερικές φορές. Αλλωστε ολη την ημέρα γύριζε με την μαγκούρα στο χέρι και οταν έκρινε οτι κάποιος δεν λειτουργούσε «σωστά» του έριχνε μερικές δυνατές μαγκουριές. Σε αντίθεση με τον κ Γλάστρα, ο νέος Διευθυντής, δεν ξέρω για ποιούς λόγους αποδείχθηκε μεγάλος προβοκάτορας.
Σε ότι εχει σχέση με το ποιόν του υπαλληλικού προσωπικού κατώτερου φύλακες, ανώτερου αρχηφύλακες και υπαρχηφύλακες και κυρίως του ανώτατου διευθυντές ηταν οι ενδεδειδμένοι για την περίπτωση. Ο καθένας ειχε την δική του ιστορία στο έργο εξόντωσεις του κομμουνισμού την συνεργασία με τους κατακτητές και τύχον ευθήνες για πράξεις στο παρελθόν και κυρίως αντάξιοι να φέρουν σε πέρας αυτό το δύσκολο έργο που τους ειχε ανατεθεί την εποχή των εκτάκτων μέτρων και του εμφυλίου πολέμου. Σε μια εποχή που κύριο μέλημα του κατεστημένου ηταν η με ολα τα μέσα εξόντωση τον ιδεολογικών αντιπάλων.
Αρκού δυο παραδείγματα για να επιβεβαιώσουν το λόγο το αληθές. Οπως γράφω και πιό πάνω, τα υπολείμματα της εκβράχυνσης, την πέτρα να συνδεθεί η Γυάρος με τη Ερμούπολη-Σύρα για να φύγουμε απ τη Γυάρο. Την μεταφορά της πέτρα του εκβραχισμού για τη θεμελείωση της φυλακής και όλα τα αλλα υλικά οικοδομών: άμμος, ασβέστη, τσιμέντα, τούβλα. Κεραμμύδια, νερό, ξύλα, εργαλεία, καρφιά κλπ, τα μεταφέραμε εμείς στον ώμο απ το λιμάνι στο εργοτάξιο. Η άμμος ερχόταν στη Γυάρο με το καϊκι «Ευαγγελίστρια» ή με το καϊκι «Μπαρμπαγιάννης» απ την Ανδρο. Μιά βραδιά, οπως συνήθως, πήγαμε να ξεφορτώσουμε την άμμο απ το καϊκι. Πιάσαμε βάρδια και δουλεύαμε. Απέναντι απ το λιμανάκι ηταν η βίλλα του Παππα-Προκόπη. Οταν ερχόταν για να εκκλησιαστούμε και να κάνει και το αντίστοιχο κήρυγμα, τα βράδια κοιμόταν σ αυτήν τη Βίλλα. Ενω εμείς γεμίζαμε τα σακκιά και κατεβάζαμε την άμμο απ το καϊκι, αυτός καθόταν μπροστά στη βίλλα και χαιρότταν το ποίμνιο του που δούλευε εντατικά για την ανέγερση της οσο νούπω «σύγχρονης» φυλακής.
Ενα στενό μαδέρι οπως συνήθως συνέδεε το καϊκι με την προκυμαία. Ενας νεαρός παραπάτησε και επειδη το σακκί με την άμμο ηταν βαρύ, δεν μπόρεσε να το κρατήσει και έπεσε μαζί με το σακκί στη θάλασσα. Αμέσως πήδησαν δυό συγκρατούμενοι και τον έβγαλαν. Γελάσαμε με το γεγονός αλλα και στεναχωρηθήκαμε μαζί. Ο Παππα-Προκόπης, την αλλη μέρα το πρωϊ πήγε και ειπε στο Διευθυντή, κ Μπουζάκη: «οτι χθές το βράδι οι κρατούμενοι ρίξανε στη θάλασσα 200 σακκιά τσιμέντο». Ακούγοντας ο κ Διευθυντής, αυτήν την καταγγελία-σαμποτάζ ήρθε στον 4ο όρμο-χώρο που ζούσαμε στις σκηνές- και κάλεσε συγκέντρωση όλων των κρατουμένων. Οπως ηταν φυσικό ολοι αναρωτηθήκαμε τί άραγενα να συμβαίνει.
Αφού συγκεντρωθήκαμε άρχισε να κάνει με έντονη τη φωνή λόγο για «σαμποτάζ» και σε συνέχεια μας απειλούσε οτι θα στείλει όλη τη χθεσινή βραδινή βάρδια στο στρατοδικείο. Ζήτησε δε, να του δοθουν τα ονόματα όλων όσων ηταν στη χθεσινοβραδυνή βάρδια. Ενώ ο κ Μπουζάκης απειλούσε, ο συγκρατούμενος Ηλίας Αποστολίδης και ο Θεόδωρος Κατριβάνος του λένε, ο μέν Αποστολίδης:

«Κατηγορείτε την χθεσινοβραδυνή βάρδια για σαμποτάζ και στρατοδικείο». Επειδή εσύ δεν μπορείς να βγάλης ούτε εναν κρατούμενο από δώ μέσα για δουλειά χωρίς να χρησιμοποιήσεις όπλα. «Ειμαι έτοιμος. Θα πάρω την καραβάνα μου και την κουβέρτα και θάρθω να με βάλεις στο κρατητήριο αν ειναι αλήθεια αυτά που μας καταλογίζεις. Πριν ομως πάμε στο πειθαρχείο, θα πάμε να δούμε αν τα 200 σακκιά τσιμέντο βρίσκονται στη θάλασσα. Αν όμως δεν βρίσκονται, πράγμα για το οποίο ειμαι σίγουρος, τότε κ Μπουζάκη θα μας αποκαλύψεις τον συκοφάντη». Και ο Θεόδωρος Κατριβάνος του είπε : «Ειμαι Δικηγόρος, και ήμουνα και εγώ σ αυτήν τη βάρβαρη ολονύκτια αγγαρία που μας υποχρεώνετε. Εχεται δώσει όρκο στη δικηγορική επιστήμη, το ίδιο και εγώ. Μπρός, λοιπόν να πάμε για έρευνα». Ερευνα! Ερευνα αρχίσαμε να φωνάζουμε όλοι μαζί. Ποιά έρευνα; Τί έρευνα; Ναι κ Διευθυντά, έρευνα για εξακρίβωση της καταγγελίας.Το τσιμέντο κ Διευθυντά, δεν ειναι άμμος να το πάρει το κύμα. Μες στο νερό θα εχει στερεωποιηθεί και θα τα βρούμε τα 200... Μπροστά σ αυτή την κατακραυγή για επιτόπια έρευνα η κατηγορία της προβοκάτσιας έπεσε στο κενό. Στην επιμονή να μας αποκαλύψει τον καταδότη ο κ Μπουζάκης, ειπε οτι του το ειπε κάποιος επιστάτης.

Δεν πέρασε παρά λίγη ώρα και νάσου ο επιστάτης.Τον σταματάμε και τον ρωτάμε αν ειδε κρατούμενους να ρίχνουν «Σακκιά Τσιμέντο» στη θάλασσα. Γέλασε γιατί ήξερε οτι το καϊκι ηταν φορτωμένο με άμμο και συμπλήρωσε:«αυτό το ψέμα δεν το είπα εγώ, αλλά ο Παππά-Προκόπης». Μέσο του επιστάτη και πολύ έμμεσα απ την διεύθυνση μάθαμε τον πραγματικό προβοκάτορα Παππά. Ο κ Μπουζάκης όμως, δεν μπόρεσε να διασκεδάσει την αποτυχία-γκάφα και προσπάθησε να πάρει τη ρεβάνς.

Σε μιά ρεματιά λίγο πιό πέρα απ το εργοτάξιο υπήρχε μιά «πηγή» που μόλις δάκριζε. Σε αναλαμπή ξεκούρασης είχαμε διαμορφώσει ετσι το χώρο, που κάθε δυό-τρίς μέρες μάζεβε μερικές οκάδες νερό. Για να μας στερήσει ο διευθυντής και αυτό το λίγο γλυκό νερό, απαγόρευσε να πηγαίνουμε χωρίς άδεια. Μια βάρδια ζήτησε την άδεια να πάει να μαζέψει το νερό. Ενω λοιπόν, ο Διευθυντής έδωσε την άδεια σε συνέχεια επέτρεψε και στη χωροφυλακή να στήσουν τα πολυβόλα και αν μπορέσουν-εκμεταλλευτούν κάποια ευκαιρία να βάλουν με τα πολυβόλα μερικές ριπές με το σκεπτικό μήπως βρεθεί κάποιος κρατούμενος να αντιδράσει και βαδίσει προς τα πολυβόλα, οπότε οχι μόνο θα πάρει τη ρεβάνς,αλλα και θα μετατρέψει και τη Γυάρο σε Μακρόνησο οσον αφορά τις δολοφονίες, ο αριθμός των οποίων ακόμα παραμένει άγνωστος .

Στίς 6/4/41 η Γερμανία μας κήρυξε τον πόλεμο. Στις 27/4/41 η Ελλάδα εκτός της Κρήτης καταλαμβάνεται απ τους κατακτητές. Η Ελλάδα πενθεί. Παρ όλο που ξέραμε γιατί μπήκαμε σε αυτήν την κόλαση του αλβανικού πολέμου. Η κατάκτηση της χώρας έβαλε τους Ελληνες, μπροστά στο μεγάλο δήλημα: Θα αποδέχονταν την κατοχή ή θα έμπαιναν σε μια Νέα Πολεμική Δίνη. Θα οργανώσουν Αντίσταση για να πολεμήσουν τους κατακτητές. Οι πολιτικοί κρατούμενοι ηταν οι Ανθρωποι, που με επίγνωση και εθελοντικά μπήκαμε σε αυτή τη νέα πολεμική ΔΙΝΗ. Χωρίς δραματικές μπόζες, με τη θέλησή μας ξεκινήσαμε να ανταμώσουμε το χάρο και ξέραμε γιατί μπήκαμε σε αυτή την κόλαση του πολέμου με τους τρείς σιδηρόφρακτους κατακτητές. Ο πόθος και η θέληση να δούμε την φορά αυτή την

Ελλαδίτσα μας πραγματικά ελεύθερη από κάθε εξάρτηση και δουλεία ηταν αυτό που μας οδήγησε να πάρουμε μέρος στην Εθνική Αντίσταση.
Για μια ολόκληρη εικασαετία αρκετές χιλιάδες άνθρωποι βρεθήκαμε αντιμέτωποι με ενα προαποφασισμένο και καλά οργανωμένο, τρομερό και κτηνώδη μηχανισμό ταπείνωσης και εξόντωσης. Ενα μηχανισμό διάλυσης του Ανθρώπινου ΕΝΑΙ. Ενα μηχανισμό που ανέλαβε να ολοκληρώσει ενα έγκλημα, που δεν μπόρεσε να το κάνει το βόλι των κατακτητών και των συνεργατών στη διάρκεια της τετράχρονής κατοχής, οι ποικιλώνυμοι συμμορίτες, οι Ασφάλειες και τα σφαγεία των εκτάκτων στρατοδικείων. Ενα μηχανισμό που δεν μπορούσε να συγχωρήσει στον εαυτό του και να δεχθεί, οτι ηταν δυνατόν ορισμένοι Ανθρωποι, εστω και λίγοι που πέρασαν απ όλους τους μηχανισμούς εξόντωσης, παρ όλα αυτά κατόρθωσαν οχι μόνο να αντέξουν τις δοκιμασίες, αλλά και να επιβιώσουν. Να μείνουν όρθιοι. Ε! λοιπόν, αυτό δεν μπορούσαν να το συγχωρέσουν στον εαυτό τους. Γι αυτό και έκαναν το πάν να μας εξοντώσουν. Και όσους δεν μπορέσουν να τους ταπεινώσουν. Και Αυτός Ηταν ο Πιό Μεγάλος, Αβάσταχτος Και Αγιάτρευτος Πόνος Των Κρατουμένων Αγωνιστών Της ΕΑΜικής Εθνικής Μας Αντίστασης.
Και στην πιό μικρή μετακίνηση σε αντίθεση με τον ποινικό, ο πολιτικός κρατούμενος μεταφέρονταν δεμένος με χειροπέδες. Αν ηταν μόνος τα χέρια του μέχρι τη λήξη του εμφυλίου πολέμους μας τα έδεναν πίσω. Μετα τη λήξη μπροστά. Το ίδιο και για τις μεγάλες αποστάσεις και τα όποια μέσα μεταφοράς. Στα καράβια μας στίβαζαν με δεμένα τα χέρια στα πιό σκοτεινά σημεία του αμπαριού, οπως τις 7/11/ 1947 στο πλοίο Χειμάρα στη μεταγωγή απ τις φυλακές Θεσσαλονίκης με προορισμό τη Γυούρα πνίγηκαν όλοι σχεδόν οι κρατούμενοι.
Τα συναρμόδια Υπουργεία, Δικαιοσύνης και εσωτερικών, τότε για τους πολιτικούς κρατουμένους εφάρμοζαν με τον πιό ευρύτατη έννοια τον όρο της αλληλλέγγυας ευθήνης. Σπάνια έφτεγε ο ενας. Πάντα έφευγαν ολοι μαζί και οι συνέπειες των όποιων μέτρων ηταν ομαδικές. Πολύ σπάνια αναζητούνταν ο συγκεκριμένος «φτέχτη» να τιμωρηθεί. Για το παραμικρό η διεύθυνση, χαρακτήριζε ολόκληρη τη φυλακή πειθαρχείο. Μας κρατούσουν μια δυό ή και περισσότερες μέρες κλεισμένους μέσα στα κελιά ή τους θαλάμους. Το σισίτιο το έφερναν οι ποινικοί μάγειροι στο κελί. Τις μέρες αυτές επέτρεπαν ενα από κάθε θάλαμο ή κελί να αδιάσει το δοχείο ή τα δοχεία νυκτός. Ομαδική στέρηση αλληλογραφίας, επισκεπτηρίου και δεμάτων. Πολλές φορές τα γράμματα τα επέστρεφαν και τα δέματα οταν μας τα έδιναν ηταν πιά καταστραμένα. Ερευνα στην ασφάλεια μήπως υπάρχει κάποιο βιβλίο, γραφική ύλη, μολύβια κλπ. Κατά κύριο λόγο ό,τι ειχε σχέση με τη γνώση και την αυτομόρφωση, ή κάποιο «φονικό όργανο»: κουτάλι με ουρά. Και λέω με ουρά γιατί τα πιρούνια δεν τα επέτρεπαν και απ τα κουτάλια έσπαζαν τις ουρές, ετσι ωστε να μην τα μετατρέψουμε σε «φονικά» όργανα.
Με το αιτιολογικό να «διασφαλίσουν» την σωματική τους...και να μην «αυτοκτονήσει» ο κρατούμενος μας ξεγύμνωναν. Στη έρευνα αυτή σου έπαιρνα τα πάντα, ακόμα και αυτά τα κοδρόνια απ τα παπούτσια. Φεύγοντας για τη δίκη έρευνα. Γυρνώντας έρευνα. Μέσα στη φυλακή έρευνα. Κάθε λίγο και λιγάκι και με το παραμικρό έρευνα! έρευνα!
Το βασικό ζητούμενο της έρευνας ηταν η ψυχολογική, μα και σωματική ταλαιπωρία αλλά και τα μολύβια, η γραφική ύλη και κυρίως τα βιβλία, και τα όποια τυχόν γραφτά υπάρχουν και η στέρηση κάθε ψυχαγωγικής εκδήλωσης.

Ερευνα, σκόπιμη. Ερευνα να προκαλέσει. Ερευνα προμελετημένη να κουράσει. Ερευνα, να εκνευρίσει. Βασικός σκοπός της Ερευνας ηταν να βγάλει τον κρατούμενο εκτός εαυτού, να αντιδράσει για να τους δώσεις τη δυνατότητα να μπεί η φρουρά μέσα και υπο την απειλή της φρουράς να γίνει ομαδικός ξυλοδαρμός. Επειτα ήταν και ο τρόπος που γίνονταν και ο λόγος για τον οποίο γίνονταν. Και αυτό γιατί έρευνα στη φυλακή σήμαινε: Πριν απ την πρωϊνή έξοδο αφού κάνουν τη σωματική έρευνα, σε βγάζουν έξω απ το κελί ή το θάλαμο. Οι φύλακες μόνοι τους κάνουν τα πράγμτα φύλλο και φτερό. Αναποδογυρίζουν τα πάντα, στρώματα, κουβέρτες, άδιαζαν σε ενα σωρό τις βαλίτσες και ό,τι αλλο υπάρχει στο κελί ή στο θάλαμο. Μέχρις ότου τελειώσει η έρευνα απαγορεύονταν η είσοδος στο κελί ή το θάλαμο. Φεύγοντας οι φύλακες έπαιρναν μαζί τους ό,τι ο κάθε φύλακας έκρινε επιλήψιμο. Το δράμα άρχιζε μετά τη λήξη της έρευνας. Οταν μπαίναμε πιά μέσα να μαζέψουμε τα πράγματα. Στο κελί η διαλογή ειναι πιό εύκολη. Ο σωρός αποτελούνταν απ τα πράγματα του ενός, δυό ή το πολύ τεσάρων. Στο θάλαμο όμως πότε και πώς να ξεδιαλέξει ο καθένας τα πράγματά του απ το σωρό των έξη, δέκα ή και πενήντα, που ειχε ενας θάλαμος στην φυλακή της Αίγινας.

Η πολύ συχνόπυκνη έρευνα, εκτός του οτι ηταν κουραστική, και επίπονη κυρίως στη διαλογή, ηταν εκνευριστική γιατί περιείχε το στοιχείο της μετάδοσης διαφόρων χρόνιων μεταδοτικών παθήσεων, όπως φυματίωση, επιφικίτιδες, ψώρα κλπ. Υπήρχαν κρατούμενοι που έκαναν αιμοπτήσεις, με εν ενεργεία τραχώματα και πολλές άλλες δερματικές παθήσεις. Ετσι η συχνότητα και ο τρόπος που γίνονταν οι έρευνες, θα έλεγε κανείς οτι αυτόν τον στόχο ειχαν κατά Νού αυτοί που τις διατάζανε. Σε διαμαρτυρία μας η απάντηση ηταν οτι και η διεύθυνση δεν θέλει τόσο συχνές τις έρευνες, αλλά ειναι εντολή του Υπουργείου και ειναι υποχρεωμένη να την εφαρμόζει. Σαν άνθρωποι κρίναμε σκόπιμο οτι έπρεπε να ενημερώσουμε τους φύλακες για τον κίνδυνο που και οι ίδιοι διατρέχουν. Σε διαματρυρία των φυλάκων η απάντηση ηταν οτι : «Μήν ψάχνετε όπως πρώτα ενα-ενα τα πράγματα. Απλώς κάντετα στη μέση του κελιού ή του θαλάμου ενα σωρό ανακατέψε τά και φύγετε.

Κάθε μεταγωγή, ανεξάρτητα απ τον αριθμό και το πλοίο που έφτανε στη Μακρόνησο ή τη Γυάρο, οι κρατούμενοι φορτωμένοι με τα ρούχα (κουβέρτες κλπ απ το σπίτι) έπρεπε να ανέβουν σε ενα απότομο ύψωμα.Το ύψωμα αυτό οι κρατούμενοι της Γυούρας το ονόμασαν Γολγοθά. Και πράγματι για Γολγοθά επρόκειτο. Σε αυτό το σημείο-προσήλιο έμειναν σχεδόν όρθιοι για πολλές ώρες, πριν αρχίσει η «έρευνα». Η έρευνα, ηταν ενα απ τα πρόσθετα μαρτύρια:

Στον ορίζοντα η Γυούρα. Ενας γυμνός και ανεμοδαρμένος ξερόβραχος. Οσο πλησιάζαμε στο νησί, οι πάνινες πολιτείες στις πλαγές διακρίνονταν καθαρά, ενώ πολλά και αναπάντητα ερωτιματικά. Εντυπωση που δεν αλλαξε, αλλα αντίθετα έγινε πιό έντονη, οταν πατήσαμε το χώμα της. Μόλις πατήσαμε το πόδι στο χώμα μας περίμενε μια...υποδοχή κανιβαλισμού. Με τα πράγματα ακόμα στα χέρια δόθηκε το σύνθημα της επίθεσης. Οι φύλακες με εξαργιωμένες τις φάτσες, ουρλιάζοντας βοηθούμενοι και απ τη φρουρά, ρίχθηκαν κατ επάνω μας, χτυπώντας με τα ρόπαλα στα τυφλά : «κουμμούνια, βούλγαροι, προδότες, θα πεθάνετε» Τα πολυβόλα στημένα και οι μεγκούροφόροι έβρισκαν αλάθητα το στόχο. Στο κεφάλι κατά προτίμηση, πλάτες πόδια, χέρια και όπου τύχει...Σκηνές

απερίγραπτης φρίκης και αγριότητας. Σε κατάσταση έξαλη, χτυπάνε, βρίζουν και απείλουν. Θέλουν απ την πρώτη στιγμή να μας σπάσουν το ηθικό, ενώ παράλληλα να μας κάνουν κοινωνούς για το τί μας περίμενε.
Το επόμενο βήμα ηταν δυό ώρες σε ενα ακατάσχετο τροχάδιν με ενα ομαδικό ξυλοδαρμό και συνέχεια η έρευνα με την εντολή «άνοιξε τη βαλίτσα σου». Μόλις ομως ο κρατούμενος έσκυβε να ανοίξει τη βαλίτσα, δέχονταν αλλεπάλληλα κτυπήματα αδιάκριτα στο σώμα του. Κατά τη διάρκεια της έρευνας οι φύλακες με τις μαγκούρες στα χέρια και οι χωροφύλακες τα αυτόματα υποχρέωναν τον κρατούμενο να απαντήσει σε πολλές ερωτήσεις οπως : «Είσαι παντρεμένος ρέ»;. Αν ο κρατούμενος έλεγε «Ναι είμαι παντρεμένος» τότε τον άρχιζαν ομαδικά στο ξύλο, λέγοντάς του «γιατί βρέ... άφησες τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου και πήγες αντάρτης;» το ξύλο συνέχιζε μέρχι λιγοθυμιάς. Αλλα και αν ο κρατούμενος απαντούσε οτι δεν ειναι παντρεμένος, έτρωγε πάλι ξύλο με το αιτιολογικό τη φορά αυτή, οτι «δεν τον άφησε το κόμμα να παντρευτεί» κλπ,κλπ. Οι έρευνες κυρίως οι αρχικές ηταν και ενα μέσο που εποφελείς...
Από όποια φυλακή και αν προέρχονταν οι κρατούμενοι βασικό σημείο συνάντησης ηταν το ματαγωγών του Πειραιά. Το μεταγωγόν του Πειραιά ηταν στη Καστέλα. Ενα ερείπιο χωρίς πόρτες και παράθυρα και το δάπεδο τσιμέντινο. Στα μεταγωγά την εποχή εκείνη το σισίτιο ηταν ενα κομμάτι ξερό ψωμί το 24ωρο, αν βέβαια στο έδιναν και αυτό. Στο μεταγωγό του Πειραιά συνέβαινε κάποιοι κρατούμενοι που έφταναν πρώτοι κυρίως με προορισμό τη Γυούρα ή σε κάποια αλλη φυλακή ή και για δίκη να μένουν 10 και πλέον μέρες. Οι λόγοι για αυτήν την παρατεταμένη παραμονή ηταν τρείς α) Να συγκεντρωθούν στο μεταγωγό του Πειραιά ολοι οσοι προορίζονταν να ειναι στη ιδια αποστολή. β) Πολλές φορές δεν υπήρχε η απαραίτητη δύναμη που θα συνόδευε την αποστολή και γ) τα μποφόρ ειδικά το χειμώνα.
Κάθε μεταγωγή, ανεξάρτητα απ τον αριθμό και το πλοίο που έφτανε στη Γυούρα, οι κρατούμενοι φορτωμένοι με τα ρούχα (κουβέρτες κλπ απ το σπίτι) έπρεπε να ανέβουν σε ενα απότομο ύψωμα.Το ύψωμα αυτό οι κρατούμενοι της Γυούρας το ονόμασαν Γολγοθά. Και πράγματι για Γολγοθά επρόκειτο. Σε αυτό το σημείο-προσήλιο έμειναν σχεδόν όρθιοι για πολλές ώρες, πριν αρχίσει η «έρευνα». Η έρευνα, ηταν ενα απ τα πρόσθετα μαρτύρια:
Αν κάποιος κρατούμενος αντιμηλούσε, τον έπαιρναν και τον πήγαιναν στη συκιά το μοναδικό δέντρο που υπήρχε στη Γυάρο και τον κρεμούσαν για λίγο με το κεφάλι κάτω. Εκτός απ τη συκιά ειχαν δημιουργήσει και ένα υπαίθριο πειθαρχείο από λαμαρίνες. Εριχναν πρώτα νερό στο πάτωμα πριν βάλουν τους κρατούμενους μέσα.Την ημέρα ο ήλιος έψηνε τη λαμαρίνα και τη νύχτα η παγωνιά τρυπούσε τα κόκκαλα. Μετά τη λήξη αυτού του μαρτυρίου άργά το βράδυ έδιναν για κάθε 14 άτομα μια σκηνή ή μια για 60. Χώρο 30-35 πόντους για τον καθένα. Σακατημένοι απ την κούραση, τον καλά οργανωμένο και κατά βούληση ξυλοδαρμό, πρίν καλά καλά μας πάρει ο ύπνος, μια πλείαδα φύλακες, εκτός του οτι χτυπούσαν με τις μαγκούρες όποιον έβρησκαν μπροστά τους, τραβούσαν τους ορθοστάτες των σκηνών, ετσι που η σκηνή να σκεπάσει τους κρατουμένους και σε συνέχεια χτυπούσαν αδιάκριτα με βρισιές και κάθε είδους κοσμιτικά επίθετα. Για τη Μάνα, την αδερφή, την κόρη και όποια αλλη βρωμιά ερχόταν στο στόμα τους, τα σκεπασμένα με τη σκηνή σώματα.

Το έργο ομως δεν προχωρούσε οπως το ειχαν σχεδιάσει και προγραμματίσει.Τα παιδιά ομως δεν ενοούσαν να δεχθούν τα όσα τους «καταμαρτυρούσαν». Για να ευοδωθεί το θεάρεστο έργο των εμπνευστών της Γυούρας και κυρίως της Μακρονήσου, πέρα απ τα λόγια και τις προτροπές έκριναν οτι έπρεπε να μπεί σε κίνηση και η κρεατομηχανή, που θα άλεθε τους «στενοκέφαλους», τους «άθεους», που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «Γραφείο ηθικής αγωγής».Τέτοια Γραφεία ειχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατουμένους.
Οταν σε καλούσαν μέρα ηταν να σου πάρουν, δήθεν τα στοιχεία. Στοιχεία, λές και ειχες φτάσει εκεί με δική σου πρωτοβουλία ή χωρίς να σε εχουν περάσει απ τα σαράντα κύματα και δεν σου εχουν πάρει στοιχεία και τα όποια χαρτιά και άλλα αντικείμενα που ειχες μαζί σου κατά την ώρα της σύλληψης ή της παρουσία σου στο κέντρο κατάταξης ή τη φυλακή. Πολλές, τις περισσότερες φορές φώναζαν τη νύχτα...Μετά απ τα στοιχεία περνούσαν στο ιστορικό της «αντεθνικής δράσης σου και η γνωστή συνέχεια...»
Και αυτό το κομμάτι της ιστορίας και πολλά αλλα παρόμοια, ήθελαν και εξακολουθουν να θέλουν οι συντηρητικές και οι αντδραστικές δυνάμεις να την ξεχάσουμε. Να μη ξέρει ο λαός, οτι το ΟΧΙ στο φασισμό εξέφραζε τη βούληση ολοκλήρου του λαού οχι ομως και το σύνολο της πολιτικής και στρατιωτικής τότε ηγεσίας. Επειτα ιστορική αλήθεια λέει οτι η λέξη οχι δεν υπόθηκε απ το Μεταξά. Η λέξη με την οποία ο Μεταξας απέριψε το κελεσίγραφο ηταν «έχουμε πόλεμο». Αυτή η φράση μεταράστηκε σε οχι. Οτι το ΚΚΕ πήρε την πρωτοβουλία για την ίδρυση του ΕΑΜ) και το ΕΑΜ τον (ΕΛΑΣ), που πολέμησε τους τρείς κατακτητές και τους ντόπιους Εφιάλτες. Οτι οι Αγγλοι επέβαλαν με την πιό ωμή και πάνθρωπη ένοπλη βία νέα κατοχή στη χώρα μας και έκαναν το Δεκέμβρη, που αποτέλεσε την απαρχή του εμφυλίου πόλεμου. Το Δεκέμβρη, που ηταν το μόνο μέσο να εξοντώσει αυτό το τρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα. Οτι η Δικαιοσύνη κάλυψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις. Οτι η Εκκλησία ποτέ δεν σκέφτηκε οτι υπήρχαν χιλιάδες κρατούμενοι και οτι τους θυμούνταν μόνο για τις δηλώσεις και την καλή ψυχή. Οτι η χώρα μας έχασε την μονοδική τότε ευκαιρία να εξασφαλίσει την εθνική της ανεξαρτησία και κυριαρχία, να ανήκει επιτέλους η Ελλάδα στους Ελληνες. Αυτά και πολλά αλλα ήθελε και επιμένει να ξεχάσουμε. Χωρίς αυτό να σημαίνει οτι για πόλλα απ αυτά τα τραγικά γεγονότα δεν είχαν την ανοχή, αποδοχή και τη συμμετοχή των δυνάμεων του κέντρου.
Ειναι γεγονός οτι ο στρατός απ το 1909 και μετά κατέχει μια ιδιάζουσα θέση στη δομή της εξουσίας. Ετσι παρά τη λαϊκή του καταγωγή οχι μόνο στηρίζει, αλλά και απορρίπτει την πολιτική και την κοινωνική έννοια του λαού, προς όφελος της κυριαρχίας μιάς φυλετικής εθνοτικής αντίληψης, που εξυπηρετεί την ολιγαρχία του πλούτου. Η στήριξη αυτή με την παράλληλη απόρριψη της έννοιας του λαού, οδηγεί πάντα και με μαθηματική ακρίβεια στον εθνικό διχασμό. Ορισμένα φαινόμενα, καταστάσεις και γεγονότα, ενώ φαίνονται σαν αυθόρμητα και συμπτωματικά, εχουν μακρόχρονη ιστορία και συγκεκριμένους στόχους αναφορικά με τη χρήση του στρατού, των Σωμάτων Ασφαλείας και γενικότερα του κρατικού μηχανισμού και κυρίως της μεγάλης και ανίατης γάγγραινας: του διογκωμένου και παντοδύναμου στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους.

Κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα η Ελλάδα, εχει υποστεί πολλά τραύματα και συμφορές, τόσο σε εθνικό οσο και σε διεθνές επίπεδο. Βέβαια το 1912, με την απελευθέρωση της Μακεδονίας μεγάλωσε χωροταξικά η χώρα, καθώς και η γεωστρατηγική της σημασία. Ομως ο εθνικός διχασμός του 1915, η μικρασιατική καταστροφή, οι δικτατορίες του Πάγκαλου και το πραξικόπημα του Κονδύλη, η οικονομική κατάρευση της δεκαετίας του 1930, η βασιλομεταξική δικτατορία, ο Ιταλο-Ελληνικός πόλεμος, η 4χρονη κατοχή, ο εμλφύλιος και σε συνέχεια η χούντα το 1967 και η Τουρκική εισβολή στην Βόρεια Κύπρο, ηταν και παραμένουν οι συνέπειες αυτής της αλόγιστης χρήσης του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας και του παντοδύναμου παρακράτους.
Εθνικά γιατί ενώ ο λαός μας συμμετείχε ολόπλευρα απ τον Οκτώμβρη του 1940, στον αντιφασιστικό αγώνα στο πλευρό των συμμάχων. Συνέχισε οργανωμένος στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, την ΕΠΟΝ και τις άλλες Αντιστασιακές οργανώσεις τον αντιφασιστικό αγώνα σε όλη τη διάρκεια της τριπλής κατοχής, στον ελλαδικό χώρο, στο εξωτερικό την Μέση Ανατολή (Αλαμέϊ) και την Ιταλία (στο Ρίμενι), με πολλές χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες και εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς απ την πείνα το χειμώνα του 1942, Οι άσπονδοι «φίλοι» και «συμμαχοί» μας στο πλευρό των οποίων πολεμήσαμε με τις γνωστές Ανθρώπινες θυσίες και υλικές καταστροφές, δεν μας άφησαν να βαδίσουμε ενωμένοι εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ενοποίηση των εθνικών της δικαίων μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών :Κύπρο, Δωδεκάννησα, Ανατολική Θράκη στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης.
Απ την μελέτη της ιστορίας μας προκύπτουν πολλά και διδακτικά συμπεράσματα...για τα αίτια και τους επευθύνους των συμφορών, αλλα και των θριάμβων που τη σημάδεψαν...κατά τη μακραίωνα πορεία του λαού μας! Ανέκαθεν η μοίρα αυτού του τόπου και του λαού μας ήταν (και ειναι) δέσμια των διεθνών εξελίξεων, συγκυριών, συσχετισμών δυνάμεων και συμφερόντων των εκάστοτε ισχυρών Μεγάλων δυνάμεων, αλλα και της ικανότητας και του κύρους των ηγετών μας. Τα αποτελέσματα των σωστών και επιδέξιων χειρισμών...η αποφυγή σφαλμάτων και λαθών...και η κατάλληλη εκμετάλλευση των όποιων ευκαιριών ...δημιουργούν τα «Επη» και τους «θριάμβους», ενώ, τα λάθη, οι αδυναμίες υπαρκές και υποκειμενικές, τα προσωπικά πάθη των ηγετών οδηγούν στο διχασμό του λαού με τις κάθε φορά γνωστές συνέπειες και συμφορές, προκαλούν την «ντροπή» και την καταστροφή...του λαού και της χώρας.
Και αναρωτιέται κανείς, πώς να δικαιολογήσει-ονομάσει αυτούς που ανακήρυξαν τους προδότες και δολοφόνους του λαού «πατριώτες » και τους πραγματικούς Ελληνες πατριώτες «ειδεχθείς δολοφόνους» του λαού ; Του λαού που έδωσε στο ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ τα παιδία του. Που το στήριξαν ηθικά και υλικά σε αυτόν τον δύσκολο, σκληρό και αιματηρό αγώνα για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας; Για την ίδρυση του ΕΑΜ πρωτοστάτησαν οι κομμουνιστές, το επάνδρωσε ομως ο λαός. 0λα τα κοινωνικά στρώματα του λαού: εργάτες, αγρότες, υπάλληλοι, επαγγελματοβιοτέχνες, εισοδηματίες, συνταξιούχοι, πνευματικοί ανθρωποι και βιομήχανοι ακόμα, που είδαν οτι οι κατακτητές σε συνεργασία με τους ντόπιους εθνικοφασίστες με την βία, την αρπαγή και την πείνα, ήθελαν να του λυγίσουν τη θέληση, να στακίσουν την ψυχική αντίσταση για να του επιβάλουν τη μαύρη μοίρα που ετοίμαζαν, να ρίξουν το λαό στην

απελπισία και τη μοιρολατρία. Η ζωή ειχε γίνει ανυπόφορη. Η σκλαβιά κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν και πιό αβάσταχτη. Και ο Θάνατος φτερούγιζε πάνω από την Ελλάδα και το κεφάλι του κάθε Ελληνα.
Στην μακράιωνη ιστορική διαδρομή η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε από πολλές μορφές εξουσίας και διακυβέρνησης. Από κατακτήσεις συνασπισμούς και Αυτοκρατορίες. Από πολέμους, συμμαχίες και συνασπισμούς συμφερόντων με αποκορύφωμα τις ιερές συμμαχίες, το ΝΑΤΟ και Σύμφωνο της Βαρσοβίας κλπ, στη σύγχρονη εποχή. Το ίδιο και από μορφές και τρόπους κατάκτησης και υποταγής, σκλαβιάς και δουλείας. Στις όποιες συμμαχίες και συνασπισμούς υπήρχε μια ιεράρχηση οσον αφορά τις ευθύνες και τα δικαιώματα των εταίρων. Μετά τον Β! παγκόσμιο πόλεμο όμως, και ειδικά τις τελευταίες δεκαετίες, που οι ΗΠΑ βρίσκονται στην τελευταία φάση για την κατασκευή της παγκόσμιας αμερικάνικης Αυτοκρατορίας, οι οροι λειτουργίας των σχέσεων ακόμα και μέσα στις συμμαχίες άλλαξαν.
Πιστεύω πως και τότε στην κατασκευή των όποιων κατακτήσεων και τη δημιουργία Αυτοκρατορίων, χρησιμοποιήθηκαν εκβιασμοί και βάρβαρα μέσα για την συγκρότηση της όποιας Αυτοκρατορίας. Πάντα όμως μέσα στις συμμαχίες τηρούνταν κάποιοι όροι υποχρεώσεων και δικαιωμάτων. Με τη κατασκευή της Αυτοκρατορίας των ΗΠΑ, μας προέκυψε ενα καινούριο δόγμα. Και το δόγμα με το οποίο και πάνω στο οποίο στηρίζουν την Αυτοκρατορία οι ΗΠΑ λέει : «Οσοι δεν ειναι μαζί μας ειναι εναντίον μας».Που σημαίνει, σύμμαχοι αυτοί που ειναι μαζί μας και εχθροί αυτοί που ειναι εναντίον μας. Αυτό ίσχυε μέχρι τώρα. Τα τελευταία ομως χρόνια, οσο πλησιάζουμε προς την ολοκλήρωση, ενα νέο δόγμα έκανε την εμφανισή του. Ενα δόγμα που λέει ξεκάθαρα οτι οι σύμμαχοι στην αμερικάνικη Αυτοκρατορία, θα ειναι υποτακτικοί και οι εχθροί σκλάβοι.
Το ΕΑΜ ηταν ο λαός με την τρισχιλιόχρονη ιστορία. Ο λαός που πέρασε μέσα από τόσες συμφορές και κατατρεγμούς, χωρίς να χάσει ποτέ την ελπίδα και κυρίως τη δύναμη της άρνησης και της Αντίστασης σε κάθε επιδρομέα, καταχραστή της εξουσία και κατακτητή. Δεν λύγισε μα και ούτε απελπίστηκε παρά την εγκατάλειψη απ τους «ταγούς» και τους «άρχοντες». Αφουγκράστηκε την πατριωτική φωνή του ΕΑΜ, οτι η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία και πύκνωσε τις γραμμές του. Ο ξεσηκωμός παρά τις απειλές και τα μύρια μέτρα βίας να μην υπάρξη ανταπόκριση, ηταν γενικός και αδιαίρετος. Στο εθνικόπατριωτικό προσκλητήριο του ΕΑΜ, ελάχιστοι ηταν οι απόντες. Οι προσωπικές, πολιτικές και ιδεολογικές αντιθέσεις ξεπεράστηκαν. Στο λαός κυριάρχησε η βαθιά συναίσθηση του χρέους προς την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την Ιερή ευθύνη προς την πατρίδα που νοιώθει ο καθένας ξεχωριστά. Σε γεγονότα σαν αυτά της κατοχής ο κάθε Ανθρωπος, περνά σε μιά αλλη διάσταση. Νοιώθει οτι ήρθε ώρα που πρέπει να πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο οχι, στο προσκλητήριο. Συνειδητοποιεί οτι βρίσκεται μπροστά σε στιγμές και γεγονότα που η ιστορία δεν προσφέρει συχνά στους Ανθρώπους. Αυτό ηταν το ΕΑΜ που έκανε πράξη μια φράση του Δημόκριτου: «Από Ομονοίης τα Μεγάλα Εργα» και αυτό έκανε ο λαός: Μόνιασε, έδρασε και νίκησε.
Το ΕΑΜ απευθύνθηκε στους Ελληνες που απ το 1936, είχαν στερηθεί την ελεύθερη πολιτική τους βούληση και τα ατομικά τους δικαιώματα λόγω της δικτατορίας. Σε αυτούς που υπόφεραν οικονομικά, που προσπαθούσαν με τον

καθημερινό τους αγώνα απλά να επιβιώσουν βρέθηκε την αυγή του Οκτώμβρη του 40, μπροστά στα επεκτατικά σχέδια του Ιταλικού φασισμού και τον Απρίλη του 1941, ύστερα από ενα θαυμάσιο νικηφόρο αγώνα την απρόκλητη επίθεση της Χιτλερικής Γερμανίας, και σε συνέχεια στην κατοχική δίνει. Μια κατοχή που απ τις πρώτες ακόμα μέρες απαξίωσε την Ανθρώπινη ζωή και αργότερα, στηριγμένη στο φασιστικά δομημένο κράτος σε συνεργασία με τους ντόπιους εθνοφασίστες, άρχισαν τα αντίποινα και η αλληλέγγυα ευθύνη, έχασε και τα ελάχιστα ψίγματα που του ειχαν απομείνει. Δίσεκτα χρόνια στερήσεων και ταπείνωσης, πείνας και θανάτου.
Απευθύνθηκε σε αυτούς που δεν μπορούσαν να πιστέψουν πώς όλα ειχαν χαθεί, πως μπαίναμε στο σκοτάδι. Σε αυτούς που πίστευαν στην Ελλάδα και το καθήκον οτι έπρεπε συναισθανόμενοι την ευθύνη που ειχαν απέναντί της, να πολεμήσουν για την απελευθέρωσή της. Σε αυτούς που κρατούσαν άγρυπνη τη μνήμη των προγόνων, που δεν έχασαν την επαφή με την αρχαία και αείχρονη κουλτούρα της Ελλάδας. Σε αυτούς που δεν θα άφηναν ανοιχτό το δρόμο να κυριαρχίσει μιά αλόγιστη ατομικότητα στο βωμό της οποίας οι απόντες και οι εθνοπροδότες θυσίασαν αρχές, παρελθόν και το ίδιο το μέλλον. Σε αυτούς που θα έβαζαν πάνω απ όλες τις αξίες την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια που ειχαν τσαλαπατήσει και μηδενίσει κατακτητές και εθνοπροδότες. Απευθύνθηκε σε αυτούς που κατά χιλιάδες συναντήθηκαν αργότερα στα περήφανα βουνά, που έζωσαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα. Σε αυτούς που αρκετές χιλιάδες δεν ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Σε αυτούς που υποχρέωσαν τους κατακτητές να αποσπάσουν δεκαπέντε και πλέον μεραρχίες από μέτωπο για να τιθασεύσουν τους κατακτημένους και να κυνηγούν στα βουνά του αδούλωτους.
Ο έλληνας φαντάρος της Αλβανίας, που ούτε καινούρια τουφέκια και ζεστά ρούχα, οσα χρειάζονται σε ενα μακρόχρονο αγώνα είιχε, ούτε πυκνές επικοινωνίες και ανεφοδιασμό ειχε, ούτε άρματα μάχης και αεροπλάνα υπήρχαν. Τίποτα απ ολα αυτά που τα λογάριαζε καλά ο εισβολέας. Αλλα μόνο καρδιά και θέληση. Μόνο το παράπονο οτι προσβάλλεται χωρίς να φτέξει, και γενεοφροσίνη να δείξει οτι και ο μικρός γίνεται μεγάλος όταν είδε οτι με σταυρωμένα χέρια πρόκειται να υποδουλωθεί σε ανοικτίρμονες δυνάστες. Αυτά έκαναν το λαό να τρέξει, να ντυθεί, να οπλιστί οπως-οπως και ανηφόρεσε στα βουνά για να υπερασπιστεί τη γή των πατέρων του. Με τις πληγές και τα κρυοπαγήματα, ειχε δείξει στους περιώνυμους λαούς της Ευρώπης πως υπερασπίζεται κανείς τη Γη των πατέρων του απέναντι στην αυθάδεια και τη μεγαλοστομία. Με την τρέλλα έστω, οχι ομως με το ψέμα και το συμφέρον.
Επειτα, έπειτα από λίγους μήνες πόσο θα μπορούσε να βαστάξει η παληκαριά και η αυτοθυσία οταν πεφτούν επάνω τους ανελέητες οι μηχανές; Οι σιδηρόφρακτοι και αναρίθμητοι οι εχθροι κτυπούν απ ξηρά, θάλασσα και αέρα τους υπερασπιστές της εθνικής τιμής και τους καταδουλώνουν. Και ήρθε ο καιρός της δεινής δοκιμασίας. Ομως η κατάληψη της χώρας απ τα στρατεύματα της κατοχής δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος της Αντίστασης του λαού κατά των επιδρομέο και του κατακτητή.
Μέσα του ομως βογκούσε το χρέος, όπως στις μεγάλες μέρες της ιστορίας του υπαγόρευε τα προστάγματά του. Και αυτό μόνο άκουγε, σε αυτό πειθαρχούσε. Και οπως ρίχθηκε ολόσωμος στην άνιση μάχη στα χιόνια και τη φωτιά, με το ίδιο

θάρρος και την ίδια ορμή εντάχθηκε στον νέο αγώνας που άρχισε να οργανώνεται. Ενας αγώνας που τον δόξασε: Η Εθνική Αντίσταση 1941-44.
Οταν στον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα πήραν διαφορετική κι ολότελα αντίθετη τροπή και κατάληξη από εκείνη που ήθελε, πίστευε και περίμενε ο λαός και για την οποία θυσιάστηκε. Και οταν το σκοτάδι και η ερήμωση απλώθηκε με την κατάκτηση της χώρας απ τους Γερμανούς, και ο λαός βρέθηκε για αρκετά χρόνια σε ενα νέο ανηφορικό Γολγοθά, όπου στραυρώνονταν η λευτεριά του και η αποσταμένη απ τον πόλεμο ελπίδα. Το ΚΚΕ και τα αλλα Αριστερά κόμματα, δίδαξαν με έργα και οχι με λόγια τις γενιές 1920-30 και του 1930-40 τα ιδανικά της Ελευθερίας και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Η ίδρυση του ΕΑΜ και η δημιουργία του ΕΛΑΣ, έδωσε διαστάσεις εξωπραγματικές στα γεγονότα. Αναπτέρωσε την ελπίδα και τα οράματα του λαού για μιά Ελλαδα δημοκρατική και εθνικά ανεξάρτητη. Οι Ελληνες ενώνονται. Γίνονται μια συμπαγής δύναμη έτοιμη να δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για τη Νέα μεταπολεμική Ελλάδα.
Και κάτι ακόμα: πιστεύουν οι κύριοι αυτοί, οτι ήταν δυνατόν να διεξαχθεί αυτός ο πατριωτικός λαϊκός αγώνας, χωρίς να χτυπηθούν αυτοί που απεργάζονταν χωριστικά μειονοτικά κινήματα, χωρίς να τιμωρούνται οι προδότες και οι κατάσκοποι, χωρίς να πολεμούνται τα ντόπια ένοπλα όργανα του εχθρού, χωρίς να εξουδετερώνονται αυτοί που οχι μόνο συμφωνούσαν με τα σχέδια των κατακτητών, αλλά και πολεμούσαν για να τα εφαρμόσουν στη χώρα μαζί με τους κατακτητές;
Οταν το κοινωνικό σύστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς αυτά τα φαινόμενα οπως: το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και τους διάφορους άλλους θεσμικούς και εξωθεσμικούς μηχανισμούς, που σε περιπτώσεις αναταραχής, πολέμου, κατοχή κλπ, λόγω της φύσης και του τρόπου που λειτουργούν αυτοί οι μηχανισμοί, τόσο οι εμφανείς πολύ περισσότερο οι αφανείς, με το είδος του πολιτικό-κοινωνικού μιθριδατισμού που διαπαιδαγωγούνται, και ζώντας υπο τις διαταγές, έχοντας όμως μιά τεράστια και ανέλεγχη δυσανάλογα μεγάλη δύναμη, ειναι επόμενο οτι αυτοί οι μηχανισμοί, μόλις χάσουν τον αφέντη ανεξαρτοποιούνται και καθώς ειναι ανεπάγγελτοι, αποτελούν εύκολη λεία για τους κατακτητές να στρατολογήσουν οχι μόνο συνεργάτες αλλα και εθνοπροδότες. Αυτούς ακριβώς ενοούσε ο Χίτλερ, οταν έλεγε στο φίλο του «θα βρεφούν πολλά καθάρματα...». Οταν το σύστημα προκειμένου να επιβάλει σιγή τάφου στη χώρα καταφεύγει σε δικτατορία και μέσω της δικρατορίας διαμορφώνει ένα κρατικό μηχανισμό, που γίνεται στο σύνολο του αναντίρητα αποδεκτός απ τους κατακτητές, ειναι επόμενο οι κατακτητές να βρούν και δυστυχώς βρήκαν ανθρώπους έτοιμους να πουλήσουν οχι μόνο την ψυχή τους στους κατακτητές αλλά και όσους πατριώτες χρειαστεί προκειμένου να διατηρηθούν στους μηχανισμούς.
Οταν το καθεστώς αυτό συνεργάζεται αρμονικά σ όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, φυσικό επακόλουθο θα ειναι να δημιουργήσει αντιπαραθέσεις, προστριβές και συγρούσεις με τους συνεργάτες και προδότες σε θέματα της ζωής του λαού και του Εθνους. Και το τραγικότερο όταν το καθεστώς αυτό, οχι μόνο συγχωρεί και συφχταγκαλιάζεται με αυτούς τους εθνοϊσμούς, προκειμένου να κονιοτροποιήσει αυτό το λαϊκό κίνημα που πολέμησε κατακτητές και εθνοπροδότες, αλλά και δέχεται σαν δόκιμη «εθνική προσφορά» τη συνεργασία

με τους κατακτητές και τους υπόσχεται κοινωνική καταξίωση, αντιλαμβάνεται και ο πιό αδαής, για πιό ακριβώς λογο το κατεστημένο δημιούργησε αυτούς τους ένοπλους εθνοϊσμούς.
Στους ανθρώπους αυτούς, που τόσα θύματα προκάλεσαν στον αγωνιζόμενο λαό και τόσες καταστροφές στη χώρα, θα αρκούσαν και μόνο οι νυγμοί της συνείδησης για τις εγκληματικές πράξεις που διέπραξαν κατά της πατρίδας, τα χιλιάδες μοιραία πένθη απ τον αγώνα, το φόβος της δικαιοσύνης απ την ανάδειξη ενός δημοκρατικού καθεστώτος στο οποίο θα έπρεπε να δώσουν λόγο των πράξεών τους εξηγούν αρκετά, την εμπάθεια, το μίσος και τη λύσσα κατά των αγωνιστών και του λαού αυτών των ανθρώπων. Των ανθρώπων που ήδη απ τα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς βρίσονταν σε θέσεις κλειδιά στο στρατό, τη Χωροφυλακή, την Αστυνομία, τη διοιήση και την πολιτική εξουσία, όπου τους τοποθέτησαν αυτοί που τους αποκήρυξαν και τους «απειλούσαν, οτι θα τους δικάσουν σαν δοσίλογους και προδότες» αν δεν συμορφωθούν με τις κάθε φορά οδηγίες. Αν σε αυτά προστεθεί και η πίεση απ το τρίπτυχο : Αγγλοι, ολιγαρχία και δοσίλογη Δεξιά, που επείγονταν να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο, οπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» γίνονται σαφείς οι λόγοι και ο σκοπό για τον οποίο τους έδωσαν οχι μόνο συγχωροχάρτι, αλλα και τους υποσχέθηκαν πλήρη κοινωνικό-οικονομική αποκατάσταση, ο καθένας αντιλαμβανεται γιατί οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο και θρυνήσαμε τόσες χιλιάδες νέους νεκρούς.
Κάτω απ αυτές τις συνθήκες ενας προαποφασισμένος εμφύλιος πόλεμος, προσφέρει στους ενόχους οχι μόνο διέξοδο απ την ανασφάλεια, αλλά και την εκ νέου ευκαιρία για εκδίκηση και αντεκδίκηση, τόσο σε προσωπικό οσο και σε μαζικό επίπεδο.
Ο Μεγάλος Σολωμός από αφορμή φαίνεται του τρόπου με τον οποίο γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία.Τα ψέματα που έλεγαν και έγραψαν οι ακριβοπληρωμένοι κοντυλοφόροι και ντοτόροι, ειδικά μετά το συμβιβασμό που έκαναν οι Αστοί με την Αγία Τριάδα και την πλήρη υποταγή-χωροταξικά και οικονομικά-κατ απόλητη νομή και κυριότητα στους Αγγλους. Και κυρίως μετά τον εξωστρατισμό του κονωνικού σκέλους-περιεχομένου του 21, η επανάσταση έχασε τη δυναμική της. Ο συμβιβασμός αυτός, που έθετε έκτος επανάστασης το Ραγιά, που έβαλε το αίμα για την απελευθέρωση οχι μόνο οδήγησε αλλά νομοτελειακά επέβαλε και τον πρώτο ελληνικό εμφύλιο πόλεμο το 1823 και του 1824, για να τσακίσει το τότε λαϊκό κίνημα, που έκανε αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα, ετσι ώστε να μη συμμετάσχει ο Ραγιά στους καρπούς της απελευθέρωσης και τα κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη που προέκειψαν. Χωρίς τους δυό εμφυλίους πολέμους δεν θα μπορούσαν να προσεριστούν μόνοι τους όλα τα κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη απ την απελευθέρωση και ειδικά την απελευθερωμένη με το αίμα του Ραγιά Τούρκικη και εθνική Γή.
Η Γή την εποχή εκείνη αποτελούσε, μετά την μυϊκή και πνευνατική δύναμη το βασικό παραγωγικό κεφάλαιο.
Οι πλούσιοι γαιοκτήμονες με το σύστημα των κατασχέσεων για ασήμαντα χρέη, άρπαξαν τη ελάχιστη Γή των χωρικών, που μέχρι χθές, χάρη στα μικρά τους κτήματα που καλλιεργούσαν φιλόπονα κατόρθωναν τουλάχιστον να επιβιώνουν. Ειχε δημιουργηθεί μια μικρή ομάδα, που πλούτιζε αδιάκοπα, ενώ η μεγάλη

πλειοψηφία του λαού ζούσε μέσα σε τραγικές συνθήκες. Απερίγραπτη η αθλιότητα του αγροτικού πληθυσμού και οι αιματηρές καταστολές καταλάγιαζαν την όποια αντίδραση και αργότερα στο Κιλελέρ. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες έγιναν εγκληματικοί συμβιβασμοί και πάνω απ όλα εξάρτηση. Οι γαιοκτήμονες και ο Κλήρος τότε προκειμένου να συσπειρώσουν τις συντιρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις, καλλιεργούσαν μια ιδιόμορφη κινδυνολογία: αν η σημερινή κατάσταση ανατραπεί και στη θέση του έρθουν οι «λαϊκοι», που με μιά μόνο κονδυλιά θα διαγράψουν όλα τα χρέη, θα μοιράσουν τη γή στους Ραγιάδε-Κολίγους και θα τιμωρήσουν όσους...
Αυτόν ακριβώς το φόβο να μην έρθουν οι «λαϊκοί» στην εξουσία και τους ζητήσουν ευθύνες για τη συνεργασία με τους κατακτητές και τα εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας οι άμεσα ή έμμεσα συνεργάτες. Από αυτούς που εγκατάλλειψαν τη χώρα. Απ αυτούς που της γύρισαν την πλάτη οταν διέτρεχε τον πιό μεγάλο κίνδυνο. Απ τους μαυραγορίτες και αυτούς που ειχαν ιδρύσει τις διαβόητες εταιρείες «διάσωσης» και κυρίως απ τους καταδότες, τους κουκουλοφόρους και αυτούς που πολέμησαν ένοπλα μαζί με τους κατακτητές την Αντίσταση.
Αυτόν ακριβώς τον φόβο και τον κίνδυνο που διέτρεχε ο καθένας απ αυτούς ειναι που εκμεταλλεύτηκαν στην υπερβολή οι επιβήτωρες της εξουσίας. Και τον εκμεταλλεύτηκαν, οχι μόνο για να συσπειρώσουν τους άμεσα ή εμμεσα ενόχους, αλλά και να τους πείσουν οτι ο μόνος τρόπος να σώσουν το «πολύτιμο σακρίο» τους το πρόβλημα ειναι οχι μόνο να μην συμμετάσχουν στην εξουσία οι «λαϊκοί-ΕΑΜ», αλλα για να αποκλείσουμε οριστικά αυτόν τον κίνδυνο η μόνη λύση ειναι η εξόντωσή τους. Και για να εξοντωθούν μας χρειάζετε πανστρατιά και κυρίως η δική σας συμμετοχή, που λόγω θέσης γνωρίζετε πρόσωπα και πράγματα. Ο φόβος της ευθύνης για το όποια εγκλήματα διέπραξε ο καθένας αποτέλεσε την συγκολλητική ουσία που οχι μόνο τους ένωσε αλλα και του «υποχρέωσε» να διαπράξουν τα απάνθρωπα μετααπελευθερωτικά εγκλήματα.
Και η χούντα μετά που άρπαξε με τα τάνκς την κυβέρνηση, αφού τακτοποίησε στην εντέλεια όλα τα αλλα εσωτερικά κοινωνικό-οικονομικά θέματα και ενθικά, ανακοίνωσε πομποδώς οτι θα χαρίσει τα αγροτικά χρέη. Ηθελε ανάμεσα στα τόσα αλλα αρχαιελληνικά και δίπλα τους ελληνορχιστιανικους πολιτισμούς να μιμηθεί τους αρχαίους και ειδικά στο ύψος του Σόλωνα, εισάγοντας τα «Σεισάχθεια» που κατάργησε ολα τα χρέη, ιδιωτικά και δημόσια και απογόρευσε τον δανεισμό με υποθήκη το σώμα του δανειζομένου. Εκείνο που τελικά χάρησαν οι χωοντικοί δεν ηταν τα χρέη-αλλά οι τόκοι υπερημερίας και αυτό απ τους επισφαλείς χρεώστες. Επειτα οι νόμοι που διέπουν την τραπεζική Νομοθεσία απαγορεύει στις τράπεζες να χαρίζουν χρέη!
Αυτό το Σλόγκαν μου θυμίζει εκείνο το αξιομνημόνευτο: «πρέπει να πολεμήσουμε γιατί αν έρθούν οι κομμουνιστές θα μας πάρουν εκτός απ τις περιουσίες και ολα τα αλλα υπάρχοντα και τις γυναίκες ακόμα»!
Εκτός απ αυτά υπάρχουν αρκετά στοιχεία που επιρρέασαν την εξέλεξη του αγώνα, αλλα δεν ματαίωσαν την πραγματοποίηση του χαρακτήρα της επανάστασης σαν λαϊκή εξέγερση. Η δράση των πρωτοπόρων εναρμονίζονταν βέβαια, με τις επαναστατικές αντιλήψεις της εποχής που διακηρύχθηκαν. Οι διακηρύξεις αυτές ομως, ενώ δεν εφαρμόστηκαν διατηρήθκαν στα επαναστατικά

συντάγματα. Οπως π.χ στη διακήρυξη της γαλλικής υπήρχε οχι μόνο η εθνικοποίηση της Γής, αλλα και το μοίρασμα της στους ακτήμονες αγρότες. Ομως αυτή η διάσταση ανάμεσα στις διακηρύξεις και την πράξη, συνάντησε την αντίσταση των υποδούλων απέναντι στο Δεσποτισμό της εξουσίας, αποτέλεσε αναμβισβήτητα ενα ιστορικό κεκτημένο που διατήρησε τη δυναμική του μέχρι το Κιλελέρ.
Το μεγαλείο της διάστασης και της αντίστασης του υπόδουλου και του υπο κατοχή Ελληνα, βρίσκεται στο γεγονός οτι ο υπήκοος διεκδηκεί την ιδιότητα του πολίτη, οταν το άτομο ανακτά την ικανότητα να ειναι υποκείμενο της ιστορίας, οταν η συλλογικότητα συντονίζει-συνδέει την ορμή της ελευθερίας σε κοινό αγώνα, τότε ανεξάρτητα απ την έκβασή του, εχει γίνει ενα βήμα προς τα μπρός. Εχει επιτευχθεί, η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής, εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας.
Στη χώρα μας η ιστορική αλήθεια δεινοπαθεί και συνήθως διαστρευλώνεται. Συνεκτιμώντας ο Μεγάλος Σολωμός, τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση του 21, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε μόνο απελευθερωτική, αφήνοντας εκτός της επανάστασης το Ραγιά, οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».
Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερη διαστρεύλωση, παραποίηση και αλλοίωση της ιστορίας απ τον γιοτρασμό στη Χώρα μας των εθνικών επετείων; Με εξαίρεση τον γιορτασμό την απελευθέρωση της Μακεδονίας Είμαστε η μόνη χώρα στον κόσμο που γιορτάζουμε την έναρξη της επανάστασης του 21και οχι την Νίκη. Τό ίδιο και
Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι, μεγαλόσχημοι λογάδες και βαρύγδουποι ντοτόροι. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Αυτή η συντηρητική και οκνηρή πνευματικά Ελίτ, που για να επιβιώσει καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρους του λαού και της χώρας. Αυτή που με τα χωρίς ιστορικής σημασίας γραφτά, προσπαθούν να δουλώσουν τον αδούλωτο αγωνιστικό πνεύμα του λαού και να καναλιζάρουν τους πόθους και τα οράματα του λαού στη θέληση και τις επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και των ξένων. Αυτοί οι αργυρώνητοι δούλοι της εκάστοτε άρχουσας τάξης, που αναλαμβάνουν με το ψέμα, τη διαστροφή και την παραποίηση των ιστορικών γεγονότων, να απαλλάξουν απ τις όποιες ευθύνες τους πραγματικά υπεύθυνους ακόμα και για πράξεις εγκληματικές σαν αυτές του 21 και 1940-1949- Και σε συνέχεια για τους ίδιους λόγους να μεταφέρουν αυτές τις εθνοπροδοτικές ευθύνες και εγκληματικές πράξεις στους αγωνιστές του 21 τότε και του 1941-44 τώρα. Αυτοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα, άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και «μεγαλούργησαν» αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Αυτοι η ταξικά στρατευμένοι ιστορικοί γράφουν μια ιστορία λουστρασιόν. Ιστορία για την «ιστορία». Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση ττης Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό.

Αυτοί που σε συνεργασία με τους Ιεραφάντες και το Ιερατείο, έχουν αναγάγει την νεκροπρογονολατρείας και την μετά θάνατο ζωή σε θέσφατο, περιεχόμενο ζωής και μέσο λύσεις προβλημάτων...Οι άνθρωποι αυτοί ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι η παράδοση δεν ειναι μια αφηρημένη έννοια. Ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι η παράδοση εχει δυό βασικά σκέλη: α) Η παράδοση που μεταφέρει τους αγώνες των προγόνων και την προσφορά τους στη ζωή. Αγώνες που, υπερασπιζόμενοι την διαμορφωμένη κλίμακα των ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων με σκοπό και οι νέες γενιές να τις διαφυλλάξουν και αυτοί, οπως τις διαφύλαξαν οι πρόγονοί τους και να τις υπερασπιστούν και με τους αγώνες να προεκτείνουν την κλίματα αξιών και δικαιωμάτων του Ανθρώπου, εν ανάγκη και πολεμώντας ακόμα οταν συμβεί να διατρέχουν και τον παραμικρό κίνδυνο. Και β) η παράδοση της νεκροπρογονολατρείας που αποτελείται απ τις νεκρόσιμες τελετές, και μυστήρια, «των μυστηρίων μυστήρια», τα μνημόσυνα, και τις παρακλήσεις και ειδικά απ τις πρόσφορές και με τις προσφορές να πάνε οι νεκροί πρόγονοι στον παράδεισο δεν λύνονται τα κοινωνικά και εθνικά προβλήματα. Στην πρώτη περίπτωση η έννοια της παράδοσης ειναι Ανθρώπινη, αγωνιστική, κοινωνική και ζώσα, ενώ στη δεύτερη θεό+φήμι ειναι μεταφυσική και εμπορεύσιμη και σώζει αυτούς που την ασκούν κοινωνικό-οικονομικά.

Την ιστορία τη γράφουν πάντα οι νικήτες. Βέβαια η συγγραφή της εξαρτάται και απ αυτόν που τη γράφει, απ τα πιστεύω του, σε ποιά τάξη ανήκει και κυρίως για λογαριασμό τίνους τη γράφει. Διαβάζοντας κανείς τη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά τα κεφάλαια που αφορούν την επανάσταση του 1821, μένει με την εντύπωση οτι διαβάζει στρατιωτικά ανακοινοθέντα ή κάποια οδηπορικά άσχετα με αυτό καθ εαυτό το θέμα. Πρωτεργάτες της επανάστασης ηταν οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και κυρίως ο Κλήρος. Αυτοί με τον Παλαιό Πατρών Γερμανό κήρυξε την επανάσταση στην Αγια Λαύρα στις 25η Μαρτίου του 1821. και (ας ειχε κηρυχθεί στις 22 του Φλεβάρη στο Ιάσιο της Μολδαβίας). Δεν υπάρχει ο Ραγιάς. Ο Ραγίας δεν παίζει κανένα απολύτως ρόλο σε αυτό τον αγώνα. Πολεμάει μόνο για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Δεν εχει και αυτός δικά του ξεχωριστά κοινωνικό-οικονομικά μεταπελευθερωτικά προβλήματα να λύσει. Αυτός ο δούλος που αρματώθηκε, που ειχε σηκώσει μπαϊράκι πολλές δεκάδες χρόνια πριν την επανάσταση. Που επαναστατεί και προτάσει το όπλο σε ένα εχθρό που εχει τα πάντα: στρατούς οργανωμένους και άρτια εξοπλισμένους, που εχει στόλους και ελέγχει τη Μεσογειο, που κολυμπά στο χρήμα και που εκτός απ τη δική του κυριαρχία, εχει τη στήριξη και τη «νομιμότητα της Ιερής Συμμαχίας» να τον τσακίσει και την πολιτική των Τόρρυδων να μήν μεγαλώση η Ρωσία και να μήν μικρίνει και αδυνατήσει η Τουρκία. Αυτός δεν φαίνεται πουθενά. Απλώς κάνει αυτό που του ζητούν οι Ελληνες τσιφλικάδες και ο Κλήρος και τις όποιες θυσίες χρειάσηκε ο αγώνας. Χύνει το αίμα του για να φύγουν οι Τούρκοι και μετά ήσυχα, ήσυχα και αθόρυβα θα γυρίσει στο χωριό του και το αχυρόσκεπο καλύβι του. Και θα παραμείνει πάλι Ραγιάς, τώρα πλέον θα ανήκει και θα δουλεύει αποκλειστικά και μόνο στου Κοτζαπμάση, του Προεστού τα αρχοντικά και του Κλήρου στα Μοναστήρια, αφού αυτήν «του έταξε μοίρα ο Πανάγαθος θεός» κλπ.

Τον αγώνα μέχρι να φτάσει το ξημέρωμα της μακρυνής νύχτας, μέχρι να θηριέψει η αποσταμένη απ τα δεινά η ελπίδα και νάρθει η ανάσταση ύστερα απ τη σταύρωση και τον μακρόχρονο γογλοθά, τον αγώνα κατά τους εθνοφόνους και

λαοφόνους ιστορικούς τον «έκαναν» οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί φοροεισπράκτορες και ο ανώτερος Κλήρος, καπνίζοντας τον Ναργιλέ στα μαλακά ντιβάνια ψιλοκουβεντιάζοντας με τον δεινάστη: αν πήγε καλά η σοδειά, αν μαζεύτηκαν οι φόροι και ενδεχομένως τα καινούρια ποσοστά που θα παίρνουν στο εξής οι ίδιοι μια και οι Ραγιάδες άρχισαν οχι μόνο να δυστροπούν αλλά και να σηκώνουν κεφάλι...Ούτε λέξη γι αυτούς που ζώντας άμεσα τη σκλαβιά στο πετσί τους, που άδραξαν στα χέρια τα άρματα και μέσα στο πυκνό και αβάσταχθο σκοτάδι της σκλαβιάς άναψαν τα καριοφίλια, έλαμψαν τα γιαταγάνια και αντιλάλησαν τα βουνά απ το εθνεγερτήριο σάλπισμα: «Ελευθερία ή Θάνατος».
Αυτούς που πρώτοι πήραν τα μηνύματα του Ρήγα και στάθηκαν οι θεματωφύλακες των ιερών παραδόσεων και σταυροφόροι των εθνικών πεπρομένων του λαού. Αυτούς που χωρίς ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλλειψη μέσων. Αοπλος, με μόνα όπλα του τη θεία φλόγο και τον μεγάλο ενθουσιασμό «της καρδιάς το πύρωμα», και την αδάναστη θέλησή του να νικήσει ή να πεθανει, πέταξαν στα μούτρα του δεινάστη το «Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή...».
Ούτε μιά λέξη δεν επέτρεψαν στον εαυτό τους να γράψουν για αυτές τις φλογισμένες για λευτεριά ψυχές και προετοιμασμένες για τον αγώνα καρδιές. Ούτε καν μια αναφορά σε αυτήν τη σπονδή αίματος που πρόσφερε ο Ραγιάς. Ούτε μιά λέξη για τη συμμετοχή του στον αγώνα. Ούτε μιά πράξη ηρωϊσμού και αυτοθυσίας, που χρειάστηκε να γίνουν δεν έχουν καταγράψει, δεν εχουν μνημονεύσει. Ουτε μια λεξούλα γι αυτές τις αθάνατες ψυχές που πύργωσαν με τα ιερά τους κόκκαλα το δέντρο της Λευτεριάς. Που έδωσαν την πρώτη ύλη για την υποδομή του ελληνικού κράτους και την αναβίωση του ελληνικού πολιτισμού. Αυτούς τους σκαπανείς που με το γιαταγάνι σμίλευψαν το θρόνο της λευτεριάς στη «Διαμαντόπετρα της Γης το δακτυλιδι». Που ηταν ενας απ τους βασικότερούς συντελεστές της Επανάστασης. Τόση ηταν η δίψα τους για αρπαγή και εξουσία, που ούτε και σε αυτούς τους Φιλικούς, τους φλογερούς κήρυκες της λευτεριάς, δεν τους έδωσαν την πρέπουσα έστω θέση στην ιστορία. Σε αυτούς που σηματοδότησαν στα Βαλκάνια την εθνική αφύπνιση των υπόδουλων λαών της οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την οικουμένη γενικότερα. Σε αυτούς που για πρώτη φορά έδωσαν συγκεκριμένο ιδεολογικό περιεχόμενο στην οικουμενικότητα.
Διαβάζοντας την ιστορία του 21, μένει κανείς με την εντύπωση οτι οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και ο ανώτερος Κλήρος, ηταν οι εμπνευστές, οργανωτές και πρωτεργάτες της επανάστασης. Κάθε λαός οδηγείται να παρεί μέρος στον εθνικο-απελευθερωτικό αγώνα για τρείς κυρίως λόγους. α) Να απελευθερωθεί απ τη σκλαβιά του δυνάστη β) να βελτιώσει τους όρους ζωής σε σχέση με προηγούμενα και γ) να κατοχυρώσει αυτήν την λευτεριά του με τη δημιουργία μιάς κρατικής οντότητας μέσα απ την οποία θα προστατεύει όλες αυτές τις κατακτήσεις. Κάθε επανάσταση εχει τους δικούς της λόγους να εκραγεί και τους δικούς της συντελεστές. Και κάθε συντελεστής εχει τους δικούς του ξεχωριστούς λόγους για να πάρει μέρος στην επανάσταση ή να μην πάρει ή και να την πολεμήσει ακόμα.
Αντιλαλούσαν τα κλέφτικα τραγούδια στα βουνά, δοξάζοντας τους σκληρούς αγώνες και το θάνατο των παλληκαριών, που πέφτανε στην άνιση και αδιάκοπη μάχη με τον τύραννο. Το κλέφτικο τραγούδι, με το κατ εξοχήν κοινωνικό-

οικονομικό τους περιεχόμενο και η ζωντανή πατρογονική παράδοση, που καθημερινά τη βίωνε και την αναπαρήγαγε μας πείθουν οτι στα σπλάχνα της ελληνικής κοινωνίας η ελληνική λαϊκο-κοινωνική Επανάσταση, ωρίμαζε και σαν τέτοια ηταν πρόδρομος της Γαλλικής. Οπως ο Ρήγας, ηταν ο πρόδρομος των προδρόμων, ετσι και η ελληνική επανάσταση ηταν προδρομική της Γαλλικής, οσον αφορά το περιεχόμενο. Και οχι μόνο προδρομική αλλά και οικουμενική. Ετσι οπως ηταν κοινωνικό-οικονομικά διαμορφωμένη η ελληνική κοινωνία πριν απ το 21: Τεσερείς ηταν οι βασικοί εσωτερικοί συντελεστές της Επανάστασης. α) Ο Ραγιάς. β) Η Αγία ομοούσιο και αχώριστο τριάδα: Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προεστοί στο εσωτερικό και γ) οι αστοί λόγιοι και πλούσιοι Ελληνες του εσωτερικού, οι καραβοκύρηδες κατά κύριο λόγο και του εξωτερικού που δημιούργησαν τη «Φιλική Εταιρία». Και δ) οπως παντού και πάντα ο ξένος παράγοντας οι αγγλογάλλοι και ειδικά οι Αγγλοι.

Η Αγγλία την εποχή εκείνη ηταν η κοσμοκράτηρα των θαλασσων και το εργοστάσιο του κόσμου. Κάθε χώρα που θα απελευθερώνονταν και θα αναπτύσσονταν αστικά-καπιταλιστικά, θα αντιστρατεύονταν τα συμφέροντά της. Αναλογιζόμενη η Αγγλία τις τεράστιες επιπτώσεις, που θα ειχε η εξέλιξη της Ελληνικής Λαϊκο-Κοινωνικής Επανάστασης σε Αστικό-καπιταλιστική στο περίγυρο των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής, εκτός του οτι θα την έχανε από πελάτη, με τον καιρό θα της γίνονταν ανταγωνιστής. Αν στη γεωστρατηγική θέση της Ελλάδας, προστεθεί και η προοπτική του ανταγωνιστή, παραγωγικά και Ναυτικά, οι Αγγλοι ειχαν κάθε λόγο να θέλουν να την έχουν υπο τον απόλυτο γεωστρατηγικό και οικονιμικό έλεγχό τους. Και όταν οι Ελληνες, ύστερα απο δύο εμφυλίους πολέμους που στοίχισε τόσα δεινά και τίναξε στο αέρα και αυτά τα ελάχιστα ψήγματα της οικονομίας, υπακούοντας τη φωνή και την προτροπή του Ρήγα, «ενώθηκαναν και δέχθηκαν να βάλουν τους Νόμους οδηγό της ζωής και να πειθαρχήσουν σ ενα αρχηγό...». Και έβαλαν τον Ιωάννη Καποδίστρια για Αρχηγό και Κυβερνήτη. Οι Αγγλοι διαπίστωσαν τον κίνδυνο που διέτρεχαν τα δικά τους γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα απ την πραγματική εθνική ανεξαρτησία και την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη. Ανάπτυξη που θα οδηγούσε την Ελλάδα ο Καποδίστριας, τον δολοφόνησαν για να θέσουν τη Ελλάδα υπο κηδεμονία.

Με τη μέθοδο του διαίρει και βασίλευε με στόχο να τη θέσουν υπο κηδεμονία ειχαν μετατρέψει την Νεογέννητη Ελλάδα, σε ενα πεδίο διαρκούς εμφυλίου πολέμου. Πριν προλάβουν όμως να ολοκληρώσουν το σχεδιό τους η εθνοσυνέλευση της Τροιζίνας αποφασίζει και δέχεται τον Ιωάννη Καποδίστρια Κυβερνήτη της Ελλάδας. Με την απόδοχη της πρότασης απ τον Καποδίστρια, στη χώρα δημιουργήθηκε ενα πνεύμα προσδοκίας. Στη σκέψη του απλού λαού, των οπλαρχηγών και των πολιτικών που δεν εποφθαμιούσαν το αξίωμα του ηγέτη στην πολιτική ιεραρχία ο Καποδίστριας έπαιρνε διαστάσεις Μεσσία.

Για την υποδοχή του απ τον ελληνικό λαό ο Τερτσέτης, στα απόλογα για τον Καποδίστρια γράφει οτι ο ίδιος έλεγε: «Είδα πολλά εις την ζωήν μου, αλλά σαν το θέαμα οταν έφτασα εδώ στην Αίγινα, δεν είδα παρόμοιο ποτέ, και άλλος να μην το ήδή. Ζήτω ο Κυβερνήτης, ο σωτήρας μας, ο ελευθερωτής», εφώναζαν γυναίκες αναμαλλιάρες, άνδρες με λαβωματιές πολέμου, ορφανά γδυτά...Ανακρίχιαζα, μου έτρεμαν τα γόνατα, η φωνή του λαού έσχιζε την καρδιά μου...»

Η προσφώνηση του Θ Καϊρη και η πραγματικότητα που επικρατούσε στην Ελλάδα τότε θα έλεγε κανείς, οτι καλούσαν τον Καποδίστρια να κτίσει επάνω σε σωρούς από ερείπια με κτίστες που μεταξύ τους μιλούσαν διαφορετική ο καθένας γλώσσα αλήθειας, να σπείρει σε τριβόλια και αγκάθια, χωρίς οικονομικά μέσα και με προστάτες που γίνονταν δύσκολοι κηδεμόνες και που πολύ δύσκολα θα μπορούσε ο ίδιος να καταλάβει τί νόημα έδινε ο καθένας τους στη συνθήκη του Λονδίνου της 6ης Ιουλίου 1927 και σε τί απέβλεπε.
Αυτά έβλεπαν και άκουγαν οι Αγγλοι εντεταλμένοι και ανησυχούσαν. Γι αυτό και ενέτειναν την προσπάθεια να φέρουν σε αντιπαράθεση τις διάφορες φατρίες. Και οταν ο Καποδίστριας κατέληξε στο συμπέρασμα οτι στο νεοσύστατο κράτος, όπου οι αντιπρόσωποι που εχουν εκλεγεί μέν απ το λαό, δεν ειχαν ομως την αντίστοιχη πείρα και ικανότητα και ειναι απροετοίμαστοι πολιτικά να νομοθετήσουν και επιρεάζονταν απ τις διάφορες φατρίες. Εκρινε οτι στην κατάσταση που βρίσκονταν η χώρα οικονοκικά, πολιτικά και κοινωνικά, μόνο ένα συγκεντρωτικό σύστημα με ενα πανίσχυρο πρόεδρο μπορούσε να βγάλει τη χώρα απ αυτό το χάος. Μόνο ενας πρόεδρος περιβεβλημένος με κυβερνητικές εξουσίες θα μπορούσε να βάλει σε σειρά και τάξη τη ζωή της χώρας.
Η βουλή δέχθηκε την προτασή του και με ψήφισμα της 23 Ιανουαρίου 1828 και την υπογραφή 84 βουλευτών ανέλαβε ουσιαστικά τη γενική αρχηγία των ενόπλων δυνάμεων ξηράς και θάλασσας και με σχετικό διάταγμα, η βουλή διόρισε τα εννέα μέλη του Πανελληνίου. Μετά την ανάληψη των εξουσιών που ζήτησε να του παραχωρηθούν ο Πρόεδρος, οι Αγγλοι θορυβήθκαν και εκτός του οτι εναίτειναν το διαίρει και βασίλευλε, έθεσαν σε κίνηση τις συκοφαντίες και τις διαδόσεις οτι ο Καποδίστριας «ήρθε στην Ελλάδα με ιδιαίτερη εντολή του Τσάρου και ρωσικά χρήματα. Το γεγονός αυτό έλεγαν τον έκαναν ανεπιθύμετο στα ανακτοβούλια της Ευρώπης».
Ο Ιωάννης Καποδίστριας ηταν μιά από τις τρείς μεγάλες πολιτικό-διπλωματικές προσωπικότητες του Ευρωπαϊκού κόσμου στις αρχές του 19ου αιώνα: Μέττερνιχ, Ταλλεϋράνδος και ο Καποδίστριας. Δεν υπήρξε συνθήκη, πολιτική πράξη εθνικής σημασίας, γεγονός που αφορούσε τη μοίρα ολοκλήρων λαών και προβολή ως κρατών-εθνών ως τότε ασύστατων πολιτικά, που να μην εκπορεύονται απ τον Νού και την καδριά του Καποδίστρια. Πίσω από κάθε γεγονός, κάτω από κάθε πέτρα, υπήρχε αυτή η ισχυρή μορφή. Ηταν ενας απ τους δημιουργούς της Νέας Ευρώπης, που προήλθε απ τις συνθήκες του Παρισιού το 1815. Ενας πολιτικός χάρτης που διατηρήθηκε απαρασάλευτος σχεδόν εκατό χρόνια. Αυτά έγραψε ο Κόμης Μπομπινό για τον Καποδίστρια. Αυτός ηταν ο Καποδίστριας.
Ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας, Ιωάννης Καποδίστριας γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1776, και δια χειρός Ελλήνων τον δολοφόνησαν οι Αγγλοι, στο Ναύλπιο την ώρα που έμπαινε στην Εκκλησία στις 27 του Σεπτέμβρη του 1831. Πριν όμως τον δολοφονήσουν κατ εντολή τους οι Ελλενες Μαυρομιχαλαίοι, την απόφαση για τη δολοφονία του την ειχε προαποφασίσει ο Βασιλιάς Γεώργιος της Αγγλία, με τις γνωστές σκέψεις που διατύπωσε στο Ρώσο πρεσβευτή στο Λονδινο Λιέβεν, πριν ακόμα τον δεί οταν ο Καποδίστριας ζήτησε ακρόαση. Ειπε στον Ρώσο πρέσβη ο Γεώργιος :«Μαθαίνω, οτι έχετε εδώ τον Καποδίστρια. Γνωρίζετε τη γνώμη μου γι αυτόν που δεν άλλαξε καθόλου. Δεν αγαπώ τις επαναστάσεις.

Τις μισώ. Κακή επιχείρηση αναλαμβάνει ο Κόμης και η θέση του ειναι άχαρη, ακανθώδης και επισφαλής».
Ο Εθνομάρτυρας Ρήγας, με τα οικουμενικά του κηρύγματα καλούσε τους σκλαβώμενους λαούς του κόσμου και ειδικά της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και της λεκάνης της Μεσογείου, χωρίς διακρίσεις γλώσσας, θρησκείας και φυλής να ξεσηκωθούν σαν ενας άνθρωπος εναντίον του όποιουδήποτε δυνάστη : «Ν ανάψωμεν μια φλόγα, σε όλη την τουρκιά, να τρέξει απ την Μπόσνα και ώς την Αραπιά» και μέσα απ τον «Φούριο» προστάζει τους σκλάβους: «Να σφάξουμε τους λύκους, που στο ζυγό βαστούν και Χριστανούς και Τούρκους σκληρά τους τυραννούν». Κήρυγμα γι άμεση επαναστατική και αιματηρή πράξη συνοδευόμενο με το τραγούδι «Ως πότε παλληκάρια...». Και όταν απ τις χώρες των ραγιάδων καμιά φωνή καλαμαρά, δεν του έδινε απόκριση απευθυνόμενος στους Ελληνες τους είπε: «Ελάτε με ενα ζήλον σε τούτο τον καιρόν, να κάμωμεν τον όρκο επάνω στον σταυρόν, συμβούλους προκομμένους, με παριωτισμόν, να βάλωμεν, εις όλα να δίδουν ορισμόν. Οι Νόμοι ναν ο πρώτος και μόνος οδηγός». Αφου λοιπόν καμιά φωνή καλαμαρά, Κατζαμπάση, Επίσκοπου και Προεστού δεν αποκρίθηκε, τότε με πόνο καρδιάς ο Ρήγας, μοίρα τρισένδοξη τούχε γραφτό να απευθυνθεί, με αλλο τραγούδι, πούλεγε σε αρματωλούς, κλέφτες και Ραγιάδες : «Ενωθήτε, βάλτε το Νόμον όδηγό σας, πειθαρχήστε σ έναν αρχηγό και πάμε να συντρίψουμε το δυνάστη!...» Καθόλου απίθανο ο Ρήγας με το μήνυμα αυτό να εννοούσε ενα Καποδίστρια.
Αυτοί που εμφορούμενοι απ τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό, την αναγέννηση και τη Γαλλική κουμούνα του Παρισού, μετέτρεπαν σε θεωρία και εθνική συνείδηση τα μακρόχρονα και έντονα σκιρτήματα του ανυπότακτου, αρματωλού, κλέφτη και Ραγιά, και έχοντας απτά τα αποτελέσματα της γαλλικής επανάστασης, με την ίδρυση της «Φιλικής» διαμόρφωσαν ιδεολογικά και θεωρητικά τα απελευθερωτικά και κοινωνικό-οικονομικά πιστεύω της Επανάστασης και κάλεσαν το λαό σε ενα γενικό εθνικό συναγερμό.
Ο Ραγίας ηταν αυτός που ζούσε πιό άμεσα και έντονα στο πετσί του όλες τις μορφές καταπίεσης, όπως ο λαός στη διάρκεια της κατοχής. Αυτός βίωνε την οικονομική φτώχια, την σωματική σκλαβιά, την πνευματική υποταγή, τη άμεση σωματική βία, και την άμεση αρπαγή του μόχθου του, οχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλα και την πολύπλευρη καταπίεση και εκμετάλλευση, απ τους ντόπιους συνεργάτες του δυνάστη. Αυτός ο Ραγιάς ηταν, ο πρώτος που ενώ του έλλειπε η θεωριτική-κατάρτηση ηταν πρώτος που πρακτικά συνειδητοποίησε την αδικία, γι αυτό και ο πρώτος που πήρε τα βουνά. Που επαναστάτησε, που εγινε αρματωλός και κλέφτης. Χωρίς να εχει συνειδητοποιήσει οτι η πράξη του αυτή θα συμβάλει στη διαμόρφωση επαναστατικής και εθνικής συνείδησης, αρπάζε το όπλο και έφευγε στο βουνό. Εκεί στο βουνό δημιουργεί συνδέσμους στην αρχή και αντάρτικα σώματα μετά για να πολεμήσει τον ξένο δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του.
Και τότε ο Μιλτιάδης, ο Λεωνίδας και ο Θεμιστοκλής, έγιναν Κολοκοτρώνης, Ανδρούτσος, Καραϊσκάκης, Διάκος, Μακρυγιάννης, Μπότσαρης, Ζαφειράκης, Καρατάσος, πήρε ολόψυχα μέρος στην Επανάσταση και συνέτριψαν με της ορμή του δίκαιου και της λευτεριάς τη φλόγα τον βάρβαρο δυνάστη και τους κάθε λογείς Νενέκους.

Οι κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προύχοντες, επειδη ήταν και αυτοί υπο κατοχή και γνώριζαν οτι πληρώνουν και οι ίδιοι φόρο υποτελείας, δεν έβλεπαν με άσχημο μάτι τις κινήσεις του Ραγιά, αν τον αγώνα αυτόν θα μπορούσαν στην πορεία να τον μετατρέψουν από λαϊκό-κοινωνικό-απελευθερωτικό μόνο σε απελευθερωτικό. Αν το κατόρθωναν αυτό θα μεγάλωναν τα ήδη μεγάλα τσιφλίκια τους αρπάζοντας την απελευθερωμένη τούρκικη γή. Και επειδή δεν βίωναν άμεσα τη σκλαβιά και την καταπίεση όπως τη ζούσε ο Ραφιάς, δεν βιάζονταν. Καραδοκούσαν να διαμορφωθούν εκείνες οι συνθήκες, που θα διαγράφονταν η αρχή της ήττας του δυνάστη για να καθορίσουν το χρόνο της συμμετοχής για να εποφεληθούν τη νίκη. Ετσι αναλογα με τη θέση του κατείχε ο καθένας στην πυραμίδα της συνεργασία με τον δυνάστη, αντίστοιχη ηταν και η στάση τους απέναντη στην επανάσταση. Την ίδια τακτική εφάρμοσαν τα αστικά κόμματα, η πλουτοκρατική ολιγαρχία και η Εκκλησία με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό στη διάρκεια της κατοχής.
Αφού από μόνοι τους δεν είχαν καμιά επλίδα να πάρουν την εξουσία, η ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων σε μια απελευθερωμένη χώρα τους έδωσε οχι μόνο τη δυνατότητα, αλλα και τα μέσα να σφετεριστούν την εξουσία για λογαριασμό των...και με τη βοήθεια τους να θέσουν υπο απηνή και εξωντωτικό διωγμό τους αγωνιστές.
Να ομως τη γράφει γι αυτούς τους ακούσιους σκλάβους και ειδικά για τον Ανώτερο Κλήρο. Τον ανώτερο Κλήρο που ειναι γεμάτες οι πλατείες των πόλεων και με δικές τους προτομές και ολόσωμα αγάλματα. Γι αυτούς που η κακή τύχη έκανε Ελληνες, ο ανώνυμος Ελληνας στην ελληνική Νομαρχία στο τέταρτο βιβλίο του με τίτλο «Οι Συνεργοί της Τυραννίας» για τους σφετερεστές της Επανάστασης. «Δύο αίτια ειναι, Ω Ελληνες μου ακριβοί, όπού μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεμένους είς τάς αλύσους της τυραννίας, ειναι δέ το άμαθές ίερατείον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών. Είς την διήγησιν της δευτέρας αιτίας, είς την οποίαν συγκταλέγεται και η κλάσις των ευεργετών της Ελλάδος, θέλω φανερώσει το χρέος των, ώς έταξα...δια να αποδείξω, οτι δεν ειναι ούτε δειλία, ούτε αστοχασιά των Ελλήνων, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττει υπό της οθωμανικής τεραννίας, και να αποστομώσω τάς φθονεράς και καταλάλους γλώσσας των αλλοφύλων.
Αλλά, πόσον ταχέως θέλει ρίψουσιν είς το πύρ τούτο μου το βιβλιάριον, όσοι φοβούνται το φώς της αληθείας! Διά τούτο λοιπόν κρίνω αναγκαίον να τους προειδοποιήσω, οτι το πατριωτικό χρέος μου με προστάζει να ομιλήσω την αλήθειαν, και δεν φοβάμαι ούτε τους αμαθείς, ούτε τους σπουδαίους και ενάρετους και ... αποφασίζω να ελέγξω αυστηρώς τους ανάξιους και αμαθείς καλογέρους, και να αναδείξω με γεωμετρικήν βεβαιότητα το πόσον κακόν προξενούσι την σήμερον είς την Ελλάδα.
Ω σύ μιαρά Σύνοδος της Κωσταντινουπόλεως, είς τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, είς τί, λέγω, μοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ισού Χριστού; Ίσως είς την ένδειαν και αφιλοκερδίαν, όπου εκείνοι εκήρυττον; Αλλ΄εσύ είσαι γεμάτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισως την εγκράτειαν και χαλιναγωγίαν τών παθών; Αλλ΄είς ποίον μεγάλον ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατρεύει δύο και τρείς

αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Σύ, λοιπόν, Ω Σύνοδος, αγκαλά και να φέρεις τους τίτλους της αγιοσύνης και τα σημεία της αρετής, ουχί, ουχί,ποσώς δεν ομοιάζεις τα υποκείμενα, όπου προσπαθείς να παρουσιάσης. Συ εισαι μιά μάνδρα λύκων,όπου δεν υπακούεις τον ποιμένα σου και κατατρώγεις τα αθώα και πολλά ήρεμα πρόβατα της ορθοδόξου εκκλησίας. Ως τοιαύτην λοιπόν θέλω σε ονομάσει εις τον πάρότνα μου λόγον, και αν η αμάθειά των Ελλήνων και η απειρία αυτών εφύλαξεν μέρι της σήμερον είς μακαραιότητα το ανυπόφορον κράτος σου, το φώς της μαθήσεως και ο ήλιος της αληθείας θέλουσι σας αποδείξει είς τους οφθαλμούς όλων, όχι καθώς προσποιείσθε να είσθε, αλλά καθώς είσθε τωόντι. Και θέλουσι σας διδάξει ενταυτώ την αληθή οδόν της αρετής και ιερατικής διαγωγής...

...Εκείνοι οι αυτόματοι και ουτιδανοί άρχοντες, οι φιλάργυροι και αμαθείς αρχιεπίσκοποι. Εκείνοι οι αμαθείς και όπνως βάρβαροι προεστοί. Εκείνοι οι αμαθείς όπου θέλουσι να αποκρίνονται πάντοτε και είς κάθε πρόβλημα. Εκείνοι όπου αναζητήτως δίδουσι συμβουλάς πάντοτε και είς όλους. Κείνοι, τέλως πάντων, όπου με άκρα ουτιδανότητα ψυχής αφού πωλήσουν εκουσίως τώ τυράννω και την ζωήν και το έχειν τους και την τιμήν τους καυχόνται είς το να διαφέρωσιν από τους άλλους, όπου ειναι ακούσιοι σκλάβοι...»

Αν το περιεχόμενο της Επανάστασης ειχε καθαρά μόνο απελευθερωτικό, οπως τον ήθελαν ο Κλήρος και οι Κοτζαμπάσηδες, Αν η Επανάσταση δεν ειχε κηρυχθεί στο Ιάσι της Ρουμανίας και η συμμετοχή του Ραγιά δεν ηταν τόσο μαζική και καθοριστικής σημασίας η συμβολή του. Και αν οι προτεργάτες δεν ηταν τόσο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι και ο ρόλος τους τόσο καθοριστικός σε βαθμό που να μην ειναι δυνατόν να αμφισβητηθεί, ειναι ζήτημα αν θα γιορτάζαμε την απελευθέρωση και σαν πράξη που θα ειχε συντελεστή τον άνθρωπο.

Οπως το Ιερατείο άλλαξε τον τόπο που κηρύχθηκε η Επανάσταση και μετακίνησε την ημερομηνία έναρξης από της 22 του Φλεβάρη του1821 για την 25η του Μάρτη, συνδέοντάς την με τον Ευγγελισμό της Θεοτόκου. Με τον τρόπο αυτό αμφισβητούσε και τη συμβολή του ανθρώπινο παράγοντα. Ολα ειχαν γίνει για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Αν η Επανάσταση δεν ειχε συνδεθεί με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου θα μας ηταν εντελώς άγνωστο το 1821και σαν πράξη ανθρώπινη. Οπως το Ιερατείο δεν άφησε τίποτα που να θυμίζει τη συμμετοχή του Ραγιά στην Επάνάσταση και κάτι που να θυμίζει το κοινωνικό-οικονομικό της περιεχόμενο, με τον ίδιο αλχημικό τρόπο και οι ιστορικοί δεν άφησαν τίποτε στην συγγραφή της ιστορίας, που να τραβά την προσοχή και να κεντρίζει το ενδιαφέρον του αναγνώστη. Βέβαια τους τα χαλάνε λίγο οι ξένοι ιστορικοί και κυρίως οι συμμετέχοντες στην Επανάσταση ξένοι. Δεν βαριέσαι όμως ξένοι ηταν τί ήθελες να γράψουν.

Κάπως ετσι άρχισε από μερικούς να γράφεται και η Νεότερη ιστορία του 21, του 1897, και κυρίως αυτή του Μακεδονικού αγώνα το 1912, με αποκορύφωμα του αλβανικού πολέμου με τον Δαβάκη κλπ και της Εθνικής Αντίστασης 1941-45.

Ενα ενδεικτικό παράδειγμα για το πώς αξιολογούνται τα γεγονότα σε περιόδους αναταραχής και πολέμου και γράφεται τελικά η ιστορία απ τους νικητές, θα πείσει και τον ποιό δύσπιστο. Λαός και στρατός-με ελάχιστες εξαιρέσεις στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια στην κυβέρνηση και το στρατό-προσδιορίζοντας τον θανάσιμο κίνδυνο του εσωτερικού και του εξωτερικού φασισμού, έκαναν ένα κοινό όνειρο,

ενα όραμα ενός νέου κόσμου, προκειμένου να απαλλαγεί απ τον υπάρχοντα εσωτερικό φασισμό και τον επαπειλούμενο εξωτερικό. Ο ελληνικό λαός αυτά τα όνειρα και τα οράματα τα διαμόρφωσε, οχι μόνο με την αίσθηση αλλά και με την πεποίθηση οτι ποτέ δεν νικήθηκε.
Ο ελληνικός στρατός και λαός προδομένος, πρώτα απ τη βασιλική κυβέρνηση, που έφυγε στο εξωτερικό και τους ηττοπαθείς στρατηγούς που υπόγραψαν τη συνθηκολόγιση στις 21 του Απρίλη του 1941, (πως να εξηγήση κανείς αυτή η σύμπτωση) βρέθηκε άθελα και χωρίς τη συγκατάθεσή του σκλαβωμένος. Με τη φυγή της «κυβέρνησης» στο εξωτερικό και την υπογραφή της συνθηκολόγησης απ τους ηττοπαθείς στρατηγούς και Δεσποτάδες έκλεισε μια μεγάλη σελίδα του έθνους γραμμένη με αξιοθαύμαστο ηρωϊσμό και θυσίες στην Πίνδο, τα βουνά της Αλβανίας, στα διάσελα της Μακεδονίας και στα ακρογιάλιας της αδάμαστης Κρήτης. Εκλεισε με την βαρύτατη προσβολή: το κυμάτισμα του αγγελωτού σταυρού πάνω απ την κορωνίδα της Ελλάδας, την Ακρόπολη και το έγκλημα ολοκληρώθηκε με την κυβέρνηση που σχημάτισαν οι φασίστες πεμτοφαλαγγίτες.
«Η Πόλη (λέει η βεροιώτισα Ποιήτρια Ραχίλ Γανοπούλου στο Ποίημα Εσπερινό Φώς), ανοχύρωτη ετοιμάζεται για τη μάχη. Οι γεναίοι στον αγώνα παρατάσσοντας τα στήθη, γνωρίζουν καλά τους εφιάλτες που η εμπάθεια τους συντηρεί...».
Σκλαβώθηκε απ τον πιό βάρβαρο εχθρό της ανθρωπότητας τον Ναζισμό, ομως δεν υποτάχθηκε. Απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής, δονίζεται απ το εξαίσιο όραμα της Λευτεριάς. Και αυτό το ιδανικό δεν το κρατάει για τον εαυτό του.Το διαλλαλεί στον διπλανό, στο γείτωνα, στο χωριανό και τον συμπολίτη, ενω παράλληλα ετοιμάζει την πρώτη Αντιστασιακή όργάνωση της Εθνικής Αλληλεγγύης, που θα τον βοηθήσει να σταθεί στα πόδια αξιοπρεπής για να μήν εξαθλιωθεί. Στήνει τις πρώτες μικρές Αντιστασιακές οργανώσει και στα βουνα της Μακεδονίας, κάνουν την εμφάνισή τους και οι πρώτες ένοπλες ομάδες η μιά με το όνομα «Οδυσσέας Ανδρούτσος», με επικεφαλής το δάσκολο Εφεδρο Ανθυπολοχαγό Θανάση Γκένιο (καπετάν Λασάνη) και η άλλη με το όνομα «Αθανάσιος Διάκος» με επικεφάλης τον Δάσκαλο Εφεδρο Ανθυπολοχαγό χρήστο Μόσχο (καπετάν Πέτρο) αλλη μια ηταν στα σκαριά στη Θεσσαλονίκη με τον Γιάννη Πασαλίδη, τον συνταγματάρχη Ψαρρό κλπ.
Οι ομάδες αυτές μετά τη συγκρότηση τους αρχίζουν δράση: Ανατινάζουν γέφυρες, χτυπούν γερμανικά αυτοκίνητα και αφοπλίζουν σταθμούς χωροφυλακής που και αυτή δεν αφοπλίστηκε απ του γερμανούς. Η Αντίσταση όμως για να εχει αποτελέσματα χρειάζεται πολιτική ηγεσία. Χρειάζεται μια Νέα «Φυλική Εταιρία». Για το σκοπό αυτό στις 27/9/41, ιδρύεται στην Αθήνα με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, ΕΚΕ, ΑΚΕ και Λ Δ του καθηγητή Αλ Σβώλου το ΕΑΜ, που αναλαμβάνει, να οργανώσει και να καθοδηγήσει τον αγώνα του Ελληνικού λαού.
Ετσι η ίδρυση του ΕΑΜ, παρά την άρνηση των τότε αστικών κομμάτων, του ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της ΕΠΟΝ, παρά τη λυσσαλαία αντίδραση των Αγγλων και του Καϊρου, η προσχώρηση των δημοκρατικών στρατηγών στον ΕΛΑΣ Στέφανο Σαράφη, Νεόκοσμο Γρηγοριάδη, Αυγερόπουλο, Μάντακα, Μπακιρτζή και πολλοί άλλοι το έκαναν ικανό να πραγματοποιήσει το τρίπτυχο της ιδρυτικής του διακήρυξης που ηταν : α) Αγώνας για την Απελευθέρωση της Χώρας. β) Περιφρούρηση των κατακτήσεων του λαού και των ελευθεριών του ενάντια σε κάθε επιβουλή και γ) Εξασφάλισει της τάξης μέχρι τη διεξαγωγή των εκλογών,

στις οποίες ο λαός θα εκφράση ελεύθερα την θέλησή του. Να υλοποιήσει τους προαίνιους πόθους για Εθνική Κυριαρχία, Κοινωνική Δικαιοσύνη και Συμμετοχική Δημοκρατική Διακυβέρνηση σε μια Ελλάδα που να Ανήκει στους Ελληνες.
Στην Μακεδονία σε όλες σχεδόν τις πλατείες των πόλεων υπάρχει και κάποια προτομή ή άγαλμα απ τους στρατιωτικούς η και εθελοντές που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα, να συμβάλουν στην απελεύθερωσή της.Το ιδιο συμβαίνει και με πολλούς κεντρικούς δρόμους να φέρνουν ονόματα αγωνιστών, που και αυτοί ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα. Αν εξαιρέσει κανείς τους πολύ γνωστούς τοπικούς: Οπως ο Καρατάσος, ο Ζαφειράκης, ο Γκόνος, Γάτσιος κλπ απ το 21 και το 1912, αυτούς που δεν μπορούσαν να αποφύγουν, όλοι οι αλλοι αγωνιστές και ήρωες ειναι απ την παλιά Ελλάδα. Και αναρωτιέται κανείς; Μα επιτέλους γίνεται απελευθερωτικός-λυτρωτικός αγώνας, μόνο με τους ανθρώπους που γράφει η Πινελόπη Δέλτα, που ειναι θα έλεγε κανείς το βασικό ιστορικό βιβλίο του Μακεδονικού αγώνα που διδάσκεται στα σχολεία; Δεν υπήρχαν στη Μακεδονία αγωνιστές, που ποθούσαν τη λύτρωση και την ένωση της με την υπόλοιπη Ελλάδα; Δεν ειχαν κάνει καθόλου πριν απ αυτούς κάποια οργανωτική υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκαν αυτοί οι αγωνιστές, που φιγουράρουν στις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους των Μακεδονικών πόλεων ;
Το ίδιο και σε χειρότερη σχέση και θέση συμβαίνει ο αγώνας των Μακεδόνων και με το 21. Ο Μακεδονικός αγώνας του 1821, για τον οποίο αγώνα δεν βρήκαν μερικές εστω λέξεις να πουν, εχει μια ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση στον αγώνα του 21, τόσο αγωνιστικά αλλο τόσο και γεωστρατηγικά. Και αυτή η ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση του συνίσταται στο γεγονό, οτι οι μέν Μοραϊτες και οι Ρουμελιώτες αγωνιζόμενοι, οχι μόνο ελπίζανε, αλλά και πίστευαν στην απελευθέρωση-νίκη. Οι Μακεδόνες αγωνιστές αντίθετα, έχοντας επίγνωση τη γεωστρατηγική και νευραργική θέση που κατείχε η Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία οχι μόνο δεν πίστευαν, μα ούτε και ελπίζανε σε ταυτόχρονη απελευθέρωση και της Μακεδονίας. Και δεν ελπίζανε γιατί μια ματιά στο χάρτι της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής οπως διαμορφώθηκε Ελλάδα, θα διαπιστώσει δυό πράγματα.α) την τεράστια γεωστρατηγική θέση της Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με τη Ρούμελη και τον Μοριά. Και β) Οτι πρώτα η Τουρκία θα έχανε την υπόλοιπη βοριοδυτική Βαλκανική Χερσόνησο και μετά τη Μακεδονία. Βεβαια σε μια Αυτοκρατορική δύναμη ειναι απαραίτητη και πολύτιμη κάθε πιθαμή κατακτημένης γής.
Για να γίνει κατανοητή η θέση και η σχέση της Μακεδονίας με την υπόλοιπη απελευθερωμένη Ελλάδα το 21, μόνο ενα αφαιρημένο και άσχετο με την πραγματικότητα, συγκριτικό παράδειγμα θα μας βοηθούσε να αντιληφθούμε τη διαφορά. Μιά σύγκρηση που θα μπορούσε να δώσει την ακριβή σχέση και θέση της Μακεδονίας με την παλιά Ελλάδα και ειδικά του Μοριάς. Η σχέση αυτή θα ήταν αν συσχετίζαμε-παρομοίαζαμε την Οθωμανική Αυτοκρατορία με τον ανθρώπινο οργανισμό. Ο ανθρώπινος οργανισμός ανάμεσα στα άλλα όργανα έχει και την σκωλικοειδή απόφυση. Αν λοιπόν, τοποθετήσουμε το Μοριά από γεωστρατηγική άποψη στη θέση της απόφυσης και τη Μακεδονία στη θέση της αορτής, θα έχουμε μεταφορικά μέν, αλλα μια πραγματική εικόνα για το πιά ηταν η θέση, η σχέση και η αξία για την αυτοκρατορία αυτών των δυό γεωγραφικών περιοχών. Εκτός του οτι η απόσταση της Μακεδονίας απ την Κωσταντινούπολη

ηταν μικρή, μέσω της Μακεδονίας η Τουρκιά έλεγχε μέχρι την Τεργέστη και τη Βουδαπέστη.
Απ την Μακεδονία περνούσαν και οι δυό βασικές σιδηροδρομικές γραμμές και όλες οι οδικές αρτηρίες. Ενα ακόμα πλεονέκτημα που ειχε η Μακεδονία σε σχέση με τον Μοριά και τη Ρούμελη, ειναι οτι οι πεδιάδες της, τροφοδοτούσαν με σιτάρι και δημητρικά τις στρατιωτικές μονάδες που στάθμευαν βορριοδυτικά της Κωσταντινούπολης και δεν ηταν υποχρεωμένη να μεταφέρει τα προϊόντα αυτά απ άλλες περιοχές.
Βέβαια κάθε οργανισμός για να ζήσει χωρίς προβλήματα τα θέλει όλα τα όργανα. Αποδείχθηκε όμως οτι ο ανθρώπινος οργανισμός, μπορεί να συνεχίσει να ζεί έξ ίσου καλά και όταν ακόμα του αφαιρεθεί η σκωλικοειδής απόφυση που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία για τίποτε δεν θα δεχόταν να της αφαιρέσουν έστω και τη σκωλικοειδή απόφυση που ηταν ο Μοριάς.
Τα ιστορικά όμως γεγονότα και η δυναμική της ελληνικής επανάστασης την υποχρέωσαν να δεχθεί, οχι μόνο να της αφαιρέσουν την σκωλικοειδή απόφυση και αρκετά ψαχνά όπως η Ρούμελη, η Εύβια και αργότερα τη Θεσσαλία. Σε καμιά περίπτωση όμως την εποχή εκείνη με την οικονομική ευρωστεία και τις πολυάριθμες δυνάμεις που διέθεται θα δεχόταν να της αφαιρέσουν την Αορτή. Ακόμα και το 1897 απέτυχε η προσπάθεια για απελευθέρωση της Μακεδονίας. Χρειάστηκαν να περάσουν ακόμα εννενήντα (90) και πλέον χρόνια για να απελευθερωθεί η Μακεδονία.
Αυτά ακριβώς τα δεδομένα: στρατηγικά, οικονομικά κλπ, δεδομένα ζωτικής σημασίας για την Τουρκία τα γνώριζαν οι Μακεδόνες αγωνιστές, γι αυτό και δεν πίστευαν στην ταυτόρχονη ή σύντομη απελευθέρωση της Μακεδονίας. Και όμως συμμετείχαν ολόψυχα στον αγώνα με το σκεπτικό οτι ο αγώνας ειναι κοινός και ενιαίος. Και σαν ενιαίος ειχε την ανάγκη της όποιας βοήθειας, που θα μπορούσε να συμβάλει έστω και κατ ελάχιστο στη νίκη, έστω και μόνο να απελευθερωθεί ο Μοριάς. Να γίνει η αρχή για να αναγεννηθεί η σύγχρονη Ελλάδα. Για να υπάρχει σίγορη η νίκη, έπρεπε να κινητοποιηθούν όλες οι δυνάμεις όπου Γής των Ελλήνων και αυτό ακριβώς έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές.
Αγώνας των Μακεδόνων αγωνιστών απέβλεπε σε τέσσερους βασικούς και καθοριστικής σημασίας στόχους α) Να κάνουν γνωστό στην παγκόσμια κοινή γνώμη, οτι η Μακεδονία ανήκει στην Ελλάδα. β) Να κρατήσει στην Μακεδονία στρατιωτικές δυνάμεις, που αν δεν υπήρχε επαναστατική εξέγερση στην Μακεδονία, θα ενίσχυαν και με αυτές τις τουρκικές δυνάμεις και θα αντιπαρατάσσονταν στους αγωνιστές του Μοριά και της Ρούμελης. γ) Να διαμορφώσει ενιαία εθνική συνείδηση και να την εμβαθύνει και δ) Να κρατήσει άσβεστη τη φλόγα του αγώνα, τους πόθους και τα οράματα για την επελευθέρωση εν καιρό και της Μακεδονίας.
Και οταν ο Μακεδονικός αγώνας έπαιξε με τις τόσες τοπικές εξεγέρσεις και ολοκαυτώματα : Βέροια και η Νάουσα ηταν το κέντρο συντονισμού της κεντρικό-δυτικής μακεδονίας, Ελευθεροχώρι, Χαλκιδική, Σέρρας Σιάτσιστα κλπ, τον ρόλο για τον οποίο ξεκίνησε και κάθε παραπέρα στρατιωτική δράση, που απέβλεπε στην αποσχόληση δυνάμεων του εχθρού, έπαψε να παίζει το ρόλο που έπαιζε αρχικά. Και αφού έδωσαν και το αίμα που χρειάστηκε για την εθνική αφύπνηση

και ενέγγραψαν τις εθνικό-πατριωτικές υποθήκες, με το Αίμα που αποτελούσε οχι μόνο πιστοποίηση αλλά και επιβεβαίωση οτι η Μακεδονία ειναι Ελληνική και συνέβαλαν στην εδραιώσει της ενιαίας εθνικής συνείδησης, αρκετοί απ τους επιζώντες οπλαρχηγοί Καρατάσιος, Κασομούλης κ,α κατέβηκαν στη Ρούμελη και τον Μοριά και πολέμησαν στο πλευρό τους τον κατακτητή, τύραννο και δυνάστη του λαού μας.

Λόγω της γεωστρατηγικής θέσης που ειχε η Μακεδινία για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, και η γειτνείαση με την Κωσταντινούπολη, οι στρατιωτικές δυνάμεις που κινητοποίησαν για τον τερματισμό του εξεσηκωμού και το τσάκισμα των αγωνιστών ηταν χωρίς προηγούμενο. Το ίδιο οι σφαγές και οι καταστροφές. Στη Νάουσα, το Μοναστήρι του Πρόδρομου της Βεροίας και σε πολλές άλλες περιοχές, οι Γυναίκες και τα κορίτσα πήδούσαν απ τους γκρεμούς για να μην ατιμαστούν απ τους Τούρκους και με την υπόδειξη και τη συμμετοχή των ντόπιων λακέδων προκειμένου να απομονώσουν τους αγωνιστές από επικοινωνία, τη διατροφή και στέγη άδειασαν και έκαψαν οπως γράφω και σε αλλο σημείο τα χωριά.

Σε τέτοιο βαθμό ηταν άσχετοι οι «υπεύθυνοι» που γνωρίζοντας τη εξοπλιστική γύμνια του στρατού, δεν μπορούσαν οχι μόνο να εξηγήσουν, αλλα και να δικαιολογήσουν τις αλλεπάληλες Νίκες. Και για να μήν αποδεχθούν την αλήθεια-συμβολή του λαού τις ερμήνευσαν όπως πάντα τη συμβολή και τις θυσίες του λαού μεταφυσικά :«Ο Θεός, η Παναγιά και οι Αγιοι, οι εικόνες, το Εντούτω Νίκα, οι αγρυπνίες οι παρακλήσεις κλπ...» Με αυτό το σκεπτικό γράφτηκε ελληνική ιστορία γενικά και του αλβανικού πολέμου ειδικά, που στην ουσία δεν ειναι παρά τα στρατιωτικά και κυβερνητικά ανακοινωθέντα: Ημερομινίες, υψώματα, τοποθεσίες και αριθμοί. Ποιός τα έκανε αυτά και για ποιό λόγο έγιναν αυτά: την τάδε μέρα, την τάδε ώρα στην τάδε κορυφωγραμμή κλπ; Ποιά ηταν τα κίνητρα και για ποιό λόγο πολέμησε ο στρατός με τόση αυτοθυσία και αυταπάρνηση; Για πιό λόγο ,αψηφώντας και αυτήν ακόμα τη ζωή ο φαντάρος, συμμετείχε και συμπαραστέκονταν σύσωμος ο λαός στα μετώπισθεν, μα και για ποιόν ακριβώς λόγο τους έκανε στρατός και λαός αυτους τους άθλους, την αυτοθυσία και τους ηρώϊσμούς;

Δύο απ τα τρία αδερφια μου, που επιστρατεύτηκαν στον αλβανικό πόλεμο, (ο ενας ηταν και πολύτεκνος), για ενα μικρό διαστημα ηταν στην ίδια μονάδα. Ενω εδώ μας έλεγαν, πως την όποια νίκη την οφείλουμε στην Παναγία! Ο,τι οι δικές μας απώλειες ειναι ελάχιστες σε σχέση με τις νίκες και αυτό οφείλεται χάρη στην «Παναγιά που μπαίνει ανάμεσα στους εμπόλεμους και δεν άφηνε τις σφαίρες των Ιταλών να φτάσουν στα κορμιά των φαντάρων μας κλπ»!! Οταν γύρισαν ομως μας διηγήθηκαν...

«...Κάποια νύχτα μετά από μιά μεγάλη μάχη κοιμηθήκαμε δίπλα στους σκοτωμένους. Η μάχη αυτή κράτησε ολόκληρη τη μέρα. Μόνο όταν νύχτωσε σταμάτησε το μακελειό. Το πρωϊ κοιτάζοντας γύρω μας, τρομάξαμε. Πτώματα το ενα επάνω στο αλλο, κουφάρια, κομματιασμένα, διαλυμένα και πολλά χωρισμένα στα δυό...Αίμαι... πολύ αίμα. Παντού αίμα...Και μόλις ξυπνήσαμε άρχισε η μάχη για το τελευταίο ύψωμα. Χαλάζι οι σφαίρες, οι χειρομβοβίδες, οι όλμοι και τα κανόνια μετέτρεψαν ολόκληρη την περιοχή σε κόλαση. Και όσοι δεν σκοτωθήκαμε και λουφάξαμε πίσω από κάποια πέτρα, πριν καλά καλά προλάβουμε να

ευθυγραμμίσουμε το κορμί, άρχισε νέα αντεπίθεση. Οι φασίστες και το ιταλικό πυροβολικό ασταμάτητα ξερνούσε φωτιά και σίδερο. Σίδερο που κομμάτιαζε κορμιά...». Βέβαια τότε που μας τα διηγήθηκαν ίσως διατηρήσαμε κάποια αμφιβολία για τη σκληρότητα της μάχης. Οταν όμως διάβασα τον Ελίτη και τα οσα γράφει για τον αλβανικό πόλεμο δεν μου έμεινε και η παραμικρή αμφιβολία οτι πράγματι έτσι ακριβώς ειχαν γίνει.

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν οί πολυάριθμοι, με άρτιους-εφάμιλλους εξοπλισμούς και επιβλητικά μέσα (Αγγλοι, Γάλλοι, Βέλγοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελληνων. Με την τρέλλα έστω, οχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Με το ψέμα και το συμφέρον δεν γίνονται πράξεις ηρωϊκές. Οπως το πρόβλεψαν και οι ποιητές, η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Ελληνες, το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στη βάναυση επίθεση του φασισμού, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλα και τη λευτεριά των λαών όπου Γής. Ετσι ακόμα μιά φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολή, να περιφρουρηθούν οι ανώτερες αξίες και τα ιδανικά του Ανθρώπινου πολιτισμού.

Οι λαοί της Ευρώπης έτριβαν το μάτια. Ειναι τούτο δυνατόν έλεγαν; Μπορεί την ώρα που η θύελλα του δορικτήτορα σαρώνει τους λαούς της Ευρώπης, γκρεμίζει τα σύνορα και έθνη μεγάλα και ισχυρά, υποχωρούν εμβρόντητα μπροστά στη ρομφαίο του, γίνεται μια φούφτα κακοαρματωμένοι άνθρωποι να ξεσηκωθούν και να πετάξουν εξω απ τα σύνορα τους τον επιδρομέα; Που πάνε; Σε τί αποβλέπουν; Και αν, πράγμα απίθανο, κατορθώσουν τώρα το ακατορθωτο, τί θα γίνει οταν αύριο ξυπνήσει το θηρίο και βγάλει τα νύχια του; Ολα αυτά ειναι ορθά και λογικά. αλλα ικανά να πείσουν οσους με ψυχραιμία προσπαθουν να ορθοφρονήσουν και να λογικευτούν.

Την εποχή εκείνη ο ελληνικός λαός ούτε να ορθοφρονήσει, ούτε να λογικευθεί ειχε τον καιρό. Οι ορθοφρονήσεις και συλλογισμοί θα γίνουν αργότερα. Τώρα το καθήκον λέει να πολεμήσουμε. Αυτές ειναι στιγμές όπου θριαμβέυει ο παραλογισμός. Αυτό το δέχεται η ιστορία και ειδικά η ιστορία των ελλήνων. Οσον αφορά τη χουφτα θα επικαλεσθώ για άλλη μια φορά τον Μακρυγιάννη του 1940 και της Αντίστασης θα θύμιζε αλλη μια φορά «Κι αν είμαστε ολίγοι εις το πλήθος, παρηγοριούμαστε με εναν τρόπο, οτι η τύχη μας εχει εμας τους Ελληνες πάντοτε ολίγους, Οτι αρχή και τέλος, παλαιόθεν και ως τώρα, όλα τα θεριά πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούνε. Τρώνε από μάς μένει και μαγιά. Και οι ολίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν, και οταν το κάνουν αυτήνη την απόφαση, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν».

Φαίνεται πως οι λαοί της Ευρώπης, οταν διατύπωναν και δικαιολογημένα αυτές τις απωρίες, δεν ειχε διαβάσει τους δυό προειδοποιητικούς στίχους από τη «Σύβυλλα» του Σικελιανού, που προφητικά ειχε εξαγγέλλει και προμηνούσε τον αυριανό θρίαμβο με τους στίχους: «Λαέ των Ελλήνων, Αύριο Ξημερώνει η πιό Τρανή σου Αυγή, κι Αυγή του Κόσμου». Προανείγγελλε οτι θα ξημέρωνε μιά «τρανή αυγή» για την Ελλάδα, «αλλα και τον κόσμο», γιατί ο λαός αυτός, ο ελληνικός λαός, δεν σκέφτηκε ούτε πόσο μικρός ηταν ο ίδιος, ούτε πόσο μεγάλοι ηταν εκείνοι που χτύπησαν με αυθάδεια τις πότρες του και ειπε ΟΧΙ στους επιδρομείς που σκέφτηκαν και τόλμησαν να πατήσουν τα βρεμμένα με αίμα και ιδρώτα χώματα. Τον θρίαμβο που στάθηκε η πρώτη νικηφόρα Αντίσταση στις

παντού θριαμβεύουσες ως τότε δυνάμεις του Αξονα και την επομένη της κατοχής μέρα με τη μέρα γιγάντωνε την Εθνική Αντίσταση. Οι συνεχιστές του αγώνα της Ελευθερίας που άρχισε την 28η Οκτωβρίου, θα οργανωθούν και θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών και θα του προκαλέσουν τεράστιες ζημιές. Ο Ελληνας σαν ιδανικό του εχει την Ελευθερία, γιατί εχει συνειδητοποιήσει οτι χωρίς την Ελευθερία η ανθρώπινη ζωή δεν έχει κανένα νόημα.
Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ το ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος και σε συνέχεια ο ένοπλος και όποια αλλη Αντίσταση ενανίον του άξονα και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση ηταν έργο του λαού. Η άρνησή του να μήν υποταγεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του «οχι» και της νίκης, ηταν κάτι το πρωτόγνωρο, τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ τη μπότα του άξονα.Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα ειπε το δεύτερο ΟΧΙ το σύγχρονο «Μολών Λαβέ» ο λαού μας. Αυτό το ΟΧΙ ηταν πιό ηρωϊκό απ το πρώτο. Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί με τις στρατιές των Ούνων, που εξαπέλησε ο Χίτλερ στις Εξη του Απρίλη του 1941, ενανίον της Ελλάδας στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη.
Εκεί στα οχυρά που μιά χούφτα ήρωες, αντιμετώπησαν με Θεϊκή καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλλάγγων και μιάς άλλης αυτοκρατορίας 90 εκατομμυρίων, που πρόστρεξε να σώσει το ήδη τρωτό και πληγωμένο πιά μύθο του αήττητου. Εκεί που ο διοικητής των γερμανικών μονάδων κρατώντας άσπρη σημαία φώναζε με τη Ντουντούκα να κάνει γνωστή στο Διοικητή, τη συνθηκολόγιση του Τσολάκογλου, τονίζοντας το «άσκοπο πλέον του αγώνα» και να παραδωθεί με τους άνδρες του. Για να πάρει την απάντηση απ τον Ταγματάρχη Δουράτσο οτι :«τα κάστρα δεν παραδίδονται,αλλα καταλαμβάνονται».
Οι Γερμανοί βλέποντας ποσό λίγοι ηταν οι έλληνες και με πιά μέσα κρατούσαν τόσο χρονικό διάστημα καθηλωμένες υπέρμητριες δυνάμεις και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπούν στο ελληνικό έδαφος, στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών, που υπερασπίστηκαν μέχρις αισχάτον την ιερή γή τους. Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251) δημοσιεύεται το γερμανικό ανακοινωθές της 11/4/41.που αναφέρει τις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και που ανάμεσα στα άλλα γράφει: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαίρετον ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξα. Προκλήθηκαν ώς εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντονοι, οσο δεν ειχα λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα άλλο πολεμικό μέτωπο...».
Ομως πέρασαν. Και ο ήρωας της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγινε ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης.
Για να ακολουθήσει σε λίγο το ακόμα πιό βροντερό ΟΧΙ, με την ίδρυση του ΕΑΜ για να γίνουν οι αγωνιστές αυτοί οι εφιάλτες των κατακτητών. Θα καθηλώσουν πολλές αξιόμαχες δυνάμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές με αποκορύφωμα τον Γοργοπόταμο, τις εκατοντάδες ανατινάξεις γεμάτες στρατό και πολεμοφόδια φάλαγγες, σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και

Νηοπομπές απ το ΕΛΑΝ, στις εκατοντάδες πολύνεκρες μάχες και τις ανατινάξεις αποθηκών πλοίων, λιμανιών, αεροδρομίων κλπ.
Ο ελληνικός λαός ειχε ενα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θύσιες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί. Απ αυτόν τον πλούσιο και ανεξάντλητο θησαυρό αντλούσαν τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Αυτήν ακριβώς τη δύναμη-θέληση του αγωνιστή λαού, εκφράζανε και προωθούσαν οι πρωτοπόροι και ηταν το ζωντανό παράδειγμα του. Ηταν αυτοί που δίνανε πνοή και προοπτκή στον λαϊκό αγώνα. Αυτή η Λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι Χιτλερικοί», που λέει και ενα απ τα τραγούδια της Αντίστασης.
Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ το μεγάλο 21, που ηταν σχετικά πρόσφατο. Αμέσως μετά την κατάρευση του μετώπου, ο λαός ένοιωσε οτι θα ζούσε ενα καινούριο 21. Ετσι όπως οι αγωνιστές του 21 ένοιωθαν τους αρχαίους αγωνιστές, Οδυσσέας, Λεωνίδας, Περικλής, Σόλων,Αλέξανδρος, κλπ. έγιναν Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης, Ανδρούτσος, Μπότσαρης, Μπούρας, Καρατζάς Καρατάσος, ετσι και στην Αντίσταση. Οποιος γνώρισε απ κοντά τον εθελοντή αντάρτη και συζήτησε μαζί του τον αγώνα και το περιεχόμενο του αγώνα, θα διαπίστωνε οτι πρέπει να ειχε έντονη τη βεβαιότητα μέσα του οτι θεωρούσε τον εαυτό του απόγονο κατευθείαν απ τους αγωνιστές τους 21. Ολα σχεδόν τα ονόματα που πήρε η πλειοψηφία των αγωνιστών ηταν απ τη Μυθολογία, αρχαία και πατρογονικά οπως: Λεωνίδας, Περικλής, Κολοκοτρώνης, Ακρίτας κλπ ή τοπωνυμίες: οπως Βερμιώτης, Κόζακας, Χείμαρος κλπ. Μα και οι πολιτικές οργανώσεις στο πρότυπο της«Φιλικής Εταιρίας» λειτουργούσαν. Αν η επανάσταση του 21, ηταν το σταθερό πρότυπο του Νέου αγώνα, η αρχαία Ελλάδα ηταν το αξεπέραστο πολιτιστικό πρότυπο του σύγχρονου κόσμου. Και αυτό γιατί ήξεραν, πως εδώ και από εδώ ξεκίνησαν όλα. Τα γράμματα και οι τέχνες. Η Δημοκρατία, η Πολιτική, η Ιστορία, τα Μαθματικά, η ποίηση, η λογοτεχνία, φιλοσοφία κλπ εχουν πατρίδα την Ελλάδα.
Ο λαός μας εμπνευσμένος απ τις παραδόσει και τους αγώνες των προγόνων σε στενή συνεργασία με τη διανόηση, οχι μόνο διαφύλαξαν αλώβητη την πατρογονική κουλτούρα, αλλα σε αντίθεση με τις αλλες Βαλκανικές και ευρωπαϊκές Αντιστάσεις παρήγαγε πολιτισμό. Κάτω από πολύ πιό δύσκολες συνθήκες ορθόνωντας ο λαός μας το ανάστημά του στον φασισμό, ντόπιο και ξένο επέκτεινε τον Ανθρώπινο και αγωνιστικό πολιτισμό. Τον πολιτισμό της Ειρήνης, της Δημοκρατίας της Αλληλεγγύης και της Κοινωνικής Δικαιοσύνης.
Οταν ο φασισμός χτύπησε την πόρτα μας και έστησε και εδώ ενα φυλάκιό του με τη δικτατορία του Μεταξά, και έβαλε σε άμεσο κίνδυνο αυτήν την πνευματική πατρογονική κληρονομιά, οι άνθρωποι ολων των ειδών του λόγου και των μορφών τέχνης, έχοντας επίγνωση αυτής της βαριάς κληρονομιάς. Ο αντιφασιστικός αγώνας συνεχίστηκε στην παρανομία με σκοπό οχι μόνο να περιφρουρίσουν αυτόν τον ανεκτίμητο θυσαυρό του λόγου και της τέχνης, αυτήν την πνευματική κληρονομιά των προγώνων από τα βέβηλα βλέματα και τα αρπακτικά χέρια των σκοταδιστών του κόσμου, αλλά με τη ολόθερμη και εθελοντική συμμετοχή του λαού και της διανόησης στον Αντιστασιακό αγώνα στη

διάρκεια της καταχής, παρά τις τραγικές συνθήκες οχι μόνο περιφρούρησαν στο βαθμό που ηταν δυνατόν θυσασαυρό, αλλα και πλούτισαν αυτόν τον ιστορικό πολιτισμό.
Μπορεί η δικτατορία να απαγόρευσε και να διέλυσε τις αντιφασιστικές οργανώσεις, μπορεί να έπιασε και να έκλεισε τα στελέχη τους και χιλιάδες αλλους αντιφασίστες στη φυλακή και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, για να τους παραδώσει αργότερα επι αποδείξη στους επιδρομείς, αλλά τις ιδέες, το πνεύμα και την αγωνιστικότητα του λαού δεν μπόρεσε να τα δουλώσει.
Κάθε εποχή εχει τα δικά της χαρακτηριστικά, τα μέσα που την εκφράζουν και την ιδιαίτερη εκπροσώπησή της στον πολιτιστικό τομέα γενικά και στης ιστορίας ειδικά. Ολες οι εποχές, δεν χωρίζονται με ερμητικά τείχη. Δεν ειναι αυθύπαρχτες ούτε ασύνδετες η μιά με την αλλη. Με οποιονδήποτε τρόπο και αν γίνεται η αλλαγή, τα βιώσιμα στοιχεία της παλιάς εξακολουθούν να ζούν και να αναπτύσσονται στην καινούρια. Οι προϋποθέσει του καινούργιου γεννιούνται μέσα στο παλιό. Αν δεν ηταν ετσι, αν γινόταν διαφορετικά, θα καταλήγαμε στο συμπέρασμα, πως κάποια δύναμη εξωκοινωνική, μια υπερφυσική δύναμη βάζει σε κίνησει αναιτιολόγητα και αφθαίρετα την ιστορία.
Παίρνοντας και προσωπικά μέρος στο μεγάλο αγώνα της Εθνικής Αντίστασης, οι ανθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, έζησαν ολη την τραγωδία και ολο το αγωνιστικό μεγαλείο του λαού: τη μαρτυρική πείνα, το φοβερό θανατικό, τις μάχες, την ασφυκτική καταπίεση, το όργιο της βίας και του τρόμου,-μπλόκα, συλήψεις, κρεμάλες, στρατόπεδα, κλούβες, βασανιστήρια και ομαδικές εκτελέσεις-αλλα και την αγωνιστική του έξαρση και ορμή, την εθελοντική αυτοθυσία, τις ηρωϊκές πράξεις και τα λαμπρά κατορθώματά του. Αυτά ακριβώς τα βιώματα αισθάνθηκαν έντονη και βαθιά την ανάγκη και το χρέος να μετουσιώσουν σε λόγο και τέχνη : να τα κάνουν ποίημα, διήγημα, χρονικό, μυθιστόρημα, θούριο, αφίσσα, πίνακα.Τα έκαναν εκατοντάδες τραγούδια, με πρώτο το « ΠΑΙΔΙΑ ΣΗΚΩΘΗΤΕ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ ΜΕ ΟΠΛΑ ΣΤΟΥ ΩΜΟΥΣ...», το «ΣΤ ΑΡΜΑΤΑ ΣΤΑΡΜΑΤΑ ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...» το «ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ ΠΟΥ ΦΤΑΝΕΙ ΩΣ Τ ΑΣΤΡΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ» το «ΕΜΠΡΟΣ ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΚΑΙ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ...» το «ΠΕΣΑΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΑΔΕΡΦΙΑ ΕΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΤΙΜΙΟ ΑΓΩΝΑ...». το ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ» κλπ κλπ σύνθημα με το οποίο και για το οποίο προκειμένου να πάρει σάρκα και οστά έπεσαν πολεμώντας 1300 ΕΠΟΝΙΤΕΣ
Στο μεγάλο και πολυαίμακτο αγώνα της Αθνικής Αντίστασης, οπου ο λαός εθελοντικά φανέρωσε τις καταπληκτικές αρετές και το αγωνιστικό μεγαλείο. Συμμετέχοντας άμεσα βρέθηκαν ανάμεσα στους καλύτερους αγωνιστές της λευτεριάς και πρόσφεραν την ξεχωριστή και ειδική εκείνη συμβολή που μόνο αυτοί ηταν σε θέση να προσφέρουν: Να καταγράψουν με το λόγο και να απεκονείσουν με την τέχνη αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού ενάντια στον ντόπιο και ξένο φασισμό. Τον αγώνα για το Δίκιο και τη Λευτεριά. Πολύ σημαντικής σημασίας ηταν η προσφορά στην ελεύθερη Ελλάδα μέσα σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες από ό,τι στην κατεχόμενη Αθήνα. Εκείνο που χαρακτηρίζει ιδιαίτερα ολα τα έργα τους εκτός του οτι ειναι φορτισμένα με άσβεστες ελληνικές μνήμες, ειναι γεμάτα Ελλάδα, αγάπη και Αντίσταση. Τα μηνύματα ειναι

διαποτισμένα με βαθιά πίστη στον Ανθρωπο, την ακατανίκητη δύναμη των λαών και τους αγώνες τους. Εκφράζουν τους πιό σκληρούς και πιό κρίσιμους αγώνες του λαού για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία, με μηνύματα που φτάνουν και αγγίζουν τις πιό ευαίσθητες χορδές και σημεία των ανθρωπίνων πόθων και ελπίδων: την απελευθέρωση του Ανθρώπου, σαν μοναδική και ανεπανάληπτη Ανθρώπινη οντότητα και υπόσταση.
Γι αυτό και αποσιωπήθηκε, διώχθηκε και καταδικάστηκε στη σιωπή και την αφάνεια. Ενα μεγάλο μέρος των έργων καταστράφηκε από τις βάρβαρες και ειδικά για το σκοπό αυτό έρευνες στα σπίτια. Δυστυχώς ενα μέρος αυτών έργων καταστράφηκε και από τους ίδιους τους Δημιουργός, αφού η ύπαρξή του ηταν συνώνυμο της ίδιας της ζωής του αν οχι και των οικείων του. Εγώ προσωπικά, αφού οι έρευνες διαδέχονταν η μιά την αλλη, υποχρεώθηκα να συνεναίσω όντας κρατούμενος, να καταστραφεί ενα μεγάλο μέρος από το έντυπο και φωτογραφικό Αρχείο του Νομαρχιακου Συμβουλίου της ΕΠΟΝ.
Στην αντιστασιακή εποποιϊα του ελληνικού λαού, η συβμολή που πρόσφεραν οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, τόσο με το έργο τους, οσο και με την άμεση συμμετοχή και δράση στον αγώνα, στάθηκε και παραμένει μεγάλη και ειδική σε σημασία και βαρύτητα.
Ενώ λοιπόν, οι έρευνες διαδέχονταν η μιά την αλλη να βρεθεί και να καταστραφεί αυτό το Αντιστασιακό υλικό και ξοδεύονταν τόνοι χαρτιού και τυπογραφικής μελάνης για να ικανοποιηθεί το αίτημα της ανέρευσης και της καταστροφής, για να καλλιεργηθεί στο λαό το αίσθημα της ηττοπάθειας και της έλλειψης έργου. Η αντίθεση ηταν ασυμβίβαστη. Παρ όλες τις προσπάθειες, πονηρές ή απονήρευτες που εγιναν, το πνεύμα της ηττας που τόσο πολύ ήθελαν ντόπιοι και ξένοι δεν μπόρεσε να πιάσει ρίζα. Πεποίθεση του λαού ηταν, οτι δεν ειχε νικηθεί από το φυσικό του αντίπαλο, αλλά από τους τρίτους, από τους ξένους, που ήρθαν σαν σύμμαχοι και τρογγυλοκάθησαν στην απελευθερωμένη από τον ίδιο λαό χώρα σαν νεοκατακτητές.
Και οι ανθρωποι της πέννας, του χρωστήρα και του σκαρπέλου ,γνώρισαν και αυτοί την τύχη των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και ολοκλήρου του λαού μας, που τη νικηφόρα πορεία του την ειχαν διακόψει βίαια οι ξένες επεμβάσεις.
Οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών περιέγραψαν με λόγο τον αγώνα και αποτύπωσαν σε έργα τέχνης τους άθλους και την πρωτόγνωρη αυτοθυσία για τους οποίους άθλους και πρωτιές ολόκληρη η Ανθρωπότητα όπου Γής, ειχε στραμένα τα βλέματά της στην Ελλάδα. Ενώ λοιπόν, όλοι παρακολουθούσαν (το 21) και τώρα με κομένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονται, μιλούν για την Ελλάδα και καταγράφουν ενα προς ενα τα γεγονότα. Η Ελλάδα που ειναι η μόναδική χώρα στην οποία ηττούνταν κάθε μέρα ο άξονας, μόνο οι δικοί μας Αγία Τριάδα, που με υπόδειξη των Αγγλων δολοφόνησαν τον Ιωάννη Καποδίστρια, έκανε Υπουργό Ασφάλειας τον Παπαφλέσα, που συνέλλαβε, βασάνισε και δολοφώνησε με Χωσία κατ εντολή της και οι φλουριατόχρυσοι «ιστορικοί» με την πέννα καταχώνιασαν, οχι μόνο το κοινωνικό περιεχόμενο του 21, αλλα και αξιοθαύμαστους αγωνιστές στην αφάνεια.
Τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στην Ελλάδα, την περίοδο 1940-44 σ αυτήν τη γωνιά του πλανήτη, σ αυτόν τον ξερό βράχο, δεν υπήρχε Ανθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν τα αναγνώρισε, που δεν τα θαύμασε και δεν

εμπνεύστηκε απ τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Το λαό που δεν δύστασε να πάρει στα στιβαρά του χέρια, τόσο τον πόλεμο της Αλβανίας, αλλο τόσο και της Εθνικής Αντίστασης. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που εξελίσσονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που ειχαν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.
Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν πώς οι αγώνες των Ελλήνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Ελληνες. Ηξεραν πως και ο αγώνας αυτός, οπως και οι προηγούμενοι εχουν οικουμενικότητα. Ηξεραν πως εδώ με τον αγώνα ο Ανθρωπος πήρε, την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση. Και το κυριότερο γνώριζαν πως από εδώ ξεκίνησαν όλα: Οι Αμφικτιονίες, η Παιδεία, τα Σχολεία, τα Παναπιστήμια, η Βουλή, οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, η Ευγονία, η Ιατρική, η Υγεία και η Χριστιανική Θεολογία. Οτι όλα, μα όλα καταγόνται απ την Ελλάδα: Τα Μαθηματικά, το Θέατρο, η Μουσική, η Ζωγαφική και η Αρχιτεκτονική, φέρνουν βαθίες τις ελληνικές σφραγίδες. Ολες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Πνευματικές και οι Κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις προέρχονται απ την Αρχαία Ελλάδα. Και αν οι αντιδραστικοί, σκοτεινοί κύκλοι και τα Φαιά φορούντες, δεν κατάστρεφαν τις βιβλιοθήκες-Αλεξάνδρειας κλπ και ειχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Ελληνες Σοφοί, συγγραφείς και εφευρέτες, η ελληνική Επιστήμη, θα θεωρούνταν σαν το πρώτο και το μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.
Ολα αυτά μαζί λένε πως Εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Εχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων: εθνικής, ηθικής και πνευματικής Αντίστασης και εναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε αρετή, τόλμη και αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρόν και μέλλον. Μα και μιά τεράστια προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.
Ολα αυτά δεν τα επικαλούμαστε, πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» συγγραφέας της οποίας ειναι ο διάσιμος Αμερικανός μελετητής της vvilldy rant, καθώς και ο Βρετανός Xenr mein, που επι λέξη λέει οτι: «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν ειναι Ελληνικό». Και το βασικότερο ξέρουν πως το δικό μας παρελθόν ειναι το δικό τους παρόν. Ηξεραν ακόμα πως το ελληνικό πνεύμα, ειναι αυτό που άδρευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά τον σύγχρονο πολιτισμό, ώστε ολα τα αναπτυγμένα έθνη να ειναι πνευματικά παιδιά της Ελλάδας. Ο ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει-όπως προσπαθούν μερικοί-χωρίς μνήμη, οράματα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της Μνήμης και της Ιστορικής Αλήθειας θα μεγαλουργεί. Και μνήμη σημαίνει ιστορία.
Σε εναν τόπο που δεν στερείται μνήμης, μιά απ τις λίγες, σπάνιες αξίες του ελληνικού λαού σαν αυτή της Αντίστασης, που ξεχωρίζει σε εθελοντική προσφορά, αυτοθυσία και ηρωϊσμό ειναι εθνικά ωφέλιμο, τίμιο και ηθικό να παραμείνει ζωντανή και να της δωθεί η πρέπουσα θέση στη ζωή και την ιστορία.
Οι Ανθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν μέχρι τη στερνή τους πνοή, με πάθος στον τετράχρονο σκληρό και αιματηρό αγώνα, για να μήν χαθεί για την Ελλάδα και οχι μόνο γι αυτήν, το μεγαλόπνευστο εργο των αγωνιστών, που καθαγίασαν με το αίμα τους οι πρωτομάρτυρες κομμουνιστές και ΜΗ, για να ηττηθεί ο φασιστικός άξονας, την απελεθέρωση της χώρας απ την τριπλή σκλαβιά και τις

υπεράνθρωπες προσπάθειες, που έκαναν για να υλοποιηθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απασχολούσαν το λαό και τη χώρα. Προβλήματα που έμειναν άλυτα απ το 1821 ακόμα. Ενα έθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές που τις έκαναν, ειναι καταδικασμένο να οδηγηθεί αργά ή γρήρορα στην παρακμή.
Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η πρόσφορά κάθε λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και η προσφορά μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του.
Ο,τι δεν γράφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται, αλλα και διαστρελώνεται, παραποιείται, αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα. Και το ψέμα δεν ειναι ιστορία. Η ιστορία δεν παραποιείται μόνο με το συνοθύλευμα που θεωρείται ιστορία, με επιλεκτικό τρόπο από στρατευμένους και για ταξικούς σκοπούς και στόχους. Παραποιείται και αν ακόμη δεν γίνεται αυτό έντεχνα, αποφεύγεται όμως σκόπιμα η διδασκαλία της στα σχολεία, ετσι ώστε οσο περισσότερο πλησιάζουν τα γεγονότα προς την εποχή μας, τόσο πιό άγνωστα να ειναι σε αυτούς που τα διδάσκονται. Στην αυριανή γενιά που θα αναλάβει την ηγεσία του τόπου, τους Νόμιμους κληρονόμους των αγώνων του Ελληνισμού, ετσι οπως το κατεστημένο εχει προαποφασίσει, δεν θα εχει διδαχθεί. Και αφού δεν θα εχουν διδαχθεί οι αγώνες, δεν θα ειναι και ιστορία. Αν σε αυτό προστεθεί και η ακόμα πιό έντεχνη προσπάθεια τα μηνύματα αυτών των αγώνων, περιβεβλημένα με ταξικούς σκοπούς και στόχους να διοχετεύονται σε άλλους δρόμους. Σε δρόμους που αποκτούν εθνικιστικό ταξικό και ατομικό χαρακτήρα.
Στο διάβα των αιώνων οι γενιές των Ελλήνων αγωνίστηκαν. Αγωνίστηκαν όμως για τα πανανθρώπινα οράματα και ιδανικά. Για ιδεώδη και αξίες αξεπέραστες : Για Ειρήνη, Ελευθεριά, Δημοκρατία, Δικαιοσύνη, Ησηγορία και Ισότητα. Η ιστορία οπως γράφεται και κυρίως όπως διδάσκεται τα συγκεντρώνει όλα αυτά κάτω απ ενα γενικό τίτλο «εθνικά ιδεώδη». Η επιλεκτική και στρατευμένη ιστορία τα καπηλεύεται με σκοπό να δημιουργήσει αντί για εθνική, εθνικιστική συνείδηση. Και αλοίμονο στους λαούς που πέφτους στην παγίδα του εθνικισμού. Μοιραία συνέπεια αυτού του τρόπου συγγραφής και διδαχής της ιστορίας: Η μή αποδοχή του διαφορετικού, ο φασισμός, ο ραστισμός , ο πόλεμος για να επιβληθούμε εμεις οι καλύτεροι. Ο «περιούσιος λαός του Θεού». Οι καλύτεροι που κανείς δεν ειναι σαν και εμάς κλπ !!!
Η τέτοια αναγραφή της ιστορία, οχι μόνο οδηγεί στη ρήση του Hegel, που επισημαίνει οτι ο «δόλος της ιστορίας» αποδεικνύεται τελικά υπέρτερος απ την προνοητικότητα των εκάστοτε κρατούντων να μήν καταγράψουν τα γεγονότα όπως πραγματικά έγιναν την επιβεβαιώνουν την ρήση. Οτι η ιστορία εκτός του οτι γράφεται απ τους νικητές, αλλα γράφεται και με δόλο και μόνο για τους νικητές.
Τα γεγονότα οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι ετσι όπως καταγράφονται έγιναν στην πραγματικότητα και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Ολοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια. Δεν ειναι η αλήθεια

που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν ειναι. Ούτε ειναι αυτή που ξύνει πληγές, σπέρνει μίση, διχασμό και συμφορές. Ειναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα ψέματα. Ειναι τα εγκλήματα μικρά η μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφελεί να τα κρύβει και να τα αποσιωπεί καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγησεις απέναντι στο λαό και την ιστορία, θα δόσουν την ευκαιρία στον καθένα να δεί τί έγιναν, πως έγιναν και γιατί έγιναν ετσι και οχι αλλιώς για να μην ξαναγίνουν.

Σαν λαός μας χρειάζεται η μνήμη, και κυρίως η ιστορική μνήμη. Μας χρειάζεται αυτή η κρυφή φλόγα, που άσβεστη να μας θυμίζει τα γεγονότα που σηματοδοτούν την μακραίωνη ιστορική πορεία του λαού μας. Και μας χρειάζεται γιατί η μνήνη ειναι αυτή που γράφει και διατηρεί ζωντανή την ιστορία και βοηθάει την εξέλιξη. Η ιστορική μνήμη ειναι η υποδομή πάνω στην οποία δομήται το μέλλον. Ειναι η δύναμη της μνημοσύνης, ο φάρος και ο φρουρός της συλλογικής μνήμης. Ειναι η συνείδηση του Εθνους. Κάθε λαός, πολύ περισσότερο ο δικός μας πρέπει να θυμάται και να καταγράφει όλη του την ιστορία καλή ή κακή. Μαύρη ή άσπρη.

Ενω λέμε με στρεντόρια τη φωνή οτι το κάλεσμα του Ρήγα, στηριγμένο στην ελληνική παιδεία, ειχε οικουμενικό χαρακτήρα κρύβουμε ή και ντεπόμαστε ακόμα να πούμε οτι το κάλεσμα του βρήκε μεγαλύτερη ανταπόκριση στους Βαλκανικούς λαούς. Γιατί να κρύψουμε λόγου χάρη, οτι ο στρατός του Αλέξανδρου Υψηλάντη, όταν αποβιβάστηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας, αποτελούνταν οχι μόνο από Ελληνες, αλλα από Αρβανίτες, Σέρβους και Βουργάρους. Να πούμε το ίδιο δυνατά οτι η Εκκλησία μας, δεν αρκέστηκε στο να αφορήσει μόνο τον Ρήγα και τον Υψηλάντη, αλλα αφόρεσε και την ιδια την Επανάσταση. Οτι ανάμεσα στην σημερινή Ελλάδα προτιμότερη ηταν για αυτούς η «μικρά και έντιμος Έλλάς». Η Ελλάδα της Μελούνας, της μιζέριας της ψωροκώσταινας. Η Ελλάδα του πτωχοπροδρομισμού και των συμπεθεριών ανάμεσα στους Δελιγιανναίους και τους Κολοκοτρωναίους. Οτι σαν Λαός, ειχαμε και εμείς όπως οι άλλοι λαοί τους Παυσανίες, τους Εφιάλτες στην Αρχαιότητα, τους Νενέκους και πολλούς Κοτζαμπάσηδες, Προεστούς και Κληρικούς και κυρίως Δεσποτάδες, που συνεργάστηκαν σ όλα τα επίπεδα με τον δυνάστη το 21 και πλειάδα συνεργατών στην κατοχή. Και οτι ειναι αυτοί ακριβώς που φιγουράρουν σαν πρωταγωνιστές της Επανάστασης στις πλατείες των πόλεων με αγάλματα, με προτομές, ενω ο πρωτομάρτυρας Ρήγας, ειναι καταχωνισμένος στις συνοικίες και όταν το θυμάται κάποιο Δημοτικό Συμβούλιο στους παρόδους των πόλεων, αφού οι κεντρικοί δρόμοι και πλατείες ειναι καταλημένες απ αυτούς που τον πολέμησαν και τον αφόρισαν και στις μεγάλες και κεντρικές λεωφόρους οι Βασιλείς, οι Βασίλισσες και οι πρίγκιπες και οι όποιοι στρατηλάτες!!!

Γιατί λέμε ψέματα στα Ελληνόπαιδα, οτι η Επανάσταση κηρύχθηκε στις 25 του Μάρτη του 1821, απ τον Παλαιών Πατρών Γερμανό στα Καλάβρυτα, ενω η αλήθεια ειναι οτι κυρήχθηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας στις 22 Φευρουαρίου του 1821. Γιατί λέμε ψέματα οτι ο Δαβάκης έπαιξε πρωταρχικό ρόλο στον Αλβανικό πόλεμο, ενώ στην πραγματικότητα τον πρωταγωνιστικό ρόλο τον έπαιξε ο συνταγματάρχης Φρατζής.

Για όλους αυτούς η ιστορία σταμάτησε κάπου στο 1204, οταν οι στραυροφόροι άλλωσαν την Πόλη και μοίρασαν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Γιατί εξακολουθούμε να διδάσκουμε στα παιδιά οτι αν υπάρχει Ελλάδα σήμερα και ελληνική παιδεία τα οφείλουμε στο κρυφό σχολειό, όπου δάσκαλοι ηταν οι παπάδες, ενώ ξέρουμε πολύ καλά, οτι η Οθωμανική Αυτοκρατορία, ηταν πολυεθνική και σαν πολυεθνική στήριξε την υπαρξή της σε τρείς βασικούς άξονες α) την ανηξηθρησκεία β) τη συνεργασία με τις ηγεσίες των λαών ή εθνικοτήτων και γ) την είσπραξη των φόρων. Για το σκοπό αυτό επέτρεπε τη λειτουργία σχολείων αλλα και τη λειτουργία ουσιαστικής αυτοδιοίκησης που βοήθησε τον Ελληνισμό, οχι μόνο να διατηρηθεί αλλά και να αναπτυχθεί και υπο καθεστώς δουλεία ακόμα. Αλλο ενα έξ ίσου μεγάλο ψέμα που τα λέμε ειναι, οτι ο ελληνισμός και ελληνικός πολιτισμός υπάρχουν χάρις στο Χριστιανισμό!

Ο θεσμός της κοινότητας, για τον οποίο θεσμό οι Ελληνες χρησιμοποιούσαν τον όρον Λοινό για τη χώρα «η δέ χώρα κοινόν» (Αριστ πολιτ 3, 13, 2 για το σύνολο των πολιτών, πάνω στον οποίο οι Ελληνες στήριζαν την υπαρξή τους, οχι μόνο λειτουργούσε αλλά και ηταν αναγνωρισμένος απ την τουρκική διοίκηση σαν νομικό πρόσωπο. Οι κοινότητες ασκούσαν ουσιαστική αυτοδιοίκηση με θρησκευτική και πολιτική και παιδαγωγική αυτοτέλεια: Κατένεμε τους φόρους, που ηταν το βασικό ζητούμενο του κατακτητή, μα και τους φόρους που επέβαλε η ίδια η κοινότητα για την κάλυψη των δικών της λειτουργικών εξόδων. α) Φόρος που αφορούσε όλες τις κοινωνικές τάξεις και στρώματα εκτός των γεωκτημόνων. β) φρόντιζε για τα οικονομικά για τη λειτουργία της κοινότητας. γ) Ασκούσε δικαστιά καθήκοντα : γάμοι, διαζύγια, διαθήκες κλπ. δ) χτίζει και επισκεύζει τα σχολικά κτίρια. ε) διορίζει τους δασκάλους και κοινοτικούς γιατρούς. ζ) φρόντιζε τους άπορους και αναξιοπαθούντας κλπ. Οταν λοιπόν, εχεις ουσιαστική αυτοδιοίκηση, με θρηκευτική και και πολιτική εκπαιδευτική αυτοτέλεια, πως εξηγείται η τέτοια προβολή του κρυφού σχολείου, και οτι σε αυτό και μόνο σε αυτό οφείλονται : «οι ιδέες και οι αναμνήσεις του γένους που ηταν φυλαγμένες στο κιτρινισμένα ψαλτήρια στις Εκκλησίες, στα μοναστήρια και το κρυφό σχολειό, που προετοίμαζε τους αγωνιστές του γένους»;

Αν αυτήν την άποψη τη δεχθούμε σαν ιστορική και μοναδική πραγματικότητα, οπως μας την επέβαλε και συνεχίζει να την θεωρεί σαν ιστορική αλήθεια ο Κλήρος, τότε πρέπει να δεχθούμε, οτι η ελληνική ιστορία συμποσούται σε αυτό που υπάρχει στα ψαλτήρια των Εκκλησιών και τα μοναστήρια. Με την ίδια λογική πρέπει να δεχθούμε οτι ο ανώτερος Κλήρος, ειναι αυτός που κατέστρεψε την μακραίωνη προχριστιανική ιστορία του γένους των Ελλήνων και κράτηση το γένος των Ελλήνων αγράμματο.

Για να γίνει αντιληπτό πόσο η όποια εξουσία και ειδικά οι τα φαιά φορούντες, οχι μόνο μισούν αλλα και καταπολέμουν με λύσα και με όλα τα μέσα αυτούς που τολμούν να φωτίσουν μέσω της γνώσης εστω ορισμένες πτυχές της ζωής του βασανισμένου απ τους ίδιους άνθρωπο-ανθρωπότητα. Θα αναναφέρω μια φράση που χρησιμοποίησε ο Σέξπιρ προκειμένου να καυτηριάση την όποια εξουσία, τους σκοταδιστές και του δολοφόνους της γλώσσας και του λόγου.

«Away witln him away witn him. He speaks Latin»» Τη φράση αυτή αποδίδει ο Σέξπιρ σε ενα από τα πρόσωπα του έργο του «Ερίκος Στ!» που προστάζει τους ανθρώπους του, να σύρουν στην αγχόνη σιδηροδέσμιο αντίπαλό του, επειδή ...

«μιλά λατινικά». Στο ιστορικό αυτό πρόσωπο (πρόκειται για τον jack Gade ηγέτη μιας αγροτικής επανάστασης του ξέσπασε το 1450 στη Ν. Αγγλία) αποδίδει ακόμα ο Σέξπιρ την απαγγελία απ το ακόλουθο κατηγορητήριο: «Με τον πιό προδοτικό τρόπο διεύθειρες τη νεολαία του βασιλείου, ανοίγοντας ενα σχολείο για γρμματική. Και-παρ όλο που οι πρόγονοί μας δεν γνώριζαν τι ειναι βιβλίο και δεν χρησιμοποίησαν τη γραφή παρά μόνο να κρατούν τους λογαρισμούς τους, χαράσσοντας σημάδια επάνω σε ραβδιά-(ραμπούς τα έλεγαν οι δικοί μας κτηνοτρόφοι), εσύ προκάλεσες τη χρήση της τυπογραφίας. Ενάντια στη θέληση του βασιλιά και το κύρος του στέματός του, έκτισες ενα μύλο χαρτοποιϊας. Θα αποδείχθει ενώπιόν σου οτι περιστοιχίζεσαι από άτομα που δεν μιλούν παρά μόνο για ουσιαστικά, για ρήματα και για αλλα τέτοια απαίσια πράγματα που δεν αντέχει να τα ακούει το αυτί ενος χριστιανού...». Με το στίχο αυτό όποιος και αν το είπε, δείχνει την έμφυτη απέχθεια που τρέφει απέναντι στη γλώσσα και τον γραπτό λόγο που διακρίνει διαχρονικά την όποια αυταρχική εξουσία και το όποιο δόγμα πίστης.

Ο στίχος αυτός που αποδίδεται στον Σέσπιρ, ο τρόπος χρήσης του του στίχου απο την εξουσία και τους όποιους φωτοσβέστες μου θύμσε την οργή και τη φρίκη που προκάλεσε στους δικούς εξουσιαστές και φωτοσβέστες καθώς και τις συνέπειες που υπέστει ο Ρήγας, οταν μετά το «Θούριο», που δεν ηταν καθόλου γραμμένες οι στροφές του για να ξεθυμάνει σε λόγια και δάκρυα η πίκρα των Ραγιάδων για τη σκλαβά, παρά να γίνουν φωτιά και βόλια κατά του τυράννου, τόλμησε να μεταφράση από τα γαλλικά και να προσαρμόσει στα ελληνικά δεδομένα και φέρει τα δυό πρώτα του βιβλια: Το «Σχολείο των Ντελικάτων Εραστών» και το «Φυσικής Απάνθισμα δια τους αγχίνους και φιλομαθείς Ελληνας»

Γιατί να το κρύβουμε απ τις Νέες γενιές, οτι και στη διάρκεια της κατοχής ενα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξης και ειδικά η ολιγαρχία και η άκρα φασιστική Δεξιά, συνεργάστηκε αρμονικά με τους κατακτητές πριν και κατά τη διάρκεια της καταχής. Οτι υπήρχαν οι Ράλληδες, οι Γονατάδες, οι Παπαδογκωναίοι, οι Μπουραντάδες κλπ, που οχι μόνο συνεργάστηκαν οι ίδοι, αλλά και πήραν στο λαιμό και τους απλούς ανθρώπου, που αν δεν τους επιστράτευαν αυτοί μπορεί να μήν συμμετείχαν στην αντίσταση, σε καμιά ομως περίπτωση δεν θα τάσσονταν στο πλευρό των κατακτητών για να την πολεμήσουν. Γιατί απ όλο αυτόν τον εθνοϊσμό των δοσιλόγων. Και το βασικότερο, δεν δικάστηκε παρά μόνο ο Ράλλης, σε θάνατο αλλα και για αυτόν βρήκαν τρόπο να του αναγνωρίσουν την «προσφορά»! Πέθανε οχι στο Νοσοκομείο που πάνε τους αρρωστούς κρατούμενους, οπως πέθαναν εκατοντάδες αγωνιστές της Αντίστασης και πολλές δεκάδες στη στο κάτεργο της Γυούρας, αλλα στο σπίτι του. Να μην την ωραιοποιούμε και κυρίως να μην την διαστρεβλώνουμε και παραποιούμε την ιστορική μνήμη.

Μνήμη σημαίνει παρελθόν που καταγράφει πράξεις και ενέργειες επιβεβαιωμένες, που μπορεί με αυτές να ξαναζωντανέψεις το παρελθόν, σαν προϊστορία του παρόντος...Κατά τα άλλα, το πρόβλημα ειναι ποιός γράφει και για ποιόν γράφεται κάθε φορά την ιστορία. Οι λαοί υπάρχουν με την ιστορία. Γι αυτό και δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο έγκλημα για το λαό απ την παραποίηση της ιστορίας του.

Και η ιστορική μνήμη του αιώνα που φεύγει λέει, οτι στο διάβα του στην χώρα μας μεσολάβησαν πολλά και συμαντικά γεγονότα. Οτι λαός μας συνέχισε να ζεί κάτω από το ίδιο ιδιόμορφο μισοασποικιακό καθεστώς υπο την πολιτικό-οικονομική εξάρτηση της Αγγλίας και κατά κύριο λόγο και απ το 1947 της Αμερικής, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι και άλλες χώρες δεν συμμετείχαν αναλογικά στην εξάρτηση. Με την απελευθέρωση το 1912 της Ηπείρου, της Μακεδονίας και το 1920 της Θράκης, ολοκληρώθηκε...κατά κάποιον τρόπο η χωροταξική έκταση της χώρας. Συμμετείχε στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή, ο ξεριζωμός και ερχομός ενάμιση εκατομμυρίου Ελληνων στην Ελλάδα, κυρίως στον βορειοελλαδικό χώρο. Οτι σε ολη τη διάρκεια του αιώνα η διακυβέρνηση της χώρας, ηταν οχι μόνο συντηρητικη αλλα και αυταρχική.
Μεσολάβησαν αρκετά στρατιωτικά πραξικοπήματα, κηρύχθηκαν πολλοί στρατιωτικοί Νόμοι, εκλογικά πραξικοπήματα και τέσερες τουλάχιστον δικτατορίες. Οτι έγιναν κάθε είδους έκπτώσεις και παλινόρθωση της ξενόφερτης δυναστείας και ειχαμε αρκετούς διχασμούς. Οτι τον Οκτώμβρη του 1940, η φασιστική Ιταλία του Μουσουλίνι μας κήρυξε τον πόλεμο. Στον πόλεμο αυτό ο λαός μας, παρά το γεγονός οτι ζούσε κάτω απο δικτατορία ένστολος και μή, οχι μόνο απόκρουσε τον εισβολέα αλλά και τον νίκησε στα πεδία των μαχών. Οτι στις 6 του Απρίλη το 1941, η φασιστική Γερμανία του Χίτλερ, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο προκειμένου να σώσει απ την ταπεινωτική ήττα τον συναιτέρο του Μουσουλίνι και στις 21 Απριλίου αρχίζει η κατοχή της χώρας και ολοκληρώνεται στις 30-31/4/ του 1941 με την κατάληψη και της Κρήτης. Οτι ο λαός μας, παρά την κατοχή της χώρας δεν έπαψε να θεωρεί τον εαυτό του νικήτη. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι λίγες μόνο μέρες κυμάτισε ανενόχλητη η σβάστικα του ναζισμού στην Ακρόπολη. Στις 30-31 του Μάη οχι μόνο ειχε κατεβεί αλλά και τσαλαπατήθηκε.
Αν εξαιρέσει κανείς τα τελευταία δώδεκα χρόνια, που τίνει να παγιωθεί μια κάπως πιό δημοκρατική δικυβέρνηση, τα προηγούμενα χρόνια του αιώνα και οταν ακόμα λειτουργούσε το κοινοβούλιο η διακυβέρνση της χώρας, δεν ειχε καμιά σχέση με το καθεστώς της αστικής κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Μα και η μεταχουντική δημοκρατία πόρρω απέχει απ την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Το μόνο θετικό που πρόσφερε ειναι το γεγονός οτι η εναλλαγή των κομμάτων στην «εξουσία» (αλλαγή φρουράς απαιτούσε ο αμερικανόφερτος Ανδρέας Παπανδρέου),έγινε και ίσως και στο μέλλον γίμνουν χωρίς συγκρούσεις και πράξεις οπως άλλοτε να οδηγθεί η χώρα σε διχασμό. Ο λαός μας ολόκληρο σχεδόν τον αιώνα, έζησε κάτω από ενα καθεστώς συγκεκαλυμένης κοινοβουλευτικής δικτατορίας. Οτι οι δικτατορίες καταργούν όλα τα πολιτικά κόμματα, φιμώνουν τον τύπο. Οτι καίνε χιλιάδες βιβλία, συλλαμβάνουν, βασανίζουν και στέλνους στα ξερονήσια και τις φυλακές χιλιάδες κομμουνιστές και διανοούμενους δημοκράτες ακόμα και απλές νοικοκυρές και ειδικά η βασιλο-μεταξική.
Οτι οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο οι κρατούμενοι στα νησιά και τις φυλακές κομμουνιστές και ΜΗ, ζήτησαν με γράμματά τους να τους επιρταπεί να πάνε να πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Δυστυχώς όμως δεν τους το επέτρψε η δικτατορία, που θεωρούσε τον πόλεμο αυτό σαν μιά καθαρά δική τους προσωπική υπόθεση. Το ίδιο συνέβει και με τους απόστρατους

αξιωματικού του 1935, τους οποίους ομως αξιωμετικούς Αγγλοι και Ελληνες από κοινού χρησιμοποίησαν για να οργανώσουν τα «Τάγματα Ασφαλείας».
Το κατέβασμα της βαστικάς από την Ακρόπολη, απ τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα, ερμηνευτές και εκφραστές της ψυχικής διάθεσης και θέλησης ολοκλήρου του ελληνικού λαού, αποτελεί κόλαφο για τον Χίτλερ, γιατί συμβόλιζε και αρχή έναρξης του αντιστασιακού αγώνα ακριβώς την ημέρα που ειχε κατακτηθεί και η Κρήτη. Η πράξη αυτή δεν ειναι βέβαια ίσως η πρώτη Αντιστασιακή πράξη. Ειναι ομως η πρώτη που πέρασε τα σύνορα της χώρας και βρήκε αντίκτυπο στις καρδίες ολων των αντιπάλων του άξονα. Οτι οι πριν την κατοχή ηγετικές ομάδες εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών. Η συλλογή όπλων απ το λαό και οι πρώτες ομάδες ανταρτών στα διάφορα σημεία της χώρας, ηταν ενα μήνημα προς τους λαούς του κόσμου, οτι ο ελληνικός λαός οχι μόνο δεν αποδέχεται την ήττα και την κατοχή, αλλά και οτι άρχισε ήδη να οργανώνει Αντίσταση πολιτική και ένοπλη. Οτι έγινε μιά αρκετά μακρόχρονη προσπάθεια η Αντίσταση να αποτελείται από ολόκληρο τον πολιτικό κόσμο. Η άρνηση από μέρους των παλιών κομμάτων του Κέντρου και κυρίως της Δεξιάς ηταν κατηγορηματική.
Και οτι αφού δεν στάθηκε δυνατή η από κοινού οργάνωση της Εθνικής Αντίσταση, η παγκόσμια κοινή γνώμη μαθαίνει οτι με πρωτοβουλία των κομμονιστών στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, τέσσερα πολιτικά κόμματα:Το ΚΚΕ, το ΣΚΕ, η ΕΛΔ και το ΑΕΚ, ιδρύουν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π) και στις 23 του Φλεβάρη του 1943 δέκα Νεολαιϊστκες οργανώσεις ιδρύουν την Εθνική Πανελλήνια οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ).
Δίπλα στο ΕΑΜ ή και παράλληλα ιδρύεται η ΕΕΚΑ, το ΕΔΕΣ και μια σειρά άλλες μικρότερες Αντιστασιακές οργανώνσεις ακόμα και ατομικές. Με εξαίρεση ενα κομμάτι της Ηπείρου που ελέγχοταν απ το ΕΔΕΣ, όλη η υπόλοιπη Ελλαδα ηταν οργανωμενη και ελέγχονταν απ το ΕΑΜ.
Η Ελλάδα έπρεπε να μείνει όρθια. Η ίδρυση του ΕΑΜ το Σεμπτέμβρη του 1941, αποτέλεσε ενα καινούριο, πρωτόγνωρο ιστορικό γεγονός στη Νεοελληνική ιστορία μετά το 1821. Και ηταν ιστορικό γιατί για πρώτη φορά μετά το 21, βγαίνουν καινούριες πολιτικές δυνάμεις στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο. Οι δυνάμεις που εθελοντικά θα έπαιρναν μέρος στον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές. Οι δυνάμεις αυτές ηταν οι δυνάμεις που κουβαλούσαν μέσα τους τις μακραίωνες λαϊκές αγωνιστικές παραδόσεις και το χρέος προς την πατρογονική κληρονομιά.
Οτι ο αντάρτης λαός που συμμετείχε στο ΕΑΜ, γνώριζε τί σημαίνει να εισαι κληρονόμος και θεματοφύλακας μιάς τέτοιας σε μέγεθος και περιοεχόμενο κληρονομιά. Μια κληρονομιά που διαμόρφωσε και αποτελεί τη βάση του σύγχρονου πολιτισμού. Ενος πολιτισμού που οποίο, και όποιου είδους βιβλίου και σε όποιο σημείο του κόσμου, αν ανοίξει κανείς και σε οποιαδήποτε γλώσσα του κόσμου και αν ειναι γραμμένο, ειναι παρούσα η Ελλάδα. Γνώριζε ακόμα οτι οι πρόγονοί μας για να παράγουν και να υπερασπιστούν αυτόν τον πολιτισμό, χρειάστηκαν κάθε είδους θυσίες και αγώνες με αποκορύφωμα : τη Σαλαμίνα, τον

Μαραθώνα, τις Θερμοπύλες, τις Πλαταιές κλπ. Το ίδιο και οι αγωνιστές του 21, προκειμένου να τον ανασύρουν απ την μακραίωνα λήθη και οχι μόνο να τον ανασύρουν, αλλά και να τον Αναστήσουν-Αναστήλώσουν στην πατρώα Γή, να τον πλουτίσουν και να τον προεκτείνουν χρειάστηκαν τα Μανιάκια, τα Μεσολόγγια, τα Ζάλογγα, οι Αραπίτσες, το Μοναστήρι του Προδρόμου της Βέροιας Κιούγκια κλπ.
Για να μείνει η Ελλάδα όρθια, έπρεπε οι γενιές της κατοχής να δράσουν οπως έδρασαν οι πρόγονοί μας το 1821, με τον υπέρ πάντων αγώνα ήθελαν να επιβεβαιώσουν το ένδοξο παρελθόν των Ελλήνων και να εγγυηθούν το μέλλον της Ελλάδας, ετσι και οι αγωνιστές του 1941-45 : Ηθελαν να επιβεβαιώσουν-απελευθερώσουν-την Ελλάδα και να εγγυηθούν τον ελεύθερο και εθνικά ανεξάρτητο πλέον το μέλλον της Ελλάδας. Επειδή και τότε οι κίνδυνοι που διέτρεχε η Επανάσταση, όσον αφορά το κοινωνικό της περιεχόμενο απ το εξωτερικό «Ιερή Συμμαχία κλπ» αλλά και τους «συμμάχους» ακόμα και κυρίως απ το εσωτερικό-Κοτζαμπάσηδες, Κλήρος Πρόρκιτοι κλπ-ηταν πολλοί και μεγάλοι. Ο μεγάλος Σολωμός, διαβλέπωντας αυτούς τους πολλούς και μεγάλους κινδύνους που διέτρεχε η Επανάσταση, να παρεκκλίνει-εκτραπεί απ τις διακηρυγμένες ιδέες, αρχές και επιδιώξεις. Προκειμένου να μήν εκτραπεί απ τους αρχικούς της στόχους, απευθυνόμενος προς τους αγωνιστές και τους ελεύθερους πολιορκημένους οχι μόνο τους εφιστούσε την προσοχή, για τους κινδύνους που διέτρεχε να εκτραπεί, αλλα και τους ζητούσε να μήν αφήσουν την Επανάσταση να παρεκκλίνει-εκτραπεί απ τους κοινωνικούς στόχους που περιείχαν αυτές οι δικηρυγμένες ιδέες, αρχές και επιδιώξεις. Με το στίχο:«Πάντ ανοιχτά, πάντ άγρυπνα, τα μάτια της ψυχής μου», τους καλούσε επίμονα να εχουν καθαρό Νού και άγρυπνη τη συνείδηση.
Με τον αποφθεγματικό αυτό στίχο, ο βάρδος της Ελευθερία εκτός του οτι εφιστά την προσοχή για τους κινδύνους που διέτρεχε η Επανάσταση να παρεκκλίνει, εκφράζει καλύτερα από κάθετί αλλο, το δραμά και το στόχο και της δικής του ψυχής.
Ο Σολωμός γνωρίζοντας, οτι η «Πάντα άγρυπνη» συνείδηση ειναι μεγάλη, ακατανίκητη δύναμη στον άνθρωπο-αγωνιστή, που εχει το θέρρος να αντιμετωπίζει τα όποια θέματα της ζωής και τις αντιξοότητές της με αξιοπρέπεια και ειλικρίνεια, ακολουθώντας σταθερά και αμετακίνητα τη γραμμή που χάραξε. Με το στίχο αυτόν τους καλούσε-συνιστούσε να μένουν σταθεροί και αμετακίνητοι στις επιταγές της συνείδησής τους. Στην εκλπήρωση των διακηρυγμένων ιδεών, αρχών και επιδιώξεων της Επανάστασης, αν θέλουν να εχουν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα.
Σε ένα εθελοντικό λαΐκό κίνημα, οπως το ΕΑΜικό στο οποίο μπορούσε να προσχωρήσει όποιος ήθελε, χωρίς να του ζητήσουν πρώτα τα διαπιστευτήρια. Το προσκλητήριο ηταν γενικό και αφορούσε όλους τους Ελλάνες. Μπορούσε να συμμετάσχει αυτός που δεν ανέχονταν την κατοχή της χώρας, αυτός που έννοιωθε τον αντίκτυπο της κατοχής να τον συνθλήβει και κυρίως αυτός που πέρα απ αυτά συνειδοποίησε την ανάγκη να αγωνιστεί για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές. Οταν επιστρατεύεις εχεις κάποιο βιογραφικό ή υποχρεώνεις τον επιστρατευθέντα να απαντήσει σε κάποιες ερωτήσεις και με βάση αυτές κρίνεις. Ακόμα για τον επιστρατευμένο εχεις ήδη προκαθορισμένους όρους και αρχές κάτω απ τις οποίες θα ζήσει και θα δράσει αν και οταν χρειαστεί.

Μπορείς να τον τιμωρήσεις για το όποιο παράπτωμα κλπ. Στην εθελοντική ομως ένταξη αυτοί οι λόγοι δεν συντρέχουν και αυτό γιατί δεν εχεις το δικαίωμα να στερήσεις από κάποιον Ελληνα να συμμετάσχει σε εναν κοινωνικό ή απελευθερωτικό αγώνα.
Με βάση αυτούς τους όρους συγκρότησης του κινήματος μπορούσε να συμμετάσχει ο καθένας, ακόμα και αυτός που ήθελε να παρακολουθήσει, να κατασκοπεύσει ή και να κάνει ακόμα και πράξεις που να εκθέτουν το κίνημα. Τα πρώτα λόγια που άκουγε ο εθελοντής-πραγματικός και μή, από τον καθοδηγητή στρατιωτικό ή πολιτικό ήταν τέσσερα βασικά πράγματα που έπρεπε να πάρει σοβαρά υπόψη του. α) ο αγωνιστής δεν προδίνει και δεν παραδίνει το όπλο, β) δεν κλέβει, γ) δεν γαμπρίζει και δ) δεν λέει ψέματα για θέματα που εχουν σχέση με τον αγώνα. Η παραβίαση αυτών των κανόνων ζωής συνεπάγεται κάποια τιμωρία το μέγεθος της οποίας εξαρτάται απ το είδος της παραβίασης, τον χρόνο και τον σκοπό στον οποίο απέβλεπε.
Κάτω απ την αδήρητη ανάγκη όλα τα κινήματα Αντίστασης υποχρεώθηκαν να επιβάλουν τιμωρίες και μάλιστα αυστηρές και σε μερικές περιπτώσει αιματηρές. Οι τιμωρίες αυτές οσο αυστηρές και αν ηταν, δεν έγιναν ούτε για προσωπικούς λόγους, μα ούτε και από προσωπική εμπάθεια. Οποια ομως και ηταν η τιμωρία που επιβλήθηκε στον συνεργάτη του κατακτητή, ή τον εσωτερικό κατάσκοπο, έγινε για να διασφαλιστεί το λαϊκό και εθνικό συμφέρον. Τιμωρίες και εγκλήματα για την τιμωρία και το έγκλημα αυτό καθ εαυτό δεν έγιναν. Για να επιβληθεί μια τιμωρία πολύ περισσότερο για να διαπραχθεί ενα έγκλημα, η λογική, η Επιστήμη και η Δικαιοσύνη αναζητεί τον συγκεκριμένο λόγο για τον οποίο επιβλήθηκε η τιμωρία ή και διαπράχθηκε το έγκλημα. Ενα τέτοιο πράγμα ομως δεν έγινε. Και δεν έγινε γιατί δεν μπορούσαν να αναζητηθούν ευθύνες από εναν αγωνιστή για το θάνατο ενος γερμανοντυμένου συνεργάτη ή ενος κουκουλοφόρου καταδότη των αγωνιστών. Και επειδή η αναζήτηση του τιμωρού ή και του «εγκληματία» ακόμα δεν θα ειχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα της γενικευμένης δίωξης, έδωσαν ιδεολογική χροιά στο έγκλημα, ετσι ωστε κάθε Αντιστασιακός να ειναι υπόδικός στη συνείδηση του «αθνικόφρονα» και εν δυνάμει «εγκληματίας» και τότε άρχισε το ασύδωτο και ανεύθυνο...
Η προπαγάνδα των συνεργατών και αυτών που εγκληματούσαν εις βάρος του λαού και της πατρίδας, στηρίζονταν σε δυό βασικά συνθήματα. α) Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμάει τους κατακτητές και β) Σκότωνε αδιάκριτα το λαό και ειδικά αυτούς, που εστω και απ τη θέση του συνεργάτη του κατακτητή πολεμούν τους προδότες του έθνους κομμουνιστές»!!!
Για το εάν πολέμησε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τους κατακτητές στον βιβλίο του :«Η Δεκεμβριανή Επανάσταση» ο αντικομμουνιστής Κ Καλατζής γράφει οτι: εκτός απ την άποψη για τα δήθεν εγκλήματα, που ειναι πανομοιότυπη και ευθυγραμμισμένη με την επίσιμη θέση. Μιά θέση που ειχε επιβληθεί απόλυτα (αφού η αντίθετη ειχε κόστος και την ιδια τη ζωή), αναφέρεται και στην εξέλιξη των στρατιωτικών επιχειρήσεων που κατέληξαν χάρις στην ωμή και βάρβαρη αγγλική ένοπλη επέμβαση στην ήττα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ το Δεκέμβρη του 44. Ανάμεσα στα άλλα ο Κ Καλατζής, ασχολείται και με τον απλό αγωνιστή, τον ανώνυμο αντάρτη, τον ΕΛΑΣίτη. Εκείνο που πρέπει να προσεχθεί, ειναι οτι αυτός ο «αντικομμουνιστής» συγγραφέας, αξιολογεί δίκαια αυτόν τον απλό αγωνιστή που

προσχώρησε στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση και αγωνίστηκε για τη λευτεριά της σκλαβωμένης πατρίδας του. Τον αγωνιστή που μετά τον αφοπλισμό του τον μετατρέπουν σε «δολοφόνο» και «εγκληματία».
Σε ό,τι εχει σχέση με τις στρατιωτικές επιχειρήσει ο κ Κ Καλατζής αναφέρεται μόνο στην τελευταία φάση τους, που αφορά την αγγλική γενική επίθεση που άρχισε στις 28/12/1944. Γράφει :
«... Ο ΕΛΑΣ έχασε με μιάς την πρωτοβουλία και πέρασε στο στρατόπεδο των αμυνομένων. Οι αγγλικοί όλμοι έβαζαν γενικά ενάντια σε όλα τα «εχθρικά» υψώματα. Τα αεροπλάνα στριφογύριζαν σαν δαιμονισμένα πάνω στον ουρανό της Αθήνας, προσπαθώντας να ανακαλύψουν τις εχθρικές φωλιές. (Και πράγματι για φωλιές επρόκειτο για ο ΕΛΑΣ δεν ειχε κατεβεί στην Αθήνα). Τις πρώτες μέρες η άμυνα του ΕΛΑΣ, παρ όλο τον αιφνιδιασμό-και την λάχιστη δύναμη-ηταν αξιοζήλευτη. Οι άντρες του πολεμούσαν ηρωϊκά. Ούτε τα αεροπλάνα ούτε οι όλμοι ούτε η είδηση πως κάνουν οι Αγγλοι γενική επίθεση μπόρεσε να τους κάνει να λυγίσουν. Α! όχι, ο Δεκέμβρης εχει μέσα του το τραγικό και το μακάβριο στοιχείο, μα εχει συνάμα και το επικό και το ηρωϊκό...»
Με εντυπωσιάσανε γράφει : «Το επικό ομως και το ηρωϊκό ειναι αποκλειστικό έργο των ηρωϊκών παιδιών του λαού. Απόγονοι αντάξιοι μεγάλων προγόνων. Με όλες τις στερήσεις, με όλο τον ελαττωματικό οπλισμό, με την πείνα, αυτά τα παιδιά έμειναν εκεί που τα έταξε η μοίρα τους. Στη σκοπιά τους για να πεθάνουν...Εβλεπες στρατιώτες του ΕΛΑΣ κουρελιασμένους, αξύριστους, νηστικούς, αληθινές σκιές. Αυτές ομως οι σκιές τρύπωναν κάτω απ τα τάνκς και τα ανατίναζαν στον αέρα... Οι άνδρες του βουνού, εκείνοι που σκάλωσαν εκεί πάνω αρχικά από άδολη αγάπη προς την πατρίδα, εκείνοι που σκέφτηκαν να συνεχίσουν την παράδοση των ηρωϊκών μορφών του 1821, ηταν ασυγκράτητοι. Η πειθαρχία και ο αλτουϊσμός τους, η αυταπάρνησή τους, η καλοσύνη και η ανδρεία τους ηταν κάτι το εκπλικτικό. Ούτε το πλιάτσικο τους τράβηξε ούτε ο άδικος φόνος. Πόθος τους ηταν η λατρεία της πατρίδας...Στις δύσκολες μέρες του Δεκέμβρη, που τα τρόφιμα σπάνιζαν και την μπουκιά ακόμη τη μοίραζαν με τους διπλανούς τους...Η υπεροχή των αγγλικών δυνάμεων και των μέσων λύγισαν την ηρωϊκή άμυνα του ΕΛΑΣ, αλλά δεν πέρασε πανικός στις γραμμές του. Το κάθε τετράγονο, τον κάθε δρόμο τον υπεράσπιζαν πεισματικά...» (Σελ 216-219)
Οι ελάχιστες μονάδες που βρέθηκαν στη Αθήνα τον Δεκέμβρη, δεν διέθεταν την απαραίτητη αριθμική δύναμη σε ενόπλους, ουτέ το είδως των όπλων να αντιπαρατάξουν στους Αγγλούς. Οι μονάδες του βουνού δεν μπορούσαν και λόγω απαγόρευσης (κρατήθηκαν με βάση τη συμφωνία της Καζέρτας σε απόσταση απ την Αθήνα) να διεισδήσουν στην Αθήνα απαραίτητες και η τυχόν μαζική κοινητοποίησή τους τις παραμονές της σύρραξης καθώς και η αναγκαστική μακρόχρονη πορεία τους προς την Αθήνα, εκτός του οτι θα έδινε τη δυνατότητα στους Αγγλους το χρόνο αλλά και αν ακόμα μπορούσαν η Αγγλική αεροπορία θα προξενούσε τεράστιες ζημιές. Επειτα ο πόλεμος συνεχίζονταν. Αν ο ΕΛΑΣ παραβιάζοντας την συμφωνία θα έμειναν και τα σύνορα ακάλυπτα. Για αλλη μια φορά η τήρηση πιστά της όποιας συμφωνίας υπέργαψε το ΕΑΜ με τους Αγγλους οι «ελέω θεού έλληνες» στις συμφωνίες εκπροσωπούνταν απ τους Αγγλους έβλαψε την ηγεσία του ΕΑΜ.

Αυτούς ακριβώς τους ΕΛΑΣίτες του βουνού που δεν κατέβηκαν στην Αθήνα (Βλέπουμε οτι ο ορος να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα ηταν το λάθος των Αγγλων). Και ηταν λάθος γιατί όπως δολοφόνησαν τον ΕΛΑΣ της Αθήνας, θα ειχαν δολοφονήσει και τον ΕΛΑΣ του βουνού και δεν θα ηταν υποχρεωμένοι να οργανώσουν και να καθοδηγούν τις πολυάριθμες επι πληρωμή συμμορίες, για να τους σκοτώσουν εναν ενα. Βέβαια, το σκεπτικό ηταν αυτό : εξόντωση του κάθε ΕΛΑΣίτη. Το ζητούμενο ομως ηταν ευρύτερο: ηταν ιδεολογικό. Ηταν η δυναμική του ΕΑΜ και η επιρροή που ειχε το ΕΑΜ στο λαό . Αυτό έπρεπε να καταπολεμηθεί με το αιτιολογικό της εξόντωσης του ΕΛΑΣίτη, να ξεχαστεί και σε συνέχεια να καταχωνιαστεί. Αμ Επος, Αμ Εργο.

Τα λόγια αυτά, ειπωμένα από ενα φανατικό αντίπαλο, ειναι ενας πραγματικός ύμνος προς τους αδικημένους, αυτούς τους γεναίους και ανιστερόβουλους μαχητές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, τους εθελοντές που πύκνωσαν τις φάλαγγες του Λαϊκού στρατού στον αγώνα για τη λευτεριά της σκλαβωμένης πατρίδας. Ας σημειωθεί οτι το ΕΑΜ, δεν διέθεται ουτε αεροπλάνα, ούτε στόλο, τάνκς και αντιαεροπορικά για να προβάλει κάποια αντίσταση στα σχεδιά των Αγγλων. Οι Αγγλοι ομως δεν ειχαν μεγάλα τμήματα πεζικού για να εισβάλουν στην υπόλοιπη Ελλάδα που ηταν ο κύριος όγκος του ΕΛΑΣ. Ενω ο κ Κ Καλατζής μιλά με εντιμότητα και ειλικρίνεια για τον ΕΛΑΣίτη, τους χρεώνει όμως τα «εγκλήματα» που εμπνεύστηκαν οι ειδικοί της Αλβιώνας και επιβεβεβαίωσε ο Μέγας Σετρίν. Και επειδή μένει προσυλωμένος στην παράταξη των ορκισμένων εχθρών του Λαϊκού Κινήματος, τα εγκλήματα αυτά τα αποδίνει «στην ανικανότητα της κομμουνιστικής ηγεσίας». Και αναρωτιέται κανείς πως συμβιβάζενται αυτές οι δυό απόψεις.

Με δεδομένη την εντιμότητα θα κάνω μια παρομοίωση: Την ηγεσία οποιουδήποτε κόμματος με τους γονείς της οικογένειας. Αν δεχθούμε οτι ηγεσία διαπαιδαγώγησε τα παιδιά της με αρχές : Να είναι συνεχιστές των παραδόσεων του 21, και ασυγκράτητοι με τον εχθρό, να εχουν πειθαρχία και αλτρουϊσμό, αυταπάρνηση, καλοσύνη και καταπληκτική αντρεία. Να μην τους συγκινεί το πλιάτσικο ούτε ο άδικος φόνος, να μοιράζεται τη μπουκιά και μοναδικό πάθος να ειναι η λατρεία της πατρίδας, πώς ειναι δυνατόν να δεχθεί κανείς, οτι απ τη μιά στιγμή στην άλλη μετατράπηκαν σε ύαινες και «μετάβαλαν την Αθήνα σε νεκρόλη;»

Γιατί ας μή γελιόμαστε. Οι Αγγλοι δεν ήρθαν στη Ελλάδα σαν σύμμαχοι. Αχ αυτοί οι αιώνιοι «φίλοι» και «σύμμαχοι», ποτέ δεν σεβάστηκαν την ιστορία μας, ούτε τη μοναδική προσφορά μας στην ανθρωπότητα. Μας θυμούνται μόνο οταν εξυπηρετούνται τα δικά τους συμφέροντα. Βέβαια αυτό το καθεστώς της εξάρτησης και της ένοπλης επέμβασης, δεν ειναι τωρινή εφεύρεση, ούτε η μοναδική.

Ειναι γνωστό οτι σε όλες τις κοινωνικές αναταραχές υπάρχουν οι ειδικοί Μέτρ, που εκμεταλλευόμενοι την αναμπομπούλα για πλιάτσικο και ξεκαθάρισμα λογαριασμών με κλοπές, απάτες και δολονονίες. Χρησιμοποιούν τα όποια αποβράσματα της κοινωνίας, για να στήνουν για συγκεκριμένους λόγους μακάβρια σκηνικά, οπως αυτό που περιείχε με λόγια και φωτογραφικό υλικό η εκθεση Σετρίν. Ενα τέτοιο σκηνικό μόνο με σωρούς παραμορφωμένων πτωμάτων μπορούσε να γίνει. Τέτοια υποκείμενα ασφαλώς έδρασαν το Δεκέμβρη του 1944.

Σε καμιά περίπτωση ομως, οσο καλά οργανωμένοι και συντονισμένοι να ηταν αυτά τα υποκείμενα, τρία πράγματα για κανένα λόγο δεν θα έκαναν :α) Να συγκεντρώνουν σε συγκεκριμένο χώρο μετά τη δολοφονία τα θύματά τους β) να κομματιάζουν, να βγάζουν τα μάτια, να κόβουν μύτες, αυτιά, γλώσσες και γεννητικά όργανα και να τα μαζέψουν σε σωρούς-γκαζοτενεκέδες μας είπαν και γ) Οσο πορωμένοι και προσωπικοί αντίπαλοι και αν ηταν με τον ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν θα μάζεβαν τον κόσμο για να προβάλουν το αποτρόπαιο και μακάβριο έργο τους.
Η πείρα διδάσκει οτι α) τέτοια σκηνικά στήνονται από ειδικούς Μέτρ. Και οι αποικιοκράτες έχουν τεράστια πείρα, οχι μόνο να τα στήνουν αλλά γνωρίζουν και τις επιπτώσεις που αυτά τα μακάβρια σκηνικά εχουν στον απλό λαό και β) αυτού του είδους τα σκηνικά στήνονται από ενόχους με σκοπό να καλύψουν τα δικά τους εγκλήματα, μα και να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη μα και να μετακυλήσουν την ευθύνη τους. Μόνο ανθρωποι, που εχουν ειδικό λόγο οργανώνουν και επί πληρωμή αναθέτουν την εκτέλεση στα κατακάθια ή από ανθρώπους που συμμετείχαν στα πιό πάνω εγκλήματα, απ αυτούς που απειλούνται, πως αν δεν πάρουν ενεργό μέρος στο στήσιμο του σκηνικού, θα υποστούν ανεπανόρθωτες συνέπειες, ενώ αν συμμετάσχουν και εκτελέσουν σωστά τις υποδείξεις στο στήσιμο τους σκηνικού, όχι μόνο δεν θα υποστούν τις συνέπειες, αλλα και θα αναγνωριστεί η συμμετοχή τους σαν πράξη εθνικής προσφοράς.
Οι ανθρωποι αυτοί κρίθηκαν οι πιό κατάλληλοι, γιατί ηταν και οι πιό παθιασμένοι, ορκισμένοι εχθροί του κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθέι. Μοναδικό κριτήριο ειναι ο δεδιλωμένος αντικομμουνισμός, η απαλλαγή απ τις ευθύνες και η καταξίωση.
Τέτοια μακάβρια σκηνικά με κατακρεουργημένα ανθρώπινα κορμιά, μόνο από αυτούς τους ανθρώπους μπορούν να στηθούν. Μόνο για λόγους κάλυψης εγκλημάτων, πολιτικής εκμμετέλλευσης και ανταμοιβής μπορούν να διαπραχθούν τέτοιες αποτρόπιες πράξεις. Οσο για που βρέθηκαν τόσα πτώματα, τα αεροπλάνα που «στριφογύριζαν σαν δαιμονισμένα πάνω απ την Αθήνα», τα κανόνια των καράβια που ειχαν και αυτά στόχο τον λαό της Αθήνας και του Πειραιά, Τα όπλα καμπύλης τροχιάς (όλμοι),τα τάνκς που μεδραλιοβολούσαν αδιάκριτα τους πολίτες. Μα και οι τουφειοφόροι Αγγλοι στρατιώτες, που ήρθαν στην απελευθερωμένη απ το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ χώρα, είτε το δέχονται είτε οχι γι αυτόν το σκοπό ηρθαν.
Αυτός που έρχεται να σου πάρει αυτό που έχεις και αυτός που νοιώθει ο ένοχος σκοτώνει. Και αυτός που σκοτώνει προσπαθεί οχι μόνο να δικαιολογήσει τα έγκληματά του, αλλά και μέσω αυτών των αποτρόπαιων πράξεων να μετακυλήσει την ευθύνη των εγκλημάτων του στον αντίπαλο για να τα εκμεταλλευθεί και πολιτικά.
Η επιθυμία για την εξουσία και την απαλλαγή ευθυνών απ τα διαπραχθέντα εγκλήματα στις περιπτώσεις αυτές, γίνεται ασύδωτο στοιχείο της ιδιωτικής, της δημόσιας και της παγκόσμιας ζωής. Και οι Αγγλοι με τη δοσίλογη Δεξιά και την πλουτοκρατική ολογαρχία και την εξουσία επιθυμούσαν να πάρουν και τις ευθύνες έπρεπε οπωσδήποτε να μετακυλήσουν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για να την πάρουν, αλλα και να δικαιολογηθούν στο λαό πως βρέθηκαν ξάνα στην εξουσία. Γι αυτό και προσπαθούν μέσα απ τα γεγονότα να προβάλουν σαν «ιστορία» τα

πάθη, τα μίση, την εκδίκηση και τους παραλογισμούς, που η συνέχεια του εμφυλίου πολέμου απαιτούσε.
Οι εμφύλιοι πόλεμοι ανοίγουν στο πολιτικό και κοινωνικό σώμα της χώρας πληγές μεγαλύτερες και βαθύτερες ίσως ακόμα και από την πολεμική αντιπαράθεση ανάμεσα σε δυό λαούς. Γιατί πράξεις σαν αυτές «πτωματολογία κλπ» πήγαιναν πέρα απ την καταστροφή και την ανθρωποθυσία του πολέμου. Αγγίζουν και καταστρέφουν το ήθος και την ψυχική ισορροπία του ανθρώπου. Πολτοποιούν συνειδήσεις. Επρεπε να καλλιεργηθεί και να επικρατήσει κάθε είδους κακίας και αντιπαράθεση ανάμεσα στο λαό. Ετσι δεν έμεινε αγριότητα που να μή γίνει ακόμα χειρότερη και απ αυτήν τη φρίκη-πτωματολογία. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα επικρατούσαν οι εισβολείς και οι δοσίλογοι και η εξουσία θα ηταν πιά η επιβραύβευση του εγκλήματος και του δόλου.
Με τσελεμεντέ λοιπόν τη διεθνή του κεφαλαίου, αρχημάγειρα τον Τσιώρτσιλ και σερβιτόρο τον κύριο Σετρίν το πιάτο βγήκε γευστικότατο!
Αυτά τα λόγια, ειπωμένα από ενα φανατικό αντίπαλο, ειναι ενας πραγματικός ύμνος προς τους τόσο αδικημένους, αυτούς τους γεναίους και ανυστερόβουλους μαχητές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Τους εθελοντές που πύκνωσαν τις φάλαγγες του Λαϊκού Στρατού στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά της σκλαβωμένης απ τους Ούνους πατρίδα. Και ενώ απελευθέρωσε την πατρίδα και συνέβαλε τα μέγιστα στην νίκη του συμμαχικού αγώνα κατά του φασισμού, βρέθηκε αντιμέτωπος με εναν εμπειροπόλεμο Νέο κατακτητή. Τούς Αγγλους αποικιοκράτες. Εναν αντίπαλο, που διέθετε απείρως ανώτερα μέσα πυρός και η υπεροχή του σε όλα ηταν καταπλικτική και παρ όλα αυτά έμεινε πιστός στην αποστολή να λευθερωθεί επιτέλους η πατρίδα από κάθε άμεση και έμμεση εξάρτηση.
Ειναι προς τιμή του κ Καλατζή. Η πολιτική τοποθέτηση ειναι αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός. Εκείνο που εχει σημασία και πρέπει να εκτιμηθει βαθύτατα ειναι το γεγονός, οτι ξεπέρασε την προκατάληψή του και ειπε με τόλμη και με παρρησία για τον απλό, τον ενώνυμο αγωνιστή της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης Οση Αλήθεια μπορούσε απ αυτή που είδε και έζησε. Δεν τόλμησε ομως να την ολοκληρώσει δίνοντας τα του Καίσαρι στο Καίσαρι και τα του θεού στο Θεό. Οι σκέψεις και οι εκτιμήσεις αυτές, όπως και ο ίδιος τονίζει αφορούν το «ηρωϊκό και επικό» στοιχείο του Δεκέμβρη, που ειναι αποκλειστικό έργο των απλών μαχητών του ΕΛΑΣ. Και στην συνέχεια περνά η αφήγηση στο «τραγικό και μακάβριο» στοιχείο του Δεκέμβρη και τονίζει : «...Ειναι το στίγμα, το αίσχος του, οι ανέσχυντες κηλίδες του. Ολα αυτά τα κακά που μετέβαλαν την Αθήνα σε νεκρόπολη, ολοι αυτοί οι ακροτηριασμοί, ολες αυτές οι εξορύξεις ματιών, ολα αυτά τα τσεκουρώματα, προήλθαν από την ανικανότητα της ηγεσία των κομμουνιστών...». (σελ 216).
Βέβαια, ο κ Κ Καλατζής, δεν ειναι ο μόνος που μίλησε για ανατριχιαστικά εγκλήματα. Πριν απ αυτόν μίλησαν και έγραψαν πολλοί αλλοι, ακόμα πιό πολλά και χειρότερα. Ειναι οι αρχιτέκτονες που για να στηρίξουν το εγκληματικό τους έργο, να εξοντώσουν «τα ηρωϊκα παιδιά του λαού». τους «Απογόνους αντάξιων μεγάλων προγόνων», αυτούς που με «άδολη αγάπη, το πάθος και τη λατρεία της πατρίδας», αυτούς ακριβώς που άφησαν πίσω τους εκτεθεμένες τις οικογένειες στους κατακτητές και συνεργάτες και εθελοντικά εντάχθηκαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για

να πολεμήσουν για την απελευθέρωση της πατρίδας, αυτούς που ένοιωσαν την ανάγκη να εκθέσουν στη συνείδηση του κόσμου δημιουργώντας εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ενα τέτοιο μακάβριο θέαμα.
Ειναι η παλιά, αδίσταχτη και ξεσκολισμένη αποικιοκρατία που έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει τούτο τον τόπο-κλειδί κάτω απ τον έλεγχό της. Ετσι οπως στο παρελθό, δεν δύστασε να καταφύγει σε κάθε είδους δολοπλοκίες και ίντριγγες. Ετσι και τώρα δεν δύσταζε να προβεί σε κάθε είδους βρωμιές για να τον κρατήσει. Γιατί να δυστάσει τώρα; Μα ούτε και μπροστά στα πιό αποτρόπαια εγκλήματα δεν τους έβαλαν μπροστά στο πρόβλημα και αυτό γιατί τα δικαιολογούσαν πάντα πως ο,τι και αν κάνουν όποια μέσα και αν χρησιμοποιήσουν τα κάνουν για το «καλό» και το συμφέρον των «παθόντων». Τα μακάβρια θεάματα ειναι και αυτά ενα απ τα βρώμικα-όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκαν ανά τον κόσμο οι αποικιοκράτες και στη χώρα μας, οι επίδοξοι Νεοκατακτητές, σε συνεργασία με τα εσωτερικά στηρίγματα με σκοπό να εκθέσουν τους αγωνιστές και να επιτρέψουν στο εαυτό του να τους σκοτώνουν ατιμώτητα.
Τους χρειάζονταν αυτές οι μακάβριες, σκληρές και επιθετικές εικόνες, όπως σκληρές και επιθετικές ηταν και οι στρατιωτικές δυνάμεις που εν ψυχρώ εξαπέλησαν για να στραγγαλίσουν τον αφυπνισμένο, τον επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό. Ηθελαν με τις εικόνες αυτές να κατεβάσουν και το μεγαλείο του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο δικό τους επίπεδο για να αποσωβηθούν πρώτα, να αποσείσουν μετά και σε συνέχεια να μετακυλήσουν τα εγκλήματα αυτά στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ετσι ωστε να χαρακτηρίσουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ εγκλημετίες στην αρχή και αργότερα όλους όσους συμμετείχαν στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση.
Ειναι οι τυμβορυούχοι που σκηνοθέτησαν κατάλληλα σε ποσότητα, τόμες και μέσα έτσι ωστε η έκθεση Σετρίν (έκθεση που τον έκανε Λόρδο) επιβεβαίωνοντας του λόγου του «αληθές», να αποδώσει τους αναμενόμενους καρπούς. Να εχει απήχηση οχι μόνο στο εσωτερικό αλλα κυρίως στο εξωτερικό. Εκείνα τα ντουρντουβάκια οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικανοί και οι απλοί ανθρωποι έπρεπε να πεισθούν «ιδίης όμαση» τα «κακουργήματα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ωστε να πάψουν να τους θεωρούν ήρωες και να τους εκθειάζουν.
Στο εσωτερικό ο λαός το «εγκλήματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» τα ζούσε καθημερινά. Αλλωστε τα επιβεβαίωναν και τα πολεμικά ανακοινωθέντα των κατακτητών με τις απώλειες που κάθε φορά ειχαν στις μάχε με τον ΕΛΑΣ, τα συνέχαιραν και τα επιβράβευαν τα πιό επίσημα συμμαχικά χείλη και αυτός ακόμα ο πρωτομάστορας του εγκλήματος Τσιώρτσιλ, μαζί με τους ορκισμένους εχθρούς του λαϊκού κινήματος για να δικαιολογήσουν αργότερα το εγκληματικό τους όργιο.
Τα Πτώματα υπήρχαν και ηταν εκατοντάδες. Αυτοί απλώς σαν καλλιτέχνες που ηταν, τα ρετουσάρισαν. Τα πτώματα ήταν απ αυτά που σώριαζαν τα μεδραλιοβόλα των αεροπλάνων που «στριφογύριζαν δαιμονισμένα πάνω απ τον ουρανό της Αθήνας» λόγω έλλειψης αντιεροπορικών πετώντας ακίνδυνα χαμηλά, θέριζαν κυριολεκτικά τον Αθηναϊκό και τον Πειραιώτικο λαό. Ηταν απ τα κανόνια των καραβιών, τα κανόνια και τα ταχυβόλα των τάνκς. Αυτούς τους εκατοντάδες νεκρούς, δεν έπρεπε να τους χρεωθεί Νεοαποικρατική τάξη πραγμάτων. Με τόσα μαζικά, ωμά και απροκάλυπτα εγκλήματα, που προκάλεσε στο λαό η ενοπλη επέμβαση, δεν θα μπορέσουν να σταθούν και κυρίως να κυβερνήσουν για

πολύ. Και καθώς τα στηρίγματά τους στο εσωτερικό, δεν ειχαν ούτε και μια εστω περγαμηνή αγώνα για την προστασία του λαού και την απελευθέρωση της χώρας, έπρεπε να τα μαζέψουν. Και οχι μόνο δεν ειχαν, αλλα τους βάραινε και η ανοικτή συνεργασία με τους προηγούμενους κατακτητές, καθώς και οι εκατοντάδες νεκροί και υλικές καταστροφές που προκάλεσαν. Νεκρούς και καταστροφές για τους οποίους έπρεπε να λογοδοτήσουν. Επρεπε να βρούν κάποιο τρόπο να δικαιολογηθούν τόσο για τα κατοχικά, αλλο τόσο και τα όσα προκέλεσαν μέχρι τη συμφωνία της Βάρκιζα, αλλά και μέσω της πτωματολογίας και όποιων άλλων έωλων επιχειρημάτων οχι μόνο να καλύψουν, αλλα και να δικαιολογήσουν τον καινούριο κύκλο αίματος.
Επειτα η τέτοια ωμή και βάρβαρη επέμβαση τους εξασφάλιζε τη νίκη, σε ποιόν θα λογοδοτούσαν ή ποιόν ειχαν να φοβηθούν. Μετά την επάμβαση αυτοί ειχαν και το πεπόνι και το μαχαίρι. Και αυτό το σκηνικό το χρειάζονταν, αφού μόνο με αυτό μπορούσαν οχι μόνο να απαλλάξουν τον εαυτό τους για τα προγενέστερα και αυτά της επέμβασης εγκλήματα, αλλά και μετακυλώντας στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τις ευθύνες. Να το ενοχοποιούσε για εγκλήματα που δεν διέπραξε, αλλά και θα ζητούσαν, όπως και έκαναν, να τιμωρηθούν και μάλιστα αυστηρά οι ΕΑΜμο-ΕΛΑΣίτες. Αυτός ηταν ο μόνος τρόπο για να συγκαλυπτούν οι πραγματικοί εγκληματίες, αλλα και να διατηρηθεί άσβεστος ο πόθος του εμφυλίου που ηταν ο τελικός στόχος..
Κατά τους επεμβασίες Αγγλους και τους επιβήτορες της εξουσίας : «Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ήθελε να καταλάβει πραξικοπηματικά την εξουσία» και αφού ήθελε να πάρει την «εξουσία με τη βία», το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ειναι που δολοφόνησαν ομαδικά το λαό. Με τα όποια επιχειρήματα εχουν προβάλει προσπαθούσαν να πείσουν το λαό οτι, τα αγγλικά αεροπλάνα απλώς πετούσαν, τα καράβια έκαναν Μπούμ, το ίδιο και τα τάκνς έκαναν βόλτες ρυθμίζοντας την κίνηση στους δρόμους της Αθήνας και του Πειραιά. Οσο για τις χιλιάδες Αγγλους στρατιώτες έπιναν μπύρες και φώναζαν μεταξύ τους Φάκεν!
Ειναι αυτοί που έκαναν πράξη τη σύλληψη, που μετέφεραν τα πτώματα, που έκαναν τις αντίστοιχες αριστοτεχνικές τομές, σε εμφανή σημεία και την κάθε τομή με το αντίστοιχο εργαλείο. Αυτοί που τα φωτογράφησαν με αξιοθαύμαστη δεξιοτεχνία, έβαλαν το αντίστοιχο χρώμα στα επίκαιρα σημεία, ετσι που να τραβούν οχι μόνο την προσοχή, αλλά και την απήχθεια και κυρίως την εσαεί καταδίκη των κακούργων ΕΑΜοκομμουνιστών. Αυτοί που συνέλλαβαν την ιδέα της Αφίσσας μικρής πρώτα και γιγάντιες μετά. Αφίσες με τις οποίες κάλυψαν από άκρου σε άκρου την Ελλάδα. Ηξεραν τη έκαναν. Ηταν και αυτό το σκηνικό μέρος του σχεδίου και σαν μέρος έπρεπε να λειτουργήσει και να λειτουργήσει σωστά. Ετσι που να δικαιολογηθούν οχι μόνο τα διαπραχθέντα και τα όποια μελλοντικά να γίνουν εγκλήματα να χρεωθούν σαν διεπραχθέντα απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.
Ο κ Κ Καλατζής, μην τολμώντας να πεί όλη την αλήθεια για το ποιός διέπραξε αυτά τα μαζικά και απάνθρωπα εγκλήματα και ποιοί έστησαν αυτό το αποτρόπαιαο σκηνικό, το οποίο ασφαλώς πρέπει να το ειχε δεί με τα ίδια του τα μάτια για να το περιγράφει τόσο παραστατικά, το επέδωσε στην ανικανότητα της ηγεσίας και μάλιστα του ΚΚΕ. Και καλά έκανε, αφου έννοιωθε την ανάγκη να συμπαρασταθεί στους ομοιδεάτες του και κυρίως να συμβάλει και αυτός με τον δικό τρόπο στη συγκάληψη των όσων υποτίθεται είδαν τα μάτια του. Ο κ Κ

Καλατζής στην απόδωση ευθυνών, δεν πήρε υπόψη του δυό βασικά και καθοριστικής σημασίας σε αυτές τις περιπτώσεις πράγματα α) Οτι όσο ηλίθιοι και αν ηταν οι κομμουνιστές, σε καμιά περίπτωση δεν θα έδιναν ένα τέτοιο πολιτικό όπλο στους αντιπάλους του... και β) Οτι οι άνθρωποι του βουνού ούτε και να διανοηθούν μπορούσαν αυτού του είδους τα εγκλήματα, πόσο μάλλον να τα κάνουν και να τα εκθέσουν σε κοινή θέα!!!

Ανθρωποι, που από άδολη αγάπη προς την πατρίδα πομέμησαν τον εισβολέα στην Αλβανία και τους τρείς κατακτητές και βάδιζαν καθώς λέει στα χνάρια των προγόνων και την αγωνιστική παράδοση δεν κάνουν έγκλημα, για το έγκλημα. Οποιος κ Καλατζή, αγάπα την πατρίδα, αγαπά και τον λαό της. Αφου λοιπόν, δεν θα τα έκαναν όπως και ο ίδιος αποκλείει το πλιάτσικο, και αφού μοιράζονταν την μπουκιά, δεν θα έκαναν εγκλήματα για να καλύψουν την ανικανότητα. Και αν ακόμα δεχθούμε την ανικανότητα σημαίνει πως η ίδια η ηγεσία, ούτε ήθελε ούτε εκανε εγκλήματα. Τότε λοιπόν, ποιός τα έκανε; Δεν μένει παρά να να δεχθούμε οτι τα έκαναν άνθρωποι, που ηταν οχι μόνο εξω απ το ΕΑΜ, αλλά και ηταν γι αυτούς, ο μόνος τρόπος να το αμαυρώσουν πολιτικά και να το θέσουν σε διωγμό. Επρεπει αναζητούσαν τρόπο να πυροδοτήσουν την νέα φάση του εμφυλίου.

Στη καταλόγηση της ευθύνης ο κ Καλατζής, φαίνεται οτι δεν έλαβε υπόψη του ακόμα: α) οτι οι Τσώρτσιλ και Χίτλερ, όντας μέλη της διενθούς του κεφαλαίου, δεν ειχαν διαφορές οσον αφορά την εξόντωση των κομμουνιστών και γι αυτόν ακριβώς το σκοπό ειχαν υπογράψει τη συμφωνία της Λισαβόνας. Μια συμφωνία, που ενδεχομένως εκτός απ την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, να περιείχε και μια σειρά αλλά εξ ίσου εγκληματικά πράγματα β) οτι και οι εδώ πράκτορες των Αγγλων συνεργάζονταν με τους Γερμανούς, οχι μόνο για τη δημιουργία των εγκληματικών εθνοϊσμών και των ταγμάτων ασφαλείας, αλλα και να καταδίνουν οι πράκτορες τους αγωνιστές και ειδικά τα στελέχη του ΚΚΕ στους Γερμανούς και γ) Το ίδιο δεν πρέπει να ξεχνά οτι οι Γερμανοί φεύγοντας, ενώ σκότωσαν τους ανθρώπους : Διερμενείς κλπ, (που ήξεραν πρόσωπα και πράματα) άφησαν πίσω τους, εκτός απ τα τσανάκια τους και αρκετούς ειδικούς κυρίως Βουλγάρους φασίστες, με την εντολή να προβούν σε πράξεις που θα επιβάρυναν το ΕΑΜΙκό κίνημα. Αν ο κ Καρατζής, εννοεί οτι το ΚΚΕ, στάθηκε ανίκανο να εντοπίσει αυτούς και όποιους αλλους ειχαν παρεσφρείσει στο ΕΑΜικό κίνημα, με σκοπό να το εκθέσουν, πράγματι εχει δίκαιο. Ομως δεν πρέπει να ξεχνά ο κ Καρατζής και όποιος αλλος οτι αυτά τα θέματα δεν ηταν από τα εύκολα.

Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ηταν πατριωτικό εθελοντικό κίνημα και μπορούσε ο καθένας, που δεν ανέχονταν την κατοχή και ήθελε να πολεμήσει τους κατακτητές από κάποια θέση, μπορούσε να ενταχθεί χωρίς να του ζητήσουν τα διαπιστευτήριά και το βιογραφικό του κάτι που συμβαίνει με τους επιστρατευμένους.

Και κάτι ακόμα. Το ΕΑΜ, την ειχε την εξουσία και την παρέδωσε στην κυβέρνηση εθνική ενότητας. Και θα τη διεκδικούσε στις πρώτες μεταπελευθερωτικέ εκλογές τη ψήφου του λαού. Οσο συνεπώς ηλίθια και αν ηταν η ηγεσία, δεν θα χρέωνε το Λαϊκό κίνημα με αυτό το μακάβριο σκηνικό σαν αυτά που έστησαν οι συμπατριώτες του Σετρίν. Αυτά κ Καλατζή, δεν ειναι εγκλήματα που τα έκαναν αυτοί που τους τιμήσαται με τους ποιό ενδεδειγμένους ύμνους παληκαριάς και αξιοπρέπειας, που πράγματι τους άξιζαν και ειναι προς τιμή σας. Αυτοί οι

άνθρωποι που τόσο καλά περιγράψαται τον ψυχισμό και τα συναισθήματα, δεν μπορούσαν να γίνουν απ΄τη μια μέρα στην αλλα εγκληματίες. Η δουλειά αυτή θελει χρόνο, θέλει προπαίδεια, θέλει κίνητρο και ο αγώνας για την απελευθέρωση της πατρίδας δεν αποτελεί κίνητρο για εν ψυχρώ δολοφονίες. Αυτά ηταν πολιτικά εγκλήματα. Εγκλήματα που έγιναν από ανθρώπους με αντιλήψεις συλλογικής ευθύνης. Εγκλήματα διαστροφής και απεγνωσμένων ανθρώπων. Ανθρώπων, αδύσταχτων και νοσταλγών της μοναρχίας,της βασιλομεταξικής δικτατορίας και του διχασμού. Ανθρώπων που αν δεν τα έκαναν θα λογοδοτούσαν για το κακό που έκαναν στην πατρίδα συνεργαζόμενοι άγνωστο για πιό λόγω με τους κατακτητές.

Ο ΕΛΑΣ κ Καλατζή, υμνήθηκε από πολλούς και κατηγορήθηκε από ελάχιστους. ΕΛΑΣίτης ηταν ο Αλβανοχάχος και ο ΕΠΟΝίτης και σε συνέχεια ο Δηκρατικός στρατός. Ηταν ο λαός που μέσα του βογγούσε το χρέος, όπως στις μεγάλες μέρες της ιστορίας που του υπαγόρευε τα προστάγματά της. Τα προστάγματα της κάθε φορά «Τρανής Αυγής» και «μιας νέας ανάστασης χτυπάει καμπάνα» που δεν ηταν αλλα από το α) να ενθαρύνει-πείσει το λαό να μήν λυγίσει και από αυτήν τη συμφορά και β) να μην χάσει την ελπίδα της Λευτεριας. Ο ΕΛΑΣίτης σαν εθελοντής λαϊκός αγωνιστής αυτά μόνο άκουγε, σε αυτά πειθαρχούσε. Ρίχθηκε ολόσωμος στην άνιση μάχη και έδειξε στους περιώνυμους λαούς της Ευρώπης και του κόσμου πως οι Ελληνες υπερασπίζονται τα εδάφη και τη Λευτεριά τους.

Ο κ Καλατζή, και πάλι προς τιμή του έδωσε με τον δικό του τρόπο τα δομικά στοιχεία που χαρακτήριζαν τον ΕΛΑΣίτη. Μόνο ετσι δομημένος εθελοντικός ενας λαϊκός στρατός θα μπορούσε παρά τις στερήσεις, την πείνα και το θάνατο να αναμετρηθεί με τέσσερους αυτοκρατορικούς σιδηρόφρακτους στρατούς του Μουσουλίνι, του Χίτλερ, του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν, που τον χτυπούσαν από ξηρά, θάλασσα και αέρα και τους αναρίθμητους εσωτερικούς συνεργάτες που τον πολεμούσαν στο πλευρό τους.

Τα εγκλήματα αυτά τα έκαναν οι Νεοαποικιοκράτες Αγγλοι, για να ξανά ανεβάσουν στην εξουσία τους προπολεμικούς τους υπαλλήλους και αυτοί να ξανά γίνουν τα αφεντικά. Τα έκαναν άνθρωποι που τασσόμενοι στο πλευρό των νεοκατακτητών ηταν σίγουροι και για τη νίκη των Αγγλων, αλλα και το ατιμώτητο της όποιας εγκληματικής πράξης. Αν σε αυτό προστεθεί και η υπόσχεση της αναγνώριση σαν πράξη εθνικής προσφοράς, τότε έχουμε ολόκληρο το σκεπτικό και τον τρόπος δράσης, αλλά και αυτούς που τα διέπραξαν.

Σε κανένα άλλο Εθνικό Απελευθερωτικό Κίνημα, όπως ηταν το δικό μας, δεν παρατηρήθηκε το φαινόμενο μετά την απελευθέρωση, οι ένοχοι εθνικής προδοσίας και αναξιότητας, άνθρωποι πουλημένοι στους ξένους, να καταδιώκουν και να εξοντώνουν αυτούς που έκαναν με κίνδυνο της ζώης το πατριωτικό τους καθήκον, την περίοδο που η πατρίδα περνούσε την μεγαλύτερη δοκιμασία. Την περίοδο που ηταν διαμελισμένη στα τρία και διέτρεχε τον κίνδυνο με τη βοήθεια και των συνεργατών να μετατραπεί η Ελλάδα σε επαρχία του Γ! Ράϊχ.

Ο κ Καλατζής την περίφημη πτωματολογία και τα ειδεχθεί έγκλήματα τα καταλόγισε στην ανικανότητα της ηγεσία του ΚΚΕ. Αλλοι όμως πριν απ αυτόν την καταλογίσαν στην Εθνική Πολιτοφυλακή, αλλοι στην Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκων Αγωνιστών (ΟΠΛΑ) και άλλοι στην «ξεχωριστή ευχαρίστηση που ένοιωθαν» οι πολιτοφύλακες και οι ΟΠΑΛτζίδες να σκοτώνουν! Ετσι με τον πιό

εύκολο τρόπο την τιμωρία των ολίγων προδοτών απ την Πολιτοφυλακή και την ΟΠΛΑ, την βάφτησαν «ειδεχθή εγκλήματα». Με την ίδια ευκολία μετακύλησαν την πτωματολογία σαν εγκλήματα της Ε.Π. και της ΟΠΛΑ. Αλήθεια με ποιόν τρόπο κατά τη γνώμη τους, έπρεπε να τιμωρηθούν ο χαφιές με τον σηκωμένο γιακά, ο δεδηλωμένος Γκεσταμπίτης, ο κουκουλοφόρος που σε ενα και μόνο μπλόκο έστελνε δεκάδες αγωνιστές και απλούς ανθρώπου στην κρεμάλα και τα εκτελεστικά; Μήπως έπρεπε να τους πλησιάσουν και να τους στο αυτί: σε ξέρουμε ποιός εισαι και πόσους έστειλες στην κρεμάλα, και αφού το παραδέχεσαι έλα τώρα σαν καλό παιδί που εισαι, κόψε μόνο σου το κεφάλι έτσι ώστε να μην χαρακτηριστεί ειδεχθής ο δικό μας κίνδυνος να σε βρούμε και να σε...».
Για να γίνει αντιληπτός ο τρόπος εκτέλεσης ενος προδότη-συνεργάτη των κατακτητών και ενος κουκουλοφόρους, αρκεί η περίπτωση της ανατίναξης των γραφείων της ΕΣΠΟ απ την ΠΕΑΝ. Την Αντιστασιακή οργάνωση που πρωτοστατούσε ο Παναγιώτης Κανελόπουλος και πολλοί άλλοι. Ο προδότης που κατέδωσε τους αγωνιστές της ανατίναξεις της ΕΣΠΟ, εντοπίζεται κάποτε απ τους επιζήσαντες. Συλλαμβάνεται απ τα διαφυγόντα μέλη της οργάνωσης και εκτελείται με τον πιό φρικτό τρόπο-χρησιμοποιώντας ένα σφυρί. Και κανένας ποτέ και μέχρι σήμερα ακόμα, δεν διανοήθηκε και πολύ σωστά να καταγγίλει την τέτοια εκτέλεση του καταδότη και την μέθοδο που χρησιμοποίησαν σαν ειδεχθή, ενώ αν ηταν ΕΑΜίτης, σε μια παρόμοια περίπτωση ο εκτελεστής, ο φόνος αυτός και ο τρόπος που έγινε, θα ειχε οπωσδήποτε καταγραφεί, σαν το πιό «ειδεχθέστερο έγκλημα» κατά έλληνα «πατριώτης» και ας ηταν καταδότης και ας ειχε κάνει τεράστια ζημιά στο Εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα. Και οχι μόνο θα ειχε καταγραφεί, αλλα και θα ειχε γίνει η αναγωγή του σαν τον μοναδικό τρόπο εκτέλεσης των «πατριωτών» και ας ήταν γερμανοντυμένοι αυτοί οι «υπερπατριώτες».
Ομως δεν ηταν μόνο οι παρακρατικές συμμορίες, που συνελλάμβαναν, έκαιγαν και σκότωναν τον άμαχο πληθυσμό αδιάκριτα. Μνημείο φρίκης και αίσχος αιώνιο για το τότε καθεστώς της Ελλάδας, θα αποτελεί η άγρια σφαγή μεταπολεμικά των κατοίκων του χωριού Ξηρόβρυση και των γυναικών του χωριού Στεφανίκη απ τα ίδια τα κρατικά όργανα όπως ανάφερα και πιό πάνω.
Μέσα απ τη ματωμένη πορεία των τριών χρόνων-1945-1947 , φαίνεται τόσο ανάγλυφα και τόσο καθαρά πιά, ποιοί και για ποιό λόγο σκηνοθετούσαν τα μακάβρια θεάματα και πώς μεθόδευσαν τον εμφύλιο πόλεμο. Φαίνεται ολοζώντανα, απο μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος αυτός ο νεοελληνικό δυναμισμός, οχι μόνο της Αριστεράς, όπως τούτος ο λαός-στο σύνολό του-τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώση στο Επος των αλβανικών βουνών και της Αντίστασης. Οι κομμουνιστές και οι αριστεροί ηταν το τυρί. Η φάκα ήταν η Ελλάδα να ξαναγίνει αγγλικό προτεκτοράτο και η δοσίλογη Δεξιά, που θα την παραχωρούσε να ξαναπάρει την υπαλληλική της ιδιότητα-εξουσία.
Ο πόλεμος τελείωσε, οι Αγγλοι με την υπόλογη στο λαό δεξιά κέρδισαν. Τα συμφέροντά τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγνη, ότι ηταν «υποχρεωμενος» να κάνει και να δώσει το έκανε και το έδωσε. Τωρά πιά ήρθε η δικής τους ώρα, το λαό δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαό, ο μέγας, ο απαράμιλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να

δουλεύει όπως πάντα και να μήν μιλάει. Και εμφύλιος πόλεμος ηταν ο μόνος τρόπο που μπορούσε να τα επιβάλει όλα αυτά γι αυτό και τον έκαναν.
Μέχρι της 15 Ιουλίου το 1946, οι συμμορίες, το στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος συνεπικορούμενοι απ το επίσημο κράτος συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, έκαιγαν και σκότωναν όποιον, όσους και όταν ήθελαν. Το κακό όμως ειχε παραγίνει. Η αγανάκτηση του κόσμου φούντωνε. Ο λαός ζητούσε να νοικοκυρέψουμε την πατρίδα, ζητούσε συμφιλίωση και ειρήνη. Ειχε αρχίσει να κλείνει το χάσμα. Ηδη τα πρώτα συνοικέσια ξανά έφερνε το λαό κοντά. Οι βάσεις ομως για μαζικότερες συλλήψεις, βασανισμούς και εκτελέσεις ειχαν δημιουργηθεί. Επρεπε να παρθούν και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα να δικαιολογηθούν τα παλιά εγκλήματα και να καλυφθούν τα νέα να διαπραχθούν. Επρεπε στο εξής οτιδήποτε γίνεται να εχει έστω την επίφαση της νομιμοφάνειας και τα έκτακτα μέτρα ηταν αυτά, που θα κάλυπτε τα παλιά και θα «νομιμοποιούσαν» την μαζική σχεδιασμένη εξόντωση.
Τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία, που οχι μόνο θα επιτάχυναν και θα την έκαναν μαζικότερη την εξόντωση, θα έδινε και την «νομική» κάλυψη στα οποια εγκλήματα.
Τα έκτακτα μέτρα «ψηφίστηκαν» στις 16 του Ιουλίου του 1946 και ίσχυαν μέρχι στις 14 Ιουλίου του 1974. Επι 28 ολόκληρα χρόνια η μεταπελευθερωτική εξουσία στην Ελλάδα, στηρίζονταν σ αυτά τα έκτατα μέτρα, τις χιλιάδες των εξορίστων και φυλακισμένων, τις εκατοντάδες νεκρών και την ερήμωση της υπαίθρου. Στο ασύδωτο παρακράτος και στους ξένους στηρίχθηκε και κυβερνήθηκε η χώρα απ την δοσίλογη δεξιά με ένα και μοναδικό σκοπό και στόχο : πως θα εξοντώσουν το ΕΑΜικό Λαϊκό κίνημα για να κρατήσουν την Ελλάδα, σφιχτά και αποπνυχτικά δέμενη στο δικό τους άρμα και τα συμφέροντα τους και πως θα παραμείνει παντοτεινά «το αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα».
Κανένας δεν μπορεί να πεί με βεβαιότητα, ποιοί αλλοι λόγοι εκτος απ την εξόντωση των αγωνιστών, που θα έμπαιναν εμπόδιο στη πραγματοποίηση των σχεδίων τους, υποχρέωσαν το επίσημο κράτος να ψηφίσει τα έκτακτα μέτρα πέρα απ το να καλύψει και «δια του Νόμου» πλέον τις συμμορίες, το πολιτικό και στρατιωτικό παρακράτος και το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων. Και αυτό γιατι οι συμμορίες και παρακράτος δρούσαν κατά βούληση, ανεύθυνα και ατιμώρητα. Αν έκαναν μερικές παραχωρήσεις ακόμα στο πιό πάνω συναγελαζώμενο παρακράτος με το πάντρεμα που ειχαν με το επίσημο κράτος, δεν θα χρειάζονταν αυτή η πολιτέλεια. Αυτοί που έζησαν τα γεγονότα ειναι σίγουρο θα έλεγαν οτι η δουλειά θα γίνονταν εξίσου καλά και χωρίς τα έκτακτα στρατοδικεία. Εκτός πιά και ήθελαν αυτό το όργιο βίας, αυτήν τη φρίκη, αυτό το πολλαπλό καθημερινό έγκλημα, να του δώσουν μια επίφαση «νομιμότητας» ή αν τους πίεζε ο χρόνος και έπρεπε η εξόντωση να ειναι πιό μαζική και συγκεκαλυμένη.
Η Αγγλικη ηγεσία, σαν Ιμπεριαλιστική δύναμη και κατακτητές που ηταν γνώριζαν οτι κανένα Εθνικό-Λαϊκό Κίνημα, δεν νικιέται στρατιωτικά, αλλά μόνο κοινωνικό-πολιτικά και κυρίως ηθικά. Ζώντας από κοντά (και μέσω των ...) από μέσα το ΕΑΜ, γνώριζαν οχι μόνο το εύρος και την επιρροή που ειχε το ΕΑΜ στο λαό, αλλά και πόσο βαθιά πίστευε στο πρόγραμμά του ο λαός για μια Ελεύθερη, Εθνικά Ανεξάρτητη και Δημοκρατική Ελλάδα μεταπελευθερωτικά. Γνωρίζοντας λοιπόν,

την απήχηση που ειχε το ΕΑΜ στο λαό και κυρίως στη Νεολαία, καθώς και το γεγονός οτι αυτοί σαν στρατός κατοχής που ηταν, θα έφευγαν κάποια μέρα απ την Ελλάδα. Για να συνεχίσει λοιπόν, και μετά την αποχώρησή τους η διασφάλιση των συμφερόντων, έκριναν οτι οι λογαρισμοί με το λαϊκό κίνημα οπως ηταν ΕΑΜικό, δεν ηταν υπόθεση που θα ξεκαθάριζε μέσα σε ένα δυό χρόνια και κυρίως μόνο μέσω της στρατιωτικής ηττας, αλλά θα τραβούσε σε μάκρος. Γνωρίζοντας οτι συνασπισμένη αντιδραστική η ελληνική ηγεσία απ μόνη της, δεν μπορούσε να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.
Γνωρίζοντας ακόμα τις τεράστιες ευθύνες, που ειχαν οι πολέμιοι της Αντίστασης, την αφερεγγυότητά τους στο λαό, την απλυστία για εκμετάλλευση και συνεπώς, την γρήγορη χρεωκοπία στα μάτια του λαού, πίστηκαν οτι εκτός απ την στρατιωτική ηττα, τον εξοπλισμό με όπλα, την οικονομική βοήθεια και την πτωματολογία, την διόγκωση του παρακράτους και την πληθώρα των συμμοριών, έπρεπε την ένοπλη ήττα του ΕΑΜ, να την θωρακίσουν-κατοχυρώσουν και με διάφορους Νόμους. Νόμους, έκτακτους μεν στη διατύπωση μακρόχρονοι ομως σε ισχύ και χρήση. Γι αυτούς τους λόγους ηταν απαραίτητα τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία και κυρίως εκτός απ τη συστράτευση του ήδη πολύμορφου παρακράτους και επιστράτευση νέων συμμοριών. Και στο βαθμό που ηταν δυνατόν μέσω της απειλής και αυτής της ίδιας της ζωής να οργανώσουν κάποια τμήματα από αριστερούς να πολεμήσουν αργότερα τον Δημοκρατικό στρατό.
Αυτό που δεν μπόρεσαν να κάνουν με τους απλούς ανθρώπους το έκαναν με τους πολιτικούς κρατουμένους φαντάρους και κυρίως τους αξιωματικούς στη Μακρόνησο. Οργάνωσαν τα λεγόμενα ΕΤΑΞ : Ενοπλα τμήματα Αξιωματικών τα οποία τα έστειλαν να πολεμήσουν τον ΔΣΕ ξεκινώντας από τη σκέψη πως, άλλη γλύκα έχει να πείσεις-βάλεις ή και να υποχρεώσεις τον χθεσινό συναγωνιστή να πολεμά τον σημερικό αγωνιστή.
Ειχε φτάσει σε τέτοιο σημείο η αυθερεσία, η λευκή τρομοκρατία και τα βασανιστήρια, που για να περιοριστεί, αν οχι να σταματήσει χρειάσττηκε να ξεσηκώθει η παγκόσμια κοινή γνώμη και αυτός ο Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών. Να διαματρυρηθούν για το καθεστώς της λευκής τρομοκρατίας που επικρατούσε στη χώρα.Τα βασανιστήρια που γίνονταν στις ασφάλειες για να κατασκευαστούν κατηγορητήρια και για να αποσπάσουν δηλώσεις μετανοίας. Να σταματήσουν οι εκτελέσεις. Αυτοί που ειχαν επανδρώσει αυτούς τους δολοφονικούς μηχανισμούς, ηταν αυτοί που έπρεπε να δώσουν λόγο στη διακαιοσύνη και για να μη δώσουν λόγο στη δικαιοσύνη για τις δικές τους εγκληματικές πράξεις είς βάρος της χώρας και ατόμων χρησιμοποιήθηκαν γι αυτό το σκοπό. Αντι για τη δικαιοσύνη η τέτοια άλογη χρήση, τους εξασφάλισε την ατιμωρησία και τους διασφάλισε κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη και αξιώματα. Συναγελάστηκαν με τους ομοίους τους για να ηττηθούν αυτοί, που θα τους οδηγούσαν στη δικαιοσύνη για συνεργασία, δοσιλογισμό και πολλούς για αισχάτη προδοσία κατά της πατρίδας. Ηταν αυτοί που ήθελαν και συνέβαλαν να μετατραπεί η Ελλάδα σε επαρχία του Γ ! Ράϊχ!, και τώρα οι αποφάσεις για το πώς θα κυβερνηθεί η Ελλάδα, θα παίρνονταν οπως παλιά στο Λονδίνο.
Σήμερα κάποιοι υποστηρίζουν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά. Περασμένα «ξεχασμένα» λένε. Αλλωστε εχουν περάσει και πολλά χρόνια από τότε.Τι να τα ξαναθυμόστε τώρα. Επειτα οι καιροί μα και οι άνθρωποι ακόμα εχουν αλλάξει.Το

ζητούμενο δεν ειναι να ξεχάσουμε, τη μνήμη που αποτελεί τον άγρυπνο φάρο της συνείδησης. Και για να έχουμε μνήμη δεν πρέπει να ξεχνάμε. Η καταγραφή των γεγονότων ειναι μιά αδήρητη ανάγκη για τη χώρα και την δημοκρατία να γραφτεί σωστά και τεκμεριωμένα η ιστορία. Και αλήθεια και ιστορία κατά το Vico «ειναι ο,τι υπάρχει». Η αλήθεια ομως των πραγμάτων ειναι αυτή πολλές φορές που μας πικραίνει... Χρέος λοιπόν, σε οσους έλαχε ο κλήρος να ζήσουν γεγονότα να τα καταγράψουν για να γίνει κατανοητό, οτι τη μοίρα μας σαν λαού και έθνος, βρίσκεται στα δικά μας χέρια και οτι το μέλλον μας, δεν θα διαμορφωθεί από εξωγενείς παράγοντες, αλλα από εμας τους ίδιους.
Η ιστορία ειναι το εργαλείο με το οποίο επικοινωνούμε με το παρελθόν, ο τρόπος που γράφτηκε και γράφεται δεν βοηθάει. Και δεν βοηθάει γιατί η ιστορία μας μέρχι σήμερα λέει : «ειχαμε την τάδε εποχή διχασμό» ή «παλινόρθωση της μοναρχίας». Το «καβάλα πάει στην Εκκλησιά, καβάλα προσκηνάνε», ή «ειχε ασημένια πέταλα καρφιά μαλαματαίνια» κτλ. Δεν εξηγεί όμως τους πραγματικούς λόγους και κυρίως γιατί και ποιός φταίει, ποιός οφελείται και ποιός χάνει, αν τιμωρήθηκε και πόσο ο φτέχτης, αν αναγνωρίστηκε και εκτιμήθηκε η συμμετοχή και η προσφορά σ αυτούς που πρωτοστάτησαν. Δεδομένα που μας οδήγησαν στο διχασμό ή στην παλινόρθωση της μοναρχίας.
Οι νέες γενιές δεν διδάσκονται την ιστορία κριτικά, ωστε να εχουν την εμπειρία του παρελθόντος, δεν ξέρουν την νεότερη ιστορία στις πραγματικές της διαστάσεις. Δεν ξέρουν τίποτε σχεδόν για τα δύσκολα κατοχικά χρόνια και τα αμέσως μεταπελευθερωτικά, ωστε να βγάλουν τα αναγκαία συμπεράσματα και διδάγματα. Διδάγματα, που θα βοηθήσουν οχι μόνο στο να μήν επαναληφθούν οι διχασμοί, οι παλινορθώσεις και οι εμφύλιοι πόλεμοι αλλα και να διατηρηθεί η ψυχική ενότητα που ειναι το προατούμενο για την δημιουργική δράση του λαού σαν ενα ενιαίο σύνολο.
Ακόμα μεγάλη σημασία εχει και η συγγραφή της κατά τόπους και Νομούς ιστορία. Βέβαια η Εθνική Αντίσταση ειχε πανελλαδικό χαρακτήρα, με γενικά γνωρίσματα ως προς τον αντικειμενικό σκοπό. Οι τοπικές όμως οργανώσεις και οι ένοπλες μονάδες για πολλούς αντικειμενικούς λόγους και ειδικά για λόγους στρατηγικής σημασίας του χώρου δράσης, ειχαν να αντιμετωπίσουν, εκτός απ τα γενικά και ορισμένα ιδιόμορφα προβλήματα όπως: πχ αυτά της Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ που με έδρα τη Βέροια. Η Μεραρχία αυτή, ειχε εκτός απ τα γενικά και την ευθύνη του μοναδικού σηδιροδρομικού και οδικού άξανα που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική. Απο τη Γευγελί μέχρι τα τέμπη. Η Μεραρχία αυτή αντιμετώπιζε εντελώς διαφορετικά προβλήματα σε σχέση με αυτές της Ανατολικής Μακεδονίας, της Πίνδου και της Πελοποννήσου.
Το ίδιο και οι πολιτικές οργανώσεις, που έπρεπε να ανταποκριθούν και στα γενικά, αλλα και τις πρόσθετες ανάγκες αυτής της τοπικής ιδιομορφίας. Μα και όταν άρχισε η αποχώρησει των Γερμανών οι ευθύνες της λόγω της γεωγραφικής θέσης ηταν εξ ίσου μεγαλύτερες. Επρεπέ να ανταποκριθεί στις πρόσθετες ανάγκες του σχεδίου «Κιβωτός» που πρόβλεπε στο να μήν επιτρέψει να φτάσουν συντεταγμένοι και στο συνολό τους οι Γερμανοί στο δυτικό μέτωπο.
Το κείμενο αυτό, οπως γράφω και σε αλλο σημείο, δεν αποβλέπει στο να ξύσει πληγές του παρελθόντος. πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Προσπαθεί να εξιστορήσει μερικά πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που εχουν λάβει

χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Γεγονότα που δεν τα αμφισβητεί κανείς οτι έγιναν, οσο σκληρά, καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν ειναι πρέπει να μνημονευθούν. Και πρέπει γιατί, ειναι αυτά που θα φωτίσουν το παρελθόν, αλλά και θα βοηθήσουν τον ιστορικό να τα καταγράψει σαν παράδειγμα προς αποφυγεί. Να καταγράψει τη δράση του παρακράτους. Απο ποιούς αποτελούνταν και για ποίον ακριβώς λόγο έδρασε, ασύδωτα ,ανεύθυνα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα.Του παρακράτους που λειτουργούσε βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου και ποιοί ηταν αυτοί που έδιναν το δικαίωμα στο παρακράτος, να προβαίνει σε πράξεις που δεν θα μπορούσαν για κανένα λόγο να δικαιολογηθούν: αυθέρετες συλλήψεις, φρικτά βασανιστήρια, δίκες και καταδίκες αθώων πολιτών. Στους καλοπληρωμένους χαφιέδες να μπορούν τον πρώτο τυχόντα χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια, να τον μετατρέπει σε κρατούμενο, οπως τον αδερφό μου και σε συνέχεια κατηγορούμενο στηριγμένο σε βασανιστήρια, που με την κατάλληλη επιξεργασία να μετατρέπονται σε κατηγορητήρια με περιεχόμενο το ανύπαρκο έγκλημα ή κάποια αλλη κολάσιμη πράξη και για αυτά τα έκτακτα μέτρα ακόμη.
Με το χρόνο λένε-με, η πληγή κλείνει. Μένει ομως η ουλή στο σώμα και την ψυχή. Μένει για να σου θυμίζει αυτό που ακριβώς θέλησεις με το χρονό να ξεχάσεις.
Αναμφισβήτητα ειναι μεγάλος ο πόνος σε στιγμές εύχριστες να θυμάσε τη δυστυχία σου. Να θυμάσε τα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μήν μπορείς να τα αποφεύγεις. Και δεν μπορείς γιατί αυτές οι θύμισες ειναι βιωμένες και προέρχονται απ έναν άλλο κόσμο. Ενα κόσμο που οχι μόνο δεν σου αναγνώριζαν το δικαίωμα να υπάρχεις, αλλά ούτε και το δικαίωμα να σκέφτεσαι. Ενα κόσμο που δεν σου επέτρεπαν να σου ανήκει και αυτό ακόμα το κουφάρι. Ενα κόσμο κλεισμένο πίσω από ψηλά πανύψηλα κάστρα, με βαριές σιδηρόπορτες και σκοτεινά κελιά. Απο ενα κόσμο προγραμμένων. Απ τον κόσμο της μεταπελευθερωτικής Ελλάδας. Απ τον κόσμο της φυλακής. Απο ενα κόσμο, που για να διατηρηθείς ζωντανός έπρεπε να πείθεις καθημερινά τον εαυτό σου οτι εισαι Ανθρωπος, για να μη σε εγκαταλείψει η έμπνευση, η δημιουργία και ο οραματισμός. Να μή χάσεις την πίστη στον Ανθρωπο, το κέφι και το όραμα. Να κάνεις την πίστη στον Ανθρωπό, όραμα και το κέφι, κινητήρια δύναμη ζώης.
Ολοι αυτοί οι Ανθρωποι την αγαπούσαν την ζωή.Την αγαπούσαν σαν το όμορφο και ώριμο φρούτο που στάζει γλυκό χυμό.Την αγαπούσαν και δεν ήθελαν να χάσουν ούτε μια σταγόνα απ τον χυμό της. Κι ομως οι άνθρωποι αυτοί που αγωνίστηκαν για μιά ζωή αντάξια του Ανθρώπου, κάθε πρωϊ οταν έβγαιναν απ το σπίτι δεν ήξεραν αν θα γυρίσουν και μετά τη σύλληψη όταν έβγαιναν απ τις τρύπες-κελιά δεν ηταν πάντα τόσοι οσοι ειχαν μπεί το βράδυ. Κάποιοι έλειπαν...Το χρέος προς την πατρίδα δεν τελειώνει ποτέ
Οπως το επιβεβαιώνει και η ταυτότητα μου λέγομαι Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος Παλληκάρια.
Γεννήθηκα στις 23 Ιουλίου του 1923, στη Βέροια στην οδό Βερμίου 22. Ο Πατέρας μου ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τα τρία μεγαλύτερα αδέρφια μου με τις μεταφορές-καραβάνια. Πριν καλά καλά τελείωσω το Δημοτικό, το Σεπτέμβρη του 1935, οι γονείς μου με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Πρίν κλείσω χρόνο στη δουλειά, στις 4 Αυγ/του του 1936, ο Μεταξάς, το Παλάτι και οι ξένοι επέβαλαν στη χώρα δικτατορικό καθεστώς.Την επόμενη μέρα στο χώρο αυτού του επαγγέλματος τα πράγματα, δεν ηταν όπως την προηγούμενη και αυτό γιατί

την επομένη της δικτατόρίας, πολλοί Μαστόροι και καλφάδες δεν ήρθαν στη δουλειά οπως τις άλλες μέρες. Και δεν ήρθαν γιατί το βράδυ της 4ης Αυγ/του ειχαν συλληθφεί και κρατούνταν στη Ασφάλεια. Σε λίγες μέρες οσοι απ τους συλληφθέντες έκαναν δήλωση «μετανοίας» ύστερα από μερικές μέρες αφέθηκαν ελεύθεροι και επανήλθαν στη δουλειά, ενώ οσοι δεν δέχθηκαν να κάνουν δήλωση πήραν το δρόμο της εξορίας. Συλλήψεις έγιναν και στα αλλα επαγγέλματα οπως: Ραφτάδες, Κουρείς, Φουρνάριδες κλπ. Συνέλλαβαν ακόμα και απλές νοικοκυρές.
Το γεγονός αυτό οπως ηταν φυσικό οχι απλώς σχολιάστηκε δυσμενώς απ ολους, αλλά απ ό,τι θυμάμαι έβαλε και τον καθένα μπροστά στο πρόβλημα, γιατί έγινε η δικτατορία, και για το που οδηγείται η χώρα. Βεβαιά και στην οικογένειάς μας, άκουγα τον πατέρα μου να μιλά συχνά για τη δημοκρατία και τα μεγάλα μου αδέρφια κυρίως τον Αντώνη, που ηταν και ο πιό μεγάλος, που την εποχή εκείνη ηταν στο σπίτι να διαμαρτύρεται για μερικά πράγματα, δεν καταλάβαινα ομως και τόσο καλά για πιό λόγο και πράγματα διαμαρτύρονταν. Η Δημοκρατία έλεγε ο Πατέρας μου ειναι σαν την Ελευθερία: Την Ελευθερία δεν την χορταίνει ο Ανθρωπος. Οση και αν του δώσεις θέλει και άλλη και αυτό γιατί μόνο ελεύθερος νοιώθει Ανθρωπος.
Μετά την επιβολή της δικτατορίας κυρίως αυτοί που έκαναν δήλωση και παρά την «δήλωση-υπόσχεση», οτι δεν θα ειχαν καμιά σχέση πλέον με τις κομμουνιστικές ιδέες και τον συνδικαλισμό, ήταν αυτοί που οχι μόνο μου εξήγησαν από ποιούς επιβλήθηκε η δικτατορία καθώς και τους λόγους για τους οποιούς αυτή επιλβήθηκε, αλλα και ποιές θα ειναι για τη χώρα οι συνέπειες απ την επιβολή της. Και όταν το 1938, από κοινού οι αντιδικτατορικές δυνάμεις ξεσηκώθηκαν για την ανατροπή της δικτατορίας με κέντρο την Κρήτη, ηταν αυτοί που οργάνωσαν σε συμπαράσταση και εδώ πολύωρη απεργιακή κινητοποίηση. Αυτοί και όσοι δεν συνελλήφθηκαν δεν αρκέστηκαν σε αυτά, αλλα οργάνωσαν πιό εντατικά το κοπόνι της εργατικής αλληλοβοήθειας. Στο κοπόνι αυτό προστέθηκε και η βοήθεια των κρατουμένων στη φυλακή χωρίς δίκη και την εξορία.
Στην διακίνηση του κοπονιού της αλληλοβοήθειας με χρησιμοποιούσαν και μένα χωρίς να ξέρω στην αρχή για το ποιά ηταν η σημασία του. Τα κοπόνια τα πήγαινα στη Μαρία Ζιώγα αδερφή του Μπαρούτα, που την εποχή εκείνη καθόταν στον Αγιο Ανδρέα. Η Μάνα αυτή ειχε δυό παιδιά τον Μαργαρίτη και τον Βασίλη, και οι δύο Τσαγκαράδες, οι οποίοι ειχαν και οι δυό συλληφθεί και σταλεί εξορία. Τον Ιούνιο του 1940, ο Μαργαρίτης Ζιώγας μου πρότεινε να δίνει μέλος της ΟΚΝΕ,(οργάνηση κομμουνιστικής Νεολαίας Ελλάδας), αν δεν έγινα ειναι γιατί στα μέσα του Ιούλη φύγαμε παραθέρηση στο Σέλι και στη Βέροια επανήλθαμε το δεύτερο οπως πάντα δεκαήμερο του Σεπτέμβρη. Και στις 28ην Οκτωβρίου, πριν κάν προλάβουμε να συναντηθούμε η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο.
Για την ιστορία. Ο τρόπος της μεταφοράς των κοπονιών ηταν ο εξη: Τα κοπόνια μεταφέρονταν με κουτία από σπίρτα.Τα βάζαμε στο κάτω μέρος, ανάμεσα στο περίβλημα και το συρτάρι με τα σπίρτα, κρατώντας πάντα, μέχρι τον προρισμό στο χέρι ενα σπίρτο και στο στόμα ενα άναφτο τσιγάρο, ετσι ώστε σε περίπτωση κινδύνου με το σπίρτο που κρατούσα στο χέρι να το ανάψω και να πετάξω κάτω το κουτί με τα κοπόνια. Μετά την αποφυγή του κινδύνου θα γυρίζα να το πάρω. Ετσι το επάγγελμα που διάλεξαν οι γονείς μου, στάθηκε αφορμή να γνωρίσω τις ιδέες της αριστεράς και αργότερα του κομμουνισμού.

Στον Αλβανικό πόλεμο έκτος απ τα τρία αδέρφια μου που επιστρατεύτηκαν, μας επιτάξανε και οσα μουλάρια και άλογα είχαμε εκτός απ ενα που την εποχή εκείνη κούτσαινε λιγάκι. Το πήραν και αυτό αργότερα με τη δεύτερη επίταξη ζώων. Χωρίς ποτέ η πολιτεία να θυμηθεί οτι τα πήρε. Και για όσους ξέρουν ενα μουλάρι προπολεμικά άξιζε από πέντε μέχρι και δέκα χιλιάδες δρχ.
Η Γερμανία μας κήρυξε τον πόλεμο στις 6 Απριλίου 1941 και η κατάληψη της Βέροιας απ τα γεργανικά στρατεύματα κατοχής άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις πέντε το απόγευμα. Λίγο πριν απ την είσοδο των Γερμανών στην πόλη και ενω τα στούκας πετούσαν χαμηλά πάνω απ την πόλη, έφυγα απ το σπίτι να πάω σε ενα απ τα χωράφια μας, που βρίσκονταν κοντά στο σταθμό απ τη μεριά του ποταμού. Για να πάω σ αυτό το χωράφι ακουλούθησα την σημερινή οδος Σταδίου. Την ώρα που έφτασα στο υψωματακί απέναντι απ τα παλιά Σφαγεία στο βάθος του δρόμου που στρίβει για το Ταραγαροχώρι ο δρόμος, έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι Μοτοσικλετιστές και αμέσως μετά τα τάνκς. Στο μεταξύ τα Στούκας πετούσαν πάνω απ τη φάλαγγα με κατεύθυνση την πόλη. Καθώς ήμουν προϊδεασμένος χωρίς να το θέλω αναρωτήθηκα «Και τώρα τί;...».
Οταν έφτασα στο χωράφι, ειδα μερικούς γειτόνους να γύριζουν απ το σταθμό φορτωμένοι με διάφορα τσουβάλια και δέματα. Υστερα απ λίγη ώρα ρώτησα κάποιον από που τα πήρε αυτά τα πράγματα και μου απάντησε οτι στο «σταθμό άνοιξαν τις αποθήκες του στρατού και ο καθένας παίρνει ό,τι του αρέσει».
Μια και ηταν πολύ κοντά ο σταθμός απ το χωράφι, αποφάσισα να πάω και εγω να δώ τι ακριβώς συμβαίνει. Πράγματι οταν έφτασα στο σταθμό αρκετοί απ τα γύρω χωράφια και την πολή ακόμα, έπαιρναν απ τις ανοιχτές πλέον αποθήκες ο καθένας που βρέθηκε εκεί ό,τι του άρεσε: Ζάχαρη, ρύζι, σαπούνι κονσέρβες κλπ τρόφημα και διάφορα εργαλεία. Σε μιά διπλανή αποθήκη υπήρχε οπλισμός: όπλα, περίστροφα, χειρομβομβίδες, σφαίρες κλπ. Εγώ έκανα δυό δρομολόγια.Το ενα με λίγη ζάχαρη και ενα μικρό τσουβαλάκι σταφίδες και το άλλο με ενα κιβώτιο που περιείχε 9 περίστροφα και 9 κουτάκια σφαίρες για τα αντίστοιχα περίστροφα. Αφου πήρα τα περίστροφα, δεν ξαναπήγα φοβούμενος να μην με δεί κάποιος και μου τα πάρει ή και να με καταδόση. Ειχα χώσει το κιβώτιο μέσα στα χόρτα ανέβηκα στην πόλη και οταν σουρούπουσε κατέβηκα για να τα κρύψω. Μέχρις ότου νυχτώσει άνοιξα μια αντίστοιχη με το κιβώτιο τρύπα δίπλα απ την καλύβα και το καταχώνιασα μέσα. Δεν υπήρχε κίνδυνος να καταστραφούν γιατί εκτός του οτι το εξωτερικό ξύλινο κιβώτιο ηταν διαποτισμένο με «γράσο» το εσωτερικό ηταν από χοντρή γαλβανιζέ λαμαρίνα.Την ύπαρξη αυτού του κιβωτίου δεν την γνώριζε κανένας αλλος. Στο μεταξύ γύρισαν απ το μέτωπο και τα τρία μου αδέρφια. Ευτυχώς αρτημελείς.
Γύρω στα τέλη του Νοέμβρη διάβασα στην εφημερίδα «Νέα Ευρώπη» μια ανακοίνωση που ζητούσε απ αυτούς που ειχαν οποιοδήποτε όπλο να τα παραδώσουν. Ανησύχησα, αλλά σε λίγο το ξέχασα.Τον Φλεβάρη του 1942 τα πράγματα έσφυξαν και η μια ανακοίνωση διαδέχονταν την αλλη. Τώρα πλέον οι ανακοινώσεις δεν αρκούνταν στο να τα «παραδώσουν». Συνέχιζαν οτι «οσοι δεν θα τα παραδώσουν οχι μόνο θα τιμωρηθούν, αλλά θα τιμωρηθούν αυστηρά-παραδειγματικά» και κάτω απ την ανακοίνωση ενα μικρό χωρίς κανένα σχόλιο έλεγε «οτι πριν από μερικές μέρες εκτελέστηκαν δύο κάτοχοι όπλων ενα στη

Θεσσαλονική και ενα στην Αθήνα». Υστερα απ αυτό άρχισαν να με ζώνουν τα φίδια με τη σκέψη μήπως και με ειδε κάποιος οταν τα έκρυβα.
Στο χώρο των Τσαγκαράδων ειχε αρχίσει το ψού-ψού και ο ενας έψαχνε να βρεί τον αλλο. Δεν πέρασε πολύς καιρός καθώς έβγαινα απ το σπίτι με πλησίασε ο πρώην μαστοράς μου Κωσταντίνος Σαβουλίδης του Δημητρίου, λοχίας και στραυματίας στον Αλβανικό πόλεμο. Αυτός ειχε κάνει δήλωση και μου έκλεισε ενα ραντεβού. Πήγα και αφού συζητήσαμε διάφορα σχετικά με την κίνηση του κουπονιού, το κακό που μας βρήκε και τη συμπεριφορά των Γερμανών, μπήκε και το θέμα αν γνωρίζουμε κάποιον που να εχει κρύμενο κάποιο όπλο.
Για άλλη μια φορά τα φίδια άρχισαν να με ζώνουν και με έζωναν γιατί τίποτα δεν ηταν ακόμα ξεκάθαρο ποιός ειναι ποιός. Και δεν ήξερα γιατί εγώ, μετά την επιστράτευση και των τριών αδερφών και την επίταξη των ζώων, ειχα προπολλού σταματήσει να δουλεύω Τσαγκάρης. Κάθε μέρα που περνούσε τα πράγματα έσφυγγαν.Τώρα πιά τα φίδια κάθε μέρα που περνούσε δεν με έζωναν μόνο αλλά άρχισαν και να με τρώνε. Αρχισα να κατεβαίνω πιό συχνά στο χωράφι για να δώ, αν τα πράγματα εξακολουθούν να ειναι όπως τα άφησα. Τα πάντα ηταν στη θέση τους.Τίποτε το ξεχωριστό δεν ειχε συμβεί. Αυτό όμως δεν έλυνε το πρόβλημα. Επρεπε να βρεθεί κάποια λύση.
Τα αδέρφια μου πριν μας επιτάξουν τα ζώα στο αλβανικό πόλεμο ηταν αγωγιάτες-κυρατζίδες. Οι κυρατζίδες λόγο της φύσης της δουλειάς: κλέφτες, λύκοι, ξενητιά κλπ πολλοί οπλοφορούσαν. Γι αυτόν ακριβως το λόγο στο σπίτι μας προπολεμικά υπήρχε ενα περίστροφο.
Μια μέρα γυρνώντας στο σπίτι από μιά σύσκεψη στην οποία διαμορφώνονταν η ίδρυση της οργάνωσης του ΕΑΜ ΝΕΩΝ, ο ομιλητής επανέφερε το θέμα των όπλων. Τωρά πιά τα πράγματα ειχαν ξεκαθαρίσει. Ξέραμε ποιός ειναι ποιός. Οταν γύρισα στο σπίτι ρώτησα τον μεγάλο αδερφό μου Αντώνη, που να βρίσκεται άραγε εκείνο το περίστροφο. Η απάντηση του ηταν οτι το «έδωσα». Και οταν του είπα οτι δένει κανείς όπλο αυτήν την εποχή; Μου απάντησε οτι «εκεί που το έδωσε» και σίγουρος ειμαι και καλό ρόλο θα παίξει. Αυτό ηταν. Αμέσως ξαλλάφρωσα.Τώρα πιά θα μπορούσα να τον κάνω κοινονό του επτασφράγιστου μυστικού μου.
Ετσι μόλις μου δώθηκε η ευκαιρία του άνοιξα την καρδιά μου. Με συνεχάρει και μου ειπε οτι αυτές τις μέρες θα συναντηθεί με τον άνθρωπο, που έδωσε αυτό που ειχαμε στο σπίτι και αφού «τακτοποιηθεί» το θέμα, θα με ειδοποιήσουν και μένα για να τα πάρουν. Πράγματι ύστερα από καμιά 15νταριά μέρες πήγαμε και τα πήραμε. Μαζί με τον αδερφό μου ηταν ο Γεώργος Ζαρκάδας και ο Δήμος Μαζαράκης. Δίπλα στην ποταμιά περίμενε και ενας άλλος με ενα γαϊδουράκι. Εβαλαν το κιβώτιο επάνω και αφού πέρασαν το ποτάμι όλοι μαζί χάθηκαν απέναντι στη σκιά του μύλου του κ. Ντούφοπουλου.
Τον Γ. Ζαρκάδα, τον συνέλλαβαν την άνοιξη του 1944, στο μεγάλο μπλόκο στο στρατώνα και πέθανε απ τα βασανιστήρια στο στρατόπεδο του Παύλου Μελλά στη Θεσσαλονίκη. Το ίδιο οπως αναφέρω πιό πάνω έγινε αργότερα και με τον Δήμο Μαζαράκη.
Ετσι λοιπόν, εκτός απ την παλιά μου σχέση με την Αριστερά που ήδη με ειχαν αναζητήσει το γεγονός αυτό επιτάχυνε την συμμετοχή μου στην οργάνωση του ΕΑΜ Νέων τον Οκτώμβρη του 1942, την ΕΠΟΝ τον Φεβρουάρια του 1943 και

στον ΕΛΑΣ, τον Απρίλη του 1944, οπως φαίνεται και απ τα πιστοποιητικά αναγνώρισης της ιδιότητάς μου σαν αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης.
Κάθε άνθρωπος και λαός εχει την ιστορία του και λαός μας την δική του: Μακραίωνη και πλούσια σε προσφορά και θυσίες για τη δημιουργία του Παναθρώπινου υλικού και πνευματικού πλούτου. Το οτι η ιστορία του λαού μας εχει ρίζες αιώνων ειναι αναμφισβήτητο γεγονός. Οπως αναμφισβήτητο ειναι και το γεγονός οτι η Νεοελληνική ιστορία αρχίζει μετά το 1821. Οταν οι πρόγονοί μας αποφάσισαν να επανασυνδεθούν με αυτές τις ρίζες. Να τις ανασύρουν απ τα βάθη των αιώνων και να δημιουργήσουν κρατική οντότητα.
Το «ελληνικό έθνος» σαν Νέο ιστορικό-πολιτικό υποκείμενο ξανά εμφανίζεται ικανό οχι μόνο να αναλάβει, αλλα και να διαχειριστεί την κρίση προς την κατεύθυνση του εκσυγχρονισμού των κοινωνιών και των πολιτισμών στο χώρο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, απευθυνόμενο προς τους Ευρωπαίους, την παραμόνη της Επανάστασης, ζήτησε να σκεφτούν εκ νέου το Ανατολικό ζήτημα και ειδικά το πλαίσιο αναδιάρθρωσης των συνόρων και των σχέσεων εξουσίας για ολόκληρη τη Βαλκανική.
Η εξέγερση στη Μολδοβλαχία, η επέκτασή της στην Πελοπόννησο και σε συνέχεια η διεύρυνσή της προς τη Ρούμελη και τα νησιά του Αρχιπελάγους, θα οδηγήσει πολλούς αστούς, λόγιους και φιλέλληνες στην Επαναστατημένη Ελλάδα. Βασικός στόχος της Επανάστασης : Η εγκαθίδρυση σύγχρονου κράτους, με βάση τα σύμβολα και τις αρχές της Φιλικής Εταιρείας και τα όποια φιλελεύθερα δυτικό-ευρωπαϊκά πρότυπα που συμπύπτουν με τις αρχές αυτές. Οι ομογενείς, λόγιοι και μή, ζώντας στη Ευρώπη και έχοντας κεφάλαιο τις διακηρύξεις του Ρήγα, σαν θεματοφύλακες και φορείς των αξιών αυτών, οχι μόνο θα ενδιαφερθούν και αυτοί, αλλα πολλοί θα έρθουν στην Ελλάδα να βοηθήσουν και έμπρακτα για την επικράτηση και την επέκταση της Επανάστασης, την οργάνωση και την πολιτική ενοποίηση των τοπικών εξεγέρσεων και τη συγκέντρωση της πολιτικής εξουσία στα πλαίσια μιας «Εθνικής Διοίκησης».
Και η Νεοελληνική ιστορία μας λέει, πως το Σώμα της Ελλάδας λόγο του τρόπου συγκρότησης της Νεοελληνικής εθνικής, κρατικής οντότητας και της διακυβέρνησης απ το 1821, υποφέρει από πολλές και ανίατες αρρώστειες. Μερικές απ αυτές οπως οι εμφύλοι πόλεμοι και οι διχασμοί, οφείλονται στον τρόπο που αναγεννήθηκε το Ελληνικό κράτος και τον τρόπο που διαμορφώθηκε-στήθηκε ύστερα απ το Αστικο-Φεουδαρχικό συμβιβασμό η κρατική Αστικο-Τσιλφικάδικη κρατική εξουσία. Ενα κράτος, που πάσχιζε οχι μόνο να εδραιώσει την εθνική του υπόσταση στη μεταναπολεόντειο Ευρώπη, αλλά και να συνδέσει τους απανταχού Ελληνες με την Ελλάδα.
Η Νεολληνική ιστοριγραφία, που πατέρας της θεωρείται ο Παπαρρηγόπουλος, εμφορείται από ενα αμυντικό σύνδρομο σε όλες τις εκφάνσεις του Νεοελληνικού δημόσιου βίου. Ενα σύνδρομο που τελικά την οδήγησε σε ενα δεύτερο αμυντικό σύνδρομο. Το σύνδρομο του εθνικισμού και της ταύτισης του έθνους με την ύπαρξη της Δεξιάς και της Ορθοδοξίας μόνο. Τα δύο αυτά σύνδρομα της νεοελληνικής ιστορίας εκτός του οτι στένεψαν τους ορίζοντες των Νεοελλήνων, την έφεραν σε αντίθεση οχι μόνο με το αρχαίο ελληνικό πνεύμα που άρδευσε την οικομένη, αλλα και με τους ηγέτες της Επανάστασης, που της ειχαν δόσει αναγεννητικό, ουμανιστικό και οικουμενικό περιεχόμενο.

Σε κάθε κοινωνία λέει κάποιος που δεν θυμάμε το όμομα του, υπάρχουν οι «φρουροί της ιστορίας», σαν τοποτηρητές και θεματοφύλακες. Αυτοί που θεωρούν τον εαυτό τους οτι ειναι ιδιαίτερα ευαίσθητοι απέναντι στα λάθη όσων ειναι χαρακτηρισμένοι «εχθροί». Ο ανταγωνισμός για την εξουσία και, κυρίως για τη διατήρησή της ηταν ανέκαθεν ταυτόσημη με τον ανταγωνισμό για τη διατήρησει της κυριαρχίας επί της ιστορίας. Τον έλεγχο της ιστορίας, την ερμηνεία και τον καθορισμό ποιά και τι είδους ιστορική εικόνα θα παραδοθεί στις επόμενες Γενιές. Η παρέμβαση αυτή στην ιστορίας απ την πλευρά της εξουσίας ειναι φαινόμενο που δεν μας ειναι άγνωστο και για τη Νεοελληνική πραγματικότητα.
Αν η Επανάσταση οδηγήθηκε στον ιστορικό συμβιβασμό και τους εμφυλίους πολέμους, ειναι γιατί πολλοί απ τους ομογενείς ζώντας τα φιλελεύθερα δυτικοευρωϊκα πρότυπα, με το αιτιολογικό οτι το ιδεολογικό-πολιτικό κλίμα της Ιεράς Συμμαχίας, που ειχε συσχετίσει τον αγώνα των Ελλήνων, με τα καρμπονέρικα κινήματα της εποχής β) οι Ευρωπαϊκες χώρες δεν θα αναγνώριζαν το νεοσύστατο κράτος-Εθνος με αυτό το ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο και γ) οτι σε μια καρμπονάρικη Επανάσταση, οπως αυτή των Ελλήνων, δε θα έδιναν δάνεια, άρα και όπλα για την προστασία των δανείων, μα ούτε και τη συμπαράσταση της κοινής Ευρωπαϊκής γνώμης θα ειχε. Προκειμένου λοιπόν να τα «εξασφαλίσουν αυτά», οχι μόνο παραμέρισαν και σε πολλά σημεία τα απέρριψαν σαν καρμπονάρικα τα σύμβολα και τις αρχές της Φιλικής Εταιρείας, αλλά και άρχισαν να στήνουν τις οργανωτικές αρχές της επανάστασης με βάση τα δυτικόευρωπαϊκά πρότυπα, τα οποία πρότυπα ομως την εποχή εκείνη ειχαν αποβάλλει τα καρμονάρικα σύμβολα και απόψεις. Να συγκροτούν τοπικά πολιτεύματα όπως αυτό της Δυτικής Στερεάς και συγκάλεσαν και την Α! Εθνοσυνέλευση τον Νοέμβρη του 1821.(Μαυροκορδάτος κλπ).
Αυτή η απόκλιση οδήγησε στους εμφυλίους πολέμους και με την επέμβαση των ξένων και ειδικά των Αγγλων, οδήγησαν στο ιστορικό συμβιβασμό, των αστών με τους γεωκτήμονες τον Κλήρο και αργότρα τη μοναρχία, που θα κυβερνούσαν στην κυριολεξία την πολύπαθη χώρα για εκατόν δέκα (110) ολόκληρα χρόνια μέχρι και το Δεκέμβρη του 1974, που ο λαός με δημοψήφισμα κατάργησε οριστικά την μαναρχία. Τώρα πλεον δίπλα στα δυό μεγάλα και καταστροφικά σύνδομα, προστέθηκε και ενα ακόμη. Το σύνδομο της εξάρτησης. Ενα σύνδομο που οδήγησε στην ήττα της νεογέννητης αστικής τάξης. Μια ήττα η οποία την συνοδεύει στην απέλπιδα προσπάθεια έκτοτε.
Ειναι ιστορίκα αποδεδειγμένο οτι απ το 1821 και μετά, το πακέτο εξέγχου στον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας το ειχε η Αγία Τριάδα, που την αποτελούν α) Φεουδάρχες, β) Κλήρος γ) το Παλάτι και ελάχιστα οι αστοί. Σε αυτήν την Αγία Τριάδα, με ενα μεγάλο ποσοστό συμμετείχαν και οι ξένοι με κύριο μέτοχο ανάμεσα στους ξένους η Αγγλία, που επέβαλε και τη βασιλεία και μέσω του Βασιλιά, έλεγχε και την Αγία Τριάδα. Η Αγγλία στηριγμένη στην Αγία Τριάδα, επέβαλε τη μοναρχία οταν στην Γαλλία καρατόμησαν το βασιλιά.
Ιστορικά φορέας της Επανάστασης το 21, ηταν η νεογέννητη Αστική τάξη. Σαν νέος επαναστατικός φορέας ηταν και φορέας ενος νέου επαναστατικού προγράμματος. Ενος αστικού προγράμματος ανάπτυξης και προόδου σε σχέση με τη Φεουδαρχία. Για να καταλυθεί η χιλιόχρονη φεουδαρχία και η τεσσάρων αιώνων κατοχή απ τον πιό σκληρό εκφραστή της φεουδαρχίας, την Οθωμανική

Αυτοκρατορία και για να υλοποιήσει το δικό της πρόγραμμα ανάπτυξης και προόδου η αστική τάξη ενας μόνο τρόπος υπήρχε : να λύσει μερικά βασικά προβλήματα χωρίς τη λύση των οποίων δεν υπήρχε τρόπος να τα υλοποιήσει: α)Το περιεχόμενο-ούσια της Επανάσασης να παραμείνει Κοινωνικό-Απελευθερωτικό απ την αρχή μέχρι το τέλος και οχι μόνο Απελευθερωτικό όπως το ήθελε η αγία Τριάδα β) Το γεγονός αυτό υποχρέωνε την αστική τάξη να συγκρουστεί με την Αγία τριάδα σε όλα τα επίπεδα: ιδεολογικά, πολιτικά και κυρίως στην οικονομία και τις φεουδαρχικές δομές-παράδοση. γ) Ο μόνος τρόπος να ηττηθεί οικονομικά η φεουδαρχική κάστα ηταν η ακατάλυτη συμμαχία με τον λαό-Ραγιά. Επρεπε οχι μόνο να το διακηρύξει στο λαό-Ραγιά, αλλά και να τον πείσει οτι στο πρόγραμμά της η «Φιλική» εκτός απ τα τούρκικα τσιφλίκια, θα μοιράσει έστω και με εξαγορά στο λαό και τα τσιφλίκια των ελλήνων τσιφλικάδων, ετσι ωστε με το μοίρασμα της Γής, να μετατρέψει τους Ραγιάδες και κολίγους σε μικροϊδικτήτες, ενώ παράλληλα θα αποδυνάμωνε οικονομικά την Αγία τριάδα που ηταν κάτοχος της Γής που τη εποχή εκείνη ηταν η βασική παραγωγική δύναμη.
Μοιράζοντας τη γή θα δημιουργούσε χιλιάδες μικροϊοκτήτες ιδιοκτήτες που θα αποτελούσαν την ραχοκοκαλιά και την υποδομή πάνω στην οποία θα εδραιώνονταν αυτούσια και ανόθευτη η αστική Επανάσταση και. δ) να αφαιρέσει όλα τα προνόμια του κλήρου και τις φορολογικές επιβαρύνσεις απ τους ώμους του Ραγία, της μικρής και αδύναμης εστω μικροαστικών ομάδων, που ειχαν δημιουργηθεί στο εσωτερικό της χώρας, μα και αυτών που θα προέκυπταν μετά το μοίρασμα της Γής εστω και μόνο της τούρκικης. Το ίδιο έπρεπε να κάνει και με τις δομές και τους θεσμούς εξουσίας, που αυτή ειχε διαμορφώσει σε συνεργασία με τον κατακτητή. Χωρίς τη λύση αυτών των προβλημάτων και την στήριξη εξολοκλήρου στο λαό-Ραγιά, ηταν φύση αδύνατο να επικρατήσει η αστικό-κοινωνική επανάσταση. Ζητούμενο που και σήμερα ακόμα εξακολουθεί για την τάξη αυτή αφού και σήμερα ακόμα δεν τολμά να χωρίσει την Εκκλησία απ το κράτος και να καθιερώσει υποχρεωτικό τον πολιτικό γάμο και εθελοντικά τον Θρησκευτικό!
Η Επανάσταση του 21, πράγματι δεν ειχε μόνο το άρωμα του Διαφωτισμού, της Αναγέννησης, του Ουμανισμού και το κοινωνικό περιεχόμενο της Γαλλικής. Οι Φιλικοί γνωρίζοντας οτι η Επανάσταση του 21, εκτός απ τον εθνικό απελευθερωτικό αγώνα, θα έπρεπε να συγκρουστεί και με τις ντόπιες Φεουδαρχικές δυνάμεις, τις δομές και τους δεσμούς που οι δυνάμεις αυτές ειχαν διαμορφώθει στα 400 χρόνια της κατοχής : κοινωνικούς, οικονομικούς, διοικητικούς, εθιμοτυπικούς κλπ, που η φεουδαρχία ειχε διαμορφώσει σε συνεργασία με τον δυνάστη κατακτητή. Απ αυτήν ακριβώς τη διαπίστωση και αντικειμενική ανάγκη, οι Φιλικοί ειχαν διαμορφώσει το ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης του 21, λόγω των ξεχωριστών ιδιομορφιών να υπερέβαινει αυτό της Γαλλικής.
Η Γαλλική Επανάσταση μη όντας σε κατακτημένη χώρα, μπορούσε να νικήσει τη Φεουδαρχία με αυτό το κοινωνικό περιεχόμενο. Η ελληνική ομως, λόγω και της κατάκτησης δεν μπορούσε, εκτός πιά και ηταν αποφασισμένη να πάρει επαναστατικό δικαίω οχι μόνο την απελλευθερωμένη τούρκικη Γη, αλλα και να απολλοτριώση τα μεγάλα Τσιφλίκια και να αλλήξει τις δομές και θεσμούς πάνω στους οποίους στηρίζονταν η Αγία Τριάδα, χωρίς αυτην την προϋπόθεση δεν

μπορούσε, γιατί η αστοί σε αυτό το τιτάνιο αγώνα τον μόνο σύμμαχο που ειχαν ηταν ο λαός-Ραγιάς και την Ευρωπαϊκή διανόηση.
Οι Κοτζαμπάσηδες, οι Προεστοί και ο Κλήρος, κάτω απ την αδήριτη ανάγκη, θα έπαιρνε μέρος στον αγώνα μόνο οσον αφορά το σκέλος της απελευθέρωσης και αυτό οταν η πλάστιγγα θα έκλινε αποφασιστικά υπέρ της νίκης. Η ιστορική και κοινωνικό-οικονομική σύνθεση-διαστρωμάτωση επέβαν ο φορέας και το ιδεολογικό-πολιτικό περιεχόμενο-προσωπική ελευθερία, πολιτική και κοινωνική ισότητα κλπ-οχι μόνο ήταν αλλά και επέβαλαν να ειναι η Επανάστηση Κοινωνικό-Απελευθερωτική και οχι μόνο απελευθερωτική. Και έπρεπε να ηταν γιατί μόνο με αυτό το περιεχόμενο και στήριγμένη στο λαό-Ραγιά μπορούσε να ελπίζει οτι θα επικρατήσει. Η Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο την απελευθέρωση η εξουσία, θα περνούσε οπωσδήποτε στα χέρια της Αγία Τριάδα. Και θα περνούσε γιατί :
Για την Ελλάδα του 21, βασική παραγωγική δύναμη ηταν η Γή. Και απ την Γή, ενα μεγάλο μέρος στον νοητό ελλαδικό τότε χώρο, την ειχαν οι Ελληνες Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος. Το μεγάλο πρόβλημα συνεπώς για την ελληνική Επανάσταση, ηταν σε ποιανού χέρια θα πήγαινε η τούρκικη Γη μετα την απελευθέρωση. Σε ποιανού χέρια θα περνούσε η τούρκικη Γή που σαν την μοναδική τότε παραγωγική δύναμη, θα καθόριζε και πιό ιδεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο θα ειχε η Επανάστααση. Αν δηλ θα έμενε φεουδαρχική στη δομή ή θα μετεξελίσσονταν σε αστική.
Πράγματι η Επανάσταση του 1821, εκ των πραγμάτων ηταν κοινωνικό-απελευθερωτική στο περιεχόμενο της. Ο συσχετισμός των δυνάμεων όμως και η ιστορική συγκυρία, (Ιερά Συμμαχία, η μετατροπή της γαλλικής οχι μόνο σε Ναπολεώντια αυτοκρατορική και κατακτητική κλπ δύναμη και οι αντίξοες συνθήκες) και κυρίως το ότι οι Θεωρητικοί και οικονομικοί ηγέτες της επανάστασης, δεν ειχαν επενδυμένα τα κεφάλαιά τους στην Ελλάδα. Τα αστικά κεφάλαια και η ειλιρκινής συνεργασία με τον λαό-Ραγιά ως προς το περιεχόμενο της Επανάστασης ηταν τα δεδομένα που θα αντιπαρατάσσονταν με τη δύναμη των γαιοκτημόνων και συγκρουόμενα μπορούσαν να συμβάλουν να αναγεννηθεί απ τις στάχτες η νέα κοινωνική Ελλάδα και οχι μόνο να απελευθερωθεί.Το γεγονός αυτό ηταν καθοριστικής σημασία για την έκβαση της επανάστασης. Αν ειχαν επενδεδυμένα τα κεφαλαιά τους εδώ και αν έβαζε στο πρόγραμμά της, οτι εκτός απ την προσωπική και πολιτική ελευθερία και το μοίρασμα της εθνικής απελευθερωμένης πλέον γής στο λαό-Ραγιά, αλλη θα ηταν η πορεία έναρξης και η κατάληξη της επανάστασης.
Η υπόσχεση για το μοίρασμα της γής θα δημιουργούσε σε λίγο μια εκτεταμένη μικραστική τάξη, που θα αποτελούσε την υποδομής πάνω στην οποίας θα στηρίζονταν η οικονομικό-κοινωνική και βιομηχανική ανάπτυξη.
Τότε οι διακηρύξεις των Φιλικών-αστών δεν θα ειχαν μόνο ιδεολογική επένδυση, αλλά και ουσιαστική σύγκρουση :κοινωνικό-οικονομική. Η σύγκρουση θα έδινε τη νίκη στους αστούς και η επανάσταση θα ήταν πράγματι Κοινωνικό-Απελευθερωτική και οχι μόνο Απελευθερωτική. Η οικονομία της Ελλάδας από γεωργική-φεουδαρχικη, θα μετατρέπονταν σε αστική-εμπορό-βιομηχανική. Το γεγονός αυτό με τη σειρά του, θα περιόριζε την ξένη εξάρτηση και στο βαθμό που θα αναπτύσσονταν κοινωνικό-οικονομικά θα αποκτούσε την πλήρη εθνική

ανεξαρτησία. Δεν θα πλήρωνε ό λαός στους νέους αφέντες φόρο υποτελείας, ούτε θα υποτάσσονταν στη θέληση και τα συμφέροντα των ξένων. Και ηταν δυστυχώς αυτοί ακριβώς οι ξένοι που στο πρωτόκολλο του Λονδίνου της 22ας Ιανουαρίου/ 3ης Φεβρουαρίου 1830, που υπογράφεται απ τις τρείς Δυνάμεις, διαβάζομε: «Η Ελλας θέλει σχηματίσει εν κράτος ανεξάρτητον, και θέλει χαίρει όλα τα δίκαια πολιτικά, διοικητικά και εμπορικά, τα προσπεφυκότα εις εντέλη ανεξαρτησίαν». Αλλα... «Η ελληνική κυβέρνησις-αποφασίζουν-θέλει ειναι μοναρχική και κληρονομική...κατά την τάξιν της πρωτοτοκίας» και ο μονάρχης «...θέλει φέρει τον τίτλον : Ηγεμών κυρίαρχης της Ελλάδος``...». Και σε αλλο έγγραφο με την ίδια ημερομηνία οι τρείς πληρεξούσιοι Γαλλίας, Μ Βρετανίας και Ρωσίας αναγορεύουν τον «...πρίγκιπα Λεοπόλδο του Σάξ-Κόβοργ ``Ηγεμόνα Αρχοντα της Ελλάδας``...» Το φινέλε του Λονδίνου ηταν την εποχή που η Γαλλική επανάσταση κερατομούσε το βασιλιά να μας επιβάλουν τη μοναρχία. Τα στοιχεία ειναι του Σπύρου Μαρκεζίνη, πολιτική ιστορία της Νεότερης Ελλάδας. Αφού λοιπόν, ο Λεοπόλδος δεν μπόρεσε να εξασφαλίσει την προίκα που του συνέστησε ο Καποδίστριας να ένωση τη Σάμο και την Κρήτη με την Ελλάδα παραιτήθηκε.

Οι μεγάλες δυνάμεις όμως αγρυπνούσαν. Θέλουν την Ελλάδα υπό κηδεμονία. Και ο μόνος τρόπος να την εχουν υπό την κυριαρχία τους και ειδικά το Λονδίνο ηταν να επιβληθεί η Θεσμός της μοναρχίας. Ετσι με τη συνθήκη της 25ης Απριλίου/ 7 Μαϊου το 1832 που υπεγράφη στο Λονδίνο μεταξύ «Λουδιβίκου ελέω Θεού Βασιλέας της Βαβαρίας» και των υπουργών εξωτερικών των Δυνάμεων, προσφέρεται το στέμα στο 15χρονο γιό του «Φρειδερίκον Οθωνα», ο οποίος «θέλει φέρει το όνομα Βασιλεύς της Ελλάδος. Η Ελλάς-συνυπογράφουν- υπό την κυριαρχίαν του Οθωνα και την εγγύησις των τριών αυλών, θέλει αποτελεί κράτος μοναρχικόν ανεξάρτητον, ώς ούτο ορίζεται υπό του κατά την 3ην Φευουάριου 1830 υπογραφέντος Πρωτοκόλλου...».

Με αυτόν ακριβώς τον απλό και χωρίς πολλές κουβέντες τρόπο, η «Ελλας-συνυπογράφουν-για 110 και πλέον χρόνια ζεί, υπό μοναρχικό καθεστώς. Ο θεσμός της μοναρχία ηταν ξενόφερτος στην Ελλάδα. Σαν ξενόφερτος δεν ειχε ρίζες, ούτε δεσμούς και σχέσεις με το λαό και το χώρο. Σαν ξενόφερτος ο θεσμός η μοναρχίας για να επιβιώσει και να επιβληθεί, εκτος απ τη βοήθεια των ξένων, ηταν απαραίτητο και άρα επόμενο να δημιουργήσει διάφορες φατρίες στις οποίες θα στηρίζονταν. Αυτές ακριβώς οι φατρίες ηταν εκείνες που αποτέλεσαν την αιτία της ενδημικής πολιτειακής ανωμαλίας. Αυτή η ντόπια καμαρίλα και οι διαπλεκόμενοι αστοί Ηρακλειδείς του θρόνου, ηταν ο περιβάλλοντας χώρος μέσα στο οποίο ευδοκίμησε αυτός ο ξενόφερτος θεσμός. Με την πάροδο του χρόνου, τη στήριξη των ξένων και της ποικίλης ντόπιας καμαρίλας, τα συμφέροντα του θρόνου ταυτίστηκαν με εκείνα της πιό αντιδραστικής μερίδας του πολιτικού μας κόσμου. Ο εστεμένος ανώτατος άρχων έγινε ο ηγέτης αυτού του κόσμου της συντήρησης και της αντίδρασης και σε συνέχεια ο τοποτηρητής των ξένων συμφερόντων στη χώρα.

Από αυτήν την οικονικό-κοινωνική σύγκρουση, αν γινόταν με συντονισμένες οι δυνάμεις αστών και λαού-Ραγία, όσο και αν βοηθούνταν απ τον δυνάστη, η Αγία, τριάδα οσο χαμηλό και αν ηταν το γνωστικό επίπεδο του λαού-Ραγιά και η επίδραση που αυτή ασκούσε, νικητής θα έβγαινε η Αστικό-Λαϊκή Επανάσταση.

Η Φεουδαρχία ηταν το σύστημα με το οποίο κυβερνούσε ο κατακτητής δυνάστης την Οθωμανική του Αυτοκρατορία. Για να μήν αποσχολεί στρατό και να μην χάνει χρόνο, προκειμένου να εισπράτει τους φόρους υποτελείας, επρεπε να βρεθεί τρόπους να συνεργαστεί με την εθιμική ηγεσία των Ελλήνων, για την από κοινού εκμετάλλευση του Ραγιά. Προϋποθεση ομως για να υπάρξει αυτή η συνεκμετάλλευση, έπρεπε να υπάρχει και η ταύτιση συμφερόντων στην από κοινού εκμετάλλευση του Ραγιά. Για να πετύχει αυτόν το σκοπό ο κατακτητής βοήθησε να δημιουργήσουν και οι Ελληνες, μια σε μικρογραφία δική τους Φεουδαρχική τάξη. Και ηταν αυτή ακριβώς η ντόπια Φεουρχική τάξη που κρατούσε το Ραγιά υποτακτητικό άμεσα σε αυτούς και έμμεσα στο δυνάστη. Σε κάποια φάση αναπτυξης η τάξη αυτή συνειδητοποίησε, οτι τα συμφέροντά της έρχονταν πλέον σε αντίθεση με αυτά του δυνάστη, και οτι αν δεν ηταν κατακτημένη η χώρα, όλα τα οφέλη θα τα έπαιρνε αυτή. Με αυτό και μόνο το σκεπτικό οταν ωρίμανσαν οι συνθήκες, πήρε μέρος και αυτή την τελευταία βέβαια στιγμή και τις περισσότερες φορές με το ζόρι ή και τη απειλή και βία ακόμα στην Επανάσταση, με το σκεπτικό πάντα να προσποριστεί το αποτέλεσμα.
Τα ταξικά συμφέροντα της Αγία Τριάδας, δεν έρχοντα τώρα πλέον σε αντίθεση μόνο με αυτά του κατακτητή, αλλα και με αυτά της επερχόμενης αστικής επανάστασης, την τάξη των μικροαστών που στο μεταξύ αναπτυχθηκαν στο εσωτιρικό και των εκτός της χώρας αστών, που η Επιστήμη, η Τεχνολογία και οι νέες ανακαλύψεις οχι μόνο την έφεραν στο προσκήνιο, αλλά και το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανέθεσε το ιστορικό καθήκον, να ανατρέψει το φεουδαρχικό σύστημα ζωής της τότε κοινωνίας των Ανθρώπων, που στηρίζονταν σχεδόν αποκλειστηκά στην έγγεια ιδικτησία και στη θέση του να επιβάλει το καφαλαιοκρατικό σύστημα-καθεστώς.
Πάρα το συμβιβασμό-νική της Αγίας τριάδας, κάθε μέρα που περνούσε η αντίθεση αναμεσα στους φεουδάρχες και του ς αστούς μεγάλωνε. Κάθε φορα λοιπόν, που θίγονταν τα συμφέροντα της Αγίας τριάδας το ΣΩΜΑ της Ελλάδας, αρρώσταινε, πονούσε μάτωνε. Οι φεουδαρχό-τσιφλικάδες, έχονταν διατηρήσει-περισώσει τα ιδιοκτησιακά τους στοιχεία ανέπαφα και άθικτους τους δομικούς μηχανισμούς του φεουδαρχικού συστήματος και τον τρόπο ζωής, προκειμένου να διατηρεί τον έλεγχο της εξουσίας κατέφευγε σε διάφορα μέτρα-τεχνάσματα. Και οταν οι δυνάμεις της, που στο μεταξύ εξασθενούσαν δεν της έφταναν ζητούσε και τη βοήθεια των ξένων και με τη βοήθειά τους, έκανε ενα στρατιωτικό ή κοινοβουλευτικό πραξικόπημα ή και εναν εμφύλιο πόλεμο, να τσακίσει τις όποιες οργανωμένες αντιδράσεις.
Τα μέτρα, τα τεχνάσματα και τα μέσα που χρησιμοποιούσε, ούκ κι έστι αριθμός. Απ τα χάδια, την εξαγορά, τη διαφθορά τη διαπλοκή και την απειλη μέχρι και τον εμφύλιο πόλεμο. Την πρώτη θέση στα τεχνάσματα την εχει πάντα η απειλή, ο φόβος, το ρουσφέτη και ο εκλογικός νόμος. Τη δευτερη το εκλογικό πραξικόπημα, ο στρατιωτικός Νόμος και το στρατιωτικό πραξικοπήμα. Αυτά οταν δεν αποδίνουν τα διαδέχονταν η βία, η ανοικτή δικτατορία και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος. Ο εμφύλιος ένοπλος ή πολιτικό-οικονομικός, ειναι αυτός που ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς με τους «ατάκτους», τους «απείθαρχους» και τους ονειροπόλους οραματιστές μιας καλύτερης ζωής. Μιάς ζωής που να μπορεί ο Ανθρωπος να διατήρει την Ανθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια.

Το ωραίο ειναι οτι οι «αρρώστειες» αυτές, που οχι μόνο εμποδίζουν την ανάπτυξη της χώρας, υπονομεύουν την εθνική ανεξαρτησία, ταλαιπορούσαν το λαό, πολλές φορές τον βασανίζουν και κατά διαστήματα τον αποδεκάτιζαν. Αυτές τις δομές, αντιλήψεις και μηχανισμούς κλειδιά στην κρατική μηχανή, για τους οποίους η αστική τάξη κατηγορούσε την Αγία Τριάδα και ό,τι αντιδραστικό ειχε στους κόλπους της, οταν πήρε αυτή το πακέτο ελέγχου, δεν θέλησε για αλλη μια φορά να ξεκαθαρίσει στους λογαριασμούς με τις αντιδραστικές δυνάμεις. Αφησε άθεκτη την οικονομική της δύναμη. Αφησε ανέγγιχτους όλους τους κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς. Δεν απαλλοτρίωσε τα Τσιφλίκια και την Εκκλησιαστική περιουσία, δεν χώρησε την Εκκλησία απ το κράτος κλπ. Αφου δεν προχώρησε στην εκκαθάριση αυτών των δομών απ τα φεουδαρχικά κατάλλειπα υποχρεώθηκε αυτά τα ίδια μέτρα, μέσα και τεχνάσματα οχι μόνο άπλως να τα ανεχθεί αλλά και να τα χρησιμοποήσει κατά κώρο ενάντια στις καινούριες προοδευτικές λαϊκες πλέον δυνάμεις. Και το πιό καταπληκτικό. Τώρα ηταν αυτή η ίδια η αστική τάξη, που ταύτισε τα συμφέροντά της με αυτά της μοναρχίας

Τα τσιφλίκια και όταν η γή έπαψε να αποτελεί το μόνο παραγωγικό όπως παλιά κεφάλαιο δεν διανεμήθηκαν στους αγρότες, δεν απαλλοτριώθηκαν αλλα εξαγοράστηκαν απ το δημόσιο και χρεώθηκαν την αποπληρωμή οι αγρότες. Αν θυμάμαι καλά μέχρι το 1952 υπήρχαν ακόμα τσιφλίκια και στο Νομό μας υπήρχη και σήμερα ακόμα αυτό του Μπέη στα Πιέρια.

Αυτά ακριβώς τα ταξικά τσιφλικάδικα συμφέρονταν, που άφησε άθικτα και ανέπαφα η ηγετική ομάδα της επανάστασης, ηταν που επέβαλαν η επερχόμενη επανάσταση καίτι αστική να ειναι μόνο και αυστηρά Απελευθερωτική και να μήν εχει καμιά σχέση με το κοινωνικό-οικονομικό σκέλος. Γι αυτό και μετά τον συμβιβασμό της αστικής τάξης, που σήμαινε νίκη της φεουδαρχίας, εξαπέλησε απηνή διωγμό οχι μόνο ενάντια στους αγωνιστές, αλλα και όσους υποστήριζαν να μπεί σε εφαρμογή και το κοινωνικό-οικονομικό της σκέλος. Το σκέλος, που θα επέτρεπε στην αστική τάξη, έστω και αργά να έρθει στο πολιτικό-οικονομικό προσκήνιο για να αρχίσει ομαλά πλεόν η οικονομική, αλλά και την κοινωνική ανάπτυξη του τόπου.

Εκείνο που ίσως δεν μπόρεσε να καταλάβει η νεοσύστατη αστική τάξη ειναι ο τρόπος με τον οποίο θα χρησιμοποιούσαν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος τον ιστορικό συμβιβασμό. Τον είδαν σαν το ενδιάμεσο στάδιο ενώ στην ουσία η λέξη συμβιβασμός στις περιπτώσεις αυτές σκοτώνει και το επίθετο ιστορικός. Του δίνει την χαριστική βόλη.

Η πρώτη προσπάθεια να ανατραπεί αυτός ο σχετισμός έγινε α) το 1843, ακολούθησε το 1909, και μετά την Μικρασιατική Καταστροφή. Μερική προσπάθεια έγινε και μεταπελευθερωτικά και όλοκληρώνεται με την πτώση της χούντας. Ηταν τόσες και τέτοιες η διαπλοκές της Αγίας Τριάδας με τον παλιό δυνάστη και τόσες οι παραχωρήσεις στους ξένους για να ελέγξει την εξουσία της νεογέννητης κρατικής οντότητας, που χρειάστηκε να περάσουν 153 χρόνια για να αλλάξει ο σχετισμός στα ποσοστά ελέγχου της εξουσίας. Ο έλεγχος μπορεί να πέρασε στα χέρια των αστών, οι δομές όμως έμειναν αυτές του ιστορικού συμβιβασμού και σαν τέτοιες υποχρεώνουν και την αστική τάξη να λειτουργήσει με βάσει αυτές τις δομές. Δομές που ενέχουν και εμπλοκή στην εξάρτηση και τη διαπλοκή

Το κοινοβούλιο και οι εκλογές ειναι τα πιό χαρακτηριστηκά γνωρίσματα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και του κεφαλαιοκρατικού σύστημα παραγωγής και ζωής. Οταν οι δυνάμεις της αστικής τάξης, δεν της φτάνουν για να λειτουργήσει τη δημοκρατία, το κοινοβούλιο μέσο των εκάστοτε εκλογικών Νόμων και των υπαρχόντων δομών, ηταν και ειναι η πιό ραφινάτη κοινοβουλευτική δικτατορία. Και επειδή κάποιος θα αναρωτηθεί. Μα ειναι δυνατόν σε «πλέρια» αστική δημοκρατία (πολλοί το επικαλούνται και σήμερα αυτό το επιχείρημα), και εν όψι της τρίτης χιλιετία, να ισχυρίζεται κάποιος οτι δεν έχουμε και δεν ζούμε σε καθεστώς κοινοβουλευτικής δημοκρατίας; Η απάντηση ειναι πως, όταν μέσο των εκλογικών Νόμων, της εξαγοράς, της διαφθοράς και της απειλής κυβερνά-ασκεί εξουσία το 38 ή και το 40% ή οταν το 38% ακόμα παίρνει το 65% των εδρών, αυτό δεν σημαίνει οτι η θέληση των ολίγων επιβάλεται επι των πολλών; Πιό αλλο επιχείρημα πρέπει να επικαλεστεί κάποιος για να αποδείξει του λόγου το αληθές;
Η αστική τάξη διακηρύτει οτι η πλειοψηφία κυβερνά και η μειοψηφία ελέγχει. Οτι το κοινοβούλιο εκλέγεται και λειτουργεί με βάση αυτήν την αρχή. Οταν αυτή η αρχή καταστρατηγείται αναρωτιέται κανείς σε τί διαφέρει η ανοιχτή δικτατορία απ την κοινοβουλευτική; Και το πιό τραγικό ειναι οτι στην πατρίδα μας απ την ημέρα της παλιγγενεσίας μέχρι και σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές, ο λαός μας δεν εχει γνωρίσει τα πλεονεκτήματα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, όπως την εννοεί στις διακηρύξεις της η αστική τάξη την κοινοβουλευτική δημοκρατία. Και οταν ακόμα δεν ειναι κοινοβουλευτική δικτατορία ειναι μιά κατ επίφαση «δημοκρατία». Ειναι το ψευδεπίγραφο της δημοκρατίας.
Ο ελληνικός λαός δεν γνώρισε, δεν έννοιωσε, δεν χάρηκε, δεν βίωσε, πολυ περισσότερο δεν συμμετείχε ποτέ μέχρι σήμερα στα κέντρα που πέρνονται οι αποφάσεις, για τη ζωή του και το μέλλον της πατρίδας του. Η άρχουσα τάξη ισχυρίζεται οτι την εξουσία την αντλεί απ το λαό. Αν πράγματι την αντλούσε απ το λαό, δεν θα κατέφευγε στα παλιά γνωστά μέσα, μεθοδές και τεχνάσματα. Πολύ περισσότερο δεν θα της χρειάζονταν τα καλπονοθευτικά εκλογικά συστήματα, η εξαγορά, η διαφθορά και όλες οι μορφές σωματικής και πνευματικής βίας και κυρίως ο τελευταίος εμφύλιος πόλεμος.
Αν πράγματι αντλούσε, οπως ισχυρίζεται τη εξουσία απ το λαό θα της αρκούσε η κοινοβουλευτική δημοκρατία. Βέβαια, στα μέσα αυτά καταφεύγει όταν οι λαϊκές δυνάμεις μέσο των αγώνων βάζουν το πρόβλημα της αναδιανομής του κοινωνικά παραγώμενου εθνικού πλούτου και τον εμφύλιο πόλεμο όταν το λαϊκό κίνημα της αμφισβητει την εξουσία. Οπως όλα τα συστήματα διακυβέρνησης έχουν τα δικά τους, ετσι και η αστική δημοκρατία εχει τα δικά της ελατώμματα και κυρίως οταν δεν εξελίσσεται. Σαν προϊόν συλλογικό η δημοκρατία ειναι το πιό δισκίνητο σύστημα διακυβέρνηση. Ειναι ομως το καλύτερο, αφού μέρχι σήμερα δεν βρέθηκε ακόμα, ενας αλλος καλύτερος τρόπος διακυβέρνησης.
Ομως για να υπάρχει η αστική δημοκρατία και να διατηρείται στη ζωή και να μήν διατρέχει κίνδυνο να ανατραπεί, χρειάζεται το καθημερινό βάθεμα και πλάταιμα των δημοκρατικών δομών και θεσμών. Αν μείνει στάσιμη ενώ η ζωή τρέχει αποδυναμώνεται και αυτοανερείται και αυτοκαταστρέφεται οταν μένει επαναπαυμένη στις αρχικές της θεωρητικές δάφνες.
Με εξασθενημένο τον έλεγχο απ την Αγία Τριάδα, με διατήρησει ομως, αν οχι και με αύξηση του ποσοστού του ξένου παράγοντα και κάτω απο φασιστικό

δικτατορίκο καθεστώς φτάσαμε στο 1940. Και λέω για αύξηση του ποσοστού γιατί είχαμε φτάσει στο σημείο οι Αγγλοι να θεωρούν την Ελλάδα και τα προβλήματά της ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ τους πρόβλημα. Αυτοί και για λογαριασμό τους μας επέβαλαν την Βασιλο-Μεταξική δικτατορία τον Αύγουστο του 1936.
Με δέμενα χειροπόδαρα λαό και χώρα απ την Βασιλό-Ματαξική 4χρονη δικτατορία φτάνουμε στην 28η Οκτωβρίου του 1940. Η Ελλάδα μπαίνει στο πόλεμο κατά του φασισμού, ενώ εχει εσωτερικό καραμπινάτο φασισμό. Με άλυτα όλα τα κοινωνικό-οικονομικά και πολιτικά προβλήματα που άφησε άλυτα το 21 και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Το δίλημα που έμπαινε πλέον για τους Ελλήνες και την Ελλάδα ήταν : αν μετά τον πόλεμο θα λύνονταν και με πιό τρόπο, αυτά τα χρονίζοντα προβλήματα και αυτά που από χρόνια αποτελούσαν προϋπόθεση για να μπεί η χώρα στην πλειάδα των Ευρωπαϊκών χωρών ή αν και μετά τον πόλεμο, θα επανέρχονταν ξανά το καθεστώς της 4ης Αυγ/του.
Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών την Απάντηση στο δίλημα την έδωσε ο λαός με την οργάνωση του Εθνκο-Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια όλες τις άλλες αντίστοιχες Αντιστασιακές οργανώσεις, που ηταν απαραίτητες γι αυτόν τον τιτάνιο αγώνα που ανοίγονταν μπροστά στο λαό και τη χώρα. Οι οργανώσεις αυτές ηταν: Ο Εθνικός Λαϊκος Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), η ΕνιαίαΠανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και η Εθνική Πολιτοφυλακή (ΕΠ). Οι Ελληνες με ελάχιστες εξαιρέσεις σε πανστρατιά και έχοντας οργανώσει τις αντίστοιχες πολιτικές και στρατιωτικές δόμες μέσο της Αντίστασης, αποφάσισαν την επομένη της κατοχής οχι μόνο να απελευθερώσουν τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύσουν τα οσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη σχεδόν αστικο-τσιφλικάδικη εξουσία, ετσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξει του Β! Παγκοσμίου πολέμου, να μήν ξαναεπιστρέψει στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του.
Η Ενθική Αντίσταση του 1941-45, ιστορικά και πραγματικά ηταν η συνέχεια του 1821. Σκοπό και στόχο ειχε να ολοκληρώσει αυτό που δεν έγινε τότε λόγω του συμβιβασμού της τότε Αστικής τάξης με την Αγία Τριάδα : Να υλοποίησει μαζί με την απελευθέρωση της χώρας και το κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό σκέλος της αστικής Επανάστασης, που έμεινε έκτοτε άλυτο και έπρεπε να λυθεί. Χωρίς τη λύση αυτού του σκέλους δεν μπορούσε η χώρα να αλλάξει τις δομές, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς, που ειχε παγιώσει ο αστικο-τσιφλικόδικος συμβιβασμός.
Στην ιεράρχιση των στόχων της η Αντίστασης, την πρώτη θέση ειχε η απελευθέρωση και ο δεύτερος, να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα μόνο για μάς τους Ελληνες, να πάρουμε τα οσα προβλήματα αποσχολουν το λαό και τη χώρα στα δικά μας απολκειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε και ο τρίτος, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας, χωρίς την ξένη επέμβαση. Να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει τον ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών.

Ειναι αλήθεια οτι αυτός ο Βράχος, βρίσκεται σε ένα απ τα βασικότερα γεωστρατηγικά σημεία, τα πιό ευαίσθητα καθοριστικά και ζωτικής σημασίας αρτηριων επικοινωνίας της πάλλαι ποτέ Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Μερικοί μάλιστα τόσο το 21, όσο και το 1941-45, ισχυρίζονταν προκειμένου να δικαιολογήσουν την απραξία τους, οτι όσο θα υπάρχει Βρετανική Αυτοκρατορία, αυτή η αρτηρία θα υπάρχει και η Αγγλία θα κάνει ό,τι περνάει απ το χέρι της για να την διατηρήσει. Αρα θα κρατά και την Ελλάδα υπο καθεστώς ιδιόμορφης αποικιακής εξάρτησης και δεμένη στο δικό της γεωστρατηγικό άρμα. Συνεπώς καθε λαϊκός αγώνας ειναι καταδικασμένος να αποτύχει, αφού μετά την απελευθέρωση θα έπρεπε για να γίνει ανεξάρτητη χώρα να συκγρουστεί με την Μεγάλη Βρεττανία.

Ειναι γεγονός οτι το ενα σκέλος της άποψης αυτής ειναι σωστός. Πράγματι ο βράχος αυτό που ακούει στο όνομα Ελλάδα, βρίσκεται σε ενα απ τα πιό γεωστρατηγικά σημεία της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, μια θέση κλειδί για τα αγγλικά γεωπολιτικά και στρατηγικά της σχέδια. Συνεπώς για κανένα λόγο δεν θα άφηναν να τους ξεφύγει η Ελλάδα, απ την αλυσίδα που αποτελούσε ενα απ τους πιό βασικούς της κρίκους. Ειναι γεγονός οτι ετσι όπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ελλάδα μετά το 21, ηταν επόμενο να επικρατήσει και στην ελληνική κοινή γνώμη και ειδικά στους εκάστοτε κυβερνώντες, η άποψη οτι η Ελλάδα ειναι καταδικασμένη να δέχεται αναμφισβήτητα και άκριτα την άποψη αυτή και το ρόλο που έπαιζε τότε στη χώρα μας η Αγγλία και εξακολουθεί να παίζει τώρα για την Αμερική.

Ο ρόλος αυτός ομως, δεν ειναι ο μόνος και ο καθοριστικός, που καταδικάζει την Ελλάδα να ζεί κάτω απ αυτό το ιδιόμορφο αποικιακό υπο την Αγγλία μετά το 21 και της Αμερικής τώρα καθεστώς εξάρτησης

Εκείνο που καθορίζει την εξάρτηση ειναι οι πολιτικό-οικονομικές και κοινωνικές δομές, οι θεσμοί και μηχανισμοί εξάρτηση, που εχει σε συνεργασία με τους Αγγλους, δομήσει ο αστικο-τσιφλικάδικος συμβιβασμός, για να απολκείσει το Ραγιά, απ τα όποια δικαιώματα του αναλογούσαν απ τη συμμετοχή που στην επανάσταση και κυρίως ο συσχετισμός των δυνάμεων ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και το λαϊκό κίνημα.

Η αστική τάξη οπως το 21, για να πάρει μερικά ψίχουλα εξουσίας οχι μόνο εγκατάλειψε-πρόδωσε το λαό-Ραγιά, αλλα συντασσόμενη με τον φύση εχθρό της, την τότε Αγία Τριάδα τον πολέμησε κιόλας. Συνέβαλε και η ίδια να γίνουν δυό εμφίλιοι πόλεμοι : το 1823 και του 1824. Το ίδιο έκανε ενα μέρος της αστικής τάξης και κατοχή και στο σύνολό της μετά την απελευθέρωση.

Βέβαια, οι δομές, οι θεσμοί και οι μηχανισμοί δεν παιζαν τον ρόλο τους, αν η αστική τάξη συντάσσονταν με το λαό στην κατοχή, και έπαιρνε και αυτή μέρος στην Αντίσταση όπως της ζητήθηκε-παρακλήθηκε να πάρει-και αρνήθηκε, ή εστω αν δεν συντάσσονταν με τους φύσει εχθρούς της, την αντιδραστική φασιστική Δεξιά, το παλάτι και τους ξένους αμέσως μετά την απελευθέρωση. Αν δεν συνέδεε την υπαρξή της με τη βασιλο-μεταξική δικτατορία και με τα εγκλήματα της κατοχής, που διέπραξαν οι συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Αν συντάσσονταν με την Αντίσταση, έστω και την τελευταία στιγμή και οι Αγγλοι, επέμεναν να θέλουν να ξαναπάρουν τη θέση του επικυριάρχου που κατείχαν προπολεμικά, θα ηταν υποχρεωμένοι να ερθούν στην Ελλαδα σαν στρατός κατοχής και οχι σαν

«ελευθερωτές». Να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Πολύ περισσότερο δεν θα μπορούσαν να μετακυλήσουν τις ευθύνες του Δεκέμβρη στο Λαϊκό κίνημα. Μα και αν ακόμα οι Αγγλοι την καταλάμβαναν ένοπλα όπως το έκαναν, μια τέτοια κατοχή απ τις αγγλκές δυνάμεις, με συντονισμένες τις εθνικές δυνάμεις οχι μόνο δεν θα άντεχε στο χρόνο, αλλά θα έδεινε και οριστική λύση στην εθνική ανεξαρτησία. Η Ελλάδα δεν ηταν μόνο η Αθήνα και η Εθνική Αντίσταση ειχε άθικτες τις ένοπλες δύναμεις και το λαό με το μέρος της.
Ειναι γεγονός οτι οι Αγγλοι, εκτός του οτι ειχαν πολλά ερείσματα στο εσωτερικό και οτι η οικονομική και πολιτική επιρροή τους ηταν τεράστια ασφυκτική και μακρόχρονη. Η εξάρτηση της Ελλάδας, ξεκινούσε από το 1821 και συνεχιζόταν χωρίς καμιά διακοπή μέχρι το 1947, που μας παρέδοσε ποιός ξέρει με τί ανταλλάγματα πακέτο στήν Αμερική.
Το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο της χώρας μας ελέγχονταν απόλυτα απ το αγγλικό κεφάλαιο οικονομικά και απ την αγγλική κυβέρνηση πολιτικά. Τίποτε δεν κουνιόταν και ούτε γίνονταν χωρίς τη δική τους έγκριση. Ηταν τόση η εξάρτηση του κατεστημένου απ τους Αγγλους, που οταν ενα κομμάτι του θέλησε να ταυτιστεί με τα συμφέροντα της Γερμανίας, για να μην της φύγει ο κρίκος Ελλάδα απ την αλυσίδα της εξάρτησης εν όψη του απερχόμενου πολέμου, επέβαλε τη δικτατορία. Την βάφτησε και τη λειτούργησε φασιστικά για να μπορεί με άνεση να εξοντώσει την ηγεσία της Αριστεράς και ειδικα το ΚΚΕ που το θεωρούσε τον κύριο αντίπαλο για την μεταπολεμική περίοδο. Την χρέωσε στο κομμάτι αυτό των αστών, που ειχε ταυτιστεί με τα συμφέροντα του Χίτλερ και για να μήν συγκρουστούν τα μελλοντικά σχέδια της Δύσης, οι χιτλερικοί δεν τόλμησαν να καταγγίλουν οτι η δικτατορία ηταν Αγγλικής Εμπνευσης και επιβουλής, αφού κοινός στόχος ηταν ο κομμουνισμός. Αυτός ο κοινός στόχος για την εξόντωση των κομμουνιστών, λειτούργησε πολύπλευρα σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, και εντάθηκε μετά τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας και των αστερισμό των εθνοϊσμόν με αποκορύφωμα τη συμφωνία για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα με αντάλλαγμα να παραδώσουν οι Γερμανοί την Θεσσαλονίκη στους Αγγλους.
Ομως η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση δημιούργησε στη διάρκεια της κατοχής με τον αξιοθαύμαστο εθνικό-πατριωτικό και ενοποιοτικό αγώνα μια καινούρια κατάσταση. Μια κατάσταση πρωτόγνωρη για τον τόπο μας. Το ΕΑΜ με την ενωτική πολιτική του σφυρηλάτησε σε αυτόν τον αγώνα μια νέα, περήφανη γενιά, εμπευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά. Ιδανικά και οράματα που ειχαν φτερώσει τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Μια γενιά με αυτοπεποίθηση και θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρηση της με τους κατακτητές, το επιβεβαιώνει. Ενας αγώνας που της ειχε εμφυσήσει εκτός απ την αυτοπεποίθηση και την αυτογνωσία για το τί ειναι ικανός να κάνει για τη μεταπελευθερωτική Ελλάδα. Αν δεν επενέβαιναν ωμά, βάρβαρα και ένοπλα οι στρατιωτικές αγγλικές δυνάμεις, αλλη θα ηταν η μεταπολεμική της πορεία. Η γενιά αυτή με τον αγώνα πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, την αυτοτέλεια και την ολιγόχρονη εστω εθνική ανεξαρτησία.
Απόδειξη οτι η γενιά αυτή, θα έλυνε το θέμα της εθνικής υποτέλειας, αποτελεί το γεγονός οτι οταν μετά την αγγλική επέμβαση όλες αυτές οι κατακτήσεις κινδύνευαν, αυτές οι καινούριες δυνάμεις που ειχαν βγεί στο προσκήνιο της

ιστορία, δεν το «έβαλαν κάτω». Εδειξαν οτι ηταν αποφασισμένες να σφύξουν για αλλη μιά φορά τα δόντια και να δώσουν, οσες ακόμα θυσίες χρειάζονταν για να γίνουν αυτά τα οράματα πραγματικότητα και τότε οι Αγγλοι, απέσυραν τεράστιες στρατιωτικές δυνάμεις απ τα μέτωπα ενώ συνεχίζονταν ο πόλεμος για να ανακόψει με τη βία τα όποια όνειρα του αγωνιζόμενου λαού μας.
Οι Ελληνες ομως «πατριώτες» και οι Αγγλο-Αμερικάνοι που θεωρούσαν το λαό και την Ελλάδα τσιφλίκη τους, απο κοινού αποφάσισαν εκτός απ την ένοπλη επέμβαση κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη και το στήσιμο του σκηνικού της πτωματολογίας. Επειδή και αυτή παρά τον αριστοτεχνικό τρόπο που την έστησαν δεν έδωσε το ποθούμενο αποτέλεσμα, τότε...
Και τότε!. Ε!, τότε συνέβει ό,τι συνέβει με τον αλβανικό πόλεμο!. Το λαό τον ειχαν ετοιμάσει να νικηθεί στον πόλεμο με την Ιταλία. Ολαός ομως Νικούσε. Και οχι απλώς Νικούσε, αλλά ηταν ο πρώτος λαός που οχι μόνο έβαλε φρένο στην προέλαση του άξονα, αλλα τον υποχρέωσε και να υποχωρήσει αρκετές δεκάδες χιλιόμετρα μέσα στο Αλβανικό κατακτημένο απ τους Ιταλούς έδαφος. Και επειδή υπήρχε κίνδυνος οχι μόνο να ηττηθεί αλλα και να γελιοποιηθεί, πρόστρεξε σε βοήθεια το μεγάλο αφεντικό του φασισμού. Ο ίδιος ο χίτλερ! Οταν και αυτός άγγιξε την Ελλάδα και το λαό, που την φρουρούσε στα σύννορα, και στα Μακεδονικά οχυρά, αν δε κάηκε τσουρουφλίστηκε και τσουρουφλίστηκε πολύ και άσχημα. Και για να ολοκληρώσει τη «νίκη» στην Κρήτη, πλήρωσε της Μάνας του το γάλα που λέει ο λαός.
Ο λαός ομως δεν Νικήθηκε. Κράτησε άσβεστη τη φλόγα της Νίκης και τα ιδανικά για τα οποία ξεκίνησε τον αγώνα. Και την επομένη της «νίκης» του Χίτλερ άρχισε ξανά τον αγώνα. Ανασύνθεσε τις δυνάμεις του με τη δημιουργία της Εθνικής Αντίστασης, πολέμησε με νύχια και με δόντια τους τρείς κατακτητές και βγήκε Νικητής και απ αυτήν την αναμέτρηση. Και τότε! Ε! τότε συνέβει το παράδοξο. Ο μεταπολεμικός ραφινάτος φασισμός ο αντικαταστάτης του Μουσουλίνη, τη φορά αυτή τη θέση του την πήρε ο Σέρ Τσιώρτσιλ! Και έκανε και αυτός τα ίδια και χειρότερα απ το Μουσουλίνι και ας έλεγε οτι ηταν «σύμμαχος». Εφερε στρατό, καράβια και αεροπλάνα, τάνκς και μεδραλιοβόλα και αγνοόντας τους πάντες και τα πάντα, άρχισε αιφνιδιαστικά και αναίτια να σκοτώνει αδιάκριτα το λαό. Ο νικητής λαός ομως τα ιδανικά της λευτεριάς και τα όνειρα για μια καλύτερη ζωή τα κρατούσε σφιχτά στο μαντύλι. Ο λαός υπερασπιζόμενος τις ακατάλυτες Ανθρώπινες αξίες, τα ιδανικά για τη λευτεριά και τα όνειρα για τη ζωής δεν υποτάχθηκε. Αντιστάθηκε και οπως πάντα αγωνίζόμενος τα υπερασπίστηκε, με αποτέλεσμα και ο νέος Μουσουλίνι δεν μπόρεσε να νικήσει.
Και τότε! Ε! τότε έγινε το δεύτερο παράδοξο και τραγελαφικό! Οπως ο Χίτλερ έκανε συμφωνία με τον Τσιώρτσιλ να του παραδώσει την Ελλάδα μετά την ήττα-αποχώρηση απ την Ελλάδα, ετσι και ο «Μέγας» Τσιώρτσιλ, συμφώνησε με τον σύγχρονο χίτλερ, που τώρα τον έλεγαν Τρούμαν, με αντάλληγμα την μεταβίβαση της επικυριαρχίας του, για να τον σώσει απ την διαγραφώμενη ηττα. Και τότε ήρθε ο στρατηγός Βάν Φλίτ στον οποίο οπως και στον Αγγλο στρατηγό Σκόμπυ, οι δυνάνεις τίς αντίδρασης και της υποτέλειας παρέδώσαν στρατό και τη χώρα στον νέο αφέντη-κατακτητή. Εφερε και αυτός οπως ο Τσιώρτσι την Ούντρα, το Σχέδιο Μάρσαλ, και το «δόγμα Τρούμαν» και τους υπόλοιπους μηχανισμούς που θα κυβερνούσαν για λογαριασμό τους την Ελλάδα. Εφερε και αυτός τα δικά του

καράβια και αεροπλάνα και χιλιάδες τάκνς και κανόνια και εκατοντάδες χιλιάδες τόννους πολεμοφόδια και κυρίως τις Βόμβες Ναπάλμ, με τις οποίες θα έκαιγε οχι μόνο αυτούς που δεν άφησαν το Σέρ Τσιώτριλ να νικήσει και εξακολουθούσαν να κρατούν σφικτά στα χέρια το μαντύλι με τα ιδανικά και τα όνειρα, αλλα οπως ο Τσιώρτσιλ, ετσι και ο Τρούναν, αντιγράφοντας τον Χίτλερ στις κοσμοκρατορικές του βλέψεις, έκαψε αναίτια και αδιάκριτα το λαό και τη χώρα, προκειμένου να ξελασπώσει απ την ήττα τον συνετατέρο του.
Και επειδή το πάθημα γίνεται μάθημα. Για να μήν χρειαστεί να καταφύγουν σε κάποιο νέο παράδοξο, μετέτρεψαν τη χώρα σε φυλακή, έβαλαν σε καραντίνα τον κόσμο της Αντίστασης. Εβαλαν στην εντατική τη σκέψη και το λόγο και εντάφιασαν στα ανήλια και σκοτεινά μπρουντρούμια των φυλακών και τα ξερονήσια αυτούς, που κατά την άποψή τους μπορούναν να κρατήσουν άσβεστη τη φλόγα των ονείρων στο λαό. Και αφού έστειλαν οσους έκριναν απαραίτητους, για να τρομοκρατήσουν τους αμετανόητους στο Αγιο Πέτρο, κράτησαν σε ισχύ τα εργαλεία με τα οποία έκαναν αυτό το «εθνικό» και «θεάρεστο έργο» οπως: τα έκτακτα μέτρα, τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα και το λαό στη δυστυχία και τον κατατρεγμό, ενώ παράλληλα ετοίμασαν και μια δικτατορία σε περίπτωση που αρχίσει να διαμορφώνεται κάποιος νέος... «κομμουνιστικό» κίνδυνος.
Ο Δεκέμβρης του 1944, ανεξάρτητα από το πώς τον αξιολογεί ο καθένας και ειδικά οι ταξικοί, κομματικοί και καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι, ηταν η συνέπεια και προϊστορίας της Εθνικής Αντίστασης. Στις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, υπήρχε μια συντεταγμένη πολιτεία, που μετά την κατάκτηση απ τους χιτλερικούς, μπήκε σε μιά τελείως νέα φάση η κορύφωση της πολιτείας τους, αλλά ο πυρήνας έμεινε σχεδόν ανέπαφος. Και η διοίκηση εκφράζονας και διερμηνεύοντας τη θέληση του λαού, διαδραμάτισε ρόλο στις περισσότερες περιπτώσεις αντίθετο απ τις «οδηγίες» που οι συνεργάτες με τους Γερμανούς έδειναν.
Στη Γαλλία π χ μόνο η μεγάλη πλειοψηφία των ανωτέρων υπαλλήλων, των διπλωματών και δικαστικών, μια αξιόλογη μερίδα της αστικής ιντελιγκέτσιας και η καθολική Εκκλησία ακολούθησε τον στρατάρχη Πεττέν. Η ηγεσία μάλιστα της καθολικής Εκκλησίας και απ τον άμβωνα ακόμα κήρυττε, την ανάγκη της συμφιλίωσης με τους κατακτητές. Αυτά τα τμήματα της Γαλλικής υψηλή κοινωνίας συνέβαλαν στη επιτυχία της συνεργασίας με τον κατακτητή τα δύο πρώτα χρόνια.
Μπορεί στη Γαλλία ενα μέρος της άρχουσας τάξης να τα βρήκε με τον κατακτητή, ο λαός ομως κατά το 90%, οπως και στην Ελλάδα, ηταν σε οξύτατη αντίθεση με τους εκπροσώπους του γαλλικού κεφαλαίου, που μέσω του Βισύ συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς. Επειτα στη Γαλλία, ειχε υπάρξει και ενας Ντε Γκώλ, που κάλεσε σε συνεργασία εναντίον του κατακτητή το σύνολο των πολιτικών παρατάξεων, από τους κομμουνιστές μέχρι τους αντιδραστικούς της Δεξιάς.
Και στη χώρα μας πριν οι κομμουνιστές αναλάβουν την πρωτοβουλία της ίδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου κάλεσαν τους αρχηγούς των άλλων κομμάτων, αλλά και μεμονωμένες προσωπικότητες, Παπανδρέου κλπ να ηγεθούν, ετσι ωστε η ίδρυση του ΕΑΜ να ειναι κοινής αποδοχής. Οχι μόνο δεν δέχθηκαν αλλά από αναβολή σε αναβολή χάθηκαν πολύτιμοι μήνες άπραχτοι. Ετσι φτάσαμε η ίδρυση να γίνει στο Σεπτέμβρη του 41, αντί να ιδρυθεί από τις 31 του Μάϊ, που θα ειχε και τον ανεπανάληπτο συμβολισμό με το κατέβασμα της σβάστικας απ την Ακρόπολη. Και αναρωτιέται κανείς. Αλήθεια γιατί τα αλλά

κόμματα και οι αρχηγοί των κομμάτων, δεν πήραν αυτοί την πρωτοβουλία για την ίδρυση του ΕΑΜ ή γιατί δεν δέχθηκαν όταν κλήθηκαν-παρακλήθηκαν οχι μόνο να συμμετάσχουν, αλλα και να τεθούν επικεφαλείς της Αντίσαστασης αφού τους προσφέρθηκε η αρχηγία;
Τρεις ειναι οι βασικές απαντήσεις που μπορεί να δώσει κανείς στο ερώτημα αυτό. α) Μέχρι την ημέρα της κατοχής οι αρχηγοί των ελληνικών κομμάτων διορίζονταν απ το Λονδίνο. β) Τα αστικά κόμματα ηταν αρχηγικά. Και σαν αρχηγικά η επιρροή και η αριθμητική τους δύναμη, ηταν τόση οση ηταν η δύναμη των μηχανισμών τους. Δεν ειχαν προσβάσεις στην κοινωνία. και γ) Ηξεραν οτι η συμμετοχή τους στο ΕΑΜ, αφού δεν θα ειχε και το αντίστοιχο κοινωνικό έρμα, θα ηταν απλώς άτομα. Γνώριζαν την οργανωτική και κοινωνική τους γύμνια. Ηξεραν οτι χωρίς κοινωνικό υπόβαθρο η φωνή τους, θα ηταν φωνή βοώντος εν τη ερήμω. Αν ειχαν το λαό μαζί τους η ίδρυσει του ΕΑΜ θα ηταν το πρώτο τους μέλημα. Μα και μεταπολεμικά η δεξιά που ασκούσε την εξουσία άμεσα ή έμμεσα μέχρι το 1980, δεν ειχε λαϊκά ερίσματα. βασική της κομματική δομή και δύναμη ηταν ο κρατικός μηχανισμός, ο στρατός, τα σώματα ασφαλείας, ο Κλήρος με τον άμβωνας (αφού και τις δηλώσεις μετανοίας μέσω του Αμβωνα μάθαινε ο κόσμος), τα έκτακτα μέτρα και οι χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.
Το ΕΑΜ ρίζωσε στο λαό γιατί ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα της εποχής και υπήρξε η μόνη αντιστασιακή οργάνωση του εξέφρασε τους πόθους του, που μίλησε στην ψυχή του. Αυτή η δημιουργική και άδολη προσφορά του ΕΑΜ βρήκε άμεση ανταπόκριση. Ο λαός βλέποντας την αδράνεια, τον καιροσκοπισμό και την ασυγχώρητη αδιαφορία των παλιών κομμάτων τα εγκατέλλειψε και προσχώρησε στο ΕΑΜ. Οι αρχηγοί έμειναν χωρίς οπαδούς με αποτέλεσμα να ανατραπούν οι εσωτερικές πολιτικές ισορρπίες. Το ΕΑΜικό κίνημα έδειξε μια πρωτοφανή πολιτική ωριμότητα. Οι συμμετέχοντες στο ΕΑΜ δεν ηταν άνθρωποι ετερόφωτοι χωρίς γνώση και προσόντα. Ειχαν υψηλό πολιτιστικό επίπεδο, μόρφωση και δημιουργική φαντασία. Το ΕΑΜικό κίνημα κατέκτησε την πλειοψηφία του λαού. Για πρώτη φορά στην ιστορία ο λαός, βγήκε στο προσκήνιο και έπαιρνε σιγά σιγά τις τύχες της πατρίδα στα χέρια του.
Αυτό το λαϊκό κίνημα θα μπορούε να γίνει εξουσία με μιά ομαλή δημοκρατική εξέλεξη και με δημοκρατικές ελεύθερες εκλογές, αν ο λαός με την ψήφο του, ανέθετε στο λαϊκό κίνημα τη διακυβέρνηση της χώρας. Για να μήν συμβεί αυτό ο Τσιώρτσιλ, ειχε εκπονήσει το σέχδιο «ΜΑΝΝΑ» που το ετοίμασε απ τον Αύγ/στο του 1943. Του χρειάζονταν ομως και ο Δεκέμβρης και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος για να το πραγματοποιήσει.
Ο Βασιλιάς ειχε την πλήρη υποστήριξη οχι νόμο των Αγγλων, αλλα και των Αμερικανών, που την εποχή αυτή έκανε την πολιτική υποδομή να διαδεχθεί τους Αγγλους.Τη γραμμή πλεύσης απ τον Αύγ/στο του 1943 μας την αποκαλύπτει ο ιδιαίτερος σύμβουλος του Βασιλιά Π Πιπινέλης : «έπρεπε να γίνει προσπάθεια πολιτικής λύσεως συνεργασία δηλαδή (Λίβονος) μετά των κομμουνιστών και συντοχρόνο εκτοπίσεώς των». Υστερα απ αυτά θα βρεθεί άραγε κάποιος να αμφισβητήσει οτι ο Δεκέμβρης ηταν το πρώτο πράγμα που αποσχολούσαν και οτι ειχε ημερομηνιά έναρξης;
Ο Τσιώρτσιλ, θεωρούσε πάντα τον Γεώργιο, σαν τον πιό πιστό εγγυητή και θεματοφύλακα των καθημερινών και μακροπρόθεσμων αγγλικών συμφερόντων

στην Ελλάδα. Γι αυτό προσπάθησε να δημιουργήσει τετελεσμένα γεγονότα. Κατευθυνόμενος προς τη Μάσχα σταμάτησε στη Νεάπολη της Ιταλίας στις 8/10/44. Συζητώντας με τον Παπανδρέου, σε κάποια στιγμή εντελώς απρόοπτα και άσχετα με τα θέματα του είπε : «Ωστε λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι! Θα εγκατασταθείτε σε λίγο στην απελευθερωμένη Ελλάδα σαν νόμιμη κυβέρνηση και θα σας συνοδεύσει στην Αθήνα ο Βασιλεύς». Και η απάντηση του Παπανδρέου : «Αν επιμένεται ίσως αυτό μπορεί να συμβεί, αλλα με άλλο Πρωθυπουργό». Αλήθεια ποιός την ειχε απελευθερώσει την Ελλάδα πριν απ στις 8/10/44; Και αφού ειχε απελευθερωθεί τι ήρθαν να κάνουν οι δεκάδες χιλιάδες του αγγλικού στρατού σε μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα, αν οχι να απελευθερώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες;

Με αυτές τις εκτιμήσεις για να προχωρήσει το σχέδιο έπρεπε να στηθεί ο Δεκέμβρης. Ο κ Τσιώρτσιλ σε μήνυμα προς τον Ηντεν : «σημασία εχει να προκαλέσουμε και να αιφνιδιάσουμε το ΕΑΜ. Ειναι εξαιρετικά συμαντικό να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση. Αυτός ειναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ. Η ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο αυτό και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να το μάθει. Θα πρέπει το χτύπημα για να ειναι αποφασιστικό και να καταφερθεί κατά του ΕΑΜ στην κατάλληλη στιγμή».

Επειδή δεν τηρούνταν καμιά απ τις συμφωνίες που υπογράφτηκαν με το ΕΑΜ στο Λίβανο. Το ΕΑΜ, που στο μεταξύ ειχε αποχωρήσει απ την κυβέρνηση στις 2 του Δεκέμβρη κάνει γνωστό στην «κυβέρνηση Λύπερ», οτι την επομένη 3/12/44, θα κάνει συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην πλατεία Συντάγματος, με βασικό θέμα την μή τήρηση απ την πλευρά της κυβέρνησης των όσων εχουν συμφωνηθεί. Να λοιπόν η χρυσή εικαιρία για τον Τσιώρτσιλ. Απαγορεύνουν τυπικά τη συγκέντρωση και οργανώνουν τη σύγκρουση και σε συνέχεια, οταν η κατάσταση ειχε ηλεκτρισθεί ο Σκόμπυ, διέταξε την ελληνική αστυνομία να χτυπήσει τους αόπλους διαδηλωτές στο συλλαλητήριο με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες η κατάσταση οδηγήθηκε εκεί που την ειχε σχεδιάσει και ήθελε ο Τσιώρτσιλ. Τη διαταγή για το απρόκλητο κτύπημα της συγκέντρωσης την εφάρμοσε ο Αγγελος Εβέρτ. Με επείγον τηλεγράφημα ο Τσιώρτσιλ προς τον στρατηγό Ούλσον στις 4/12/44, έδεινε τις πρώτες δολοφονικές εντολές : «πρώτο στόχος σας, με απόλυτη προτεραιότητα ειναι η νίκη στην Αθήνα».

Ενα αλλο θέμα για τον Τσιώρτσιλ ηταν ο ελληνικός στρατός της Μέσης Ανατολής, που απ την άνοιξη του 1944 ζητούσε να σταλεί στην Ελλάδα να πολεμήσει και αυτός για την απελευθέρωση της χώρας. Το γεγονός αυτό ανησύχησε τον Τσιώρτσιλ, και προκειμένου να κάμψει αυτήν την απαίτηση, εκτός του οτι τους έκλεισε στο στρατόπεδο, έστειλε εκείνο το φονικό τηλεγράφημα: «μή δυστάσετε, πυροβολείται». Το ίδιο έκανε και το Δεκέμβρη του 44. Το γεγονός οτι ο Τσιώρτσιλ, ασκούσε τον άμεσο έλεγχο της Βρετανικής εξωτερικής πολιτικής, ειχε σοβαρές συνέπειες για την Ελλάδα.

Η Αμερικάνοι καθ ότι διάδοχη κατάσταση στο γενικότερο σχέδιο, συμερίζονταν τη γνώμη του Τσιώρτσιλ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι δεν εξέφρασαν την παραμικρή αντίδραση για την απόσπαση δύναμεων απ το μέτωπο για να υλοποιήσει ο Τσιώρτσιλ το Δεκάμβρη. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν γρήγορα οι δυνάμεις που θα εξασφάλιζαν τη Νίκη στο πεδίο της μάχης. Το ΕΑΜ δεν διέθεται

ούτε αεροπορία και αντιαεροπορικά μέσα, μα ούτε Ναυτικό στόλο ικανο για να προβάλει κάποια αντίσταση στα σχέδια τους. οι Αγγλοι ομως δεν είχαν μεγάλα τμήματα πεζικού, για να εισβάλουν στην υπόλοιπη Ελλάδα.
Και οταν οι συγκρούσεις έχουν αρχίσει : Ακολουθεί αλλο επείγον τηλεγράφημα «Μή δυστάσετε πάντως, να ενεργήτε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη πόλη, όπου εχει ξεσπάσει εξέγερση...Πρέπει να κρατήσουμε και να κυριαρχήσουμε στην Αθήνα». Και οταν ο Παπανδρέου παραιτήθηκε και ο Αγγλους πρέσβης, βλέποντας την κατάσταση εισηγήθηκε τον σχηματισμό οικουμενικής κυβέρνησης ακολούθησε το τηλεγράφημα του Τσώρτσιλ: «Οχι ειρήνη χωρίς νίκη. Δεν μιλάμε με δολοφόνους χτυπάμε συντονισμένα» απογορεύοντας κάθε συμβιβασμό. Και στις 5/12/44 ακολουθεί τηλεγράφημα Τσιώρτσιλ προς Λύπερ: Πρώτο «δεν ειναι τώρα καιρός, για φαντασιώσεις, οτι τάχα οι Ελληνες πολιτικοί των διαφόρων αποχρώσεων, μπορούν να επιρρεάσουν την κατάσταση. Δεν πρέπει να ανησυχείται για τη σύνθεση της ελληνικής κυβέρνησης. Αυτή τη στιγμή πρόκειται για ζήτημα ζωής ή θανάτου. Δεύτερο πρέπει να υποχρεώσετε τον Παπανδρέου, να κάνει το καθήκον του και να τον διαβεβαιώσετε οτι, αν το κάνει θα υποστηριθχεί με όλες μας τις δυνάμεις. Οταν πιά θα εχουν τελειώσει οι μάχες. Θα μπορούσε το ίδιο καλά να αρρωστήσει και να μήν μπορεί να τον πλησιάσει κανείς...
Εχει περάσει πιά ο καιρός, που η οποιαδήποτε ομάδα Ελλήνων πολιτικών, θα μπορούσε να επιρεάσει αυτήν την εξέγερση του όχλου. Η μόνη ελπίδα του ειναι να βγεί απ αυτήν την κατάσταση, τασσόμενος ανεπιφύλακτα με το μέρος μας. Θα δείτε στο επόμενο τηλεγράφημα μου οτι «...ανέθεσα το όλο θέμα της άμυνας των Αθηνών και της τηρήσεως του Νόμου και της τάξεως στα χέρια του στρατηγού Σκόμπυ και τον διαβεβαίωσα, οτι θα υποστηριχθεί εστω και αν κρίνει αναγκαίο να χρημοποιήσει οσηδήποτε βία. Από εδώ και στο εξής εσεις και ο Παπανδρέου, θα συμορφώνεσθε στα πάντα με τις οδηγίες του Σκόμπυ, για ό,τι αφορά τα θέματα δημόσιας τάξης και ασφάλειας. Πρέπει να υποστηρίξετε και οι δύο με κάθε δυνατό τρόπο τον Σκόμπυ και οφείλετε να υποδεικνύετε κάθε μέσω, που κρίνετε κατάλληλο για να κάνει πιό στεναρή και αποφασιστική τη δράση του».
Φτάνοντας ο Τσιώρτσιλ, απ τη Μόσχα στο Λονδίνο και έχοντας το λευκό χαρτί στο χέρι (το 9ο% προς 10% που συμφώνησε με τον Στάλιν), έβαλε μπρός το σχέδιο, που απ τον προηγούμενο χρόνο ειχε προετοιμάσει για βίαιη εξουδετέρωση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Και Τότε αναφώνησε : «Και τώρα μπρός να το κονιορτοποιήσουμε».
Η μοίρα της Ελλάδας ειχε ήδη προγραφεί με τα λόγια αυτά του Τσιώρτσιλ, προς τον Αντωνυ Ηντεν : «Κατά τη γνώμη μου, αφού πληρώσαμε ενα τεράστιο αντίτιμο στη Ρωσία, για να έχουμε ελευθερία δράσεως στην Ελλάδα, δεν πρέπει να δυστάσουμε να χρησιμοποιήσουμε Βρετανικά στρατεύματα για να υποστηρίξουμε τον Παπανδρέου. Αυτό σημαίνει πως τα βρετανικά στρατεύματα θα πρέπει οπωδήποτε να παρέμβουν για να ελέγχουμε «παράνομες» εκδηλώσεις... Ασφαλώς ο Παπανδρέου μπορεί να κλείσει τις εφημερίδες του ΕΑΜ, αν αυτές προκαλέσουν απεργία τύπου...Ελπίζω να φτάσει σύντομα η ελληνική ταξιαρχία και δεν θα δυστάσει να πυροβολεί οταν παραστεί ανάγκη...Χρειαζόμαστε αλλες 8 εως 10 χιλιάδες ανδρες για να κρατήσουμε την πρωτεύουσα και τη Θεσσαλινική...Περιμένω οπωσδήποτε μια σύγκρουση με το ΕΑΜ και δεν πρέπει να την αποφύγουμε, υπό τον όρο να διαλέξουμε εμεις καλά το έδαφος μας».

Για να πετύχει τον σκοπό του ο Τσιώρτσιλ, δεν δύστασε να χρησιμοποιήσει το Δεκέμβρη, εκτός τα απ Τάγματα Ασφαλείας και τους χιλιάδες απόστολους-πράκτορες-συνδέσμους, που έσπευσαν σαν Πέμπτη φάλαγγα, να γίνουν άκριτοι απολογητές των Αγγλων και των Αμερικάνων μετά. Αυτοί οι υμνητές της υποταγής σε ώρες, που οι Αγγλοι με τά σιδερένια φτερά και οι μπούκες των καραβιών διαπράτουν τα μαζικά εγκλήματα, δεν δύστασαν να υπερασπιστούν δημόσια τα ξένα συμφέροντα και την εκ νέου κατοχή της χώρας.
Ο στρατηγός Σκόμπυ, Υπουργός των στρατιωτικών κάνει γνωστό στην κυβέρνηση Παπανδρέου : «...Αποφασίστηκε να χρησιμοποιηθούν κατά του ΕΑΜ τα Τάγματα Ασφαλείας. Η εισήγηση ηταν των Αγγλων και η απόφαση δική μου, λέει ο κ Παπανδρέου. Δεν θέλω να δικαιολογήσω την πράξη μου, αλλά δεν γινόταν αλλιώς, η στρατιωτική δύναμη ήταν ανεπαρκής. Συνολικά υπήρχαν 27.000 ταγματοσφαλίτες τους οποίους ειχε συλλάβει το ΕΑΜ και τους ειχε κλείσει σε στρατόπεδο. Από τις 27,000 ταγματασφαλίτες χρησιμοποιήθηκαν 12,000 και πλέον χιλιάδες οι λιγότερο εκτεθεμένοι. Τους ντύσαμε λέει και τους εξοπλίσαμε και τους ρίξαμε στη μάχη». Με τον ίδιο τρόπο και οι Αμερικάνοι έντυσαν και εξόπλισαν τα ΕΤΑΞ της Μακρονήσου και τους έριξαν στη μάχη. Τους λιγότερο εκτεθημένους τους έντυσαν, τους όπλισαν και τα έριξαν στη μάχη! Τους πολύ εκτεθιμένους δεν μας λέει τί τους έκαναν. Οι υπόλοιποι 15,000 αυτούς που θεωρούσαν οι ίδιοι πολύ εκτεθιμένους γιατί δεν παραπέμφηκαν στα δικαστήρια να δικαστούν σαν δοσίλογοι; Ενα μέρος πλούτησε το ήδη διογκωμένο παρακράτος και με το άλλο συκρότησαν τις συμμορίες που θα λειτουργούσαν αυτόνομα να προεκτίνουν τον εμφύλιο και στην υπόλοιπη Ελλάδα.
Τον εμφύλιο που θεωρητικά άρχισε το 1920, τον Αύγ/το του 1943 παίρνει μορφή και σχήμα και τον Δεκέμβρη του 1944 αρχίσε η πρακτική εφαρμογή του.
Οσοι γυρίσαμε απ την κόλαση της αναμέτρησης με τους Ούνους, ήμασταν οι πρώτοι που εκμπεύψαμε κραυγή κινδύνου. Κραυγή φρίκης, κραυγή συναγερμού και προειδοποίησης για τη μπόρα που έρχεται. Ολοι ήξεραν. Τα παλιά αποκαλούμενα δημοκρατικά κόμματα και Μή, όλοι έβλεπαν καθαρά τη μπόρα που έρχεται αλλα δεν έκαναν τίποτε. Κάποια σκέψη, κάποιο βήμα να σταματήσουν το κακό. Μια κίνηση. Κάτι. Δεν υπήρχε θέληση. Ετσι η δύναμη παρέμεινε στα χέρια των Αγγλων και της αντιδραστικής φασιστικής Δεξιάς.
Το πιό παράξενο σε όλη αυτήν την ιστορία ειναι, πως η απόφαση που πάρθηκε ειχε για μερικούς το «ανεπάντεχο» αποτέλεσμα να τους ενώση σε μια ιερή συμμαχία ενάντια στο ΕΑΜ. Θεώρησαν σαν φυσικό-θεϊκό δικαίωμα τους, να εκμεταλλευτούν αισχρά τους αγώνες του λαού στην αιωνιότητα.
Παρόμοιο παράξενο ειχε προηγηθεί ανάμεσα στις ίδιες τις καπιταλιστικές χώρες. Τις χώρες που ενώ ξεκίνησαν τον πόλεμο ανάμεσά τους (στο ξεκινημα ο Β! παγκόσμιος πόλεμο ηταν εσωκαπιταλιστικός), τελικά οταν διαπίστωσαν οτι αυτή η εσωτερική ένοπλη σύγκρουση μπορεί να οδηγήσει στην καταστροφή και αυτού του συστήματος ακόμα, δεν δύστασαν να κάνουν εκείνες τις αμοιβαίες υποχωρήσεις, ωστε να τα βρούν για να μή συμβεί, αυτό που συνέβει στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, που πρωτοέκανε την εμφάνισή του το πρώτο στον κόσμο Σοσιαλιστικό σύστημα στη Ρωσία και σε συνέχεια διαμόρφωσε την ΕΣΣΔ. Μπορεί η εσωκαπιταλιστική αντιπαράθεση ανάμεσα στην Αγγλία Γαλλία κλπ χώρες της Ευρώπης με τη Γερμανία, να ειχε οδηγηθεί στην ένοπλη σύγκρουση η διεθνής του

κεφαλαίο ομως, λειτουργούσε στο ρελαντί οσον αφορά την κοινή προσπάθεια για την ανατροπή του νέου κοινωνικό-οικονομικού Σοβιετικού συστήματος και την εξόντωση των λαϊκών τοπικών κινημάτων. Στην προσπάθεια αυτή δεν ειχαν καμιά, μα καμιά απολύτως διαφορά.
Στην επιδίωξη αυτή ηταν όλοι σύμφωνοι αν δεν ειχε κιόλα προσχεδιασθεί η αναζήση ευκαιρίας για την από κοινού εξόντωση τόσο του Σοσιαλιστικού συστήματος αλλο τόσο και των τοπικών κινημάτων οπως αυτό της Ελλάδας κλπ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι από αυτόν το στόχο δεν παρετήθηκε τοτέ το σύστημα. Ενοπλες και πολιτικές, οικονομικές και διπλωματικές ηταν οι σχεδιασμένες απ κοινού επεμβάσεις ακόμα απ την ημέρα που πρωτο εμφανίστηκε τον Οκρώβρη του 1917. Η προσπάθεια αυτή συνέχισε τόσο στη διάρκεια του πολέμου αλλο τόσο και μετά τη λήξη του με τον ψυχρό πόλεμο, τον οικονονικό και εξοπλιστικό ανταγωνισμό το 1989 πέτυχε, αυτό που δεν μπόρεσε να πετύχει με την ατομική βόμβα. Βέβαια το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνη για την τέτοια κατάληξη του υπαρτού την έχει η ίδια η ηγεσία του ΚΚΣΕ. Η ηγεσία που έπαψε να αρθρώνει Σοσιαλιστικό λόγο, που δεν κοινωνικοποίησε την πολιτική εξουσία, που κράτησε το λαό στο όνομα του οποίου πήρε την εξουσία μακριά απ την εξουσία, την πληροφορία και τη Δημοκρατία αν δεν τον απέκλεισε απ αυτήν. Αν έφτασε στο σημείο που έφτασε, αυτό έγινε γιατί εγκατέλειψε τις κοινωνικοποιήσεις της πολιτικής εξουσίας και έγινε η ιδια εξουσία.
Οπως οι Φεουδάρχες ετσι και οι κεφαλαιοκρατές μετά. Αυτοανακηρυσσόμενοι ιδιοκτήτες του πλανήτη και διαχειριστές τις τύχες του κόσμου και του συστήματος, έξυπνα σκεπτώμενοι προκειμένου να μήν μείνει κοινωνικό-οικονομικά και εξοπλιστικά άθικτος ο βασικός τους αντίπαλος ο «εκπρόσωπος του κακού» και για να αποφύγουν και τη δική τους κοινωνικό-οικονομική και εξοπλιστική εξάντληση ωστε να μήν ειναι πλέον σε θέση να συγκρατήσουν την ορμητική ανάπτυξή των Σοσιαλιστικών ιδεών και δράσεων στο όνομά του Σοσιαλισμού γενικά και σε κάθε χώρα ειδικά. Ιδέες και δράση που θα έβαζαν σε κίνδυνο την ύπαρξη και αυτού του κεφαλαιοκρατικού συστήματος ακόμα αν συνέχιζαν την μεταξύ τους σύγκρουση. Για να μήν συμβεί λοιπόν αυτό και πριν ειναι πολύ αργά, έθεσαν σε κίνηση και λειτουργία τους μηχανισμούς της διεθνούς.
Μια πρώτη προσπάθεια να συντονίσουν από κοινους τις προσπάθειες για την εξόντωση του κοινού εχθρού έγινε οταν πήγε ο πρωθυπουργός της Αγγλία Τσάμπερλέν στη Γερμανία. Αλλη μια έγενε με την επίσκεψη του Ριμπεντρόφ στην Αγγλία, που και αυτή δεν απέδωσε τους αναμενόμενους καρπούς. Τώρα ομως δεν υπήρχαν αλλα περιθώρια. Κάθε μέρα που περνά ειναι εις βάρος του συστήματος. Ο Κόκκινος στρατός οχι μόνο ανέκοψε την προέλαση του γερμανικού στρατού στο Στάλιγκρατ, αλλα και η επέλασή του διέγραφε άμεσα τον κίνδυνο σε συνδιασμό με τα κινήματα Αντίστασης να αλλάξουν εξ ολοκλήρουν τον μεταπολεμικό χάρτη της Ευρώπης αν οχι του πλανήτη. Για να μήν συμβεί αυτό έπρεπε ο καθένας να μπεί μποστά στις ευθύνες του και ειδικά τώρα που άρχισε η ασυγκράτητη προέλαση του Κόκκινου στρατού. Τώρα πλέον αν συνέχιζαν τον πόλεμο της αντιπαράθεσης έτσι οπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα αυτό που θα έβγαινε κεδρισμένος θα ηταν ο επάρατος Σοσιαλισμός.

Αυτή ακριβώς τη στιγμή που στο Στάλιγκράτ οι γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες οι συμμέτοχοι της διεθνούς του κεφαλαίου εν ονόματη της επιβίωσης του συστήματος ξεπέρασε τις όποιες αντιθέσεις, έδωσαν τις αμοιβαίες υποσχέσεις για το πως θα λυθούν τα μεταπολεμικά πράγματα και κυρίως ξανά συντόνισαν τις προσπάθειες για την εκ νέου και από κοινού αντιμετώπηση του κοινού εχθρού τοπικά και σε παγκόσμια κλήμακα στην μεταπολεμική εποχή. Το βασικό αίτημα των Γερμανών ηταν να μήν εξαρθρωθεί η γερμανική στρατιωτικό-πολιτική ηγεσία.
Η ιμπεριαλιστική και μιλιταριστική ηγεσία της Γερμανίας, η πέτρα του σκαντάλου της Ευρώπης στον αιώνα μας. Η κτηνώδης, ασυνείδητη και απάνθρωπη ηγεσία να μην μπεί κάτω απ δρακόντεια στρατιωτικά , οικονομικό, κοινωνικά και πολιτικά μέτρα. Να μην σπάσει η σπονδυλική στήλη του χρηματιστικού κεφαλαίου, να μη διαλυθούν τα τράστ και τα καρτέλ, να μείνει άθικτη η πολεμική βιομηχανία να διατηρηθεί άθικτος ο τεχνικός εξοπλισμός. Επρεπε να σωθούν οι μεγαλοβιομήχανοι της Χιτλερικής Γερμανίας, που ήθελε να μετατρέψει την Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική σε αγροτική αγορά της παμβιομηχανοποιημένης Γερμανίας. Αυτή την απάνθρωπη ηγεσία ήθελαν θα περισώσουν η μεταχιτλερικη ηγεσία.
Οσοι παρακολούθησαν η διάβασαν τον τρόπο που έγινε η δίκη της Νυρεμβέργης και οι καταδίκες που επέβαλε το δικαστήριο που δίκασε τους Γερμανούς εγκληματίες πολέμου, οι ποινές και ο αριθμός των καταδιακασθέντων δείχνει ανάγλυφα την αποδοχή της γερμανικής απαίτησης απ την πλευρά των δυτικών να περισώσουν οσο το δυνατόν περισσότερους εγκληματίες πολέμου (η περίπτωση του Κούρτ Βαλχάϊμ ειναι χαρακτηριστική) και να μήν θιγεί η στρατιωτική και η πολιτική γερμανική ηγεσία. Η ηγεσία που ειχε την πείρα της αλληλέγγυας ευθύνης, της κλούβας, των ολοκαυτωμάτων και των πυραύλων...
Ειναι γεγονός οτι στη διάσκεψη του Πότσντάμ πάρθηκαν μια σειρά αυστηρά μέτρα εις βάρος της Γερμανίας: αφαίρεση μεγάλων εδαφικών εκτάσεων και προσάρτησή τους στη ΕΣΣΔ και την Πολωνία. Της επιβλήθηκαν να καταβάλει βαρειές οικονομικές αποζημειώσεις, κατοχή της μισής Γερμανίας απ τους Ρώσους και του Πολωνούς και η υπόλοιπη μισή απ τους Αμερικανούς, Αγγλους και Γάλλους και πολλά αλλα μέτρα που αν εφαρμόζονταν πραγματικά θα δυσκόλευε την γρήγορη ανασυγκρότηση της Γερμανίας. Μέτρα όμως που δεν εφαρμόστηκαν γιατί ο ψυχρός πόλεμος ειχε ήδη αρχίσει. Και ψυχρός πόλεμος χωρίς τη συμμετοχή της Γερμανίας, δεν μπορούσε να εχει την αναμενώμενη επιτυχία.
Και τότε με βάση τη διεθνή του κεφαλαίου εκπονήθηκαν τα σχέδια «ΜΑΝΝΑ» για την κάθε χώρα χωριστά. Το ελληνικό σχέδιο ειχε πέντε βασικούς άξονες α) το ξεκαθάρισμα απ όλα τα προοδευτικά και δημοκρατικά στοιχεία απ το στρατό της Μέσης Ανατολής. β) ο Τσιώρτσιλ ανέθεσε στο Ράλλη να αναλάβει την πρωθυπουργία και να οργανώσει τα Τάγματα Ασφαλείας και όλους τους αλλους εθνοϊσμους. Ο Χίτλερ ανέλαβε να εξοπλίσει τα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς για να πολεμήσουν τώρα πλέον απ κοινού την Αντίσταση. γ) προγραμμάτισαν την ένοπλη επέμβαση του Δεκέμβρη του 1944 δ) μέσω των πρακτόρων και την αμέριστη βοήθεια των Γερμανών οργάνωσαν διπλωματικά την παγίδευση του ΕΑΜ και ε) έκαναν απ κοινού Τσιώρτσι και Χίτλερ την υποδομή

του εμφυλίου πολέμου, όπως ειχαν κάνει και τη συμφωνία της Λισαβωνας για την ανενόχλητη αποχώρηση των γερμανών απ την Ελλάδα!
Επειδή μίλησα για αρμονική και απρόσκοπτη ελληνό-γερμανική συνεργασία για την από κοινού εξόντωση του ΕΑΜ, χαρακτηριστική ειναι η περίπτωση του χωριού Μασόβουνο της Επαρχίας Εορδαίας του Νομου Κοζάνης. Το χωριό Μεσόβουνο, ηταν το πρώτο της Ηπειρωτικής Ελλάδας που πήρε τα όπλα κατά των αρχών κατοχής, αλλα και ενα απ τα πρώτα που γνώρισε τα μαζικά αντίποινα από το ελληνό-γερμανική αγαστή συνεργασία, με εκατοντάδες Νεκρούς και δύο διαδοχικά ολοκαυτώματα.
Ο Μεταξάς παρά τις φασιστικές του αντιλήψεις και τον θαυμασμό του για το καθεστώς του Γ! Ράϊχ, ήξερε πολύ καλά πως μόνο με τις ευλογίες της Αγγλίας μπορούσε να γίνει δικτάτορας-πρωθυπουργός. Το καθεστώς της 4ης Αυγ/του το επέβαλε και το στήριξε η Αγγλία. Ο Μεταξάς πριν τον κάνει Πρωθυπουργό η Αγγλία, ειχε δώσει την υπόσχεση στο Λονδίνο, πως στην επικείμενη σύραξη, παρά τα πιστεύω του θα οδηγήσει την Ελλάδα στο πλευρό της Αγγλίας. Σαν αντάλλαγμα ο Μεταξας α) στις 20/8/1936 αύξησε τα επιτόκια των αγγλικών ομολόγων από 30% σε 40% και το 1940 σε 43%. Οι Αγγλοι ηταν αυτοί που καθόριζαν τους τόκους και έλεγχαν τον διεθνή οικονοικό έλεγχο (ΔΟΕ) που επιβλήθηκε στη Ελλάδα στον πόλεμο του 1897 και καταργήθηκε μετά το 1945 με υπόδειξη και επιμονή της ΕΣΣΔ. και β) καθάρισε τον εσωτερικό της Ελλάδας απ τους κομμουνιστές, που ειχαν ήδη γίνει οι ρυθμιστές της πολιτικής καταστασής στη χώρα, όπως με το σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα.
Απ το 1830 μέχρι το 1916 που ο βασιλιάς Κωσταντίνος παντρεύτηκε την αδερφή του Κάϊζερ, η Αγγλία έλεγχε απόλυτα και σε όλες τις μορφές και εκδηλώσεις την ελληνική εξωτερική, εσωτερική και κοινωνικό-πολιτική ζωή της Ελλάδας. Απ το 1916 και μετά άρχισε μέσω του βασιλιά να κάνει και η Γερμανία προγεφυρώματα. Αυτό ενοχλούσε τους Αγγλους. Η αντιπαράθεση αυτή δεν εμπόδισε στο να γίνει συμβατή και αποδεκτή και απ τις δυό πλευρές η δικτατορία. Με τον Μεταξά η Γερμανία άρχισε να ξανακάνει προγεφυρώματα. Αρχισαν να αυξάνουν οι οικονομικές συναλλαγές και η αγορά πολεμικού υλικού απ τη Γερμανία. Και οταν ο Μεταξάς ζήτησε συνεργασία με τη Γκεστάπο, η κρατική μυστική υπηρεσία απάντησε: «δεν υπάρχει καμιά επιφύλαξη για τη συνεργασία ανάμεσα στη Γκεστάπο και το νέο καθεστώς». Ηδη και οι δυό χώρες ειχαν ψηφιστεί μια σειρά από Νόμους που προέβλεπαν δρακόντεια μέτρα κατά των κομμουνιστών.
Ετσι τον Απρίλη του 1941, ο Μανιαδάκης, πριν εγκαταλείψει τελευταίος την Ελλάδα. Πριν φύγει εδωσε τις περήφημες διαταγές : «Να παραμείνουν οι εξόριστοι και οι φυλακισμένοι κομμουνιστές φρορούμενοι αυστηρά από την ειδική αφσάλεια και να παραδωθούν στους Γερμανούς». Πράγματι οι Γερμανοί τους βρήκαν-όσους δεν μπόρεσαν με δική τους πρωτοβουλία να δραπετεύσουν- και τους μεταχειρίστηκαν σαν όμηρους. Σε ανταπόδοση οι Γερμανοί, έκαναν αυτό που ειχε κάνει ο Μανιαδάκης προς αυτούς. Πριν φύγουν και συγκεκριμένα στις 15 Σεπτεμβρίου 1944, παρέδωσαν τα Ες Ες τους φακέλλους των Ελλήνων Αριστερών, σοσιαλιστών και δημοκρατών, που σε συνεργασία με την ελληνική ειδική ασφάλεια ειχαν φακελλώσει.
Οι φάκελλοι του Μανιαδάκη, εμπλουτισμένοι και από όσους φακέλλωσαν και αυτοί με τη βοήθεια των οργάνων τους, των προδοτών, των ταγμάτων ασφαλείας

κλπ εθνισμών στα τέσσερα σχεδόν χρόνια, που ηταν κατακτητές παραδώθηκαν στην μυστική αστυνομία του Σκόμπυ πριν φύγουν απ την Ελλάδα. Ετσι και για τον Αγγλο στρατιωτικό Διοικητή ασφαλείας, δεν υπήρξε δυσκολία να εξαπολήσει απ τις πρώτες ακόμα μέρες του Δεκέμβρη του 44, ενα εκτεταμένο κύμα συλλήψεων, αλλά ούτε και για τα ειδικά όργανα και ιδίως τους αστυνομικούς στις ασφάλειες, που τώρα υπηρετούσαν κάτω απ τους Αγγλους, να κάνουν συλλήψεις άνετα με βάση τους καταλόγους που τους έδωσε η Γκεστάπο. Με βάση αυτά τα στοιχεία ο κ Κ. Ρέντης υπουργός εσωτερικών συνέλαβε 80,000 χιλιάδες πατριώτες που οδηγήθηκαν άμεσως μετά την κατοχή τη φορά αυτή με αγγλικά μέσα μεταφοράς στα στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Αλ Τάμπα της Αφρικής κλπ.

Στη συνέχεια οι άγγλοι οργάνωσαν δίπλα στο υπέρογκο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και τις δεκάδες άλλες συμμορίες της άκρας Δεξιάς. Εμειναν βουβοί στο όργιο της λευκής τρομοκρατίας του παρακράτους και των κάθε είδους συμμοριών γενικά. Συνέβαλαν συνειδητά, ωστε να δημιουργηθούν όλες οι αναγκαίες προϋποθέσει, που θα επέβαλε το φούντωμα του εμφυλίου πολέμου που ηταν άλλωστε το ζητούμενο.

Μέσα στις τάξεις της ελληνικής αστυνομίας υπήρχαν άνθρωποι των Αγγλων. Επικεφαλής της αστυνομίας Αθηνών ηταν ο Αγγελος Εβερτ, που διατήρησε τη θέση αυτή και στη διάρκεια της κατοχής και οσο καιρό κράτησε η αγγλοκρατία στην μεταπολεμική περίοδο. Ο Αγγελος Εβερτ, ηταν αυτός που εκτελώνταν τις εντολές των Αγγλων Νεοκατακτητών, έδωσε εντολή στην ειδική ασφάλεια να ανοίξει πύρ στη συγκέντρωση της πλατείας συντάγματος.

Η εξόντωση των κομμουνιστών ήταν κοινός στόχος. Το γεγονός αυτό επέτρεπε στο Μεταξά, να το παίξει δίπορτο συνεργαζόμενος για τον ίδιο λόγο και με τη Γερμανία, δεν σήμαινε οτι υπήρχε διαφορά ως προς το σκοπό. Ετσι μόλις ανέλαβε την εξουσία, για να δωθεί και Γερμανική χρειά στη δικτατορία, το πρώτο πράγμα που έκανε ηταν να συνεργαστεί με την Γκεστάπο για την καταπολέμηση των κομμουνιστών, που ηταν και ο κυριότερος στόχος της διεθνούς του κεφαλαίου. Ετσι με προσωπική παρέμβαση του Μεταξά παραδώθηκαν οι κατάλογοι των κομμουνιστών στη Γκεστάπο.

Οι Αγγλοι βέβαια, δεν θα άφηναν εύκολα, ασυζητή και χωρίς απαιτήσεις τη χώρα. Με τα νέα όμως δεδομένα που δημιούργησε η Εθνική Αντίσταση, αν δεν μεσολαβούσε η ένοπλη επέμβαση παρά τα εσωτερικά στηρίγματα που η Αγγλια διέθεται στο εσωτερικό της χώρας δεν θα μπορούσαν να εχουν την ίδια αποφασιστική επιρροή και σημασία οπως πρώτα. Δεν θα μπορούσε ο Τσιώρτσιλ, να πεί εκείνο το περίφημο «σημασία εχει να προκαλέσουμε και να αιφνιδιάσουμε το ΕΑΜ»., ή το «δεν ειναι ανάγκη αυτό να το μάθει η ελληνική κυβέρνηση» Μια Δημοκρατική κυβέρνηση, δεν μπορούσε να αμέλησει πολύ περισσότερο να μην εκτιμήσει τον παράγονταν Αγγλία χωριστά, χωρίς να τον συνδέσει με τη γεωστρατηγική θέση της και τα αγγλικά στρατιωτικά και οικονομικά συμφέροντα.

Ιστορικά κάθε αναδυόμενη τάξη οπως η αστική, για να γίνει τάξη για τον εαυτό της, πρέπει να περάσει χρόνος. Να κάνει αγώνες και να δώσει μάχες με τους φύσει εχθρούς της. Τη φεουδαρχία και τα δουλοκτητικά υπολλείμματα. Συνεπώς εχει να λύσει τρία βασικά προβλήματα α) την στρατηγική των μελλοντικών στόχων της σαν τάξη β) Να προσδιορίσει τους φύσει έχθρους της και γ) τους συμμάχους με τους οποίους θα υλοποιήσει την ιστορική της αποστολή σαν τάξη,

που θα διαδεχθεί την τάξη των φεουδαρχό-γαιοκτημόνων και του Κλήρου που κατέχουν από κοινού την εξουσία.
Στρατηγικός στόχος ειναι η κατάληψη της εξουσίας μέσω της οποίας θα εφαρμόσει το επαναστατικό της πρόγραμμα. Συνεπώς Φύσει εχθρός κάθε τάξης, που θέλει να καταλάβει την εξουσία ειναι αυτή που την κατέχει και στην περίπτωση της αστικής, ο άσπονδος εχθρός ηταν ο μακραίωνος Φεουδαλισμός. Ο Φεουδαρχισμός, που με τον ιστορικό συμβιβασμός μας κληροδότησε. Συνεπώς φύσει εχθρός της αστικής τάξης ειναι οι Φεουδάρχες, που εξουσιάζουν αυτό το καθεστώς. Κάθε νέα τάξη δεν μπορεί απ την αρχή να αμφισβητήσει στο σύνολο τη νομιμότητα του παλαιού καθεστώτος. Το ίδιο δεν μπορεί να αποσπάσει αμέσως το λαό, που ειναι η πηγή του πλούτο και της δύναμης απ την επιρροή του παλιού καθεστώτος (μήπως αυτό θυμίζει κάτι σε αυτούς που βιάστηκαν μετά την «πτώση του υπαρκτού» εκείνο το ευτυχώς)!. Ομως κάθε προηγούμενο καθεστώς με την πάροδο του χρόνου εξαντλεί τη προοδευτική του δύναμη. Ετσι, προκειμένου να παρατείνει τον χρόνο παραμονής στην εξουσία, δεν δυστάζει να καταφεύγει σε μέτρα καταπιεστικά και μεσα βίας ή και στον εμφύλιο πόλεμο ακόμα, αν αυτός ειναι το μέσο με το οποίο θα διασφαλίσει έστω και για ενα διάστημα ακόμα την εξουσία.
Αυτός λοιπόν αδικημένος και καταπιεσμένος λαό-Ραγιάς ειναι εκ των πραγμάτων ο φύσει σύμμαχος κάθε νέας τάξης, που θέλει να πάρει την εξουσία και στην περίπτωσή μας της αστικής. Σε αυτόν πρέπει να απευθυνθεί και να προβάλλει τα πλεονεκτήματα, που θα εχει το νέο καθεστώς που αυτή ευαγγελίζεται, σε σχέση με το παλιό και τα ωφέλη που θα προκείψουν για τον καθένα αν γίνει αποδεκτό το πρόγραμμά της. Αυτού τη συμπράταξη θα ζητήσει γιατί αυτός θα βάλει το αίμα που θα χρειασθεί για να ηττηθεί ο εχθρός φεουδαρχία.
Σαν φορέας του καινούριου, η αστική τάξη στον αγώνα για την εξουσία εχει το πλεονέντημα της Επιστήμης και της τεχνολογίας, που δημιουργεί την ανάπτυξη, την όποια ανάπτυξη στα επαναστατικά της σημεία τα απέρριπτε ή παρεμπόδιζε την εφαρμογή τους το φεουδαρχικό καθεστώς. Κανένα προηγούμενο καθεστώς δεν πέφτει από μόνο του, πολυ πρεισσότερο δεν πέφτει με το φύσημα. Για να πέσει δεν χρειάζονται μόνο αγώνες μακρόχρονους, αλλα και σκληρούς. Αυτούς τους αγώνες η ιστορία επιβεβαιώνει οτι δεν τους κάνει η ιδια η ανερχόμενη τάξη και στη συγκεκριμένη περίπτωση η αστική τάξη, αλλα ο απλως λαός-Ραγιάς. Αυτή καθοδηγεί.
Αυτόν ακριβώς τον καταπιεσμένο και βασανισμένο λαό-Ραγιά καλεί η ανερχόμενη τάξη να συμπαραταχθεί μαζί της για να πάρει την εξουσία απ τους Φεουδάρχες. Οποια ομως και αν ειναι η έκβαση του αγώνα για την εξουσία η αστική τάξη ακολουθέι δυό βασικούς δρόμους. Αν στηριγμένη-βοηθούμενη απ το λαό-Ραγιά πάρει την εξουσία, εκτός απ τον φεουδάρχη φύσει-εχθρό, αλλάζει και η θέση τού λαού-Ραγιά. Και αυτό γιατί για να ειναι καθαρά αστική η αλλάγη, πρέπει α) να αφαιρέσει απ τους φεουδάρχες την οικονομική υποδομή-δύναμη και να εξαθρώσει τις δομές και θεσμούς και όλους τους μηχανισμούς της και. β) προκειμένου να εχει τη συμμετοχή του λαού-Ραγιά, πρέπει πέρα απ τις ήδη υποσχέσεις που του έδωσε για τη συμμετοχή του στην ανατροπή της φεουδαρχίας, να κάνει και νέες προτάσεις για τη μελλοντική συνεργασία.

«Η αστική τάξη και οταν ήρθε η εποχή να αμφισβιτήση τη φεουδαρχία και στη Γαλλία ακόμα, η πρώτη της κίνηση δεν ηταν παρά δικαστική και έγινε απ το δικαστικό Παρλαμέντο, που είχε δικαστικά μόνο καθήκοντα. Αυτή ειναι αλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα την Γαλλική και την Ελληνική Επανάσταση. Δεν υπήρχαν τα λαϊκά αντάρτικα σώματα και η πολυάριθμη κλεφτουριά στη Γαλλία οπως στην Ελλάδα. Και οι πρώτες κατακτήσεις της«τρίτης τάξεως» θα απειλούνταν γρήγορα με εκμηδένιση, αν η λαϊκή επανάσταση δε σηκώνταν να τις υπερασπίστει : Να διασώσει και να αναδείξει το Μεγαλείο της 14ης Ιουλίου 1789! Με όλα τα γνωστά επακόλουθα. Ομως πάρα την διάσωσή της απ το λαό, έμεινε μια αστική επανάσταση, που μετά τη νίκη έβαλε το λαό και αυτή στη γωνιά. Η κοινωνική ισότητα δεν πραγματοποιείται, οι χωρικοί πολυ αργά και σταδιακά συμμετείχαν στα εθνικά αγαθά και κυρίως ανακαλείται η διακήρυξη για την εθνικοποίηση της Γής και το μοίρασμά της στους αργότες. Οι υποσχόμενες μεταρυθμίσεις δεν έγιναν και η τύχη των εργαζομένων, που δεν έχουν το δικαίωμα της απεργίας, του συνεταιριζεσθε και του συνασπισμού, δε βελτιώνεται καθόλου ή παρά πολύ αργά.

Αυτός που θα το αποδεχθεί το πρόγραμμα και θα ειναι και φύσει σύμμαχος ειναι ο λαός. Ο λαός που αποτελούσε την πηγή του πλούτου και της δύναμης, συνεπώς ο φύσει σύμμαχός της ειναι ο απλός λαός, οχι βέβαια δεδομένος, ο οποίος με τη αποδοχή της και τη συμμετοχή του, θέλει να βελτιώσει και αυτός τη ζωή του και αν χρειασθεί θα πολεμήσει κιόλα. Αυτόν που θα καλέσει να συμπαραταχθεί μαζί της και επειδή κάθε προϋγούμενο σύστημα-καθεστώς ούτε από μόνο του πέφτει, θα τον καλέσει να αγωνιστεί στις διάφορες φάσεις ωρίμανσης της αλλάγης με τελικό στόχο ίσως και την ένοπλη κατάληψει της εξουσίας. Αυτές ακριβώς τις εκτιμήσεις δεν έκαναν οι αστοί τόσο στην κατοχή πολύ περισσότερο την μεταπελευθωτική περίοδο...

Εικοσι οκτώ Οκτωβρίου 1940. Αυτήν ακριβώς την αυγή του Οκτώβρη του 1940, που Σιλκελιανός την χαρακτήρισε «Τρανή Αυγή»η φασιστική Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Την ίδια αυτή Αυγή άνοιξαν οι ουρανοί και όρμησαν οι καβαλάριδες της αποκάλυψης. Για την Αυγή αυτή, ο παλέμαχος της Αντίστασης, Δηκιγόρος Αχιλλέας Γκούτας, σε ενα του αφιέρωμα στο περιοδικό «Πολιτιστικά δρώμενα» της Στέγης Γραμμάτων Και Τεχνών του Δήμου Βεροίας, για τα πενήντα χρόνια της Εθνική Αντίστασης.γράφει:

«ΚΕΙΝΗ τη Αυγή, χωρίς να το αντιληφθούμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, πείνα, φονικό, αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμό, ταπεινώσεις, παράλογο.

Οι ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που θελληματικά ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας, εχουν σημαδευτεί για πάντα. Αν ζούνε και οσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα κείνης της εποχής- είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν. ΜΙΑ ΑΥΓΗ του Οκτώβρη σημάδεψε της ζωή μας...»

Η ΑΥΓΗ αυτή δεν σημάδεψε μόνο τη ζωή μας...αν δεν είχαμε υποστεί τη νέα άμεση πλέον Αγγλική κατοχή, που ηταν η πιό ωμή, και η πιό ξετσίπωτη επέμβαση, ενω συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χίτλερ, μπορούσε να αποτελέσει την απαρχή μιάς πραγματικής ουσία και περιεχόμενο Εθνικής και Κοινωνικής απελευθέρωσης της χώρας. Μια Αυγή για την Ελλάδα. Οπως η

κατοχή ετσι και η Ενθική Αντίσταση δεν ηταν μύθος και δεν στηρίχθηκε σε μύθους. Ηταν μια πραγματικότητα και ειχε πολλές και μεγάλες κατακτήσεις. Οποιος έζησε και οποιος διάβασε τους σκοπούς και στόχους της ΕΑΜικής Αντίστασης ξέρει οτι ηταν: Δημοκρατική Νομιμότητα, ενα κράτος δικαίου που να εκφράζει ολους τους Ελληνες, ανοιχτή κοινωνία, κοινωνική ευαισθησία, η διεύρυνση και η υπεράσπιση των δικαιωμάτων και ελευθεριών όλων των Ελλήνων, η διαφάνεια και ο έλεγχος των θεσμών. Οι στόχοι αυτοί δεν ηταν μετακατοχικοί ιδεολογισμοί και επιζήμιες μυθοποιήσεις. Αποτελούσαν αγωνιστική διεκδίκηση και κατάκτηση. Δεν ηταν μύθοι για απόρριψη. Ηταν η μοναδική περίοδο στην Νεότερη ιστορία της χώρας, που μπορούσαμε με λειτουργία των δημοκρατικών θεσμών που ειχε διαμορφώσει στην περίοδο της κατοχής η αντίσταση να υλοποιηθούν σε πραγματικότητα.
Το τραγικό με τον αντιστασιακό αγώνα ειναι, οτι οχι μόνο δεν αξιολογήθηκε σαν εθνικό κεφάλαιο, αλλα προκειμένου να καταχωνιάσουν αυτές ακριβώς τις ιδέες, αντιλήψεις, προτάσεις και υποδομές που η αντίσταση ειχε δομήσει και λειτουργήσει στην Ελεύθερη Ελλάδα τα τέσσερα σχεδόν χρόνια της κατοχής. Κύριος στόχος να ενταφιάσουν αυτό ακριβώς που ηταν το περιεχόμενο του αγώνα. Το γεγονός οτι χρειάστηκε να οδηγήσουν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου οι αντιδραστικές και οι ξένες δυνάμεις να τελειώσουν μια για πάντα με τον καταχικό αγώνα, δείχνει πόσο αποδεκτές και παραδεκτές ηταν απ την τεράστια πλειοψηφία του λαού αυτές οι ιδέες, αξίες και αρχές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.
Δημιούργησαν εκατόμβες θυμάτων, τεράστιες υλικής καταστροφές Εβαλαν ξανά υποθήκη τη χώρα. Προκάλεσαν πόνο, δάκρυα και συμφορές. Ηθελαν με την βία και την αποσιώπηση να δολοφονήσουν στην συνείδηση του λαού τη Μνημοσύνη. Επηρέασαν-δηλητηρίασαν μέσω του τρόμου και την παντώς είδους βία το μεταπελευθερωτικό ανανεωτικό και δημιουργικό κλίμα. Δισφήμισαν τη χώρα διεθνώς. Μετέτρεψαν την Ελλάδα σε ενα εκταταμένο στρατόπεδο. Εβαλαν σε ασφυκτικό Πογκρόμ την ΕΑΜική Αντίσταση και τους συμμετέχοντες στο κλεισιοσκόπιο. Επιστράτευσαν θεούς και δαίμονες, ακριβοπληρωμένους κοντυλοφόρους και ειδικούς προπαγανδηστές να εκθειάσουν τα πλεονεκτήμα της ασύδωτης εκμετάλλευσης. Λοιδόρησαν εκ των υστέρων, εκ του μακρόθεν και εκ του ασφαλούς την Αντίσταση και τους συμμετέχοντες σε αυτήν. Πήραν έκτακτα μέτρα, λειτούργησαν εκτακτα στρατοδικεία. Συνέλλαβαν, βίασαν και έστειλαν χιλιάδες «Νόμιμα και παράνομα» στον Αγιο Πέτρο. Εκαναν και μια 7χρονη δικτατορία, για να ανακόψουν την πολιτική και τη δημοκρατική ομαλότητα που δρομολόγησε ο κατοχικός αγώνας, δεν μπόρεσαν ομως οχι μόνο να την ανακόψουν αλλα ούτε και να την επηρεάσουν στο βαθμό που ήθελαν οι αντιδραστικές και οι ξένες δυνάμεις.
Και λέω δεν μπόρεσαν γιατί την επομένη της λήξης του εμφυλίου, οι δυνάμεις της αντίστασης ηταν παρούσες στην πολιτική σκηνή του τόπου. Και οχι μόνο ηταν παρούσες, αλλα διεκδικούσαν την υλοποίηση στη ζωή αυτών των ιδεών, αξιών, απόψεων και θεσμών. Και λίγα χρόνια μετά ο λαός με την ψήφο του έκανε την Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά την (ΕΔΑ) αξιωματική αντιπολίτευση, γεγονός που επαναβεβαίωσε την αξία αυτών των ιδεών, αξιών και δομών για τις οποίες αγωνίστηκε κάτω απ τους ορους Δαβίδ με Γολιάθ, με την πένα και το όπλο

στήθος με στήθος με τους τεσσερείς κατακτητές και πικοιλώνιμους ντόπιους συνεργάτες.
Για να κόψουν αυτήν ακριβώς την πορεία την 21/4/67 έγινε η δικτατορία των επίορκων συνταγματαρχών. Σκοπό της δικτατορίας ηταν να ανακόψουν-εξαρθρώσουν την συνοχή, την δυναμική και έντονη πίεση που ασκούσαν οι δημοκρατικές δυνάμεις για την υλοποίησης αυτών ακριβώς των ιδεών, αξιών που στη διάρκεια της κατοχής η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ειχε φέρει στο πολιτικό προσκήνιο. Εκείνο που πέτυχε το κατεστημένο με την 7χρονη δικτατορία, ηταν να μεταθέσει για μερικά χρόνια την προσπάθεια υλοποίησης και εναν νέο εφτάχρονο αντιδικτατορικό αγώνα. Εναν αγώνα τον οποίο τα διάφορα κέντρα προσπαθούν, οπως και τον κατοχικό να αμαυρώσουν ταυτίζοντάς τον με αυτόν της κατοχής για να ακυρώσουν τις όποιες δημοκρατικές κατακτήσεις με κατασκευασμένα διλήμματα. Με διλήμματα και συνομοτικούς τρομοκρατικούς μηχανισμούς τύπου «17Ν» και όποιους αλλος γνωστούς «άγνωστους» και μη εξαιρεταίους προπαγανδηστές και τρομοκράτες με στόχο πάντα να ανακόψουν την παραπέρα πορεία υλοποίηση των πόθων του λαού που δεν ειναι αλλος απ τη Λαϊκή Δημοκρατία. Τη Λαϊκη δημοκρατία που αποτελεί τη βασική προϋπόθεση για να ανοίξει ο δρόμος για τον Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας των Ανθρώπων.
Η αυγή αυτή, μπορούσαμε αντί να ειναι μιά από τις πιό δραματικές αυγές για τη χώρα και το λαό και μια απ τις πιό τραγικές σελίδες στην ιστορία, να αποτελέσει μια καινούρια αφετηρία, ενα νέο ξεκίνημα και καθώς, ηταν ανοιχτοί οι «ουρανοί» θα άνοιγε και ο δρόμος στις καινούριες δημιουργηκές δυνάμεις και τα κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανο απ τα πολιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, που ήταν όνειρο και προσδοκία του λαού. Τη δημοκρατία που πράγματι θα αντλούσε τη εξουσία απ το λαό και θα την ασκούσε με τη σύμφωνη κάθε φορά γνώμη και θέλησή του. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά, σύσωμη και σύμφωνη η Ελλάδα, προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονίζονταν η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περίφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της και στο πλευρό όλων των ενωμένων εθνών.
Για να δώσει σάρκα και οστά σε αυτά τα ιδανικά και τα οράματα ο λαός μας, εκτός απ την πρώτη νίκη που έδωσε στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την επoοιϊα του 1940-41, και απορρίπτοντας το αντεθνικό σύνθημα το «εμείς πολεμήσαμε, τώρα άς πολεμήσουν οι άλλοι», καθώς και το αήττητο του αξονά στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη, πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό-Απελευθερωτικό και στο Συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν πετύχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ. Η μοναδοκή χώρα που δεν έστειλε στα μέτωπα εναντίον των συμμάχων στρατό και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία του άξονα. Η μοναδική χώρα του ανάπτυξε σε όλη την ελληνική επικράτεια: σε κάμπους, βουνα και θάλασσα, σε πόλεις και χωρία με την ίδια ένταση αντιστασιακές οργανώσεις.
Δεκατρείς και πλέον γερμανικές μεραρχίες, με τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα προσπαθούσαν να πνίξουν την μεγαλιώδη ένοπλη και πολιτική 4χρονη Αντίσταση

του λαού μας. Να κάμψει τη θέληση του λαού για λευτεριά και δίκαιο. Με κανένα αλλο Αντιστασιακό κίνημα δεν ασχολήθηκε τόσο πολύ η παγκόσμια κοινή γνώμη. Είτε το θέλουν η άρχουσα τάξη και οι όποιοι ξένοι είτε οχι ο Ελληνικός λαός, τόσο στον αλβανικό πόλεμο, αλλο τόσο και στην κατοχή έγραψε-πρόστεσε στην Νεοελληνική ιστορία, αλλο τόσο και στην παγκόσμια αρκετές αξιοθαύμαστες και ανεπανάληπτες σελίδες δόξας και μεγαλείου.

Αυτές ειναι λίγες μόνο απ τις περγαμηνές του λαού μας, αν δε υπήρχε η αγγλική επέμβαση, η μετααπελευθερωτική εποχή αυτό το όνειρο μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Και μπορούσε γιατί ανεξάρτητα απ το κόστος που πλήρωσε ο λαός στον Αλβανικό πόλεμο και την 4χρονη κατοχή, μέσα απ αυτό τον υπεράνθρωπο και τιτάνιο αγώνα, ο λαός μας βγήκε ψημένος και ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο του Εθνικού και αντιφασιστικό αγώνα. Στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και ειδικά της κατοχής, του δώθηκε η ευκαιρία για πρώτη φορά ύστερα απ το 21, να αποκτήσει πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του και γι αυτό περήφανος για το μέγεθος της προσφοράς του, οχι μόνο προς το έθνος των Ελλήνων, αλλά και την οικουμένη βρέθηκε έτοιμος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα ειχε ανοιχτούς με τους ξένους και ντόπιους αφέντες,

Ηταν αποφασισμένος να μήν ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μήν ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην μικροπρέπεια και τις μικρότητες, που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιον «ελέω Θεού» και εμπόρων του «πατριωτισμού» και της «εθνικοφροσύνης», που υποχρεώνει ενα λαό να καταφύγει στη μετανάστευση για να επιβιώσει. Σ αυτόν τον αγώνα σφυρηλατήθηκε μιά νέα περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά που ειχαν φτερώσει τους λαούς στην διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Με την αυτοπεποίθηση και το θάρρος, που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τον εισβολέα το 40, και τους τρείς κατακτητές του 1941-44, της ειχε εμφυσήσει. Μιά Νεα Γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας. Αυτή η γενιά μπορούσε οχι μόνο να σηκώσει τον ηλιο της Ελλάδας απ τη λάσπη, αλλά ηταν αποφασισμένη να σφίξει για αλλη μια φορά τα δόντια, να ανατάξει τις δυνάμεις και να δώσει όσες ακόμα θυσίες χρειαζόταν για να γίνει το όραμα πραγματικότητα.

Ειναι αλήθεια οτι πολλοί Ελληνες και κυρίως αυτοί που δεν πίστευαν στη δύναμη του απλού ανθρώπου και κυρίως στην ικανότητά του να υλοποιήσει αυτά τα οράματα χαρακτήρισαν, με εξαίρεση τον αλβανικό πόλεμο, ολο τον 4χρονο αγώνα μια ουτοπία. Εζησαν πριν απ την εποχή τους, θα πουν μερικοί, ετσι για να την προσπεράσουν ... Ονειροπόλοι και ουτοπιστές. Μα οσοι «νοήμονες» ζούν στις μέρες μας θα χαμογελάσουν. Οι νοήμονες δεν παραξηγούν παραχαράσουν μόνο, διαστρευλώνουν και εκδικούνται την απειθαρχία στα δόγματά τους, που κατοχυρώνουν τα κάστρα των συμφερόντων τους και την γνωστή ακαμψία των διανοητικών δομών. Για να μήν διαταραχθούν η έννοια της πειθαρχίας και του δόγματος απ αυτούς, που η συνεισφορά τους πήγε τη ζωή πιό ψηλά και πιό πέρα...

Ασπάστηκαν τα διαφορα συνθήματα με πρώτο και καλύτερο το «εμεις πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν και οι άλλοι για μάς» και δίνοντας ο καθένας τη δική έννοια στη λέξη ουτοπία απάντησαν:«Για ποιά ουτοπία αλήθεια αξίζει να

πεθάνουμε»; Και κάθισαν αμέριμνοι στο σπιτάκι ή προεκτείνοντας το σύνθημα ειπαν μέσα τους, «δικαιολογώντας» και τη στάση στο εαυτό τους και τον περίγυρο: «ας έρθουν αυτοί για τους οποίους πολεμήσαμε να μας απελευθερώσουν» Ενα σύνθημα που αποδέχεται apriori και τη μεταπολεμική μεταπελευθερωτική εξάρτηση της χώρας και την επαναφορά της ζωής στο καθεστώς της 4ης αυγούστου. Ξεχνώντας ή μή γνωρίζοντας οτι αυτοί που θα ερθούν να μας «απελευθερώσουν» οτι αν δεν ειναι οι ίδιοι οι Ελληνες ελευθερωτές, θα έρθουν οχι για να μας «απελευθερωσούν» αλλά για να επιβάλουν και με τα όπλα ακόμα την προπολεμική τάξη πραγμάτων.
Οι άνθρωποι αυτοί εκτός απ την πιό πάνω λαθεμένη εκτίμηση, δεν μπόρεσαν να δούν σωστά μερικά ακόμα πράγματα:α) Την εποχή εκείνη δεν ηταν ο λαός, αλλά η Ελλάδα που ερωτοτροπούσε με την Ουτοπία: Να μήν επανέλθει μετά την απέλευθέρωση στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του. Ηθελε η καημένη ύστερα από (120) χρόνια μιας μοντέρνας σκλαβιάς σε σχέση με αυτήν των Τούρκων και μιας πιό ραφινάτη τυραννία να βρεί τον εαυτός της. Να γίνει Ελλάδα, να νοιώσει Ελλάδα, να πάψει επιτέλους να ειναι μπανανία και το κλοτσοσκούφι του καθένα. Να απαλλαγεί απ την ανέχεια, την ημιμάθεια, τη βία και τον πόλεμο, τον συγκεντρωτισμό και τον αυταρχισμό των κάθε φορά «νικητών». Να ζησεί με τις δικές της ιδέες και πεποιθήσεις. Τα δικά της ιδανικά, τα δικά της οράματα. Τα δικά της ήθη και έθιμα, Και για να τα ζήσει έπρεπε να ειναι ΕΛΕΥΘΕΡΗ. β) Παραγνώρισαν την βασική αρχή, οτι τίποτε δεν χαρίζεται και κυρίως η λευτεριά. γ) Αυτοί που απαφάσισαν να πεθάνουν για την ουτοπία αυτή, ήξεραν οτι ειναι απόγονοι ενδόξων προγόνων και κληρονόμοι μιάς ανεκτίμητης και τεράστια σε όγκο κληρονομιάς. Η Γενιά της κατοχής, ηταν η Γενιά απ την οποία οχι μόνο ζήτησε-απαίτησε η Ελλάδα, πάσει θυσία να υλοποιήσει αυτά τα ιδανικά και τα οράματα.
Ειναι γεγονός οτι τα οράματα αποδείχνονται πολύ συχνά απατηλά. Το ίδιο ομως συχνά ειναι αυτά που εμψυχώνουν για το επόμενο, αβάσταχτα δύσκολο βήμα, σε αφάνταστα δύσκολες συνθήκες το απαραίτητο βήμα. Η Γενιά αυτή ήξερε ακόμα πως το προνόμιο της πατρογονικής κληρονομιάς, δεν το αποκτά κανείς σαν αυθαίρετο φυλετικό δικαίωμα, αλλά σαν αποτέλεσμα διαλόγου, αγώνων, μόχθου και θυσιών. Για την κατάκτηση αυτής ακριβώς της πατρογονικής κληρονομιάς αγωνίστηκε ο εθελοντής αντάρτης,(ένοπλος ή με πολιτικά), ωστε να σταθεί πράγματι αντάξιος κληρονόμος στον αγώνα να κληρονομήσει την Ελλάδα. δ) Δεν μπόρεσαν να δούν οτι μέσα απ τον Εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα αναδείχνονταν τα σύγχρονα αιτήματα της ουτοπίκης Ελλάδας. Τα αιτήματα της Κοινωνικής Αλλάγης Και αυτό δεν ηταν καθόλου ουτοπία. Ηταν αίτημα Εθνικό, Κοινωνικό, Ανθρώπινο. Και ε) Δεν γνώριζαν ή δεν συγκράτησαν απ την ιστορία πώς ό,τι καλό και μεγάλο, αξιόλογο, αξιοπρόσεχτο και αξιοθαύμαστο. Ο,τι σπάνιο και πολύτιμο υλικό και πνευματικό αγαθό για την κοινωνία των Ανθρώπων, με την ουτοπία και με την παρανομία έχουν γίνει μέχρι σήμερα στο καθεστώς της ατομική ιδιοκτησίας.
Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι αν την απελευθερωτική περίοδο και ειδικά την μετά την απελευθέρωση εποχή, την αξιολογήσουμε με την πικρή σοφία που μας πλούτησαν αυτά τα σαράντα σημαντικά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας-οτι χάσαμε τότε μια

ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε ύστερα από 120 χρόνια πολύπλευρης εξάρτησης, σε ανεξάρτητη πολιτεία. Η Ελλάδα δεν θα βίωνε τον εμφύλιο σπαραγμό, τις αγγλικές και αμερικάνικες κυβερνήσεις και αργότερα τις βασιλικές, δικτατορίες, τα θαλασσοδάνεια, την μετανάστευση, των αυταρχισμό του αστυνομικού παρακράτους, όπου η αστυνομιά παρακολουθούσε φοιτητές, συνδικαλιστές, εμένα και όλους τους άλλους Αριστερούς και δημοκρατικούς πολίτες. Δεν θα βιώναμε τη 7χρονη χούντα και κυρίως δεν θα πλήγωναμε τον λαό και την Ελλάδα με την εφεύρεση του «στιγμαίου» που στην απλο-ελληνική του κατεστημένου σημαίνει οτι δεν μας «περισεύει κανένας, όλοι χρειάζονται στο καθεστώς εκτός από τους...».
Βέβαια με το στιγμαίο δεν πρωτοτυπήσαμε. Προϋπήρχε το προηγούμενο «στιγμαίο». Το στιγμαίο της Νυρεμβέργης, που βάση σχεδίου της διεθνούς του κεφαλαίου, και το σκεπικό οτι «για τον τελικό σκοπό μας χρειάζονται ολοι» καταδίκασε μόνο μερικούς και απ τους πρωταίτιους ακόμα και δεν αναζήτησε τη βάση της πυραμίδας πάνω στην οποία στηρίχθηκε ο φασισμός και ο Ναζισμός. Αυτούς που στήριξαν και πρωτοστάτησαν έκτοτε στην αναγέννηση του Χιτλερισμού. Φαίνεται πως στη δίκη αυτού του «στιγμαίου» πρωτοειπόθηκε απ την πλευρά της διεθνούς του κεφαλαίου, «οτι δεν μας περισεύει κανένας...» Η απαλλαγή ηταν τόσο εμφανής και εκτεταμένη σε βαθμό, που οχι μόνο δεν συλλάβανε διακεκριμένους εγκληματίες πολέμου, οπως τον Αυστριακό εγκληματία πολέμου Κούρτ Βαλχάϊμ, αλλά προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα παγκόσμια συμφεροντά τους και κυρίως αυτά του ψυχρού πολέμου που πριν απ τη δίκη της Νυρεμβέργης ειχε ήδη κηρυχθεί. Εν γνώση τους και ενώ γνώριζαν οτι ηταν εγκληματίας πολέμου δεν δύστασαν να τον χρήσουν για πολλά χρόνια Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών!!!
Ενδεικτικό παράδειγμα για το πως εκμεταλλεύτηκαν, μα και χρησιμοποίησαν τους δοσιλόγους ο Τσιώρτσιλ και οι μεταπολεμικές ελληνικές κυβερνήσης-πυρήνας-των οποίων ηταν η φασιστική Δεξιά, ειναι ο τρόπος που η διεθνής του κεφαλαίου χρησιμοποίησε τον Αυστρικό εγκληματία πολέμου Κούρτ Βαλχάϊμ και τον Μέρτεν η χώρα μας. Ενω γνώριζε οτι διέπραξε τόσο εγκλήματα στη βόρεια Ελλάδα και ειδικά στη Θεσσαλονίκη γενικά και με το θέμα των Εβραίων ειδικά (αυτός τους ξεγύνμωσε και τους αποδεκάτησε) οχι μόνο δεν τον κινήγησε, μα και οταν τον συνέλλαβε «λένε τυχαία» οχι μόνο δεν τον δικάσαμε έστω για τον «τύπο» τον αφήσαμε να πάει ήσυχα ήσυχα να συνεχίσει το...
Ενώ λοιπόν, γνώριζαν τα εγκλήματα που διέπραξε ο κύριος αυτός, προκειμένου να τον εχουν υποχείριο, οχι μόνο δεν τον προσείγαγαν στο δικαστήριο της Νυρεμβέργης να δικαστεί μαζί με τους αλλους και αυτός σαν εγκληματίας πολέμου, τον διόρισαν Γραμματέα του ΟΗΕ. Σε ένα παγκόσμιο οργανισμό οπως ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών «που σκοπό ειχε τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, την ανάπτυξη φιλικών σχέσεων μεταξύ των εθνών και την ολοκλήρωση της συνεργασίας για την επίλυση των διεθνών οικονομικών, κοινωκών, πολιτιστικών και ανθρωπιστικών προβλημάτων». Σε ενα οργανισμό, τα μέλη του οποίου ειναι «αποφασισμένα να εξαφανίσθει η τυραννία και η δουλεία, η καταπίεση και η μισαλοδοξία». Σε εναν διεθνή οργανισμό, που η κοινωνία των ανθρώπων ειχε στηρίξει όλες στις ελπίδες για την διατήρηση της παγκόσμιας

ειρήνης και την διασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αυτές ήταν άλλωστε και οι βασικές διακηρύξει για την δημιουργία του.
Οταν σε ενα διεθνή οργανισμό οπως ο ΟΗΕ, που η δημιουργία του αποτέλεσε τη συνισταμένη θέληση των εμπολέμων και μή λαών του κόσμου, εναπώθησε και στηρίξει όλες τις ελπίδες, μα και την πεπείθηση οτι στο μέλλον η κοινωνία των ανθρώπων μέσω του ΟΗΕ, θα λύνει με ειρηνικό και δίκαιο τρόπο τα όποια προβλήματα, που θα αφορούσαν το μέλλον της ανθρωπότητα, ωστε να μην οδηγηθεί εκ νέου στα πεδία των μαχών με πρόταση της Αμερικής διορίζεται Γενικός Γραμματέας, ενας αποδεδειγμένος εγκληματίας πολέμου οπως ο Κούρτ Βαλχάϊμ. Ο Αυστριακός Βαλχάϊμ που αντί να προσαχθεί στο δικαστήριο της Νυρεμβέργης και να δικαστεί σαν εγκληματία πολέμου, που πράγματι ηταν οπως αποδείχθηκε και για τα οποία εγκλήματα συνελλήφθηκε, δικάστηκε και καταδικάστηκε αφού πρώτα έπαιξε τον ρόλο, που υπο την απειλή της αποκάλυψης του ανατέθηκε να παίξει εναν καθοριστικής σημασίας ρόλο στα παγκόσμια προβλήματα της ανθρωπότητας, ο καθένας αντιλαμβανεται σε ποιές θέσεις κλειδιά διορίστηκαν οι εγκληματίες πολέμου που «έμειναν» εκτός «στιγμαίου». Κάπως έτσι έγινε και με τους πεμτοφαλαγγίτες και ΕΟΝίτες του Μεταξά, τους κατοχικούς δοσίλογους και τους χουντικούς που «έμειναν» εκτός «στιγμαίου» έμειναν ανενόχλητοι στις θέσεις κλειδιά και πολλοί να μην πούμε ονόματα...παίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικό-κοινωνικής ζωής.
Οταν λοιπόν, ενας αποδεδειγμένα εγκληματίας πολέμου οπως Κούρτ Βαλχάϊμ, που λόγω της γνωστής και αποδεκτής απ τον ιδιο αργότερα ενοχής, και υπο την απειλή της αποκάληψης των εγκλημάτων του αντί να τον συλλήβουν τον διορίζουν Γενικός Γραμματέας ενος παγκόσμιου οργανισμού οπως ο ΟΗΕ, με σκοπό να λειτουργήσει κατ υπόδειξη και για λογαριασμό αυτών που τον διόρισαν διαχειριστεί, τα παγκάσμια προβλήματα προκειμένου να μην υποστεί τις συνέπειες. Σε ενα παγκόσμιο οργανισμό που η κοινωνία των ανθρώπων ειχε εναπωθέσει όλες τις ελπίδες δείχνει τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποίησαν τους δοσίλογους και κυρίως τους εγκληματίες πολέμου και οι ελληνικές μεταπολεμικές κυβερνήσεις.
Οπως ο εγκληματίας πολέμου Βάλχάϊμ, ειχε να διαλέξει ανάμεσα στη σύλληψη και την καταδίκη του σαν εγκληματίας πολέμου και τον διορισμό του στη θέση του Γενικού Γραμματέα του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, ετσι και οι δικοί μας δοσίλογοι και εγκληματίες πολέμου. Αντι να συλληφθούς και να δικαστούν οπως πρόβλεπε, εστω η συντακτική πράξη, σαν αντάλλαγμα προτίμησαν να παίξουν τον γνωστό ρόλο που τους ανατέθηκε. Να διαπράξουν εκτός απ τα κατοχικά και αλλα εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας. Αντί λοιπόν, να συλληφθούν και να δικαστούν, αφού έπαιξαν ξανά επάξια τον ρόλο που τους αντέθηκε, διορίστηκαν στις θέσεις κλειδιά οπως ο Αυστριακό εγκληματίας πολέμου Βαλχάϊμ στον ΟΗΕ. Παρά ταύτα υπήρξε μια διαφορά. Ο μεν Κούρτ Βαλχάΐμ, οταν η αλλη πλευρά συγκέντρωσε τα στοιχεία της ενοχής του συνελλήφθει, δικάστηκε και καταδικάστηκε σαν εγκληματίας πολέμου στη χώρα του, ενώ οι δικοί μας εκτός του οτι διέπρεψαν στις θέσεις κλειδιά να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, ανακηρύχθηκαν οχι μόνο σωτήρες αλλα και «ήρωες».

Αν δεχθούμε οτι η ηγεσία αυτού του αγώνα κινούνταν από ουτοπία, ρομαντισμό, εξωπραγματικά οράματα και ιδανικά. Ο καθένας καταλαβαίνει, οτι δεν θα χρειάζονταν απ την πλευρά των «ρεαλιστών και των πραμγματιστών» τα νέα ποτάμια αίμα του εμφυλίου πολέμου και οι τόσες υλικές καταστροφές για να εξοντωθούν οι ουτοπιστές, οι ρομαντικοί και οι εξωπραγματικοί, οι «τρελοί». Η χώρα ειχε απελευθερωθεί με τις προσπάθειες αυτών ακριβώς των ουτοπιστών και παράνομων για τις κατοχικές κυβερνήσεις, δεν έμεινε παρά με ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και με ελεύθερες εκλογές να ρωτηθεί και να αποφασίσει ο λαός. Τότε οι ουτοπιστές και ρομαντικοί σαν εξωπραγματικοί θα έπεφταν στο κενό που οι ίδιοι δημιούργησαν. Προς τί λοιπόν, αυτή η μεταπολεμική γενοκτονία των Αντιστασιακών;
Επειδή πολλοί και πολλές φορές χρησιμοποίηθηκαν αυτοί οι όροι προκειμένου να χαρακτηρίσουν «τρελούς και ουτοπιστές» που παρά την απογόρευση πήραν «παράνομα» μέρος στην Αντίσταση και ειδικά για μας τους φυλακισμένους, που δεν κάνανε δήλωση να γυρίσουν κοντά στους δικούς τους, αναρωτήθηκαν άραγε ποτέ αν ο Κολοκοτρώνης ή ο Καραϊσκάκης δεν ηταν «ουτοπιστές-τρελοί» «παράνομοι και τρομοκράτες» οπως μας χαρακτήριζαν οι κατοχικές κυβερνήσεις, αν θα υπήρχε Ελλάδα;
Βέβαια, εύκολες λύσεις δεν υπάρχουν. Η λύση βρίσκεται πάντα με μια ουσιαστική συζήτηση εφ όλης της ύλης μπροστά στην κοινωνία για όλα τα θέματα μικρά και μεγάλα. Προηγούμενα, πρόσφατα και μελλοντικά. Αν δεν ειχε προηγηθεί η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, οι εκλογές θα έδιναν τη δυνατότητα, ολες οι πλευρές να κατατεθέσουν τις απόψεις, ετσι θα αποσαφινίζονταν οι προθέσεις της κάθε πλευράς, θα εντοπίζονταν τα σημεία των διαφορών και σύγκλησης, θα αναζητιόνταν τα σημεία προγραμματικής σύγκλησης, και στο τέλος η προσπάθεια θα κατέληγε σε καθαρές λύσεις.
Φέρνω στη μνήμη τις αναρίθμητες κατακόμβες σε ανθρωποθυσίες και τις καταστροφές, που υποχρεώθηκε να υποστεί για αλλη μια φορά ο λαός και η Ελλάδα, για τα ανιστόρητα λάθη και των δυό πλευρών.
Ο καθηγητής και διεθνούς φήμης οικονομολόγος Αγγελος Αγγελόπουλος, που ηταν εθνοσύμβουλος και απ τα βασικά στελέχη της ΠΕΕΑ, στο βιβλίο του «Απ την κατοχή στον εμφύλιο», επισημαίνει τις επιπτώσεις που ειχε στην πατρίδα μας αυτή η ανιστόρητη και λαθεμένη στάση και των δυό πλευρών, κυρίως ομως αυτών που ανέχθηκαν και επέβαλαν με σκοπό να εκμεταλλευτούν εγκληματικά την ξένη επέμβαση, την ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων.
Γράφει ο κ Αγγελόπουλος : «... οι συνέπειες απ τα γεγονότα των ετών 1944-1949 υπήρξαν τραγικές για τη χώρα. Ο απολογισμός των θυμάτων των Δεκεμβριανών και του Εμφυλίου Πολέμου ειναι χαρακτηριστικός. Ενω οι πολεμικές επιχειρήσεις κατά το εξάμηνο του πολέμου 1940-41 είχαμε 15,000 οπλίτες και αξιωματικούς νεκρούς, στα Δεκεμβριανά και στον εμφύλιο 47,000 και απ τις δυό μεριές. Παραλείπω τα αλλα θύματα των εγκληματικών βιαιοτήτων, τους τραυματισμούς και τις δεκάδες χιλιάδες που έφυγαν απ τη χώρα. Ολα αυτά επέφεραν ουσιαστική πληθυσμιακή στασιμότητα και στέρησαν την πατρίδα μας και απ το σημαντικό εργατικό δυναμικό, αφού χάθηκαν ανυπολόγιστες εργατοημέρες. Υπολογίζεται οτι, αν δεν συνέβαιναν αυτά τα τραγικά γεγονότα, ο πληθυσμός θα ειχε αυξηθεί κατά ενα εκατομμύριο πλέον του σημερινού...οι πλουτοπαραγωγικές πήγές θα

ειχαν αξιοποιηθεί, η ανάπτυξη θα ειχε επιταχυνθεί και το εθνικό εισόδημα θα ηταν ανάλογο με εκείνο των αναπτυγμένων χωρών της Δυτικής Ευρώπης...» Σελ. 190.
Χωρίς την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, η πατρίδα μας, θα ειχε μιά παρουσία εντελώς διαφορετική σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Καμιά σχέση δεν θα ειχε με τη σημερινή. Η κατοχή ηταν η μοναδική ευκαιρία που μας παρουσιάστηκε απ το 21 και μετά για να θεμελιώσουμε εμείς οι ίδιοι μια πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη. Μια Πατρίδα που να κυβερνιέται απ τον ίδιο το λαό της και οχι απ τους ξένους, τους αυτοαποκαλούμενους «προστάτες» ή «συμμάχους», με τους οποίους θα μπορούσαμε και εμείς, όπως τόσες αλλες μικρές χώρες, να είχαμε και να διατηρήσουμε φιλικές σχέσεις, βασισμένες ομως στις αρχές της ισοτιμίας και οχι της υποταγής. Αυτό μπορούσαμε να το πετύχουμε. Αντί ομως να ζήσουμε αυτή τη χαρά, επακολούθησαν οι καταστροφές και οι ανείπωτες νέες δοκιμασίες του λαού μας.
Κάθε πόλεμος ειναι άγριος και ο εμφύλιος αγριότερος. Προκαλεί θύματα, ζημιές και συνέπειες, που ταλανίζουν νικητές και ηττημένους για πολλά χρόνια. Πόλεμος και ευγένεια ειναι ασυμβίβαστα, οταν μάλιστα σκοτώνεις πολίτες μιας άλλης χώρας, οπως συνέβαινε με τους Γερμανούς και με την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944. Αλλα και η αγριότητα εχει και αυτή διαβαθμίσεις και οι εχθροπραξίες διέπονται από κανόνες . Κάθε εποχή εχει τη δική της «πολεμική δεοντολογία», αλλά ο Ανθρωπος και η Ανθρώπινη ζωής σαν αρχή αξιωματική παραμένει πάντα αξία και σαν τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται.
Στην μεταπελευθερωτική Ελλάδα, τόσο οι επιβήτωρες της εξουσία, πολύ περισσότερο ομως οι Αγγλοι, το μόνο πράγμα που δεν τους αποσχόλησε ηταν η «πολεμική δεοντολογία».Και η Ανθρώπινη αξία. Το θέμα αυτό δεν τους αποσχολούσε. Και δεν τους αποσχολούσε, γιατί αν τους αποσχολούσε : α) Οι Αγγλοι δεν θα βομβάρδιζαν αδιάκριτα στο όνομα να σκοτώσουν κάποιον ΕΛΑΣίτη, που στο μεταξύ μετακινήθηκε σε άλλη θέση με τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια τον άμαχο πληθυσμό της Αθήνας και του Πειραιά. β) Οι επιβήτορες της εξουσίας, δεν θα οργάνωναν αυτό το διογκωμένο και πολυδέδαλο παρακράτος και τις άπειρες συμμορίες, που πληρώνονταν -εξαργύρωναν με λίρες τα κεφάλια. Και γ) Ούτε οι Αμερικάνοι αργότερα θα δοκίμαζαν την δολοφονική ικανότητα των βομβών Ναπάλμ, πάλι στο όνομα να σκοτώσουν κάποιον στρατιώτη του Δ.Στρατού, αδιάκριτα στις ελεγχόμενες απ αυτόν περιοχές. Αυτά τα δεδομένα αξιολόγησε ο καθηγητής Αγγελόπουλος στη συγγραφή του βιβλίου του.
Το 1945 μόλις ειχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Η υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δοσίλογης Δεξιάς, δίπλα στα ερείπια και τους χιλιάδες τάφους που άφησε η καταχή, θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούργιους τάφους.
Την επομένη της υπογραφής της Συμφωνίας της Βάρκιζας, άρχισε η συστηματική, απροκάληπτη και κυνική παραβίαση της Συμφωνίας και με εντατικούς ρυθμούς άρχισαν οι διώξεις των αγωνιστών και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο. Η συνασπισμένη αντίδραση δεν αρκείται στον κρατικό μηχανισμό της, ούτε στη δική της Νομοθεσία (4ης Αυγ/στου και της κατοχής) και λίγο πολύ προσπαθούσε να κρατήσει στην αρχή ορισμένα προσχήματα. Γι αυτό δίνει εντολή στις διαλυμένες συμμορίες, που στην κατοχή συνεργάζονταν και δρούσαν φανερά με τους κατακτητές. Τις

συμμορίες που προκάλεσαν τόσο δεινά στο λαό και καταστροφές στη χώρα, να αρχίσουν δράση στην ύπαιθρο και αυτό γιατί στην ύπαιθρο ζούσε η πλειοψηφία των ΕΛΑΣιτών και ηταν γνωστοί οι ΕΛΑΣίτες και οι ΕΑΜίτες. Και οχι μόνο γνωστοί αλλά και εγκλωβισμένοι στις μικρές κοινωνίες.
Ο Μέρκούρης,Υπουργός Διμόσιας Τάξης του Σοφούλη, δηλώνει μετά την παραίτησή του: «Αι ένοπλαι συμμορίαι κυριαρχούν είς την ύπαιθρον. Αι συμμορίαι αυταί, δυστυχώς συνεργάζονται είς πολλάς επαρχίας μεθ όλων των επιφορτισμένων δια την τήρησιν της τάξεως κρατικών υπηρεσιών, ή όπου δεν συνεργάζονται αμέσως τυγχάνουν πάσης διευκολύσνεως εκ μέρους των Αρχών. Εως ότου ετοποθετήθην εις το υπουργείον Δικαιοσύνης (Νοέμβριον 1945) ουδείς των εν λόγω συμμοριτών αποτέλεσε αντικείμενον διώξεως, παρά τα εγκλήματα που ειχον διαπράξει»
Οσον αφορά το ποιά ήταν η σύνθηση αυτών των συμμοριών και ποιοί ηταν οι επικεφαλείς, Ηταν αυτοί που απ το 1936, και πολύ πριν, ελέγχοντας κράτος, παρακράτος και οικονομία, προωθούσαν βοηθούμενοι και απ τους Ναζί και με τη βοήθειά τους, διαμόρφωσαν ενα εντελώς πρωτότυπο σύστημα χειραγώγησης, που μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μιά μεγάλη Ερημο. Αυτοί που για να ξανακυβερνήσει η 4ο Αυγ/νή Δεξιά και μετά την κατοχή, έβαλε κάτω απ τη σκέπη και την προστασία του Χίτλερ, ένα μεγάλο μέρος αυτού του μηχανισμού. Εκεί στο θερμοκήπιο των κατακτητών εκολάφθηκαν και με γεωμετρική πρόοδο πολλαπλασιάστηκαν, οι συνεργάτες, οι επώνυμοι και ανώνυμοι καταδότες, μαυραγορίτες και οι αδιάφοροι για την υποδούλωση της πατρίδας.
Ηταν εκείνοι που οταν ρωτήθηκε απ ενα φίλο του Χίτλερ πως θα ελέγξει την έκταση της αυτοκρατορίας που φιλοδοξούσε να κάνει ειπε επι λέξη: «σε κάθε χώρα θα βρεθούν εκείνα τα καθάρματα που θα με βοηθήσουν. Η βοήθεια αυτή θα ειναι ο μόνος τρόπος να πλουτήσουν και να κυβερνήσουν»!
Για να κυβερνήσουν οι αντιδραστικές και οι σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους, έπρεπε να μην διστάσουν μπροστά σε τίποτε. Μόνο στηριζόμενοι στους ξένους και συνεργαζόμενοι με τους δοσίλογους , τους μαυραγορίτες, τους κιοτίδες και τους απόντες του αγώνα και ό,τι άλλο περιθώριο υπήρχε την εποχή εκείνη, μπορούσαν να δημιουργήσουν το πλαίσιο του εμφυλίου πολέμου. Του εμφυλίου πολέμου που θα τους έδινε τη δυνατότητα να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς με την Αντίσταση.
Αυτό το συνοθύλευμα ακροξεδιών. Αυτοί η εργολάβοι του μίσους και της εκδήκησης στο όνομα του «πατριωτισμού» και της «επιχειματικής εθνικοφροσύνης», οχι μόνο δολοφώνησαν τη νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία στη χώρα, αλλα έκαναν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγ/νά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα από ενα πολύχρονο, πολυαίμακτο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και Ειρήνη.
Σε αυτούς τους αποκρουστικούς στην όψη δολοφόνους, σε αυτές τις νεκρές ψυχές, τους σκληρούς και άνανδρους στην καρδιά και άδειους από αρχές και αισθήματα, στους δοσίλογους συνεργάτες που χωρίς έλεος έστελναν κατά δεκάδες τους Ελληνες πατριώτες στα στρατόπεδα, στις φυλακές, τις κρεμάλες και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Σε αυτού ανάθεσαν εν λευκό να αναζητήσουν τους «εχθρούς Ελληνες που καραδοκούσαν να καταστρέψουν την Ελλάδα» Τους

«απάτριδες Αντιστασιακούς», τους «ΕΑΜοβουλγάρους» και τα μιάσματα: Να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες.
Εφοδιασμένοι και εξασφαλισμένοι οι συνεργάτες των κατακτητών και οι δοσίλιγοι, με την διαβεβαίωση οτι οχι μόνο δεν πρόκειται να τους ζητηθούν ευθύνες για τη συνεργασία και για τα όποια εγκλήματα, διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας στη διάρκεια της κατοχής, αλλα και οτι μετά το ξεκαθάρισμα των λογαρισμών με την Αντίσταση-ΕΑΜ-ΚΚΕ και τη Δημοκρατία γενικότερα, η συμμετοχή τους αυτή θα θεωρηθεί «προσφορά» και «πράξη πατριωτική» και σαν τέτοια θα τύχει και της κοινωνικό-οικονομικής αποκατάστασης και όποιων άλλων αξιωμάτων-καταξίωση. Ετσι λοιπόν, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες για τη συνεργασία και τα όποια εγκλήματα διέπραξαν οι δοσίλογοι και τα άδεια πουκάμισα του παρακράτους και με εξασφαλισμένη την ατιμωρησία σε συνεργασία τώρα πιά και με το επίσημο κρατός οργάνωσαν τις ιδιόμορφες για κάθε περίπτωση εξαπέλησαν τη ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.
Και κάτι ακόμα. Επειδη το έργο ηταν όχι μόνο «άχαρο», (και άς ειχαν οι ανθρωποι μια μακρόχρονη προπαίδευση και πείρα), αλλα και δύσκολο. Και η υπόσχεση για καταξίωση και τα αξιώματα θα υλοποιούνταν μετά τη λήξη της αποστολής, επρεπε για να γίνει σωστή και πιστή εφαρμογή της αποστολής που τους ανατέθηκε, εκτός απ τα συμφωνηθέντα μελλοντικά ανταλλάγματα να υπάρχει και κάποιο απτό και άμεσο καθημερινό όφελος, ετσι που και το «ηθικό» να τονώνει και το ζήλο για κάποια υπέρβαση να βάζει σε κίνηση και δράση.
Ανάμεσα λοιπόν, στα τόσα αλλα πλεονεκτήματα και οφέλη που τους υποσχέθηκαν, αν τηρούνται και απ την πλευρά τους απαρέγκλητα τα συμφωνηθέντα, τα όποια οικονομικά οφέλη θα προκύπτουν απ αυτές τις «καθαγιασμένες πράξεις» (βιοπραγίες, λεηλασίες και φόνους) θα τα επωφελούνταν, θα τα έπερναν οι ίδιοι και κυρίως οι αρχηγοί των εθνικό-πατριωτικών συμμοριών.
Αυτή η «μικρή» και «άβλαβη» παραχώρηση, ήρθε και έδεσε που λέει ο λαός: Συνέδεσε την οικονομία (το προσωπικό όφελος των εθνικοφρόνων με την «ιδεολογία» και την ιδεολογία με τη βία και τον «πατριωτισμό» με το φόνο. Η Ούνρα, και σε συνέχεια το «Σχέδιο Μάρσαλ» έδωσαν στο κράτος της Δεξιάς, οπως και στη διάρκεια της κατοχής στην κυβέρνηση Κούϊσλιγκ την όποια εξωτερική βοήθεια και ειδικά της Σουηδικής την οικονοική δυνατότητα να μεγενθύνει μέσω της βοήθειας τον χαφιετικό μηχανισμό. Και ειναι αυτή ακριβώς η οικονομική αναδιανεμητική ικανόπτητα που της έδωσε η Ούνδρα και το σχέδιο Μάρσαλ, να μετατρέψει τον αντικομμουνισμό εκτός από ιδεολογία και σε επικερδής οικονομική επιχείρηση. Ετσι αμέσως μετά της συμφωνία της Βάρκιζας και κυρίως μετά των ερχομό των πρώτων καραβιών στα λιμάνια και των αυτοκινήτων της Εμέλ στην ενδοχώρα, αρχίζει η δημιουργία συλλόγων και ενώσεων (βασιλική Ενωση, Ενωση εθνικοφρόνων κλπ να φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια. Στο Νομό μας είχαμε αρκετούς τέτοιους συλλόγους και ενώσεις) στις πόλεις και παραρτήματα στα χωριά και τις συνοικίες. Επικεφαλής στις οργανώσεις αυτές, ηταν κατά κύριο λόγω η πολιτική Ελίτ του συντηρητικού-βασιλικού χώρους η Ελίτ οποία επιδιώκει μέσω των συμμοριών και τη βία, της Ούνδρας και του Σχεδίου Μάρσαλ, να σχηματίοσει μέσω αυτών την εκλογική της βάση, ετσι ωστε να καλύψη την πολιτική ανατροπή που ειχε γίνει στη διάρκεια της

κατοχής. χωρίς αυτό να σημαίνει οτι και το Κέντρο, υστερούσε σε προσπάθεια να καλύψει και αυτό την ανατροπή που έγινε και στο δικό τους χώρο στη διάρκεια της κατοχής. Και για να εχουν αυτές οι βασιλό-εθνικόφρονες κοινωνικό-οικονομικές επιχειρήσεις κάποια μεγαλύτερο εύρος ταύτισε οχι μόνο το ΚΚΕ με τους δίγλωσσους Βουλγαρόφωνες αλλά το σύνολο της Αριστεράς.
Αυτή η παραχώρηση, πρόσθετη-προσφορά έπεισε και τους πιό δύσπιστους και δυστακτικούς, οτι εχουν να κάνουν με συνεπείς και αξιόλογους εργοδότες. Συνεπώς έπρεπε χωρίς μεμψιμοιρίες να λειτουργήσει στο φούλ η κρεατο-μηχανή της αποκομμουνιστικοποίησης. Κάθε αντίρηση και δυσταγμός θα ήταν οχι μόνο αδικαιολόγητος, αλλά και καταδικαστέος απ την πλευρά της εργοδοσίας, αλλα και θα μπορούσε αν δεν δέχονταν την αποστολή να βρεθεί τρόπος να τους ζητηθούν οι ευθύνες για τα προηγούμενα. Και αυτό γιατί η τελευταία προσφορά αποτέλεσε α) Επιβεβαίωση οτι θα ικανοποιηθούν όλες οι υποσχέσεις οταν υλοποιηθεί το έργο που τους ειχε ανατεθεί, β) αναπτέρωσε το ηθικό-παραμέρισε κάθε δικαιολογία και δισταγμό. γ) Επετρέπει τον εύκολο και γρήγορο ατομικό πλουτισμό. Και δ) Απαλλάσσονται από κάθε ευθύνη οχι μόνο οι όποιες μορφής πράξεις αυτές καθ εαυτές,αλλά και σαν «φυσικοί» αυτουργοί. Ετσι φτάσαμε στο «Οποιος παρουσίαζε κομμένα κεφάλια ανδρών και γυναικών κρεμασμένα απ τα μαλλιά στους φανοστάτες των πόλεων και στις σέλες των «κατασχεμένων» αλόγων, θα εισέπραττε περισσότερες χρυσές λίρες» που γράφει ο συγγραφέας Domminiky Eydes στο βιβλίο του «Οι Καπετανιοι».
Τα τρόφιμα που μοίραζε η Ούνρα, αμέσως μετά τη Βάρκιζα, ηταν τα τρόφιμα που ειχε παραγγείλει η χώρα μας στην Αγγλία, πριν από την κατάρευση του μετώπου και βάση της συμφωνίας θα τα παραλάμβανε το Φθινόπωρο του 1941. Τρόφιμα με τα οποία οι Ελληνες θα τρέφονταν το 1942. Οι οι Αγγλοι όμως με το αιτιολογικό οτι θα έπαιρνα ενα μέρος από αυτό τα τρόφιμα οι Γερμανοί, δεν τηρησαν τη συμφωνία και ο λαός μας οδηγήθηκε στο λιμό του 1942 με τις εκατοντάδες χιλιάδες των θυμάτων από την πείνα.
Φαίνεται αυτοί που συνέλαβαν και ενέκριναν αυτό τον εν λευκώ έγκλημα ειχαν διαβάσει τον στίχο του Ευριπίδη, που ανάμεσα στα αλλα λέει: «Δεινής ανάγκης ουδέν ισχύει πλέον». Και για μην υπάρχει και η παραμικρή αμφιβολία, οτι θα τηρηθούν απαρέγκλητα οι συμφωνημένοι όροι απ την πλευρά των εντελώντων αφού «Δεινής ανάγκης...» εκτός απ όλα τα αλλα ωφέλη που θα προκύπτουν, καθόρισαν και πόσες πρόσθετες χρυσές λίρες θα πέρναν «αυτοί» από κάθε «κομμένο κεφάλι γυναικών ». Μωρέ τους τσιγγούνιδες, τους αχάριστους τα αντρικά και τα παιδικά θα τα έκοβαν χωρίς γνωστό εκ των προτέρων το αντίτιμο; Για τους άντρες και τα παιδιά υπήρχε κάποια ξεχωριστή συμφωνία και τιμολόγιο οτι θα πληρώνταν μεν, με το κομμάτι αλλά σούμα στο τέλος. Φτάνει να κρατούν λογαριασμό πόσα κεφάλια έκοψε ο καθένας και να ειναι «αποδοτικοί» στη δουλειά του κόψιμματος.
Οπως γράφω και σε αλλο σημείο η ΕΑΝική Εθνική Αντισταση, το μεγάλο πρόβλημα δεν το ειχε τόσο με τους Γερμανούς, Ιταλούς και Βουλγάρους κατακτητές. Αυτοί ηταν κατακτητές και δεδηλωμένοι εχθροί. Τους ήξερες, τους έβλεπες, φορούσαν στολή και οπλοφορούσαν. Το μεγάλο και δύσκολο στην αναμέτρηση πρόβλημα ηταν με τους ταγματασφαλίτες, τους διάφορους εθνοϊσμούς, τους χαφιέδες και τους καταδότες. Και στην πιό μικρή επιχείρηση

που έκαναν οι Γερμανοί, πάντα ενας μεγάλος αριθμός και από αυτούς ακολουθούσαν το εκστρατευτικό τμήμα των Γερμανών. Και ενω ο ΕΛΑΣ συγκρούονταν με τους όποιους κατακτητές, αυτοί πήγαιναν στις παρυφές του χωριού ή του βουνού και παριστάνοντας τον αντάτρη σκότωναν εν ψυχρώ, οσους ξέφευγαν από το μπλόκο και αυτούς που έβγαιναν μετά τη λήξη της επιχείρησης από τους κρυψώνες. Εκεί στις παρυφές έκαναν συλλήψεις, Βίαζαν, ασχημονούσαν και κρατούσαν σημειώσεις για τα περεταίρω...Δεν υπήρξε επιχείρηση που να μην συμμετείχε και μια πλειάδα απ αυτούς που εκτούς του πρακτικού έργου εξέθεταν και την Αντίσταση στη μάτια του κόσμου.
Στην κοινωνική ζωή υπάρχουν τουλάχιστον δυό ιστορίες. Η μιά η εξωτερική των γεγονότων. Αυτή που καταγράφει με ημερομηνίες, αριθμούς απωλειών, τοπωνυμιών και στατιστικές, τη ζωή και το έργο των εστεμένων, των στρατηγών κλπ. Αυτή ειναι η «επίσημη ιστορία» η άλλη ειναι η εσωτερική, αυτή που χαράσεται ανεξίτηλα στη συλλογική μνήμη και συνείδηση του λαού και ξεχωριστά στον κάθε Ανθρωπο Βιωματικά: με φονικά, με αίμα, με σταυρούς, δάκρυα και ακροτηριασμούς. Με ταπεινώσεις και αφανισμό. Πίκρα και πόνο. Γονείς που σφαδάζουν για τον χαμό, μνημόσυνα άφατου πόνου και απελπισίας για τους δολοφονημένους.
Αναμφισβήτητα, πως κάπως έτσι λειτουργούσε αυτή η εγκληματική βιομηχανία για να ειναι τόσο παραγωγική αλλά και αποδοτική στους εργοδότες και τους εργαζόμενους σε αυτήν. Γιατί αν δεν λειτουργούσε με αυτόν τον κυνικό και εγκληματικκό τρόπο, δεν θα διαμαρτύρονταν και ούτε θα τους κατηγορούσε, ακόμα και αυτός ο Γουτνχάουζ, Αρχηγός της αγγλικής αποστολή στην Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχή. Αυτός ο κατ εξοχης εκπρόσωπος και τοποτηρητής του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν, προς τον προεσταμένο του Τσιώρτσιλ ο Γουτνχάους:
«Η επιβληθήσα τρομοκρατία μετά τα Δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, είς όλην την χώραν, αυξάνεται καθ εκάστην. .Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν, ώστε καθιστά αδύνατον την ζωήν των μή βασιλοφρόνων πολιτών και αποκλείει ακόμη και την σκέψιν οτι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσουμεν είς εν ελεύθερον δημοψήφιασμα ή είς εκλογάς. Αι τρομοκρατικαί οργανώσεις της άκρας δεξιάς, αι κυριώτεραι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπο των Γερμανών και ειχον εν πάσει περιπτώση συνεργασθεί μετ αυτών, οχι μόνον δεν αφοπλίσθησαν, οχι μόνο δεν διώκονται, αλλά συνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως με τά των οργάνων της τάξεως, δια να καταπνίξουν εντελώς κάθε δημοκρατικήν σκέψιν...»
Ακόμα και αυτός, ο Γουντχάους, που τόσα έκανε για την πολιτική του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα, που όμως γνώριζε καλύτερα απ τον καθένα την αξιοθαύμαστη και αξιόλογη σε μέγεθος προσφορά της ΕΑΜικής Αντίστασης στο συμμαχικό αγώνα, για την ήττα του άξονα και την απελευθέρωση της Ελλάδας απ τον ΕΛΑΣ, δεν μπορεί να ανεχθεί την ατιμωτική μεταχείρηση της Αντίστασης απ τους κάθε λογείς δοσιλόγους και τους ταγματασφαλίτες. Βέβαια σαν εκπρόσωπος των αγγλικών συμφερόντων, θα ηταν ευχαριστημένος απ τη νίκη των αγγλικών όπλων και την στρατιωτική ήτταν ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Απ το σημείο αυτό όμως μέρχι που να καταδιώκουν τους ΕΛΑΣίτες, που ο ίδιος γνώρισε τον ηρωϊσμό και την αυτοθυσία και συνεργάστηκε επι τρίας χρόνια στα πεδία των μαχών μαζί τους, και τώρα να

βλέπει τα εγληματικά αποβράσματα, να τους λυντσάρουν μέσα στους δρόμους και τις πλατείες των χωριών, των πόλεων και να τους κόβουν τα κεφάλια. Αυτό το κατάντημα δεν μπορούσε να το ανεχθεί. Γι αυτό και προσπαθεί να πείσει τις αγγλικές αρχές να σχηματίσουν και στην Ελλάδα μιά κυβένρηση, που να αποτελείται τουλάχιστο από Αντιστασιακούς μή κομμουνιστές και η οποία κυβέρνηση, θα παραχωρήσει γενική αμνηστία και για τις δυό πλευρές: Δεξιά και Αριστερά.
Αντί για σχηματισμό κυβέρνησης και από Αντιστασιακούς, η οποία θα έδινε την αμνηστία, δίπλα και παράλληλα με το ανεξέλεκτο και τα επί ανοιβή έγκλήματα, προστέθηκε και μια άλλη βιομηχανία εγκλημάτων. Η βιομηχανία εγκατάστασης σε ολόκληρη τη χώρα των εκτάκτων στρατοδικείων. Τη βιομηχανία που καλυπτώμενη απ το μανδύα της «νομιμότητας» έστελνε το κάθε σφαγείο κατά δεκάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα. Για να λειτουργήσει αυτή η βιομηχανία, έπρεπε να προηγηθούν συλλήψεις, βασανιστήρια, κατασκευασμένα κατηγορητήρια, δημιουργία πρόσθετου χαφιέδικου μηχανισμού. Να βρεθούν οι «χαροκαμένες Μάνες» και οι «μαυροφορεμένες χήρες», που με τη βοήθεια της ασφάλειας, θα επιβεβαίωναν στο στρατοδικείο τον «σφαγέα» του γιού ή του άντρα της!
Βέβαια, από αυτά δεν μπορούσε να εχει κανείς«παράπονο». Δεν σε σκότωνε όπου σε εύρησκε. Δεν σου έκαιγε το σπίτι με ενα στίρτο...ούτε σου άρπαζε το κοπάδι με τα πρόβατα...και την προίκα της κόρης. Αυτή η βιομηχανία λειτουργούσε «Νόμιμα» και με άψογο τρόπο, μόνο που δεν δίκαζε αλλα μόνο καταδίκαζε. Δεν τους έπαιρνε ο χρόνος φαίνεται να μπούν σε λεπτομέρειες. Επρεπε μέσα σε κακτά χρονικά διαστήματα να βγάλουν απ τη μέση τους προγραμμένους. Και για να μην μείνουν ανεκτέλεστες οι αποφάσεις, κάθε πρωϊ τα εκτελεστικά αποσπάσματα έστελναν κατά δεκάδες «τους εχθρούς» της Ελλάδας στον Αγιο Πέτρο. Αυτό που τους άναγκαζε να δουλέψουν με ζήλο ηταν τα μεγάλο ποσοστό των οργανωμένων στο ΕΑΜ τον ΕΛΑΣ, την ΕΠΟΝ και τις άλλες ΕΑΜικές οργανώσεις οπως ο ΕΛΑΝ, η εθνική αλληλεγγύη και την πολιτοφυλακή και να στείλουν τα Αετόπουλα στα αναμορφωτήρια της Βίδου, την Κασαβέτια και τη Μακρόνησο.
Και επειδη ο χρόνος ηταν πολύτιμος και η δουλεία που εργολαβικά ανέλαβαν από κοινού, έπρεπε να μην αφήσει κένα και ανεκτέλεστα υπόλοιπα, εκτός απ τα τόσα στρατόπεδα και τις φυλακές, έπρεπε η γενιά που βίωσε, γεύτηκε τα νάματα της Αντίστασης και το εθνικό πατριωτικό της περιεχόμενο, για να βγεί απ τη μέση ανήγαγαν τη βία σε ιδεολογία και τη βία με το έγκλημα και το έγκλημα με τον πλουτισμό και την κοινωνική καταξίωση.
Αυτό λοιπόν, το τρίπυχο: Ιδεολογίας-εχθρός, ΕΑΜοβούλγαρος , μίασμα κλπ-τα μελλοντικά προνόμοια, το ανεύθυνο και ατιμώρητο σε συνδιασμό με τα απτά-χειροπιαστά οφέλη, εκτός του ότι συσχέτισε τη σύλληψη, τη βιοπραγία, την λεηλασία και το φόνο, με τον ατομικό πλουτισμό έλυσε τα χέρια των εκτελεστών, αλλα και επέκτεινε το αντικείμενο της εργασίας και έκανε πιό ευκολο και γρήγορο το έργο. Τώρα πλέον, δεν ηταν ανάγκη να αναζητηθεί ο πραγματικός «εγκληματίας» ΕΑΜίτης-ΕΛΑΣίτης. Αυτός που θα παρέδινε τη Μακεδονία στους Βουλγάρους. Ο αντίχριστος και αδιάφορος για την πατρίδα, τη Θρησκεία και την οικογένεια.Τώρα πλέον το έργο ειχε απλοποιηθεί. Μπορούσε και ηταν εχθρός,

όποιος ειχε χρήματα-κυρίως χρυσό-κτηματική περιουσία, όμορφη γυναίκα και αδερφή, μπορούσε αναίτια να συλληφθεί, να βασανιστεί, να πάει εξορία, να σταλεί στη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα, εκτός και άν μπορούσε να εξαγοράσει όλην αυτήν την κλίμακα των «πολιτίμων υπηρεσιών».Να προσφέρει το «αντάλλαγμα», που οι ίδιοι προσδιόριζαν το μέγεθος για τη διάσωση του μέλλοντα να βασανιστεί, να εξοριστή, να φυλακιστεί ή και να εκτεληστεί και επί τόπου ακόμα. Δικαίωμα που τους ειχε δωθεί!
Μέσω αυτών των εταιρείων-συμμοριών, που λειτούργησαν άψογα συνεργαζόμενες με τους κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής και με την υπόσχεση της διάσωσης του συλληφθέντα ή του κατάδικου άλλαξαν τόσο στην κατοχή αλλο τόσο και μεταπολεμικά χέρια τεράστιες περιουσίες.
Η διαχείρηση της πείνας την περίοδο του 1941-42 σε σνεργασία με τους κατακτητές και σε συνέχεια τη διαχείριση της βοήθειας απ το εξωτερικό κυρίως της Σουηδικής και η διαχείριση-εκμετέλλευση των συλληφθέντων για τη «διάσωσή» τους, ηταν τα τρία δεδομένα που στη διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου συνέβαλαν και διαμόρφωσαν τα νέα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά τζάκια, μα και διαμόρφωσαν τους μηχανισμούς της κάθε είδους και μορφή συναλλαγής, διαπλοκής και διαφθοράς, που ζούμε σήμερα.
Οι εταιρείες αυτές πριν προλάβουν να διαλυθούν, κλήθηκαν εκ νέου στην ενεργό υπηρεσία. Και τη φορά αυτή ειχαν και ενα πρόσθετο λόγου να απαιτούν, ανταλλάγματα και μάλιστα μεγάλα για τη «διάσωση». Γιατί τώρα και η επίσημη πολιτεία σε αντίθεση με αυτή των κατακτητών, που σε καταδίκαζαν και σε εκτελούσαν, δεν σου δήμευαν όμως και τα περιουσικά στοιχεία, ενώ το επίσημο κράτος εκτός απ την όποια ποινή σε πολλές περιπτώσεις δήμευε και περιουσιακά στοιχεία, έτσι που...σύμφερε να τα δώσει τα αιτούμενα «λύτρα» στους «σωτήρες»... αντί να πάρει τα Δημόσιο...Οπως θα επιδίκαζε τη δική μου αν ο Πατέρα μου, δεν ειχε την πρόνοια να αφήσει με διαθήκη την επικαρπία στη Μητέρα μου.
Επειδή η αναζήτησει του πραγματικού «δολοφόνου», ηταν οχι μόνο δύσκολη, αλλά και επικίνδυνη-γιατί αυτός μπορεί να ήταν άοπλος, ειχε ομως πολεμήσει οχι μόνο τον εισβολέα, αλλα και τους τρείς κατακτητές -και ίσως δεν θα ήταν και «καρποφόρα», ειχε και το μειονέκτημα της σπατάλης του πολύτιμου χρόνου. Γιατί να τρέχει λοιπόν, αφού τη θέση του μπορούσε κάλιστα να την πάρει ο διπλανος, ο γείτωνας, ο συχωριανός, ο περαστικός και ο τυχαίος, αρκεί ο θύτης να τον βαφτίσει-στιγματίσει σαν ΕΑΜίτης-ΕΛΑΣίτης και για μεγαλύτερη συγουριά κομμουνιστή και τα πράγματα έπαιρναν το δρόμο. ..Εκτός πιά και αν καταβάλονταν το αντίτιμο. Αν ο «εγκληματίας » δεν ειχε το πρόσβαρο αντίτιμο για την εξαγορά κακό του κεφαλιού του.Το «κρίμα» στο λαιμό του...
Με αυτόν τον τρόπο στείλαμε, αρκετές εκατοντάδε αν οχι χιλιάδες Ελληνες, στον Αγιο Πέτρο, δεκάδες χιλιάδες στα ξερονήσια, πολλές χιλιάδες στη φυλακή και εκατοντάδες στα«Νόμιμα» εκτελεστικά αποσπάσματα. Δεν μας αρκούσαν φαίνεται οι Νεκροί του Αλβανικού πολέμου,Των Μακεδονικών οχυρών, της Κρήτης, του κατοχικού λιμού και της Εθνικής Αντίστασης. Ξανά βάλαμε τη φορά αυτή μόνοι μας στου χάρου το χέρι το δρεπάνι για να μας αποδεκατίσει και σήμερα σαν τις μωρές παρθένες οδυρόμαστε σαν κράτος, οτι δεν εχει αρκετούς

στρατεύσιμους νέους κατά ΕΣΟ και η Εκκλησία κόπτεται για την υπογεννητικότητα.
Και αναρωτιέται κανείς οι ΕΑΜίτες, οι ΕΛΑΣίτες και οι κομμουνιστές ήταν «πουλημένοι», πράκτορες της Μόσχας και ενεργούσαν για λογαριασμό της; Σε μιά εποχή οταν η συνείδηση της ανθρωπότητας, ζητούσε να θεμελιώσει αν όχι μια αληθινή συμφιλίωση των λαών, πάντως μια στοιχειώδη συνύπαρξη τους με την καθολική κατάφαση του δικαίου λαών και ατόμων, το «επίσημο» ελληνικό κράτος γιατί δολοφωνούσε το λαό «του» με τα ίδια του τα χέρια;
Κάποτε πρέπει να αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους. Να παραδεχθούμε όπως ακριβώς έγιναν ιστορικά τα γεγονότα. Να πούμε την αλήθεια στο λαό. Γιατί οδηγήθηκαν μετά την απελευθέρωση τα πράγματα στο σημείο να ξαναμαυροφορέσει η Ελλάδα. Δεν μας έφταναν οι νεκροί, οι τραυματίες και οι αγνοούμενοι του αλβανικου πολέμου. Του λιμού του χειμώνα του 1942, τις εκατόμβες και τα ολοκαυτώματα της τέτραχρονης κατοχής. Τους νεκρούς, τους ανάπηρους και τους εξαφανισθέντες για τη χιλιάκριβη λευθεριά, έπρεπε να θέσουμε ξανά σε κίνηση τις κρεατομηχανές για να αλέσουμε και τα υπόλοιπα Νιάτα της Ελλάδας; Να πούμε ποιός και πόσο φταίει η κάθε πλευρά, μα και τί έπρεπε να κάνουμε για αποφύγουμε αυτό το καινούριο μακελιό και δεν κάναμε. Να δεχθεί με θάρρος και παρησία η κάθε πλευρά και αγόγγυστα τις όποιες ευθύνες της αναλογούν.
Αν σαν ηγεσία και λαός πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, τα ίδια τα γεγονότα θα μας οδηγήσουν στο πως ακριβώς ιστορικά αυτά εξελίχθηκαν. Ετσι μια πρώτη ιστορική αλήθεια θα ειναι:
α) Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση ηταν αναμφισβήτητα απ τις μαζικότερες, αν οχι η μαζικότερη. Αλλά ενω ο απλός λαός ξεπέρασε, τον εαυτό του, δεν μπορούμε να πούμε πως η καθιερωμένη ηγεσία, πολιτικό-στρατιωτική και πνευματική, αποδείχθηκε έξ ίσου άξια αυτού του λαού και κυρίως του εαυτού της. Απ τους κόλπους της ηγεσίας βγήκανε οι ποικιλόνυμοι συνεργάρες των κατακτητών. Ενα μέρος αυτής της ηγεσίας απουσίασε ολοκληρωτικά απ τον εθνικό αγώνα. Ενα άλλο μέρος της καιροσκοπούσε, ή σχεδίεζε εναν αντιστασιακό αγώνα, πιό πολύ για αντιπερισπασμό στο ΕΑΜ. Σε πραγματικό Αντιστασιακό αγώνα ομως δεν προχώρησαν.
β) Οπως ολες οι άστικες κοινωνίες ειναι ταξικές ετσι και η δική μας. Σαν ταξική η κοινωνία, ένας σε χοντρές γραμμές κοινωνικό-οικονομικό διαχωρισμός υπάρχει. Αυτό που λέμε κοινωνικό-οικονομική τάξη, που η ηγεσία της εξουσιάζει και αποφασίζει για τα πάντα. Απ την άλλη πλευρά υπάρχει ο λαός, που και αυτός εχει διαμορφώσει τη δική του ηγεσία. Ανάμεσα και στην ίδια στην άρχουσα τάξη λόγο του κοινωνικού-οικονομικού συστήματος υπάρχουν ποικίλες αντιθέσεις. Βασική ταξική κοινωνική αντίθεση, ειναι η αντίθεση ανάμεσα στον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο και την ατομική ιδιοποίηση αυτού του κοινωνικά παραγώμενου πλούτου. Η ομάδα που ιδιοποιείται ατομικά το μεγαλύτερο μέρος του κοινωνικά παραγώμενο πλούτο ελέγχει και την εξουσία. Το ίδιο ισχύει και για την ιδιοποίηση των φυσικών αγαθών. Εκτός απ αυτήν την αντίθεση υπάρχει και αντίθεση ανάμεσα στην ίδια την αστική τάξη, για το μέγεθος του μεριδίου που θα αποσπάσει το κάθε κομμάτι της απ αυτόν τον κοινωνικά παραγώμενο και φυσικό πλούτο.

Ενα μαγάλο μέρος της μεγαλοαστικής τάξης, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγεί, οι μεγαλοβιομήχανοι κλπ τάχθηκαν με τους κατακτητές. Και οχι μόνο τάχθηκαν, αλλά και τους βοήθησαν στην καταλήστεψη της εθνικής οικονομίας και του εισοδήματος του λαού με τον ποικιλόμορφο μαυραγοριτισμό, οδηγώντας το λαό στην πείνα και το θάνατο θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά οι ίδιοι και οι κατακτητές απ την αρπαγή του εθνικού μας υλικού και πνευματικού πλούτου.
Οσοι Αντιστασιακοί του Νομού μας που ζούν ακόμα στη Βέροια, τη Νάουσα, την Αλεξάνδρεια και τα χωριά καταμήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, θα θυμούνται, τα βαριά φορτωμένα και σε τεράστιο μέγεθος τρένα, με σφραγισμένα τα βαγόνια που καθημερινά περνούσαν αγκομαχώντας απ το βαρύ φορτίο απ τους σταθμούς αυτούς χωρίς να κάνουν στάση, με προορισμό τη Γερμανία. Εκείνοι δε που έσκαζαν απ το κακό τους ηταν οι οργανωμένοι υπάλληλοι του ΟΣΕ και ειδικά οι οργανωμένοι Σταθμάρχες, που ενώ γνώριζαν τον προορισμό αυτών των εξπρές τρένων, χωρίς να μπορούν τίποτε αλλο να κάνουν απ το να καταγράφουν. Βέβαια αργότερα πολλά απ αυτά δεν έφταναν στον προορισμό τους.
γ) Πολλοί Ελληνες πολύ πριν απ την κατοχή, οχι μόνο ήθελαν αλλα και φρόντισαν να επιβληθεί η δικτατορία στη χώρα της 4ης Αύγούστου του 1936.
δ) Το ίδιο πολλοί Ελληνες, οχι μόνο τάχθηκαν με τον άξονα αλλά ήθελαν και βοήθησαν-αγωνίστηκαν να επικρατήσει ο αξονας στην Ευρώπη και τη χώρα μας η «Νέα τάξη». Και οταν κατακτήθηκε η χώρα απ τον άξονα, συνεργάστηκαν μαζί του σε όλα τα επίπεδα, και για να την επιβάλουν διέπραξαν πολλά και τρομερά εγκλήματα είς βάρος του λαού και της χώρας. Παραβλέποντας τον κίνδυνο να μετατραπεί η χώρα σε επαρχία του Γ! Ράϊχ. Μα και οταν τους ζητήθηκε να ηγεθούν του Αντιστασιακού αγώνα, οι εκπρόσωποι των αστικών κομμάτων, οχι μόνο αρνήθηκαν την ανάγκη να προβληθεί-συγκρότηθεί Εθνική Αντίσταση, οχι μόνο δεν δέχθηκαν να συμμετάσχουν, αλλά χωρίς αιδώ υποστήριξαν οτι δεν πρέπει να οργανωθεί. Πολύ περισσότερο να προβληθεί Αντίσταση με δυό επιχειρήματα: α) Να περιμένουμε την απελευθέρωση της χώρας απ τα συμμαχικά στρατεύματα και β) Εμεις πολεμήσαμε τώρα άς πολεμήσουν άλλοι. Αρκετά θυσιαστήκαμε!!!
ε) Πολλοί Ελληνες πρίν καταληφθεί η χώρα έφυγαν απ την Ελλάδα για να σωθούν και σε συνέχεια με τις ευλογίες μιά άλλης χώρας της-Αγγλίας-άρχισαν να παίζουν το ρόλο της Ελληνικής «κυβέρνησης» ξεχνώντας οτι η χώρα ειχε κατακτηθεί απ τους Γερμανούς και οτι οι Γερμανοί, προκειμένου να ικανοποιήσουν τις εδαφικές βλέψεις των συμμάχων τους, ειχαν διαμελήσει τη χώρα σε τρείς ζώνες. Ξεχνώντας ακόμα, οτι ειχε επιβληθεί δικτατορία και οτι αυτοί που παρίσταιναν την κυβέρνηση, δεν ηταν παρά η ίδια η δικτακτορία ή αν δεν ηταν η ίδια στο σύνολο ηταν τα κατάλοιπα της δικτατορίας. Και ηταν κατάλοιπα, γιατί εκλογές προκειμένουν να εκλεγεί κυβέρνηση, που να εκπροσωπεί το λαό και τη χώρα δεν ειχαν ξαναγίνει απ την 9 Ιουνίου του 1935 και αυτή ειχε καταργηθεί απ το Βασιλιά και τον Μεταξά την 4η Αυγούστου το 1936. Αρα αυτοί που έφυγαν δεν ηταν η κυβέρνηση της Ελλάδας αλλά η κλίκα της 4ης Αυγ/στου. Μανιαδάκης κ ΣΙΑ. Εκεί σιτιζόμενοι με το χρυσό που συναποκόμησαν μαζί τους οχι μόνο, το έπαιζαν «κυβέρνηση» αλλά και έκαναν την υποδομή οταν επανέλθουν στην Ελλάδα για να συνεχίσουν να κυβερνούν όπως πριν απ τον Αλβανικό Πόλεμο, σαν να μήν συνέβει στο μέταξύ τίποτε.

Στην Ελλάδα το σώμα των αξιωματικών σε σχέση με αυτών των Ευρωπαϊκων χωρών εχει λαϊκο-κοινωνική προέλευση. Στη χώρα μας δεν υπήρχε αριστοκρατική παράδοση ανάλογη με αυτή που υπήρχε στα Ευρωπαϊκά κράτη. Δεν υπήρχαν οι αριστοκρατικές κάστες. Βέβαια υπήρχαν τα τζάκια και στο βαθμό, που μπορούσαν τοποθετούσαν τους γόνους τους στις θέσεις κλειδιά και διαμόρφωναν την επιτηρίδα της ιεραρχίας στο στράτευμα. Ο κύριος όγκος ομως των βαθμοφόρων και ειδικά στους κατώτερους βαθμούς ειχαν και εχουν λαΪκό-κοινωνική προέλευση.
Οπως ηταν φυσικό, ο μακρόχρονος επαναστατικός πόλεμος και η προσπάθεια απελευθέρωσης των αλύτρωτων περιοχών έδωσε-επέτρεψε στο στρατό και ειδικά το σώμα των αξιωματικών, να γίνε προοδευτικά και γρήγορα δίπλα στη μοναρχία και το κοινοβούλιο, ενας απ τους βασικούς μηχανισμούς της κοινωνίας και πόλος, με δικές του αξίες, δικές του δομές, τρόπο σκέψης και ξεχωριστό πόλο εξουσίας.
Ο στρατός από μια εποχή και έπειτα, μπορούσε πλέον να συμπεριελάβει το σύνολο των Ελλήνων, που βρίσκονταν στην κατάλληλη ηλιακή και φυσική κατάσταση να δρεθούν για ενα μεγάλο χρονικό διάστημα υπο την δική τους εξουσία. Οπως η παιδεία διαπαιδαγωγεί-παράγει-και διαμορφώνει τους αντίστοιχους σε αριθμό και κατάλληλους σε ποιότητα ανθρώπους που χρειάζονται να επανδρώσουν τους κρατικούς και κοινωνικό-οικομονικούς μηχανισμούς, ετσι και η ηγεσία του στρατού, κατά τη διάρκεια της ειρήνης στρατολογεί το σύνολο των αρένων Ελλήνων, τους πειθαρχεί, τους οργανώνει, τους εκπαιδεύει και στο βαθμό που ειναι δυνατόν τους ομογνωμοποιεί ύστερα απ μακρόχρονη θητεία, και τους επιστρέφει στην πολιτική ζωή σαν «εφέδρους» και που εν δυνάμει πλέον, ανήκουν στην μάχιμη δύναμη του κράτους.

Με την κατάκτηση της χώρας το σώμα των αξιωματικών, έχασε τη συνοχή που ειχε. Στη διάσπαση της συνοχής μεγάλο ρόλο έπαιξε και η διχοτόμηση ή μάλλον η τριχοτόμηση του σώματος των αξιωματικών: Ενα μέρος έφυγε με την «κυβέρνηση» στο Κάϊρο και τέθηκε υπό την αιγίδαν των Αγγλων, ενα άλλο υπο την αιγίδα των Γερμανών και ενα αλλο πήγε στο βουνό.
Η γρήγορη ανάπτυξη του ΕΑΜικού Αντιστασιακού κινήματος, με το ισχυρότατο κοινωνικό και πολιτικό πρόσωπο απ τη μιά και η αγγλική «κηδεμονία» πάνω σε ολόκληρο το αντι-ΕΑΜικό, Δεξιά παράταξη κλπ απ την αλλη, περιόρισαν τη δυνατότητα ελιγμών τόσο των παλιών κομμάτων και πολιτευτών αλλο τόσο και των αξιωματικών. Το γεγονός αυτό εκτός του οτι οδήγησε το σώμα των αξιωματικών σε διάσπαση και τον παραμερισμό, με αποτέλεσμα στα κατοχικά χρόνια, ο ιεραρχικά δομημένος και με σημαντικές δυνατότητες οργανωτικός ιστός του σώματος των αξιωματικών, ενώ μπορούσε να παίξει τεράστιο ρόλο στην απελευθέρωση της χώρας, έπαιξε πολύ μικρότερο ρόλο-και στο στρατιωτικό επίπεδο-ακόμα και απ τόν αντίστοιχο οργανωτικό Ιστό του ΕΑΜικού κινήματος.
Και οταν προς το τέλος της κατοχής η ιλιγγιώδη ανάπτυξη του ΕΑΜ γίνεται πλέον ανεξέλεκτη, ενα μεγάλο μέρος των αξιωματικών εγκαταλείπει τους επισιτισμούς και τις επιτροπές διανομής... όπου τους ειχαν τοποθετήσει και τους έλεγχαν οι Γερμανοί. Και ερώτημα, το μέγα ερώτημα που μπαίνει οσον αφαρά το ρόλο που έπαιξαν οι αξιωματικοί, ειναι ενώ ηταν με την ιδιότητα του υπαλλήλου και ελέγχονταν απ τους Γερμανούς ποιοί κατάγγελαν τη εργασιακή σύμβαση οι αξιωματικοί ή οι Γερμανού; εκτος του οτι τους κάλεσε ο Τσιώρτσι, ή υπήρξε και

στην περίπτωση αυτή έγινε κάποια ιδιόμορφη συμφωνία ανάμεσα στον Τσιώρτσιλ και τον Φύρερ; Πάντως απο μια εποχή και μετά, δεν θυμάμαι τον ακριβή χρόνο, το Μπί Μπί Σί καθημερινά σχεδόν τους καλούσε να ενταχθούν-στρατευθούν στην υπόθεση της προάσπισης της προπολεμικής τάξης πραγμάτων, με κύριο στόχο να περιορίσουν την παραπέρα άνοδο της Αριστερας. Αλλο ενα ερώτημα ειναι αν και πόσο βοήθησαν οι Γερμανοί στο να προωθηθούν οι αξιωματικοί προς το Κάϊρο, τον Ζέρβα και τους εθνοϊσμούς. Ανεξάρτητα με το πως έγινε το πρόβλημα ειναι πως οσοι δεν έφηγαν στο βουνό και το Κάϊρο, με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ στελέχωσαν τα Τάγματα Ασφαλείας και όλους τους αντι-ΕΑΜικούς εθνοϊσμους. Το ίδιο έγινε στη Μέση Ανατολή. Αφού έγινε η αντίστοιχη εκκαθάριση και το κλείσιμο στο στρατόπεδο των δημοκρατικά σκεπτωμένων αξιωματικών και οπλιτών, ο σκληρός πυρήνας των ακροδεξιών αξιωματικών δημιούργησαν, πάντα με την υπόδειξη του μεγάλου Τσιώρτσιλ τον ΙΔΕΑ.
Στη διάρκεια του εμφυλίου ο ενιαίος ιστός του σώματος των αξιωματικών διασπάστηκε λόγω του διαφορετικού τρόπου και χώρο δράσης της κάθε μιά ομάδας των αξιωματικών, Μέση Ανατολή, Εθνική Αντίσταση, Τάγματα Ασφαλείας και Εθνοϊσμοί. Με την επικράτηση των ακροδεξιών αξιωματικών του Βεντήρη και του ΙΔΕΑ, η διάσπαση αυτή εκτός του οτι παγιώθηκε έβαλε και τη σφραγίδα της στις μεταπολεμικές εξελίξεις στη χώρα. Με το αιτιολογικό οτι αυτοί και μόνο αυτοί οι του ΙΔΕΑ, προάσπισαν το εθνικό στρατόπεδο και το έσωσαν απ τον κομμουνιστικό κίνδυνο, θεωρούσαν τον εαυτό τους τον βασικό και κύριο διαιούχο του μεταπολεμικού πολιτικού συστήματος της χώρας και σε κάθε περίπτωση, εγγυητές της πολιτικής και κοινωνικής σταθερότητας.
Δυστυχώς, ο βασικός κορμός της ίδρυσης και δράσης αυτού ακροδεξιού επιστεγάσματος, οφείλονταν και ανήκε κατά κύριο λόγω στους απόστρατους του 1935, που η ακροδεξιά και το παλάτι προκειμένου να διαμορφωσούν τις συνθήκες της δικτατορίας ειχε αποτάξει, εξορίσει και αποβάλει για πολλά χρόνια απ τα στρατιωτικά και πολιτικά πράγματα της χώρας. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: γιατί οι διωγμένοι και οι εξόριστοι αξιωματικοί, οχι μόνο ανάνηψαν αλλα και πρωτοστάτησαν στη δημιουργία αυτού του ακροδεξιού κατεστημένου που τον Μαρτη του 1935 συγκρούστηκε μαζί του; Τι ακριβώς μεσολλάβησε τότε και οδηγήθηκε και σε πολεμική σύγκρουση ακόμα το σώμα των αξιωματικών; Η μήπως κατάλαβαν οτι η σύγκρουση αυτή περιείχε κάποιο δόλο; Και το βασικότερο ερώτημα; Γιατί όντας δημοκρατικών φρονημάτων οι διωχθέντες αξιωματικοί, πρωτίμησαν να συγκροτήσουν αυτοί αυτό το ακροδεξιό κατεστημένο που τόσες πληγές προκάλεσε στο σώμα της Ελλάδας και δεν πρωτοστάτησαν στη δημιουργία Εθνικής Αντίστασης υπο την ηγεσία τους ή γιατί πρωτίμησαν τη συνεργασία με τους κατακτητές και δεν προτίμησαν την Εθνική Αντίσταση, που τόση ανάγκη τους είχε;
ζ) Και το πιό τραγικό ειναι οτι ενώ η Ελλάδα, κατακρεουργούνταν και μοιράζονταν σε ζώνες, το κομμάτι του στρατού που πήραν μαζί τους, μα και όσοι αξιωματικοί ή και πολίτες πήγαν στην Μέση Ανατολή προκειμένου να τον μετατρέψουν σε πειθίνιο όργανό τους κακομεταχειρίστηκαν. Με ιδεολογικό και οργανωτικό ηγέτη τον αντιστράτηγο Κωσταντίνο Βεντήρη, συγκρότησαν τον ΙΔΕΑ (Ιερός Δεσμός Ελληνων Αξιωματικών), μια οργάνωση που εξόντωσε οτι δημοκρατικό σε αξιωματικούς και οπλίτες βρίσκονταν στη Μέση Ανατολή και έβαλε οπωσδήποτε

σφράγισε την πολιτική ζωή της χώρας απ την συγκρότησή του μέχρι τον Ιούλιο του 1974.
Ιδεολογικό περιεχόμενο του ΙΔΕΑ, η ανασύσταση της ξεχασμένης έννοιας της μεγάλης ιδέας «Μεγάλης Ελλάδας» και διεκδικήσεις εδαφών απ τις γειτονικές χώρες κυρίως την Αλβανία και τη Βουλγαρία, εξ ού και τα συνθήματα «Σόφια Μόσχα κλπ...» και η πρόταση της Βασίλισσας Φρειδερίκης προς τον Αμερικανό στρατηγο Μάρσαλ «να αρχίσουν τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο απ την Ελλάδα». Εκαναν εκτεταμένες εκκαθαρίσεις με βάση τα φρονήματα. Εβάλαν στις θέσεις κλειδιά τον ΙΔΕΑ. Ετσι οσων Αξιωματικών και στρατιωτών τα φρονήματα δεν ηταν σύμφωνα με αυτά του ΙΔΕΑ και τη θέση που έπαιρναν σε σχέση με την κατάσταση που επικρατούσε στην Ελλάδα, τους παρέδωσαν στον Τσιώρτσιλ, ο οποίος τους κλείσει στα σύρματα και αργότερα οταν ζήτησαν να σταλούν στην Ελλάδα να πολεμήσουν στους κατακτητές, ενα μεγάλο μέρος τους άλεσαν με τα πολυβόλα.
Στον 20ο αιώνα που σε λίγο θα μπούμε στην τελευταία 10ετία λόγω των πολέμων, τοπικών-λυτρωτικών, παγκόσμιων, των στρατιωτικών Νόμων, στρατιωτικών κινημάτων, δικτακτοριών και ειδικά στη χώρα μας ο στρατός, εκτός του οτι αυξήθηκε αριθμητικά, μπήκε δυναμικά στην πολιτική. Το σώμα των αξιωματικών παρά τη λαϊκή καταγωγή οχι μόνο διαμορφώθηκε καθεστωτικά, αλλά μεταβλήθηκε και σε εγγυητή των καθεστώτων, της κάθε φορά επικρατούσης κατάστασης, της κοινωνικής ειρήνης, ετσι οπως αυτή εκφράζονταν εις βάρος του λαού. Ενας αλλος πόλος που συνέβαλε στην τέτοια διαμόρφωση του στρατού ηταν η μοναρχία η οποία ρύθμιζε και την όποια βαθμολογική εξέλιξη του σώματος των αξιωματικών.
Η μοναρχία όντας ξενόφερτη, άσχετη και ξεκομένη απ τον λαό προκειμένου να προσεταιριστεί έδωσε στρατιωτικά αξιώματα σε αγωνιστές του 21 ή και στα παιδιά τους. Για πολλά χρόνια τον 19ο αιώνα ο συνδεδεμένος με τα θρόνο στρατιωτικός μηχανισμός παρέμεινε μια δύναμη στο παρασκήνιο, χωρίς αυτόνομο πολιτικό ρόλο. Εν όψη ομως των επερχόμενων πολέμων το 1909 δημιουργείται ο στρατιωτικός Σύνδεσμος και έκτοτε ο στρατός και ειδικά το σώμα των αξιωματικών άρχισε να νοιώθει οτι αποτελεί δύναμη παρέμβασης ή - σαν εγγυητής εστω- στην πολιτική ζωή τους τόπου.
Με βάση τα προνόμια αυτά το παλάτι, καθόριζε πλέον ουσιαστικά τη δημιουργία των υψηλών βαθμίδων του στρατεύματος. Με τον τρόπο αυτό και με βάση την βαθμολογική εξέλιξη ο σύγχρονος στρατός, έγινε οχι μόνο εξάρτημα, της άρχουσας τάξης και του παλατιού, αλλα και βασικό στοιχείο της πολιτικής. Το σώμα των αξιωματικών μετατράπηκε σε ενα είδος ιδιόμρφων πολιτικών, κριτή και εγγυητη ταυτόχρονα της κοινωνικής λειτουργίας του σύγχρονου κράτους και του συστήματος.
Οταν οι πέλεμοι τελείωσαν, το πολιτικό και κοινωνικό σκηνικό σε πολύ λίγα θυμιζε τα προπολεμικά χρόνια και πράγματα. Απ τα ίδια τα πράγματα το σώμα των αξιωματικών που ηταν το πιό συγκροτημένο, μαζικό και λειτουργικό τμήμα της κρατικής μηχανής και στη διάρκεια των πολέμων ειχε παίξει βασικό ρόλο στη διαχείρηση εκτός απ τον πόλεμο αυτόν καθ αυτόν, διοικητικούς και διπλωματικούς ακόμα. Ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή που οδήγησε στον διχασμό και τη σύγκρουση Λαϊκων και Φιλελευθέρων, βασιλικών και

Βενεζελικών, κρίθηκε με την άμεση και την απευθείας ανάμιξη του στρατού στο πολιτικό προσκήνιο. Η αυλαία του Βενιζελισμού και της κατ επίφαση δημοκρατίας έκλεισε με πολεμικό σχεδόν τρόπο, οταν απέτυχε το πραξικόπημα-εξέγερση και συγκρούσεις του βενιζελικού τμήματος στο στράτευμα. Στο σημείο αυτό υπάρχει το ερώτημα: για ποιόν ακριβως λόγο έγινε αυτό το κίνημα-πραξικόπημα; Ποιούς συγκεκριμένους σκοπούς εξυπηρέτησε;
Και υπάρχει αυτό το ερώτημα γιατί ακολούθησε η σκληρή καταστολή, με ελάχιστες εκτελέσεις (Βολανή κλπ) και πολλές, μα πάρα πολλές αποτάξεις. Αποτάξεις αδικαιολόγητες για αυτήν την έκταση κίνημα-εξέγερση και σε τέτοιο βάθος αποτάξεις, που μόνο κάποιοι συγκεκριμένοι λόγοι θα δικαιολογούσαν οπως και το ίδιο το κίνημα-εξέγερση. Το κίνημα-εξέγερση τον Μάρτη του 1935 , πρόσφερε την ευκαιρία να μην υπάρχει πλέον κάποιος δημοκράτης στο φρόνημα αξιωματικός στο στράτευμα. Φαίνεται πως εκτός απ τη συντριβή της ραχοκοκαλιάς του ΚΚΕ, αυτό το ξεκαθάρισμα και στο σώμα των Αξιωματικών ηταν κατί πολύ απαραίτητο για τον Βασιλιά και τον Μεταξά, για να γίνει πλέον περίπατος η επιβολή της δικτατορία το βράδυ της 3ης προς τις 4Αυγούστου το 1936.
Και το ακόμα πιό τραγικό ειναι οτι αυτός ακριβώς ο μηχανισμός του ΙΔΕΑ, μετά την απελευθέρωση τοποθετήθηκε στις θέσεις κλειδιά στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό και έχοντας υπο τον έλεγχό τους το σχέδιο «Προμηθέας», οταν τους δώθηκε η ευκαιρία ηταν αυτοί του ΙΔΕΑ, που επέβαλαν τη στρατοκρατική δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967, και το λαό στο γύψο για 7 χρόνια. Και το πιό τραγικό στο όνομα της υπεράσπισης των εθνικών θεμάτων έριξαν τον Μακάριο, μας οδήγησαν σε πόλεμο με την Τουρκία και διχοτόμησαν την Κύπρο.
στ) Οσοι έμειναν σαν τοποτηρητές στη χώρα α) έθεσαν στην διάθεση του άξονα αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό και το παρακράτος στη διάθεση των κατακτητών. Συγκρότησαν εκτεταμένους μηχανισμούς χαφιέδων και καταδοτών-κουκουλοφόρων, έτσι ώστε να ειναι σε θέση να κάνουν πράξη τις τρείς εντολές που τους άφησαν οι πάτρωνές τους: β) Να παραδόσουν τους κρατούμενους κομμουνιστές στην Γκεστάπο .γ) Να επάγρυπνούν για μην υπάρξη οποιασδήποτε μορφής αντίσταση κατά των κατακτητών και δ) Σε περίπτωση που οργανωθεί Αντίσταση, να καταπολεμηθεί με όλα τα μέσα και απ τις θέσεις κλειδιά που κατείχαν να βοηθήσουν. Γι αυτό και οταν άρχισε να οργανώνεται Αντίσταση, προκειμένου να την πολεμήσουν συγκρότησαν και εξόπλισαν με γερμανικά όπλα τους Παπαδόγκωνες, Μπουραντάδες, Δάγκουλάδες, Σούμπερ, Πούλιδες Παπαδόπουλους στο Κιλκίς, Μιχάλ Αγά, Κιτσά Μπατζάκ, Τσαούς Αντών, Τσολιάδες ΥΔΕ, ΠΑΟ κλπ με αποκορύφωμα τα «τάγματα ασφαλείας» του Ράλλη. Επικεφαλής ολων αυτών των εθνοϊσμών ηταν Ελληνες αξιωματικοί.
Ο κόσμος των συνεργατών, των απόντων, των καιροσκόπων και των μαυραγοριτών. Ο κόσμος των κιοτήδων και του εαυτούλη. Ο κόσμος που μετέτρεψε σε χρυσάφι τη δυστυχία και το θάνατο, για να καλύψει την αναξιότητά του εμφανίστηκε οχι μόνο κατήγορος, αλλα συμπαρατασσόμενος με την ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 44, δολοφόνησε και την προοπτική και τις προϋποθέσεις, που η εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, ειχε δημιουργήσει να αναγεννηθεί μια Ελλάδα, που να ανήκει στους Ελληνες. Ειναι αλήθεια πως τώρα,

καθώς η απήχηση των κατηγοριών ενάντια στους ανθρώπους της Αντίστασης περιορίζεται, μειώνεται συνεχώς ο κύκλος εκείνων που επιμένουν σε αυτές τις απόψεις.
Και θα περιοριστεί γιατί οι κομμουνιστές, ηταν ενα κόμμα υπεύθυνων ανθρώπων, που αναζητούσαν μεθοδικά από κοινού το δρόμο, που θα οδηγούσε σε ενα νέο ξεκίνημα τον παραλυμένο απ το φόβο και την εγκατάληψη κόσμο. Να κατανικηθούν τα συνθήματα της αδυναμίας για δράση και της ηττοπάθειας. Σε αντιπαράθεση με τους ηττοπαθείς, έθεσαν θεμελειώδη ερωτήματα, απαρίθμησαν αιτήματα και κατένεμαν καθήκοντα και ευθύνες.
Οταν γραφτεί η ιστορία της αλήθειας, θα αποδείξει πως ετσι ή κάπως ετσι, λειτούργησε η οικονομικό-πολιτική εξουσία και η ηγεσία της χώρας. Χωρίς αυτό να σημαίνει οτι δεν υπήρχαν και πολλές φωτεινές εξαιρέσεις, τόσο ανάμεσα στους αστούς, μεγαλοαστούς, το στρατό, τη δικαιοσύνη και τον Κλήρο.
Σε αντίθεση με την άρχουσα τάξη, ο λαός στην κρίσιμη για το εθνός κατάσταση, όταν στις 28/10/1940, ο φασισμός του Μουσουλίνι, θέλησε να υποτάξη την πατρίδα μας, παρά τον εσωτερικό φασισμό, ο Ματαξάς σαν εγκάθεκτος Πρωθυπουργός των Αγγλων, απάντησε στον Ιταλό πράσβη που του επέδωσε το τηλεσίγραφο επι λέξη :«εχουμε πόλεμο» λαός και στρατός σαν ενας άνθρωπος βροντοφώναξαν το ένδοξο ΟΧΙ, και με το όπλο στο χέρι, με θυσίες και αιμά, τον πέταξαν έξω απ τα όρια της χώρας, τον καθήλωσαν στα βουνά της Αλβανίας και αν τον άφηναν θα τον ειχαν πετάξει στη θάλασσα. Και οταν στις 6/4/1941 ο χίτλερ επιτέθηκε στα οχυρά της Μακεδονίας, στρατός και Αξιωματικοί, με αφάνταστο ψυχικό σθένος και αδάμαστη θέληση, αντέταξαν το δικό τους ΟΧΙ, στις πρωτοφανείς για την ανθρωπότητα επιθέσεις, υπερασπιζόμενοι τα οχυρά και υποχρέωσαν τους νέους επίδοξους κατάκτητές, οχι μόνο να υποστούν μεγάλες απώλειες, αλλά και να αναγνωρίσουν οτι, απ την αρχή του πολέμου πρώτη φορά συνάντησαν τέτοια ηρωϊκή αντίσταση. Το ίδιο έκανε και τον Μάη του 1941, οταν επετέθηκε στην Κρήτη να την καταλάβει. Και στην Κρήτη λαός και στρατός, με αφάνταστες θυσίες τον καθήλωσαν για ενα περίπου μήνα και του έφθειραν τις πιό πολύτιμες δυνάμεις. Και όταν ύστερα από ενα μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα κατόρθωσαν τελικά να καταλάβουν την ηπειρωτική Ελλάδα και ύψωσαν την βάστικα, το σύμβολο της«νίκης» του άξονα στον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, χωρίς στο μεταξύ να εχουν καταλάβει και τη Νησιώτικη Ελλάδα και ειδικά την Κρήτη.
Η κατάληψη ολόκληρης της Ελλάδας ολοκληρώθηκε στις 30 προς 31 του Μάη. Την ώρα που ο επικεφαλής των γερμανικών δυνάμεων στην Κρήτη τηλεφωνούσε στον Χίτλερ, οτι με την κατάληψη και της Κρήτης ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Ελλάδας, την ίδια ακριβώς ώρα δυό αξιοθαύμαστοι λεβέντες: με κίνδυνο της ζωής τους, κατέβαζαν τη σβάστικα απ την Ακρόπολη. Η πράξη αυτή στην συγκεκριμένη ημερομηνία 30 προς 31 Μαϊου, που ολοκληρώνονταν η κατάληψη της Ελλάδας απ τους Γερμανούς, σήμαινε την έναρξη της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, ενώ παράλληλα η πράξη αυτή έδινε και στους σκλαβωμένους λαούς της Ευρώπης το σύνθημα της Αντίστασης.
Μα και στην ακόμα πιό κρίσιμη για το λαό και το έθνος τριπλή φασιστική κατοχή 1941-44, οταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά. Οταν η φασιστική νύχτα απλωθηκε σε ολόκληρη τη χώρα και η μπότα των ούνων

συνέθλιβε το ματωμένο κορμί της Ελλάδας και οι Ούνοι έβαλαν μπροστά στο λαό μας το δίλημα: ή πλήρης σωματική και ψυχική υποταγή και συμμετοχή στην υλοποίηση των μεγαλόπνοων σχεδίων της «Νέας τάξη» πραγμάτων ή την φυσική εξόντωση. Σαν απάντηση ο λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών, Σοσιαλιστών και Πατριωτών, που αφουγκράστηκαν την φωνη και τη θέληση του εθνους συγκρότησαν στις Εθνικόαπελευθερωτικες οργανώσει: ΕΑΜ, ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ, ΕΠΟΝ, Ε,Α, ΕΔΕΣ, ΕΣΠΟ και πολλές άλλες ομαδικές ή και ατομικές οργανώσεις και βροντοφώναξε το πιό βροντερό ΟΧΙ στον κατακτητή. Χωρίς να σκεφτούν τις αφάνταστες θυσίες, το αίμα και τα ολοκαυτώματα, που θα απαιτούσε μια τέτοια απόφαση.
Η απόφαση αυτή ήταν Ισάξια με αυτήν του 1821, σε ηρωϊσμούς αυταπάρνηση και αυτοθυσία για να υλοποιηθούν οι πόθοι του λαού και οδήγησαν τη θέλησή του στην οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης και σε συνέχεια να ενταχθεί η Αντίσταση στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων. Δημιούργησαν όλες εκείνες τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για την απελευθέρωση της πατρίδας και τη νίκη των συμμάχων κατά του άξονα.
Αυτοί λοιπόν, που επέβαλαν τον Αυγ/στο του 1936 τη δικτατορία, που στέρησαν τη λίγη χαρά που ειχαν αφήσει στο λαό και βασάνισαν ενα μεγάλο ποσοστό του λαό, που εγκατάληψαν λαό και χώρα, οταν διέτρεχε ακόμα και υπαρξιακό κίνδυνο, που συνεργάστηκαν και πρόδοσαν ό,τι Ιερά και Οσια είχαμε σαν λαός και χώρα, που βοήθησαν τους κατακτητές να αρπάξουν τον όποιο υλικό και πνευματικό πλούτο παρήγαγε ο λαός απ το 21 και μετά. Αυτοί που οχι μόνο πίστευαν και ηθελαν αλλα και αγωνίστηκαν-πολέμησαν για τη νίκη του άξονα, οταν η πλάστιγγα του πολέμου έκλινε υπέρ των συμμάχων, ώς δια μαγείας αλλαξοπίστησαν. Εγιναν βασιλικότεροι του βασιλέως. Απο πολέμιοι του συμμαχικού αγώνα έγιναν υπερ-σύμμαχοι και για να γίνουν αποδεκτοί πούλησαν την ψυχή τους στο διάβολο. Δεν σκέφθηκαν ούτε την Ελλάδα, ούτε τον λαό, πολύ περισσότερο δεν σκέφθηκαν να αξιοποιηθεί εθνικά ο τετράχρονος αντιφασιστικός αγώνας του λαού μας. Τους αρκούσε η εξουσία.
Μα για ποιόν λόγο να θυμιθούν Ελλάδα, λαό και αγώνες. Αφού τους αγώνες τις θυσίες και ας μην το αναγνωρίζουν τις έκανε ο λαός. Αυτοί τον πολέμησαν, τον βασάνισαν και τον δολοφόνησαν. Αυτόν τον υπερπάντων αγώνα που έκανε ο λαός, ηταν τα ανταλλάγματα που έδωσαν για να συμμετάσχουν και οι συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές στην μετααπελευθωτική εξουσία. Προκειμένου να τους επαναφέρουν τα αγγλικά στρατεύματα στην εξουσία, δεν δύστασαν να επέτρεψουν στους Αγγλους να μετατρέψουν τη χώρα σε προτεκτοράτο και κυρίως δεν έφεραν καμιά αντίρηση στο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» του Τσιώρτσιλ, που ήδη ειχε κηρύξει με το σχέδο αυτό τον εμφύλιο πόλεμο στο λαό μας απ το Αυγ/τό του 1943 ακόμα. Στο λαό που τόλμησε χωρίς την δική του συγκατάθεση και έλεγχο να οργανώσει Αντίσταση.
Στις 9 Νοεμβρίου 1947 η αγγλική εφημερίδα «Νταίηλυ Μίρορ» που υπερέβαινε τα 2.5 εκατομμύρια αναγνώστες, απαντώντας στο ερώτημα «Τι να κάνουμε εμεις οι Αγγλοι εκεί κάτω;» Και σαν απάντηση δίνει τη μαρτυρία ενός δεκανέα,του Στέφεν Χάρρυ Στάρ, ο οποίος αφηγήθηκε οτι τον Ιούνιο του 1947 στα Τρίκαλα που υπηρετούσε είδε:«Πλήθος και Ελληνας στρατιώτας, φέροντες αγγλικάς πολεμικάς στολάς και εφίππους που κρατούσαν κεφάλια κομμουνιστών, που φονεύθηκαν σε

σύγκρουση με τον ελληνικό εθνικό στρατό. Σταμάτησαν το αυτοκινητό τους και λοχίας Αλφρεντ Κίγκς πήρε φωτογραφίες. Εκείνο το πρωϊ εξετίθεντο εννέα κεφαλαί, οκτω ανδρών και ενα γυναικός. Δεν είμαστε κομμουνισταί-αφηγείται ο Αγγλος δεκανέας-αλλά γνωρίζαμε οτι ο Θεός μόνον μπορούσε να σε βοηθήσει αν ήσουν γνωστός ώς συμπαθών τους κομμουνιστάς. Η αστυνομία-προσθέτει-ειναι παντοδύναμος και οι μέθοδοί της ειναι χειρότερες και απ τις μεθόδους της Γκεστάπο».
Βέβαια οι φωτογραφίες για να τις τραβήξει ο Αγγλος λοχίας θα ηταν συγκλονιστικές.Το ερώτημα ειναι πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο; Να ομως που μια εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής, απαντά με σαφήνεια στο ερώτημα, για πως φτάσαμε δίνει την απάντηση σχετικά με θέμα «Τα κομμένα κεφάλια», που ηταν η συνέχιση της ζώσας πλέον αντιγραφή της περιβόητης πτωματολογίας. Λέει λοιπόν, η εγκύκλιος:
«...Τα πτώματα δέον να ερευνόνται λεπτομερώς, της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότηττας των φονευθέντων. Ακολούθως αποκεφαλίζονται ,αι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκκων και θα μεταφέορνται είς τας κατατόπους Υποδιοικλησεις δια να εκτεθούν είς κοινήν θέαν!!!»
Τρομοκρατικές και εγκληματικές πράξεις είχαμε πολλές και στην ύπαιθρο του Νομού Ημαθίας, στα κεφαλοχώρια, ακόμα και στις πόλεις του Νομού Βέροια και Νάουσα. Τα ονόματα αυτών που πρωτοστάτησαν και διαπράξανε αυτές τις αποτρόπαιες πράξεις δεν θα βοηθούσαν σε τίποτε. Αυτό ειναι έργο των ιστορικών.
.Αυτού του είδους τα θεάματα δυστυχώς ειχαν την κακή τύχη να ζήσουν, οι κάτοικοι των πόλεων του Νομού μας, Βέροια και Νάουσα και σε πολλά χωριά και κεφαλοχώρια. Η Βέροια φιλοξένησε στα σκαλοπάτια του Δικασικού Μεγάρου, αυτού του είδους τα θεάματα τους.., η Νάουσα το ίδιο στο στρατιωτικό Μουσείο τους...και η Μελίκη στην πλατεία τον... Μα και τα γύρο χωριά έζησαν πανόμοιμια θεάματα, λέγοντας στούς οικίους: «Φέραμε το πτώμα του παιδιού σας. Πάρτε το.Θάψτε το...Και μη βγάλετε άχνα...». Ετσι γινόταν τότε. Γι αυτό και ειχε πέσει βουβαμάρα και δεν μαθαίναμε τίποτε. Για τα θέματα αυτά επικρατούσε νεκρική σιγή. Η φωνή και το δάκρυ ειχαν συνέπειες... Η διαμαρτυρία ηταν ασυγχώρητη. Δεν έπρεπε να πάει κανείς στις κηδείες για να μή γίνει ντόρος. Δεν ειχαν το δικαίωμα να κλάψουν οι οικίοι τον νεκρό τους. Σε τέτοιο ανεξέλεκτο βαθμό ειχε φτάσει η βία στο Νομό Ημαθίας από το 518 τάγμα εθνοφυλακής και τα διάφορα αποσπάσματα οπως αυτό του κ Βαρδουλάκη; Ηταν τόση η πατριωτικά προσφορά αυτών των μονάδων, που οι εθνικόφρονες προκειμένου να εξάρουν την προσφορά, τους έβγαλαν και τραδούδια: Για την εθνοφυλακή το τραγούδι έλεγε«...Του δεκαοχτώ τα παιδιά εμπρός με...» και για τα αποσπάσματα της Χωροφυλακής «...Γειά Σου Βαρδουλάκη γειά σου, με τα τσίφτικα παιδιά σου...» και πολά αλλα παρόμοια.
Οσο για βιοπραγίες, αυτές ηταν καθημερινό φαινόμενο και στο Νομό μας, με αποκορύφωμα την οργανωμένη επίθεση στις 28 Αυγ/του 1945, απ την ίδια την ηγεσία των τραμπούκων κατά των ηγετών του ΕΑΜ, Μήτσου Παρταλίδη και Γιάννη Πασαλίδη, τον μετέπειτα Πρόεδρο της ΕΔΑ. Η ηγεσία ειχε κλήθηκε απ την εδώ ΕΑΜική οργάνωση να μιλούσει για την απαράδεκτη τρομοκρατία που

επικρατούσε στο Νομό, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί ο Γ. Πασαλίδης σοβαρά με πέτρα στο κεφάλι και στις 30 του ιδίου μηνός με τον ιδιο τρόπο τραυμάτησαν στην Κοζάνη τον Πρόεδρο του Εθνικού Συμβουλίου της ΠΕΕΑ, στρατηγό Νεόκοσμο Γρηγοριάδη. Στην επίθεση αυτή και τον ξυλοδαρμό της ηγεσίας του ΕΑΜ, εκτός του ότι ηταν οργανωμένη απ το παρακράτος και την εδώ ηγεσία της δεξιάς, πήρε επίσημα μέρος και το ίδιο το κράτος με τα ένστολα οργανά του. Και οχι μόνο πήρε μέρος, αλλά έπαιξε και τον κυρίαρχο ρόλο στο να πετύχει η επίθεση. Συγκεκριμένα η τοπική οργάνωση του ΕΑΜ, ύστερα από πολλές άκαρπες διαμαρτυρίες προς τις τοπικές αρχές να σταματήσει η τρομοκρατία, έκανε πριν από αρκετές μέρες γνωστό στη Αστυνομία, οτι την τάδε μέρα και ώρα και το τάδε μέρος, κλήθηκε να έρθει στη Βέροια, κλιμάκιο της ηγεσίας του ΕΑΜ και θα μιλήσει σε συγκέγκρωση στο πάρκο τη Ελιάς.

Οπως ειναι γνωστό, στο Νομό μας δεν υπήρχε αλλη Αντιστασιακή οργάνωση εκτός απ το ΕΑΜ. Στην αρχή έγινε μια προσπάθεια από ορισμένους αξιωματικούς (τον Μυτηλινάκη, Σαρρή κλπ) να οργανώσουν την ΠΑΟ, η οποία ειχε αντι-ΕΑΜικό προσανατολισμό. Παρ όλο που απ την αρχή ακόμα διακήρυξε τον Αντι-ΕΑΜικό του προσανατολισμό, έγιναν ακρετές προσπάθειες να βρεθεί μια κοινή γλώσσα στον τρόπο δράσης, δεν στάθηκε δυνατόν. Υστερα απ κάμποσο καιρό ο κ Μυτηλινάκης έφυγε στη Μέση Ανατολή και έπειτα από μια σύγκροση με τον ΕΛΑΣ αυτοδιαλύθηκε.

Το θέμα για το οποίο θα μιλούσε ηταν απ τα πιό βασικά. Η τρομοκρατία στο Νομό και την Ελλάδα. Το θέμα αυτό δεν αποσχολούσε μόνο τον ΕΑΜικό κόσμο. Αφοριύσε και ολους τους φιλήσυχους ανθρώπους, γι αυτό η παρουσία του κόσμου θα ηταν μεγάλη και ως εκ τούτου θα ειχε και την αντίστοιχη απήχηση. Η τοπικές ΕΑΜικές οργάνωσεις για να δώσουν έμφαση στο γεγονός αποφάσισαν, ο κόσμος να υποδεχθή την ηγεσία στο φόρος (στη συμβολή των δρόμων Βέροιας-Νάουσας-Θεσαλονίκης) και από εκεί πεζοί, όλοι μαζί να πάμε στο χώρο της Ελιάς, όπου θα γίνονταν η ομιλία. Η ενθικό-φασιστική δεξιά, το παρακράτος και οι δεδηλωμένοι τραμπούκοι, βοηθούμενοι απ το ένστολο κράτος, ειχαν καταστρώσει το δικό τους σχέδιο να συγκρουσθεί κατά μέτωπο με την ηγεσία του ΕΑΜ, έτσι ωστε να δημιουργηθεί η εντύπωση στον κόσμο : οτι αυτοί που τολμούν να τα βάλουν με την ηγεσία ενός τέτοιου λαϊκού κινήματος, καταλαβαίνει ο καθένας...τη μπορεί να του συμβεί μεμωνομένα.

Ετσι οργάνωσαν σκόπιμα αντισυγκέντρωση, αρκετών ανθρώπων στο σημείο της υποδοχής και ενα μικρότερο μέρος της ηγεσία των τραμπούκων, που θα έκαναν τη βιοπραγία, έμεινε στο χώρο που θα γινόταν η ομιλία. Επειδή θέωρησαν οτι με την παρουσία του κόσμου στο χώρο της συγκέντρωσης, θα ηταν αδύνατο να γίνει η βιοπραγία, το σχέδιο πρόβλεπε να αποσπάσουν την ηγεσία απ τον κόσμο, ετσι ωστε με άνεση να βιοπραγήσουν στην ιδια την ηγεσία. Για την επιτυχία αυτού του στόχου, να απομονώσει την ηγεσία απ τον κόσμο τον κύριο ρόλο τον ανέλαβε το επίσημο ένστολο κράτος: η Χωροφυλακή και η εθνοφυλακή. Χωρίς το επίσημο κράτος δεν μπορούσε να πετύχει. Με το πρόσχημα να μήν δημιουργηθούν «έκτροπα» τα «εντεταλμένα» όργανα τάξης, πριν η ηγεσία προλάβει να χαιρετήσει τη συγκέντρωση στο φόρο, σχεδόν την απήγαγε και την πήγε με συνοδεία στο χώρο της Ελιάς, όπου τους βρήκαν ανυπεράσπιστους, τους επιτέθηκαν και τους έσπασαν τα κεφάλια, ενώ παράλληλα έδερναν και τον κόσμο

που κατά κύματα και κυρίως τα μεμονωμένα άτομα πήγαιναν προς τον χώρο της συγκέντρωσης. Την ημέρα εκεί η κατανάλωση των Φαρμακείων στο μεγαλύτερο μέρος προέρχονταν απ την πώληση υλικών επίδεσης τραυμάτων.
Η απόσταση απ το φόρο στην Ελιά ειναι μεγάλη. Οταν έφτασε ο κόσμος που στο μεταξύ ξυλοκοπούνταν καθ οδόν στο χώρο που θα γινόταν η ομιλία, ηταν πλέον αργά. Το κακό ειχε γίνει. Και αν δεν ειχαν σκαρφαλώσει μερικοί στα μασπιέ των αυτοκινήτων της ηγεσίας και διάφοροι περαστικοί που επενέβησαν, για να τους βγάλουν απ τα χέρια τους, κανένας από αυτούς που παραβρέθηκαν δεν μπορούν να πουν με βεβαιότητα τί θα συνέβαινε. Μόνο αυτοί που οργάνωσαν με τέτοιο «άψογο» τρόπο ξέρουν ποιός ακριβώς ηταν ο συγκεκριμένος στόχος και το βαθμό επιτυχίας που ειχαν κατά νού... Ηταν τόσο συχνές και βάβραρες οι επιθέσεις, που τελικά μερικές φορές χρειάστηκε να παρέμβουν οι Αγγλοι για να αποκαταστήσουν την τάξη.
Ηταν επόμενο και ο καθένας καταλάβαινε, οτι η εγκληματική αυτή η ενέργεια απ την ίδια την ηγεσία των τραμπούκων, εναντίον της ηγεσίας του ΕΑΜ, οχι μόνο επιβεβαίωνε οτι αυτές οι οργανωμένες πράξεις του παρακράτους προειδοποιούσαν για το τί μέλλει γενέσθαι στο μέλλον, αλλά έδινε και το πράσινο φώς για...Στους κηνυγούς κεφαλών. Σε αυτούς που για κάθε κεφάλι έπαιρναν οχι μόνο λίρες, προαγωγή και «κοινωνική» καταξίωση, αλλα και μιά αξιόλογη θέση στον κρατικό μηχανισμό και περίοπτη θέση στην μεταπολεμική «ιστορία».
Ο Γράμμος ειχε πέσει στις 29/8/1949. Ο εμφύλιος ειχε τελειώσει. Τώρα έπρεπε και οι επιβιώσαντες απ αυτήν τη λαίλαπα, να προσγειωθούν στη νέα μετά το Γράμμο πραγματικότητα. Επρεπε οι επιβιώσαντες οχι μόνο να δεχθούν την στρατιωτική ήττα, αλλά και την ιδεολογική και κυρίως να ξεχάσουν : πιστεύω και ιδανικά για... Και επειδή φαίνεται κατά τις εκτιμήσεις, πως πολλοί ηταν αυτοί ακόμα που δεν ειχαν απαρνηθεί αυτά τα πιστεύω και ιδανικά...Ενα ακριβώς μήνα μετά το Γράμμο, στις 30/9/1949, ο Υπουργός Δικαιοσύνης εξουσιοδοτημένος απ την κυβέρνηση κατέθεσε σχέδιο ψηφίσματος (απ τον Αύγ/στο του 1936 μέχρι...το Νομοθετικό έργο γίνονταν μέσω...) «Περί μέτρων αναμορφώσεως». Το σχέδιο ειχε δύο κεφάλαια. Το πρώτο πρόβλεπε τη σύσταση : «οργανισμού αναμορφωτηρίου Μακρονήσου με έδρα την Αθήνα». Και το δεύτερο: «Στο κολαστήριο της Μακρονήσου που λειτουργούσε απ το Μάρτη του 1947, συμβαίνουν πολλά βασανιστήρια και θάνατοι»...
Ετσι με το πρόσχημα της «αναμορφώσεως» των ήδη υπαρχόντων αναμορφωτηρίων παρέτειναν για αρκετόν καιρό ακόμα το «εθνοσωτήριο έργο» της, δια της «πειθού» αναμορφώσεως, όσων δεν αποφάσιζαν μόνοι τους να αποκηρύξουν τις ιδέες και τα ιδανικά για ενα κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Ενα κόσμο χωρίς πολέμους, εναν κόσμο δίκαιο και ειρηνικό. Εναν κόσμο για τον οποίο χιλιάδες προοδευτικοί άνθρωποι έδωσαν τη ζωή τους και ειδικά οι κομμουνιστές. Οι κομμουνιστές δεν ρισκάρησαν και ρισκάρουν απλά τη ζωή τους. Την προσφεράν χάριν ενός σκοπού : Για ενα Νέο Ανθρώπινο Κόσμο.
Ποιός είπε οτι η ιστορία ειναι και μνήμη, ζώσα ή εφιαλτική, αλλά πάντοτε διδακτική. Δεν ειναι να γυρίσει κανείς σήμερα σε μνήμες σαν αυτές της προετοιμασίας του εμφυλίου πολέμου ή πράξεις, σχέδια και Νόμους για την εξόντωση όσων γλύτωσαν τη σφαίρα του κατακτητή, του παρακράτους και των

εκτάκτων στρατοδικείων. Πρέπει ομως να γνωρίσουν οι νέες γενιές, εστω και λίγα πράγματα για το δράμα του εμφυλίου πολέμου, τα κολαστήρια της Μακρονήσου, της Γυούρας και τα κάτεργα-μεσαιωνικές φυλακές. Μια κοινωνία που φοβάται να διδάξει στις νέες γενιές την πραγματική της ιστορία, να αναδίξει τους αγώνες του λαού της, ειναι μια κοινωνία που φοβάται τον ίδιο τον εαυτό της.
Πρέπει κάποτε να λύσουμε αυτήν αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στην πραγματική και την κατασκευασμένη ιστορία, ωστε να πάψει η ιστορία να ταλανίζει τη ζωή του λαού. Καθώς και την αντίθεση, που σαν κοινωνία διεκδικούμε με πάθος ενα καλύτερο αύριο, ενώ η εκάστοτε ηγεσία οχι μόνο θέλει, αλλα και κάνει ό,τι μπορεί να μείνουν όλα όπως έχουν και να γραφτεί αντίστοιχα και η ιστορία.
Αν δεν την γράψουμε σωστά και αν δεν την διδάχθούν οι Νέες γενιές, από που θα ξέρουν τί έγινε στην κατοχική, τη έγινε το Δεκέμβρη του 44, την μεταπολεμική, τον εμφύλιο και την πρόσφατη, ας πούμε την επτάρχονη ιστορία της δικτατορίας. Από που θα ξέρουν οτι ο πραξικοπηματίας Στέλιος Πατακός, οτι απ τις πρώτες εβδομάδες του πραξικοπήματος προσγείωνονταν, καθημερινά σχδόν με ελικόπτερο στη Γυάρο, και με το θράσος θρασίδειλου μποστά σε 7,500 και πλέον χιλιάδες πολιτικούς κρατουμένους, «προληπτικώς συλληφθέντες» να δηλώνει οτι : «Είτε αποκηρύσσετε τας ιδέες σας, είτε θα μείνετε εσαεί εδώ, τπώματα οιδωδώτα». Πότε θα τα μάθουν αυτά οι Νέες γενιές; Από πού θα μάθουν οτι όλοι οι «στιγμαίοι δικτάτορες» για να μήν αποκαλύψουν τους «εντολείς» εκτός του οτι δικάστηκαν ελάχιστοι και σε μικρές ποινές, με το αιτιολογικό οτι η παραπέρα παραμονή τους στη φυλακή, θα προκαλούσε ανήκεστο βλάβη στην υγεία τους, αλώνιζαν υγειέστατοι την Αθήνα; Και οτι δεν έλλειπαν ποτέ απ τις επίσημες τελετές και επετείους.
Τη σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της μάχης, που η Δεξιά έδινε για την εξουσία σφιχταγκαλιασμένη με αυτούς τους κάθε ειδους κατοχικούς εθνοϊσμούς, μας την περιγράφουν οι Αγγλοι και οι Αμερικανοι Δημοσιογράφοι. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποσταλή :Αν οχι να διαστρευλώσουν-να κάνουν το μαύρο άσπρο-τουλάχιστο να αμβύνουν, να απαλύνουν κάπως την σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της εγκληματικής κραιπάλης. Και στο βαθμό που θα ηταν δυνατόν να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.
Ομως η τρομοκρατία ειχε πάρει τέτοιες διαστάσεις και τα εγλήματα τόσο πολλά, καθημερινά και αδικαιολόγητα, που οι Δημοσιογράφοι οχι μόνο τα έβλεπαν, αλλά και το ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της καταστροφής, της απανθρωπιάς και την απαξίωση της Ανθρώπινης ζωής. Βλέποντας και ζώντας αυτό το ασύδωτο ανεύθυνο και ανεξέλκτο μακελειό έγραφαν :«Η Ελλάδα, για αρκετόν καιρό τώρα, βρίσκεται κάτω από τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός lilian stooyn ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερική»: Ζούσε, έλεγε και έγραφε :«Η Αθήνα ειναι η πιό θλιβερή πρωτεύπουσα της Ευρώπης» Και οταν «η Αθήνα ειναι...» ο καθένας αντιλαμβάνεται τι ακριβώς γινόταν στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, όπου διαπράχθηκαν οι μεγαλύτερες ωμότητες.
χαρακτηριστική ειναι η μαρτυρία που δίνει ένας απ τους αρχηγούς (ύστερα απ τον Μάγιερς) της Βρετανικής Στρατιωτικής αποστολής (ΒΣΑ) στην περίοδο της

Εθνικής Αντίστασης, ο Γουντχάουζ, ο οποίος στο βιβλίο του, «Το μήλο της Εριδος»γράφει :
« Κατά τη διάρκεια του 1945, το να έχεις διατελέσει μέλος της Αντίστασης, έφτασε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα και η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή...Ενας πρώην αντάρτης, ειχε τις μεγαλύτερες πιθανότητες να βρίσκεται στη φυλακή και ενας πρώην ταγματασφαλίτης να βρίσκεται στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις». Και παρακάτω προσθέτει: «...Αλλά ο Σοφούλης, δεν ένιωθε αρκετά ισχυρός, ωστε να πάρει και άλλα μέτρα εναντίον των πρώην συνεργατών, ιδίως εκείνων που ειχαν διεισδήσει στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις». Αυτή η εικόνα που μας περουσιάζει ο Γουντχάουζ, παρ όλο που δεν αποτελεί πλήρη απεικόνιση της πραγματικότητας, έκεινου του αλησμόνητου καιρού, ωστόσο προσδιορίζει με σαφήνεια ποιοί και γιατί τα διέπραξαν αυτά τα τρομερά εγκλήματα. Μόνο που ο ίδιος μιά και έζησε απο κοντά τα γεγονότα, θα ηταν πιό σωστός αν ειχε την ειλικρίνεια και την πολιτική τόλμη να ομολογήσει, πως για εκείνη την τραγική καταστασή τεράστιες ήταν οι ευθύνες της αγγλικής κυβέρνησης. Και το γνώριζε πολύ καλά ο Γουντχάουζ, οτι χωρίς τη δική τους υποστήριξει της όποιας ελληνικής κυβέρνησης, τόσο οι (διεισδήσαντες), οσο και οι παρακρατικοί δεν θα ειχαν τη δύναμη να διαπράξουν τα εγκλήματα που διέπραξαν. Και δεν θα την ειχαν γιατί πολλοί απ τα πρωτοπαλλίκαρα : δοσίλογοι και διεισδήσαντες θα ηταν φυλακή, για τα εγκλήματα που διέπραξαν αυτοί κατά τη διάρκεια της κατοχής και κυρίως δεν θα μπορούσαν τις εκατοντάδες τα θύματα που προκάλεσαν στο λαό της Αθήνας και του Πειραιά, τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια, τα οποία θύματα αφού πρώτα τα ρετουσάρισαν δεόντος μετακύλησαν μέσω της πτωματολογίας την ευθύνη στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.
Το ίδιο κάλα γνωρίζε ο κ Γουντχάουζ, και τις ευθύνες της αγγλικής κυβέρνησης α) για την πολιτική του διαίρει και βασίλευε που εφάρμοσε στην διάρκεια της κατοχή στην Ελλάδα, την ανοχή που έδειξε πρώτα στους συμμορίτες και καταδότες που επιστράτευσαν οι κατακτητές β) τη δημιουργία των διαφορών εθνοϊσμών για να πολεμήσουν το ΕΑΜ και αυτού ακόμα του ΕΔΕΣ, τον οποίο ο ίδιος ακριβοπλήρωνε για τον ίδιο σκοπό γ) Τη δημιουργία από κοινού με τους Γερμανούς των «Ταγμάτων Ασφαλείας», που αποτελούσαν το πρελούντιο του εμφυλίου πολέμου, με αποκορύφωμα την ωμή και απρόκλητη ένοπλη επέμβαση και δ) την χρησιμοποίηση μετά την απελευθέρωση της χώρας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όλων αυτών για την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μέσω του εμφυλίου πολέμου. Ολα αυτά τα γνωρίζει πολύ καλά ο κ Γουντχάους, γιατί αυτός πρωτοστατούσε για την δημιουργία, την οργάνωση και τον τρόπο χρήσης.
Γνώριζε ακόμα, πως εχουν γίνει απ την πλευρά του ΕΑΜ, πολλές φορές πρότασεις για λύση των διαφορών (επιρροή, βάσεις, συνεργασία γενικά και επι μέρους). Ο Τσιώρτσιλ ομως δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση. Δεν ήθελε ούτε καν αφομείωση, ήθελε εξόντωση. Γιατί δεν μας τα ειπε αυτά ο κ Γουντχάους, αφού τα γνώριζε και τα οργάνωνε; Επειτα δεν ηταν αυτός, που έδωσε εντολή τους ντόπιους πράκτορές τους, να καταδίνουν στους Γερμανούς τα στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ; Και κυρίως γιατί ο κ Γουντχάους, ανέχθηκε χωρίς να αναφέρει δυό λέξει, να δολοφονηθούν οι ΕΛΑΣίτες και ο απλός λαό που τους συντηρούσε. Τους ΕΛΑΣίτες που αυτός μεταβίβαζε τις διαταγές του Στρατηγείου της Μέσης

Ανατολής στον ΕΛΑΣ, για τις πολεμικές επιχειρήσεις που έπρεπε να κάνει ο ΕΛΑΣ, για λογαριασμό του Στρατηγείου, υπο τις διαταγές του οποίου υπάγονταν; Γιατί κ Γουντχάους, τα ξέχασες αυτά ; Γιατί ξέχασε τους επαίνους προς τον ΕΛΑΣ που εσύ μεταβίβαζες; Γιατί δεν έκανε ούτε μιά αναφορά για τα οσα συνέβαιναν; Αν οχι να τα καταδικάσεις αλλα έστω να τα μνημονεύσεις ; Γιατί ; Γιατί ; Φοβήθηκες την αλήθεια; Η γιατί κ Γουντχάους, αν πράγματι συνέβαιναν στην ύπαιθρο τα εγκλήματα που καταλογίζουν οτι διέπραξε είς βάρος του λαού και τον ΕΛΑΣ, δεν τα επιβεβαίωνες; Τι ειναι αυτό που σε δέσμευε; Μιά λέξη ηταν αυτή;

Η πρώτη φάση του εμφυλίου πολέμου που ειχε προετοιμάσει απ το 1943 με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ο Τσιώρτσιλ έκλεισε. Απόρροια της νίκης του Τσιώρτσιλ, που ηρθε και αυτοπροσώπως στην Αθήνα ηταν η αναζήτηση λύσης της κρίσης. Ετσι οδηγηθήκαμε στη συμφωνίας της Βάρκιζας, της οποίας:

Επαναλαμβάνω μερικούς παραγράφους απ την εισηγητική έκθεση και το περιεχόμενο της σωμφωνίας της Βάρκιζας ειναι η εξής:

Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι...αντιπροσωπείαι συνήλθαμεν εις Βάρκιζαν και από κοινού εξητάσαμεν τα μέσα και τον τρόπο της καταπαύσεως του εμφυλίου πολέμου-τον ετοίμασε ο Τσιώρτσιλ το 1943, με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και τον κήρυξε και επίσημα το Δεκέμβρη του 44-και της συμφιλιώσεως του Ελληνικού λαού και καταλήξαμεν είς την κατωτέρω συνομολογηθείσαν συμφωνίαν.

Η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εξεδήλωσε κατά την σύσκεψιν ταύτην την σταθεράν θέλησίν της κυβερνήσεως, οπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματίσει την θλιβεράν εσωτερική κρίσιν, αποκαταστήσει την ενότητα του κράτους και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνην και ομαλότητα. Ούτω μόνο θα δυνηθεί ο Ελληνικός Λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσπάθειαν δια την ανοικοδόμησιν της χώρας εκ των ερειπίων, τα οποία σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφοκτόνος πόλεμος επεσώρευσαν.

Ινα δέ η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακαταλυτου ηθικού συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού, η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εζήτησεν οπως δι αυτού διακηρυθχεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελεύθερου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο χάρτης του Ατλαντικού και αι αποφάσεις της Τεχεράνης διεκήρυξαν και η συνείδησις των δι αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθη».

Για να γίνει κάποια συμφωνία πρέπει να υπάρχουν τουλάχιστο δυό συμβαλώμενοι. Και στην Συμφωνία της Βάρκιζας οι συμβαλόμενοι δεν ητα δύο αλλα τρείς α) Οι αντιπρόσωποι της «κυβέρνησης» και β) οι αντιπρόσωποι της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης και σαν παρατηρητές και εγγυητές για την πιστή τήρηση της Συμφωνίας οι Αγγλοι .Το κείμενο της συμφωνίας προσδιορίζει με σαφήνεια τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της κάθε πλευράς. Η μελέτη της συμφωνίας λέει οτι απ τα ένδεκα άρθρα της συμφωνίας η αντιπροσωπεία του ΕΑΜ, πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση της εφαρμογής του 4ο άρθρου, που προβλέπει την απελευθερώση όλων των ομήρων, που έχει συλλήβει ο ΕΛΑΣ, η Εθνική Πολιτοφυλακή ή ο ΕΛΑΝ και αυτούς ακόμα που κατηγορούνται οτι ειναι

δοσίλογοι. Και τα όσα προβλέπει το 6ο άρθρο για την «αποστράτευση και παράδσει του όπλισμό τους» ο ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή».
Τα υπόλοιπα εφτά άρθρα υποχρεώνουν την κυβερνητική αντιπροσωπεία να υλοποιήσει το γράμμα σε πράξη : «Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού...διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηρηστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως προς τας ελευθερίας... Καταργώντας πάντα τυχόν ανελεύθερων Νόμων...»
Ομως μετά την υλοποίηση απ την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία, τα όσα πρόβλεπαν τα άρθρο 4 και 6, και όποιο άλλο σημείο απ τα άλλα άρθρα που το αφορούσαν.
Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας, αντί να αρχίσει η υλοποίηση και απ την πλευρά της κυβέρνησης των 7 άρθρων, που ηταν βάση της συμφωνίας να μετατρέψει το γράμμα σε πράξη, με το πρώτο φώς της αυγής στις 13/2/1945, χιλιάδες αθώοι πολίτες αντρες, γυναίκες και παιδιά, βρέθηκαν στα κρατητήρια, τα στρατόπεδα. Αυτό το σύγχρονο στίγμα, όπου εκατοντάδες αθώοι άνθρωποι βρήκαν οικρτό και φρικτό θάνατο οπως και οι όμηροι στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τολμούσαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανενόχλητοι.
«...Τα αποτελέσματα αυτής της τρομοκρατικής δράσης ειναι ήδη εντυπωσιακά. Απ τη Συμφωνία της Βάρκιζας 12 Φευρουαρίου 1945, μέχρι το Μάρτη του 1946 συντελέστηκαν:1.298 δολοφονίες μέλών του ΕΑΜ, έγιναν ανεπιτυχείς απόπειρες σε άλλους 509, τραυματίστηκαν 6.671 .Πιάστηκαν και βασανίστηκαν 31.632. λεηλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ. Συνελλήφθησαν και αφού βασανίστηκαν παραπέμφθηκαν σε δίκη 84,931. Εγιναν 265 βιασμοί και πράξεις βίας κατα γυναικών....».
Απ τους δολοφονηθέντες, 953 σκοτώθηκαν από τρομοκράτες, 250 από εθνοφύλακες, 4 απ τους Αγγλους και οι υπόλοιποι από «αγνώστους δολοφόνους». Αυτές ειναι μόνο οι καταγεγραμμένες πράξεις που συντελέστηκαν απ τους συμμορίτες απ την επομένη της Συμφωνίας της Βάρκιζας 13/2/1945 μέχρι 31 Μαρτίου 1946, χώρια αυτές που δεν καταγγέλθηκαν. Η καταγγελία ενος βιασμού ή και απόπειρα δολοφονίας κλπ, έπρεπε να γίνει στην Ασφάλεια. Για να αποφασίσει όμως κάποιος να κάνει την εποχή εκείνη μια τέτοια καταγγελία, έπρεπε να εχει αποφασίσει οτι μετά την καταγγελία και η δική του ζωή θα διέτρεχε τον ίδιο κίνδυνο. Τις ίδιες συνέπειες διέτρεχε και η καταγγελία κάποιου γνωστού και δεδηλωμένου δοσίλογου.
Ας μην ψάχνουν λοιπόν, οι ιστορικοί του αντικομμουνισμού και οι πολέμιοι της δημοκρατίας, να βρούν μέσα στο κλίμα δήθεν του εμφυλίου πολέμου, ελαφριντικά για να μετριάσουν την ιστορική ευθύνη των ενόχων. Ο ελληνικός λαός δεν θα δεχθεί ποτέ και κανένα ελαφριντικό μέσα στην παγκόσμια δημοκρατική συνείδηση. Και δεν πρέπει, γιατί δεν ειναι μόνο τα φρικτά και αναίτια εγκλήματα που διέπραξαν τα σμήνοι των ανεύθυνων συμμοριών και το διογκομένο παρακράτος. Ειναι και το πιό απαίσιο εθνικό έγκλημα που συναποφάσισαν εν ψυχρώ, οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι, δυνάστες της πατρίδας μας μαζί με τα συμφύρματα του μοναρχοφασισμού και της υποτέλειας, που ηταν το «κράτος και

η κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος. Ας μήν ψάχνουν λοιπόν, γιατί ψάχνοντας, θα βρεθούν μπροστά στη λυσσασμένη προσπάθεια των πιό πάνω να μην δυστάζουν μπρόστα και στο επίσημα οργανωμένο έγκλημα, το «νόμιμο» έγκλημα προκειμένου να λυγίσουν πρώτα και να τσακίσουν μετά τη θέληση του λαού να ζήσει σε μια Ελλαδα, που να του ανήκει. Θα βρεθούν μπορστά στα έκτακτα μέτρα και την βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων. Τις μαζικές θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις. Εκτελέσεις που εχουν στιγματισθεί τελεσίδικα σαν τα πιό ειδεχθή εγκλήματα δικαστικής ατιμίας, πολιτικής ανανδρείας και ηθικής πώρωσης. Θα βρεθούν μπροστά στις πολλές χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων, αγωνιστών της Αντίστασης, που πέρασαν σχεδόν το ενα τρίτο της ζωής τους στα ανήλια και σκοτεινά μεσαιωνικά κάστρα και τα ξερονήσια του Αιγαίου.

Θα βρεθούν μπροστά σε αυτούς, που η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ενα από τα ποίηματά της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της αποφυλάκισής του ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση, τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του γράφει:

ΕΛΕΓΕ άμα θα Βγώ θ ανέβω λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλεμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω ακέριο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε απ τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστάκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό ειναι από τη συλλογή: «Μές στους λαούς λαός αγωνιστής».

Η μαύρη κατοχική νύχτα κράτησε χίλιες μαύρες μέρες και χίλιες σκοτεινές νύχτες. Νύχτες που σε κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν λιγότεροι. Σκοτάδι και ερήμωση κάλυπτε την Ελλάδα. Η χώρα ειχε μετατραπεί σε ενα πεδίο μάχης του πιό αδησώπητου, καταπιεστικού και φονικού μηχανισμού που γνώρισε ποτέ η ιστορία, ενάντια σε ενα άοπλο λαό, εγκαταλημένο στη μοίρα του απ την «ηγεσία». Ενα λαό που μάτωνε, όσο κανένας αλλος λαός της υπόδουλης Ευρώπης : Στις διαδηλώσεις στους «συνήθεις τόπους των εκτελέσεων», πίσω απ τα συρματοπλέγματα των στρατοπέδων και τα σίδερα των φυλακών. Και με την αδιανότη και σκόπιμη απ τους ναζί γενοκτονία του μεγάλου λιμού του 1941-42. Για την γενοκτονία του 1941-42 μεγάλη ευθύνη εχουν και οι Αγγλοι, που με το αιτιολογικό οτι τα τρόφημα θα τα έπαιρναν οι Γερμανοί ακύρωσα τα συμβόλαια των παραγγελιών.

Οσοι έζησαν ξέρουν, πώς το πιό δύσκολο στην Αντίσταση δεν ηταν η ανοιχτή σύγκρουση με τον εχθρό. Εκεί τα πράγματα ηταν ο αγώνας, που γίνεται με ενα θηριώδη εχθρό. Τα πράγματα εκεί ηταν ξεκάθαρα και απλά. Και όποιον πάρει ο χάρος. Το μεγάλο πρόβλημα αρχίζει απ τη στιγμή που εχεις να κάνεις με τους δικού σου. Τους έλληνες, που οχι μόνο φόρεσαν την γερμανική στολή, αλλα καθοδηγούσαν και οδηγούσαν τους Γερμανούς στα λημέρια, που έστηναν μπλόκα, που έκαναν συλλήψεις και συμμετείχαν στις γενοκτονίες και τις καταστροφές των χωριών. Με αυτούς που στον αλβανικό πόλεμο μοιραζόσουν το ίδιο μετερίζι. Ηταν η στάση απέναντι στον ίδιο τον εαυτό σου, στη συνειδησή σου για αρκετό χρόνο για το πιά θα ηταν η στάση μας απεναντί τους.

Εκθεση του Σουηδού Πρέσβη Τύμπεργκ, στις 30/10/44 αναφερόταν, πως με την εκκένωση του ελλαδικού χώρου απ τα γερμανικά στρατεύματα, ενα εκατομμύριο

κάτοικοι ηταν άστεγοι. Απ τις πόλεις και τα χωριά που δεινοπάθησαν στα χρόνια της τριπλής ξενικής κατοχής : χιλιες τριακόσιες Κωμοπόλεις, χωρια και κοινότητες είχαν εντελώς καταστραφεί μαζί με 150,000 κατοικίες. Από αντίποινα για τον απελευθερωτικό αγώνα, οι νεκροί πατριώτες ξεπερνούσαν τις 30,000 και περισσέτερες από 40,000 χιλιάδες απ τις ωμότητες των κατακτητών. Το μεγαλύτερο μέρος αυτών των καταστροφών και των θυμάτων, οφείλεται στη συμμετοχή και τον υπέρμετρο ζήλο των γερμανοφορεμένων ελλήνων, που εκτός οτι γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα και ως εκ τούτου έπαιζαν και τον ρόλο του συμβούλου, ηταν και το πλιάτσο που συναποκόμιζαν μαζί τους απ αυτές τις επιδρομές και το διπλό αντάλλαγμα απ τις καταδώσεις. Το ενα αντάλλαγμα απ τους κατακτητές για την κατάδωση και το αλλο απ τους οικείους του συλληφθέντα για τη «διάσωσή του» μέσω των εταιρειών που ειχα για το σκοπό αυτοί οι ίδιοι στην κατοχή σχηματίσει.

Στον Πούλιο, και εκατοντάδες αλλους Πούλιους, απ τον οποίο υπόφερε περισσότερο η κεντρική Μακεδονία και ειδικά η Βέροια, δούλευε για το sonderkommando 2000, μια γερμανική επιχείρηση αντικατασκοπείας, και ειχε ξεκινήσει οργανώνοντας δίκτυα πληροφοριοδοτών και κατασκόπων που αντικείμενο της δουλειάς ηταν να διεισδύσουν στις τάξεις της Αντίστασης. Το ΕΑΜ κάθε μέρα που περνούσε αυγάτιζε και όλα έλεγαν πως αυτό στην προοπτική του θα τους δημιουργούσε ολοένα μεγαλύτερα προβλήματα και στην ελληνώφονη κυβέρνηση και στους ίδιους ο\τους Γερμανούς. Σαν αντιστάθμισμα λοιπόν, εκτός από τα πιό πάνω «πατριωτικά» έργα το καλοκαίρι του 1943 η Βέρμαχτ του επέτρεψε να οργανώσει ενα απόσπασμα ελλήνων «εθελοντών» που φορώντας γερμανικές στολές και οπλισμό, θα έπαιρναν μέρος στις εκκθαριστικές επιχειρίσεις στα βουνά της Κεντροδυτικής Μακεδονίας στο πλάϊ της Βέρμαχτ.

Αφού διέπραξε σωρεία εγκλημάτων στην ιδια τη Θεσσαλονίκη και την περιοχή της: Σοχό, Χορτιάτη, Γιαννιτσά και δεκάδες αλλές κωμοπόλεις και χωριά εγκαταστάθηκε στο βαριά οχυρωμένο αρχηγείο του στο χωριό Κρύα Βρύση. Την ανοιξη του 1944 στις δυνάμει του Πούλου προστέθηκε μια εξ ίσου εγκληματική μονάδο από πρώην καταδίκους με επικεφαλής τον Λοχία της GFP που μιλούσε ελληνικά,ο Σούμπερτ. Αφου δεν τον χωρούσε η Κρήτη πλέον τον έφεραν στην Μακεδονία και τον ενέταξαν στις δυνάμεις του Πούλιου. Οι σφαγές αυτές με αποκορύφωμά τους τα Γιαννιτσά, ηταν μέρος μιας συνειδητής πολιτικής των Γερμανών, οι οποίοι χρησιμοποιούσαν την τρομοκρατία σε μαζική κλίμακα με σκοπό να εμποδίσει την ανάπτυξη του ΕΑΜ και την μαχητική δύναμη του ΕΛΑΣ.

Δεν θυμάμαι ποιόν ακριβώς μήνα του 1944 διασχίζοντας τον κάμπο της Ημαθίας για να εγκατασταθεί στη Βέροια, στο πέρασμά τους σκότωναν για ψύλλου πήδημα και προέβαιναν σε πράξεις πτωτοφανούς αγριότητας. Εκτελούσαν όποιον έβρησκαν στο δρόμο μεταξύ των οποίον και τον νοικάρη του αδερφού μου Αντώνη μικροέμπορο ιωάννη Κατσώνη. Στο χωριό Στυλίτσι βίασαν ακρετές γυναίκες. Για τον ερχομό του Πούλου στη Βέροια, υπάρχουν πολλές εκδοχές οτι...Δεν εχω προσωπική γνώμη ποιοί και για πιό λόγο ήρθε ο Πούλος στη Βέροια. Εκείνο που εχει σημασία ειναι οτι την επομένη του ερχομού τους και την εγκατάστασή τους στο 6ο Δημοτικό Σχολείο Βεροίας, οι πράξει βίας, βιασμών, εκβιασμών και ωμοτήτων η μιά διαδέχονταν την αλλη και οι Βεροιώτες κάθε πρωϊ ηταν λιγότεροι. Κάθε μέρα που παιρνούσε το κακό γινονταν χειρότερο. Τον

Απρίλη ο ΕΛΑΣ οργάνωσε την επιχείρηση ενάντια των πουλικών. Στη επιχείρηση αυτή οπως γράφω και σε αλλο σημείο, σκοτώθηκε ο υπαρχηγός του Πούλου και περισσότροι απ εκατό άνδρες του. Ο Πούλος ομως κατόρθωσε να ξεφύγει.
Στη Βέροια εκτός από τον Πούλιο, μετά το μεγάλο μπλόκο την άνοιξη του 1944, έγινε προσπάθεια να συγκροτηθεί και ενα σώμα Καραμπινιέριδων στον χώρο των δίγλωσσων Ελλήνων-Βλαχών. Βέβαια η προσπάθεια δεν πέτυχε, παρά τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν. Και αυτοί οι λίγοι που επιστρατεύθηκαν ή αντάχθηκαν εθελοντικά δεν έδρασαν εδώ. Επικεφαλής αυτής της προσπάθεια ηταν ο Παναγιώτης Σίμος, τον οποίο πριν προλάβει να επεκτείνει το θεάρεστο και αυτός έργο του, τον σκότωσε η ΟΠΛΑ στο σταυροδρόμι Π Τσαλδάρη και Τρίφωνος.
Το ίδιο και η μάχη της τιμής και της εθνικής αξιοπρέπειας για την απελευθέρωση της αλυσοδεμένης Ελλάδας, κράτησε χίλιες μέρες και χίλιες νύχτες. Χίλιες μέρες μάχης «για το δίκαιο και τη λευτεριά», χίλιες άγρυπνες νύχτες στα ακραία όρια της ανθρώπινης αντοχής. Χίλιες μέρες και νύχτες «...μαζί όλοι μαζί δεν θα χουμε πλέον κατακτητή...». Και πριν ακόμα λάμψει ο ήλιος πάνω από την Ελλάδα, αντί να ανοικοδομήσουμε τα ερείπια, να μαζέψουμε τα κόκκαλα των αλβανομάχων και των Αντιστασιακών, οι Νεοκατακτητές Αγγλοι και τα συμφύρματα του μοναρχοφασισμού και της υποτέλειας, μας επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο και ο λαός μας, έζησε άλλες χιλιάδες μέρες και νύχτες το ίδιο μαύρες και σκοτεινές και την κάθε αυγή οι Ελληνες ήμασταν και πάλι οπως και στην κατοχή λιγότεροι. Και το σκοτάδι για πολλούς συνέχισε για πολλά χρόνια ακόμα και για μερικούς μέχρι τον Ιούλη του 1974.
Εμείς που είχαμε ζήσει βιβλικές καταστροφές, χωριών και κωμοπόλεων, τα τόσα ολοκαυτώματα και τις γενοκτονίες, είδαμε τον ήλιο να ξαναπέφτει στη λάσπη. Ο φασισμός ξανά ήρθε στην Ελλάδα. Τη φορά αυτή τον φέραν ο Τσώρτσιλ και ο Τρούμαν, το ΝΑΤΟ, η ΣΙΑ. Ο φασισμός οπως πάντα χτύπησε πάλι...Ο ήλιος στη λάσπη, η Δημοκρατία στον τάφο, η Ελευθερία στο σταυρό και η Δικαιοσύνη φόρεσε ξανά το χακί και τις χρυσές επωμίδες.
Ας μήν ψάξουν, γιατί ψάχνωντας θα βρεθούν μπροστά στη ιστορία. Την ιστορία της 4χρονης δικτατορίας που αποτέλεσε την πρώτη φάση του εμφυλίου. Θα βρεθούν μπροστά στην 4χρονη ιστορία της Εθνικής Αντίστασης και τους συντελεστές της. Μπροστά σε αυτούς που με ενα μαντύλι όνειρα και ιδανικά για μιά Ελλάδα εθνικά ανεξάρτητη και δημοκρατική, και με μόνο όπλο της καρδιάς το πύρωμα για λευτεριά και δίκαιο ορκίστηκαν «...Εις Σε, ω Ιερή πατρίδα» η λευτεριά σου και το δίκαιο θα ειναι ο οδηγός των πραξεών μου, και η ευτυχία σου η ανταμοιβή των κόπων μου. Θα βρεθούν μπροστά στην αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμού, αντίθετα από κάθε λογική πρόβλεψη. Μπροστά σε αυτούς που θρεμένοι με ιδανικά και οράματα για μιά Ελλάδα Νέα. Σε αυτούς που με τον αγώνα γι αυτήν την Ελλάδα, άφησαν αγωνιζόμενοι το εκτύπωμά τους στη διαμόρφωση της εθνικό-κοινωνικής συνείδησης και ηθικής για την μεταπολεμική Ελλάδα. Και το πιό δυσάρεστο για αυτούς που θα τολμήσουν να ψάξουν.
Θα βρεθούν μπροστα στη δημαγωγία της Δεξιάς, που όπως πάντα καταφεύγει στις έσχατες απλουστεύσεις. Απλουστεύσεις που για κάποιο διάστημα πείθουν καταστρέφοντας συνειδήσεις και σκοτώνουν την ευθύνη απέναντι στη δημόσια ζωή και την εθνική υπόσταση. Θα βρεθούν μπροστά στη Δεξιά, που στον μακρόχρονο βίο της αλλάζει μεθόδους, χωρίς να αλλάξει ταξική φύση και

κοινωνικές στοχεύσεις. Στη δεξιά, που για να πετύχει τους σκοπούς δυναμώνει τη λαβή στους μηχανισμούς του κράτους: Διοικητικούς, κατασταλτικούς, ιδεολογικούς και εκπαιδευτικούς κλπ μηχανισμούς. Στη Δεξιά που μή έχοντας ψυχοσωματικές ρίζες με το λαό και τη γενιά της Αντίστασης, δεν ήθελε η Εθνική Αντίσταση, να αποτελεί πλαίσιο εθνικής προβολής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης, γι αυτό και την εξωβέλισε απ τους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς, όλους εκείνους που μπορούσαν να συμβάλουν σε αυτό. Στη Δεξιά, που για να υλοποιήσει τις όποιες στοχεύσεις της, ενισχύει το συγκενγκρωτικό χαρακτήρα με μέτρα αξιών το χρήμα, για κοινωνική άνοδο και κοινωνικό-οικονομική καταξίωση το ψέμα. Η κατοχή ηταν μια κατ εξοχήν εποχή, που εκτός απ τα αλισβερίσια με τους κατακτητές, η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, επέτρεψε στους κάθε είδους δημαγωγούς και συνεργάτες να ασελγούν στο καταγρεουργημένο σώμα της Ελλάδας, για να υλοποιήσουν τις όποιες αθέμητες επιθυμίες και φιλοδοξίες τους.
Θα βρεθούν μπροστά στη στρέβλωση της μνήμης και της ιστορίας με εξωπραγματικά επιχειρήματα-σχήματα, που επέβαλαν τα ταξικά συμφέροντα στο μνημονικό υλικό του λαού, για να καλύψει τραυματικές ταξικές παραλλείψεις, συνεργασίες και προδοσίες ακόμα. Η στρέβλωση δεν αποτελεί φαινόμενο ταξικό-Ελληνικό ή ατομικό αλλά και συλλογικό. Εκεί στη συλλογική μνήμη του λαού θέλει η Δεξιά, σαν εκπρόσωπος της άρχουσα τάξη, να εχει κατασκευάσει και αντικαταστήσει τους αγωνιστές και ήρωες του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης με τους δικούς της. Στη μνήμη του απλού λαού θέλει να καταγράψει τους συνεργάτες γιά «αγωνιστές» τους απόντες σε «ήρωες», να αναδείξει και να περάσει στη λαϊκή παράδοση τον κόσμο των κιοτήδων.
Θα βρεθούν μπροστά στον Φιλοκτήτη του Σοφοκλέους : «Διασκεδάζουν οι θεοί να βλέπουν πως ξεφεύγει τον Αδη κάθε καρυδιάς καρύδι, Τους δίκαιους ομως και τους έντιμους τους καταβαραθρώνουν με το παραμικρό. Τί να σκεφτείς και τί να πείς ; Πως καταντήσανε ετσι ; Η μόνη μας παρηγοριά, κάποιοι παράλογοι θεοί».
Η κατοχή ειναι η κατ εξοχήν περίοδο που η υστεροφημία προσώπων που έδρασαν σε συνεργασία με τους Γερμανούς, αντεθνικά και εθνοκτόνα να παραδίνονται μέσω της στρέβλωσης στην συλλογική μνήμη σαν «αγωνιστές» και «ήρωες» και «εθνοσωτήρες» ακόμα. Από το πλήθος ανάλογων περιπτώσεων στο παρελθόν (1821 κλπ) και ειδικά του αλβανικού πολέμου και την Εθνική Αντίσταση, συντηρείται μια ψεύτικη εικόνα «αγωνιστών» και «ηρώων», που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Ανθρωποι που πολέμησαν ηρωϊκά στο πλευρό των κατακτητών μέσω της στρέλβωσης, της παραποίησης και κυρίως την ανάγκη να υπάρχουν «αγωνιστές» και «ήρώες» σβήστηκε πολύ γρήγορα απ τη συλλογική μνήμη του λαού και πήραν ηδη τη θέση των κατ εξοχήν «τιμωρών» του κατακτητή. Σε αυτό βοηθούν και οι «επαγγελματίες» διαστρεβλωτές και καλοπληρωμένοι «ιστορικοί». Οι ιστορικοί που για λόγους ταξικούς και συμφέροντος, καθυπόταξαν την Νεοελληνική ιστορία μόνο στην εθνικιστική της διάσταση, παραγνωρίζοντας εξ ολοκλήρου τη σύνδεσή της με την κοινωνία που ειναι ο φορέας της ιστορίας.
Θα βρεθούν μπροστά στη φρικτή σφαγή των αγωνιστών της Ενθικής Αντίστασης, στα κολαστήρια του θανάτου της Κέρκυρας, της Αίγινας, της Κεφαλονιάς, του Γεντή Κουλέ, της Τρίπολης και στα Νεκροταφεία της Γυούρας, της Μακρονήσου

και τα ψυχιατρεία. Εκεί θα βρεθούν μπροστά στους αθάνατους νεκρούς, που και την ύστατη ακόμα στιγμή της ζωής τους, στο πρώτο-πρώτο φώς κάποιας αυγής, πάνω στο άνθος της νιότης τους, μπροστά στις μπούκες των ντουφεκιών που σημάδευαν την καρδιά τους, αυτοί με το αίμα τους, ενώ χαράζανε το σύνορο της ζωής, πέσανε με το όραμα της λευτεριάς και της εθνικής ανεξαρτησίας. Σταυραετοί της Εθνικής μας Αντίστασης, στις πιό ψηλές κορφές των επαναστατικών θρύλων της Ρωμιοσύνης. Στις πιό ψηλές κορφές της αρετής, της τιμής και της ανδρείας. Με αυτό το όραμα ειχαν ξεκινήσει, με αυτό το όραμα ειχαν πολεμήσει μέσα στη λαίλαπα και τις φωτιές του απελευθερωτικού ξεσηκωμού και με το ίδιο όραμα ξεψύχησαν αλυσοδεμένοι σε αυτά τα θυσιαστήρια και τους χώρους των εκτελέσεων.
Θα βρεθούν μπροστά στη διαπίστωση οτι η συμμετοχή, η προσφαρά και η ευθύνη απέναντι στο λαό και την Ελλάδα, ηταν τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα και ενδιαφέροντα του εθελοντή αντάρτη. Θα βρεθούν μπροστά στον αντάρτη που εθελοντικά αυτοεπιστρατεύθηκε και αφού πολεμώντας έκανε το πατριωτικό του καθήκον, τον χαρακτήρισε η μετακατοχική «πολιτεία εχθρό, μίασμα, ΕΑΜοβούλγαρο, και κουμμούνι», η πολιτεία και Εκκλησία «άθεο και αντίχριστο» τον συνέλαβε, τον βασάνισε τον καταδίκασε, χωρίς να τον δικάσει και την Τρίτη μέρα μετά «κατά τας γραφάς» την καταδίκη τον εκτέλεσε.
Θα βρεθούν μπροστά στους συνεργάτες, τους κουκουλοφόρους, τους απόντες και τους μαυραγορίτες και κυρίως μπροστά στους καιροσκόπους, τους ανέθυνους και τους ιστορικά ανήθικους. Μπροστα σε αυτούς, που οχι μόνο πρόδοσαν την Ελλάδα, αλλα δολοφόνησαν για μιά ακόμα φορά την ιδια την Ελλάδα. Μπροστά σε αυτούς που οχι μόνο παραποίησαν την ιστορία, αλλα και αντικατάστησαν τους πραγματικούς αγωνιστές με τους δειλούς και τους φυγόπονους-τομαράκιδες. Τους ήρωες με τους προδότες.
Ποιό άλλο θα μπορούσε άλλωστε να ειναι το νόημα της ιστορίας αν όχι το να «θυμούνται οι παλιότεροι και να γνωρίζουν οι νεότεροι» τους όποιους αγώνες πραγματοποίησαν και πιά στοιχεία πολιτισμού παρήγαγαν οι προηγούμενες γενιές. Ίσως, αλλα αυτό θα πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, να σεβόμαστε το παρελθόν και κυρίως να προσπαθούμε να παραδεχθούμε και τα οσα δεν εγκρίναμε ετσι ωστε, να διορθώσουμε τα λάθη που κάναμε στη διάρκεια του αγώνα και τη συγγραφή της ιστορίας.
Και επειδή πιστεύω, πως όλοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν, τί έγινε στη χώρα και τον κάθε Νομό και στο Νομό μας αμέσως μετά την απελευθέρωση, θα αναφέρω δίπλα στα άλλα περιστατικά που προανάφερα και τη δική μου σύλληψη και τα πολλαπλά κατάγματα του εχω υποστεί απ τα βασανιστήρια.
Τον Ιούλιο του 1946 στο χωριό Κάτω Βέρμιο (Σέλι) του Νομού Ημαθίας και κατ επέκταση σε όλη την Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο, όπου μένονταν η λαίλαπα της λευκής τρομοκρατίας. Μια τρομοκρατία καθοδηγημένη απ το επίσημο κράτος και εκτελούσαν-εφάρμοζαν στην πράξη «διαπρεπείς» συνεργάτες των κατακτητών και εξ επαγγέλματος βασανιστές και δολοφόνοι.
Στις 10 Ιουλίου το 1946, η εφημερίδα «Λαϊκή φωνή» της Θεσσαλονίκης στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο «ΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» γράφει: «Στις 4-7-1946, δυνάμεις χωροφυλακής με επικεφαλής :Τον Βαρδουλάκη, πήγαν για

εκκαθαριστικές Επειχηρήσεις στο Βέρμιο» Πέρασαν από το Κάτω Βέρμιο (Σέλι) όπου και έπιασαν : Τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο, τον Νίκο Κόγια του Γεωργίου, τον Γεώργιο Κασνάκη και τον Νίκο Μπέλλα τους οποίους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ, που ο τελευταίος, ενώ μεταφέρονταν στο Νοσοκομείο της Νάουσας, πέθανε στο δρόμο (οι πληροφορίες λένε, πως πέθανε από τα βασανιστήρια). Επίσης κατάσχεσαν 25 ζώα απ το Σέλι. Εδιωξαν τον Παππά Βουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία οτι έκανε Ρουμανική προπαγάνδα. Ετσι έμεινε το χωριό χωρίς Παππά»
Ο ανταποκριτής δίνει τα τρία βασικά στοιχεία που θέλει ο ιστορικός:Το γεγονός-απόσπασμα-συλλήψεις.Το χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι και τον χρόνο 4/7/1946. Λείπει όμως ο λόγος για τον οποίο έγιναν οι συλλήψεις, ο ξυλοδαρμός των συλληφθέντων και ο θάνατος του ενός απ τα βασανιστήρια: Του Νίκου Μπέλλα.
Ξέρω πως ειναι αβάσταχτα τρομερό, οταν σε υποχρεώνουν να διαβάσεις πως στην αγαπημένη μας Ελλάδα, συνέβησαν τέτοια απίστευτα εγκλήματα. Μα ειναι πολλές φορές τρομερότερο όταν τα ζήσεις, όπως τα έζησε η δική μου γενιά. Η γενιά της εθνικής Αντίστασης 1941-44, του εμφυλίου πολέμου και των μεταμφυλιακών χρόνων. Και γίνεται ακόμα πιό τραγικό, όταν τελικά αποδειχθεί-αποδείχθηκε ήδη, οτι όλο αυτό το ανεξέλεγκο έγκλημα, αυτό το πρωτόγνωρο μακελιό...ειχε ενα και μόνο στόχο : να μειωθεί σε βαθμό που να ισούται με τίποτε και ή δυνατόν με «έγκλημα» ιστορικά η συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, να παραποιηθούν, να διαστρευλωθούν -αλλοιωθούν και κυρίως να καταχωνιαστούν τα εθνικό-λαϊκά οράματα της εθνικής μας Αντίστασης. Να χάσει την αίγλη και τη δόξα που της αξίζει η προσφορά της, το κλέος της, οι ηρωές της. Και φοβάμαι οτι γράφοντας τα πιό πάνω οτι δεν υπερβάλω. Και δεν υπερβάλω γιατί:
Η γενιά της Αντίστασης, βγήκε μέσα απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε στη συμαντικότερη στιγμή της σύγχρονης ιστορίας μας-τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Η γενιά αυτή ηταν ό,τι πολυτιμότερο απόχτησε-κέρδισε ο λαός μας σε αυτόν τον αγώνα. Αυτό το αθάνατο για τη Νεοελληνική ιστορία κεφάλαιο του λαού, η άρχουσα τάξη με τους εκπροσώπους της, οχι μόνο δεν το αναγνώρησε σαν συντελεσθήσα πράξη, μισό σχεδον αιώνα, αλλα και σήμερα ακόμα δεν αναγνωρίζει το πολύτιμο περιεχόμενο αυτού του εθνικό-λαΐκου ιστορικού κεφαλαίου σαν πράξη εθνική και κυρίως δεν το αξιοποίησε το κεφάλαιο αυτό στο χώρο της παιδείας και της ιστορίας. Και οχι μόνο δεν την αναγνώρισε nte gioyre, αλλά και οταν ακόμα το 1985, έγινε μια montoyw bibenti «αναγνώρηση» απ την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, οχι μόνο αποχώρησε απ την βουλή, αλλα πριν αποχωρήσει δήλωσε, οτι οταν έρθει στην εξουσία θα τον καταργήσει αυτόν τον νόμο. Και το πιό τραγικό, ειναι οτι δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και τώρα ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της Αντίστασης-κομμουνιστές Σοσιαλιστές και προοδευτικούς δημοκράτες «το εθνικό ανοσιούργημα» να πάρουν πρωτοβουλίες για πράγματα που υπάγονται στη σφαίρα της δικης τους ευθύνη.
Τους κομμουνιστές και τους συνοδηπόρους, όπως χαρακτήρισαν τους δημοκράτες, που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι και αβοήθητοι, μέσα σε ελάχισο χρόνο, σε χρόνο μηδέν, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια, χωρίς επιμελιτείες κλπ, να κάνουν σε ολόκληρη τη χώρα δίκτυο πολιτικών

οργανώσεων, να ανασυγκροτήσουν ένοπλο στρατό και να πολεμήσουν οχι μόνο τους τρείς κατακτητές, αλλά και τα-ντόπια ένοπλα τμήματα που με την συναίνεσή τη δική τους και των Αγγλων τα συγκρότησαν οι Ραλλο-Γονατάδες και οι διάφοροι πούλιδες με τους κατακτητές-με όπλα που υποχρεωτικά πήραν απ τους ίδιους τους κατακτητές για να τους πολεμήσουν.
Να πολεμήσουν τους κατακτητές, που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά μαζί τους σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το πιό άσχημο ειναι ότι μπόρεσαν να διώξουν πολεμώντας τους κατακτητές, ενώ παράλληλα βοηθούσαν αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Να συγκροτήσουν εθνικό στρατό στα προπολεμικά πρότυπα. Εκτός απ τον ένοπλο Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό, (65,500) που ειχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ και το χειρότερο να οραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά τη διακυβέρνηση της χώρας μετά την Απελευθέρωση.
Ε! Οχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει οχι απλώς πολύ αλλά πάρα πολύ. Ειναι κάτι που ξεπερνά τα «εσκαμένα», κοινώς παραδεκτά για την άρχουσα τάξη και τους μεγάλους μας «φίλους και συμμάχους». Αυτό ειναι απ τα «εγκλήματα» που δεν μπορεί να τα συγχωρήσει ποτέ η αρχουσα τάξη στο λαό. Και ενώ τον πρόδοσε συνεργαζόμενη ενα μεγάλο της κομμάτι με τους κατακτητές και ενα αλλο με την 4ο Αυγ/νή καμαρίλλα, οχι μόνο δεν αναγνωρίζει την λαϊκή προσφορά, την πολεμά απ τις πρώτες ακόμα μέρες σε συνεργασία με τους Νεοκατακτητές, δεν δυστασε να εξοντώσει τη ανυπότακτη αυτή γενιά με τη βοήθεια των Αγλλών και των Αμερικάνων μέσω του εμφυλίου πολέμου.
Ειναι σε όλους γνωστό, οτι γι αυτό το έγκλημα που διαπράχθηκε μεταπελευθερωτικά εις βάρος της χώρας μας, ενα μέρος της ευθύνης εχουν απ την περόδο της κατοχής ακόμα και οι Αμερικάνοι. Οι Αγγλοι και οι Αμερικανοί, ειχαν ενα κοινό σχέδιο να συντρίψουν την Αριστερά. Θέλανε να ελαττώσουν αποφασιστικά, ανεπανόρθωτα την επιρροή, να τη δυσφημίσουν, να την εξοντώσουν. Ποτέ δεν σκέφτηκαν να εγκαθιδρύσουν ενα δημοκρατικό καθεστώς στην Ελλάδα, που να ανεχθεί μια ισχυρή Αριστερά. Δεν μπορούσαν να ανεχθούν μια Αριστερά σαν αυτή που τους προέκυψε με την απελευθέρωση, και αυτό γιατί κινδύνευε το καθεστώς και οχι το σύστημα οπως ισχυρίζονται. Δεν θα επέτρεπαν ποτέ δημοκρατικές διαδικασίες, γιατί ηταν φανερό πως ούτε το Βασιλιά, ούτε τους άλλους πράκτορες μπορούσαν να φέρουν, να τους εγκαταστήσουν και να τους κρατήσουν για πολύ στην εξουσία.
Η κρατική οργάνωση των αντιπάλων της Αριστερά ηταν στα σπάργανα. Εκτός απ τις δολοφονικές συμμορίες της δοσίλογης Δεξιάς και τους Εξ ίσου δοσίλογους βασιλόφρονες, που δραστηριοποίσαν δεν ειχαν αλλους μηχανισμούς. Ειχε δημιουργηθεί βέβαια η Αντιβασιλεία (με τον Αρχιεπίσκοπο Δαμαστηνό που ανατράφηκε στη Λόντρα). Οι κυβερνήσεις ομως που εγκαθιστούσαν οι Αγγλοαμερικάνοι ηταν υποχείριές τους, δοσιλογές όπως δοσιλογές ηταν και οι κυβερνήσεις της κατοχής και αυτή του Καϊρου που εγκατέληψη λαό και χώρα. Σαν τέτοιες δεν μπορούσαν να σταθούν. Πολύ περισσότερο να παράγουν έργο. Οι κρίσεις ηταν αλλεπάλληλες. Η μια διαδέχονταν την άλλη. Πλαστήρας, Βούλγαρης, Κενελόπουλος, Σοφούλης κλπ.

Η Αριστερά ηταν ισχυρή. Και ισχυρή Αριστερά σε κάθε παρουσιαζόμενη ευνοϊκή διεθνή συγκυρία ηταν κίνδυνος να ανατρέπει το σαθρό καθεστώς που κάθε φορά θα εγκαθίδρυαν. Αφού δεν ειχαν δικές τους αξιόλογες εσωτερικές δυνάμεις, υπολογίσιμη επιρροή στο λαό που θα μπορούσαν να στηρίζονται. Δυνάμεις που θα επέτρεπαν αν οχι την παραδοχή της Αριστεράς τουλάχιστο την ανοχή, αναγκαστηκά συνεπώς, για να την υποτάξουν και να κυβερνήσουν, έπρεπε να χτυπήσουν μέχρι να συντριβεί η Αριστερά. Να τη χτυπήσουν με κάθε τρόπο και μέσο. Η καταδίωξη σκοπό ειχε την εξόντωση της Αριστεράς. Η εξόντωση, τους έδινε δυό βασικά πλεονεκτήματα α) τους έδινε το χρόνο να οργανώσουν τους πολιτικούς και κυρίως τους δυναμικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς και ελεγχόμενο πλέον δικό τους κράτος να εξαπολήσουν πομγκρούμ κατά της Αριστερά και β) μείωνε τα ποσοστά της Αριστεράς, τρομοκρατούσε τον κόσμο και τον αποθάρρυνε να συμμετάσχει σε αγώνες για τη βελτίωση της ζωής και τη δημοκρατία.
Επίσημα η Ουάσιγκτων και κυρίως ο πρόερδος Ρούσβελ και οι σύμβουλοί του- αυτοί που διαμόρφωναν την μελλοντική-μεταπολεμική ηγεμονία της Αμερικής και ο εδώ πρέσβη Μάκ Βή, ποτέ και σε τίποτε δεν διαφώνησαν, μα ούτε και διαφοροποιήθηκαν στην πράξη με τη Δεκεμβριανή και την μετά «Δεκεμβριανή πολιτική του Τσιώρτσιλ». Παρά τις αντιδράσεις του τύπου, των μελών του Κογκρέσου, του Σέϊτ Πάρτμεντ και μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης, δεν ταυτίστηκαν τα λόγια με την πράξη. Για τους Αμερικανούς το εργο του Τσιώρτσιλ, στην Ελλάδα αποτελούσε στην προοπτική της δική τους υποδομής. Το γεγονός αυτό και αν ακόμα δεν γινόταν σκόπιμα, η ανοχή ειχε μια τεράστια επίδραση στην προσπάθεια του Τσιώρτσιλ, να ολοκληρώσει με όποιαδήποτε μέσα το δολοφονικό σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Οι Αμερικανοί πάντα ειχαν βλέψεις σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου και βασικό προγεφύρωμα στα πετρέλαια της Μ. Ανατολής.
Με το ερώτημα γιατί η άρχουσα τάξη, δεν οργάνωσε αντίσταση οπως οι άλλες ευρωπαϊκες χώρες, θα αποδειχθεί οτι πράγματι η ελληνική αστική τάξη, σε αντίθεση με τις ευρωπαϊκες πρόδοσε για άλλη μιά φορά μετά το 21, οχι μόνο το λαό αλλα και τον ιστορικό της ρόλο να καθιερώθει ώς ο αναμφισβήτητος ηγήτης της χώρας.
Η ιστορία διδάσκει πως οταν κατακτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που δεν την αποδέχονται, αντιδρούνουν και οργανώνουν Αντίσταση, ειναι το κρατός και ο κρατικός μηχανισμός, το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας κλπ. Τα Υπουργεία εθνικής άμυνας και εσωτερικών και όποιο αλλο συναρμόδιο υπουργείο, που οπωσδήποτε εχουν εκπονήσει κάποιο σχέδιο για το πώς θα δράσει οχι μόνο στον πόλεμο, αλλά και σε περίπτωση κατάκτησης της χώρας και κυρίως πως θα απελευθερωθεί η κατακτημένη χώρα. Θέλω να πιστεύω οτι δεν υπήρχει άρχουσα τάξη, που να μήν εκπωνεί έστω κάποια υποτυπώδικα σχέδια, για το πώς θα δράσει και θα αντιδράσει σε περίπτωση πολέμου, κατοχής κλπ. Πάντα με στόχο τα συμφέροντά της προαποφασίζει ποιές συμμαχίες θα διαμορφώσει και στο πλευρό ποιών θα τάχθει στην κάθε περίπτωση όπως των Βαλκανικών πολέμων, του Α! και του Β! Παγκοσμίου πολέμου, καθώς και τι θα πράξει σε περίπτωση κατοχής.

Αυτά τα πράγματα καμιά άρχουσα τάξη, δεν τα αφήνει στην τύχη. Αν δεν τα έθεσε σε εφαρμογή, δεν ειναι γιατί δεν ειχε σχέδια, αλλα γιατί αυτή ηταν η μόνη στρατηγική που εφαρμόζοντάς την, θα εξασφάλιζε κατά τον καλύτερο τρόπο τα συμφέροντά της. Η κάθε άρχουσα τάξη γνωρίζει πως το ποίμνιό της, παρ ότι υπήκοοι και οχι πολιτές γι αυτήν λόγω αρχής και ύπαρξή του, δεν θα δεχθεί τη σκλαβιά. Και οχι μόνο θα αντιδράση, αλλα ξέρει πως θα βρεί τρόπο για να αγωνιστεί. Σε παρόμοιες περιπτώσεις και στιγμές όπως αυτή της κατοχής, που μαζί με την τύχη του λαού, κρίνεται και η δική της τύχη ή και μέρος ακόμα απ τα συμφέροντά της, οταν τα πράγματα δεν ειναι σαφή και ξεκάθαρο το αποτέλεσμα, καμιά η άρχουσα τάξη δεν διακηδεύει τα συμφέροντά της, πολύ περισσότερο την ύπαρξή της, για να συμμετάσχει σε μιά ερμαφρόδιτη ακόμα κατάσταση. Αυτό θα το κάνει-οπως το έκαναν και το 21 οι Πρόκριτοι, Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος-οταν τα πολεμικά δεδομένα θα εχουν ήδη γίνει σαφή αν οχι οριστικά.
Σαν τάξη που δεν εχει τη συνέναιση του λαού να κυβερνήσει, αλλα την εξουσία της, την δίνουν και τη στηρίζουν οι ξένοι, σημαίνει οτι «φύσει εχθρό» της ειναι ο λαός, που για δικούς του αντικειμενικούς λόγους, δεν της δίνει τη συνέναιση να κυβερνήσει. Ακολουθεί αυτήν ακριβώς την πολιτική, που η δική μας άρχουσα τάξη ακολούθησε στη διάρκεια της κατοχής. Αντί να μπεί μπροστά και να καλέσει το λαό σε αγώνα, τον εγκατάληψε στην τύχη του, με τη βεβαιότητα οτι ο λαός θα οργανώσει αγώνα, οχι μόνο για την επιβίωσή του, αλλα και για την υπεράσπιση της χώρας που ζεί. Δεν το καλεί σε αγώνα, γιατί αν τον καλέσει μετά τη νίκη, θα υποχρεωθεί οχι μόνο να παραχωρήσει ενα μέρος απ τα μελλοντικά της κέρδη απ τη συμμετοχή του λαού στα κέντρα των αποφάσεων, αλλα θα υποχρεωθεί να συμμετάσχει και η άρχουσα τάξη στην αποκατάστασει των καταστροφών, να αναγνωρίσει τον αγώνα, τις θυσίες, τους νεκρούς, τους τραυματίες κλπ. Με τη μή συμμετοχή και αναγνώριση απαλλάσει τον εαυτό της στην όποια επανόρθωση. Και το βασικότερο μετά τον πόλεμο εξακολουθεί να ειναι οικονομικά εύρωστη, αρτημελής και αριθμητικά στο σύνολό της παρόν.
Φαίνεται, πως ο αστικός πολιτικός κόσμος στην αρχή του πολέμου, έτσι όπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα. Η αστραπιαία κατάληψη της Ευρώπης απ τον άξονα και η μεταξική φασιστική υποδομή που προϋρχε, επιβεβαίωναν οτι η νέα τάξη πραγμάτων υπό την Γερμανική ηγεσία ηταν δεδομένη. Αν σε αυτό προστεθεί οτι ενα μεγάλο μέρος της ολιγαρχίας ειχε ταυτίσει τα συμφέροντά της με αυτά της Γερμανίας, καταλήγει αβίαστα στο συμπέρασμα οτι η όποια και οσο πλατιά και αν ηταν η αντίσταση, δεν θα μπορούσε να σταθεί, αφού δεν διέγραφε προοπτική νίκης υπο τη νέα τάξη πραγμάτων.
Για να μήν υποστεί την μείωση των κερδών και την συμμετοχή του νικητή λαού στη λήψη των αποφάσιων, άφησε τα πράγματα φλού από άποψη οργάνωσης και αγώνα, που υποχρεωτικά η οργάνωση θα βάλει και το λαό στο παιχνίδι των κερδών και τη συμμετοχή στην εξουσία, αφού αυτός θα βάλει το αίμα. Με βάση αυτά τα δεδομένα γίνεται κατανοητή η μη οργάνωση και συμμετοχή της άρχουσας τάξης στην Αντίσταση. Διατηρεί τις σχέσει με τη διεθνή του κεφαλαίου και τους ταξικούς δεσμούς με τις άλλες άρχουσες τάξεις και σε περίπτωση, που η Αντίσταση του λαού αρχίσει να γίνεται επικίνδυνη για τα συμφέροντά της. Και οταν πιά στον πολεμικό ορίζονα τα πράγματα εχουν κριθεί, τότε οργανώσε τους εθνοϊσμούς και τα τάγματα ασφαλείας, για να πολεμήσει την αντίσταση που

τόλμησε να οργανώσει ο λαός χωρίς την δική της συγκατάθεση. Και οταν μετά την απελευθέρωση ο λαός μέσω του αγώνα διεκδικεί τη συμμετοχή του και στα κέρδη και στη λήψη των αποφάσεων, αν οι δυνάμεις των εθνϊσμών και των ταγμάτων ασφαλεία, δεν αρκούν να στακίσουν τις δομές που στη διάρκεια του αγώνα εχει διαμορφώσει το λαϊκό κίνημα, με αντάλλαγμα την υποθήκη της εθνικής ανεξαρτησίας και συμμετοχή των ξένων στα δρώμενα της χώρας καλεί τους ξένους να εμπεδώσουν την κατάσταση και να την ενθρωνίσουν ξανά στην πολυπόθητη εξουσία.
Με τον τρόπο αυτό, οχι μόνο απαλλάσει τον εαυτό της απ τις υποχρεώσεις προς το λαό, με την δύναμη των εθνοϊσμών και των ξένων, του αμφισβητεί τον αγώνα, τις θυσίες και το αίμα και αν δεν υποταχθεί τον θέτει εκτός «Νόμου». Και οχι μόνο τον θέτει εκτός νόμου, αλλα αν τα μέτρα δεν καρποφορούν τον οδηγεί στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να τον συντρίψει. Με έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία γεμίζει τα ξερονήσια με εξορίστους, και τις φυλακές με καταδίκη και μόνο κρατούμενους με βαρειές ποινές. Θέτει σε ενέργεια τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Επιβάλει μέσω των εκτάκτων μέτρων σιγή τάφου, διαστρευλώνει, παραποιεί τα ιστορικά γεγονότα και μετά την ήτταν υποχρεώνει τον καταδυναστευμένο λαό να αποκαταστήσει-επανορθώσει με δικές του και μόνο δαπάνες τις καταστροφές του πολέμου.
Για να μπορεί η ηγεσία κάθε χώρας να πάρει τις δικές της αποφάσεις για το πως θα αντιδράσει, να δράσει και με ποιόν θα συμμαχήσει, πρέπει ηγεσία της χώρας να ειναι εθνικά ανεξάρτητη. Να μην ειναι οπως η δική μας προσδεμένη στο πολιτικό-οικονομικό άρμα της Αγγλίας απ το 1821 μέχρι το 1913, που ανέβηκε στο θρόνο ο βασιλιάς Κωσταντίνος και η βασίλισσα Σοφία, που επηρρέαζε έκτοτε βαθιά τα πολιτικά πράγματα της Ελλάδας και κυρίως κατά την περίοδο του εθνικού διχασμού, υποστηρίζοντας την πολιτική της Γερμανικής ουδετερότητας. Μια ουδετερότητα, που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του αδερφού της Κάϊζερ Γουλιέλμου Β!. Με το που ανέβηκε ο Κωσταντίνος στο θρόνο δίπλα, στο ένα αφεντικό προστέθηκε ένας ακόμα. Δημιουργήθηκε ενας δεύτερος ανταγωνιστικός πόλος. Ο πόλος της Γερμανικής επιρροής στην Ελλάδα. Αλλωστε σε αυτόν τον ανταγωνισμό ανάμεσα στην Αγγλία και Γερμανία, οφείλονταν και ο καταστροφικός διχασχός με αρχιτέκτονα τον Μεταξά, που ηταν άνθρωπος του γενικού γερμανικού επιτελείου. Ο άνθρωπος, που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό και κατά τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο.
Παρ όλο που η κατοχή της χώρας, απ τα γερμανικά στρατεύματα υπονόμευσε τις αγγλοελληνικές σχέσεις, η επιρρόη του αγγλικού παράγοντα όμως εξακολουθούσε να παίζει ακόμα καθοριστικό ρόλο.Το γεγονός αυτό τους έδινε μεγάλες δυνατότητες να ελίσσονται. Ειχαν παλιά και πρόσφατη πείρα από φιλοξενία εξορίστων κυβερνήσεων και ηγεμόνων. Βάση αυτής της αρχής και πείρας προκειμένου να τους υποτάξουν στις δικές τους θέσεις και θέληση, έδωσαν άσυλο στην ελληνική «κυβέρνηση» και το βασιλιά.
Η ξένη κατοχή επιλέγει συνεργάτες που ή ειχαν και την αγγλική συναίνεση, όντας πράκτορές τους, ή οι Αγγλοι τους υιοθέτησαν εκ των υστέρων, είτε για τις ψευδοϋπηρεσίες που τους προσέφεραν στην κατοχή, μα και γι αυτές που έπρεπε να τους προσφέρουν στο μέλλον. Οι ανθρωποι αυτοί ηταν ενα υλικό επιξεργασμένο και προετοιμασμένο να προσφέρει υπηρεσίες έξω απ την εθνική

συνείδηση και κατά βάση εναντίον της. Αυτό έγινε πράξη αργότερα, οταν όλοι ανεξαιρέτως οι συνεργάτες του κατακτητών με κάποια διάκριση βέβαια, ως προς το μέγεθος της«προσφοράς» και τον κίνδυνο που διέτρεχαν να καταδικαστούν σαν δοσίλογοι, τους εφοδίασαν με αγγλικά πιστοποιητικά και εμφανίστηκαν, οχι πλέον σαν συνειδητοί και εκούσιοι αυτό το «εκούσια» και «συνειδητή» συμμετοχή στη συνεργασία που πρόβλεπε ο «Νόμος» για τους δοσιλόγους. Για να συλληφθεί κάποιος για συνεργάτης έπρεπε ο καταγγέλων να αποδείξει οχι μόνο με στοιχεία την πράξη αλλά και οτι η πράξη αυτή ηταν «εκούσια» και «συνειδητή» ... Ετσι είδαμε συνεργάτες των κατακτητών, αλλά με αγγλική «εντολή» να γίνουν συνεργάτες των κατακτητών. Δυστυχώς στη χώρα μας εχουν συμβεί πολλά περίεργα! Απ το 1821 και μετά, μα και εξακολουθούν να γίνονται ερήμην του λαού.

Ενώ λοιπόν, η ιστορία διδάσκει αυτά και ο λαός βλέποντας τα γερμανικά Στούκας και τα τάνκς, να σκορπούν το θάνατο και τη συμφορά. Να μετατρέπουν τη χώρα σε ερείπια μπήκε το πρόβλημα: τί θα γίνει από εδώ και μπρός και τι αναλογεί στον καθένα να κάνει για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας. Στο χώρο της άρχουσας τάξης και γενικότερα στην κρατική μηχανή, το μόνο που τους ενδιέφερε ηταν πως θα σώσουν τον εαυτό τους και το...Βασιλιά. Μετά την κατέρευση του μετώπου, την κρίσιμη μέρα της 19/4/41 ο βασιλιάς ενάλαβε καθήκοντα και Πρωθυπουργού για 3 μέρες και στις 21/4/41 όρκισε πρωθυπουργό τον Εμ Τσουδερό και μαζί του αναχώρησε στις 23/4/41 για την Κρήτη, παίρνοντας μαζί του και τους μέλλοντες να γίνουν, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, ολη η κρατική ανωτάτη μηχανή, οι χθεσινοί ακόμα αιώνιοι, Πάππουν προς Πάππουν «ειδικοί προστάτες» όλοι μαζί έγιναν Λαγοί. Πριν φύγει ο βασιλιάς στο «δραματικό» του διάγγελμα διαδήλωνε : «την απόφαση όλου του έθνους, να συνεχίσει από εκεί τον αγώνα, μέχρι της τελικής νίκης»

Διοικητής του τμήματος στρατειάς Ηπείρου ηταν ο αντιστράτηγος Ιων Πιτσίκας. Διαπιστώνοντας κάποιες διαρροές απ τις 18/4/41 στο μέτωπο τις έκανε γνωστές στην Αθήνα. Αρχισαν οι πιέσεις, για λύση με πρώτο τον Μητροπολίτη Ιωαννίνων Σπυρίδον. Το ίδιο και οι Διοικητές του Α!, Β! και Γ! Σωμάτων Στρατού πίεζαν για ανακοχή. Προ του κινδύνου ολικής καταστροφής, ο αρχαιότερος αυτών αντιστράτηγος Τσολάκογλου του Γ. Σ. Σ ανέλαβε το δύσκολο έργο. Ενώ στην αρχική συμφωνία οι όροι παράδοσης περιείχαν κάποια στοιχεία φερέγγυα σε συνέχεια τον εξαπάτησαν οι Γερμανοί για έντιμη παράδοση. Πήρε την ευθύνη της ανακωχής, έγινε Πρωθυπουργός της κατοχικής κυβέρνησης, (ενώ ηξερε οτι εξαπατήθηκε. Αυτό το δεύτερο ηταν το τραγικό του λάθος) καταδικάστηκε απ το ειδικό δικαστήριο εις θάνατο μετά την απελευθέρωση και πεθανε το 1948 με το στίγμα της προδοσίας! Οι υπόλοιποι έγιναν «ήρωες», κυβέρνησαν τη χώρα και την οδήγησαν στην χούντα των συνταγματαρχών και τη διχοτώμηση της Κύπρου.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, το επιβατικό πλοίο «Αρντένα» απέπλεε με συνοδεία πολεμικού με φορτίο τα έπιπλα και τα σκεύη του βασιλικού οίκου και κάποιο άλλο πλοίο φορτωμένο με τα αποθέματα χρυσού και ό,τι αλλο σπάνιο, ακριβό και πολύτιμο υπήρχε πήραν το δρόμο της«διασφάλισης». Πίσω στα κοπέλια τους άφησαν τις τρείς μόνο γνωστές ξερές εντολές για τη στάση που πρέπει να κρατήσουν.

Σε αντίθεση με τον λαό, που ήταν καθημαγμένος απ τον αλβανικό πόλεμο, τις αλόγιστες απ τους Αγγλους καταστροφές : Γέφυρες, αεροδρόμια και λιμάνια, δρόμους, σιδεροδρομικούς σταθμούς τρένα και ό,τι αλλο μπορούσε να εμποδίσει την προέλαση του άξονα, προκειμένου να υποχωρήσουν το συντομότερο δυνατό και ασφαλείς απ τη χώρα. Την κατοχή, τις επιτάξεις, τις αρπαγές, τις μακρόχρονες προσωπικές επιστρατεύσεις και ένταξη στα συνεργεία (αγγαρία) που συγκρότησαν απ τις πρώτες ακόμα μέρες για την αποκατάσταση των καταστροφών που προκάλεσαν οι Αγγλοι φεύγοντας κλπ. Την απείλη με θάνατο για τους κατόχους όπλου και τη λάμια πείνα που τον αποδεκάτιζε, η άρχουσα τάξη ειχε το σώμα των Αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας, τον κρατικό μηχανισμό και τα όπλα στα χέρια της. Και αν ακόμα δεχθούμε πως ενα μέρος της ηγεσίας του στρατού (Τσολάκογλου κ Σια) έκαναν λάθος και ζήτησαν απ το λαό να παραδώσει τα όπλα που τυχόν ειχε, μπορούσε όπως έκανε το ΚΚΕ πρώτα και το ΕΑΜ μετά, να ρίξει το σύνθημα για συλλογή και απόρκυψη όπλων με τα οποία θα πολεμούσαμε τους κατακτητές και θα βοηθούσαμε πιό αποφασιστικά και τον συμμαχικό αγώνα.
Μπορούσε συνεπώς ο αστικός κόσμος, να κάνει αν ήθελε Αντίσταση ή να συμμετάσχει στην αντίσταση και οχι να οδηγηθεί στα τάγματα ασφαλείας για να την πολεμήσει. Για πιό λόγο άφησε το ΚΚΕ και το ΕΑΜ να αναπτυχθεί και σε συνέχεια διατυμπάνιζε οτι η ΕΑΜική Αντίσταση θα οδηγούσε το λαό σε κομμουνιστικό καθεστώς; Αφού λοιπόν, διέτρεχε τέτοιον κίνδυνο η χώρα απ τον κομμουνισμό, αναρωτιέται κανείς και με το δίκαιό του, γιατί δεν οργάνωσε τη δική της Αντίσταση ή γιατί δεν συμμετείχε στην υπάρχουσα και απ τα μέσα να διεκδικήσει οχι μόνο το μερίδιό της, αλλα και την ηγεσία της Αντίστασης-της προσφέρθηκε-όπως έκαναν οι Ευρωπαϊκές αστικές τάξεις της Γαλλίας, της Ιταλίας κλπ.
Επειδή το μοναδικό επιχείρημα που προβάλουν προκειμένου να διακιολογήσουν τα όποιας μορφής και έκτασης εγκλήματα, ηταν και παραμένει (άλλωστε αυτόν τον κίνδυνο επικαλέστηκε και ο Μεταξάς και ο Παπαδόπουλος για να επιβάλουν ο πρώτος την 4χρονη και ο δεύτερος την 7χρονη δικτατορία), οτι πάσει θυσία έπρεπε να αποτρέψουν τον κομμουνιστικό κίνδυνο που διέτρεχε η χώρα. Εκεινο που πρέπει να τους θυμίσει κανείς, ειναι το γεγονός οτι τους κομμουνιστές η βασιλο-μεταξική δικτατορία με την εγκαθίδρυσή της εκτός του οτι τους πέρασε απ τη φωτιά και σίδηρο (και τους επιζήσαντες ιδεολογικά) τους έστειλε εξορία και τις φυλακές και οχι μόνο, αλλά έδωσε και στην Γκεστάμπο σαν σε (Λίμπρο Ντόρο) με ονοματεπώτυμο, τόπο διαμονής, οδο και αριθμό. Ακόμα πρέπει να τους θυμίσει και οτι φεύγοντας η «ηγεσία» για τα απάνεμα λιμάνια, έδωσε την γνωστή εντολή τους : «επιζήσαντες» να τους παραδώσουν στους Γερμανούς. Και πράγματι οσοι επέζησαν απ τη λαίλαπα της δικτατορίας και δεν πέθαναν απ την πείνα το χειμώνα του 1941, η χωροφυλακή εφάρμοσε την ρητή εντολή του Μανιαδάκη και τους παρέδωσε στους Γερμανούς.
Αυτούς οι Γερμανοί τους στοίβαξαν στις ανθρωαποθήκες του Χαϊδαριού, του Παύλου Μελλά και το στρατόπεδο της Λάρισσας, απ όπου πρώτους αυτούς έπαιρνα και εκτελούσαν για αντίποινα. Κορυφαία εκτέλεση τους 200 στην Καισαρινή την πρωτομαγιά του 1944. Σώθηκαν μόνο οσοι κατορθωσαν να αποδράσουν. Ε! λοιπόν, απ αυτούς τους ελάχιστους επιζήσαντες ιδεολογικά και

απ την πείνα κομμουνιστές διέτρεχε κίνδυνο η Ελλάδα; Την Ελλάδα που στο όνομα αυτών των ολίγων και της «ελευθερίας» μέσω και της κρατικής τρομοκρατίας την μετέτρεψαν σε ενα ασύνορο κρανίου τόπο! Οσο για την Ελευθερία που ειναι συνώνυμη με τα ανθρώπινα δικαιώματα, ο λαός γνωρίζει οτι Ελευθερία ειναι πάντοτε η Ελευθερία εκείνου που σκέπτεται διαφορετικά και παύει να ειναι αποτελεσματική οταν καταντάει επιλεκτική και προνόμιο.
ΟΙ εξόριστοι και φυλακισμένοι χωρίς δική κομμουνιστές της μεταξικής δικτατορία, εκτός απ όλα τα αλλα κακά και άσχημα μετά την κατάληψη της χώρας απ τα Γερμανικά στρατεύματα, ειχαν να αντιμετωπίσουν και το φάσμα της πείνας. Την πείνα αυτήν τη φοβερή και απολέμητη αρρώστεια. Η πείνα...η πείνα ειναι το φοβερότερο πράγμα και οταν εισαι έξω «ελεύθερος» Την δοκίμασε ο λαός της Ελλάδας και ιδιαίτερα της Αθήνας, τον μαύρο χειμώνα του 1941-44.
Μα η πείνα στη φυλακή και μάλιστα υπό των κατακτητών και του εμφυλίου πολέμου ειναι εντελως διαφαρετικό πράγμα. Εξω εχεις τα δυό σου χέρια και τα δυό σου πόδια. Μπορείς να τρέξει και να μαζέψει εστω και λίγα χόρτα. Και ακόμα, αν χάσεις την ανθρωπιά σου...μπορείς να πάς σε κάποιο τενεκέ σκουπιδιών, να ψάξεις και να βρεί κάποια σάπια πατάτα, ντοματά ή ό,τι αλλο μπορεί να μπεί στο στόμα και να το κρατήσει το στομάχι. Στη φυλακή ομως τίποτε απ ολα αυτά τα... καλούδια. Εισαι καταδικασμένος σε αργό και βέβαιαο θάνατο. Αν σε αυτό προστεθεί και οτι αντικείμενο της φυλάκισης αυτής καθ εαυτής ειναι η εξόντωση. Τότε μιλάμε για σίγουρο...Οταν το σύστημα θέλει να σώσει κάποιους πχ τους (δοσίλογους), θα βρεί τρόπο να τους σώσει «νόμιμα» ή παράνομα. Το ίδιο ισχύει και οταν θέλει να εξοντώσει.
Αν συμμετείχε και άρχουσα τάξη στην αντισταση, άλλη θα ηταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Για να μπορεί όμως να συμμετάσχει στην Αντίσταση, έπρεπε να αποσύρει τη συμμετοχή της από τη Διεθνή του κεφαλαίου και να αρνηθεί τη συμμετοχή της στην «κυβέρνηση» του Καϊρου. Αυτό σε καμιά περίπτωση δεν θα της το επέτρεπαν τα μεγάλα αφεντικά, στο άρμα των οποίων ηταν δεμένει χειροπόδαρα και πριν απ τη διεθνή πολύ περισσότερο μετά την προσχώρηση. Μετά και απ την «πολιτική διαθήκη» που άφησε ο Βενιζέλος και αποδέχθηκε κι υοιοθέτησε το Φόρεϊν Οφφις. Η κατοχή ηταν μια ευκαιρία για την άρχουσα τάξη να ολοκληρώσει τον ιστορικό της ρόλο. Για να το πετύχει αυτό μόνο ενας τρόπος υπήχρε α) να ηγηθεί της Αντίστασης ή να ταχθεί στο πλευρό του λαού, που ηταν και ο φύσει συμμαχός της.β) :Να ολοκληρώσει την επανάσταση που την άφησε κολοβή το 1821 και. γ) Να πάρει τις τύχες του λαού και της χώρας στα χέρια της, έτσι ωστε μετά την απελευθέρωση να πάψει η χώρα μας να ειναι δεμένη στο Αγγλικό άρμα και προσδεμένη στο αμερικάνικο.
Γι αυτον που δεν γνωρίζει προσωπα και πράγματα φαίνεται ακατανόητο. Δεν ειναι όμως. Και δεν ειναι γιατί μετά τη δήλωση του Ελευθέριο Βενιζέλου το 1935 οτι : «Εγώ τα βρήκα με τους τούρκους, δεν θα τα βρώ με τους ιδεολογικούς μου αντιπάλους, την αποδοχή απ τον ίδιο της βασιλείας» και με υπόδειξη των Αγγλων, που ηταν οι ηγέτες της Διεθνούς του κεφαλαίου, στην οποία Διεθνή συμμετείχε και η δική μας άρχουσα τάξη, δεν μπορούσε να συμμετάσχει στην Αντίσταση. Με τη δήλωση αυτή του Βενιζέλου, την επαναφορά της μοναρχίας και την επιβολή της δικτατορίας, η άρχουσα τάξη ειχε πετύχει την ενότητά της και την συναίνεση στην από κοινού εξόντωση με όλα τα μέσα οχι μόνο των

ανατρεπτικών τότε κινημάτων αλλά και των διεκδικητικών ακόμα. Συνδικαλιστικές οργανώσεις, Συλλόγους κλπ. Με την πράξη της αυτή ομως, η αστική τάξη ειχε απεμπολήσει το δικαίωμα να αποφασίζει και να δρά με δική της πρωτοβουλία και απόφαση τόσο για τα συμφέροντα της χώρας, αλλο τόσο και για τα καθαρά δικά της ταξικά.
Επειδή έκανα χρήση του όρου «Διεθνής του Κεφαλαίου» ενδέχεται να αναρωτηθεί κάποιος. Μα επιτέλους ποιά ειναι αυτή η Διεθνής του κεφαλαίου; Η απάντηση ειναι οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917, την ίδρυση το 1919 της «Κομμουνιστικής Διεθνούς» και την προσχώρηση και του ΚΚΕ το 1920 στην (Κ.Δ), οι κίνδυνοι που απειλούσαν το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής συνολικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά, δεν ηταν απλως πολλοί αλλά και μεγάλοι. Και ηταν πολλοί και μεγάλοι γιατί η διεθνής του κεφαλαίου, γνώριζε καλύτερα απ τον καθένα οτι η ιδιοκτησία : Ειναι Ιστορικό και Οχι φυσικό Φαινόμενο. Ειναι και αυτή οπως ολα τα αλλα κοινωνικά φαινόμενα με αρχή και τέλος. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι κάνενας δεν δημιουργεί ιστορία, ούτε παράγει προϊόντα, αν απομείνει στην προσπάθεια μόνος του και η ιδιοκτησία ειναι μόνη και ατομική.
Οπως η Καντιανή θεωρία, παρά τον περιορισμό της στον θεματισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θεωρεί οτι : «Ειναι η σωτήρια υπόμνηση της θεμελειώδους αξίωσης, ο εσωτερικά εδραιωμένος σεβασμός του δικαίου κάθε ατόμου, να αποτελεί την στοιχειώδη αρχή κάθε αληθινά Ανθρώπινης κοινότητας». Κατά τον ιδιο τρόπο και ο Μαρξισμός λέει οτι :«Η ιδιοκτησία καθορίζεται απ τις μορφές παραγωγής, συνεπώς εχει ιστορικό χαρακτήρα και οχι φυσικό-κοινωνικό».
Η ιδιοκτησία με το πέρασμα του χρόνου, δημιουργησε μια νέα συνειδηση στον άνθρωπο για τον εαυτό του και για τον κόσμο γύρο του και ας νομίζει οτι περιέχει την πείρα αιώνων και την πολλαπλή συνείδηση του καθολικού ανθρώπου, ενώ ο ιδιοκτήτης ειναι ένας ταλαίπωρος άνθρωπος, ενα ανθρωπάκι οταν ειναι μόνος του, αυτός και ο μπεζαχτάς του. Μια και δεν υπάρχει το στοιχείο της σύγκρισης με το προϊδικτησιακό καθεστώς, ζούμε έκτοτε με ό,τι βιβλικό, φανταστικό και μυθοπλαστικό, εχει κατασκευάσει εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια το ιδιοκτησιακό καθεστώς αναμασώντας τα περασμένα.
Η άρχουσα τάξη έχοντας εξαντλήσει τα όποια επιχειρήματα, ειχε στην αντίκρουση των δύο τρόπων σκέψης-συστημάτων, αντί νέων επιχειρημάτων ικανά να αντικρούσουν τις Σοσιαλιστικές απόψεις κατέφυγε στην αδυσώπητη και χωρίς όρια χρήση κατασταλτικών μέτρων και διώξεις.Ο,τι διογκώνει το παρακράτος, ο,τι εχει σχέση με τον χαφιεδισμός ειχε μετατραπεί σε προσοδοφόρο επάγγελμα. Ο,τι μπορούσε ο καθένας να διώξει τον εργαζόμενο απ τη δουλειά, να τον στείλει εξορία και φυλακή ακόμα ηταν ευπρόσδεκτο. Οταν οι κομμουνιστές-Αριστερά κατηγορούσε την άρχουσα τάξη για χωρίς όριο εκμετάλλευση, για απάνθρωπη συμπεριφορά, για υποταγή στους ξένους, που μας εκμεταλλεύονται διπλά, που μας κλέβουν τον υλικό και πνευματικό πλούτο, αυτή απαντούσε με ολων των ειδών τις διώξεις.
Ενας λαός οδηγείται στην Επανάσταση, για δυό κυρίως λόγους: α) να απελευθερωθεί απ την άμεση ή έμμεση κατοχή ή εξάρτηση και β) να βελτιώσει

τους όρους ζωής σε σχέση με την προηγούμενη κατάσταση τόσο στον οικονομικό-κοινωνικό αλλο τόσο και στον πολιτιστικό τομέα.
Τα Σοσιαλιστικά ιδεώδη, τα κηρύγματα και συνθήματα στην Ελλάδα ειχαν μεγάλη απήχηση, ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή και τον ερχομό των προσφύγων. Προκειμένου η άρχουσα τάξη να ανακόψει αυτήν την άνοδο της Αριστεράς, κατέφυγε στα γνωστά εκλογικά, κοινοβουλευτικά και στρατωτικά πραξικοπήματα και τις γνωστές δικτατορίες με αποκορύφωμα τη Βασιλομεταξική δικτατορία που έγινε με ενα και μόνο βασικό σκοπό: Οχι μόνο να βάλει τέλος σε αυτήν την αλματώδη ανάπτυξη του Αριστερού κινήματος στη Ελλάδα, αλλά να εξοντώσει ηθικά και βιολογικά τον ηγετικό πυρήνα, που ηταν οι κομμουνιστές, οι Σοσιαλιστές και Δημοκράτες. Ακολούθησαν οι γνωστές πολυάριθμες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, ο πάγος και το ρετσινόλαδο. Οι ομαδικές εξορίες και φυλακίσεις χωρίς δίκη. Η κατάργηση των πολιτικών κομμάτων, η λογοκρισία στον τύπο, το κάψιμο βιβλίων και η παράδωση με ονοματεπώνυμο, οδο και αριθμό του σπιτιού των κομμουνιστών στη κατοχή Γκεστάπο.
Σε ό,τι εχει σχέση με το κάψιμο των βιβλίων ο μεγάλος μας ποιητής Κ Παλάμας στο Δωδεκάλογο του Γύφτου σε μια στροφή γράφει: « Αναψε φωτιές καλόγερε κάψε, κάψε στα χαμένα καίς της ιδέας ο σταυραετός τις φτερούγε του απλώνει πιό ψηλα προς τα ύψη προς το φώς».
Το οτι ο Βασιλιάς Γεώργιος, συνωμοτούσε με τον Μεταξά για την κατάργηση του κοινοβουλευτισμού και των ελαχίστων λαϊκών ελευθεριών και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας, δεν ειναι καθόλου παράξενο. Το παράξενο ήταν το οτι οι Αγγλοι ενίσχυαν τον παλιό, γνωστό για τις σχέσεις του με το φασισμό Μεταξά. Τον άνθρωπο του γερμανικού γενικού επιτελείου. Τον άνθρωπο που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό κατά τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο. Βέβαια, η αποδοχή και παραδοχή του Μεταξά απ τους Αγγλους, θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν αντίφαση. Αλλα και η αντίφαση αυτή βρίσκεται μέσα στά πράγματα, και κυρίως στη «λογική» της πολιτικής του Φορεϊν Οφφις, που πρόβαλε και υποστήριξε πρώτα τον Μουσουλίνι και αργότερα τον Χίτλερ. Επέτρεψε και υποστήριξε τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας και βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου της διεθνούς, οδήγησε τη διεθνή στο Μόναχο, με στόχο να βάλει φραγμό στο εργατικό κίνημα της Ευρώπης. Να κατευθύνει τη φοβερή στρατιωτική μηχανή «προς Ανατολάς» για να τσακίσει την πρώτη και μοναδική τότε χώρα του σοσιαλισμού.
Το 1922-24, η Αγγλια αντέδρασε στο διώξιμο της Δυναστείας των Γλύξμπουργκ και την ανακήρυξη και αυτής της αναιμικής δημοκρατίας στην Ελλάδα. Και οχι μόνο αντάδρασε, αλλα απ το 1930 προετοίμαζε συστηματικά την παλινόρθωση. Για το σκοπό αυτό ενίσχυε τα αντιβενιζελικά κόμματα, να διαμορφώσουν τους αντίστοιχους μηχανισμούς ιδεολογικούς και κατασταλτικούς, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι έπαψε ποτέ να παίζει σε δυό ταμπλώ, με μοναδικό στόχο να συντονίσουν από κοινού την προσπάθεια αναχέτησης των κινημάτων αμφισβήτησης και ανατροπής.
Μπροστά στους κινδύνους που άρχισαν να διαγράφονται, το κεφαλαιοκρατικό σύστημα σαν σύνολο και κάθε χώρα χωριστά οχι απλώς άρχισε να ανησυχήσει, αλλα και να παίρνει και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα. Ετσι ένα απ τα πρώτα μέτρα που πήρε ήταν να ιδρύσει τη δική της «Διεθνή». Να την εξοπλίσει θεωρητικά και να διαμορφώσει κέντρα προπαγάνδας με τους αντίστοιχους

κατασταλτικούς μηχανισμούς. Βασικό σύνθημα της Διεθνούς του κεφαλαίου ηταν α) Ενας ειναι ο εχθρός: ο κομμουνισμός και οι δορυφόροι του β) Η εξαγορά, η διαπλοκή και η εξαπάτηση γ) Η εξόντωση με ολα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα της ηγεσίας του κινήματος και δ) βασικό εργαλείο τον εμφύλιο ταξικό, «ανειρήνευτο» ειρηνικό και ένοπλο πόλεμο σαν το πιό αποτελεσματικό μέσο.
Και πριν απ το 1917 υπήρχαν λαϊκά κινήματα.Τα κινήματα αυτά ομως ηταν κινήματα διεκδίκησης ενός καλύτερου επιπέδου ζωής. Μετά το 1917 τα ίδια αυτά κινηματα, από κινήματα διεκδίκηση μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Τα κινήματα αυτά που τα γέννησε η αλαζονεία των ισχυρών, η απληστία των οικονομικών συμφερόντων, η ληστρική εκμετάλλευση του ανθρώπου και του πλούτου του πλανήτη απ τους λίγους, η αύξιση της ανισότητας, η φτώχεια και η εξαθλίωση εκατοντάδων εκατομμυρίων πολιτών του πλανήτη. Σ αυτά τα κινήματα η διεθνής του κεφαλαίου κήρυξε ενα καθημερινό πολύμορφο και ανειρήνευτο, ταξικό εμφύλιο πόλεμο
Οι επιλογές που έκανε η άρχουσα τάξη, να μην αναγνωρίσει σαν εθνική πράξη και εθνικό λαϊκό περιεχόμενο την Εθνική Αντίσταση, να εξοντώσει τη γενιά της Αντίστασης, βοηθούμενη απ τους Αγγλους πρώτα, που οχι μόνο ήρθαν σαν κατακτητές, αλλά και συμπεριφέρθηκαν και σαν κατακτητές και τους Αμερικανούς μετά μέσω του εμφυλίου πολέμου, δεν ηταν μόνο από μίσος προς τους πολιτικούς της αντιπάλους. Ηταν η κατοχύρωση των ταξικόν της συμφερόντων και η ανταπόκριση των ευθυνών που ειχε αναλάβει απέναντι στη διεθνή και στους νέους αλληλοδιάδοχους κατακτητές.
Κάθε εποχή εχει τα δικά της ιδιόμορφα προβλήματα. Και η δεκαετία του 1930-40 ειχε τα δικά της κοινωνικό-οικονομικά, πολιτικά και ιδεολογικά προβλήματα. Με τη λήξη του Α! Παγκοσμίου πολέμου και την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, δέχθηκε ενα απροσδόκητο ΣΟΚ το σύστημα ιδιοκτησία στα μεσα παραγωγης. Οι αντιλήψεις για τη ζωή άλλαξαν. Νέοι ορίζοντες άνοιξαν μπροστά στην ανθρωπότητα. Ηταν επόμενο τα κινήματα διεκδίκησης σιγά σιγά να γίνουν κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής.Τα κομμουνιστικά κόμματα μπήκαν επικεφαλείς αυτών των κινημάτων τα οποία αναπτύσσονταν με γεωμετρική πλέον πρόοδο. Ανάμεσα στα δυό συστήματα άρχισε ενας θανάσιμος και ανειρήνευτος πόλεμος για το :Ποιός ειναι ποιός και ποιός θα νικησει ποιόν.
Σε διεθνές επίπεδο το κεφαλαιοκρατικό σύστημα, απάντησε με τη συγκρότηση της δικής του Διεθνη. Κήρυξε σε διωγμό τα λαϊκά κινήματα, κατάργησε και τα λίγα ψίγματα δημοκρατίας (Πορτογαλία, Ισπάνια, Ρουμανία, Ελλάδα κλπ) και ανέδειξε τον φασισμό σαν μέσω σωτηρίας.Το Σοσιαλιστικό σύστημα καλούσε τους λαούς του κόσμου να κάνουν και στις χώρες τους σοσιαλισμό. Η δεκαετία του 1930-40 ηταν η δεκαετία που ανασυντάσσονταν σε παγκόσμια κλίμα οι συγκρουσιακές δυνάμεις
Αυτές περίπου ηταν οι προϋποθέσεις του μεσοπολέμου, παγκόσμια και στη χώρα μας. Αυτές ηταν το προοίμιο του Β! Παγκοσμίου πολέμου και του Ιταλου-Ελληνικού στις 28 του Οκτώβρη του 1940. Ενας πόλεμος που άμεσα με τις νίκες στην Αλβανία κατά του άξονα και έμμεσα με τον χρόνο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και την σε σύντομο χρόνο οργάνωση Αντιστασιακής δράσης, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην έκβαση του Β! Παγκοσμίου πολέμου.

Τώρα η χώρα ειχε κατακτηθεί. Οχι από ενα, αλλα από τρείς κατακτητές.Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας ειχε μοιραστεί σε τρείς ζώνες: τη γερμανική, την ιταλική και τη βουλγαρική. Τα πάντα ειχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση και οι «ειδικοί προστάτες» δεν περίμεναν στην πατρώα Γή, να μοιραστούν των προδομένων υπηκόων τους την τύχη, την «αξιοζήλευτη» που τους ειχαν ετοιμάσει, ούτε τα κάδρα και τα γυαλικά.
Οταν οι σιδερόφρακτοι Ούνοι ξεχύθηκαν στη χώρα μας, χτυπώντας πισόπλατα το στρατός μας, και έσπερναν την καταστροφή, το φόβο και το θάνατο. Οταν ολα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, και ενώ οι «ειδικοί» εγκατάλειψαν λαό και χώρα, οι κομμουνιστές όρθωσαν το ανάστημά τους, σήκωσαν ψηλά τη σημαία του αγώνα και κάλεσαν το λαό για εθνική λευτεριά ενάντια στην τριπλή κατοχή. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε, εκτός απ αυτόν παρά ο αφανισμός. Ο δρόμος αυτός ηταν η αγωνιστική συνέχεια του εθνους. Αυτός και μόνο αυτός ο δρόμος ηταν ο δρόμος της τιμής, της αξιοπρέπειας και της εθνικής σωτηρίας. Ο λαός μας μές τους λαούς λαός αγωνιστής, δεν μπορούσε να ξεχάσει την αγωνιστική παράδοση και την Ελλάδα των βουνών. Την Ελεύθερη Ελλάδα των Βουνών όπου ξαναζωντανεύει η παλιά εποποιϊα των κλεφτών και των αρματωλών των σεσσάρων αιώνων αντίστασης στο Τούρκο κατακτητή, της ανένδοτης επιμονής να μείνει η Ελλάδας Ελεύθερη. Εκεί στο βουνό σ ένα τόπο στεγνό και γυμνό, ξεπετιέται αυθόρμητα, πρωτόγονα, η πατροπαράδοτη λεβεντιά και εξέγερση των βουνίσιων και «...Ξανάζωντάνεψε το Αρματολίκι τα μπράτσα σίδερα φλόγα η ψυχή...» και «Απάνω στο ψηλά βουνά αντάρτες ΕΠΟΝίτες παλεύουν για τη λευτεριά Ελλάδα μας χτυπώντας τους φασίστες...» ακολουθούν τους μυθικούς και καταξιωμένους στον αγώνα καπεταναίους.
Ο ελληνικός λαό ειχε ενα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θυσίες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να τα ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί.
Απ αυτόν τον πλούτο και ανεξάντλητο θησαυρό άντλησαν οι πρωτοπόροι του αγώνα τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Και αυτήν ακριβώς τη δύναμη του αγωνιστή λαού, εκξέφραζε και προωθούσε η ηγεσία της Αντίστασης και ήταν το ζωντανό παράδειγμά του. Και ηταν αυτοί που δίνανε προοπτική στο λαϊκό κίνημα. Αυτή η μεγάλη λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιήειται απ τις πρώτες μέρες, που οι κατακτητές πάτησαν το «...Η Ελλάς φωνάζει και τα παιδιά της τα προσκαλεί ναμήν λερώσουν το Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί...» που λέει και ενα απ τα τραγούδια της Αντίστασης.
Οι λαϊκοί ηγέτες και ανάμεσά τους οι κομμουνιστές, πάντα διαπαιδαγωγούσαν τον εργαζόμενο λαό να στηρίζεται στις δικές δυνάμεις. Να διεκδικεί το δίκιο του με τον αγώνα, να μήν περιμένει να τους χαρίσουν άλλοι τη λευτεριά, να μισεί τους τυράννους φασίστες, να θεωρεί φίλους όλους τους λαούς και εχθρούς όλους τους δυνάστες.
Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ το μεγάλο 21, που ηταν σχετικά πρόσφατο και ειχε σε χοντρές γραμμές τα προβλήματα που το 21, λόγω του συμβιβασμού των αστών με την Αγία τριάδα και τους Αγγλους εμείναν άλυτα : Πλήρη Εθνική Ανεξαρτησία και η Ελλάδα να ανήκει στους Ελληνες. Βεβαια τέτοια διδάγματα και δίψα για λευτεριά εχουν όλοι οι λαοί. Μα τόσο καθαρό παράδειγμα-

μαθήμα λίγοι λαοί ειχαν πάρει απ τους προγόνους και τους σύγχρονους ποιητάδες όπως:
«Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» τη θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμός το 21. Και ο Κωστής Παλαμάς το 1940, θα καταφέρει να χωρέσει το έθνος, την ψυχή του, την ιστορία του, και την αποστολή του μέσα σε ένα στίχο : Αυτόν το λόγο μόνο θα σας πώ, δεν εχω αλλο κανένα «Μεθύστε με τ αθάνατο κρασί του είκοσιένα» και αργότερα στην κατοχή ο ίδιος θα βροντοφωνάξει: «Ανάξιος όποιος ξάφνου ακούει το προσκλητήριο των καιρών να το φυσάει ή να το κρούει η σάλπιγγα ή το τύμπανα τ ακούει και δεν λέει ΠΑΡΩΝ». Και σε λίγο «Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρός». θα σκούξει πάλι ο Αγγελος Σικελιανός λίγες μέρες πριν τον Οκτώβρη του 1940 με το : «Λαέ των Ελλήνων, αύριο ξημερώνει η πιό τρανή σου ΑΥΓΗ, κι ΑΥΓΗ του κόσμου» και θα προσδιορίσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τρισάγιας κατοχικής γενιάς στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.
Οταν οι αθάνατοι πρόγονοί μας σήκωσαν τη σημαία της λευτεριάς το 1821, δεν έκαναν τίποτε αλλο, παρά να αψηφίσουν την υπεροχή σε νούμερα και πολεμικά μέσα τον δυνάστη εχθρό. Η αυτοκρατορία που θα τολμούσαν να αντιμετωπίσουν, κυριαρχούσε απ το Δούναβι ώς το Νείλο με πολλά εκατομμύρια κατοίκους. Ειχε στρατούς και στόλους αήττητους για την εποχή εκείνη και πόρους ανεξάντλητους, μα και η πολεμική πείρα της αυτοκρατορίας. Ενανε να τρέμουν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης. Και οι Ελληνες μια χούφτα τότε, άολποι και χωρίς πολεμική πείρα. Και σαν να μήν έφταναν όλα αυτά στην αρχή, ειχαν και την Ευρώπη ολόκληρη εναντίον τους. Και όλοι τους συνιστούσαν να μήν αποτολμήση ενα τέτοιο εγχείρημα και αυτός ακόμα ο Καποδίστριας. Και ομως δεν δύστασαν να αρπάξουν τα λίγα έστω όπλα και με την αντάρτικη ψυχή να τα βάλουν με την κραταιά τότε αυτοκρατορία.
Η χώρα κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με τον Ιταλικό φασισμό και ενα αιματερό πόλεμο με τον νέο επίδοξο κατακτητή. Αμέσως μετά την κατάρευση του μετώπου ο λαός ένοιωσε οτι θα ζούσε ενα καινούριο 21. Ξεσηκώθηκε αποφασισμένος να στηριχθεί στις δικές του δυνάμεις. Αφού η «ηγεσία» το έσκασε και οι εναπομείναντες έκριναν «άσκοπο τον αγώνα». Αποφασισμένος να ματώσει και να νικήσει, οσες δυσκολίες και θυσίες και αν χρειαστεί να κάνει και στη νέα αυτή φάση του αγώνα οσο σκληρός, δύσκολος και οδυνηρός και να ειναι θα τον αντιμετωπίσει. Αυτός ηταν ο δρόμος που μας δίδαξαν οι αθάνατοι πρόγονοί μας. Αυτή ηταν η παράδοση του λαού και αυτές ηταν η παρακαταθήκες, που είχαμε και απ αυτές άντλησαν τα όποια διδάγματα και παραδείγματα οι νέοι Λεωνίδες, Κολοκοτρωναίοι, Ανδρούτσοι, Καραϊσκάκιδες και Καρατάσοι.
Με τις αντίστοιχες κάθε φορά προσαρμογές στα νέα δεδομένα η αγωνιστική παράδοση, ειναι το βασικό θεμέλιο πάνω στο οποίο στηρίζεται και διαιωνίζεται η ιστορία και ο πολιτισμός κάθε λαού. Ειναι ο καθρέφτης πάνω στον οποίο απεικονίζεται η ζωή και η δράση των προγόνων και αποτελεί γι αυτό την πιό πολύτιμη κληρονομιά. Ειναι η ψυχή μας, ειναι οι ρίζες μας, ειναι η δύναμη που τροφοδοτεί τους φάρους που φωτίζουν στους δρόμους του μέλλοντος και του

πολιτισμού μας. Ειναι η συλλογική ιστορική μνήμη και η συνειδητοποίησει του υπάρχω.
Η γενιά της κατοχής δεν μπορούσε σε μέρες κατοχής, να την διακατέχει ο συμβιβασμός και η υποταγή. Δεν μπορούσε να δεχθεί την κατοχή που οχι μόνο θα υποβάθμιζε την Ελλάδα και τους Ελληνες απ την αξιοθαύμαστη θέση που ειχε στην παγκόσμια κοινότητα. Ξέραμε απ τους προγόνους οτι :«όποιος το στόμα του βουλώνει ποτέ δεν γλιτώνει και οποιος τα χέρια σταυρώνει βούλος δηλώνει». Σαν γενιά προσπαθούσε να βρεί τη δικής ταυτότητα σε εναν κόσμο, που ηταν οχι μόνο σε ενα μεταβατικό στάδιο, χωρίς να ειναι γνωστή η κατάληξη. Σε ενα κόσμο που σε λίγο θα κληθεί να τον παραλάβει. Οι κομμουνιστές που ηταν η ατμομηχανή του αγώνα, έδειξαν οχι μόνο το στίγμα της ταυτότητας του αγώνα, αλλα και τους λόγους για τους οποίους ηταν επιβεβλημένος. Και σε λίγο η ΕΠΟΝ διαμόρφωσε με το δικό της σύνθημα : ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΌΣ έδωσε και το περιεχόμενο του αγώνα της γενιάς που αν ο αγώνας ειχε την ποθητή έκβαση θα έκανε πράξη.
Ο λαός οργανωμένος στο ΕΑΜ βροντοφώναξε και στους τρείς πλέον κατακτητές το ακόμα πιό μεγάλο ΟΧΙ. Και ηταν πιό μεγάλο και βροντερό αυτό το ΟΧΙ, γιατί το ΟΧΙ του 1940, ειχε πίσω του και μαζί του το οργανωμένο κράτος, τον οργανωμένο και εξοπλισμένο, έστω και ελλειπή για την περίπτωση στρατό, το σώμα των Αξιωματικών και όλους τους αλλους μηχανισμούς (επιμελητείες, εφεδρείες κλπ) είχε ολόκληρο το λαό και επι πλέον το 40, ειχε να αντιμετωπίσει ενα μόνο φιλόδοξο επιδρομέα.
Τώρα η χώρα ειχε κατακτηθεί. Και οι δυνάμεις που την κυβερνούσαν, ηταν εμποτισμένες απ τις πιό εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες και τις βάρβαρες μέθοδες βίας. Οι φυλετικές θεωρίες : οπως η ευγονική σύμφωνα με την οποία η βιολογική ανισότητα ειναι το πρωταρχικό και βασικό αίτιο της οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας. Ο βιολογικός Ντετερμινισμός, ο άκρατος γερμανικός σοβενισμός, η μή αναγνώριση σ ολόκληρους λαούς το δικαίωμα στην βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεγραμένο το σχέδιο εξόντωσης των μή άριων φυλών του πλανήτη. Το μεσαιωνικό πνεύμα, την αλληλέγγυα ευθύνη και την αναλογική τιμωρία 1προς 50 ή και 100 στα αντίποινα. Δεν ειναι λίγες οι φορές που για μερικούς Γερμανούς στρατιώτες, έκαιγαν το χωριό μαζί με τους κατοίκους του οπως: Στο Μεσόβουνο, το Δίστομο, τα Καλάβρυτα, τον Χορτιάτη, την Κατράνιτσα κλπ,κλπ, και η διαστροφή ειναι μερικά απ τα στοιχεία που συγκροτούσαν τη φυσιογνωμία των κατακτητών.
Η «Νέα τάξη» που τόσο πολύ αγάπησαν οι έλληνες φασίστες και πολλοί πολέμησαν για να επικρατήσει και στη χώρα μας, δεν ηταν τίποτε αλλο απ αυτό που έγινε σύστημα απάνθρωπων μέτρων που εφάρμοζαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί, που ζήσαμε σαν λαός απ το 1936 και μετά. Μέτρα που ηταν αντίστοιχα με τις φασιστικο-ναζιστικές ιδέες, θεωρητικές και πρακτικές.
Ο φασισμός και οι δικτατορίες, εναν απ τους βασικούς στόχους που βάζουν προκειμένου να υποτάξουν τους λαούς. Αποτελούν το μέσο να αποσυνθέσουν τον κοινωνικό ιστό, να σπάσουν τους αρμούς των γενιών, να αλλοιώσουν την ιστορική συνέχεια και να αποκτηνώσουν τον άνθρωπο.
Οι κατακτητές, αφού βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικά στηρίγματα. Στηρίγματα, που οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο

τους, αλλα και θα πλειοδοτούσαν κιόλας, επιδίωξαν απ την πρώτη μέρα με την εξαθλίωση, να σπάσουν το ηθικό του λαού, να στεριώσουν τη νίκη τους. Αν κατόρθωναν να υποτάξουν το λαό, θα τον οδηγούσαν στα πεδία των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επιρρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα τον έσερναν έργατη στα γερμανικά βιομηχανικά κάτεργα. Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψη, οτι ενας εξαθλιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, γι αυτό και απ την επομένη του ερχομού τους, άρχισαν να ληστεύουν τον λαό με διάφορες επιτάξεις σπιτιών, ζώων, δημεύσσεις, και σε συνέχεια τις απροκάληπτες αρπαγές του Εθνικού μας πλούτου χωρίς να λογαριάζουν κανένα.
Τα τρένα περνούσαν κάθε μέρα κατάφορτα απ το σταθμό της Βεροίας για τη Γερμανία. Σε λίγο η οικονομία της χώρας εξαρθρώθηκε και υποτάχθηκε στις ληστρικές επιδιώξεις και τους πολεμικούς σκοπούς των κατακτητών. Τα ληστρικά οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση όλων των υπαρχόντων αποθεμάτων και οι διαρπαγές της παραγωγής, σε συνδιασμό με τον πληθωρισμό, ειχαν σαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμό στην αρχή, την πείνα σε συνέχεια και τον τρομερό ΛΙΜΟ του χειμώνα του 1941-42. Το λιμό που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους. Το Λιμό που απείλησε με ολοκληρωτικό αφανισμό το λαό μας.
Σε καμιά αλλη κατεχόμενη απ τον άξονα χώρα, δεν έγινε τέτοια και με τόσα μέσα και μορφές καταλήστεψη του εθνικού υλικού και πνευματικού πλούτου, οσο στην Ελλάδα. Και κανενός άλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά οσο του δικού μας. Κανένας αλλος λαός της κατεχόμενης Ευρώπης, δεν καταδικάστηκε απ τους θηριώδεις χιτλερικούς, ετσι ενσυνείδητα σε θάνατο με την πείνα. Δεν ειχε τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-1942 απ το λιμό και τις αρρώστειες. Ενα μεγάλο μέρος της ευθύνης για τον λιμό του 1941-42 φέρνουν και οι «σύμμαχοι» Αγγλοι που με το αιτιολογικό να μην τα πάρουν οι Γερμανή τα συμφωνηθέντα για αυτήν την χρονική περίοδο τρόφημα δεν πραγματοποίησαν τις παραγγελίες.
Ο,τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα 120 χρόνια της υπό κηδεμονίας εστω ελεύθερης ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν .Στη χώρα της Ελιάς και του λαδιού οι Ανθρωποι πέθαιναν από πρήσματα, γιατί δεν ειχαν μια σταγόνα λάδι να βάλουν στα νερόβραστα άγρια χόρτα-τα καλλιεργημένα τα έπαιρναν-το μόνο αγαθό που του ειχαν αφήσει. Η οικονομική θέση του λαού έφτασε στη γενική πείνα και τον βέβαιο θάνατο.
Η πείνα! Η πείνα!! Η πείνα, ειναι η πιό φοβερή αρρώστεια, η πιό ύπουλη και απολέμητη αρρώστεια. Και απλώνονταν ολοένα στην πόλη, την Ελλάδα. Υποσιτισμός, αβιταμίνωση. Οι Ανθρωποι πρήζονταν και σε λίγες μέρες πέθαιναν.Τα πρώτα θύματα οι άρρωστοι, οι γέροι, τα παιδιά και οι ανάπηροι του Αλβανικού πολέμου.
Ειναι χαρακτηριστική η απάντηση που έδωσε ο Γερμανός στρατηγός στην Επιτροπή, που πήγε να διαμαρτυρηθεί και να τον παρακαλέσει να φροντίσει απ τη θέση του να δωθούν τρόφημα στο λαό της Αθήνας-Ελλάδας, που τον θέριζε η πείνα: «Οι Ελληνες πρέπει να γνωρίζουν καλά τούτο : Οι πλούσιοι θα πεινάσουν, οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν». Με λίγα λόγια ο χιτλερικός δήμιος έλεγε, αφού οι Γερμανοί θα νικήσουν, αν θέλετε να μην πεθάνετε απ την πείνα, υποταχθήτε στους βέβαιους νικητές...Ακόμα πιό χαρακτηριστική ειναι η

άποψη που διατύπωσε ο Μουσουλίνι συνεταίρος του Χίτλερ, οσον αφορά την έκταση της λεηλασίας και της αρπαγής που εφάρμοσαν οι Γερμανοί στην Ελλάδα. Οι Γερμανοί τους Ελληνες :«τους πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια».
Στην προσπάθειά τους αυτή ήξεραν, οτι εχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών τους. Αυτών που στη διάρκεια της κατοχής ηταν η Νέα μορφή του προδότη-Εφιάλτη. Ενα απ τα επιχειρήματα-όπλα που χρησιμοποιούσαν απ τους πρώτους ακόμα μήνες οι άνθρωποι της βασιλομεταξικής δικτατορίας, ηταν η καλλιέργεια της υποταγής και της ηττοπάθειας. Μια ηττοπάθεια που ειχε και την προϊστορία της. Πρίν ακόμα απ την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλλαγγας, έσπερναν με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μιά πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε και πόλεμο με εναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό όπως αυτός του άξονα. Βέβαια οι βολεμένοι με τον δυνάστη και το 21, έκριναν άσκοπο τον αγώνα. Ετσι και οι κατοχικά βολεβόμενοι, τον αγώνα τον έκριναν «άσκοπο» και προκαδικασμένη την κατάληξή του.
Ανάμεσα σε αυτούς ηταν και υψιλά υπεύθυνοι παράγοντες: Αρχηγοί κομμάτων, ανώτατοι στρατιωτικοί και ο Κλήρος, που πριν ακόμα καταρεύσει το μέτωπο ο Δεσπότης Ιωαννίνων πίεζε, φορτικά τους Διοικητές της Στρατειάς Ηπείρου, να συνθηκολογήσουν, με την ενθρόνιση στον αρχιεπισκοπικό θρόνο του Δαμασκηνού στη θέση του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου που, δεν πήγε σαν επικεφαλής της Εκκλησίας να καλοσορίσει τους κατακτητές.
Οπως ηταν φυσικό το χάσμα ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες της δικτατορίας ειχε παγιοποιηθεί. Με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο, το χάσμα αυτό διευρύνθηκε. Ο ξεσηκωμός ηταν γενικός. Εκεί στα πεδία των μαχών, ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δύο διαμετρικά αντίθετους δρόμους. Ο ένοπλος λαός που εκπροσωπούνταν από τους χαμηλόβαθμους αξιωματικούς και έφεδρους αξιωματικούς που διοικούσαν τις μικρές μονάδες, τις μάχιμες μονάδες. Οι μονάδες αυτές, ήθελαν να τσακίσουν το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλους στη θάλασσα και αυτό δεν ηταν ακατόρθωτο. Και ηταν κατορθωτό γιατί στους λόχους που αριθμούσαν 150-200 φαντάρους μόνο ο λοχαγός ανήκε στο σώμα των μονίμων αξιωματικών, των επαγελματιών του πολέμου. Και στις περισσότερες περπτώσεις ούτε αυτός. Στις μάχες και στον αγώνα της καθημερινής επιβίωσης, επικεφαλής ηταν οι έφεδροι: οι γιατροί, οι γεωπόνοι, δικηγόροι, δημόσιοι υπάλληλοι, λογιστές και κυρίως οι δάσκαλοι και εκπαιδευτικοί. Αυτοί ηταν οι έφεδροι ανθυπολοχαγοι, υπολοχαγοί και λοχίες, που οι φαντάροι έβλεπαν και ένοιωθαν άμεσους καθοδηγητές τους.
Βέβαια ολα τα επαγγέλματα εχουν άμεση σχέση με το λαό, ο δάσκαλος ομως εχει μια ιδιόμορφη σχέση με την κοινωνία γενικά και τον κάθε άνθρωπο ειδικά. Ο δάσκαλος οντας μέσα στο σύστημα αξίων των ανθρώπων του μεσαπολέμου και ιδιαίτερα στον αγροτικό και ορεινό χώρο δεν θεωρούνταν επαγγελματίας, ηταν λειτούργημα και μεγάλη ξεχωριστή τιμή. Ο δάσκαλος μιλούσε τη γλώσσα των χωρικών. Χωριάτικης κατά κύριο λόγω καταγωγής γνώριζε την ψυχολογία του, το φιλότιμο του λαού αλλα και την πονηριά του. Ο δάσκολος ηταν ο άνθρωπος της προόδου : μόρφωνε τα παιδιά και μέσω της μόρφωσης σκορπούσε τη δεισιδαιμονία, ανέτρεπε την αρχέγονη τάξη με τη μόρφωση. Ο δάσκαλος δεν

πρόσταζε, δεν έδινε εντολές, δεν ηταν ο άνθρωπος της καταστολής, της τράπεζας, του δικαστηρίου και της φοροείσπραξης. Δεν ειχε συγκρουσιακές σχέσεις με το λαό. Το γεγονός αυτό τον καθιστούσε εκτός απ αγαπητό και συνεργάσιμο. Και συνεργασία σημαίνει εμπιστοσύνη. Από το δάσκαλο ζητούσε βοήθεια και συμβουλές ο χωρικός και η Μάνα για το παιδί. Την ίδια περίπου σχέση ειχε και ο γιατρός με τους χωρικού, που φρόντιζε για την υγεία και τη ζωή του. Δάσκαλοι ηταν επικεφαλείς στις δυό πρώτες αντάρτικες μακεδονικές ομάδες : Ο Χρήστος Μάσχος και ο ...Γκένος

Οι διοικήσεις των μεγάλων μονάδων, ηταν συχνά απροσπέλαστες ως και άορατες για τους απλούς φαντάρους. Αυτοί έβλεπαν τους άμεσα ανώτερους τους, τους υπεύθυνους για τον επικίνδυνο του μικρόκοσμο που ζούσαν, τους ανθρώπους κύρους που γνώριζαν και απ πριν στις περιοχές τους. Αυτοί φρόντιζαν, αυτοί κινδύνευαν μαζί τους στις μάχες. Αυτοί έπαιρναν τις κρίσιμες αποφάσεις, που η διοίκηση κατώ απ το βλέμα και τα πυρά τους εχθρού απαιτούσε οι ίδιοι να κάνουν πράξη. Στα μάτια των πολλών αυτοί άξιζαν. Με αυτούς καθημερινά επικοινωνούσαν και μοιράζοναν τη ζωή τους. ΟΙ αλλοι, οι στρατηγοί, οι μεγάλοι ηταν αδιάφοροι ως και εχθρικοί. Απ αυτούς προέρχονταν οι παράλογες διαταγές για τις εφόδους με τη ξιφολόγχη στα υψώματα του εχθρού ή για τις ολονύκτιες πορείες. Εξαιτίας τους αργούσε η αντικατάσταση των μαχητών της πρώτης γραμμής, έφτανε το σισίτιο λειψό και παγωμένο. Σ αυτού χρέωναν ολα τα αρνητικά με το δικαίωμα που δίνει η απόσταση και η γεύση του μακρινού και του άγνωστου. Στο κάτω κάτω, το επίπεδο της γενικής στρατηγικής, ηταν φτωχό και άθλιο, γεγονός που δεν περνούσε απαρατήρητο σε αυτές τις γνωστές μεταξύ τους κοινωνίες των ενστόλων πολιτών, που οι συνθήκες τους δίδαξαν να σκέπτονται, να κρίνουν και να αποφασίζουν.

Εκεί μέσα σε αυτην την ιδιόμορφη «δημοκρατία του μετώπου» οι έφεδροι αξιωματικοί ανεξάρτητα βαθμού και επαγκέλματος, γνώρισαν τον πόλεμο, τις μάχες τα στατηγήματα, τα όπλα και τον θάνατο. Εκεί έμαθαν να διοικούν μικρά τμήματα, να παίρνουν αποφάσεις, να συντονίζουν μάχες και να νικούν. Και ηταν αυτοί που ήθελαν να ρίξουν αν τους άφηναν τους φασίστες Ιταλούς στη θάλασσα.

Ουσιαστικά επρόκειτο για μια ολένα πιό έντονη δυσπιστία προς το επίσημο κράτος και τους μηχανισμούς του και για υποκατάστασή του απ νέους, πιό αξιόπιστους και πιό κοντά στο λαό μορφές εξουσίας. Αυτή ιδιόμορφα σχηματισμένη ένοπλη κοινωνία, άρχισε να αυτοσχεδιάζει ακόμα και κάτω απ τις πολεμικές συνθήκες, σε αντίθεση με το βασιλομεταξικό καθεστώς, που ήθελε να διαιωνίσει το φασισμό στη χώρα και τρόμαζε απ την προέλαση αρκούμενο μετά την μακρόχρονη πολίτική της ουδετερότητας: «ήθελεν να ρίψωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας».

Ομως στις 6/4/41 η Γερμανία μας κλήρυξε και αυτή τον πόλεμο. Το μέτωπο κατερεύσε και η χώρα κατακτήθηκε. Ο λαός μας, μες τους λαούς λαός αγωνιστής, δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια. Πριν καλά καλά ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας, το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη, εκτός του οτι ο λαός μας άρχισε ήδη την Αντίσταση η πράξη αυτή θύμισε στους αγέροχους και αήττητους μέχρι τότε Γερμανούς τον Θουκύδίδη. Οι Νεοέλληνες τους θύμισαν αυτό που οι πρόγονοί μας μέσω του Θουκυδίδη είπαν στους Πέρσες «...Ουδ εκλογίσασθαι

πώποτε προς οίους υμίν Αθηναίους όντας...Αυθίςδε οι μέν παρά δύναμιν τολμάται και παρά γνώμην κινδυνευταί και εν τοις δεινοίς ευέλπιδες». Το κατάβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη τους έθεται ωμά το ερώτημα: Αλήθεια «...Ποτέ σας δεν καταλάβατε τι λογείς άνθρωποι ειναι οι Ελληνες...Ειναι τολμηροί πάνω από τις δυνάμεις τους, μπαίνουν σε κινδύνους που απαγορεύει η φρόνηση και μέσα στα δεινά κρατούν την ελπίδα». Και η ελπίδα δεν άργησε να ρθεί.

Στις 27/9/41 ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Οι Αλβανομάχοι βαθμοφόροι και στρατιώτες μέσα στη «δημοκρατία του μετώπου» καταλύοντας τις όποιες αποστάσεις και οι Ιεραρχίες, όντας φαντάροι και οι δυό, οι ανάγκες του μετώπου ηταν τέτοιες που έφεραν τον φαντάρο και τον αξιωματικό σε στενή επαφή και σχέση. Αυτή ακριβώς η στενή επαφή και σχέση διαμόρφωσαν εναν ιδιόμορφο αλληλοσεβασμό. Εναν αλληλοσεβασμό που αναπτύχθηκε λόγω της στενής καθημερινής επαφής ανάμεσά τους, μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, οσοι από τους μόνιμους αξιωματικούς και ειδικά οι έφεδροι που εντάχθηκαν στον ΕΛΑΣ, στηριγμένοι σε αυτή ακριβώς την Αλβανική κληρονομία έπαιξαν εναν τεράστιο ηγετικό ρόλο στη συγκρότηση και την διοιήση του Εθνικού Λαϊκου Στρατού. Αυτοί οι έφεδροι και ειδικά οι Δάσκαλοι που ηταν και η πλειοψηφία, έγιναν καπεταναίοι και πολιτικοί υπεύθυνοι του ΕΛΑΣ στις διάφορες βαθμίδες.

Οι Δάσκαλοι και οι λίγες Δασκάλες, ηταν σε μεγάλα ποσοστά άτομα προοδευτικά. Στις Παιδαγωγικές Ακαδημίες ειχαν πάρει τα μηνύματα της γλωσσωεκπαιδευτικής μεταρύθμισης και του δημοτικιστικού κινήματος, ειχαν επικοινωνήσει με τις ιδέες του Δελμούζου, του Γληνού, του Τριανταφυλλίδη, του Παπαμαύρου κλπ. Ειχαν διαβάσει και διδάξει τον Σολωμό, τον Κάλβο, τον Παλαμά και αρκετοί ειχαν ξεφυλλίσει κάποια Μαρξιστικά βιβλία, Αρκετοί συμμετείχαν στον «Εκπαιδευτικό Ομιλο» και μερικοί ειχαν συνδεθεί με το ΚΚΕ και το προπολεμικό κοινωνικό και αντιφασιστικό κίνημα. Μ αυτά τα πνευματικά-ιδεολογικά εφόδια και την κληρονομιά της Αλβανίας, τις στρατιωτικές δεξιότητες που εκεί απόκτησαν, με τη γνώση του εχθρού, με την άριστη γνώση-προσωπική γνωριμιά των λίγων συμπολεμιστών που πρωτοξεκίνησαν. για τα αντάρτικα. Και εκεί στη πράξη αναδείχθηκαν οχι μόνο σαν πνευματικοί αλλα και στρατιωτικοί ηγέτες.

Ενώ τον Απρίλη του 1939 η Αγγλία και η Γαλλία έκαναν δήλωση, πως θα βοηθήσουν την Ελλάδα, αν δεχθεί επίθεση. Λίγο αργότερα ο μως ο τότε Αγγλος πρωθυπουργός, με γράμμα του στον Ιταλό δικτάτορα έγραφε: «Αν η Ιταλία, για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μιά μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί, και αν θα ηταν γι αυτό αναγκαία μια επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας, δεν θα συναντούσε την αντίδραση της Μεγάλης Βρετανίας». Και ο Ντίρξεν, πρώην πρεσβευτής της Γερμανίας στο Λονδίνο και αργότερα τη Μόσχα γράφει : «Η Μεγάλη Βρετανία, προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, όπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα, και κλείνοντας σύμφωνο αλληλοβοήθειας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη συμμαχίας με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα διαπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, εκδηλώνοντας ην επιθυμία να της παραχωρήσει αυτές τις χώρες...». Η χώρα παραχωρήθηκε στη Γερμανία και οι Αγγλοι, που ηρθάν λίγες μέρες πριν την κήρυξη του πολέμου απ τη Γερμανία, οπως και η ηγεσία του δικού μας στρατού, θα έριχναν μερικούς

πυροβολισμούς για την τιμή των όπλων μόνο και μόνο για να εκφράσουν και αυτή την συμμαχική τους «αλληλεγγύη».
Στην κατοχή το χάσμα αυτό μετατράπηκε σε αντίθεση, σε έχθρα και σε ρίξη. Η κατάσταση που διαμορφώθηκε δεν άφηνε κανένα περιθώριο στο λαό. Δεν υπήρχε αλλη διέξοδο απ τον αγώνα, για «λευτεριά ή θάνατο». Στις κατοχικές συνθήκες, ο αγώνας για την εθνική σωτηρία, δεν μπορούσε να ειναι παρά μόνο λαϊκος ο αγώνας. Ο ξεσηκωμός έπρεπε να ειναι γενικός και αδιαίρετος. Στο προσκλητήριο δεν έπρεπε να υπάρχουν απόντες. Οι προσωπικές και ιδεολογικές αντιθέσεις έπρεπε να λησμωνηθούν. Επρεπε να κυριαρχήσει η βαθειά συναίσθηση του χρέους προς την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η Ιερή ευθύνη προς την πατρίδα. Η φράση του Δημόκριτου : «από ομονοίης τα μεγάλα έργα» έπρεπε να γίνει το κυρίαρχο σύνθημα.
Ο φασισμός όμως και οι ηγετικές ομάδες ειχαν τα δικά τους σχέδια. Μερικές ηγετικές ομάδες να συνεργασθούν και συνεργάστηκαν σε όλα τα επίπεδα, άλλες θα εγκαταλείψουν τη χώρα και την εγκατάλειψαν και άλλες που θεωρούσαν τον αγώνα περιττό και άλλες καταδικασμένο. Αρκετοί επικαλούνταν το κόστος, ορισμένοι επαναπαύονταν στις αλβανικές δάφνες, και δεν έλλειπαν και εκείνοι που έλεγαν οτι εμείς πολεμήσαμε τώρα, ας πολέμησουν και οι άλλοι για μάς. Η ρήση του Δημόκριτου, μόνο με το λαό μπορούσε να πάρει σάρκα και οστά. Ο αγώνας αυτός μόνο λαϊκός μπορούσε να ειναι και με τις δικές του δυνάμεις μπορούσε να γίνει, (και αφού δεν δέχτηκαν να συμμετάσχουν) και χώρις τους ιθύνντες και στην ανάγκη και εναντίον τους ο αγώνας έπρεπε να γίνει.
Μετά την εισβολή και ειδικά μετά την κατοχή, δεν ηταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που σπέρνανε την ηττοπάθεια και τον πανικό. Ηταν και οι «φρόνιμοι» που διδάσκανε την αναμονή, που μιλούσαν για τις δυσκολίες και το «μάταιο» του αγώνα, που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης καταστροφών, χωρίς αντίστοιχα αποτελέσματα. Ακόμα ηταν και αυτοί που έλεγαν οτι εμεις σαν λαός πολεμήσαμε. Κάναμε το καθήκον μας. Τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι. Ολες αυτές οι διδαχές απ όπου και αν πρέρχονταν σε τελευταία ανάλυση, δεν σήμαιναν τίποτε αλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.
Ελεγαν πχ πριν απ τον πόλεμο: Τί θέλουν από εμας οι κατακτητές εκτός από λίγο χώμα και χώρο να περάσουν. Οι κατακτητές ομως δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας. Ηθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο, και τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων. Ηξεραν πολύ καλά οτι μόνο χωρίς την οργάνωση Αντίστασης, χωρίς τον αγώνα του λαού ειχαν πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ηταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπινα θύματα και αγαθά.
Κήρυκες της υποταγής ηταν και εκείνοι που μή όντας στο πλευρό του λαού, μακρια απ τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Ηταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές, οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να εποφεληθούν απ την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατακτητές. Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης ολων αυτών ειχε προπολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο. Αυτοί ειχαν βουλιάξει μέσα στην κατοχική διαπλοκή και την άκρατη διαφθορά. Ηταν ακόμα και αυτοί που οταν συνειδητοποίησαν την αντίστροφη μέτρηση του άξονα φώναζαν στη διαπασόν το περίφημο «Βάστα Ρόμελ να ξεπουλήσουμε σε τιμές μαύρης αγορά τα...»

Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάκτηση θα μετατρέπονταν σε μεγάλη ηθική και ψυχική συμφορά. Η κατάκτηση αυτή θα ηταν πλέον οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ηταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελληκά συνθήματα και οι όποιες προτροπές, τότε οχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε απ την αείχρονη ιστορία και τον αντίστοιχο πολιτισμό, αλλά θα εξανδραποδίζονταν, θα σπρώχωνταν στο περιθώριο, σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Οι κατακτητές και οι συνεργάτες το γράφανε άλλωστε καθαρά στον ελληνόφωνο τύπο τους .Ειχαν ανάγκη οχι μόνο απ την ψυχική αποστράτευση, αλλά και τη συναίνεση του λαού στο καταχθόνιο εργο τους, την ώρα ακριβώς που χρειάζονταν ψυχική επιστράτευση-εθνική πανστρατιά και ριζική αντιπαράθεση με τους κατακτητές.
Το ίδιο ισχύει και για την μετά τον Δεκέμβρη Αντίσταση του λαού μας, στη ωμή και βάρβαρη επέμβαση των Αγγλων Νεοκατακτητών και των Αμερικανών αργέτερα, που οι «νικητές» με τις εξοργιστικές ανακρίβειες ονόμαζαν την προσπάθεια διατήρησης της εθνικής μας ταυτότητας «συμμοριτοπόλεμο», ξεχνώντας ή παραβλέποντας οτι: Οπως στον Αλβανικό πόλεμο και την κατοχική Αντίσταση, οι Ελληνες επαναεπιβεβαίωσαν την εθνική τους ταυτότητα, ετσι και στον εμφύλιο πόλεμο, αυτή ακριβώς την επαναεπιβεβαιωμένη ταυτότητα υπερασπίστηκαν.
Αποχαιρετώντας μας ενας ταγματάρχης του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, κάποιο πρωϊ που τον πήραν για εκτέλεση, εκτός από την ευχή να ειναι το δικό του αίμα το τελευταίο που χύνεται στη χώρα μας συμπλήρωσε: «Αν δεν έκανα οσο απ το χρέος μου αναλογούσε για την πατρίδα, πάντως έκανα αυτό που μπορούσα». Και αφού πήρε μια βαθειά δύσκολη ανάσα, αντιδρώντας στους δεσμοφύλακες που τον τραβούσαν να τον παραδόσουν στους χωροφύλακες συνέχισε: «Οσοι επιζήσετε από αυτό το φονικό, δουλέψτε για να σταματήσουν οι πόλεμοι, να επικρατήσει η ειρήνη, να καταργηθούν οι τεχνικοί φραγμοί, που παρεμποδίζουν και σε άπειρες περιπτώσεις ματαιώνουν την πρόοδο και την ευημερία των λαών. Αφιερώστε τη ζωή σας στην Ελλάδα και στην ανθρωπότητα». Βέβαια μετά την χουντική εμπειρία των συνταγματαρχών, αναγνωρίστηκε οτι ηταν εμφύλιος ο πόλεμος αυτός. Εκτοτε οι Ελληνες, άρχισαν να νοιώθουν την αίσθηση οτι επιτέλους η ιστορία αποφάσισε να βάλει μια τελεία σε ό,τι εχει προηγηθεί και να αρχίσει να γράφει ΙΣΤΟΡΙΑ.
Δεν μπορούσε η γενιά του Αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, να δεχθεί, ασυζητητεί και αδιαμαρτύρητα την νέα αγγλική κατοχή. Το γεγονός αυτό θα έβαζε τους Ελληνες και την Ελλάδα στο περιθώριο του κοσμοϊστορικού γίγνεσθαι. Θα υποβάθμιζαμε τους Ελληνες και την Ελλάδα, από την αξιοθαύμαστη θέση που κατείχε στην παγκόσμια κοινότητα. Επειτα μάλιστα από το Αλβανικό Επος και το Επος της Αντίστασης, που στη διάρκειά τους έγραψε νέες σελίδες δόξας. Ενας ακόμα πρόσθετος λόγος ηταν οτι ο κάθε πρόγονος, οχι μόνο χρεώνει αλλα και θυμίζει τη δική του προσφορά. Και από τους προγόνους ξέρουμε, οπως γράφω και πιό πάνω οτι : «Οποιος το στόμα του βουλώνει ποτέ του δεν ΓΛΙΤΩΝΕΙ. Και όποιος τα χέρια τους σταυρώνει ΔΟΥΛΟΣ ΔΗΛΩΝΕΙ»
Η γενιά της Αντίστασης προσπαθούσε να βρεί την δικής ταυτότητα σε εναν κόσμο μεταβατικό χωρίς να ειναι γνωστή η κατάληξη. Σε εναν κόσμο που ειχε ήδη κληθεί να τον παραλάβει. Αφου δεν μπόρεσαν οι Αγγλοι, με την ωμή και βάρβαρη ένοπλη επέμβαση να την χειραγωγήσουν μας ήρθαν οι Αμερικάνοι.

Η Ελλάδα μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου οι νικητές «σύμμαχοι Αγγλοαμερικάνοι» σε προπύργειο του «ελεύθερου κόσμου». Της ειχαν αναθέσει να φυλάει Θερμοπύλες. Για το σκοπό αυτό δεν έπρεπε να έχει στο εσωτερικό της «εχθρούς». ΟΙ ΗΠΑ επεμβαίνοντας ποικιλόμορφα στην Ελλάδα, ήθελαν οχι μόνο να αρχίσουν τον ψυχρό πόλεμο, αλλά και να σηματοδοτήσουν και επίσημα πιά από αυτήν τη γωνιά του κόσμου την έναρξη της Pax Amerikana, μια και οι λαοί του κόσμου ηταν τσακισμένοι από τις καταστροφές του πολέμου, έκρινε κατάλληλη τη στιγμή να βάλει τους λαούς τού κόσμου υπο την αιγίδα της.
Το πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα των εκάστοτε κατακτητών ειναι ο αφοπλισμός του λαού-στρατού της κατακτημένης χώρας. Αυτό ειναι το γενικό και κύριο πρόβλημα κάθε κατακτητή. Αυτό άλλωστε σαν νεοκατακτητής που ηταν η Αγγλία, το πρώτο πράγμα που επιδείωξε ηταν ο αφοπλισμός του λαού και ειδικά ο ένοπλος ο ΕΛΑΣ. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ανάμεσα στους Γερμανούς κατακτητές και τους Αγγλους Νεοκατακτητές, αυτή οφείλεται στο γεγονός οτι οι μέν Γερμανοί ηθελαν εκτός απ το στρατό να αφολπιστεί και ο λαός για μήν μπορέσει να οργανώσει αντίσταση, οι δε Αγγλοι ήθελαν οχι μόνο να αφοπλιστεί ο λαός και ειδικά ο ένοπλος, αλλα και να εξοντωθούν, αν οχι όλοι, γιατί αυτό ηταν τον αδυνάτον αδύνατο, οπωσδήποτε ομως η ηγεσία αυτού του αξιοθαύμαστου κινήματος. Ετσι ωστε ανενόχλητοι να επαναφέρουν τα ελληνικά πράγματα στην αρχική τους κοίτη: Στις 27/10/1940!
Στη χώρα μας όμως ειχαν και πρόσθετους λόγους να επιδιώξουν τον πλήρη αφοπλισμό του. Λόγο της αντιλαϊκής φύσης του ο φασισμός κάνει πιό έντονη την αντίθεση με το λαό. Γνωρίζοντας οι κατακτητές το κόστος που πλήρωσαν να την καταλάβουν και την εχθρότητα που συνάντησαν στην Ελλάδα, ο αφοπλισμός έπρεπε να ειναι απόλυτος, γιατί μπορούσε να παρουσιάσει απρόοπτα. Γι αυτό έπρεπε να ξέρουν πόσα όπλα υπάρχουν στα χέρια των Ελλήνων και ποιοί ηταν αυτοί που τα ειχαν. Τα πράγματα στο θέμα του οπλισμού, έδειξαν πως οι κατακτητές ειχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις γενικές, οσο και αρκετές συγκεκριμένες. Και δεν ηταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες, υπήρχαν και οι φανεροί, οπως οι κάθε μορφής συνεργάτες, οπως οι υπηρεσίες των Κούϊσλίγκς, που ανοιχτά κύρηταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σ αυτούς που δισανασχετούσαν ή αντιδρούσαν, δεδομένα που έρχονταν σε αντίθεση με τις εντολές των «ταγών» και τα αθέμητα δικά τους συμφέροντα,
Ενώ ο Τσολάκογλου, έκανε εκκλήσεις να ειναι οι Ελληνες «νομιμόφρονες» και απειλούσε οτι όποιος δεν παραδώσει το όπλο θα τιμωρηθεί αυστηρά και με θάνατο ακόμα-ήδη στη Θεσσαλονίκη ειχαν καταδικάσει δυό σε θάνατο για κατοχή όπλων, στις πόλεις και ειδικά στην ύπαιθρο οι πατριώτες έκρυβαν όπλα. Χαρακτηριστική ειναι το πλούσιο σε ιστορία Βέρμιο, οπου ο ελληνικός στρατός με την κατάρευση άφησε αρκετό πολεμικό υλικό. Το πολεμικό αυτό υλικό οι πρωτοπόροι του αγώνα με τις υποτυπώδεις οργανώσεις απ τα γύρω χωριά τον μάζεψαν και τον έκρυψαν. Ακόμα πιό χαρακτηριστική ειναι η περίπτωση των χωριών Μεσόβουνο, Πύργοι (Κατράνιτσα) και της κωμόπολης Αμύνταιο όπου λόγω θέσης υπήρχαν αποθήκες ανεφοδιασμού και αποθήκες πολεμικού υλικού. Μόνο το χωριό Μεσόβουνο εξασφάλισε 200 όπλα για τις ανάγκες του ένοπλου αγώνα Ολο αυτό το πολεμικό υλικό πέρασε στα χέρια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Αυτό το γνώριζαν οι Γερμανοί και τα εδώ τσιράκια τους. Ομως η Αντίσταση άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά και στις 7/8/1941 έγινε η πρώτη ένοπλη σύγκρουση στο Βέρμιο με τη Χωροφυλακή, που κλήθηκε απ την εκεί αντιστασιακή οργάνωση να παραδώσει τα όπλα. Η χωροφυλακή ενισχυμένη την επομένη μέρα με μιά διλοχία απ το Αμύνταιο, αντί να παραδώσει τα όπλα οταν πήγε Αντιστασιακή αντιπροσωπεία άνοιξαν πύρα. Αυτή ηταν η πρώτη μάχη στο Βέρμιο.
Ηταν τόσο στενή και αμοιβαία η συνεργασία της «ελληνικής πολιτείας» με τους κατακτητές που προκειμένου να εξολοθρέψουν τις δύο ένοπλες δυνάμεις του Βερμίου υπο την ηγεσία του δασκάλου Αλέκου Χατζητάσκου στις 12 Οκτωμρίου, ο Νομάρχης Κοζάνης κ Γεωργαντάς, ο Εισαγγελέας και η ηγεσία της χωροφυλακής επισκεύτηκαν το γερμανικό Φρουραρχείο Κοζάνης και τους κατέστησαν γνωστή την σημειωθείσα στασιαστική κίνηση των κατοίκων του χωριού Μεσοβουνίου εμπνεομένων απ κομμουνιστές αρχές. Αυτό που δεν ηθελαν οι Γερμανοί. Το επόμενο βράδυ ενα γερμανικό απόσπασμα ενισχημένο και απ ενα απόσπασμα χωροφυλακής και αρκετούς συνεργάτες, δεν βρίσκουν στο χωριό παρά μόνο ένοπλο τον οποίο και εκτέλεσαν επι τόπου μπροστά στους κατοίκους του χωρίου προς παραδειγματισμό. Την δολοφονία του Ακριτίδη, παρακολούθησαν ο Νομάρχης και ο ανώτερος διοικητής χωροφυλακής.
Ο Νομάρχης παρά την αποτυχία δεν τα βάζει κάτω. Την επομένη επισκέπτεται ξανά το Γερμανικό Φρουραρχείο, συνοδευόμενος απ τον Εισαγγελέα και τον ανώτατο διοικητή χωροφυλακής δυτικής Μακεδομίας στο οποίο απευθύνει γραπτή έκληση για επέμβαση της Βερμάχτ προς «αποκατάστη της τάξης».
Το κόστος που πλήρωσαν τα δυό αυτά χωριά, που τόλμησαν να διαπράξουν αυτό το ανοσιούργημα, να μαζέψουν και να κρύψουν όπλα, ηταν τεράστιο σε ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές. Με τη βοήθεια του καταδοτικού μηχανισμού, εντόπησαν την ύπαρξη του οπλισμού στους χώρους αυτούς και θέλοντας να δώσουν ενα σκληρό μάθημα σε συνεργασία με το ντόπιο κατεστημένο αλλα να πάρουν και τα όπλα. Στις 24/10/1941 2.500 Γερμανοί τη νύχτα κύκλωσαν το χωριό Μεσόβουνο και το πρωί σαν λυσσασμένοι όρμησαν στα σπίτια. Αφού μάζεψαν όλο τον κόσμο στην πλατεία χωρίζοντας τους άντρες απ τις γυναίκες και τα παιδιά από 15-65 χρονών. Εκεί στην πλατεία προς γνώση και συμόρφωση και για να μην τολμήσουν κάποιοι να δράσουν η να σκεφτούν να κρατήσουν τα όπλα που ειχαν πάρει σκότωσαν τους 165 άντρες, έκαψαν το χωριό, εξόρισαν τις γυναίκες σε διάφορους Νομούς και όπλισαν σαν αστακούς τα γύρο χωριά: Πελαγρό, Ούτσινα, χαϊνταρλί κλπ. Δεν αρκέστηκαν όμως σε αυτήν την σκληρή και απάνθρωπη τιμωρία του Μεσόβουνου και της ευρύτερης περιοχής.
Στις 22/4/44 οι Γερμανοί με πολυάρθες δυνάμεις συνεπικορούμενοι με πλειάδα συνεργατών, άρχισαν επιχειρήσεις εκκαθάρισης του Βερμίου απ τον ΕΛΑΣ. Τη φορά αυτή ο ΕΛΑΣ αποφάσισε να τους αντιμετωπίσει σε ανοικτή μάχη. Από ό,τι θυμάμε για την επιχείρηση αυτή διατέθηκε ενα μέγαλο μέρος της Χης Μεραρχίας με βασικό άξονα το 16ο σύνταγμα. Χίλιοι (1.000) και πλέον ΕΛΑΣίτες, όλος ο εφεδρικός ΕΛΑΣ Βερμίου και ενας λόχο της ΕΠΟΝ. Επικεφαλείς στο τάγμα του Μεσόβουνου ηταν ο Παγώνας, στην Κατράντσα το τάγμα του Αράπη και ενα ανεξάρτητο τάγμα με τον Ταγματάρχη Καρασσάβα και στο κάτω Γραμματικό το τάγμα του Κολοκοτρώνη. Από την πλευρά της Νάουσας, το τάγμα του Ακρίτα και

το τάγμα του Φωτεινού. Οι μάχες άρχισαν σε τρία μέτωπα. Το ενα μέτωπο διαμορφώθηκε στην περιοχή του χωριού Μεσόβουνο, το δεύτερο στους Πύργου (Κατράνιστα) και το τρίτο στο κάτω Γραμματικό.
Για ενα δεκαήμερο το Βέρμιο φλέγονταν από άκρου σε άκρου. Οι μάχες δεν σταματούσαν ούτε τη μέρα ούτε τη νύχτα. Οι νεκροί πολλοί και οι τραυματίες ακόμα περισότεροι. Περνούσα σύνδεμος προκειμένου να συνδέσω δυό διμοιρίες που ειχαν ξεκοπεί. Εκεί σε ενα πρόχειρο Ιατρείο-Αναρωτήριο έξω απ το χωριό Μεσόβουνο, λίγες μέρες πριν το κάψουν για δεύτερη φορά οι Γερμανοί, ζήτησα να μου δώσουν λίγο Νερό. Εκεί με ματωμένα τα χέρια και μούσκεμα στον ιδρώτα ειδα τους Γιατρούς να επιδένουν με τα λίγα εφόδια τους τραυματίες που έφερναν οι τραυματιοφορείς, οχι μόνο αντάρτες και Γερμανούς, αλλά και πολίτες που τραυματίστηκαν από αδέσποτες σφαίρες απ τις μάχες, που από αρκετές μέρες διεξάγονταν. Εκεί πρωτογνώρισα τον γιατρό Κοκκίνη απ τη Θεσσαλονίκη και τον γιατρό Γιάννη Αληχανίδη απ τη Βέροια, αργότερα γραμματέα της ΕΔΑ Νομού Ημαθίας και συγκρατούμενο για πολλά χρόνια μετά την κατοχή στις φυλακές και στη διάρκεια της χούντας στη Γυούρα και το Παρθένι της Λέρου.
Οι Γερμανοί παρά τη συντονισμένη απ όλες τις προσβάσεις του Βερμίου επιχείρηση, τον αντίστοιχο για την περίπτωση οπλισμό και τον μεγάλο αριθμό συνεργατών, οπλισμένων και με πολιτικά ειχαν πάνω από 200 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Ο κλοιός κάθε μέρα και ώρα που περνούσε έσφυγκε. Οι Γερμανοί συνεχώς ενισχύονταν απ όλη την περίμετρο του Βερμίου και οι διάφοροι εθνοϊσμοί εφαρμόζοντας την αγαπημένη τους μέθοδο, που τους απέδιδε διπλά προσπιούμενοι τους αντάρτες δολοφονούσαν οσους κατόρθωναν να ξέφευγουν απ τα μπλόκα. Οταν η διοίκηση έδωσε εντολή να συμπτυχτούν τα τμήματα με κατεύθυνση το Παϊκο-Καϊμάκτσαλαν, τότε νοιώσαμε έντονη την πίεση. Νοιώθαμε την ανάσα των Γερμανών να μας πλησιάζει. Χίλιοι και πλέον αντάρτες έπρεπε να σπάσουμε τον ασφικτικό κλοιό για να ξεφύγουμε απ τα χέρια και την οργή των Γερμανών. Εκείνοι που δέχθηκαν την μεγαλύτερη πίεση ηταν το τάγμα του Φωτεινού και του Παγώνα, που δεν μπόρεσαν να συμπτυχθούν προς το Πάϊκο ή την ελεύθερη Ελλάδα, με αποτέλεσμα και απώλειες να εχουν και ταλαιπωρίες να υποστούν για αρκετό καιρό. Στις μάχες αυτές πιάστηκε αιχμάλωτος ο ταγματάρχης Περικλής Μεσημέρης απ το Μακροχώρι Βεροίας, που πριν τον εκτελέσουν στη Θεσσαλονίκη, του είπαν να βγάλει το σήμα του ΕΛΑΣ απ το δίκοχο και τους απάντησε δείχνοντας το σήμα του ΕΛΑΣ, πως «πρώτα θα με σκοτώσετε και μετά θα το βγάλετε».
Ηταν τόση η μανία απ την αποτυχία της επιχείρησης και τις απώλειες που ειχαν οι Γερμανοί, που οχι μόνο έκαψαν για δεύτερη φορά το Μεσόβουνο καίγοντας τώρα και τους γέρους, τις γριές ακόμα και τα παιδιά που βρήκαν στους φούρνους. Πρωτοστάτες και σε αυτά τα ολοκαυτώματα οι εθνοϊσμοί. Σε συνέχεια σκότωσαν 270 κατοίκους του χωριού Κατράνιτσα-Πύργοι και έκαψαν εκτός απ την Κατράνιτσα, το Κάτω Γραμματικό, το χωριό Αρμάκια και άδειασαν απ τους κατοίκους όλα τα χωριά του Ανατολικού Βερμίου.
Αυτός που οργάνωσε και συντόνιζε τη δράση Γερμανών και των εθνοϊσμών, οχι μόνο για αυτά τα ολοκαυτώματα του Ανατολικού Βερμίου, αλλα γενικότερα ηταν ο κατοχικός Νομάρχης Γεωργαντάς σε συνεργασία με τον δοσίλογο Γενικό Επιθεωρητη Νομαρχιών Αθανάσιος Χρυσοχόου, που ηταν και ο αρχιτέκτονα της

θεωρίας, οτι η ΕΑΜική Αντίσταση στη Μακεδονία ηταν βουλγαροκίνητη. Την ίδια ερμηνεία δίνουν και οσοι αλλοι εθνικόφρονες συγγραφείς ασχολήθηκαν με την Εθνική Αντίσταση οπως ο Εμμανουήλ Γρηγορίου κλπ.
Η μαύρη αγορά ηταν ο συνοδηπόρος της ξένης μαύρης κατοχής. Αρχισε να λειτουργεί απ την πρώτη ώς την τελευταία μέρα της κατοχής και μαλιστα πριν απ αυτήν και μέσα απ αυτήν. Δίπλα στις αρπαγές, τις αυθερεσίες, τη μαύρη αγορά και τους κάθε είδους οικονομικούς εκβιασμούς ηταν και το χαρτονόμισμα. Το χαρτονόμισμα ήταν απ την αρχή ακόμα πληθωριστικό. Ο όρος ομως πληθωρισμός, δεν ειναι ο κατάλληλος για να εκφράσει το κατοχικό φαινόμενο. Παρά το γεγονός οτι έζησα το θέμα αυτό δεν ειμαι ο κατάλληλος, γιατί δεν πρόκειται για τη γνωστή οικονομική διαδικασία, αλλα για καθαρή αρπαγή και ληστεία. Η αποστράγγιση της οικονομίας μέσω της ελληνοποίησης του μάρκου, ειχε πιά απ τις αρχές ακόμα του Αυγούστου του 1941 συντελεσθεί.
Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας με τη δημιουργία του ΕΑΜ, ντύθηκε τον αστραφτερό μανδύα της δόξας. Μιας δόξας που δεν ειχε ίσως γνωρίσει ούτε στα μεγαλύτερα κορυφώματα της ιστορίας της. Ο μύθος της παντοδυναμίας και του αήττητου των μηχανοκινήτων φαλάγγων, του αστραπιαίου πολέμου, της εύκολης εισβοής και της εντος ολίγων ημερών στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα, διαλύθηκε τις πρώτες ακόμα μέρες στο Καλπάκι. Και τα συνθήματα «εμεις πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι» και το « η νέα τάξη πραγμάτων ειναι δεδομένη» οριστική και αμετάκλητη και αλλα πολλά γλαφυρά, δεν τα άκουγε ο κόσμος και ουτε έκαμψαν στο βαθμό που επιδίωκαν οι «ειδικοί», τη διάθεση του λαού για αγώνα.
Το ΕΑΜ αμέσως μετά την ίδρυσή του άρχισε να πληροφορεί το λαό για τους σκοπούς του αγώνα. Κάθε μέρα που περνούσε κέρδιζε οχι μόνο τη συγκατάθεση, αλλα και την αθρώα εθελοντική συμμετοχή του λαού στις γραμμές του. Παράλληλα με τις πολιτικές οργανώσεις του στήνονταν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, συγκεντρώναν οπλισμό και οι πρώτες αντάρτικες ομάδες ειχαν κάνει την εμφανισή τους.
Το ελληνικό παράδειγμα του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, έγινε ο φάρος που έδινε θάρρος στους λαούς, που ειχαν κατακτηθεί και σε εκείνους που πολεμούσαν να συνεχίσουν τον αγώνα. Και το βασικότερο διέψευσε τον θρύλο για το αήττητο του άξονα, με αποτέλεσμα κράτη που θεωρούνταν βέβαιο (Τουρκία κλπ) οτι θα συμμετείχαν στο πόλεμο στο πλευρό του άξονα, άρχισαν να παρουσιάζουν διστακτικότητα ή και να προβάλουν άρνηση να συμμετάσχουν στην υπόθεση της «ελευθερίας των εθνών», οπως ονόμαζε το Γ! Ράϊχ τη δική του μέλουσα να γίνει αυτοκρατορία.
Για την άρχουσα τάξη και τους εκπροσώπους της, ετσι όπως διαμορφώθηκαν τα πράγματα ηταν υποχρεωμένοι να εχει δύο βασικούς στόχους α) Τα ταξικά συμφέροντα της επέβαλαν να ειναι με τους νικητές μετά τη λήξη του πολέμου. Γι αυτό μέχρις ότου δεν αμφισβητήθηκε η νίκη του άξονα, συνεργάστηκε με τους κατακτητές και β) όποιος και αν ήταν ο νικητής, έπρεπε η νίκη για να ειναι πραγματική να εξοντώσει και το όποιο ανατρεπτικό κίνημα αμφισβητούσε την πρωτοκαθεδρία της. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, που θα διεκδικούσε συμμετοχή στη διακυβέρνηση αρα θα έμπαινε εμπόδιο στα μελλοντικά της σχέδια.

Ο Ελληνικός λαός, ειχε τη μαζικότερη απ όλους τους λαούς παρουσία στον αντικατοχικό αγώνα. Εννενήντα (90) χιλιάδες αντάρτες, πάνω από (1,500,000) οργανωμένοι στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), τριακόσιες πενήντα (350,000) ΕΠΟΝίτες (Νιάτα της Ελλάδας), απ τους οποίους 40% γυναίκες και το 80% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης. Η χώρα μας δίπλα στις τόσες άλλες πρωτιές, ειχε και την κακή τύχη να εχει και τους περισσότερους νεκρούς ανάλογα με τον πλυθησμό της. Σε 12-14% ανέρχονται οι νεκροί στην Ελλάδα, 11% στη Ρωσία και ακολουθούν η Σερβία, η Πολωνία κλπ. Οι τόσες πρωτιές στον αλβανικό πόλεμο, η τέτοια μαζική συμμετοχή στην Αντίσταση, οι τόσες και τέτοιες ανεπανάληπτες πρωτιές στη Αντίσταση και οι τέτοιοι προσωπικοί ηρωϊσμοί στις μάχες, τα βασανιστήρια, στα εκτελεστικά αποσπάσματα (Σουκατζίδης, Μεσημέρης και εκατοντάδες άλλοι Σουκατζίδιδες και Μεσημέριδες), ειναι γεγονότα και πράξεις, που οχι μόνο δείχνουν αλλά και επιβεβαιώνουν αυτό που ειπε ο Δ. Γληνός οτι ο Ελληνικός λαός:«δεν ειναι λαός ώριμος για σκλαβιά».
Το ΕΑΜ αναπτύσσονταν με γεωμετρική πρόοδο. Συνένωσε την τεράστια πλειοψηφία του λαού και η σπουδαιότητα της δράσης του σε όλους τους τομείς, ξεπερνά τη σημασία του απλού Αντιστασιακού κινήματος. Ειναι η πολυπληθέστερη λαϊκό-κοινωνική, πολιτική και ένοπλη οργάνωση απ την ύπαρξη του Νεοελληνικού κράτους. Κατείχε την εξουσία σε ολόκληρο τον Ελλαδικό χώρο, εκτός από ενα μικρό κομμάτι της Ηπείρου που δρούσε ο Ζέρβας και την πλατεία Συντάγματος που κατέχαν ακόμα οι Γερμανοί. Συμμετείχε στο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα και υπό τις διαταγές του Γενικού συμμαχικού Στρατηγείο ο ΕΛΑΣ, έδωσε πολυάριθμες μάχες βάση προδιαγεγραμμένων σχεδίων. Ειχε διαμορφώσει μια παράλληλη εξουσία στον χώρο της Αυτδιοίκησης, της Δικαιοσύνης, της παιδείας και τον πολιτισμό, της Υγείας και την Εθνική Ασφάλεια. Περιφρουρουσε τα σύνορα και αγρυπνούσε στις συνοριακές γραμμές.
Αυτή η παράλληλη εξουσία εχει θέσει εκ νέου σε κίνηση την παραγωγική μηχανή, αναδιωργάνωσε τους αγροτικούς συνεταιρισμούς και διαμορφωσε όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για την ανοικοδόμηση των κατεστραμένων χωριών, υδραγωγεία, δρόμοι, γεφύρια κλπ. Οργανώνε Δημοψηφίσματα, διενεργούσε εκλογές για την εκλογή προέδρων κοινοτήτων, κοινοτικών και Δημοτικών Συμβουλίων και Εθνο-Συμβούλων, απονέμε δικαιοσύνη. Ο αδερφό μου Κόγιας Αντώνιος του Γεωργίου, ήταν απ τις αρχές του 1944 Δημοτικός Σύμβουλος στη Βέροια, σε αυτήν την παράλληλη εξουσία. Η εξουσία αυτή έλυνε τα τρέχοντα προβλήματα και έκανε την υποδομή για την μεταπελευθερωτική Ελλάδα. Αξιωμα που ο λαός της πόλης τον τίμησε με την ψήφο τους κατ επανάληψη τη δεκαετία του 1960-70.
Αναμφισβήτητα το ΕΑΜ, οχι μόνο ήθελε την εξουσία, αλλα και την ειχε. Αυτό το ειχε διακηρύξει μπροστά στο λαό με το πρόγραμά του. Και βάση αυτού του προγμάμματος κάλεσε το λαό να ενταχθεί στις γραμμές του. Την ήθελε λοιπόν, και μάλιστα πολύ και το ΕΑΜ την εξουσία. Την ήθελε ομως με την ψήφο του λαού. Και ειχε το λαό μαζί του. Το ΕΑΜ στην τερτάχρονη κατοχή περίοδο, διαμόρφωσε μια γνήσια λαϊκό-δημοκρατική εξουσία. Μια εξουσία, που οχι μόνο πήγαζε απ το λαό, αλλά και την ασκούσε ο ίδιος ο λαός. Και επειδή την ήθελε με τη ψήφο του, υπέγραψε τη Συμφωνία του Λιβάνου, της Καζέρτα, που η μεν πρώτη πρόβλεπε αναλογική συμμετοχή στη κυβέρνηση και η δεύτερη έθεται τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές του Αγγλου Στρατηγού Σκόμπυ. Εκεινος που θέλει να κρατήσει τη

εξουσία για λογαριασμό του δεν αυτοκτωνεί πρώτα, με τις τόσες παραχωρήσεις, πολύ περισσότερο δεν θέτει το στρατό του υπο τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού και μετά διεκδικεί την εξουσία που την ειχε ήδη παραδώσει.
Οσο «αφελείς», και «ανίκανοι» και αν ηταν η ηγεσία του ΕΑΜ, μια τέτοια «βλακεία», οπως θέλουν να πιστεύουν μερικοί ένθεν και κείθεν, δεν θα την έκανε. Την έκανε γιατί πίστευε, ήθελε και γι αυτό το σκοπό αγωνίστηκε. Να πάρει ή να συμμετάσχει κατ αναλογία στην εξουσία με τη συγκατάθεση του λαού. Αυτό ακριβώς το γεγονός πείθει οτι το ΕΑΜ-ΚΚΕ δεν ηθελε τη σύγκρουση γενικά και του Δεκέμβρη ειδικά.
Ομως το κατεστημένο ήθελε η Ελλάδα, να παραμείνει ενα κράτος υποτελή στη Βρετανία. Ο στόχος αυτό ομως, δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί με τη βίαιη παλινόρθωση της μαναρχίας και αυτό γιατί οι διαθέσιμες δυνάμεις των Βρετανών, μπορεί να αρκούσα να διώξουν τις ανύπαρκες (γιατί με βάση τη Συμφωνία της Καζέρτας, ο ΕΛΑΣ δεν ειχε δικαίωμα να εχει δυνάμεις του στην Αττική), δυνάμεις του ΕΛΑΣ απ την Αθήνα και τον Πειραιά και αργότερα ίσως τον μερικό έλεγχο τμήματος των βορείων και κεντρικών πεδιάδων της Ελλάδας, ομως ηταν τον αδυνάτον αδύνατη η πλήρης συντριβή του ΕΛΑΣ. Οπως ειχε δείξει το παράδειγμα της γερμανικής κατοχής, που τελικά κατάντησαν να μην μπορούν να μετακινηθούν απ τη μια μονάδα στην άλλη. Εκτός αυτού η μακρόχρονη ένοπλη σύγκρουση, θα αναστάτωνε την παγκόσμια και την Βρετανική κοινή γνώμη και κυρίως θα αποκάλυπτε οτι τα αίτια της σύγκρουσης οφείλονταν στο οτι ο Τσιώρτσιλ, ειχε προπολλού προαποφασίσει τη σύγκρουση για να επιβάλει με τη βία την παλινόρθωση, της μισητής απ το λαό μοναρχία και τον έλεγχο της λεκάνης της Μεσογείου. Βέβαια για τον έξεγχο της λεκάνης της Μεσογείου ενδιαφέρονταν το ίδιο αν οχι περισσότερο οι Αμερικάνοι.
Τα Δεκεμβριανά δεν ηταν σε καμιά περίπτωση, οπως ακόμα
και σήμερα ισχυρίζονται μερικοί, η κομμουνιστική επανάσταση που προοριζόταν για μακρύ χρονικό διάστημα. Ηταν η έπεμβαση που προετοίμαζε ο Τσιώρτσιλ, διπλωματικά και στρατιωτικά, με κάθε λεπτομέρεια απ το καλοκαίρι του 1943. Με το περιβόητο σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», να συντρίψει-κονιοτροποιήσει την ελληνική Αντίσταση στο σύνολό της, με σκοπό την αποκατάσταση των ημι-αποικιακών σχέσεων εξάρτησης, οι οποίες ίσχυαν προπολεμικά.

Η επάμβαση στην Ελλάδα, ηταν μέρος της βρετανικής πολιτικής για την νεκρανάσταση της Αυτοκρατορίας και την εξασφάλιση των διόδων επικοινωνίας της, καθώς και για την οικοδόμηση ενός αντικομμουνιστικού προπυργίου κατά της Σοβιετικής Ενωσης.

Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής, ο χώρος της Μεσογείου, και ιδιαίτερα η Ελλάδα, που βρίσκεται σε ενα γεωστρατηγικό σημαντικό σημείο, στις επιδιώξεις του Τσιώρτσιλ, κατάλαβε κεντρική όπως πάλαι πότε θέση. Ταυτόχρονα τα Δεκεμβριανά, αποτελούν την έναρξη ενος εμφυλίου πολέμου της κυρίαρχης ελληνικής και παγκόσμιας ολιγαρχίας κατά του δημοκρατικού και φιλελεύθερου στρατοπέδου με την πλατιά έννοια του όρου. Ενός εμφυλίου πολέμου, που αφετηρία του ειναι η δεκαετία του 1920-30, με την προσχώρηση της ολιγαρχίας στη Διεθνή του κεφαλαίου σε σχέση με τα λαϊκά κινήματα και το 1916, για το χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού συστήματος,

Η ενεργητική συμμετοχή της μοναρχίας, με την υπόδειξη της Αγγλίας στο φασιστικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου 1936, φορτίστηκε και πάλι με οξύτητα στο ζήτημα του χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού καθετώς, αμέσως με τη κατάληψη της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, απ τους παλιούς πολιτικούς και τον απλό λαό, καταλόγιζαν την ευθύνη για την επιβολή της δικτατορίας στο βασιλιά και απαιτούσε δικαολογημένα την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας μετά τον πόλεμο. Υπέρ της μοναρχίας τάσσονταν μόνο οι φανατικοί βασιλόφρονες και οι οπαδοί του φασιστικού συστήματος. Ομως και αυτοί σαν συνεργάτες των γερμανών στην ουσία την έβλαπταν

Οι δημοκρατικοί δεν κατόρθωσαν καμιά οργανωτική ενότητα και κυρίως δεν οργάνωσαν αντίσταση, μα ούτε και προσχώρησαν (τους ζητήθηκε) στην υπάρχουσα Αντίσταση. Προσπαθούσαν να πετύχουν τους σκοπούς τους με χαρτοπόλεμο και διάφορες διακηρύξεις. Και η ίδια η Αντίσταση ηταν διασπασμένη σε διάφορες οργανώσεις απ τις οποίες το ΕΑΜ, ηταν η πιό μεγάλη οχι μόνο αριθμητικά αλλά και χωροταξικά. Οι οργανώσεις του ΕΑΜ, κάλυπταν από άκρου σε άκρου την χώρα. Παρ όλα αυτά μέχρι το καλοκαίρι του 1943, που το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» έγινε αποδεκτό απ τους παλαιοκομματικούς και από σκέψη έγινε σχέδιο με σκοπό και απόφαση από σχέδιο να γίνει πράξη. Υπήρχε ομόφωνη συμφωνία οτι η μεταπολεμική μορφή του πολιτεύματος έπρεπε να ειναι Δημοκρατία.

Ενώ στο θέμα της δημοκρατίας, πριν απ την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» υπήρχε ομοφωνία μετά προέκυψε διαφωνία πάνω στο θέμα του μεταπολεμικού Πολιτειακού-συστήματος. Οι παλαιοί πολιτικοί, ηταν φυσικό να επιδιώξουν την αποκατάσταση της ολιγαρχικής τους κυριαρχίας στο πλαίσιο της μισοαστικής δημοκρατίας, που δεν μπορούσε να επιβιώσι από μόνη της.Τα θεωρητικά πρότυπα που διαμορφώθηκαν στη διάρκεια της κατοχής στις αντιστασιακές οργανώσει του (ΕΔΕΣ ηταν αρκετά αόριστα) ενώ τα πρότυπα της Τοπικής Αυτοδιοιήκησης, της Δικαιοσύνης, της Ασφάλεια, της Εκπαίδευσης, της Υγείας κλπ, που εφαρμοζόταν απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις απελευθερωμένες περιοχές και κορυφώθηκε το 1944 με την ίδρυση της προσωρινής κυβέρνησης, άνοιγαν νέες δημοκρατικές προοπτικές.

Δημιουργήθηκε εκ θεμελίων ενα νέο Δημοκρατικό και κοινωνικό κράτος, το οποίο σήμαινε την αναγέννηση της Νέας ελληνικής πολιτείας. Βεβαια στη δημιουργία αυτού του προτύπου συμμετείχαν ουσιαστικά και οι κομμουνιστές στην ίδρυσή του. Ομως δεν υπήρχε «κίνδυνος» για κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας. Σε αντίθεση με τον Τίτο, που ιυοθέτησε την Λενινιστή αρχή του «αδύνατου κρίκου» το ΚΚΕ ακολουθούσε οχι μόνο σχηματικά, αλλα και ουσιαστικά-πρακτικά το ορθόδοξο δρόμο -σχέδιο επαναστατικής εξέλιξης. Το ΚΚΕ πίστευε πως όρος για τον Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, ειναι η πλήρη ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγή, προϊόν των οποίων θα ηταν και ειναι η δημιουργία και ανάπτυξη τοπικά και παγκάσμια της εργατικής τάξης, ικανής να ηγηθεί των τοπικών αλλαγών και την παγκόσμια Επανάσταση. Η άποψη αυτή υπαγόρευε-επέβαλε για την μεταπολεμική Ελλάδα την εγκαθίδρυση επιτέλους της αυτούσιας αστικής Δημοκρατίας. Το ΕΑΜ ήθελε να οριστεί η Δημοκρατία σαν την πολιτική της αναγνώρισης και την διεκδίκηση της ατομικής ελευθερίας να ειναι θεμελιωδώς συλλογική.

Σήμερα δύσκολα αντιλαμβανόμαστε έννοιες όπως συμμετοχή και καταστάσεις οπου οι επιλογές και οι αποφάσεις των ανθρώπων ρυθμίζουν οχι μόνο τη δική τους μοίρα αλλα επιρρεάζουν και τις γενικότερες εξελίξεις, και το ιστορικό προσκήνιο. Δεν θα επικαλεστώ την έννοια «ιδανικά» καθώς τα ιδανικά εμπεριέχουν και μεταφυσικά στοιχεία. Στην κατ αντιμωλία αντιπαράθεση με τους κατακτητές, εκείνο που μετρούσε ηταν η απελευθέρωση της χώρας. Η επιλογή ηταν πολιτική, ηταν θέσεις απλές, χειροπιαστές, ανθρώπινες, ορθολογικές-περισσότερο και από την ιστορική προσφορά εχει μια αλλη ιδιαίτερη λειτουργία. Με τον τρόπο αυτό και τη συμμετοχή στον αγώνα «διδάσκει»-ξετυλίγει την πολιτική ηθική της Αριστεράς, στα εθνικά θέματα και απέναντι σε κάθε κατάσταση, σε κάθε συσχετισμό και συγκυρία.

Ενας ακόμα λόγος που επιβεβαιώνει οτι το ΕΑΜ-ΚΚΕ, δεν ειχαν στο πρόγραμμα την κατάληψη της εξουσίας ένοπλα και την εγκαθίδρυσει κομμουνιστικής κυβέρνησης οπως πολλοί ισχυρίζοντα ακόμα και σήμερα, ειναι και η κοινωνική σύνθηση του ΕΛΑΣ. Η ανθρωπογεωγραφία αυτού του κατ εξοχήν ορεινού πολέμου και η υλικότητα οσον αφορά την κοινωνική σύνθεση του ΕΛΑΣ ηταν άνθρωποι της ηπαίθρου. Τη ραχοκοκαλιά των στελεχών πολιτικών και στρατιωτικών σε όλες τις βαθμίδες της ιεραραρχία την αποτελούσουν κατά κύριο λόγο οι Δάσκαλοι, οι Γιατροί, οι Γεωπόνοι, οι Δικηγόροι, οι Υπάλληλοι, αρκετοί αγρότες και λίγοι-ελάχιστοι εργάτες. Οι απλοί μαχητές στην πλειοψηφία τους ηταν αγρότες, άνθρωποι της υπαίθρου και από τα μικραοστικά στρώματα των πόλεων.

Για όποιον εχει διαβάσει ιστορία, εστω λίγη κοινωνιολογία και ξεφυλίσει μερικές σελίδες Μαρξισμού, ξέρει πως η κοινωνία, η όποια κοινωνία στο καθεστώς ιδιοκτησίας ειναι διαρθρωμένη ταξικά και οτι μετά την πτώση της Φεουδαρχίας, την εξουσία την έχει και την ασκεί η αστική τάξη. Ακόμα ξέρει πως οπως η αστική τάξη ηταν φορέας της αλλαγής ετσι και η σοσιαστική-κομμουνιστική επανάσταση εχει φορέα της την εργατική τάξη. Αυτό που αποκαλούμε προλεταριάτο. Ξέρει ακόμα οτι το κάθε νέο σύστημα παραγωγής και διανομής, αναπτύσσεται μέσα στο προηγούμενο και η επανάσταση μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο οταν ο φορέας της επανάστασης κατορθώσει να γίνει τάξη για τον εαυτό της.

Η ελληνική εργατική τάξη ούτε στη διάρκεια του μεσοπολέμου ούτε στη διάρκεια της κατοχής ηταν τάξη για τον εαυτό της. Και το βασικότερο χωρίς να υπάρχει ο ταξικός φορέας και στη συγκεκριμένη περίπτωση η οργανωμένη και ικανή εργατική τάξη να καθοδηγήσει εναν κοινωνικό αγώνα, δεν μπορεί να γίνει κοινωνική επαναστατική αλλαγή. Να αλλάξει το κοινωνικό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα. Επειτα το ΕΑΜ και κυρίως το ένοπλο ΕΑΜ, ο ΕΛΑΣ στο μεγαλύτερο μέρος του ειχε αγροτοκτηνοτροφική προέλευση. Ο αγρότης και ο κτηνοτρόφος δεν ειναι φορείς της κοινωνικής επανάστασης. Ολες τις φορές η συμμετοχή της αγροτιάς στους κοινωνικούς αγώνες, σκοπό εχει να διεκδικήσει ενα κομμάτι γής-κλήρο και τη διανομή των τσιφλικιών. Το γεγονός οτι δεν γίνεται κοινωνική επανάσταση με τους αγροτοκτηνοτρόφους, το γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα η άρχουσα τάξη. Και όμως αντί να παραδεχθεί και να αναγνωρίσει οτι το ΚΚΕ πρωτοστάτησε στη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου, για να καλύψει τη δική της αδιαφορία και την εγκληματική συνεργασία με τους κατακτητές, δεν δύστασε να κατηγορήσει το ΕΑΜ-ΚΚΕ οτι ήθελε καταλάβει

πραξικοματικά την εξουσια-που ήδη ειχε-για να επιβάλει κομμουνιστικό καθεστώς στη χώρα.

Το σχέδιο-πρόγραμμα του ΕΑΜ, θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ηταν το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα, προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα εκσυγχρονίζονταν, η αναγεννημένη Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νεας Δημοκτατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη κα αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγο, και των Ενωμένων Πολιτειών Αμερικής, αλλά επίσης και στο πλευρό ολων των άλλων ενωμένων εθνών.

Αυτό ηταν το σχέδιο-πρόγραμμα της ΕΑΜικήςΕθνικής Αντίστασης. Επειδή ο μόνος, διακαής, οριστικός και αμετάκλητος πόθος του ΚΚΕ ηταν γίνει ενα κοινοβουλευτικό κόμμα, γι αυτό και δεν δέχθηκε να συμμετάσχει στο «Βαλκανικό Σύμφωνο-Αρχηγείο». Μάλιστα το ΚΚΕ, έβλεπε πολλές απ αυτές τις ριζοσπαστικές δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις με μεγάλη δυσπιστία και ζήτησε-διέταξε, θα έλεγα προκειμένου να μην υπάρξουν παρανοήσεις ως προς το κύριο και βασικό στόχο της πλαίριας Αστική Δημακρατίας, να σταματήσουν όλες οι φωνές μέσα στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, οι οποίες απαιτούσαν επιτάχυνση της διαδικασίας για κοινωνική αλλαγή. Ειδικότερα αντιτάχθηκε σθεναρά σε όλες τις προσπάθειες, που ενδεχομένως θα οδηγούσε σε μια σύγκρουση με τους Βρετανούς. Το ελληνικό μεταπολεμικό κράτος που θα ιδρύονταν πάνω σε αυτές τις αρχές και αξίες, θα ειχε στο εσωτερικό του ενα Φιλελεύθερο, Δημοκρατικό και Κοινωνικό χαρακτήρα. Οσον αφορά τις σχέσεις του με το εξωτερικό, κυρίως με τη Μεγάλη Βρετανία, θα ειχαν το χαρακτήρα μιάς συνεταιριστική ισότητα δικαιωμάτων.Το Νέο ελληνικό κράτος, δεν θα διευθύνονταν πλέον από μια ολιγαρχία και η ήμι-αποικιοκρατική εξάρτησή του απ τη Μεγάλη Βρετανία. Η εξάρτηση θα ηταν το πρώτο πράγμα που έπρεπε να τερματισθεί.

Ομως η παλιά, αδύσταχθη και ξεσκολισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί και πάλι για τον εαυτό της. Να μην αλλάξει τίποτε παρά τις τόσες ανθρώπινες θυσίες, τις καταστροφές και τη συμβολή του λαού μας στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Στο εσωτερικό της χώρας μας η Αγγλία, ειχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Τα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια των στηριγμάτων τα παραχώρησε στους γερμανούς για να συνεργάζονται για την εξόντωση των στελεχών του ΕΑΜ και κατα προτίμηση των κομμουνιστών (ο Γουντχάους τους χρησιμοποίησε δεόντως αυτούς) και τα κατώτερα τα έδωσε να εξοπλισθούν και να πολεμήσουν από κοινού την ΕΑΜική Αντίσταση. Το σχέδιο κονιοτροποίησης του ΕΑΜ και την εξόντωση των δυναμικών στελεχών του, δεν ήρθε σαν κεραυνός σε ενα καταγάλανο ουρανό. Ειχε προϊστορία απ το 1920 και ιστορία από τον καλοκαίρι του 1943, που εκπονήθηκε και το σχέδια «ΜΑΝΝΑ». Ακολούθησαν οι γνωστές δολοφονικές εντολές του Τσιώρτσιλ...η εκτίμηση-διαπίστωση του κ Ηντεν και Μάκ Μίλλαν, μετά την απελευθέρωση, οτι το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές ήταν η θρυαλλίδα που πυροδότησε και έθεσε σε δράση και τα υπόλοιπα κυρίαρχα στοιχείας που

περιείχε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Και απ την απελευθέρωση του Οκτώβρη, φτάσαμε στο Δεκέμβρη, που ηταν η φάση της υλοποίησης.
Η έναρξη της υλοποίησης ανατέθηκε σε ένα απ τα υψηλά ιστάμενα στηρίγματα των Αγγων τον κ Αγγελο Εβερτ, Λάμπρου κ ΣΙΑ, που σε ολη τη διάρκεια της κατοχής διατήρησαν τις θέσεις που ειχαν και πριν απ τον πόλεμο, να ανοίξουν πύρ και να αιματοκυλήσουν την ειρηνική συγκέντρωση του ΕΑΜ, δίνοντας ετσι την ευκαιρία στους Αγγλους να προωχρήσουν στην ωμή αποικιακή ένοπλη παρέμβαση.
Η εξέλιξη αυτή ειχε γίνει φανερή για πρώτη φορά τον Αύγ/το του 1943, οταν ενα ενιαίο δημοκρατικό μέτωπο, αποτελούμενο απ τη κυβέρνηση του Καϊρου, παλιούς πολιτικούς και αντιπροσώπους της Αντίστασης, πήρε σαφή θέση κατά της παλινόρθωσης της μοναρχίας. Ο Τσιώρτσιλ που ηταν ο ηθύνον Νούς της διεθνούς, έβλεπε τον βασιλιά οχι μόνο τον εκφραστή αλλά και τον εγγυητή των Βρετανικών συμφερόντων προετοίμαζε, αν οχι από πολύ προηγούμενα τουλάχιστο, απ αυτό το χρονικό σημείο και μετά την ένοπλη επέμβαση.
Αν και κομμουνιστικός κίνδυνος στο όνομα του οποίου εξόρκιζε τους παλιούς πολιτικούς δεν ηταν υπαρκός, εντούτης επικαλούμενος τον παθολογικό φόβο της αστικής τάξης, που δεν μπόρεσε να απογαλακτιστεί απ τον ποδόγυρο της Μοναρχίας και του Κλήρου, πέτυχε να συμβιβάσει το κομμάτι της εθνικής αστικής τάξης με την δοσίλογη ολιγαρχία. Αν το κομμάτι αυτό της εθνικής αστικής τάξης, συμμαχούσε με τον λαό που ηταν φύσει σύμμαχός της τα πράγματα στην μεταπολεμική Ελλάδα, θα ειχαν εντελώς διαφορετική εξέλιξη. Θα ειχε αποφύγει και η χώρα μας τον εμφύλιο οπως οι Ευρωπαϊκες χώρες.
Το ΚΚΕ, έχοντας και μερική εστω κοινοβουλευτική πείρα, το μόνο πράγμα που ήθελε-ποθούσε και επιδίωκε, ηταν να του αναγνωριστεί η συμβολή του στην απελευθέρωση της χώρας, τη συμμετοχή του στο αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και να δημιουργηθούν μεταπολεμικά εκείνες οι προϋποθέσεις να λειτουργεί νόμιμα μέσα σε διασφαλισμένα κοινοβουλευτικά πλαίσια. Ολα τα αλλα ηταν και παραμένουν Βρετανό-ολιγαρχικά κατασκευάσματα και σχέδια της διεθνούς του κεφαλαίου. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι η Βρετανική προπαγανδα, σε όλη τη διάκρεια της κατοχής υποστηριζόταν ένθερμα, από μιά ταυτόσημη γερμανική προπαγάνδα που ειχε με τις ευλογίες του Ράϊχ. Μια ταύτιση ως προς την καταπολέμηση της ΕΑΜικής Αντίστασης, η οποία αποτελούσε ενα τεράστιο εμπόδιο στην ομαλότερη, μεγαλύτερη και με ακόμα γρηγορότερους ρυθμούς ανάπτυξης της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης.
Οι εναλλακτικές δυνατότητες του Δεκέμβρη 1944, δεν άκουγαν στο όνομα δικτατορία του προλεταριάτου (και αυτό το ήξεραν πολύ καλά και οι Ελληνες και οι Αγγλοι), ή φιλελεύθερη δημοκρατία στα προπολεμικά βασιλο-μεταξικά πρότυπα, αλλά : Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία ή για άλλη μια φορά οπως παλιά κράτος εκλογικής πελατείας, ολιγαρχική κυριαρχία και συνέχιση της εθνικής υποτέλειας.. Βέβαια αυτή η πεντακάθαρη επιλογή του 1944 αλλοιώθηκε, παραποιήθηκε και επισκιάστηκε από μιά σειρά παράγοντες, που ηταν απόρροια απ την ιστορική εξέλεξη και τα γεγονότα του Β! Παγκοσμίου πολέμου και η προετοιμασία απ την πλευρά της Δυτικής συμμαχίας του ψυχρού πολέμου. Δεν μπορούσε η διεθνής του κεφαλαίου να δεχθεί να βγεί και απ αυτόν τον παγκόσμιο πόλεμο ενισχυμένο το Σοσιαλιστικό σύστημα.

Ομως παρά την επιδίωξη να μην βγεί το Σοσιαλιστικό σύστημα ενισχυμένο και απ τον Β! παγκόσμιο πόλεμο, τα δεδομένα του πολέμου και οι συμφωνίες που υποχρεώθηκαν να υπογράψουν στις παγκόσμιες διασκέψεις: Τεχεράνης, Κριμαίας, Μόσχας και Πότνσταμ όλες οι πρωτεύουσες των παλαιών κρατών της Κεντρική και Ανατολικής Ευρώπης: Η Βαρσοβία, το Βερολίνο, η Πράγα, η Βιέννη, η Βουδαπέστη, το Βελιγράδι, το Βουκουρέστι, η Σόφια και τα Τίρανα, παραχωρήθηκαν απ τους ίδιους στη επιρροή της Σοβιετική Ενωση. Αυτό που αργότερα με πρόθεση να αμφισβητήσουν τις συμφωνίες, ο Τσιώρτσιλ κηρύσσοντας την αντικομμουνιστική σταυροφορία στις 5 Μαϊου του 1946 στο Κολέγιο Westnihster στο Μισούρι της Αμερικής το χαρακτήρισε «Σιδηρούν παραπέτασμα». Αλήθεια η ημερομηνία αυτή λέει τίποτε στους μεταπολεμικούς ιστορικούς, που έγραψαν Σικέ ιστορία;

Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, αμεσως μετά την απελευθέρωση απ τον αγγλικό αποικιακό ζυγό, τον εμφύλιο πόλεμο και τη βιομηχανική ανάπτυξη, αναζητούσαν χώρους εδαφικής επέκτασης και χώρους εμπορικούς και άντλησης πρώτων υλών. Ετσι πριν τη λήξη του 19ου αιώνα ειχαν επιδοθεί και αυτές στον αποικιακό ανταγωνισμό, κάνοντας τα πρώτα μεγάλα βήματα προς την παγκόσμια εξάπλωσή τους στην Καραβαϊκή, την Ασία και τον Ειρηνικό. Εκείνη την εποχή, ενας υπέρμετρος ιμπεριαλιστικός ζήλος ειχε καταλάβει τη χώρα του Τζέφερσον και του Λίνκολν. Δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες, τραπεζίτες, πολιτικοί και η Εκκλησία, ανταγονίζονταν με πάθος για την προώθηση μιάς στιβαρής και μονοκρατορικής κατάκτησης του κόσμου. Ολοι μαζί επιβεβαίωναν χωρίς καμιά αναστολή τη θέλησή τους να γίνουν κάποια μέρα οι ΗΠΑ η Ρώμη του Κόσμου.

Εκτοτε τα βλέματα όλων των ιθυνόντων και ειδικά των οικονομικών παραγώντων, ηταν στραμένα και προσηλωμένα στην παγκόσμια βιομηχανό-στρατιωτική υπεροχή και οι πολιτικοί ονειρεύονταν ενα «λαμπρο μικρό πόλεμο» (κατά την προσφιλή φράση του Θιοντόρ Ρούσβελτ) που θα τους επιτρέψει να τον χρησιμοποιήσουν σαν δικαιολογία για τη διεθνή εξάπλωσή τους. Και στην κατάλληλη στιγμή ενα «Πέρ Χάρμπρορ» που θα τους επιτρέπε να πάρουμε «δικαιολογημένα» μέρος και στον Β! παγκόσμιο πόλεμο οπως και στον Α!. Για να συμπληρώσουν την πολεμική λίστα μερικοί αλλοι σε συνέχεια:

«Κανένας λαός του 19ου αιώνα δεν πέτυχε τις δικές μας κατακτήσεις, το μέγεθος του αποικισμού μας και την επέκτασή μας ανά τον κόσμο... Τίποτε δεν θα μας σταματήσει τώρα, διαβεβαίωνε ο γεροσιαστής Χένρι Κάμποτ Λότζ το 1895, για να συμπληρώσει ο Δημοσιογράφος Μάρς Χένρι Ουότερσον στις αρχές του 1980: «Είμαστε μια μεγάλη αυτοκρατορική δημοκρατία, που προορίζεται να ασκήσει αποφασιστική επιρροή στην ανθρωπότητα και να διαμορφώσει το μέλλον του κόσμου με τρόπο που, δεν εχει κάνει κανένα αλλο έθνος, ακόμα και η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία». Ετσι για πρώτη φορά απ το τέλος του 19ου αιώνα η προέλαση της αμερικανικής στρατιωτικής πολεμικής μηχανής και οικονομικής δύναμης συνοδεύεται και από ενα σαφή λόγω νομιμοποίησης της αυτοκρατορίας. «Η Αμερική δρασκελίζει τον κόσμο σαν ενας Κολοσσός...Από τότε που η Ρώμη κατέστρεψε την Καρχηδόνα, καμιά αλλη μεγάλη δύναμη δεν έφτασε στην κορυφή την οποία εμεις εχουμε κατακτήσει» διαβεβαιώνει ο Τσάρλς Κραουτχάμερ ιδεολόγος της αμερικανικής Δεξιάς. Η πτώση του «υπαρκτού» που ηταν ενα απ

τα βασικά εμπόδια, άνοιξε διάπλατα κατά τους σύγχρονους Μέτρ, το δρόμο για την υλοποίηση της αυτοκρατορικής ιδέας.
Οπως συνεπώς, ο Καίσαρας δρασκελίζοντας τον κόσμο και : «σημείωσε πλήρεις επιτυχίες σε πολύ σημαντικές παρεμβάσεις στις πλέον πολιμοχαρείς φυλές...και ο οποίος κατάφερε να τις τρομάξει, να τις αποκρούσει, να τις υποτάξει, να τις συνηθήσει να υπακούν στην εξουσία του ρωμαϊκού λαού». Ετσι και η αμερικάνικη Δεξιά, βοηθούμενη και απ τη συντηρητική και αναχρονιστική δεξιά Ελίτ, και τις ευλογίες του Κλήρου, πιστεύει και θέλει προστατεύοντας την ασφάλεια και την ευημερία της αυτοκρατορίας με τον πόλεμο, να υποθηκεύσει τους ΕυρωπαΪκούς λαού και στηριζόμενοι και στην συντηρητική και κυρίως στην αντιδραστική ευρωπαϊκή δεξιά, θα υποτάξει τους απείθαρχους και να μετατρέψει σε δούλους τους μή υποτασσόμενους λαούς όπου Γής.
Ολα πείθουν πως το όνειρο της αυτοκρατορίας και του νεουαποικισμού, δεν ειναι νέο στο πίσω μέρος του μυαλού της αμερικάνικης ηγεσίας. Ούτε το όραμα να γίνει η Αμερική παγκόσμια αυτοκρατορική δύναμη γεννήθηκε απ τη μονοπολικότητα του προέκυψε το 1989 με την πτώση του υπαρκού. Απλώς η νίκη των ΗΠΑ στο Β! παγκάσμιο πόλεμο και η πτώση του υπαρκτού, μπορεί να την συγκρίνει κανείς με τη νίκη της Ρώμης στον Β! Καρχηδονικό Πόλεμο. Οπως τότε η νίκη της Ρώμης ειχε μετατρέψει τη Ρώμη σε παγκόσμια δύναμη, ετσι και η νίκη των ΗΠΑ στο Β! παγκάσμιο πόλεμο και η πτώση του υπαρκτού μετέτρεψε τις ΗΠΑ σε παγκόσμια δύναμη.
Ομως η αυτοκρατορική επιλογή θα καταδικάσει τις ΗΠΑ να αφιερώσουν-καταναλώσουν τον ηγεμονικό τους χρόνος που τους απομένει-όποιος και οσος και αν ειναι αυτός-στο να πυργώνει τείχους γύρω από τις ΗΠΑ και τη δυτική πολιτεία. Να κατασκευάσει και αυτή το δικό της «σιδηρούν παραπέτασμα». Οπως ολες οι αυτοκρατορίες που προηγήθηκαν. Η Αμερική, πραγματική «Απω Δύση» στο εξής συμφωνα με τη φράση του Νοτιοαφρικανού συγγραφέα Τζον Μάικλ Κοέτζι, δεν θα διακατέχεται παρά μόνο απ μια σκέψη : Πως να μην σβήσει, Πως να μην Πεθάνει, Πως να Παρατείνει την εποχή της».

Μόνο και μόνη η Αθήνα-η Ελλάδα με την αθάνατη δόξα της-ηταν «ελεύθερη» να αποφασίση για το μέλλον της με εκλογές, οι οποίες εκλογές θα διεξάγονταν υπό Βρεττανική, Αμερικάνική και Γαλλική επιτήρηση... Αυτοί που ονειρεύονταν, μα και μαγείρευαν με τη λήξη του παγκοσμίου πολέμου να μήν υπάρχει δείγμα από το τρισκατάτο Σοσιαλιστικό Συστημα, η έκβαση του πολέμου αντί να το εξαλείψει από προσώπου γης, επεκτάθηκε και μάλιστα σε πολύ επικίνδυνο βαθμό. Υστερα από αυτά τα δεδομένα, δεν μπορούσαν αυτοί που ειχαν πληρώσει ενα τέτοιο κόστος να δεχθούν μια αστικού έστω τύπου δημοκρατία στην Ελλάδα. Την Ελλάδα, που την προόριζαν να παίξει ενα τέτοιο ρόλο, να γίνει ο φύλακας Αγγελος του «Ελευθέρου Κόσμου» και εφαλτήριο για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Μια δημοκρατία που θα μπορούσε να γίνει αποδεκτό και το ΕΑΜ, εστω και σαν αξιωματική αντιπολίτευση. Εδώ σε αυτήν τη γωνιά του κόσμου, που με τη συγκατάθεση και αυτών που συμπαρατάχθηκαν μαζί τους, για να εχουν άνεση στις όποιες κινήσεις έπρεπε να ξεκαθαρίσουν τον «εσωτερικό εχθρό». Αφού λοιπόν, δεν μπορούσαν να το μηδενίσουν ιδεολογικά και ηθικά, παρά τα οσα του καταλογούσαν (πρωματολογία κλπ) δεν δύστασαν να το οδηγήσουν στον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να το εξοντώσουν βιολογικά.

Αυτό το μικρό κομμάτι της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, μια και το ακριβοπλήρωσαν (ετσι τουλάχιστο μας ειπε ο Τσιώρτσιλ) το ήθελαν προπύργιο του «ελεύθερου κόσμου» και ορμητήριο για την απέλευθέρωση των υποδούλων λαών. Μια λοιπόν, και οι Αγγλοι με την ωμή και βάβραρη επέμβαση, δεν μπόρεσαν να ολοκληρώσουν αυτόν τον επαίσχυντο ρόλο, να εξοντώσουν την Αριστερά και να απελευθερώσουν τον πολιτισμένο κόσμο ήρθαν οι Αμερικάνοι. Μας έφεραν το «Σχέδια Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» και την ΕΣΣΟ ΠΑΠΑ. Το Στρατηγό Βάν Φλίτ και τον Πιουριφόι, τον Γκέϊντυ και ό,τι αλλο ειδικό και εκπαιδευμένο να δρά στο σκοτάδι. Εφεραν μηχανισμούς προπαγάνδας, κατασκόπους, ραδιοφωνικούς σταθμούς και ραδιογωνόμετρα και ολων των ειδών όπλα, στόλους και βόμβες Ναπάλμ που έκαιγαν ανθρώπους και χωριά από απόσταση.
Για να αποτελέσει βάση εξόρμησης ενας χώρος πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν. Και το ΕΑΜ παρά τις τόσες ανοιχτές και κρυφές συνεργασίες με τους Γερμανούς, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών. Τα καθημερινά μπλόκα και τις ομαδικές συλλήψεις, τις εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις. Τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και το Δεκέμβρη με τους Αγγλους νεοκατακτητές, το ΕΑΜ εξακολουθούσε να διατηρεί τις δυνάμεις του και να ασκεί επιρροή στο λαό σε μεγάλα ποσοστά. Μια που τον ελλαδικό χώρο τον προόριζαν να παίξει αυτόν τον τριπλό ρόλο: Να ανακόψει την επέκταση του «σιδηρούν Παραπετάσματος», προπύργιο του «ελευθέρου τότε κόσμου» και ορμητήριο για την απελευθέρωση των υπόδουλων λαών, έπρεπε να εξοντωθεί ο εσωτερικός «εχθρός». Και ο μόνος και πιό αποτελεσματικός τρόπος ηταν ο εμφύλιος πόλεμος.
Στο μεταξύ με το συντονισμό του αντιφασιστικού αγώνα, ανάμεσα στους συμμάχους στον οποίο αγώνα συμμετείχε και το ΕΑΜ και την πολύτιμη βοήθεια και των άλλων αντιστασιακών οργανώσεων στις κατεχόμενες χώρες, η αντίστροφη μέτρηση στα διάφορα μέτωπα ηταν ραγδαία.
Οι Γερμανοί θα έφευγαν κάποια μέρα. Και μόνο που σκέπτονταν τις εκατοντάδες χιλιάδες λαού, που έπαιρνε μέρος στην Αθήνα και τις αλλες πόλεις της Ελλάδας, για την ματαίωση της πολιτικής επιστράτευσης, να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονική, για τα Λαϊκά και Φοιτικά σισίτια, την επιστράτευση κλπ. Η δράση αυτή αντί να χαροποιεί έβαλε σε πολλές και μεγάλες σκέψεις την άρχουσα τάξη. Απ τη στιγμή που άρχισε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα, πείσθηκε οτι η χώρα θα απελευθερωθεί. Συνεπώς το πρόβλημα που έμπαινε πλέον ηταν πώς θα επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του. Επρεπε να προετοιμάσουν το έδαφος για την επόμενη μέρα. Και προετοιμασία για την αλλη μέρα σήμαινε οτι αυτό το λαϊκό κίνημα, αυτήν την ΕΑΜική πανστρατιά έπρεπε οχι μόνο να την ανακόψει, αλλα και να την τσακίσει, να τη συντρίψει αν ήθελε να επανέλθει στην εξουσία. Για το σκοπό αυτό με πρωθυπουργό τον Ράλλη, με τη συναίνεση του Τσιώρτσιλ σε συνεργασία με τους Γερμανούς κατακτητές έκαναν τα τάγματα ασφαλείας, τα εξόπλισε με γερμανικά όπλα και γερμανό-αγγλική μισθοδοσία. Απ τους Γερμανούς εξοπλίστηκαν και όλες οι άλλες «εθνικό-πατριωτικές» ορδές. Αυτήν τη στρατιά των μισανθρώπων, εκτός του οτι θα πολεμούσαν από κοινού με τους κατακτητές την ΕΑΜική Αντίσταση, αμέσως μετά την απελευθέρωση θα την έθεσε στη διάθεση των Αγγλων.

Η άρχουσα τάξη της χώρας μας και πιό συγκεκριμένα η μαγαλοαστική, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγείς, οι βιομήχανοι και όποιοι αλλοι θεωρούσαν οτι η νίκη του άξονα ηταν αναμφισβήτητη, οχι μόνο τάχθηκαν ανοιχτά στο πλευρό των κατακτητών, αλλα και τους βοήθησαν στην καταλήστεψη της Εθνικής οικονομίας και θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά με τη διαπλοκή και τον μαυραγοριτισμό, οδήγησαν τον λαό στην πείνα και το θάνατο. Και οταν η Αντίσταση άρχισε την ένοπλη δράση κατά των κατακτητών, προκειμένου να υπερασπιστούν τα κοινά με τους κατακτητές συμφέροντά και να αποδείξουν έμπρακτα την συμπαράσταση προς τους συνεργάτες τους, δημιούργησαν τις ένοπλες«εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις : που μαζί με τους κατακτητές συνελλάμβαναν, βασάνιζαν, έκαιγαν σπίτια, λήστευαν, βίαζαν και οργίαζαν σε βάρος του λαού και εκτελούσαν τους Ελληνες Πατριώτες, που αγωνίζοντας για την απελευθέρωση της Πατρίδας. Και οταν έγιναν αισθητές οι πρώτες ενδείξεις της αντίστροφης μέτρησης δημιούργησαν και τα τάγματα ασφαλείας και όλος αυτός ο εθνοϊσμός ηταν μια διαπραγματευτική δύναμη στα χέρια αυτού του κομματιού της άρχουσας τάξης που συνεργάστηκε, πριν απ τον πόλεμο και κατά τη διάρκεια της κατοχής ανοιχτά με τους κατακτητές. Με κεφάλαιο την «προσφορά» των ταγμάτων ασφαλείας και τις άλλες ένοπλες «εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις, που πολεμούσαν μαζί με τους κατακτητές την Αντίστασης, αποτέλεσε το «πατριωτικό» αντάλλαγμα στο κομμάτι της άρχουσας τάξης που αρδάνησε, αμφοτέριζε και καιροφυλακτούσε προς ποιά πλευρά θα γύρει η πλάστιγγα της νίκης για να ειναι με τους νικητές.

Οταν λοιπόν, η πλάστιγγαν της νίκης έκλεισε προς τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα, στον οποίο συμμαχικό αγώνα συμμετείχε και το ΕΑΜ με πολιτικές οργανάνώσεις και ένοπλο στρατό. Οργανώσεις που με τον αγώνα και μιά χούφτα όνειρα ανέτρεψαν τα σχέδια του χίτλερ, για πολιτική επιστράτευση και αποστολή Ελλήνων στα πολεμικά μέτωπα για να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων, και εργάτες στην πολεμική γερμανική βιομηχανία. Και ενα ένοπλο στρατό αποτελούμενο από 60,000 και πλέον χιλιάδες οργανωμένο στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Ενα στρατό που αντιπαρατάχθηκε νικηφόρα στις δεκατρείς εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες και όλο τον πιό πάνω εθνοϊσμό, που πολεμούσε στο πλευρό τους προσπαθούσαν να πνίξουν την Αντίσταση του λαού.

Μια άλλη συνομοτική εστία προκειμένου να μην επιτρέψουν να απελευθερωθεί η χώρα με τις δικές της δυνάμεις και που συνηγορούσε για την εκ νέου υποδούλωση στα ξένα συμφέροντα, ηταν και η διορισμένη απ του Αγγλους «κυβέρνηση» της Μεση Ανατολής, με άξονα το σώμα των μονίνων αξιωματικών, που ειχαν συγκροτήσει τον ΙΔΕΑ. Με συνθήματα όπως α) «Οι Ελληνες δεν πρέπει να συνεχίσουν τον πόλεμο και ειδικά στο εσωτερικό της χώρας».β) «Η χώρα μας πρόσφερε περισσότερα από όσα έπρεπε στην υπόθεση του πολέμου, τώρα άς πολεμήσουν οι άλλοι».γ) «Ο στρατός της Μέσης Ανατολής πρέπει να μείνει ατόφιος, για να δράσει (εναντίον ποιού;) μετά την απελευθέρωση». δ) «Ο ελληνικός στρατός πρέπει να βοηθήσει την Αγγλία, να εδραιωθεί στο χώρο της Βαλκανικής, ενάντια στο Ρωσικό επεκτατισμό κλπ. Συνθήματα που στο σύνολό τους ξεκινούσαν και κατέληγαν εις βάρος του λαού και της χώρας.

Το ΕΑΜ ξεπήδησε μέσα απ την εθνική δυστυχία και το χάος, που άφησε πίσω της η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ειδικούς» και «ηγέτες» και άπλωσε στον τόπο μας η σκληρή τριπλή φασιστική καταχή, σαν έκφραση της θέλησης του λαού να ζήσει λεύτερος και αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος και νοικοκύρης στον τόπο του. Με τα Εθνικο-Απελευθερωτικά και Κοινωνικά του οράματα συγκίνησε κάθε πατριώτη, που η καδριά του χτυπούσε για την πατρίδα. Στηριγμένο το ΕΑΜ στις δυνάμεις και τη θέληση του λαού, έγινε ενα δυναμικό και μαζικό λαϊκό κίνημα πρωτοφανέρωτο στην ιστορία του τόπου μας απ το 21. Ολη αυτή η μαχόμενη Ελλάδα, που πάνω από δύο εκατομμύρια άνθρωποι, με γυμνά τα στήθια και αβοήθητοι, με μόνο τη φλόγα της καρδιάς τους και ενα μαντύλι όνειρα, αψηφώντας τους κινδύνους και μαζικά αντίποινα των ναζί, απομονώνοντας τους ηττοπαθείς και τους μεμψίμοιρους, έστησαν τη σημαία της Νίκης με τους Νεολαίους Μ. Γλέζο και Α Σάντα απ τις 30/5/1941,λίγες μόνο μέρες μετά την κατάληψη της Αθήνας 21/4/41 στην πατρίδα μας και ύψωσαν άπαρτα κάστρα στις πόλεις και τα χωριά και αντάρτικα λημέρια στα βουνά, για να πολεμήσει και σε συνέχεια να πετάξουν έξω απ τα σύνορα της πατρίδας κάθε κατακτητή και φιλόδοξο επιδρομέα.
Ο λαός μας μέσα απ αυτόν τον πολυάνθρωπο και τιτάνιο αγώνα, βγήκε αγωνιστικά ψημένος και ατσαλωμένος απ τη φωτιά και τους τόνους σιδήρου, που του έριξε η πιό συγχρονη πολεμική μηχανή στη διάρκεια του εθνικό αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του, γι αυτό και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και 120 ειχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένος να μήν ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μήν αφήσει τον τόπο να ξαναγίνει ή «καϋμένη ψωροκώσταινα», να μήν ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες, που η συνεργασία ξένων και ντόποιων αφέντικών υποχρέωσε και θα υποχρέωνε να καταφύγει όπως παλιά στα σκλαβοπάζαρα του κόσμου για να επιζήσει. Ο λαός μετά την απελευθέρωση της Μακεδονίας πίστευε πως η Ελλάδα μπορούσε να θρέψει τα παιδιά της.
Στη διάρκεια του 4χρονου Αντιστασιακού αγώνα, σφυρηλατήθηκε μια νέα περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά, αρχές και Ανθρώπινες αξίες. Ιδανικά που φτέρωσαν τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικό αγώνα, και τους όπλισαν με αυτοπεποίθηση και θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρηση της με τους κατακτητές τους ειχε εμφυσήσει. Μια γενιά που μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας.
Και πράγματι θα έμπαινε γιατί οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, πίστευαν και πολλοί πιστεύουν ακόμα οτι η συμμετοχή τους στον αντιστασιακό αγώνα ειχε δυό και μόνο συγκεκριμένους στόχους.α) Την Εθνική Απελευθέρωση, που ηταν ο βασικός πρωτάρχικός στόχος συνδεδεμένος με το κυρίαρχο για τη χώρα μας πρόβλημα της Εθνικής Ανεξαρτησίας και β) Μετά την Απελευθέρωση να λυθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα. Προβλήματα καφτά πολλά απ τα οποία ειχαν μείνει άλυτα απ το 1821-Τσιφίκια ιδιωτικά και Εκκλησιαστικά, βακούφικα κλπ, να χωρίσει η Εκκλησία απ το κράτος-καθώς και το πολιτειακό και να εκσυγχρονιστεί το πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης. Να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες και να κυβερνηθεί επιτέλους Δημοκρατικά η χώρα.

Η άρχουσα τάξη και η Δεξιά, που την εκπροσωπούσε γνώριζαν πως μετά την ήττα του άξονα μόνη της, δεν θα μπορούσε να ελέγξει αυτό το λαϊκό κίνημα, γι αυτό πριν ακόμα γίνει εμφανής η αντίστροφη μέτρηση του άξονα, προκειμένου να διασφαλίσει τα ταξικά της συμφέροντα οργάνωσε σαν συστατικό μέρος του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» τα «Τάγματα Ασφαλείας» και αυτή την πλειάδα των εθνοϊσμών, με τους οποίους στην αρχή της συγκρότησης πολέμησε την Αντίσταση από κοινού με τους κατακτητές και μετά την απελευθέρωση, ξαναμπήκε στο παιχνίδι του πολέμου κατά της Αντίστασης, τη φορά αυτή στο πλευρό των Αγγλων κατακτητών.
Βέβαια, ο ανταποκριτής με τον τίτλο «Τα αποσπάσματα σκοτώνουν» καλύπτει κατά κάποιον τρόπο και το τέταρτο-τον λόγο που έγιναν οι συλλήψεις-δεν δίνει όμως το λόγο για τους οποίους συνέλλαβαν και τι ακριβώς έγινε στη συνέχεια. Ενας απ τους συλληφθέντες και αυτόπτης μάρτυρας ειμαι και ο ίδιος, οπως σωστά αναφέρει ο ανταποκριτής. Η σύλληψη, η δεκαεξάχρονη φυλακή, η στέρηση επι (10) δεκαετίας των πολιτικών δικαιωμάτων, η τρίχρονη εξορία τον Απρίλη του 1967-70, και η συμμετοχή μου στην πολιτική και τα κοινωνικά δρώμενα ειναι ενα κομμάτι απ τη ζωή μου.
Δυό λόγια μόνο για τα παιδιά μου. Εχωντας σαν αρχή οτι ο κάθε άνθρωπο, πρέπει να διαμορφώνει τα δικά του πιστεύω, τις δικές του αρχές, αξίες, ιδέες και πεποιθήσεις, για να μήν τα επιρρεάσω με τα δικά μου πιστεύω και βιώματα, δεν τα εχω μίλησει ποτέ, για το πως πέρασα αυτά τα τριάντα δύσκολα χρόνια της Ζωή μου : στο Βουνό, τη φυλακή, την εξορία και την καθημερινή παρακολούθηση της ζωής μου. Μια παρακολούθηση μου στερούσε και αυτό ακόμα και το δικαίωμα στην εργασία τα λίγα χρόνια που βρισκόμουν εκτός φυλακής και εξορίας από την ασφάλεια και σε συνέχεια της ζωής μας. Και λέω ζωή μας, γιατί μετά το γάμο μου τον Αύγουστο του 1964, παρακολουθούσε και τη γυναίκα μου μέχρι το τέλος του 1974. Και λέω μέχρις το τέλος, γιατί τώρα πιά οι ίδιοι οι ασφαλίτες, που αποτελούσαν τη σκιά μου/άς προκειμένου να μου/ας πούν, το αυτονόητο, (αν και υπήρχαν περιπτώσεις που υπερέβαιναν το καθήκον), οτι δεν το «έκαναν από μόνοι τους» και πολλές φορές το εκαναν με «βαριά καρδιά». Κατανοητό!
Το σπίτι μας στην Βερμίου 22, αποτελείται από εναν κατάστημα και δυό διαμερίσματα. Μετά τη δημιουργία της Νεολαίας Λαμπράκη, το ενα από τα δύο διαμερίσματα το νοίκιασα για Γραφεία στην Νεολαία Λαμπράκη. Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της παρακολούθησης, αρκεί να πώ, πως το επάνω από τα Γραφεία των Λαμπράκιδων διαμέρισμα, ο ιδιοκτήτης του Σάββας Ιωαννίδης εργολάβος, το νοίκιασε ο κ Τζό Ρεπιδώνης, εμποροϋπάλληλος και μεταφραστής στην ασφάλεια των εγγράφων από την Ρουμανική γλώσσα στην ελληνική μια και ηταν γνώστης της Ρουμανικής γλώσσας. Στο διαμέρισμα αυτό κατά καιρούς έμεινε μέχρι αργά τη νύχτα και πολλές φορές διανυκτέρευε ενας της ασφάλειας ειδικά τις μέρες που συνεδρίαζε το Νομαρχιακό ή το γραφείο πόλης της Νεολαίας Λαμπράκη. Αφού έβαζε εμένα μέσα στο σπίτι, ύστερα από λίγη ώρα ανέβαινε στο διαμέρισμα του κ Ρεπιδώνη, από όπου παρακολουθούσε και τις δικές μου συναντήσεις με τους όποιους συνεργάτες επισκέπτες και ποιοί Νέοι έρχονταν στα γραφεία.
Μετά την κατοχή της χώρας από τους τρείς κατακτητές ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναί η το μεγάλο Οχι στη κατοχή. Να πάρει σαν Ελληνας μια

συγκεκριμένη θέση γύρω από το θέμα κατοχή. Μαζί με τις εκατοντάδες χιλιάδες Ελληνες, είπα και εγώ το μεγάλο ΟΧΙ. Ομως αυτό δεν αρκούσε. Ο λόγος έπρεπε να γίνει πράξη. Και η πράξη σήμαινε οτι έπρεπε να οργανώσω ή να συμμετάσχω σε κάποια οργάνωση. Σε μια οργάνωση που οχι μόνο πίστευε οτι πρέπει να απελευθερωθεί η Ελλαδίτσα μας, αλλά και οτι θα δημιουργούσε εκείνες τις προϋποθέσεις και οργανωτικές δομές που θα έκαναν πράξη την απελευθέρωση της χώρας ανεξάρτητα από το κόστος που θα χρειαζόταν σε κόπο, πόνο, δάκρυα και αίμα.
Για την πραγματοποίηση αυτού εθνικό-πατριωτικού στόχου, στις 27/9/1941, δηγιουργήθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ). Αυτή η οργάνωση απευθύνονταν στους μεγάλους. Για τους Νέους δημιουργήθηκε το ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Γι αυτήν την Νεολαϊστικη οργάνωση πρωτοστάτησα και συμμετείχα από τις αρχές του 1942, μέχρι τις 23/2/1943, που ιδρύθηκε η Εθνική Πανελλήνια οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ) μέχρι τον Απρίλιο του 1944, που εντάχθηκα στον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ).
»Αγαπούλες μου. Σύμφωνα με την απόφαση του Στρατιωδικείου, ο πατέρα σας υπήρξε ενας εξαιρετικά επικίνδυνος απάτρης, που ήθελε να αποσπάσει μέρος της ελληνικής επικράτειας. Με το ίδιο επιχείρημα τον συνέλλαβαν και οι δικτάτορές της 21ης Απριλίου 1967. Ηταν ενας απαίσιος τρομοκράτης και ένας μεγάλος εγκληματίας. Αυτός ομως και όποιος αλλος χαρακτηρισμός που αποδιδεί η απόφαση του Στρατοδικείου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Ο πατέρα σας ειχε αλλες επιδιώξεις. Πίστευε σε υψηλά ανθρώπινα ιδανικά και οράματα. Η σκέψη και τα οράματα ξεπερνούσαν τα στενά όρια της πατρίδας. Εκείνο που κατά κύριο λόγω τον χαρακτήριζε και αγωνιζόταν ηταν η αγάπη προς τον άνθρωπο όπου Γής, χωρίς καμιά, μα καμιά απολύτως εξαίρεση. Βρέθηκε και ο πατέρα σας, όπως και εκατομμύρια αλλοι Ελληνες στη δίνη του Β! παγκοσμίου Πολέμου. Και πιστεύντας στα ιδανικά του, αγωνίστηκε μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ, της ΕΠΟΝ και του ΕΛΑΣ, στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλει στην προετοιμασία του κόσμου για την πραγματοποίηση της διεθνούς συνεργασίας, που αποτελεί την προϋπόθεση της ειρήνης και της ευημερίας ολόκληρης της ανθρωπότητας.
Δεν θέλω να αξιολογήσω μόνος τον εαυτό μου, οσον αφορά την δράση μου. Πιστεύω πως κάποιος απ τους συναγωνιστές μου στο ΕΑΜ Νέων, την ΕΠΟΝ, τους συμπολεμιστές μου στον ΕΛΑΣ, την μεταπολεμική περίοδο, τη φυλακή, την εξορία κάτα τη διάρκεια της αποφυλάκισης την μεταδικτατορίκη δράση θα γράψει δυό αράδες.
Στο διάβα της ζωής ο καθένας αναλαμβάνει τις ευθυνες του, απέναντι στον εαυτό του και το κοινωνικό σύνολο μέσα στο οποίο υπάρχει. Μετράει και καθορίζει την προσωπική του στάση. Μια στάση που προσδιορίζει αν υπερασπίζεται ή οχι τα αναφθέρετα δικαιώματα του Ανθρώπου, του πολίτη, του εργαζόμενου, σαν ενεργού κοινωνικού υποκειμένου, της ζωής και της φύσης. Δεδομένα, που ειναι αλληλένδητα-άρηκτα δεμένα με αυτές τις Ιδέες, αρχές, αξίες και δικαιώματα-παραδοσιακά-και σύγχρονα, πάντοτε ολοζώντανα και σε πλήρη ανάπτυξη, συμφιλιωμένα, θα δώσουν τον σπινθήρα της μεγάλης ανατροπής του κόσμου της αδικίας, για ενα καινούριο κόσμο, παναθρώπινο δίκαιο και Ανθρώπινο. Εναν κόσμο που θα καταργήσει την εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο, θα

κρεμίσει τα τείχη των όποιων τεχνικών διακρίσεων που χωρίζουν τους Ανθρώπους, δεν θα υπάρχουν οριοθετικές γραμμές και σύνορα.
Βέβαια! Οπωσδήποτε θα υπάρξουν φυσικά πισωγυρίσματα, ιστορικά ατυχήματα. Γενικά όμως νομίζω, οτι ο κόσμος θα προχωρήσει...Και θα προχωρήσει γιατί δίπλα στα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα, που αποσχολούν την κοινωνία των Ανθρώπων και το κοινωνικό γίγνεσθαί, προστέθηκαν και άλλα προβλήματατα, όπως η καταστροφή του πλανήτη και ειδικά της γόνιμης επιφάνειας Γής από την αλόγιστη χρήση της και από εναν πυρηνικό πόλεμο, απ την υπερπαραγωγή με αποκλειικό σκοπό το κέρδος και μόνο, την ακατάσχετη για τον ίδιο σκοπό μόλυνση του περιβάλλοντος κλπ, καθώς και το γεγονός οτι η Ευρώπη, ειδικά αυτή εχει πολύ διδαχθεί απ τα λάθη της, τα πάθη της, τις απώλειες, τις καταστροφές και κυρίως τις απώλειες σε Ανθρώπινες ζωές, που επισώρευσαν οι τόσοι πόλεμοι και κυρίως οι δυό παγκόσμιοι. Οι πόλεμοι και ειδικά ο Β! παγκόσμιος, που εκτός από τις ανθρώπινες απώλειες και της υλικές καταστροφές, η Ευρώπη έχασε εκτός από την παγκόσμια επιρροή της, μέσω του Σχεδίου Μάρσαλ έχασε και την γεωγραφική και εθνικής αυτοτέλεια.
Ο πόλεμος ειναι συμφυής με το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και τον τρόπο κατανομής του κοινωνικά παραγώμενου πλούτου. Εχει τις ρίζες του στις αδυσώπητες αντιφάσεις των διεθνών εσωκαπιταλιστικών αντιθέσεων και συμφερόντων. Συνεπώς ανάλογα με το πώς κατανέμουμε αυτόν τον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο θα ειναι και η μορφή διακυβέρνησης, μα και η ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων. Ο επιθετικοί κατακτητικοί πόλεμοι (κατακτητικοί-αποικιακοί κλπ) γίνονται για την προμήθεια πρώτων υλών, την εξεύρεση νέων αγορών, απόκτηση δούλων παλιά και φτηνά εργατικά χέρια τώρα, που αποτελεί τη σύχρονη μορφή δουλείας. Αλλη μια βασική αιτία πολέμου ίσως η μεγαλύτερη ειναι ο Ιμπεριαλιστικός θρησκευτικός προσηλυτισμός που αρχίσε με τις ιεραποστολές.
Αφού ο πόλεμος προσπορίζει : ύλες, αγορές, δούλους και κυρίως δύναμη και εξουσία ο ιδιοκτήτης βούλεται, επιθυμεί και θέλει. Με όργανο το κράτος που ειναι ο τερατόμορφος υπηρέτης του Δία, αδερφός της βίας, γιός της στυγερής Στυγός. Πατέρας του κράτου ηταν ο Πάλλας, ο δαίμονας της πολεμικής τέχνης. Ο Δία και ο Αρής Θεοί του πολέμου ειναι οι πρώτοι, καλύτεροι, υμνούμενοι και προσκηνούμενοι Θεοί στο «Θεολόγειο του πολέμου». Καθοδηγητής του άνακτα-ιδιοκτήτη των Κρητικομυναϊκών χρόνων ητα ο Δίας. Αυτός του έλεγε που να πάει να πολεμήσει για να φέρει πολύτιμο χαλκό και δοριάλωτους. Δούλες στην Πύλο, απ την «Κνίδο,τη Μίλητο, τη Λήμνο και την Αλικαρνασσό».
Ο Δίας, λοιπόν, και ο υπηρέτης του ο κράτος, γιός του Πάλλαντα-πολέμου, κρατούν το οπλισμένο χέρι του αιμοσταγούς ηγεμόνα-ιδιοκτήτη. Ειναι θέλημα θεού ο πόλεμος (επιθετικός) γι αυτό και Ιερός(!) Ειναι πόλεμος Θεϊκός-Ζτιχάντ-τον ονομάζει η κάθε θρησκεία. Συνεπώς οι υπάκουοι-υπήκοοι πρέπει να διακρίνονται ως...γεναίοι «κομάντος» στα πεδία των μαχών. Κύριος της νίκης ηταν πάντα ο Δίας, γι αυτό και τα τρόπαια της νίκης ειχαν οχι μόνο το ονομά του αλλα και το ομοίωμά του.
Η Μυθολογία και η προϊστορία αφήνει με σαφήνεια να νοηθεί και η ιδιοκτησιακή ακόμα ιστορία έμμεσα, επιβεβαιώνει-δέχεται πως οι πόλεμοι άρχισαν οταν η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα

μέσα παραγωγής. Συνέπεια και απόρροια αυτής της αλλαγής ηταν η αντικατάσταση του Εμείς με το Εγώ και το δικό μας με το δικό μου. Το σύστημα ιδιοκτησίας προκειμένου να αυτοπροστατευθεί διαμόρφωσε μια κλίμακα δομών, αρχών και αξιών με βάση το εγώ, το δικό μου και το κέρδος. Και κέρδος σημαίνει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, με ό,τι αυτή συνεπάγεται. Αν βάλουμε στην άκρη την ιδεολογία και την οποιαδήποτε προπαγάνδα, η εξουσία πηγάζει και στηρίζεται στην ιδιοκτησία. Η ύπαρξη της και το μέγεθος κάνει το εγώ αντίστοιχα ισχυρό και κοινωνικά προβεβλημένο. Εκεί στον πυρήνα της ιδιοκτησίας, ενδημούν και εκκολάπτονται ο ρατσισμός, ο φασισμός, η βία και ο πόλεμος. Η ιδιοκτησία μετέτρεψε τον άνθρωπο σε θηρίο. Σε ενα ιδιόμορφο θηρίο που τρέφεται κατασπαράσσοντας συνανθρώπους του. Κάτι που δεν συμβαίνει σε καμιά συνομοταξία ζώων.

Πόσο σε αρμονία ηταν ο Απόστολος Παύλος, που ειναι και ιδρυτής του Χριστιανισμού, με το καθεστώς της ιδιοκτησίας οταν προστάζει την υπακοή στην επιστολή του προς Ρωμαίους (κεφ ιγ 1-17) : «κάθε άνθρωπος ας υποτάσσεται είς εκείνους που εχουν ανωτέρας εξουσίας εν τη πολιτεία. Διότι το καθεστώς του κράτους με τας εξουσίας του, ειναι σύμφωνον με το σχέδιο και τη θέληση του Θεού, ο οποίος εδημιούργησε τους ανθρώπους δια να ζούν εις κοινωνίαν...» Διότι ο ιδιοκτήτης εξουσιαστής λέει «...δεν φορεί επι ματαίως την μάχαιραν, το σύμβολον αυτό της δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας. Την φορεί δια να τιμωρήσει και δια θανάτου ακόμη κάθε άτακτων στοιχείον. Διότι ειναι υπηρέτης του Θεού, εκδικητής που εχει εντολήν και διακαίωμα να επιβάλλη τιμωρίας εις κάθε κακοποιόν...». Και κατά τον Θωμά τον Ακινήτη, που κάλυψε ιδεολογικά τις Σταυροφορίες ο «πόλεμος ειναι δίκαιος οταν διεξάγεται απ τον νόμιμο κάτοχο της εξουσίας, για ενα δίκαιο σκοπό και με δίκαιες προθέσεις οσων συμμετέχουν σε αυτόν...»

Ο πόλεμος λένε εχει τους δικούς του νόμους. Δεν υπάρχει καλός και κακός πόλεμος. Υπάρχει δίκαιος και άδικος πόλεμος. Δίκαιος ειναι αυτός που γίνεται για την ελευθερία-αυτοδιάθεση και μόνο, τη δημοκρατία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα και την κοινωνική δικαιοσύνη και άδικος ειναι αυτός που γίνεται με σκοπό την κατάκτηση ξένων εδαφών-χωρών και λαών και την κατάργηση ολων των πιό πάνω Ανθρώπινων αξιών και δικαιωμάτων.

Κάθε πόλεμος ειναι τρομερός και ο εμφύλιος περισσότερο απ όλους. Ο εμφύλιος πόλεμος ειναι ενα τεράστιο δοχείο, όπου καλό, και κακό, δίκαιο και άδικο, μίσος και εκδίκηση, πόνος και θυμός, θλίψη και σπαραγμός υπάρχουν σε εκρικτική κατάσταση. Ειναι ενα μίγμα με πολλαπλές χημικές αντιδράσεις. Ενα εν ενεργεία υφαίστιο. Ο χρόνος τόσο της Αντίστασης, αλλο τόσο και του εμφυλίου πολέμου, ηταν τόσο πολύ συμπυκνωμένος και οι συγκρούσεις τόσο τρομακτικές και άνισες, που δεν προλαβαίνεις να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσεις. Ολα αυτά έπρεπει να γίνουν ταυτόχρονα. Από μια στιγμή και έπειτα τα πράγματα παίρνουν το δικό τους δρόμο. Τόσο στην κατοχή οσο και στον εμφύλιο πόλεμο, δεν υπάρχει απόλυτος χωροταξικός έλεγχος. Αυτόν που ειχες πριν δεν τον εχεις τώρα και ο κίνδυνος ελοχεύει παντού. Επειτα ειναι και η προδοσιά που γενάει αβυσαλαίο μίσος.

Στον πόλεμο γενικά, στην κατοχή και στον εμφύλιο ειδικά υποχρεώνεσαι πολλές φορές, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες, σε

κλάσματα του δευτερολέπτου να πάρεις αποφάσεις και να κάνεις πράγματα, να καταφύγεις σε ενέργειες και μέτρα, που ποτέ και για τίποτε δεν θα χρησιμοποιούσες και ούτε θα περνούσαν απ το μυαλό του ανθρώπου σε ομαλές συνθήκες. Στον πόλεμο ο καθένας απ τους αντιπάλους διεκδικεί τη νίκη. Προσπαθεί να ειναι ο νικητής. «...Οποιος στη μάχη πάει για να πεθάνει στρατιώτη μου, λέει στον Εκτορα η Ανδρομάχη, για πόλεμο δεν κάνει»

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος ανάμεικτο με έντονο δέος και φρίκη. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαός μας μιά τέτοια δοκιμασία. Και δεν το θέλει γιατί, για τη χώρα μας η λέξη εμφύλιος και η λέξη διχασμός, δεν ταυτίζονται με τη λέξη «επικαιρότητα». Και δεν ταυτίζονται γιατί η λέξη επικαιρότητα ενέχει και την έννοια του εφήμερου. Του προσωρινού, του τυχαίου και συμπτωματικού. Ηταν κάτι που πέρασε και δεν θα επαναληφθεί. Αν θέλουμε ομως να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, πρέπει να παραδεχθούμε, οτι στην χώρα μας οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί εχουν μια ακατανόητη διαχρονικότητα. Αρχίζουν με τις Αμφικτιονίες, συνεχίζουν στην Αρχαία Ελλάδα, δεν τους αποφεύγει το 21 και ειναι παρόν στη σύγχρονη Ελλάδα. Και οχι μόνο. Θα έλεγε κανείς πως οι διχασμοί και οι εμφύλιοι πόλεμοι και τα αλλεπάλληλα δικτατορικά καθεστώτα συνέβαλαν περισσότερο απ όλα τα αλλα δεδομένα στη γενικότερη κατάπτωση του ελληνικού κόσμου.

Λένε πως ο πόλεμος ξεσπάει, οταν κάποιος πιστεύει οτι το κέρδος που θα αποκομίσει απ τον πόλεμο, θα ειναι μεγαλύτερο απ τις συμφορές που θα προκαλέσει. Και ο εμφύλιος ξεσπά οταν οι λίγοι ευημερούν και οι πολλοί οχι απλώς δυστυχούν αλλά υποφέρουν. Και οι δυό απόψεις, εχουν τις θετικές και αρνητικές πλευρές, οσον αφορά τα πραγματικά αίτια για να ξεσπάει ο ενας ή ο άλλος πόλεμος. Οποια και αν ειναι η αιτία ο πόλεμος στη συνείδηση του κόσμου που πάντα πληρώνει το κόστος, ειναι ταυτισμένος με την καταστροφή, τον πόνο , τη δυστυχία και το θάνατο.

Οι πρόγονοί μας έζησαν οχι μόνο μακρόχρονους, αλλά τρομερούς και εξαντλητικούς εμφυλίους πολέμους. Οι παλιότερες γενιές έζησαν το 21, το 1897, το 1912, και η προηγούμενη έζησε το διχασμό, τους επίστρατους, τον χωρισμό της χώρας σε φιλογερμανικό κράτος των Αθηνών και το φιλοαγγλικό (Ανταντικό) της Θεσσαλονίκης. Το κίνημα της Εθνικής Αμυνας τον Αυγ/στο του 1916. λιγότερο αιματηρός που όμως οδήγησε σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Μα και αυτός του 1935, αν δεν ειχε προσχεδιαστεί για τους συγκεκριμένου λόγους να γίνει η εκκαθέριση του στρατού απ τα δημοκρατικά στελέχη για να ειναι εύκολη η επιβολή της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας. Και αυτός μικρός μεν αλλα εμφύλιος ηταν. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το νέο ελληνικό κράτος, στην περίοδο του αγώνα της εθνικής ανεξαρτησίας, οι πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να τις αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη. Μια διαμάχη που παρ ολίγο, αν δεν μεσολαβούσαν διάφορα ευτυχή γεγονότα, θα ειχε οδηγηθεί και ο απελευθερωτικός αγώνας σε αποτυχία.

Εχουμε λοιπόν, κάθε λόγο εμεις σήμερα, να σκύψουμε με προσοχή πάνω απ το πρόβλημα που λέγεται διχασμός-πόλεμος γενικά και εμφύλιος ειδικά, για να μην επαναλάβουμε τα λάθη του παρελθόντος.

Και πρέπει γιατί με τους διχασμούς και τους εμφυλίους πολέμους παλιά και τώρα, επικράτησε κάθε είδους κακία μέσα στον ελληνικό κόσμο. Οι πληγές ειναι βαθειές,

το μέγεθος τραγικό και ο χρόνος υπούλουσης των κάθε είδους επιπτώσεων, απ τον διχασμό που ειναι ο προπομπός του εμφυλίου πολέμου ειναι πολλαπλάσια μεγάλος του χρόνου που χρειάστηκε να φτάσουμε στη ρίξη. Ο χρόνος της συμφιλίωση και η επενασύνδεση των κοινωνικού ιστού, ειναι οχι μόνο μεγάλος αλλα τεράστιος σε σχέση με τη ρίξη και κυρίως επίπονος.
Η ηττα που υπέστει το λαϊκό κίνημα τον Δεκέμβρη του 1944, απ τους άγγλους υπήρξε πολλαπλή. Και ηταν πολλάπλη γιατί δεν ηταν μονάχα στρατιωτική και πολιτική, αλλά κατόρθωσαν με διάφορα διπλωματικά τερτίπια-πτωματολογία, μετακύληση ευθυνών κλπ- ηταν και ηθική. Η τριπλή αυτή ηττα, ηταν καταστροφική για το ελληνικό προοδευτικό κίνημα. Το να νικηθεί ενα κίνημα ή μια παράταξη μετά από μιά άτυχη έκβαση μιας ένοπλης σύγκρουσης, τόσο σε στρατιωτικό οσο και σε πολιτικό επίπεδο, ειναι και δυνατό και κατανοητό. Με το ΕΑΜ όμως; Που τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα και ενδιαφέροντα του εθελοντή αγωνιστή, ηταν η συμμετοχή, η προσφορά, η ευθύνη και το ήθος; Αυτό το πρωτόγνωρο και ανεπανάληπτο λαογέννητο κίνημα έπαθε κάτι χειρότερο. Είχαμε και μια επιπρόσθετη και πιό οδυνηρή ήττα στο ηθικό επίπεδο, εκεί που πριν απ τη σύγκρουση υπερείχε πολλαπλάσια απ την αντίπαλη παράταξη. Το ΕΑΜ, που ειχε περγαμηνές αγώνων, θυσιών και ήθους.
Το ΕΑΜικό κίνημα, εκτός απ τα αλλα σημεία που υπερείχε της αντίπαλης παράταξης, υπερείχε σε δύο κέραια και αναμφισβήτητα πρωταρχικής σημασίας σημεία. α) Στο εθνικό-πατριωτικό του αγώνα και β) το ηθικό-κοινωνικό. Ολα αυτά η αντίπαλη παράταξη ήξερε, οτι μόνο με τη βοήθει των ξένων, μπορούσε να τα κατανικήσει, αλλα και να οικιοποιηθεί εν καιρώ μέσω της εξουσίας. Εκείνο που δεν θα μπορούσε να καταπολεμήσει αποτελεσματικά και θα το εύρισκε ακατανίκητο μπροστά της, ηταν το κοινωνικό και το ηθικό μέρος του ΕΑΜ. Επρεπε να βρεί τρόπο να το χτυπήσει κατάστηθα. Εκεί που υπερείχε στο ηθικό. Στον Ανθρώπινο, να σκοτώσει ό,τι καλύτερο ειχε : Την Ανθρωπιά, τον ουμανισμό και το δίκιο του αγώνα. Την εθνική προσφορά. Δεδομένα που η αντίπαλη πλευρά δεν ειχε και για τα οποία δικαιολογημένα οι ΕΑΜίτες ένοιωθαν περήφανοι. Τους νεοκατακτητές και της Δεξιάς, για πολλούς λόγους της χρειάζονταν ενα χτύπημα, που θα επέφερε ανεπανόρθωτη ζημιά σε αυτό το ρωμαλαίο ΕΑΜικό κίνημα.. Μια ζημιά που θα το κατέβαζε στα δικά της επίπεδα. Ενα χτύπημα αντίστοιχο με την αίγλη και το μεγαλέιο του ΕΑΜ. Ενα χτύπημα που οχι μόνο θα το λέρωνε, θα το κηλίδωνε, αλλα και θα επιρρεάζε τον κόσμο, θα τον τρομάζε και θα τον έκανε οχι μόνο να κόψει τους δεσμούς που ειχε μαζί του αλλα να στραφεί και εναντίον του. Ηξεραν πολύ καλά πως χωρίς ενα τέτοιο δεν μπορούσαν να ελπίζουν σε νίκη γι αυτό και κατέφυγαν στο πιό ποταπά μέσα.
Το τραγικό για το ΕΑΜ, ηταν οτι τον προσφέρε μόνο του το ΕΑΜ αυτόν το θρίαμβο, εκει που υστερούσε, εκεί που δε θα αποτολμούσε ποτέ να συγκριθεί μαζί του : Στο ηθικό επίπεδο, την Ανθρωπιά, τον πατριωτισμό, την ηθική και εθνική προσφορά. Η προσφορά ειναι μια καθαρή προσωπική υπόθεση. Την προσφορά που όλοι την «επικαλέστηκαν» αργότερα χωρίς για πολλούς και υπάρχει στην πραγματικότητα.
Από τη μια οι εκτελέσεις που έγιναν στη διάρκεια της Δεκεμβριανής σύγκρουσης, εις βάρος αντιφρονούντων είτε απ τους οπαδούς και «οπαδούς» μας, τις οποίες δυστυχώς η ηγεσία δεν πρόλαβε, αλλα κυρίως από ξένα κέντρα και εγκληματικά

στοιχεία, που συστηματικά και από πολύ νωρίς οργανωμέναν. Εγκλήματα που εσκεμένα και κατ εντολή οργανωναν με σκοπό και στόχο να δυσφημίσουν το λαϊκό κίνημα. Και απ την άλλη μερία, η αψυχολόγητη, απαράδεκτη και καταδικαστέα απόφαση της ηγεσία να συλλάβει ομήρους κατά την υποχώρηση απ την Αθήνα. Το γεγονότα αυτά οχι μόνο ζημίωσαν αφάνταστα το προοδευτικό κίνημα, αλλα και έδωσαν την αφορμή και τη δυνατότητα στην αμαρτωλή και χρεοκοπημένη «αντίδραση» και τους Νεοαποικιοκράτες δολοφόνους, να στήσουν το σκηνικό της πτωματολογίας.

Η αμαρτωλή και χρεοκοπημένη αντίδραση, με το τόσο βεβαρυμένο μητρώο απ την ανοιχτή συνεργασία της με τους κατακτητές, τις δολοφονίες των αγωνιστών και την αναλγησία της στο δύστυχο και χειμαζόμενο λαό στα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, τώρα από την απροσεξία-δαπάνες του ίδιου του ΕΑΜ, πέτυχε ενα πολυπόθητο επιδιωκόμενο θρίαμβο. Μεγάλο ρόλο στη συκοφαντική δυσφήμιση του ΕΑΜ, έπαιξε η έλλειψη μέσων ενημέρωσης της κοινής γνώμης για το πώς ακριβώς εξελίχθηκαν τα γεγονότα αυτά καθ εαυτά σε αντίθεση με τις τεράστιες δυνατότητες που ειχαν εσωτερικά και παγκόσμια οι κατασκευαστές του όποιου «εγκλήματος» για τα οποία κατηγορούσαν το ΕΑΜ. Ακόμα και το πιό παραμικρό ατόπημα του ΕΑΜ, έπαιρνε τη μορφή χιονοστιβάδας και τις πιό τραγικές διαστάσεις.

Με σατανική επινόησε οργάνωσε και σκηνοθέτησε την πτωματολογία κατά τέτοιο ύπουλο τρόπο και με την περιβόητη έκθεση του κ Σετρίν (που η έκθεση αυτή τον έκανε λόρδο) κατόρθωσαν να σπιλώσουν το Αντιστασιακό-λαϊκό κίνημα και να το ζημιώσουν αφάνταστα οχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και έξω απ την Ελλάδα. Μέσω της πτωματολογίας μια και το ΕΑΜ δεν είχε τα υλικά μέσα, τύπο κλπ, να υπερασπιστεί και να αποδείξει, (αυτήν την δυνατότητα ήθελε ακριβώς να αποκλείσει ο Τσιώρτσιλ, οταν εδωσε την εντολή να κλείσει ο Παπανδρέου τον ΕΑΜικό τύπο), για πιό ειδικό λόγο και από ποιούς ηταν κατασκευασμένο αυτό το ανοσιούργημα, το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων εις βάρος ενος ολόκληρου λαού, αφού δεν μας άφηναν σε χλωρό κλαρί που λέει ο λαός. Μετά την κατασκευή της πρωματολογίας εξαπέλησαν μια τέτοια επιδέξια και επιμελημένη αντιεαμική-κομμουνιστική καμπάνια που κατατρόμαξε τον κόσμο. Η Ελλάδα βουβάθηκε.

Η πτωματολογία την εποχή εκείνη έπαιξε στο πολλαπλάσιο το ρόλο που παίζουν σήμερα τα μέσα ενημέρωσης. Μετέτρεψαν την πραγματικότητα. Αυτά που έπραξαν εις βάρος του λαού και τα εγκλήματα για τα οποία θα λογοδοτούσαν, μέσω της πρωματολογίας τα μετακύλησαν στο ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η μεταστροφή της πραγματικότητας, χωρίς τη δυνατότητα και μέσα να αντικρουστεί ειχε σοβαρή επίδραση οχι μόνο στον κόσμο της αντίδρασης, αλλα και σε μεγάλη μερίδα των οπαδών του ΕΑΜ. Και το ερώτημα που έμπαινε ηταν: γιατί από κατήγοροι βρεθήκαμε κατηγορούμενοι; Γιατί τους επιτρέψαμε με κάποιο μας λάθος ή από απροσεξία να προσβάλουν την ιερή μνήμη των νεκρών μας; Και λέω των νεκρών μας, γιατί πράγματι δικοί μας ηταν οι νεκροί. Νεκροί που τα αγγλικά τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια τους, κανονιοβολούσαν αδιάκριτα επι μέρες το λαό της Αθήνας και του Πειραιά.

Αφου ειχαμε να κάνουμε με γνωστούς αποικιοκράτες και δεδηλωμένους νεοκατακτητές, δεν έπρεπε να προβλέψουμε, πως οι Αγγλοι σαν αποικιοκράτες με ενα τόσο βεβαρυμένο αποικιακό παρελθόν και οι δικοί μας με το στίγμα της

συνεργασίας με τους κατακτητές, τον μαυραγοριτισμό οχι μόνο θα ανέχονταν την Αγγλική ωμή, βάρβαρη και απάνθρωπη ένοπλη επέμβαση, σε μια απελευθερωμένη χώρα απ τις 8/10/1944 και ενα σύμμαχο λαό, αλλα προκειμένου έστω και να μετριάσουν το στιγματισμό και την καταδίκη της ελληνικής και παγκόσμιας κοινής γνώμης, οτι θα έκαναν το ΠΑΝ να την στρέψουν τα όποια εγγλήματα διέπραξαν εναντίον του ΕΑΜ, οτι ηταν ικανοί να προβούν σε παρόμοιες πράξεις, οπως η πτωματολογία και όποια αλλα όργια;
Τα δεδομένα αυτά-πτωματολογία κλπ-δεν ηταν κάτι το απρόσμενο. Ολη η πορεία του αγώνα έδειξε το ποιός ειναι ποιός, και ποιός κάνει τί και γιατί ενεργεί ετσι και οχι αλλοιώς. Αφού το έγκλημα και η μετακύληση του εγκλήματος, ηταν το Α και το Ω, αποτελούσε τη βασική στρατηγική όλων των πολέμιων από την έναρξη του εθνικού απελευθερωτικού αγώνα, αυτά ηταν δεδομένα και σαν δεδομένα αρά και αναμενόμενα. Και αφού ηταν δεδομένα και αναμενόμενα, έπρεπε να ειχαν παρθεί και τα αντίστοιχα μέτρα. Πρώτα να μην γίνουν και αφού έγιναν να μήν έχουν τόση μεγάλη απήχηση στον κόσμο, τοπικά και παγκόσμια.
Ανθρωποι που σκότωναν οι ίδιοι τους αγωνιστές, που τους παρέδιναν από «πατριωτικό» ΜΕΝΟΣ στους κατακτητές, που έκαιγαν τα χωριά και ειχαν θέσει από καιρό σε λειτουργία τον εμφύλιο πόλεμο στον οποίο θα απαναλάμβαναν τα ίδια και χειρότερα θα οροδούσαν μπροστά σε θέματα ηθικής; Ανθρωποι που ειχαν ήδη κόψει και θα έκοβαν εν ψυχρώ κεφάλια και θα τα κρεμούσαν στους φανοστέτες των δρόμων. Που θα τα έβαζαν σε κοινή θεά στις πλατείες των χωριών, τα σκαλοπάτια των Δικαστικών Μεγάρων και τα Μουσεία. Που θα τα συσκέβαζαν σε ειδικά σακκιά και θα τα παρέδιναν στα αστυνομικά τμήματα για να εισπράξουν το αντίτιμο, θα δύσταζαν να ξεθάψουν νεκρούς; Να κάνουν το ενδεδεισμένο Ρετούς, σε τομές και χρώματα με τα κονσερβοκούτια και να φωνάξουν σε συνέχεια τον κόσμο τους, τους φωτογράφους, που έφεραν απ το Λονδίνο να αποθανατίσουν τους κατακρεουργημένους νεκρούς του ΕΛΑΣ. Ανθρωποι που ειχαν φέρει από τη Λόντρα, όλους τους ειδικούς κατά τομείς. Ανθρωποι δεν παρέλειψαν να φέρου και τον Σέρ Σετρίν (σαν εκπρόσωπος «λαού» και συνδικάτων), να επιβεβαιώση του λόγου το αληθές: Θα δύσταζαν οι άνθρωποι αυτοί να βεβαιώσουν, οτι «πράγματι οι νεκροί αυτοί, ειναι νεκροί που συνέλλαβε, βασάνισε και σκότωσε ο ΕΛΑΣ; Αλλωστε και ο τρόπος που ειναι «δολοφονημένοι αυτό αποδεικύει». Ό τρόπος ειναι ο «αδιάψευστος και αναμφισβήτητος μάρτυρας, οτι οι νεκροί αυτοί εχουν κατακρεουργηθεί απ τον ΕΛΑΣ». Μα επιτέλους τόσο τους έλλειψε...
Το Φώς ποτέ δεν ειναι φιλικό και ειδικά αποδεκτό, απ τις εκάστοτε ηγεσίες και τα φαιά φορούντες και κυρίως απ τους νικητές, που θέλουν να διαμορφώσουν τη δική τους υποκειμενική νίκη. Τους δικούς αγωνιστές και ήρωες και να γράψουν και την ιστορία της νίκης στα δικά τους μέτρα. Δεν ειναι φιλικό γιατί φέρνει στο προσκήνιο τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν για να κερδιθεί η νίκη. Το κόστος που χρειάστηκε να πληρώσει η χώρα και ο λαός. Ποιός οφελήθηκε απ αυτόν τον αδερφοκτόνο πόλεμο, και κυρίως γιατί οι νικητές δεν αναζήτησαν και κάποιο αλλο τρόπο να λυθούν οι διαφορές όποιες και ηταν αυτές με ειρηνικό τρόπο. Δεν ειναι φιλικό γιατί φέρνει ολο το παρασκήνιο που προηγήθηκε της νίκης, τον ίδιο τον πόλεμο και θύματα του πολέμου. Ολες τις αναπηρίες και προπαντός τη

θεμελιώδη αδυναμία να πείσει. Και το βασικότερο θα φωτίσει τη σαρκοβόρα συμπεριφορά των νικητών προς τους ιδεολογικούς πολιτικούς αντιπάλους.
Το Φώς, θα αποδείξη πως ολα αυτά και τα αντίποινα που ακολούθησαν ειναι μιά αλλη μορφή αυτοδικίας. Οτι τα αντίποινα και η αυτοδικία αποτελούν ασυγκρίτως μεγαλύτερη αξία, οταν τα επιχειρεί δύναμη κρατική και μάλιστα ανεξέλεκτη και κυρίως ατιμώρητη εξουσία. Η εξουσία που ειναι καθεστώς το προσχεδιασμένο και εν ψυχρώ έγκλημα, ειναι τρόπος που πείθει για το πως λειτουργεί στην πράξη του «ισχυρού» και του νικητή η δύναμη ο οποίος «γράφει» και την ιστορία. Θα επιβεβαιώση το δασμοβίωτο, το ξενοκίνητο, τη συμμετοχή στα όποια εγκλήματα και την δουλοπρέπεια της ελληνικής «ηγεσίας».
Πολλές φορές στο παρελθόν έγινε, μα και γίνεται συζήτηση για την «εθνική συμφιλίωση», για την οποία πολλοί πράγματι αγωνίστηκαν οχι μόνο πολύ αλλα και ειλικρινά, και άλλοι την επικαλέστηκαν και την εκμεταλλεύτηκαν υποκριτικά. Και ο πιό στοιχιωδώς νουνεχής άνθρωπος, αντιλαμβάνεται τα δεινά που έφερε στη χώρα μας ο διχασμός με τις διάφορες μορφές του στις κατά καιρούς ζωηρές πολιτικές αντιπαραθέσεις. Κανένας βέβαια, δεν μπορεί να ισχυρισθεί οτι ειναι αναμάρτητος και αυτό γιατί, για να υπάρξη αντιπαράθεση χρειάζονται τουλάχιστον δυό. Το πρόβλημα ομως ειναι οτι η κατάρα αυτή ταλάνιζε τη χώρα μας ασταμάτητα απ το πάλαι ποτέ και το 1821 μέχρι σήμερα. Ακόμα ομως και σήμερα, υπάρχουν ορισμένοι που δυσκολεύονται ή αρνούνται να συνειδητοποιήσουν οτι η «συμφιλίωση» και σε συνέχεια η εθνική ενότητα και ομοψυχία, εχει προαπαιτούμενο τον αμοιβαίο σεβασμό στα ιστορικά πρόσωπα που πρωτοστάτησαν οχι μόνο απ τη μιά, αλλα και απ την αλλη πλευρά. Και το βασικότερο οτι η προσπάθεια για συμφιλίωση προέρχεται πάντα και πρέπει να προέρχεται απ τον νικητή.
Οσο ειλικρινής, όσο φορτική και τεκμεριωμένα και αν ειναι τα επιχειρήματα των νικημένων, θα παραμείνουν φωνή βοώντος εν τη ερήμω, αν ο νικήτης δεν διακατέχεται απ αυτές τις αντιλήψεις, που ειναι το Α και το Ω, για να επέλθει η εθνική συμφιλίωση. Χωρίς την αποδοχή και τη συμμετοχή στον διάλογο κάθε προσπάθεια θα πέσει στο κενό.
Αν δεν δεχθεί ο νικητής οτι ειναι καιρός οχι μόνο να καταγραφούν τα ιστορικά γεγονότα οπως πραγματικά έγιναν, αλλά και να γίνει η ιστορία της Ελλάδας ιστορία όλων των Ελλήνων και οτι τα θύματα του μεγάλου αγώνα, που ηταν ΠΑΝΕΘΝΙΚΟΣ, δεν διαχωρίζονται σε δικούς μας και τους αλλους. Ολοι οσοι πέσανε στον ιερό αυτό αγώνα, έκτος από τους συνεργάτες και της όποιας μορφής καταδότες και χαφιές ηταν και παραμένουν παιδιά της ΕΛΛΑΔΑΣ.
Βέβαια στο διχασμό και στον πόλεμο διακρατικό ή εμφύλιο οδηγούν τις ηγεσίες τα συμφέροντα: Τα ταξικά και τα ατομικά και οταν μάλιστα η εκάστοτε άρχουσα τάξη, δεν εχει τη δύναμη να πείσει ή να τισαθεύσει το λαό και τα ταξικά συμφέροντα συμπλέκοντα με αυτά των ξένων, απ τους οποίους θα υποχρεωθεί να ζητήσει τη συμπαράσταση , οπως συνέβει μετά την απελευθέρωση στη χώρα μας. Τότε ο διχασμός γίνεται ακόμα πιό βαθής. Στηριγμένοι στους ξένους για τη νίκη, επικρατούν οι κάθε είδους φαύλοι και τη νίκη τελικά να την καρπούνται οι ξένοι. Ετσι η εξουσία καταλήγει πιά να ειναι επιβράευση του δόλου, της διαφθοράς του ατομικού και του εθνικού εγκλήματος ακόμη.

Ανθρωποι αδίσταχτοι και δολοπλόκοι, θυσίασαν ολους τους ηθικούς κανόνες στο βωμό της μελλοντικής καταξίωσης. Και επειδή οι ξένοι και οι φαύλοι ούτε σκέπτονται, ούτε πονάνε χώρα και λαό ηταν αδύσταχτοι. Εκείνοι που γίνονται ακόμα πιό επικίνδυνοι και αδύσταχτοι ειναι οι συνεργάτες των όποιων εχθρών του λαού και της πατρίδας, οταν κινδυνεύει η επικείμενη εξουσία, που θα τους στεγάσει κάτω από τις φτερούγες και θα τους απαλλάξει απ τα όποια εγκλήματα διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Ενώ αν επικρατήσει η δημοκρατία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν. Αυτή η ισχυρότατη μερίδα της εθνοπροδοσίας τα (Τάγματα Ασφαλείας κλπ εθνοϊσμοί), μετά τη διάπραξη και των οσων αλλων εγκλημάτων χρειάστηκαν για να ηττηθεί το ΕΑΜ, κατέλαβαν σαν έμπιστοι τις θέσεις κλειδιά στο κρατικό και παρακρατικό μηχανισμό, έγιναν ηγεσία του στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου για να εξελιχθεί και σε «ηγέτιδα τάξη» κοινωνικά την εποχή της χουντικής επταετίας.
Στην μεταπολεμική περίοδο η άρχουσα τάξη έδειξε τον πραγματικό της εαυτό. Αντί να αρπάξει την μοναδική ευκαιρία που της παρουσιάστηκε ύστερα απ το 21, να συμπαραταχθεί με το λαό και να απαλλαγεί απ την ξένη εξάρτηση η ίδια και η χώρα, προτίμησε για άλλη μια φορά τους ξένους απ το λαό. Επέρριψε το λαό που θα την στήριζε για τον απογαλακτισμό της απ την ξένη εξάρτηση. Κολλημένη σαν στρύδι στο σώμα των δυνατών ξένων αποδείχθηκε, οτι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να κρίνει και να αποφασίζει ακόμα και για τα δικά της ταξικά συμφέροντα.
Για ενα λαό όπως ο δικός μας, που ταλαιπωρήθηκε και δοκιμάστηκε από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μια υπόμνηση για τα δεινά του όποιου διχασμού και της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης. Οι αναμνήσεις της γενιάς που φεύγει, αφού έζησε τον τελευταίο εμφύλιο, θα ειναι αναγκαστικά μεροληπτικές και θα σβήσουν σε λίγο. Τα λογια ομως του Θουκυδίδη, που έρχονται απ το βάθος 24 αιώνων, σχετικά με τους πολέμους και κυρίως τους εμφυλίους, πρέπει οχι μόνο να μείνουν αλλά και να αποτελέσουν τον μελλοντικό μπούσουλα των Ελλήνων. ο Θουκυδίδης λέει : «... Οσοι δε βουλησονται των τε γενομενων το σαφες σκοπειν και των μελλοντων ποτε αυθις κατα το ανθρωπειον τοιουτων και παραπλησιων εσεσθαι ωφελιμα κρινειν αυτα αρκουντως εξει». Ας τον διαβάσουν οι σημερινές και οι επερχόμενες γενιές, Ίσως τα μαθήματα που προσφέρουν να ειναι αποτελεσματικότερα. Και κυρίως να μην φοβηθούν οπως φοβούνται οι νικητές του μετακατοχικού εμφυλιου να μήν αποκαληφθούν οι φυλακισμένες μνήμες.
Ειναι αλήθεια οτι για μεγάλο χρονικό διάστημα, δεν υπήρξε άλλη ιστορική εκδοχή για τον Β! παγκόσμιο πόλεμο, Αλβανικό πόλεμο, την Εθνική Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο, εκτός από την επίσημη κυβερνητική. Δεν εκφράστηκε κανένα ενδιαφέρον απ την επίσημη πλευρά και τους μεταπολεμικούς ιστορικούς, λογοτέχνες, ποητές και καλλιτέχνες του εκάστοτε κατεστημένου, παρά τις τεράστιες προσπάθειες από τη δική μας πλευρά να αναζητηθούν οι λόγοι, γιατί οδηγηθήκαμε με τον τρόπο που οδηγηθήκαμε στον Αλβανικό πόλεμο, τη συμμετοχή μας στο Β! παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των νικητών συμμάχων και πιό ηταν το αποτέλεσμα της συμμετοχής μας. Και κυρίως για ποιόν ακριβώς λόγο οδηγηθήκαμε σαν παρατάξεις και λαός να μην έχουμε ενιαία Εθνική Αντίσταση, για ποιούς ακριβώς λόγους έγινε ο Δεκέμβρης και κυρίως γιατί

οδηγήθηκε σαν λαός και χώρα στον εμφύλιο πόλεμο και πώς η κάθε πλευρά διαχειρίστηκε τα εθνικά, πολιτικά και κοινωνικά θέματα της προκατοχικής, κατοχικής και μετακατοχικής περιόδου. Μα και το πώς βρήκαμε τον «τρόπο», να μην λοδοτήσει σχεδόν κανένας απ την αντίπερα όχθη.
Η διεξαγωγή μιας τέτοια συζητήσης, θα ειναι και σημαντική και αποτελεσματική για την κοινωνία μας. Οι κοινωνίες πρέπει να μιλούν για τις πληγές τους, ωστε να τις υπουλώνουν και ειδικά τώρα που ανακαλύφθηκε και η πλαστική. Ακόμα και αν προκαλούν αποστροφή ή και πόνο ετσι ωστε, να μην ξανά κλείσουμε τα μάτια, να μην τα κουκουλώνουμε.. Αυτός ειναι ο μόνος τρόπος να πετύχουμε κάθαρση, αλλα και τη γνώση για το πως έγιναν. Η οποία γνώση όποια και αν ειναι θετική και αρνητική, να περάσει σαν ιστορικες μνήμες στις επόμενες γενιές. Το κεφάλαιο Βασιλο-μεταξική δικτατορία, Β! παγκόσμιος πόλεμος, κατοχή, δοσίλογοι, εμφύλιος και χούντα θα κλείσει στην Ελλάδα μόνο, αν συζητηθεί ανοιχτά και ελεύθερα μπροστά στο λαό.
Τα τελευταία χρόνια, ευτυχώς η εκδοτική κίνηση γύρω από τα αυτά τα θέματα πυκνώνει, φέρνοντας στο προσκήνιο τον λόγο και τις μνήμες των ίδιων των πρωταγωνιστών της ιστορίας. Χρονικά, ματυρίες, βιογραφίες, απομνημονεύματα, ημερολόγια και συνεντεύξεις, συνθέτουν μια πολύπρευρη παραγωγή «αφηγήσεων ζωής», που δηλώνουν οτι «το δικαίωμα στην αυτοβιογραφία» αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της ατομικής και συλλογικής μνήμης, αλλα και της σύγχρονης έρευνας, αφού, ολο και περισσότερο, οι μελετητές επικεντρώνουν το ενδιαφέρον τους στην ιστορία σαν βιωμένη ιστορία. Δεδομένης λοιπόν, της σημασίας που εχει η αφήγηση και κυρίως η κρίση σε «πρώτο πρόσωπο» με όλες και τις όποιες παραλαγές. Και όπως τότε ηταν ανάγκη, ζωή και τιμή να πολεμήσουν τον σκλαβωμό και τον αφανισμό, οσο το δυνατόν περισσότεροι Ελληνες, ειναι συνέχεια της ίδιας ανάγκης, ζωή και τιμή μας να μιλήσουμε οσο το δυνατόν περισσόρεροι μάρτυρες στην υπόθεση του ελληνικού λαού, με το διπλό βάρος της δοκιμασίας και της ομολογίας που διατηρεί η λέξη αυτή.
Θεωρώντας λοιπόν, οτι και οι καταθέσεις των κοινών ανθρώπων, θα έχουν κάποτε τη θέση στην ιστορική έρευνα, υπάρχει ανάγκη να βάλει με το δικό του τρόπο ο καθένας, τα όποια βιώματα εχει συνδέοντας το ιδιωτικό με το δημόσιο λόγο, το παρελθόν με το παρόν, την πράξη με το λόγο, καθώς και την πολιτική διάσταση των δεδομένων.
Οπως γράφω και σε αλλο σημείο, γεννήθηκα στη Βέροια, στις 23 Ιουνίου του 1923 στη σημερινή οδός Βερμίου 22. Οι δυο αξιοθαύμαστοι γονείς μου Γεώργιος και Μαρία το γένος παλικάρια και τα τρία εν ζωή μεγαλύτερα αδέρφια απ τα οκτώ που απέκτησαν, ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές. Πατέρας και ενα απ τα αδέρφια μου με τα (γιδοπρόβατα) και τα άλλα δύο με τις μεταφορές (καραβάνια-κυρατζίδες). Εμένα αφού δεν υπήρχε θέση στην κτηνοτροφία και το καραβάνι και με την προοπτική της αστικοποίησης της ζωής με στείλανε να μάθω την τέχνη του τσαγκάρη. Ο Χίτλερ χρειάζονταν κατσικίσια δέρματα, προκειμένου να ποδέσει το σώμα των αξιωματικών με αξιοπρεπή μπότες. Το μεταξικό καθεστώς για να εξασφαλίσει τα κατσικίσια δέρματα στο Χίτλερ, χαρακτήρισε τα γίδια καταστροφείς του δάσους-ειναι-και υποχρέωσε τους κατόχους να τα πουλήσουμε σφάζοντάς τα. Λόγο της μεγάλης προσφοράς, οι τιμές του κατσικίσου κρέατος ηταν μηδαμινή. Με τον τρόπο αυτό η οικογένειά μας έχασε

ενα τεράστιο περιουσιακό στοιχείο. Τα αδέρφια μου ειχαν δημιουργήσει δικές τους οικογένειες.
Με την κήρυξη του πολέμου απ την Ιταλία στις 28 Οκτώμβρη του 1940, και τα τρία αδέρφια μου επιστρατεύτηκαν και την επόμενη 29/10/40 επιτάχθηκαν και ολα τα άλογα και μουλάρια, που ειχε ο Πατέρας μου. Το ίδιο έγινε και με τα ζώα που ειχαν τα αδέρφια μου. Μας έμεινε μόνο ένα που ηταν κουτσό. Με αυτό το ζώο έπρεπε να ζήσουμε όλοι όσοι μείναμε πίσω. Οι γονείς μου, εγώ, οι τρείς γυναίκες των επιστρατευμένων και τα εννέα την εποχή εκείνη παιδιά τους. Ομως στη δευτερή επίταξη μα το πήραν και αυτό.
Από μικρό παιδί με δίδαξαν οι γονείς μου, οι οποίοι δεν ηταν πολύ πλούσιοι λόγω διαφόρων συγκυρίων...με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις, αλλά με ηθικό υπόβαθρο και ανθρωπιά μας έμαθαν: να σεβόμαστε τον εαυτό μας και τους συνανθρώπους μας. Αυτή την ηθική επιταγή τους την έκαναν βίωμα και τρόπο ζωής. Δεν την παραβίασα ποτέ και παντότε θα τους θυμάμαι και θα τους ευγνωμονώ, οχι μόνο που με έφεραν στο κόσμο, αλλά και για τα εφόδια που μου έδωσαν. Αυτοί μας έμαθαν εμένα και αλλά τρία μου αδέρφια, οτι η διεκδίκηση της ατομικής ελευθερίας για να ειναι πραγματική ελευθερία, πρέπει να ειναι θεμελιωδώς συλλογική. Ο Πατέρας μου πέθανε πριν από την απελευθέρωση στις 16 του Σεπτέμβρη του 1944 (η Βέροια απελευθερώθηκε στις 27 του Οκτώμρη το 44) και δεν έζησε το δράμα που έζησε η Μητέρα μου... τη σύλληψη πρώτα του μεγάλου αδερφού μου Αντώνη, την καθημερινή κλούβα, τα δεκαέξι χρόνια που έμεινα εγώ στη φυλακή και καθημερινές απειλές, οτι θα με ξαναστείλουν στη φυλακή.Τότε που κάθε αποφυλακισθείς για την εξουσία θεωρούνταν ξένος στον τόπο του και στο σπίτι του ακόμα. Πέθανε στις 19 Σεπτεμβρίο του 1965, και δεν έζησε τα τρία δύσκολα χρόνια 1967-1970 της εξορίας των δυό της παιδιών και τους τετράχρονους μετά την απολυσή μου κατατρεγμούς. Αυτά τα έζησε η συζυγός μου και η δεκά (13) τριάμηνη κορούλα μας.
Αλλωστε, αυτή η διάπλαση του χαρακτήρα με οδήγησε στις τάξεις του προοδευτικού κινήματος. Εκεί μέσα ζυμώθηκα με τον υπέροχο κόσμο της Αριστεράς και ολοκλήρωσα την πίστη μου και το χρέος που εχω να προσφέρω ό,τι μου ειναι μπορετό στο κοινωνικό σύνολο. Γι αυτό και δεν μετακινήθηκα απ το χώρο της Αριστεράς, στον οποίο οχι μόνο βάθαινα αυτά τα πατρογονικά κοινωνικά διδάγματα, αλλα απόκτησα και πρόσθετα σε αρμονία με τα πατρογονικά γιατί, παρ ολα όσα μεσσολάβησαν, η ένταξή μου σε αυτόν το χώρο έδωσε αλλο περιεχόμενο στη ζωή μου. Παραμένω πιστός στο όραμα και τα ιδανικά για ενα Σοσιαλισμό κοινωνικά αυτοδιαχειριζόμενο, με Ανθρώπινο πρόσωπο. Μια αυτοδιαχειριζόμενη Δημοκρατία. Μια Δημοκρατία με Ανθρώπινο πρόσωπο. Γιατί ας μή γελιόμαστε η αστική δημακρατία δεν ειναι παρά μια επίφαση δημοκρατίας.
Η αστική δημοκρατία στην ουσία ειναι μια πρόταση που αφορά τον τρόπο λήψης αποφάσεων (κάτι που σπάνια εφαρμόζεται), η οποία πρόταση εχει ελάχιστη σχέση με τις εκλογές που ειναι και το βασικό της γνώρισμα και κυρίως με τις προεκλογικές υποσχέσεις. Την μόνη παραχώρηση που κάνει προς τους εκλογείς η αστική δημοκρατία, ειναι η δέσμευση που αναλαμβάνει απέναντί τους, οτι οι πολιτικές αποφάσεις να μήν παίρνονται παρά μόνο ύστερα από διαβούλευση με τους κυβερνωμένους. Διαβούλευση που διεξάγεται κατά τη διάρκεια της

προεκλογικής περιόδου και μόνο με τους κηβερνωμένους, την οποία άποψη βιαβαιωνει οτι θα πάρει σοβαρά υπόψη. Η προϋπόθεση για να υπάρχει η δυνατότητα αυτής της διαδικασίας ειναι οι κυβερνώμενοι να τηρούνται ικανοποιητικά ενήμεροι για τα προβλήματα που υπάρχουν και που στο μεταξύ κάθε φορά θα προκύπτουν. Αλλο ενα δεδομένο ειναι το γεγονός οτι αυτοί που αποφασίζουν διαβεβαίωνουν οτι εχουν την ικανότητα και τη θέληση οχι μόνο να ακούσουν, αλλα και να καταλαβαίνουν τους κυβερνώμενους και να παίρνουν σοβαρά υπόψη τους τα αιτήματα οχι μόνο των ψηφοφόρων τους αλλα και τα γενικότερα, που αφορούν το λαό και τηχώρα.
Ενα οραμά ανθρώπινης ζωής, ιδανικά αγάπης, ζωής και πολιτισμού που ενστερνιστήκα στα χρόνια της χρυσής νιότης μου-μας και από τότε ριζώθηκε βαθιά μέσα μου. Με αυτό το όραμα συνδεδεμένο με τα ιδανικά ζωής και του πολιτισμού, ηταν που ομόρφυνε τη ζωή μου, τα έζησα με τον κόσμο της Αριστεράς. Σ αυτόν τον κόσμο ανήκω και σ αυτόν παραμένω πιστός.
Και κάτι ακόμη, που για μένα εχει ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα. Οταν, μέσα στον ίδιο μας χώρο, ήρθαν τα δίσεκτα και πέτρινα χρόνια και ζήσαμε πολλές δυσκολίες και γίναμε μάρτυρες απαράδεκτων ενος πολιτικού κατεστημένου, που αδίκησε και σπίλωσε, έντιμους και αξιοθαύμαστους αγωνιστές, διατήρησα την ανεξαρτησία της γνώμης μου και δεν σιώπησα. Ξεκαθάρισα από πολύ νωρίς, οτι για παρόμοιες αρνητικές εκδηλώσεις δεν έφτεγε η Αριστερά ούτε η Σοσιαλιστική ιδεολογία, αλλά ανθρωποι συγκεκριμένοι, ιδιοτελείς και ανίκανοι που την καπιλεύτηκαν. Διατήρησα σταθερά την ατομική μου γνώμη και την κριτική μου σκέψη για το τί σημαίνει Αριστερά και δεν αποδέχθηκα αβασάνιστα, ενέργειες, πράξεις η παραλείψεις που δεν με εκφράζανε.
Η σχέση μου με την Αντίσταση και το ΚΚΕ ηταν μονόδρομη, ηταν σχέση μακρόχρονου αγώνα και προσφοράς. Η σχέση αυτή δεν περιείχε στοιχεία προσωπικής πολιτικής και αντιπαροχών. Προτίμησα τους δύσκολους και μοναχικούς δρόμους (οχι βέβαια αυτούς που οδηγούν στην απομόνωση) και αυτό γιατί ενα απ τα απόλυτα πιστεύω μου ειναι, οτι οι εξουσίες και οι ιεραρχίες έρχονται και παρέρχονται και εκείνο που μένει πέρα και πίσω απ τον καθένα και θα πρέπει να μας κατευθύνει ειναι οι ανθρώπινες αξίες. Στόχος και προοπτική όλων των αγώνων ηταν και παραμένει, η δημιουργία μιας Σοσιαλιστικής κοινωνίας στην οποία να γενιούνται και να πεθαίνουν άνθρωποι με ελεύθερη σκέψη, κρίση και άποψη και όχι μια κοινωνία με ανθρώπους υποταγμένους στην αδηφάγη βούληση και εκμετάλλευση των ισχυρών. Μια κοινωνία με ανθρώπινο πρόσωπο και ανθρώπινες αξίες. Αυτές θέλω, προσπαθώ και θα προσπαθήσω να υπηρετώ μέχρι το τέλος της ζωής μου.
Βεβαια, η ήττα του Λαϊκού κινήματος άφησε και σε μένα, οπως και σε όλους τους αγωνιστές της Αντίστασης, ενα βαθύ, εκτεταμένο και αγιάτρευτο τραύμα. Ο χρόνος απάλυνε τον πόνο, αλλα δεν τον γιάτρεψε. Και δεν τον γιάτρεψε γιατί οι νικητές, χωρίς συμμετοχή στη νίκη, εμας τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους, δεν μας είδαν σαν τους ανθρώπους που συμβάλαμε σε αυτήν τη νίκη, πολύ περισσότερο δεν μας είδα σαν ανθρώπινες υπάρξεις. Δεν μας μεταχειρίστηκαν με κάποια, εστω λίγη, ελάχιστη ανθρωπιά. Αν θελήσει κάποιος να συνοψίσει τη ζωή των φυλακισμένων ιδεολογικών αντιπάλων θα έλεγε οτι το μόνο που θύμιζε τη ζωή ηταν η ΑΝΑΠΝΟΗ. Ολα τα αλλα τα ειχαν ΠΑΡΕΙ. Δεν λέω πολιτικοί τους

αντίπαλοι ήμασταν. Και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι, δεν περιμέναμε να μας περιβάλουν με στοργή και αγάπη. Πως να δικαιολογήσει όμως κανείς αυτήν τη βαβραρότητα, την ωμή, σκληρη και αδικαιολόγητη πρέσα. Αυτήν την καθημερινή ταπείνωση και τον εξευτελισμό της ίδιας της ζωής, που προσπαθούσαν να επιβεβαιώσουν στο προσωπό μας. Πως να δικαιολογήσει αυτά τα ανεξίτηλα σημάδια στο κορμή και την ψυχή. Πως να εξηγήσει την πλήρη αδιαφορία για τον ύστερα, από 5-10 ή και 15 χρόνια αποφυλακισθέντα και κυρίως πως να δικαιολογήσει κανείς την απάνθρωπη συμπεριφορά στις απορφανισμένες οικογένειες που αφίσαμε πίσω.

Ο «πανδαμάτωρ» χρόνος, δε θα σβήσει ποτέ απ τη θύμηση τις απανωτές σκληρές και απάνθρωπες δοκιμασίες που πέρασα κι εγω μαζί με όλους τους συναγωνιστές μου της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης, για το μεγάλο και ασυγχώρητο «έγκλημα» που ειχαμε διαπράξει: ηταν που ανταποκριθούμε στο πανεθνικό προσκλητήριο του ΕΑΜ και ενταχθήκαμε εθελοντές στον αγώνα για την απέλευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας μας. Δυό ηταν τα βασικό μας σύνθημα : α) Κανένας Γερμανός, Ιταλός και Βούλγαρος στρτιώτης, δεν θα κοιμάτε ήσυχος στο σπίτι, τον στρατώνα και τη σκοπιά και β) επειδή οι σφαίρες ηταν δισέβρητες κάθε σφαίρα και εχθρικό κουφάρι. Και οτι η Αντίσταση ηταν ενα Λουλούδι, Ανοιξης και Ελπίδας, γιατί τέτοια ηταν η Αντίσταση στη βαρυχειμωνιά της ξενικής κατοχής.

Αναλογίζομαι πόσο διαφορετική θα θα ηταν η πατρίδα μας, πόσο καλύτερα θα ζούσε και θα ευημερούσε στο σύνολό του ο λαός μας, αν οι μεγάλοι σύμμαχοί μας-απο Δύση και Ανατολή-δεν μας «αγαπόυσαν» τόσο παράφορα και δεν αυτοανακήρυσσονταν προστάτες μας, αν μας άφηναν μόνους να διαφεντέψουμε τα του οίκου μας. Μόνοι μας μακριά από επιρροές και υποδείξεις των ξένων. Θα νοικοκυρεύαμε πολύ καλύτερα την Ελλάδα μας, που ειναι και το μεγάλο μας σπιτικό.

Στα μέσα του Φλεβάρη του 1942 οργανώθηκα στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ. Το σύνθημα του ΕΑΜ-Νέων ηταν Ενα και ο χαρακτήρα του μαζικός «ο φασισμός δεν θα περάσει» και σε συνέχεια το Φλεβάρη του 1943 πέρασα στην ΕΠΟΝ. Με την ίδρυση της ΕΠΟΝ Ενας Νέος Ζωογόνος Ανεμος έπνεε απ άκρου σ άκρου στην Ελλάδα. Ο ουρανός για μια περίπου βδομάδα παρέμεινε καταγάλανος πάνω από τη Βέροια. Ηταν οι αλκυονίδες μέρες. Κάθε μέρα ο ήλιος έδυε πιο αργά και κάθε πρωϊ μας χάριζε την εξαίσια ομορφιά του. οι δρόμοι γέμισαν με Νιάτα και Ζωή. Το αγωνιστικό περιεχόμενο της ΕΠΟΝ περικλείονταν στο σύνθημα : Λευτεριά, Ζωή και Φώς, Μόρφωση, Πολιτισμός. Και τον Μάρτη του 1944 εντάχθηκα στον ΕΛΑΣ. Σαν σύνδεσμος δεν πηρα μέρος σε μάχες. Συμμετείχα όμως χωρίς να ειμαι σε θέση μάχης στην προσπάθεια να μεταφέρω διαταγές η να συνδέσω εν ώρα μάχης κάποιες απ τις ομάδες που ειχε ξεκοπεί απ τη μονάδα τους.

Η γενιά μας και ειδικά η γενιά της ΕΠΟΝ, με τη ζωή και τους αγώνες άφησε πίσω της μια φωτεινή γραμμή. Μια γραμμή που σηματοδότησε το περασμά της με το ηθος, το θάρρος, την πάλη, με την πέννα και το όπλο και κυρίως των ιδεολογικών συγκρούσεων, με κύριο μέλημα να ανοίξει ο δρόμος της παιδείας των πολιτών και παιδαγωγικός χαρακτήρας του κράτους, ετσι ώστε να ξεφύγουμε απ την καθιερωμένη και αποστεωμένη αντίληψη, οτι ο λαός πρέπει πάντοτε να

παραμένει ανήλικος και συνεπώς, ψίχουλο το ψίχουλο, πρέπει να του προσφέρεται το ψωμί της Επιστήμης, της Κουλτούρας και της Ελευθερίας.
Ολόκληρη η περίοδο της Κατοχής και της Αντίστασης επέδρασε βαθύτατα στον χαρακτήρα μου, στη σταδιοδρομία μου και στη σκέψη μου γενικά. Και ειδικότερα η δράση μου στην ΕΠΟΝ, άφησε πολύ βαθιά τα ίχνη στη συγκρότηση του Ειναι και τη σκέψη μου. Και οχι μόνο στο διανοητικό, αλλα και στο συναισθηματικό επίπεδο. Ειμαι βαθύτατα συνδεδεμένος συναισθηματικά με την περίοδο αυτή. Το ίδιο και με τους Ανθρώπους που αγωνίστηκα μαζί τους σε αυτήν την περίοδο την τόσο κρίσιμη και τόσο επικίνδυνη για τη πατρίδα και τη ζωή μας. Την εποχή που τα παίζαμε ολα κάθε λεπτό και αυτό ακόμα το κεφάλι...Και επέδρασε βαθύτατα στο Ειναι μου αυτή η περίοδο, γιατί έκτος απ την αγωνιστική πλευρά η περίοδος αυτή αποτελεί τη σύγχρονη πνευματική κληρονομιά για τους ιστορικούς και τις γενιές που έρχονται...
Η τετράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητα τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική, πολιτιστική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει ομως αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε οχι να καταγραφούν οπως ακριβώς έγιναν και οχι οπως μας αρέσει. Και το λέω αυτό γιατί οι εξουσίες πάντα εύρισκαν και βρίσκουν «επιστήμονες» και «ιστορικούς» να γνωμοδοτήσουν και να πλαστογραφίσουν γεγονότα και την ιστορία και οι τα Φαιά φορούντες να τις ευλογίσουν. Η ιστορία, όμως, δεν ανέχεται ψευδεπίγραφα ούτε απάλειψη η μετακύλησει ευθυνών-όπου και οταν υπάρχουν. Η φατριαστική ή η στρατευμένη ιστορία- έλεγε ο αξέχαστος Ηλίας Ηλιού-ειναι παραποίηση της ιστορίας. Και ισχύει γι αυτήν ο αφορισμός του Ταλλεϋράνδου :«Τίποτε δεν φιάχνεται τόσο εύκολα, όσο τα γεγονότα».
Με αυτές τις ιδέες, αρχές για πανανθρώπινες αξίες: ελευθερίας ,ισότητας, Ισηγορίας-δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης στα θεμελιώδη δικαιώματα της εργασίας, της γνώσης, της συμμετοχής και της διαφορετικότητας, μπολιάστηκα από τότε που τις πρωτογνώρισα-οργανώθηκα και αγωνίστηκα με τις μικρές και λίγες δυνάμεις, να γίνουν τρόπος και στάση ζωής. Με αυτές πορεύομε μισό και πλέον αιώνα. Και θα συνεχίσω και στο υπόλοιπο του βίου μου να πιστεύω, πως ούτε ηταν, ούτε ειναι λάθος ο δρόμος που διάλεξα.
Και θα πορεύομαι σ αυτόν το δρόμο μέχρι το τέρμα του βίου μου, γιατί στη χώρα μας όπως γράφει στο γνωστό ποίημά του :«Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου», ο εθνικός μας βάρδος Κωστής Παλαμά αναφερόμενος στην καταστροφή της πόλης και έμμεσα στην ήττα του 1897, για να δώσει κουράγιο στο εθνος των Ελλήνων να μή λιγήσει, μα και να προετοιμαστεί για νίκες έλεγε στο συγκεκριμένο ποίημα «Και μη έχοντας πιό κάτου άλλο σκαλί να κατρακυλίσει πιό βαθιά/ στου κακού τη σκάλα, για τ' ανέβασμα ξανά που σε καλεί / θα αιστανθής να σου φυτρώνουν, ώ χαρά! / τα φτερά / τα φτερά τα πρωτινά σου τα μεγάλα»!
Για άλλη μια φορά η χώρα στη διάρκεια της καταχής διέτρεξε τον κίνδυνο να «κατρακυλίσει βαθιά στου κακού τη σκάλα», να γίνει ενδοχώρα του Γ! Ράϊχ.Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας ειχε μοιραστεί σε τρείς ζώνες τη Γερμανική, την Ιταλική και τη Βουλγαρική.Τα πάντα ειχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα. Στηρίγματα που

οχι μόνο βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο των κατακτητών, αλλα σαν κήρυκες της υποταγής πλειδοτούσαν κιόλας. Ηταν αυτοί που θεωρούσαν την κατοχική κατάστηση δεδομένη για τη χώρα. Ηταν οι ηττοπαθείς, οι μαυραγορίτες και οι τυχάρπαστοι, που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία, οι οικιοτήδες, αυτοί που της γύρισαν την πλάτη. Αυτοί που την εγκαλούσαν και αυτοί που την πολέμησαν.
Ο,τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατόν είκοση χρόνια της «ελεύθερης» ζωής του, σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Οι Γερμανικές στρατιωτικές μονάδες, με το χαρτονόμισμα που τύπωναν στα κινητά τυπογραφεία, που τα έσερναν σε κάθε μετακίνηση μαζί με τα μαγειρεία, απογύμνωναν τη χώρα και αποστράγγιζαν τη μισοπεθαμένη οικονομία της χώρας. Και ήρθε η Πείνα! Η πείνα!! Αυτή η φοβερή, ύπουλη και απολέμητη αρρώστεια. Η Πείνα με το δερπάνι του χάρου απλωνόταν ολοένα στις πόλεις, την Ελλάδα. Μια ατελείωτη νύχτα και ενα μαύρο πέπλο θανάτου απλώνονταν απ άκρου σε άκρου πάνω απ την Ελλάδα, στη πυκνότητα του οποίου που συνέβαλλαν και οι ελληνες πεμτοφαλλαγγίτες και μή συνεργάτες.
Παντού οι Ελληνες, σε πολύ διαφορετικές καταστάσεις, αναρωτιόνταν: Που βρισκόμαστε; Το ερώτημα δεν αφορούσε τη γεωγραφία αλλα την ιστορία. Τι ζούμε; Πού μας οδηγούν; Τι εχουμε χάσει; Πως θα συνεχίσουμε να ζούμε χωρίς ενα συγκεκριμένο ή εστω πιθανό όραμα για το μέλλον ; Γιατί εχουμε χάσει κάθε προοπτική που υπερβαίνει τη διάρκεια μιας ανθρώπινης ζωής; Στην αγωνία που βρέθηκε ο λαός οι «ειδικοί» ψιθύριζαν με νόημα: Πουθενά. Η εξουσία ειχε περάσει στα χέρια μιας κλίκας ανελέητων συνωμοτών διαποτισμένοι από φανατισμό, άγνοια και υποκρισία.
Αυτή η κατοχική νύχτα έπρεπε να τελειώσει. Επρεπε να ξανά χαράξει η μέρα για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει αυτό, να ανατείλει η ήλιος πάνω απ την Ελλάδα ηταν ο αγώνας. Μόνο με αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα, που καλούσε το ΕΑΜ θα ένιωθε η Ελλάδα να της «φυτρώνουν ώ χαρά τα φτερά, τα φτερά της τα πρωτινά της τα μέγάλα». Ηταν η στιγμή που ο κάθε Ελληνας έπρεπε, και ας ηταν υπο τριπλή κατοχή και άοπλος, να πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο οχι. Να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, σε έναν ανειρήνευτο αγώνα. Σε εναν αγώνα ζωής και θανάτου. Σε αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα καλούσε το λαό το ΕΑΜ, που στόχο ειχε τη δημιουργία ενός πλατιού εθνικού συνασπισμού πάλης για την επιβίωση του λαού, την απελευθέρωση της χώρας και την κατοχύρωση για πρώτη φορά μετά το 21 την εθνική ανεξαρτησία και τη λαϊκή κυριαρχία.
Ναι τα φτερά της τα μεγάλα, που θα τη βοηθούσαν οχι μόνο την απελευθέρωση της χώρας αλλά και το χτίσιμο μιάς νέας Ελλάδας. Μια Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες. Η Νέα Ελλάδα έπρεπε να χτιστεί πάνω στα ερείπια του αποδομημένου κράτους, με βασικό άξονα-αίτημα να ειναι η δικαιότερη κοινωνία, η σύνδεση της Δημοκρατίας με την Κοινωνική Δικαιοσύνη. Να γίνει επιτέλους ύστερα από 120 χρόνια Εθνικά Ανεξάρτητη χώρα ουσία και περιεχόμενο και να πάρει τη θέση που της αξίζει, στην παγκόσμια κοινωνικό-οικονομική και πολιτικό-ιστορική της θέση μέσα στην κοινωνία των ανθρώπων.
Εκείνο που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, ειναι το γεγονός οτι η «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, αποτέλεσε για την Ελλάδα και το λαό μας ένα απ τους μεγαλύτερους εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε ποτέ απ το 21 και μετά. Και τον

διέτρεξε αυτόν τον θανάσιμο κίνδυνο α) :Λόγω της φύσης του κατακτητή και των ντόπιων ομοϊδεατών συνεργατών τους. Οι δυνάμεις που κυβερνούσαν τον Ναζισμό εμφορούνταν απ τις πιό εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες, απ τις πιό βάρβαρες μέθοδες βίας. Οι φυλιτικές θεωρίες, ό άκρατος Γερμανικός σοβενισμός, η ευγονεία, η μή αναγνώριση σε ολόκληρους λαού το δικαίωμα στη βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεγραμένο το σχέδιο εξόντωσης, όλων των μή αρίων φυλών του πλανήτη. Το μεσαιωνικό πνεύμα και η διαστροφή ειναι μερικά απ τα στοιχεία που συνθέτουν τη φυσιογνωμία των κατακτητών. Η «νέα τάξη», δεν ηταν τίποτε άλλο απ αυτό που έγινε : Το σύστημα των μέτρων που εφαρμόστηκαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί. Που ζήσαμε σαν λαός. Μέτρων απόρριψεις και εξόντωσης του διαφορετικού που προκαθορίστηκαν απ τις ναζιστικό-φασιστικές θεωρίες.

Η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα των δορυφόρων, δεν ηταν μιά απλή κατοχή αλλά φασιστική κατάκτηση. Ο σκοπός των κατακτητών ηταν να «αναμορφώσουν» για πάντα τον τόπο μας και να κάνουν τον ελληνικό λαό δούλο. Αλλωστε το κάψιμο των Καλαβρίτων ειναι ενδικτικό για τους σκοπούς που επιδίωκαν. Ετσι μόνο θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις βλέψεις τους στη Μεσόγειο που τις άρχισαν απ το 1916, να εξυπηρετήσουν τις άμεσες πολεμικές ανάγκες και τους μονιμότερους μελλοντικούς στρατιωτικό-πολιτικούς και οικονομικού τους σκοπούς. Και σε συνέχεια τις κοσμοκρατορικές βλέψεις τους και ειδικά μετά την κατάκτηση της Ευρωπαϊκής Ηπείρου και τη βέβαιη κατάκτηση της τότε Σοβιετική Ενωσης, που ηταν αλλωστε και ο βασικότερος αντικειμενικός σκοπός για τον οποίο ίσως έγινε αυτός ο παγκόσμιος πόλεμος.

Οι έννοιες φασίστας και αδίσταχτος, ληστρικός κατακτητής αλληλοσυμπληρώνει και η μια ειναι προϋποθέτη της αλλης. Οι φασίστες οπως ειπε ο Φόν Πάπεν, θέλενε να κάνουν ενδοχώρα τους όλη την Ευρώπη μέχρι τα σύνορα της Τουρκίας. Απέναντι στο δόγμα του χίτλερ να κυριαρχήσει μια μόνη φυλή στον κόσμο κι ένας μόνο πλανητάρχης και όρισε για τη χώρα μας πως πρέπει να γίνει χώρα Τσομπάνηδων και Γεωργών. Οι λαοί και πρώτος ο δικός μας, οπως το 21, αντέταξαν το ιδανικό της αυτοδιάθεσης των λαών. Ο χίτλερ ήθελε, να επιβάλει σαν μοίρα της χώρας μας την οπισθοδρόμηση και τον εξευτελισμό. Αμεσοι στόχοι των κατακτητών ήταν η χρησιμοποίηση της γεωστρατηγικής θέσης της χώρας μας, των υλικών και ανθρώπινων πόρων της προς όφελος της Χιτλερικής Γερμανίας και η ικανοποίηση των εδαφικών αξιώσεων των συμμάχων της είς βάρος της ακεραιότητας της Ελλάδας. Η Ανατολική Μακεδονία ειχε ήδη παραχωρηθεί στους Βουλγάρους, η Τσιαμουριά στους Τσάμιδες και η Πίνδο στον Πρίγκιπα Διαμαντή.

Αυτές οι επιδιώξεις πιό απλά σήμαιναν καταπάτηση κάθε Ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζηση ώς και την τελευταία ικμάδα, του υλικού και πνευματικού πλούτου της χώρας. Καταπάτηση των εθνικών και ηθικών αξιών, περιφρόνηση της Ανθρώπινης ζωής. Και να σκεφτεί κανείς οτι με τα καταστροφικά αυτά σχέδια ειχαν ευθυγραμμιστεί και οι ντόπιοι εθνοϊσμοί συνεργάτες, οι φασίστες οπαδοί του ολοκληρωτισμού. Ο φασίστας ναζιστής ο οπαδός του ολοκληρωτισμού, δεν μπορεί να λογίζεται πατριώτης, αφού μάχεται τις ελευθερίες άλλων λαών, οπως και του ίδιου του λαού, στον οποίο ανήκει. Γιατί οι έννοιες της ελευθερίας και της δημοκρατίας αποτελούν το υπόβαθρο των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του πολίτη.

Το ΕΑΜ υπήρξε η καθολικότερη έκφραση σε όλη τη μακραίωνη ιστορία του Ελληνισμού, που συσπείρωσε και συνένωσε εθελοντικά σε εθνική ομοψυχία την τεράστια πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, σε ενα ενιαίο και μαχητικό σύνολο και με ενα, για πρώτη φορά Δημοκρατικό τρόπο και πρόγραμμα με τον πιό ευρύτερο κατά το δυνατόν, αναγεννητικό, κοινωνικό και ανανεωτικό περιεχόμενο, για μιά πραγματικά ελεύθερη και ανεξάρτητη Ελλάδα.
Για να γίνει αυτό πράξη, ηταν απαραίτητη η κατάλυση της προηγούμενης εξουσίας και η γέννηση μιάς άλλης. Επρεπε να συμβαδίσουν και για να συμβαδίσουν, έπρεπε η οργάνωση των ατομικών κινήσεων και επιλογών με άξονα γενικότερα δεδομένα να γίνει ισχυρή κοινή αντίληψη και αυτό ακριβώς έγινε. Οι ένοπλοι εξεγερμένοι πατριώτες και οι αγροτοκτηνοτρόφοι, που τους συμπαθούσαν και τους στήριζαν, αντικαθιστούσαν την εξουσία που ανατρέπανε με Νέα, τη δική τους εξουσία, με δικά τους όργανα. Οργανα που συγκέντρωναν βαθμιαία κύρος και εξουσία, απαραίτητα και τα δυό για να λύνονται τα όποια προβλήματα που προέκυπταν απ τη ζωή τόσο στην ύπαιθρο, αλλο τόσο και στις απελευθερωμένες πόλεις και κυρίως πράγμα απαραίτητο για να παρέχεται ηθική και υλική συμπαράσταση στους ένοπλους αγωνιστές. Στους αγωνιστές, που πολεμούσαν τώρα πιά κατά μέτωπο τους φασίστες. Λειτουργίες μιάς Νέας εξουσίας που αντικαταστούσε σιγά-σιγά την μισητή εξουσία της 4ης Αυγούστου εμπλουτισμένη και με αυτήν των κατακτητών.
Οι λύσεις και οι υποδείξεις που έδινε η νέα κοινοτική και δικαστική εξουσία και κυρίως το πρόγραμμα κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης, παιδείας, υγείας και δικαιοσύνης αποτελούσαν το βασικό πυρήνα και προσανατολισμό για την λύση και ακόμα πιό σύνθετων προβλημάτων. Ο «κώδικας Ποσειδών» που ηταν επέκταση του ΕΑΜικού προγράμματος, ειναι το πρώτο γραφτό κείμενο της λαϊκής εξουσίας, που γεννήθηκε επάνω στα ερείπια της εξουσίας των κατακτητών και του κράτους των ντόπιων συνεργατών τους.
Μόνο δύο γλώσσες εχει ο Ανθρωπος, για να εκφράσει και να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα, δύο δρόμους για να κατανοήσει την ομορφιά του σύμπαντος κόσμου: τα μαθηματικά και την ποίηση, ετσι διατείνεται ο Χάϊζενμπέργκ. Μπορεί ο Πλάτωνας, να επέπεμψε τους ποιητές από την ιδανική του πολιτεία, η ζωή ομως τους επαναφέρει από την πίσω πόρτα, προκειμένου να δείξει τις δυνατότητες της φιλοσοφίας και των αλλων τεχνών σε μια ενοποιητική σύνθεση. Σε μια σύνθεση που η αύρα του ποιητικού λόγου ξέρει να μαγνητίζει, να αποκαθιστά κλειστά κυκλώματα εσωτερικής λειτουργίας, να φορτίζει και να αποφορτίζει, να ρίχνει τείχη χωρίς παράτες, σάλπιγγες και πολιορκητικούς κριούς, να στήνει γέφυρες, να συν-κινεί, να ενοποιεί, να συμπυκνώνει και κυρίως να προαναγγέλει.
Ίσως στις Ποιητικές συλλογές του κόσμου να μήν υπάχουν Ποιητές, που να συμπύκνωσαν και να προανάγγελαν την ιστορική μοίρα, που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους Ελληνες Ποιητές, καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη όποια βάναυση επίθεση, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής, οσο οι Ελληνες Ποιητές και οραματιστές, αλλα και να προαγγέλουν τη δημιουργία ενος κόσμου όπου οι ανάγκες των Ανθρώπων, δεν θα ειναι προϊόν προς πώληση. Οπου δεν θα υπάρχουν έμποροι που θα πουλούν όνειρα, πιστώνοντάς τα με θάνατο. Οπου τα δικαιώματα του κάθε Ανθρώπου, δεν θα βρίσκονται υπό συνεχή κρίση και αίρεση

των λογής-λογής ιερατείων, δεν θα καταστέλλονται με τρομονόμους και αστυνόμους, γιατί η προσωπική ελευθεριά, θα αποτελλεί βασικό συστατικό στοιχείο της κοινωνικής δομής και οχι επίπλαστο και ευήμερο οπως σήμερα.
Γι αυτόν τον κόσμο πολεμήσαμε, αυτον διεκδικούσαμε, αυτόν τον κόσμο περιγράφαμε στα συνθήματά μας, αυτόν τον αλλο κόσμο ονειρευόμασταν μέσα απ τους αγώνες και αυτόν ονειρευόμαστε ακόμα οσοι επιζήσαμε. Μα και πιστεύουμε οτι οι αγώνες των νέων γενεών σε ολο τον κόσμο, σε πείσμα των εντολοδόχων (G7-8) του κόσμου, θα αναπαράγουν και θα αναζωπυρώνουν τα οραματά μας, την ελπίδα μας, και τις τότε προσδοκίες μας. Και προσδοκία μας ηταν και ειναι, ενας κόσμος χωρίς εκμετάλλευση, Ανθρώπου από άνθρωπο, ελπίδα μας οι αγώνες που θάρθουνε, οραμά μας ο Σοσιαλισμός με Ελευθερία, Δημοκρατία και τον Ανθρωπο στα κέντρα των αποφάσεων με κύριο πρόβλημα, μέλημα και φροντίδα τον Ανθρωπο..
Προσωπικά ήμουν, είμαι και θα είμαι κομμουνιστής. Πιστεύω στον επιστημονικό Σοσιαλισμό με το πραγματικό ενοιολογικό του περιεχόμενο. Σαν επιστήμη, που δεν σταματά ποτέ την έρευνα, την ανάλυση και την αξιολόγηση των κοινωνικών φαινομένων. Μόνο οι εχθροί της κοινωνίας, θέλουν να μην υπάρχει κομμουνισμός με τον Ομηρικό όρο «η έγνοια του ενός για τον αλλο» και την υπέρβαση του «εγώ στο εμείς». Πιστεύω πως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, που κανένας πλέον δεν μπορεί να αποφασίζει για την τύχη του άλλου χωρίς τη συγκατάθεση και τη συμμετοχή του.
Αν ο υπαρκτός σοσιαλισμός έφτασε στο σημείο που έφτασε, αυτό οφείλεται στο γεγονός οτι έγκατέλειψε τις κοινωνικοποιήσεις και το «εμείς» στις πολιτικές και έγινε μέσω του «εγω» η ιδια η καθοδήγηση εξουσία. Και οχι μόνο αλλα προσπαθούσαν και απαιτούσαν και ειχαν ήδη θέση με την ένταξη των κομμουνιστικών κομμάτων στην Γ! διεθνή αν οχι υπο την απόλυτη υποταγή, ωστόσο ασκούσαν κάποιον έλεγχο και δεν ειναι λίγες οι φορές που επενέβαιναν κιόλα. Λές και δεν μας έφταναν οι Αγγλοι στο μεταπελευθερωτικό παιγνίδι μπήκαν και οι Σοβιετικοί. Αν οι Αγγλοι και οι Σοβιετικοί δεν επενέβαιναν και μας άφηναν ήσυχους, εμείς μπορούσαμε να τα βρούμε και να εξασφαλίσουμε μια κατάσταση εσωτερικά το λιγότερο σαν αυτό της Γαλλίας. Χάρη ομως στην ανοικτή στρατιωτική μηχανοκίνητη, αεροπορική και ναυτική επέμβαση των Αγγικών δυνάμεων προς όφελος της δεξιάς, η Ελλάδα ειναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα όπου ανακόπηκε βίαια και τεχνητά η φυσιολογική δημοκρατική και αντιφασιστική εξέλιξη της χώρας, οσον αφορά το κίνημα της Εθνικής Αντίστασης.
Ενώ σε όλες τις Ευρωπαϊκές χώρες υπήρχαν Κυβερνήσεις του Εθνικού Συνασππισμού της Αριστεράς ή το λιγότερο, κοινοβουλευτική Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητα-σαν μεταβατικά όργανα ως τις εκλογές-στην Ελλάδα ειχαμε μια δικτατορική παλινδρόμηση και κυνική αναβίωση-με δημοκρατικά προσχήματα-ενός πατενταρισμένου φασιστικού καθεστώτος.
Με βάση την σκέψη αυτή, ειχα αντιταχθεί με την ορολογία του «καθοδηγώ», οταν μου ζητήθηκε με την έννοια οτι αποφασίζω για τους αλλους, χωρίς την συμμετοχή και τη συγκατάθεσή τους. Γιατί «καθοδηγώ σημαίνει» οδηγώ τους κάτω. Σήμερα, παρ όλο οτι επαγγέλονται την πρόοδο, ακόμα δεν εχει διευκρινιστεί ακόμα ο ρόλος των κομμάτων σε σχέση με τον Ανθρωπο και τα λαϊκά κινήματα. Υποτίθεται οτι ο ρόλος των αριστερών κομμάτων στην εποχή μας ειναι πως να βοηθήσουν το

λαό να πάρει την εξουσία, και οχι ο λαός στην κυβέρνηση και εμείς στην εξουσία όπως, έγινε με το ΠΑΣΟΚ. Αλλά ο λαός, πραγματικά να κατέχει και να ασκεί την εξουσία.
Γι' αυτές τις ελπίδες, γι' αυτές τις προσδοκίες, γι' αυτά τα οράματα αξίζει τον κόπο να αγωνιστεί ο Ανθρωπος, αξίζει τον κόπο να δώσει ο Ανθρωπος ενα κομμάτι απ τη θέληση και τις δυνάμεις του, ενα κομμάτι απ τον χρόνο του και οταν χρειαστεί και ενα κομμάτι απ τη ζωή του.
Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ομως μετά τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς που ο αλβανικός πόλεμος και η όποια αλλη συνέχεια του ο ένοπλος και η όποια αλλη Αντίσταση ενάντια στο άξονα, ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση-πράξη έργο του λαού.
Βέβαια, αυτά τα πιστεύω για όποιον τα ενστερνίζεται και αγωνίζεται να γίνουν τρόπος και στάση ζωής, μια και πολλές απ αυτές τις αξίες, αρχές και πιστεύω ειναι σε αντίθεση με το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, ειναι αναμφισβήτο οτι θα βρεθεί κάποτε στην ανάγκη να πληρώσει κάποιο τίμημα μικρό η μεγάλο, δεν εχει σημασία. Πάντος τα μέχρι σήμερα δεδομένα επιβεβαιώνουν, οτι θα πληρώσει οπωσδήποτε κάποιο τίμημα. Οποιο όμως και αν ειναι το κόστος, ο αγώνας πρέπει να γίνει. Και πρέπει να γίνει γιατί το όποιο Νόημα της Ζωής, βρίσκεται σε κάθε πράξη, σε κάθε δραστηριότητα, σε κάθε κατάκτηση. Τα πάντα με την πάλη και τον αγώνα κατακτιώνται. Τίποτε, μα τίποτε δεν χαρίζεται, μα ούτε και παράγεται χωρίς αγώνα, χωρίς την «έγνοια του ενός Ανθρώπου για τον άλλο», χωρίς την υπέρβαση του «εγώ» στο «εμείς» και το δικό μου στο δίκό μας που έλεγε και Ομηρος και πολλοί άλλοι διανοητές. Πολύ περισσότερο η Λευτερια. Μόνο με τον αγώνα θα αποθυθοποιηθούν οι μύθοι. Γιατί ενας λαός που χρειάζεται μυθικά πρόσωπα, δεν μπορεί να προχωρήσει. Μόνο με την απομυθοποίηση της ζωής ο άνθρωπο θα γίνει αυτοπολίτης.
Ξέρω πως τα γραφτά μου δεν πρόκειται να ευχαριστήσουν μερικού φίλους και συναγωνιστές ακόμα. Το ίδιο και αρκετούς από αυτούς που μας πολέμησαν. Δυστυχώς ο ρόλος αυτού που γράφει, δεν ειναι να ικανοποιεί τις προθέσεις και τις φιλοδοξίες. Αυτός που γράφει προσπαθεί να αναδείξει τα γεγονότα.

Καθήκον του κάθε ανθρώπου και του κάθε αγωνιστή, ειναι να εκφράζει τον εαυτό του και να τον εκφράζει ειλικρινά. Προσπάθησα στη ζωή μου να εκφράζουμε με ειλικρίνεια και να μήν σιωπώ και δεν εισίγησα ποτέ γι αυτό και διώχθηκα. Δεν μετανιώνω για το δράμα. Διάλεξα. Απ την αρχή δέχθηκα οτι αυτό θα ηταν ενα κομμάτι της ζωής μου. Οπως η παραγωγή ετσι και αγώνας δεν ειναι μοναχική δουλειά. Πρέπει να συνυπάρξεις και να συνυπάρξεις ολόψυχα, όπως οι κροβάτες στο Τσίρκο. Η προσφορά ειναι μια καθαρή προσωπική υπόθεση. Για μένα η επιτυχία, η ευτυχία και η προσφορά ειναι να συμμετάσχεις σε αγώνες, χωρίς να κάνεις συμβιβασμούς, ανταλλάγματα και πράγματα που θα μπορούσαν να σε ενοχλούν στον ύπνο.

Βέβαια ο θυμός και ο φόβος συνυπάρχουν. Οταν φτάσεις στο σημείο να υπερβείς τον φόβο τότε μένει ο θυμός και η επίγνωση της συμφοράς που βρήκε τον λαό και τη χώρα. Και τότε μετρούν οι αξίες και ο τρόπος που σε μεγάλωσαν και σε γαλούχισαν οι γονείς. Οπως τόσοι αλλοι ειπα το ΝΑΙ, είπα και εγω το δικό μου και ξεκίνησα την προσπάθεια.

Η γενιά μου έζησε σε εναν δκό της ξεχωριστό κόσμο. Σ ενα κόσμο που του ανήκω. Τον παρατηρούσα και προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί του. Δυστυχώς ζήσαμε εναν αιώνα πολύ πονεμένο, γεμάτο τραγικά γεγονότα, πίκρα, πόνο και δάκρυα που μας κάνουν να ντρεπόμαστε. Πρεπει να μιλήσουμε γι αυτά χωρίς να αποστρέφουμε το πρόσωπο. Δεν με ενδιέφερε ποτέ να αρέσω. Ζαλώθηκα και εγω οπως και χιλιάδες αλλοι τα μηνύματα του καιρού μου και φώναξα: Παρών όπως το ζήτησε ο Μεγάλος ποιητής, Παλαμάς για την κατάκτηση της λευτεριάς και του δικαίου. Για Ο,τι καλό, για Ο,τι όμορφο και ωραίο στη ζωή.
Οπως όλες οι μεγάλες ιστορικές ενέργειες, είχε και αυτός ο δοξασμένος κατοχικός αγώνας, τις φωτεινές και σκιερές πλευρές του.
Η 4τράχρονη κατοχική περίοδο ανεξάρτητα απ την κατάληξη αποτελεί αναμφισβήτητα τη σύγχρονη αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά. Για να αποτελέσει ομως πράγματι την αγωνιστική, πνευματική και ιστορική κληρονομιά, πρέπει τα γεγονότα είτε μας αρέσει είτε οχι να καταγραφούν οπως ακριβώς έγιναν και οχι οπως μας αρέσει και συμφέρει. Η ιστορία δεν ανέχεται ψευδεπήγραφα, ούτε απαλύψεις και κυρίως μετακύληση ευθυνών.

Μόνο αν διδάξουμε με έργα και οχι μόνο με λόγια στη Νέα Γενιά-γενιές τα ιδανικά της ελευθερίας, της αξιοπρέπειας, του αυτοσεβασμού και κυρίως την αποδοχή και την παραδοχή του διαφορετικότικού, τότε μόνο θα είμαστε σίγουροι οτι οι σημερινοί Νέοι, που τόσα τους καταμαρτυρούμε, θα πράξουν το χρέος τους προς την πατρίδα. Μόνο έτσι θα γίνουν και αυτοί, αν πάλι χρειαστεί, ενας ακόμη κρίκος στην αλυσίδα της μακραίωνης ιστορίας μας, που ξεκινά πολύ πριν απ το «Μολών Λαβέ» του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες, περνά από το «Ελευθερία ή Θάνατος» της εθνικής Παλιγγενεσίας, φτάνει στο «οχι» του ελληνικού Λαού το 1940 και στην απελευθέρωση της Ελλάδας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις 12 του Οκτώμβρη το 1944. Μέρα την οποία απελευθερώθηκε η Ελλάδα απ την τριπλή κατοχή και οχι την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος. Η Ελευθερία ειναι γιορτή που γίνεται σε επετείους απελευθέρωσης από εχθρικό ζυγό. «Θυσία τελούμενη για την απελευθέρωση». Στην ίδια προσπάθεια συγκαταλέγεται και ο εμφύλιος πόλεμος.

Οπως σε όλες τις ταξικές ιστορίες του κόσμου, έτσι και στη δική μας ιστορία, υπάρχουν πτυχές και καθοριστικής σημασίας γεγονότα απ το παρελθόν, τα βήματα των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στις σελίδες της ιστορίας. Ειναι οι στιγμές εκείνες, που λόγο της μεγάλης τους σημασίας, για λόγους υποκειμενικούς και συμφέροντος, δεν εχουν γραφτεί γι αυτό μοιάζουν να εχουν σβηστεί από την ιστορική μνήμη. Και που για τους ίδιους λόγους οι νικητές του Δεκέμβρη και του Γράμμου, καλύπτουν με ενα πυκνό και παχή πέπλο σιωπής την κοινή μοίρα που ακολούθησαν χιλιάδες άνθρωποι στο παρελθόν. Απ αυτά τα θύματα της στυγερής δολοφονίας σωματικής και ψυχικής, δεν επιτρέπεται να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε μέσα στην αδυναμία μας να επανορθώσουμε να τους προσφέρουμε, αυτό που μπορούμε: την αλησμόνητη ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ.
Βέροια αρχές του 1982. Κόγιας Νίκος του Γεωργίου Καρατάσου 9.